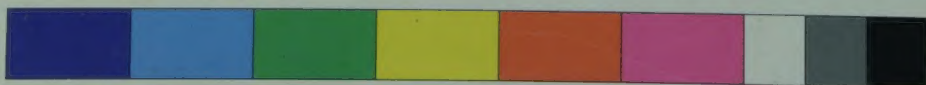
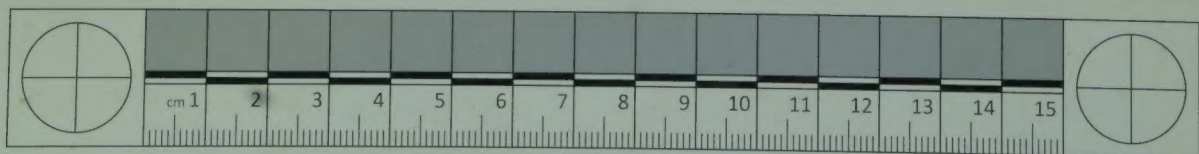

சாங்கோட

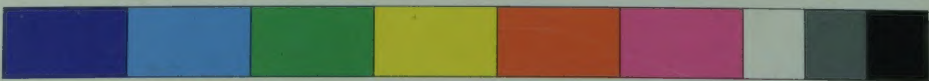
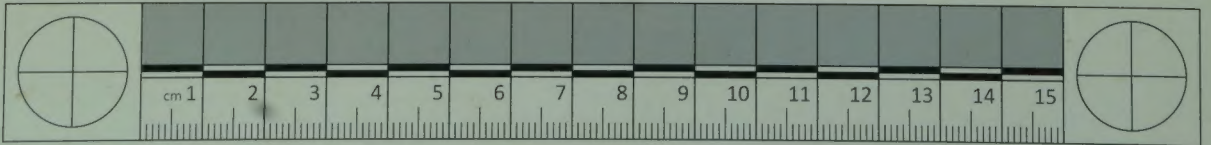
இரண்ட

புண்ணிய

சாங்கோபாங்க முயற்சி.

இரண்டாங் காண்டம்.

கிறீஸ்துவர்களுக்

புண்ணிய சாந்

மகா பேர்போன அல்பே

இயேசு சபை

இயேசு சபை சுவாமி

பெய

மதுரைநாட்டு அப்

அலெக்சிஸ்

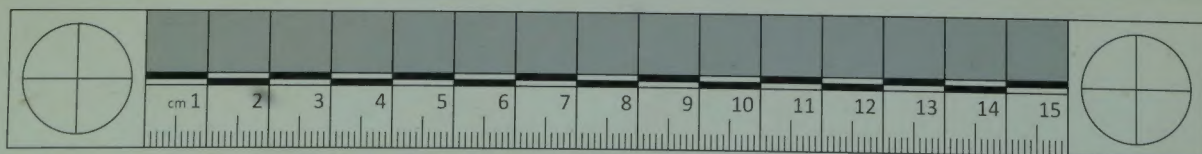
நாமதே

நாமாசேன்

மூன்

வ.

தென். இந்தியா டை

கிறீஸ்துவர்களுக்கும் சந்நியாசிகளுக்குமுரிய
புண்ணிய சாங்கோபாங்க முயற்சி.

இதை

மகா பேர்போன அல்போன்சஸ் ரோடிகெவ் என்னும்

இயேசு சபை சுவாமியார் இயற்றித்தந்த

வண்ணம்

இயேசு சபை சுவாமிமார்களில் ஒருவர் தமிழில் மொழி

பெயர்த்துத் தந்தனர்.

இஃது

மதுரைநாட்டு அப்போஸ்தோலிக்கு விக்காரியராகிய

அலெக்சிஸ் கானோஸ் என்னும்

நாமதேயம் கொண்டிருக்கிற

தாமாசேன் மேற்றிராணியாரவர்கள்

அதுமதியில்.

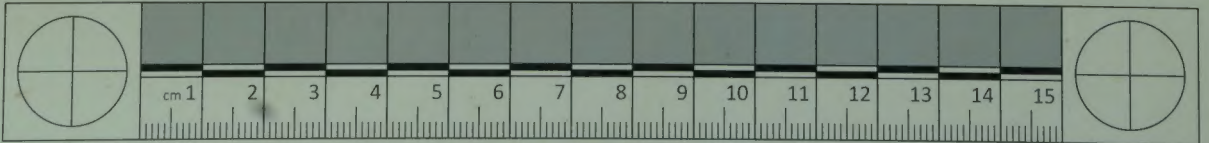
மூன்றாம் புத்தகம்.

திரிசிராப்பள்ளி :

வ. பாக்கியம் பிள்ளை

தென். இந்தியா டைம்ஸ். ஆச்சுக்கட்டத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1886.

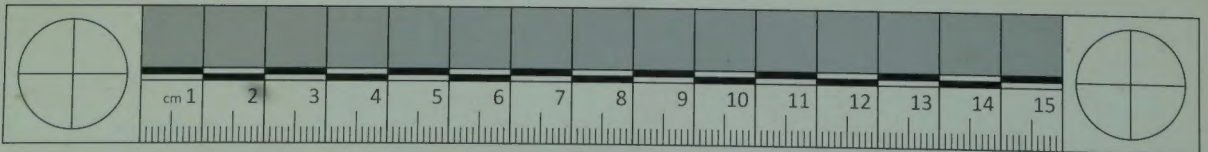
முதற் பே

ஒறுத்தலின்

க-ம் அதி

செபத்தியானத்தோடு ஒறுத்த
இவ்விரண்டையும் ஒன்றுக்
கொள்ள வேணுமென்

இரபயேலென்னும் சம்மனசா
யாசுக்கு வெளிப்படுத்தும்போது, ஒ
த்துச் செய்கிறது நலமாகுமென்று
தில் ஒருசந்தியென்கிற வார்த்தையி
யும் குறித்திருக்கிறதென்று வேதபா
னிமித்தம் நாம் புண்ணியத்தில் வர்த
யானமும் இவ்விரண்டும் முக்கியமா
ல் ஒன்றையும்விடாமல் செய்துகொ
சொன்ன வேதபாரகர் நிறுபித்தார்க
யும் சேர்த்துச் செய்த சுகந்த வாசக
லே வரைந்தரத்துக்குமேலாய் உயர்
தேவகானத்தில் சொல்லியிருக்கின்
க்கியத்தை வியாக்கியானித்துச் செ
சாம்பிராணியுமாகிறது ஏதென்றால்
விரண்டும் எப்போதும் நம்மைத்
இவ்விரு முயற்சியையும்கொண்டு
ன் மேலான கொடுமுடியில் ஏறி ந
வ சிம்மாசனத்தில் வீச வேண்டும்
ன்றை மாத்திரம் செய்தால், அதி

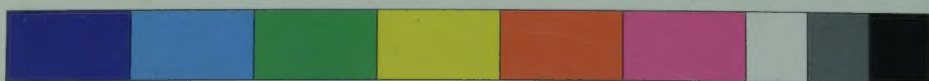
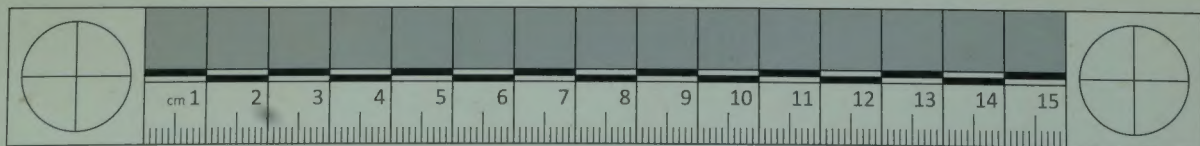
முதற் போதகம்.

ஒறுத்தலின் பேரில்.

க-ம் அதிகாரம்.

செபத்தியானத்தோடு ஒறுத்தலையும் சேர்த்துச் செய்து
இவ்விரண்டையும் ஒன்றுக்கொன்று உதவிபாக்கிக்
கொள்ள வேணுமென்று சொல்லுவது.

இரபயேலென்னும் சம்மனசானவர் தாம் இன்னொன்று தொபி
யாசுக்கு வெளிப்படுத்தும்போது, ஒருசந்தியோடு செபத்தையும் சேர்
த்துச் செய்கிறது நலமாகுமென்று அருளிச் செய்தார். இவ்வாக்கியத்
தில் ஒருசந்தியென்கிற வார்த்தையினாலே சரீர தபசையும் ஒறுத்தலையும்
சூறித்திருக்கிறதென்று வேதபாரகர் நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். இதி
னிமித்தம் நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு ஒறுத்தலும் செபத்தி
யானமும் இவ்விரண்டும் முக்கியமான வழிபாடென்றும் இவ்விரண்டி
ல் ஒன்றையும்விடாமல் செய்துகொண்டுவர வேணுமென்றும் மேற்
சொன்ன வேதபாரகர் நிரூபித்தார்கள். மீறையையும் சாம்பிராணியை
யும் சேர்த்துச் செய்த சுகந்த வாசனையுள்ள பரிமாஸ்ப புகையைப்போ
லே வுணந்தாத்துக்குமேலாய் உயர்ந்து எழும்புகிற இவள் ஆரென்று
தேவகானத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அர்ச், பெர்நத்துஸ் இந்த வா
க்கியத்தை வியாக்கியானித்துச் சொல்லுகிறதாவது: இதில் மீறையும்
சாம்பிராணியுமாகிறது ஏதென்றால் ஒறுத்தலும் செபமுமாகும். இவ்
விரண்டும் எப்போதும் நம்மைத் தொடர்ந்துகொண்டு வரவேண்டும்.
இவ்விரு முயற்சியையும்கொண்டு நாம் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தி
ன் மேலான கொடுமுடியில் ஏறி நமது புண்ணிய சுகந்த வாசனை தே
வ சிம்மாசனத்தில் வீச வேண்டும். இவ்விரண்டில் ஒன்றைவிட்டு ஒ
ன்றை மாத்திரம் செய்தால், அதினாலே ஒரு பிரயோசனமும்மில்லை. ஏ

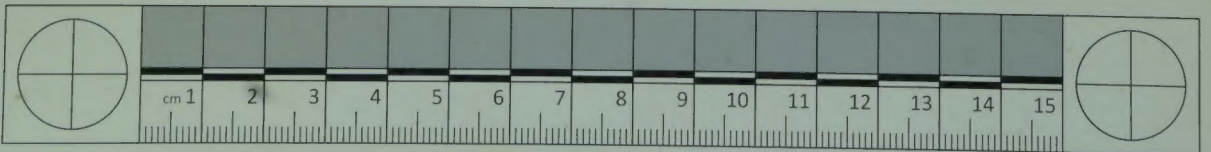

என்றால் செபத்தினாலே மனசைத் தாழ்த்தாமல் தன் சரீரத்தை மாத்திரம் ஒறுக்கிவன் ஆங்காரியாவான். மாட்டுச் சதையைச் சாப்பிடுவேனோ வெள்ளாட்டு இரத்தத்தைக் குடிப்பேனோவென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கிறதப்போலே, சர்வேசுரனும் இவனை நோக்கிச் சொல்லுவதற்கு இடமாகும். சதையும் இரத்தமுமாத்திரமுள்ள இவ்விற்பலி சர்வேசுரனுக்குப் பொருந்தாது. அன்றியும் தன் சரீரத்தை ஒறுக்காமல் செபத்தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு இயேசுநாதர் சுவீசேஷத்தில் சொன்ன வாக்கியம் செல்லுமென்று பயப்படுகிறதற்கு இடமாகும். இந்த வாக்கியமாவது : நாம் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறதைச் செய்யாதேபோனால், ஆண்டவரே, ஆண்டவரேயென்று நம்மை ஏன் கூப்பிடுகிறீர்களென்றார். அன்றியும் தேவ கட்டளையைக் கேளாதபடிக்குக் காதைத் திருப்பிக்கொள்ளுகிறவன் செய்கிற செபத்தைக் கர்த்தர்தள்ளிவிடுவாரென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். ஆகையால் தேவ சித்தமாகிற அவர் திருக்கற்பனையை நீ அநுசரியாதேபோனால், உன் செபம் அவருக்குப் பிரியமாயிருக்கமாட்டாது.

அர்ச். அருஸ்தீன் சொல்லுமாப்போலே, சலோமோன் கட்டுவீத் தகோவிலிலே இரண்டு பீடம் இருந்தது. பலியிடவேண்டிய மிருகங்களைக் கொல்லுவதற்குத் தேவாலையத்துக்கு வெளியே ஒரு பீடம் இருந்தது. தூபத்தைச் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுப்பதற்குத் தேவாலையத்துக்குள் வேறொர் பீடம் இருந்தது. இவ்வண்ணமே நம்மிடத்திலும் இரண்டு பீடம் இருக்க வேண்டும். செபமாகிற தூபத்தைச் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுப்பதற்காக நமதாத்துமத்துக்குள்ளே ஒரு பீடம் இருக்க வேண்டும். இதிலுல்லோ நீ செபம் பண்ணவேணுமானால், உன் அறைக்குள் புழுந்து கதவைச் சாத்திக்கொண்டு இரகசியமாய் உன் பிதாவை நோக்கிச் செபித்துக்கொள்ளென்று இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்றினார். சரீர ஒறுத்தலைக் கொண்டு நம்மை நாமே பலியிடுவதற்காக வேறொர் வெளிப் பீடம் இருக்க வேண்டும். ஆகையால் ஒறுத்தலும் செபத்தியானமுமாகிற இவ்விரண்டையும் விடாமல் எப்போதும் சேர்த்துச் செய்துகொண்டு வரவேண்டும். ஒன்று வேறொன்றைச் செய்வதற்கு உதவியாயிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் ஒறுத்தலானது செபத்தியானம் செய்வதற்கு அவசரமான ஆயத்தமாய் இருப்பதுபோலே உத்தமமான ஒறுத்தலென்னும் புண்ணியத்தை அடைவதற்குச் செபத்தியானம் மிகவும் பிரயோசனமுள்ள வழிபாடாகும்.

முந்த முந்த ஒறுத்தலா
ரமான வழிபாடென்று சகல
ரந்தகர்த்தாக்கள் அனைவரும்
லிலுள்ள சதையையும் மயி
டால், அது ஒரு வேலைக்கும்
எல்லர்த்தையும் நமதிருதயத்
ந்து நமதிருதயத்தைச் சுத்த
பிரசாதத்தையும் கர்த்தர் நம
இல்லையென்னத்தரும். இதிலு
றுக்கொடுப்பார்? யாருக்கு அ
பால்முடி மறந்தபிள்ளைகளுக்
யியாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வ
ப்பற்றி உலக இன்பத்தையு
ளை ஒறுக்கிறவர்களுக்கே இன்
ம். சர்வேசுரன் நமதிருதயத்
உலோகபற்றுதல் ஒன்றுமில்
லே ஆழ்ந்த சமாதானமும் அ
ல்லோ சமாதானமுள்ள
ன்று தேவ சங்கீதத்தில் சொ

அஞ்ஞான சாஸ்திரிகள்
ண்டார்கள். ஆத்தம் அம
சையை முழுதும் ஒடுக்கின
தறுபவிக்கலாமென்றும் அவ
ஏனென்றால் பெலத்த ஆசா
து ஒழுங்கற்ற பற்றுதலை மு
புத்தியை மங்கடிக்கும். புத்
தித்துகிறது ஆசாபாசத்துக்
தில் தினந்தோறும் நாம் அ
மிதுவே. கோபமென்கிற ஆ
பைத்தியகாரணத்தென்று
ன் இதை ஏன் சொன்னாய்,
ன்று அவனிடத்தில் கேட்ட
ற்றென்று சொல்லுவான்.

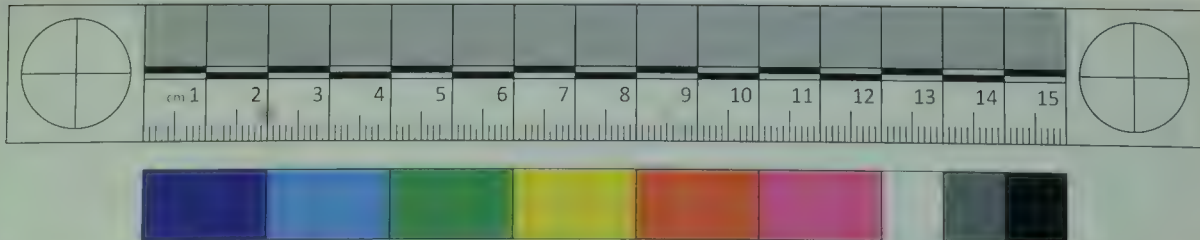

தாழ்த்தாமல் தன் சரீரத்தை மாத்
தான். மாட்டுச் சதையைச் சாப்பிடு
தக் குடிப்பேனென்று தேவ சங்க
லே, சர்வேசுரனும் இவனை நோக்கிச்
யும் இரத்தமுமாத்திரமுள்ள இவ்வி
தானா. அன்றியும் தன் சரீரத்தை ஒ
றுகிறவனுக்கு இயேசுநாதர் சுவீசேஷ
மென்று பயப்படுகிறதற்கு இடமா
உங்களுக்குச் சொல்லுகிறதைச் செ
யுண்டவரென்று நம்மை ஏன் கூப்
தேவ கட்டளைகளைக் கேளாதபடிக்கு
வன் செய்கிற செபத்தைக் கர்த்தர்
வர் வசனித்தார். ஆகையால் தேவ
யை நீ அநுசரிப்பதேபோனால், உன்
கமாட்டானா.

எப்போலே, சலோமோன் கட்டுவித்
நுத்தது. பலியிடவேண்டிய மிருகங்க
பத்துக்கு வெளிப்பே ஒரு பீடம் இருந்த
ஒப்புக்கொடுப்பதற்குத் தேவாலயத்
த. இவ்வண்ணமே நம்மிடத்திலும் இ
செபமாகிற தூபத்தைச் சர்வேசுரனும்
நாத்தாமத்துக்குள்ளே ஒரு பீடம் இரு
செபம் பண்ணவேணுமானால், உன்
த்திக்கொண்டு இரகசியமாய் உன் பி
ன்னென்று இயேசுநாதர் திருஷ்டம் ப
ண்டு நம்மை நாமே பலியிடுவதற்கா
க் வேண்டும். ஆகையால் ஒறுத்தலும்
ளடையும் விடாமல் எப்போதும் சேர்
டும். ஒன்று வேறொன்றைச் செய்வத
என்னென்றால் ஒறுத்தலானது செபத்
ன ஆபத்தமாய் இருப்பதுபோலே உ
ன்னியத்தை அடைவதற்குச் செபத்
ள்ள வழிபாடாகும்.

முந்த முந்த ஒறுத்தலானது செபத்தியானம் செய்வதற்கு அவச
ரமான வழிபாடென்று சகல அர்ச்சியிஷ்டவர்களும் ஞானசீவிய கி
ரந்தகர்த்தாக்கள் அனைவரும் போதித்த சத்தியமாமே. ஆட்டுத்தோ
லிலுள்ள சதையையும் மயிரையும் பிடுங்கி அதைப் பதம் பண்ணவிட்
டால், அது ஒரு வேலைக்கும் உதவாது. இவ்வண்ணமே சரீர இச்சை
எல்லாத்தையும் நமதிருதயத்திலிருந்து வேர்ப்பிடுங்காய்ப் பிடுங்கி எறி
ந்து நமதிருதயத்தைச் சுத்தம்பண்ணவிட்டால், ஞானத்தையும் வரப்
பிரசாதத்தையும் கர்த்தர் நமதிருதயத்தில் சொரிவதற்கான ஆயத்தம்
இல்லையென்னத்தரும். இதிலல்லோ யாருக்குச் சாஸ்திரத்ததைக் கற்
றுக்கொடுப்பார்? யாருக்கு அறிவேன்னும் வரத்தை அளித்தருளுவார்?
பால்ருடி மறந்தபிள்ளைகளுக்கே இதை அளித்தருளுவாரென்று இசா
யியாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். அதாவது, தேவ சினைகத்தை
ப்பற்றி உலக இன்பத்தையும் சரீர இச்சையையும் வெறுத்துத் தங்க
ளை ஒறுக்கிறவர்களுக்கே இதை அளித்தருளுவாரென்று அர்த்தமாகு
ம். சர்வேசுரன் நமதிருதயத்தில் பிரவேசிக்க வேணுமானால், அதிலே
உலோகபற்றுதல் ஒன்றுமில்லாமல் சுத்தமாயிருக்க வேண்டும். அதி
லே ஆழ்ந்த சமாதானமும் அமரிக்கையும் இருப்பது அவசரம். இதிலு
ல்லோ சமாதானமுள்ள இடத்தில் அவர் குடிக்கொண்டிருக்கிறாரெ
ன்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது.

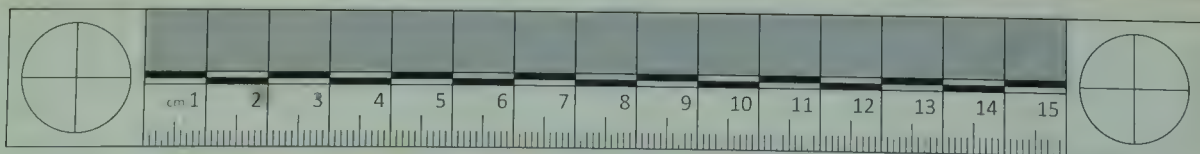
அஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் முதலாய் இச்சத்தியத்தை அறிந்துகொ
ண்டார்கள். ஆத்தம அமரிக்கையானது ஞானமென்றும் சரீர இச்
சையை முழுதும் ஒடுக்கினால் மாத்திரம் இந்த அமரிக்கையைச் சுகித்
ததுபவிக்கலாமென்றும் அவர்கள் எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டார்கள்.
என்னென்றால் பெலத்த ஆசாபாசம் ஆத்தமத்தில் இருக்கும்போது, அ
து ஒழுங்கற்ற பற்றுதலை மூட்டிவிட்டு மனசமாதானத்தைக் கலக்கிப்
புத்தியை மங்கடிக்கும். புத்தியைக் குருடாக்கி மனசைப் பலவீனப்ப
டுத்துகிறது ஆசாபாசத்துக்குரிய குணமாகும். கோபமுள்ளவனிடத்
தில் தினந்தோறும் நாம் அநுபவசித்தியினாலே அறிந்திருக்கிற காரிய
மிதுவே. கோபமென்கிற ஆசாபாசம் அவன் புத்தியை நீக்கி அவனைப்
பைத்தியகாரனாக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம். கோபம் அமர்ந்தபி
ன் இதை ஏன் சொன்னாய், இன்னின்ன காரியத்தை ஏன் செய்தாயெ
ன்று அவனிடத்தில் கேட்டால், ஏன் நிலைபரம் தட்டுக்கெட்டுப்போயி
ற்றென்று சொல்லுவான். ஆனால் ஆசாபாசமெல்லாம் நீங்கி அமரிக்க

கையாயிருக்கும்போது, நன்மையை அறிந்துகொள்ளுவதற்குப் புத்தியில் வெகு தெளிவுண்டாகும்; நன்மை செய்து முடிப்பதற்கு அதிக பெலன் மனசுக்கு வரும். சர்வேசுரன் நமதிருதயத்தில் குழுகொண்டிருந்து ஞானத்தையும் தேவ வரங்களையும் நமதுபேரில் பொலியவிடும் பொருட்டு இந்தச் சமாதானமும் அமரிக்கையும் அவசரமாமே. இந்தச் சமாதானத்தை அடைவதற்கு ஆசாபாசங்களையும் ஒழுங்கற்ற பற்றுதல்களையும் ஒறுத்து அடக்குகிறது மெய்யான வழிபாடாகும். இதிலல்லவோ சமாதானம் நீதியின் அலுவலென்று இசையியாசென்னும் திக்கதரிசி அருளிச்செய்தார்.

நீதியும் சமாதானமும் அந்நியோந்நியமாய் முத்தமிட்டுக்கொண்டதென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச், அசுஸ்தின் வியாக்கியானம் பண்ணி இச்சத்தியுத்தை உத்தமமாய் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். அவர் சொல்லுகிறதாவது: நீதியும் சமாதானமும் உன்னிடத்தில் முத்தமிட்டுக்கொள்ள வேணுமென்று உனக்கு மனசுண்டோ? உண்டானால் நீதியுள்ள கிரிகையை நிறைவேற்றி முடி; அப்போது உன்னிடத்தில் மனசமாதானம் உண்டாகுமென்பது நிச்சயம். நீதியை நீ சினேகியாதிருந்தால், உன்னிடத்தில் மனசமாதானம் உண்டாகாது. ஏனென்றால், சமாதானமும் நீதியுமாகிய இவ்விரண்டும் சினேகிதர்; இவ்விரண்டும் ஏகபந்தனமாய் ஒன்றித்திருப்பதினாலே, ஒன்றை விட்டு ஒன்றைப் பிரிப்பதற்கு ஒருவராலும் முடியாது. ஆகையால் நீதியை நீ சினேகியாதிருந்தால், மனசமாதானமும் உன்னைச் சினேகிக்க மாட்டாது, உன்னிடத்தில் வரவும் மாட்டாதென்றார். சன்டை போட்டல்லோ சமாதானம் பண்ண வேண்டும். உன்னை ஒறுத்து உன் ஆசைக்கு விரோதமாய் நடந்து உன்னைச் செய்து உன்னோடுதானே யுத்தம் பண்ணாவிட்டால், செபத்தியானம் பண்ணுவதற்கு அவசரமான மனசமாதானத்தை ஒருகாலும் அடைய மாட்டாய். இதிலல்லவோ நீ ஒறுத்து அடக்காத இருதயப்பற்றுதலைப்போலே உன் மனதைக் குழப்பி உன் புண்ணிய வர்த்திப்புக்கு விரோதம் பண்ணுகிற காரியம் வேறொன்றுமில்லையென்று கிறிஸ்துநாதர் அநுசாரத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. உன் மனதைக் கலக்கி நீ செபத்தியானம் நன்றாய் செய்யாதபடிக்கு விக்கினம் பண்ணுகிறது உன்னிடத்திலுள்ள ஒழுங்கற்ற ஆசாபாசமும் கெட்ட பற்றுதலுமே யல்லாமல் வேறொன்றுமில்லை; செபத்தியான நேரத்தில் உன்

மனதைக் கலக்குகிறது உன் பெலத்த சத்தமிட்டுக் கத்தி நாயை கண்ணத்துக்கு கண்ணை செபத்தியானமாகிற இளைச்சு விக்கினம் பண்ணுகிறது ல்தான். திரமாய்ச் சாப்பட்ட கக்கடாமலிருப்பான்; ஏனென்த ஆகாரவஸ்துக்களிலிருந்து மூளையைக் குழப்புகிறதினாலும் அப்பக்கடும் புண்ணுகொத்தியானத்திலும் நடக்கிறது இசாபாசமும் சொல்லுகிறபடி கள் நம்மைக் கனம்பண்ணி நம் ஆசையும் இதுவெல்லாம் நம் புகையாகிற தாறுமாறான பணிக்கைக்குள்ளடங்காத உருபத்தியானத்தில் நாம் கவனமிட வேசரவே இன்றிக்கவும் இவ்வுலோக நன்மைகளின் தயத்தை அமுக்காதபடிக்கு கர் சுவிசேஷத்தில் திருவுளம் வர்கள் சொல்லுகிற அர்த்தபானத்தைக் குழப்பதினால் களின்பேரில் பற்றுதல் வைப்பாடாகும். இந்த ஞான வெறிகண்ட வசனத்தில் சொல்லிய மானவனே, இதைக் கேள்: கொண்டிருக்கிறாயென்று இசையுமையால் சாராயத்தினாலே உன் உண்டாகும் ஞான வெறுத்ததாகும். ஒறுத்தலைக் கத்தைச் சுத்தம்பண்ணாவிட்டபும் அடர்ந்த மேகமாகிற புண்ணடாக்கி ஆத்தமம் நேவசர

யை அறிந்துகொள்ளுவதற்குப் புத்
நன்மை செய்து முடிப்பதற்கு அதிக
சுரன் நமதிருதயத்தில் குடிக்கொண்டி
யங்களையும் நமதுபேரில் பொலியவிடும்
அமுரிக்கையும் அவசரமாமே. இந்த
ஆசாபாசங்களையும் ஒழுங்கற்ற பற்று
து மெய்யான வழிபாடாகும். இதிலு
யலுவலென்று இசாயியாசென்னும் தீர்

அந்நியோந்ரிபமாய் முத்தமிட்டுக்கொ
சொல்லியிருக்கின்றது. இவ்வாக்கிய
வியாக்கியானம் பண்ணி இச்சத்தியத்
தியிருக்கிறார். அவர் சொல்லுகிறதா
ன்னிடத்தில் முத்தமிட்டுக்கொள்ள
னிடோ? உண்டானால் நீதியுள்ளகிரி
போது உன்னிடத்தில் மனசுமாதான
நீதியை நீ சினேகியாதிருந்தால், உன்
னடாகாது. ஏனென்றால், சமாதானமு
நினேகிதர்; இவ்விரண்டும் எகபந்தன
ஒன்றை விட்டு ஒன்றைப் பிரிப்பதற்கு
யால் நீதியை நீ சினேகியாதிருந்தால்,
னகிக்க மாட்டாது, உன்னிடத்தில் வ
ட போட்டல்லோ சமாதானம் பண்
ய உன் ஆசைக்கு விரோதமாய் நடந்து
னனே யுத்தம் பண்ணுவிட்டால், செப
சாமான மனசுமாதானத்தை ஒருகாலு
ல்லோ நீ ஒறுத்து அடக்காத இருதய
தைக் குழப்பி உன் புண்ணிய வர்த்திப்
ரியம் வேறொன்றுமில்லையென்று கிறீ
லியிருக்கின்றது. உன் மனதைக் கல
செய்யாதபடிக்கு விக்கினம், பண்ணு
ங்கற்ற ஆசாபாசமும் கெட்ட பற்றுத
ல்லை; செபத்தியான நேரத்தில் உன்

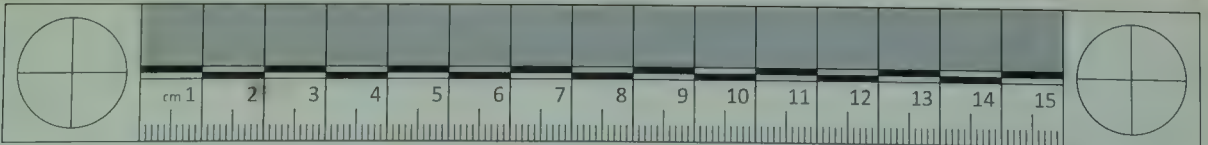
மனதைக் கலக்குகிறது உன் ஆசாபாசங்கள்தான்; உன் ஆத்துமத்தில்
பெலத்த சத்தமிட்டுக் கத்திச் செபத்தியானமாகிற மதுரமான நித்தி
னையை க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் கலைக்கிறது உன் ஆசாபாசங்கள்தான்;
நீ செபத்தியானமாகிற இளைப்பாற்றியும் நித்தியையும் கொள்ளாதபடி
க்கு விக்கினம் பண்ணுகிறது உன்னிடத்திலுள்ள ஒழுங்கற்ற பற்றுத
ல்தான். திரமாய்ச் சாப்பட்டவன் சிலவிசை இராத்திரி நித்தினை போ
கக்கூடாமலிருப்பான்; ஏனென்றால் அவன் வயிற்றிலே உள்ள சமிக்கா
த ஆகாரவஸ்துக்களிலிருந்து அடர்ந்த புகை இடைவிடாமல் எழும்பி
மூளைபைக் குழப்புகிறதினாலே, அவன் இராத்திரி முழுதும் இப்பக்கமு
ம் அப்பக்கமும் புறங்கொண்டு தூக்கமில்லாமலிருப்பான். செபத்
தியானத்திலும் நடக்கிறது இதுவே. தாறுமாறான சுய சினேகமும் ஆ
சாபாசமும் சொல்லுகிறபடி நடக்க வேண்டுமென்கிற ஆவலும் மற்றவர்
கள் நம்மைக் கனம்பண்ணி நாம் சொன்னபடி கேட்க வேண்டுமென்கிற
ஆசையும் இதுவெல்லாம் நமது இருதயத்தை அழுக்கி நம்மிடத்தில்
புகையாகிற தாறுமாறான பற்றுதலை எழுப்பி நமது புத்தியில் என்
னிக்கைக்குள்ளடங்காத உருபிகரங்களைத் தோற்றுவிக்கிறதினாலே செ
பத்தியானத்தில் நாம் கவனமுற்றிருக்கவும் நமது புத்தியும் மனசும் ச
ர்வேசுரனோடு ஒன்றிக்கவும் கூடாமல்போகின்றது. குடியும் வெறியும்
இவ்விலோக நன்மைகளின் பேரிலுள்ள கவலை விசாரமும் உங்கள் இரு
தயத்தை அழுக்காதபடிக்கு எச்சரிக்கையாய் இருங்களுன்று இரட்ச
கர் சுவிசேஷத்தில் திருவுளம்பற்றின வாக்கியத்துக்கு அர்ச்சியசிஷ்ட
வர்கள் சொல்லுகிற அர்த்தமிதுவே. ஏனென்றால் இலாகிரியான
பானத்தைக் குடிப்பதினால் வெறி உண்டாவதுபோலே, உலக நன்மை
களின்பேரில் பற்றுதல் வைப்பதினாலேயும் ஒருவித ஞானவெறி உன்
டாகும். இந்த ஞான வெறியைக் குறித்துத்தான் இயேசுகாதர் மேற்
கண்ட வசனத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். இதிலுல்லோ நிப்பாக்கிய
மானவனே, இதைக் கேள்: சாராயம் குடியாதேபோனாலும், நீ வெறி
கொண்டிருக்கிறாயென்று இசாயியாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார்.
ஆகையால் சாராயத்தினாலே வரும் வெறியுமல்லாமல் ஆசாபாசங்களி
னால் உண்டாகும் ஞான வெறியும் உண்டென்று இந்த வசனத்துக்கு
அர்த்தமாகும். ஒறுத்தலைக் கொண்டு ஆசாபாசங்களை அடக்கி இருதய
த்தைச் சுத்தம்பண்ணுவிட்டால், அந்த ஆசாபாசங்களிலிருந்து எழும்
பும் அடர்ந்த மேகமாகிற புகை புத்தியை மங்கடித்து ஞான வெறி உ
ண்டாக்கி ஆத்துமம் தேவசந்திதானத்தை சுகித்தருபவியாதபடிக்கும்

ஞான நன்மைகளை அறிந்துகொள்ளாதபடிக்கும் விக்கினம் பண்ணும். இதிலுமித்தமாகச் சரீர இச்சையுள்ள மிருகத்துக்கொத்த மனுஷன் இஸ்பிரீத்துகாந்து சொல்லுகிறதைக் கண்டிபிடிக்கிறதில்லையென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். ஏனென்றால் செபத்தியானத்தி ல் இஸ்பிரீத்துகாந்து ஏவுகிற புத்தி மேலான ஞானத்துக்கடுத்தது ; மனுஷன் கீழங்கிஷத்துக்குரிய துர்க்குணம் ஆசாபாசங்களினால் அலைக் கழிக்கப்பட்டவன். ஆகையால் இவன் செபத்தியானத்திலே இஸ்பிரீத் அசாந்துவின் ஏவுதலை அறிந்து சுகித்தநுபவிக்கும் பொருட்டு ஒறுத் தலைக் கொண்டு ஆசாபாசங்களை அடக்கி ஆத்துமத்தைச் சுத்தப்படுத்தி ஞானமுள்ளவனாக வேண்டும்.

இப்போது சொன்னதைக் கொண்டு இது காரியத்தில் வழக்கமா ய் நேரிகிற ஓர் சந்தேகத்தை நிவாரணம் பண்ணலாம். அதென்ன வென்றால், செபத்தியானமானது நாம் சர்வேசுரனோடு சகசமாய்ப் பே சுகிற பேச்சாமே. ஆகையால் இது இன்பமும் சந்தோஷமும் நிறைந்த முயற்சியாகும். இதிலுல்லோ சர்வேசுரனுடைய பேச்சிலே கசப்பும் உருகியற்றதும் ஒன்றுமில்லை; அவரோடு புழங்குகிறது சந்தோஷமும் பிரியமுமாயிருக்குமென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். ஆகையால் செபத்தியானம் இவ்வளவு இன்பம் நிறைந்தும் இவ்வளவு பிரயோசன மும் அவசரமுமான முயற்சியாயிருக்கையிலே, இது வெகு வருத்தமா க நமக்குத் தோன்றுகிறதென்ன? செபத்தியானம் செய்கிறதற்கு நா ம் அவ்வளவு வருத்தப்படுகிறதென்ன? அத்தனை கொஞ்சம் பேர் மா த்திரம் அதைச் செய்துகொண்டு வருகிறதென்ன? இதிலுல்லோ ஞானக் கிருத்தியங்களைச் செய்கிறது நமக்கு அருவருப்பும் வருத்தமு மாயிருக்கின்றது ; தூண்டிலே கட்டியிருக்கிற நாயைப்போலே நாம் செபத்தியானத்தைக் கட்டாயமாய்ச் செய்துகொண்டு வருகிறோமெ ன்று அர்ச். பொனவெந்தூர் வசனித்தார். நாம் கொஞ்சத்துக்குமுன் சொன்னதே இதற்குக் காரணமாகும். செபத்தியானம் வருத்தமான கா ரியமல்ல ; ஆனால் ஒறுத்தல் வருத்தமான காரியம். செபத்தியானத் துக்கு ஒறுத்தல் அவசரமான ஆபத்தமாயிருப்பதிலேயும் நாம் ஒ றுத்தலை அருசரியாததிலேயும் செபத்தியானம் நமக்கு வருத்தமாக த் தோன்றும். உலகத்தில் நடக்கிறதைக் கொண்டு இச்சத்தியத்தை அறிந்துகொள்ளலாம். அதெப்படியென்றால், நெருப்பிலே பச்சைக் கட்டையைப்போட்டால், என்னநடக்கிறதென்று பார். இந்தக் கட்

டையிலே உள்ள ஈரத்தை வெ யாசப்படும் ; அதிலிருந்து அ யிலுள்ள ஈரம் நீங்கி அதிலே ம் செல்லுமென்று பார். ஆன னே நெருப்புப் பற்றி எளிதில் வண்ணமே நமதாத்துமத்தி ஈரத்தை நீக்கி ஒழுங்கற்ற ஆ ளின்பேரிலுள்ள பற்றுதல் எ ல் நின்று பிடுங்கி எறிகிறது நாம் செய்து முடிந்தால், அ துமம் தன்னுலே சர்வேசுரனோடு சகசமாய்ப் பேசுவதற்குப் பிரி யாதவர்களோடு பேசப் பிரியம லாத ஒறுத்துக்கொண்டு வரு னுக்கு எவ்வளவாகிலும் ஒத்த னத்தில் அவரோடு பேசுவதா மது ஞான வரங்களை அவனு தினுல்லோ மனமக்களோடு னிவாயாலே வசனித்தார். அ றைய முடிக்கொண்டு வீண்ட உலக காரியங்களிலே ஊடாட நாடி நடந்தால், நீ சர்வேசுரனா யானத்தில் அவரோடு பேசுக ம். நீ உலக காரியங்களுக்கு நாடித் திரிவதே உனக்கு இ ஷர் தாங்கள் சினேகிக்கிற க ப்புக்குரியவர்களானார்களுள் தார்.

ஓர் வேதபாரகர் சொல் தால், அதிலே தன் முகத்தை இவ்விதமாகவே உலோக ந மான எந்தெந்தக் காரியத்திலு பிடுங்கி எறிந்து அதைச் சுத்

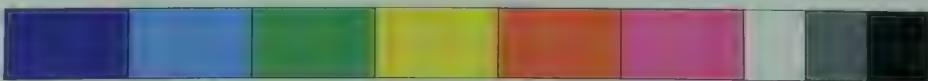

தபடிக்கும் விக்கினம் பண்ணும்.
எ மிருதத்துக்கொத்த மலுஷன்
நக் கண்டுபிடிக்கிறதில்லையென்று
. என்னென்றல் செபத்தியானத்தி
மேலான ஞானத்துக்கடுத்தது ;
ருணம் ஆசாபாசங்களினால் அலைக்
ன் செபத்தியானத்திலே இல்பிரீத்
கித்த நுபவிக்கும் பொருட்டு ஒறுத்
டக்கி ஆத்துமத்தைச் சுத்தப்படுத்தி

காண்டி இது காரியத்தில் வழக்கமா
வாரணம் பண்ணலாம். அதென்ன
நாம் சர்வேசுரனோடு சகசமாய்ப் பே
இன்பமும் சந்தோஷமும் நிறைந்த
வேசுரனுடைய பேச்சிலே கசப்பும்
ரோடு புழங்குகிறது சந்தோஷமும்
பானவர் வசனித்தார். ஆகையால்
நிலைந்தும் இவ்வளவு பிரயோசன
நக்கையிலே, இது வெகு வருத்தமா
செபத்தியானம் செய்கிறதற்கு நா
ன ? அத்தனை கொஞ்சம் பேர் மா
வருகிறதென்ன ? இதிலல்லோ
து நமக்கு அருவருப்பும் வருத்தமு
டையி ருக்கிற நாயைப்போலே நாம்
ப்ச் செய்துகொண்டு வருகிறோம்
ரித்தார். நாம் கொஞ்சத்துக்குமுன்
ம். செபத்தியானம் வ ருத்தமான கா
த்தமான காரியம். செபத்தியானத்
பத்தமாயி ருப்பதினாலேயும் நாம் ஒ
செபத்தியானம் நமக்கு வருத்தமாக
றதைக் கொண்டு இச்சத்தியத்தை
யென்றால், நெருப்பிலே பச்சைக்
கடக்கிறதென்று பார். இந்தக் கட்

டையிலே உள்ள சரத்தை வாங்குகிறதற்காக நெருப்பு எவ்வளவு பிர
யாசப்படும் ; அதிலிருந்து அடர்ந்த புகை எழும்பும் ; அந்தக் கட்டை
யிலுள்ள சரம் நீக்கி அதிலே நெருப்புப் பற்றுவதற்கு எவ்வளவு நேர
ம் செல்லுமென்று பார். ஆனால் அதிலுள்ள சரமெல்லாம் காய்ந்த உட
னே நெருப்புப் பற்றி எளிதாய் அதை எரித்துச் சாம்பலாக்கும். இவ்
வண்ணமே நமதாத்துமத்திலுள்ள துர்க்குணம் ஆசாபாசங்களாகிற
சரத்தை நீக்கி ஒழுங்கற்ற ஆசைகளை ஒறுத்து இவ்வுலோக நன்மைக
ளின்பேரிலுள்ள பற்றுதல் எல்லாத்தையும் முழுதும் நமதிருதயத்தி
ல் நின்று பிடுங்கி எறிகிறது வருத்தமான காரியம். இதைமாத்திரம்
நாம் செய்து முடித்தால், அப்புறம் பிரயாசம் ஒன்றுமில்லை ; நமதாத்
துமம் தன்னாலே சர்வேசுரனை நாடிச் செபத்தியானத்தில் அவரோடு
சகசமாய்ப் பேசுவதற்குப் பிரியப்படும். ஒவ்வொருவனும் தனக்கொத்
தவர்களோடு பேசப் பிரியப்படுவான். இவ்வண்ணமே தன் சரீரத்
வத ஒறுத்துக்கொண்டு வருகிறவன் ஞானமுள்ளவனுக்கிச் சர்வேசுர
னுக்கு எவ்வளவாகிலும் ஒத்தவனாயிருப்பான். இதினாலே செபத்தியா
னத்தில் அவரோடு பேசுவதற்குப் பிரியப்படுவான் ; சர்வேசுரனும் த
மது ஞான வரங்களை அவனுக்குக் கொடுக்கத் தாம்பரியப்படுவார். இ
தினால்லோ மனமக்களோடே இருப்பது நமக்குப் பிரியமென்று ஞா
னிவாயாலே வசனித்தார். ஆனால் ஆசாபாசங்கள் உன் இருதயம் நி
றைய முடிக்கொண்டு வீண்மகிமை அதிலே ஆட்கொண்டிருந்தால், நீ
உலக காரியங்களிலே ஊடாடி உன் சந்தோஷத்தையும் சுகத்தையும்
நாடி நடந்தால், நீ சர்வேசுரனுக்கு ஒத்தவனாய் இராததினாலே, செபத்தி
யானத்தில் அவரோடு பேசுகிறது உனக்கு மிகவும் வருத்தமாயிருக்கு
ம். நீ உலக காரியங்களுக்கு ஒத்தவனாய் இருக்கிறதிலே, அதுகளை
நாடித் திரிவதே உனக்கு இன்பமாயிருக்கும். இதினிமித்தமாக மனு
ஷர் தாங்கள் சினேகிக்கிற காரியங்களைப்போலே தாங்களும் அருவரு
ப்புக்குரியவர்களானார்களென்று ஒசை என்னும் தீர்க்கதரிசி வசனித்
தார்.

ஓர் வேதபாரகர் சொல்லுமாப்போலே, தண்ணீர் கலங்கியிருந்
தால், அதிலே தன் முகத்தையும் வேறொன்றையும் பார்க்க முடியாது.
இவ்விதமாகவே உலோக நன்மைகளின்பேரிலும் வீணும் விபர்த்தமு
மான எந்தெந்தக் காரியத்தின்பேரிலும் இருதயத்திலுள்ள பற்றுதலைப்
பிடுங்கி எறிந்து அதைச் சுத்தமாக்காவிட்டால், செபத்தியானத்தில்

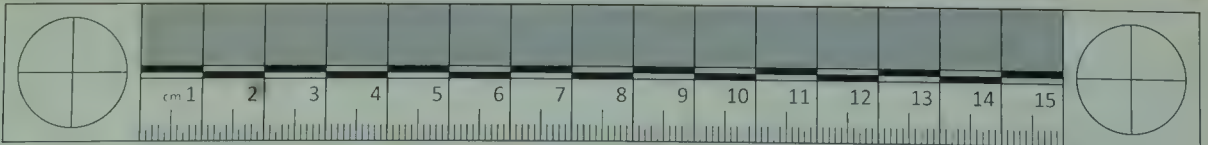

தேவ திருமுகத்தை ஒருகாலும் பார்க்க முடியாது. அதாவது பரம இரகசியங்களை ஆழந்து கண்டுபிடிக்க நம்மாலே ஆகாது ; சர்வேசுரனும் நம்மோடு ஒருகாலும் ஒன்றிக்கமாட்டார். இதினால் லோ பரிசுத்தமான இருதயமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள் ; ஏனென்றால் அவர்கள் சர்வேசுரனைத் தரிசிப்பார்களென்று இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்றினார். பரம இரகசியங்களையும் சர்வேசுரனுடைய கிரிகைகளையும் ஞான விதமாய்ப் பார்ப்பதே செபத்தியானமென்று சொல்லப்படும். சரீரக் கண்ணிலே நன்றாய்ப் பார்க்கவேணுமானால், கண் சுத்தமாயும் தெளிவாயும் இருக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமே ஆத்தம கண்ணைக் கொண்டு செபத்தியானத்திலே தேவ கிரிகைகளை நன்றாய்ப் பார்க்கும்பொருட்டு இருதயம் பரிசுத்தமாயிருக்க வேண்டும். ஆகையால் நீ சர்வேசுரனைப் பார்க்க வேணுமானால், அவருக்குப் பொருந்தாததெல்லாத்தையும் உன் இருதயத்தைவிட்டு அகற்றி அதைச் சுத்தம் பண்ணுவதற்கு முந்த முந்தப் பிரயாசப்படவேணுமென்று அர்ச். அருஸ்தீன் வசனித்தார்.

காசியான் சொன்ன ஓர் உவமையை ஈசாக்கேன்னும் மடாதிபதி எடுத்துக் காட்டி இச்சத்தியத்தை விளங்கப் பண்ணியிருக்கிறார். அதாவது, நமதாத்துமம் மகா இலேசான இறகுபோலிருக்கின்றது. இறகு நனையாமலும் வேறெந்த வஸ்துவோடும் ஒட்டிக்கொள்ளாமலும் இருந்தால், கொஞ்சம் காற்று வீசவே பூமிக்குமேலாய் எழும்பி ஆகாசத்திலே பறந்துகொண்டிருக்கும். ஆனால் அது நனைந்து அல்லது யாதொரு வஸ்துவோடே ஒட்டிக்கொண்டிருந்தால், மேலே எழும்பாமல் பூமியில் சேறு சுகதிக்குள்ளே கிடக்கும். அப்படிப் பே நமதாத்துமம் ஓர் அற்ப உலக பற்றுதலுமில்லாமல் பரிசுத்தமாயிருந்தால், செபத்தியானத்திலே தேவ ஏவலாகிற ஓர் அற்பக் காற்று வீசவே சர்வேசுரன்மட்டும் ஆத்தமம் எழும்பும். ஆனால் ஆத்தமம் உலக நன்மையின்பேரில் பற்றுதல் வைத்து அதில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தால், அல்லது ஒருங்கற்ற ஆசாபாசங்களாலே அது அசுத்தப்பட்டிருந்தால், பாரமாகி மோகநன்மைகளை நோக்கி உயர எழும்பவும் செபத்தியானத்திலே திருத்தி அடையவும் மாட்டாது. மோ சிசென்பவர் சப்பாற்றைக் கழற்றாமல் எரிகிற முட்செடிக்கிட்ட வரப்படாதென்று சர்வேசுரன் விலக்கியிருக்க, உன் துர்க்குணம் ஆசாபாசங்களையும் உலக நன்மையின்பேரில் உள்ளிடத்திலுள்ள பற்றுதல் எல்லாத்தையும் நீக்கிவிடாமல் சர்

வேசுரனை அண்டி அவரோடு
ன்று நிலென்னும் மடாதிபதி

நாம் செபத்தியானம் செ
விப்பதற்கு நமது ஆசாபாச
ணுமென்று துலக்கிக் காட்டு
தகத்திலுள்ள ஓர் வர்த்தமா
னவென்றால், இசுராயேல் இ
இராசாவாகிய யோசப்பாத்த
வரும் மோவாபு இராசாவுக்
கையில் வலுநிறத்திலே த
வர்கள் படை சாகிந்தாயிரு
ள் செய்யவேண்டியது இன்ன
யிடத்தில் கேட்கப் போனார்
இராசா அந்தத் தீர்க்கதரிசின
ங்கே மூன்று இராசாக்களையு
க்கொடுக்கப் போகிறாரோ
சொன்னதாவது: எனக்கும் உ
அப்பனுடைய தீர்க்கதரிசின
ஞ்சிவிப சர்வேசுரன் சமூகத்
வாகிய யோசப்பாத்தென்பவ
உன்னைச் சட்டைபண்ணவும்
வுமாட்டேன். இப்போது ஒரு
வாருங்கொன்றார். இந்த அ
அஞ்ஞானியாய்ப்போன இசு
தின்பேரிலுள்ள பற்றுதலின
ப் புத்திசொன்ன விதம்தான்
ருமாயிருந்த யோசப்பாத்தெ
கச் சர்வேசுரன் அவர்களுக்கு
ளை அவர்களுக்கு வெளிப்படு
னால் இசுராயேல் இராசாவு
ர் மனம் கலங்கியிருந்ததை
அந்தக் கலக்கத்தை நீக்கி ம
ச் செய்து அவர் கிருபை

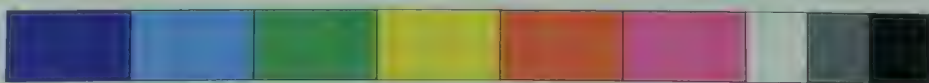
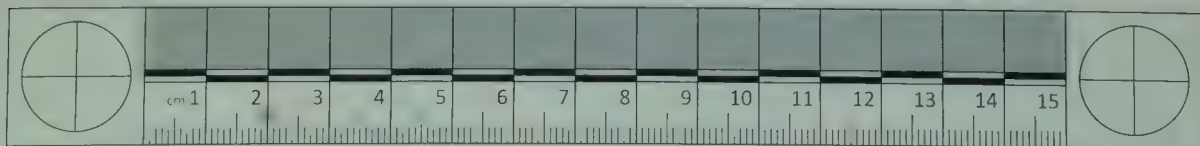

ர்க்கமுடியாது. அதாவது பரம இ
கம்மால் ஆகாது; சர்வேசுரனும்
ட்டார். இதிலல்லோ பரிசுத்தமா
ர்கள்; ஏனென்றால் அவர்கள் ச
யேசுநாதர் திருவுளம் பற்றினார்.
புடைய கிரிகைகளையும் ஞான வித
மன்று சொல்லப்படும். சரீரக் கண்
னாலும், கண் சுத்தமாயும் தெளிவாயும்
புத்தம கண்ணைக் கொண்டு செப
ன்றாய்ப் பார்க்கும்பொருட்டு இ
யும். ஆகையால் நீ சர்வேசுரனைப்
ப் பொருந்தாததெல்லாதையும் உ
வதைச் சுத்தம் பண்ணுவதற்கு முந்
மன்று அர்ச். அருஸ்தின் வசனித்

பையை ஈசாக்கென்னும் மடாதிபதி
விளங்கப் பண்ணியிருக்கிறார். அ
சாசன இரூபோலிருக்கிறது. இ
வோலும் ஒட்டிக்கொள்ளாமலும்
பூமிக்குமேலாய் எழும்பி ஆகாச
அனல் அது நனைந்து அல்லது யா
ரண்டுருந்தால், மேலேஎழுப்பாமல்
க்கும். அப்படியே நமதாத்தமம் ஒ
பரிசுத்தமாயிருந்தால், செபத்தியா
பப் நற்றுவிசுவை சர்வேசுரன்மட்
புத்தமம் உலக நன்மையின்பேரில்
கொண்டு ருந்தால், அல்லது ஒழுங்க
படுத்தப்பட்டிருந்தால், பாரமாகி மோ
புழப்பவும் செபத்தியானத்திலே திரு
யிசென்பவர் சப்பாற்றைக் கழற்று
ப்படாதென்று சர்வேசுரன் விலக்கி
சங்கனையும் உலக நன்மையின்பேரி
எல்லாத்தையும் நீக்கிவிடாமல் சர்

வேசுரனை அண்டி அவரோடு சம்பாஷிப்பது உன்னாலே அருமோவெ
ன்று நீலென்னும் மடாதிபதி வசனித்தார்.

நாம் செபத்தியானம் செய்யத் துவக்கிச் சர்வேசுரனோடு சம்பா
ஷிப்பதற்கு நமது ஆசாபாசங்கள் எவ்வளவு அமரிக்கையாயிருக்க வே
ணுமென்று துலக்கிக் காட்டுவதற்காக அரசராகமத்தின் நாலாம் புத்
தகத்திலுள்ள ஓர் வர்த்தமானம் மிகவும் உதவியாயிருக்கும். அதென்
னவென்றால், இசராயேல் இராசாவாகிய யோராமென்பவனும் யூதேய
இராசாவாகிய யோசப்பாத்தென்பவரும் ஏதோம் இராசாவும் ஆக மூ
வரும் மோவாபு இராசாவுக்கு விரோதமாய்ப் படையெடுத்துப் போ
கையில் வனத்திராத்திலே தண்ணீரில்லாமல் போய்விட்டதினாலே அ
வர்கள் படை சாகிந்தாயிருந்தது. இச்சமயத்தில் இந்த இராசாக்க
ள் செய்யவேண்டியது இன்னதென்று எலிசேயுசென்னும் தீர்க்கதரிசி
யிடத்தில் கேட்கப் போனார்கள். அஞ்ஞானியாயிருந்த இசராயேல்
இராசா அந்தத் தீர்க்கதரிசியை நோக்கிச் சொன்னதாவது: கர்த்தர் இ
ங்கே மூன்று இராசாக்களையும் சேர்த்து மோவாபு கையிலே பிடித்து
க்கொடுக்கப் போகிறாரேவென்றான். அதற்குத் தீர்க்கதரிசியானவர்
சொன்னதாவது: எனக்கும் உனக்கும் கசரியமென்ன? உன் ஆத்தான்
அப்பனுடைய தீர்க்கதரிசிகள் கிட்டப்போ. சேனாதிபத்திராகிய சுய
ஞ்சேவிய சர்வேசுரன் சமூகத்திலே நான் இருக்கிறேன்; யூதேய இராசா
வாகிய யோசப்பாத்தென்பவருடைய முகத்தாக்கிணை பாராவிட்டால்,
உன்னைச் சட்டைபண்ணவுமாட்டேன், உன்னை ஏறெடுத்துப் பார்க்க
வுமாட்டேன். இப்போது ஒரு கீத வாத்தியனை அழைத்துக்கொண்டு
வாருங்களென்றார். இந்த அர்ச்சியசிஷ்ட தீர்க்கதரிசியானவர் கெட்டு
அஞ்ஞானியாய்ப்போன இசராயேல் இராசாவின் ஆத்தம ஈடேற்றத்
தன்பேரிலுள்ள பற்றுதலினாலே, தைரியத்தோடு அவனைக் கண்டித்து
ப் புத்திசொன்ன விதமிருந்தது. ஆகிலும் பரிசுத்தரும் புண்ணியவான
ருமாயிருந்த யோசப்பாத்தென்னும் இராசாவின் முகத்தாக்கிணைக்கா
கச் சர்வேசுரன் அவர்களுக்குச் செய்யச் சித்தமாயிருந்த ஆச்சரியங்க
ளை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தவேணுமென்று மனசாயிருந்தார். ஆ
னால் இசராயேல் இராசாவுக்கும் கடிந்து புறங்கொன்னதினாலே அவ
ர் மனம் கலங்கியிருந்ததைப் பற்றித் தீதவாத்தியத்தொருக் கொண்டு
அந்தக் கலங்கத்தை நீக்கி மன அமரிக்கை அடைந்ததின், சர்வேசுரனை
ச் செபித்து அவர் கருபையை மன்றாடவேணுமென்று தீதவாத்திய

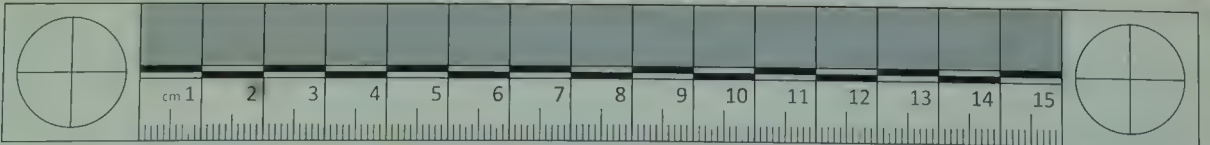

னை வரவழைக்கச் சொன்னார். அவரிடத்தில் இருந்த ஞானமுனிவு தீர்ந்து மனம் அமரிக்கையான உடனே சர்வேசரனைச் செபித்து அவர்களுக்கு அவர் செய்யத் திருவுளமாயிருந்த ஆச்சரியங்களை வெளிப்படுத்தி உங்களுக்குத் திரளான தண்ணீர் வரும், உங்கள் சத்துருக்களின் பேரில் செயல் அடைவீர்களென்று அறிவித்தார். இந்த அர்ச்சியசிஷ்ட தீர்க்கதரிசியானவர் பரிசுத்த ஞான முனிவுகொண்டிருந்தாலும், அநிலை வந்த கலக்கத்தை அமர்த்தினபின் மாத்திரம், சர்வேசரனைச் செபிக்க வேண்டியிருந்ததல்லவோ? இதிப்படியிருக்கச் செபத்தியானத்தில் நாம் சர்வேசரனோடு ஒன்றிப்பதற்கு ஒழுங்கற்ற பற்றுதலினாலே வருகிற கலக்கத்தையெல்லாம் நீக்கி மன அமரிக்கையாயிருப்பது எவ்வளவு அவசரமென்று சொல்லவேண்டுமோ?

இரண்டாவது, ஒறுத்தலை அடைவதற்குச் செபத்தியானம் எவ்வளவு துருத்த வழிபாடென்று ஐந்தாம் போதகத்திலே நாம் சொன்னதே போதும். இந்த ஒறுத்தல் நாம் செபத்தியானத்தினால் அடைய வேண்டிய பலனாகும். நாம் செபத்தியானம் பண்ணிக்கொண்டு வருகையிலே, ஒறுத்தலென்னும் புண்ணியம் நம்மிடத்தில் விளங்காவிட்டால், நாம் பண்ணுகிற செபத்தியானம் நல்லதோ உதவாததோவென்று சந்தேகப்படுவதற்கு இடமுண்டென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது ஞாயந்தானே. ஏனென்றால் இரும்பைக் கொண்டு யாதொரு வேலை செய்யவேண்டுமானால், அதை உலையிலே வைத்துப் பழுக்கக் காய்ச்சி இளக்கினபின், சம்மட்டியால் அடித்து நீட்டவேண்டும். நெருப்பிலே மாத்திரம் அதை வைத்துக் காச்சினது போதுமென்று அடித்து நீட்டாதேபோனால், நாம் நனைத்தவேலையைச் செய்துமுடிக்கக் கூடாதல்லவோ? இவ்வண்ணமே செபத்தியானத்தைக் கொண்டு நமதிருதயத்தைக் காய்ச்சி இழக்குகிறது போதாது. நமதாத்துமத்தைத் திருத்திக் குற்றங்களுகையெல்லாம் அதை விட்டு நீக்கி நமக்கு அவசரமான புண்ணியங்களையெல்லாம் அதிலே பதிக்கிறதற்காக ஒறுத்தலென்னும் சம்மட்டியால் அதை அடித்து ஒழுங்குப்படுத்த வேண்டும். செபத்தியானத்திலும் தேவகினை முயற்சியிலும் நாம் சுகித்தபவிக்கிற ஞான இன்புறும் மதுரமும் ஒறுத்தலிலே நமக்குண்டாகிற வருத்தத்தைத் தணிப்பதற்கு உதவியாயிருக்க வேண்டும்; நமது சுயமனசை அடக்கி நமது கெட்டகுணத்தையும் ஆசாபாசங்களையும் செயிப்பதற்கான தைரியம் செபத்தியானத்தினால் நம

க்கு உண்டாக வேண்டும். நமது ஒறுத்தலை நாம் தேவ கிருபையோடு இடைவிடாமல் செபத்தியானம் செய்து இந்த உத்தம ஒறுத்தலை நமது மனமும் சொல்லியிருக்கின்றது; யோடு நமக்கு புத்தி சொல்லி

பிள்ளை வளர்ந்து பாலுருள் நிறைக்கு அபிராமென்பவர் மத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது பேரில் சொல்லுகிறதாவது: கென்பவர்தானே. அத்தனை குத்தத்தம் கொடுத்திருந்தவருமாய்ச் சகல சாதி சனங்களுக்கும் குறிக்கப்பட்டவருமாயிருந்த சந்தோஷம் கொண்டாடவுமில்லாதேனச் சடங்கு செய்த அபிஷேகம் வர் பால் குடியாதபடிக்குச் செய்த அன்றைக்கு அவருடைய நுக்குப் பெரிய விருந்திட்டாலே யாதொரு ஞான அர்த்தம் எனவென்றால், யாதொருவன் பாங்கத்தில் ஸ்திரப்பட்டிடு பெரு ஞான சந்தோஷம் படவேண்டுமெனப்படுத்திச் சித்தமானாட்டத்தில் சிறுபிள்ளைகளாயிருப்பாபாடு கொடாமல் பாலுடைய பர் கிறிஸ்துவர்களை நோக்கிச் செய்தார். இச்சத்தியத்தை நமக்கும், நாம் நவசந்தியாசத்தில் பிடிந்து வார்த்தைப்பாடு கொள்கிய சிரேஷ்டர்கள் வெகுதான புண்ணியங்களையுடைய கருக்குரிய வீண்வினையாட்டு

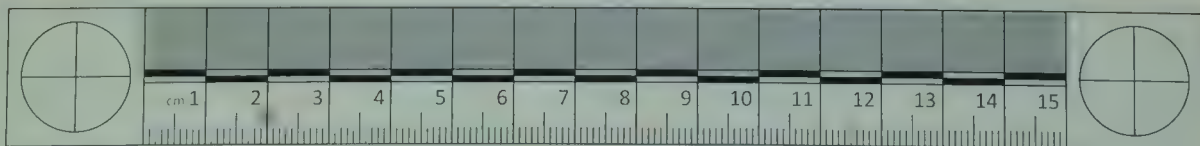

விடத்தில் இருந்த ஞானமுனிவு தி
னே சர்வேசுரனைச் செபித்து அவர்க
ருந்த ஆச்சரியங்களை வெளிப்படுத்தி
வரும், உங்கள் சத்துருக்களின்
அறிவித்தார். இந்த அர்ச்சியசிஷ்
தான முனிவுகொண்டிருந்தாலும், அ
தினபின் மாத்திரம், சர்வேசுரனைச்
இதப்படியிருக்கச் செபத்தியானத்
பதற்கு ஒழுங்கற்ற பற்றுதலினாலே
க்கி மனஅமிக்கையாயிருப்பது எவ்
வண்டுமோ?

அடைவதற்குச் செபத்தியானம் எவ்
தாம் போதகத்திலே நாம் சொன்ன
ாம் செபத்தியானத்தினால் அடைய
த்தியானம் பண்ணிக்கொண்டு வரு
ணியம் நம்மிடத்தில் விளங்காவிட்
யானம் நல்லதோ உதவாததோவென்
டென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொ
ரனை. ஏனென்றால் இரும்பைக் கொ
ணுமானால், அதை உலையிலே வைத்
தின், சம்மட்டியால் அடித்து நீட்ட
ம் அதை வைத்துக் காச்சினது போ
ரனால், நாம் நினைத்தவேலையைச் செ
வ்வண்ணமே செபத்தியானத்தைக்
பச்சி இழக்குகிறது போதாது. நம
ங் நுறைகளைப்பெல்லாம் அதை விட்டு
ரிப்பங்கையெல்லாம் அதிலே பதிக்கி
ட்டியால் அதை அடித்து ஒழுங்கு
னத்திலும் தேவசினேக முயற்சியிலு
இன்புறும் மதாரமும் ஒறுத்தலிலே
தணிப்பதற்கு உதவியாயிருக்க வே
கி நமதுகெட்டகுணத்தையும் அரசா
தரரியம் செபத்தியானத்தினால் நம

க்கு உண்டாக வேண்டும். நமக்கு மிகவும் அவசரமான இந்த உத்தம
ஒறுத்தலை நாம் தேவ கிருபையினால் அடையும் மட்டும் சுறுசுறுப்போ
டு இடைவிடாமல் செபத்தியானம் பண்ணிக்கொண்டு வரக்கடவோம்.
இந்த உத்தம ஒறுத்தலை நாம் அடையவேண்டுமென்று வேதாகமத்தி
லும் சொல்லியிருக்கின்றது ; அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் வெகு அக்கறை
யோடு நமக்கு புத்தி சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

பிள்ளை வளர்ந்து பால்குடி மறந்தது. அது பால்குடி மறந்த அ
ன்றைக்கு அபிராமென்பவர் பெரிய விருந்து செய்தாரென்று வேதாக
மத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அர்ச். அருஸ்தீன் இவ்வாக்கியத்தின்
பேரில் சொல்லுகிறதாவது : இங்கே சொல்லியிருக்கிற பிள்ளை ஈசாக்
கென்பவர்தானே. அத்தனை காலத்துக்குமுன்னே சர்வேசுரன் வாக்
குத்தத்தம் கொடுத்திருந்தவருமாய்ச் சகலராலும் ஆசிக்கப்பட்டவரு
மாய்ச் சகல சாதி சனங்களுக்கும் தேவாசீர்வாதத்தைப் பெறுவிக்கக்
குறிக்கப்பட்டவருமாயிருந்த இந்தப் பிள்ளை பிறந்த அன்றைக்குச்
சந்தோஷம் கொண்டாடவுமில்லை ; அவருக்கு ஆரபாரமான விருத்த
சேதனச் சடங்கு செய்த அன்றைக்கு விருந்து பண்ணவுமில்லை. அ
வர் பால் குடியாதபடிக்குச் செய்ததினாலே அவர் அழுதுகொண்டிரு
ந்த அன்றைக்கு அவருடைய தகப்பனார் சந்தோஷித்துச் சினேகித
ருக்குப் பெரிய விருந்திட்டாரே. இதுக்கு முகாந்தரமென்ன? இதிலே
யாதொரு ஞான அர்த்தம் அடங்கியிருக்க வேண்டும். அதென்
னவென்றால், யாதொருவன் புண்ணியத்தில் வர்த்தித்துச் சாங்கோ
பாங்கத்தில் ஸ்திரப்பட்டுப் பெரியமனுஷுகிறதைக் கண்டால், நாம்
ஞான சந்தோஷப் படவேண்டுமென்று இஸ்பிரீத்துசார்து நமக்கு
வெளிப்படுத்தச் சித்தமானார். இதிலுல்லோ நீங்கள் இயேசுநாதரி
டத்தில் சிறுபிள்ளைகளாயிருக்கும்மட்டும் உங்களுக்குக் கெட்டியான
சாப்பாடு கொடாமல் பாலூட்டி வளர்த்தோமென்று அர்ச். சின்னப்
பர் கிறிஸ்துவர்களை நோக்கிச் சொன்னதாக அர்ச். அருஸ்தீன் வசனி
த்தார். இச்சத்தியத்தை நமக்குத்தானே சாட்டிக்கொள்ளக் கடவோ
ம். நாம் நவசர்சியாசத்தில் பிரவேசிக்கும்போதும் நவசர்சியாசம் மு
டிந்து வார்த்தைப்பாடு கொடுக்கும்போதும் நமது ஞானப் பிதாக்க
ளாகிய சிரேஷ்டர்கள் வெகு சந்தோஷப்படுகிறதில்லை. நாம் எளி
தான புண்ணியங்களைவிட்டுக் குழந்தைச் சுபாவத்தை நீக்கிப் பிள்ளை
களுக்குரிய வீண்வீனையாட்டுகளை அகற்றி ஸ்திரமான புண்ணியங்க

ளைச் செய்து ஒறுத்தலும் உறுதியுமுள்ளவர்களாக நடக்கிறவர்க்கு கண்டால், அப்போது நமது சிரேஷ்டர்கள் வெகுவாய் அகமகிழ்ந்து சந்தோஷம் கொண்டாவார்கள்.

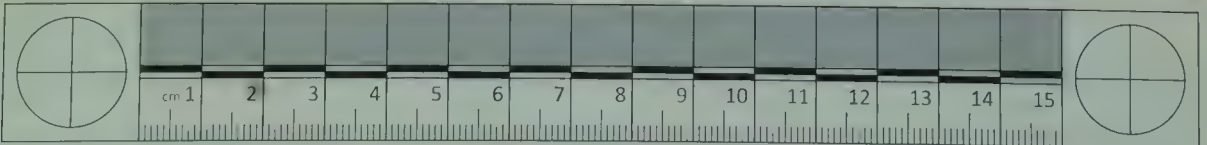
இன்னமும் செபத்தியானத்துக்கும் ஒறுத்தலுக்கும் வேறே ஒரு விசேஷ தொந்தர்த்தம் உண்டு. அதென்னவென்றால், செபத்தியானம் ஒறுத்தலை அடைவதற்கான வழிபாடாயிருக்கிறதுமல்லாமல் செபத்தியானமே மகா பெரிய ஒறுத்தலாகும். இதிலுல்லோ நல்ல போசனை செய்வதில் படுகிற பிரயாசம் உடம்பை மெலியப்பண்ணும்; அடிக்கடி செய்கிற தியானம் சரீரத்தைக் கல்திப்படுத்துமென்று இஸ்பிரீத்துசாந்து திருவுளம்பற்றினார். அன்றிபும் யக்கோபென்பவரும் சம்மனசவும் மல்லுக்கட்டிக்கொண்டார்களே. இதிலே நாம் இப்போது சொன்ன சத்தியத்தை இஸ்பிரீத்துசாந்து நமக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். இப்படி மல்லுக்கட்டினபின், யக்கோபென்பவர் கொண்டியானார். இப்படியே செபத்தியானத்தின் பேரில் மிகுந்த பற்றுதல் வைத்து அதை அடிக்கடி செய்துகொண்டிருந்தவர்கள் மெலிந்து பலவீனப்பட்டு வேளுத்துப்போயிருக்கிறதாக அதுபவசத்தியினால் கண்டிருக்கிறோம். செபத்தியானம் ஓர்வித அரமாகும். அது கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் சரீரத்தைத் தேய்த்து மெலியப்பண்ணிச் செளக்கியத்தைக் குறைக்கும். ஆகையால் எவ்விதமாய் இது காரியத்தை யோசித்துப் பார்த்தாலும், செபத்தியானம் ஒறுத்தலென்னும் புண்ணியத்தை அடைவதற்கு எப்போதும் மிகுந்த உதவியாயிருக்கும்.

உ-ம் அதிகாரம்.

ஒறுத்தலாகிறது இன்னதென்றும் அது நமக்கு எவ்வளவு அவசரமாயிருக்கிறதென்றும் சொல்லுவது.

இவ்விஷயத்தை நன்றாய் விளக்கிக் காட்டுமபொருட்டு முந்தமுந்த மனுஷனுடைய ஆத்துமத்திலுள்ள இரண்டு பங்கை அபிவிருத்திகொள்ளுகிறது அவசரமாமே. இதற்கு மேலங்கிலும் கீழங்கிலும் என்று பேராகும்; மேலங்கிலுத்தை நீதி ரியாயமென்றும் கீழங்கிலுத்தை இந்

திரிய இச்சை யென்றும் சொல்லுகின்றதற்கு முன்னே சற்றதனமும் சென்ம நீதியுமு இருக்கும்போது, மேற்சாதியா ணுழியனும் கீழ்ப்பட்டிருக்கிற ழம் கீழ்ப்பட்டிருந்தது. இதின ழ் சர்வேசுரன் படைத்தாரென் ழது. நம்மைப்போலே ஒழுங்கு கவில்லை. அப்போது இந்திரிய மல் நீதி ரியாயத்துக்குக் கீழ்ப் தன் சிஷ்டிகளைச் சினேகித்து வந்தான்; அதுக்கு விக்கினம் சாபாசமுமில்லை. அப்போது முதும கீழ்ப்படிந்திருந்ததினே தல் ஒன்றும் எழும்பவே கூட லொழிய அவனிடத்தில் சோத ந்தத்தில் இருக்கும்போது, கே மும் மோக இச்சையும் வேறெ ல் வரவேயில்லை. அவன் வே தாலல்லாமல், அது அவனை ழலே மனுஷனுடைய நீதி ரியா பினது. ஆகையால் நமக்கு ம பான கெட்ட பற்றுதலும் தா இச்சையில் சில விசை எழும் ழலல்லோ நான் விரும்புகிற ந ம்பாத தின்மையைச் செய்கி த்துச் சொன்னார். ஆதித் தகப் ஆத்துமம் வேணுமென்று விர தமும் *விரோதமுமில்லாமல் ஆனால் இப்போது கெட்டுப் குகின்றது. ஆத்துமம் செய்ய ழங்களைச் செய்யாதபடிக்குச் ம் முரட்டுக் குதிரைபோலிரு ப்யணம் செய்யவேண்டியிருந்

முன்னவர்களாக நடக்கிறதைக் க
படர்கள் வெகுவாய் அகமகிழ்ந்து ச

க்கும் ஒறுத்தலுக்கும் வேறே ஒரு
தென்னவென்றால், செபத்தியான
பிபாடாயிருக்கிறதும்ல்லாமல் செப
மும். இதிலுல்லோ நல்ல யோ
உடம்பை மேலியப்பண்ணும்; அ
புக்காய்ப்பிட்டுத்துமென்று இன்பி
அன்றிபும் யக்கோபென்பவரும் ச
படர்களே. இதிலே நாம் இப்
ஸ்பிரித்துசாந்து நமக்கு வெளிப்படு
பட்டி, எதிர், யக்கோபென்பவர் நொ
யாபாத்தின் பேரில் மிகுந்த பற்றுத
தகொண்டிருக்கிறவர்கள் மெல்து
ருக்கிறதாக அதுபவத்தியினால் க
ஒர்வித அரமாகும். அது கொஞ்சங்
து மேலியப்பண்ணிச் செளக்கிபத்
விதமாய் இது காரியத்தை யோசித்
ம் ஒறுத்தலென்றும் புண்ணியத்தை
த உதவிப்பிடுக்கும்.

அதிகாரம்.

னதும் அது நமக்கு எவ்வளவு

தன்மும் சொல்லுவது.

விளக்கிக் காட்டிப்போட்டு முந்த
தினுள்ள தாண்டு பங்கை அறிந்து
தற்கு மேலங்கிஷம் கீழங்கிஷமென்று
பியாயமென்றும் கீழங்கிஷத்தை இந்

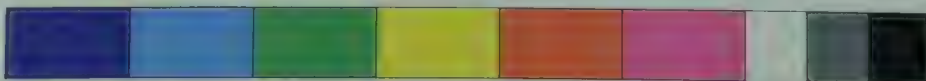
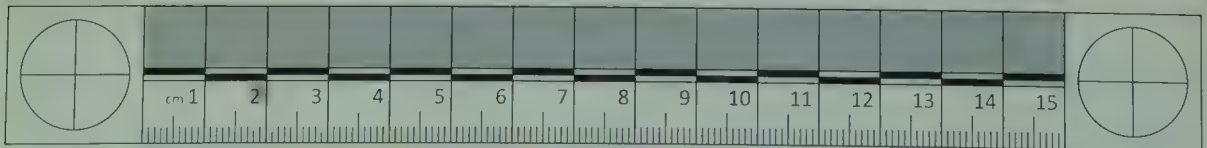
திரிய இச்சை பென்றும் சொல்லுகிறது வழக்கம். ஆதாம் பாவம் கட
டிக்கொள்ளுகிறதற்கு முன்னே, சர்வேசுரன் அவனை உண்டாக்கின மா
சற்றதனமும் சென்ம நீதியுமுள்ள பாக்கியமான அந்தஸ்தில் அவன்
இருக்கும்போது, மேற்சாதியானுக்குக் கீழ்ச்சாதியானும் எசமானுக்கு
ஊழியனும் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறதுபோலே, மேலங்கிஷத்துக்குக் கீழங்கி
ஷம் கீழ்ப்பட்டிருந்தது. இதிலுல்லோ மனுஷனை ஒழுங்குள்ளவனுய்
ச் சர்வேசுரன் பலடத்தாரென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்ற
து. நம்மைப்போலே ஒழுங்கற்றவனுய் அவனைச் சர்வேசுரன் படைக்
கவில்லை. அப்போது இந்திரிய இச்சை வருத்தமும் விரோதமுமில்லா
மல் நீதி ரியாயத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தது. மனுஷன் உச்சாயமாய்த்
தன் கிஷ்டிகளைச் சினேகித்து அவருக்கு ஊழியம் பண்ணிக்கொண்டு
வந்தான்; அதுக்கு விக்கினம் பண்ணுகிறதற்கு அவனிடத்தில் ஓர் ஆ
சாபாசமுமில்லை. அப்போது இந்திரிய இச்சை நீதி ரியாயத்துக்கு மு
முதும் கீழ்ப்படிந்திருந்ததினாலே, மனுஷனிடத்தில் ஒழுங்கற்ற பற்று
தல் ஒன்றும் எழும்பவே கூடாது; அவன் வேணுமென்று விரும்பினா
ல்லாபிய அவனிடத்தில் சோதனை ஒன்றும் வர அறியாது. அந்த அ
ந்தஸ்தில் இருக்கும்போது, கோபமும் காயம்காரமும் போசனப் பிரிய
மும் மோக இச்சையும் வேறெந்தக் கெட்ட பற்றுதலும் அவனிடத்தி
ல் வரவேயில்லை. அவன் வேணுமென்று விரும்பி அதை வரவழைத்
தாலல்லாமல், அது அவனை அண்டிவரக்கூடாது. ஆனால் பாவத்தினா
லே மனுஷனுடைய நீதி ரியாயம் சர்வேசுரனுக்கு விரோதமாய் எழும்
பினது. ஆகையால் நமக்கு மனசில்லாவிட்டாலும், நமக்கு அருவருப்
பான கெட்ட பற்றுதலும் தாறுமாறான சோதனையும் நமது இந்திரிய
இச்சையில் சில விசை எழும்புகிறதாகக் கண்டு உணருகிறோம். இதி
னாலல்லோ நான் விரும்புகிற நன்மையைச் செய்கிறதில்லை; நான் விரு
ம்பாத தின்மையைச் செய்கிறேனென்று அர்ச், சின்னப்பர் அங்கலாய்
த்துச் சொன்னார். ஆதித் தகப்பன் பாவம் கட்டிக்கொள்ளாதிருந்தால்,
ஆத்துமம் வேணுமென்று விரும்புகிறதெல்லாத் தையும் சரீரம் வருத்
தமும் *விரோதமுமில்லாமல் எப்போதும் செய்துகொண்டிருக்கும்.
ஆனால் இப்போது கெட்டுப்போன சரீரம் ஆத்துமத்தை ஏறி அழுக்
ருகின்றது. ஆத்துமம் செய்பவேணுமென்று விரும்புகிற அநேக காரி
யங்களைச் செய்யாதபடிக்குச் சரீரம் விக்கினம் பண்ணுகின்றது. சரீர
ம் முரட்டுக் குதிரைபோலிருக்கின்றது. அதின் மேலேறி வெகுதூரப்
பயணம் செய்யவேண்டியிருந்தாலும், அது நடக்க மாட்டேனென்று

முறைத்துக்கொண்டு அடிக்கடி காலிடறி அற்பக் காரியத்தின் நிமித்தம் அசர்ந்து நின்று சில விசை அடங்காமல் படுத்துக்கொள்ளும். இது மனுஷனுக்கு வரவேண்டிய ஆக்கினை தானே. அவன் தன் சிஷ்டிகருக்குக் கீழ்ப்படியாமல் போனான். இதினாலே அவன் சரீரமும் அவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் இந்திரிய இச்சை இடைவிடாமல் அவனோடு சண்டை செய்யவேண்டுமென்று சர்வேசுரன் நீதியுள்ள தீர்மானமிட்டார். அர்ச். பேதென்பவர் சொல்லுமாப்போலே, பாவத்தினிமித்தம் மனுஷன் ஞானவரங்களை இழந்து சுபாவ வரங்களிலே காயப்பட்டானென்று வேதசாஸ்திரிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் அவன் சென்ம நீதியையும் அத்தோடு சேர்ந்த ஞான வரங்களையும் இழந்து போனதுமல்லாமல், சுபாவ வரங்களும் அவனிடத்தில் வெகுவாய் மாறிப்போனது. அவன் புத்தி மங்கினது; அவன் மனசு பலவீனப்பட்டது; நன்மையின் பேரில் அவனுக்குள்ள ஆசை தளர்ந்துபோனது; தின்மையின் பேரில் அவனுக்குள்ள பற்றுதல் பெலன்கொண்டு எழும்பினது; அவனுடைய ஞாபகம் குறைந்துபோயிற்று; அவனுடைய உரூபிகரம் கலக்கமுற்றுச் சிதறிப்போய் எப்பக்கத்திலும் சுற்றித் திரிகின்றது; இதினாலே பராக்கில்லாமல் கவனத்தோடு அற்ப செய்மும் செய்வதற்குக் கூடாமல் போகின்றது; அவன் ஐம்புலன்களில் நன்மையாயிருந்ததெல்லாம் நீங்கிப்போனது; அவன் சரீரத்தில் கெட்ட ஆசாபாசங்களும் துர்க்குணங்களும் நிறைந்திருக்கின்றது; கடைசியாய் அவன் சுபாவம் முழுதும் மாறிக் கெட்டுப்போனதினாலே, பாவம் செய்வதற்கு முன் எளிதாயிருந்தது பாவத்துக்குப் பின் கூடாத காரியமாயிற்று. ஆதித் தகப்பனுடைய பாவத்துக்கு முன், மனுஷன் தன்னைவிடச் சர்வேசுரனை அதிகமாய்ச் சினேகித்தான்; பாவத்துக்குப் பின் சர்வேசுரனைவிடத் தன்னை அதிகமாய்ச் சினேகிக்கிறான், அல்லது சரியாய்ச் சொல்லவேண்டுமானால், தன்னை மாத்திரம் சினேகிக்கிறானென்று சொல்லவேண்டும். தன் மனசுபோலே நடந்து தன் இச்சையை நிறைவேற்றித் தன் ஆசாபாசம் நீதி நியாயத்துக்கும் தேவ கற்பனைக்கும் எவ்வளவு விரோதமாயிருந்தாலும், அது சொற்படி கேட்டு நடப்பதே அவனுக்குப் பிரியமாயிருக்கின்றது.

இந்தத் தாறுமாறுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற சென்மப் பாவம் ஞானஸ்ரானத்தின் வழியாய் நீங்கிப்போனாலும், நீதி நியாயத்துக்கும் சர்வேசுரனுக்கும் விரோதமாய் இந்திரிய இச்சையில் எழும்புகிற

விரோதம் நம்மை விட்டு அகப்பாவ போசனமென்று வேதமெத் தெண்டித்து நமது ஆர்வீசத்தனத்தையும் நிர்ப்பாக்கி சுரனுக்கு முன்பாக நம்மை நந்தச் சண்டை நம்மிடத்தில் தனைக்குரிய தேவ திருவுளம் மனுஷனைப் படைக்கும்போது பிறர்; தமது வரங்களாலும் நித்துச் சிங்கரித்தார். ஆனால் பாவம் செய்து தன் சிஷ்டிகருக்களுக்குரிய ஆசைக்கும் ஆசாமிருகத்துக்கு ஒத்தவனுக்கித் தமது முந்தான். ஆகையால் அவன்ற்கு இடமில்லாமலிருக்கும் தென்தினர். மெப்பாகவே நம்மை நதற்கு ஒரு முகாந்தரமுமில்லை கொள்ளுகிறதற்கு எண்ணிநம்

இரண்டாவது, இன்னம் ளவேண்டிய வேறொரு பிரதான போது சொன்னதைக்கொண்டு ன்னவென்றால், தாறுமாறான நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பகு வருகிற சகல சோதனையும் ம் குற்றங் குறைகளும் நமது ம் உண்டாகிறதினாலே, சரீர சொல்லுகிறது வழக்கம், இதிலே சண்டையும் விரோதமும் எவ்வேயோடு சண்டை பிடிக்கிற ஆர்ச். யாகப்பர். அருளிச்செய்து டைக்கும் நாம் கட்டிக்கொள்ளு ரணமென்ன? நம்மிடத்திலும் தாறுமாறான சுப சினேகமுமே

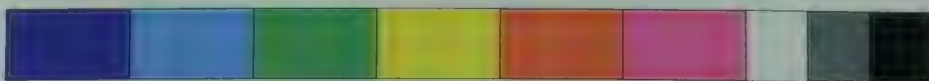
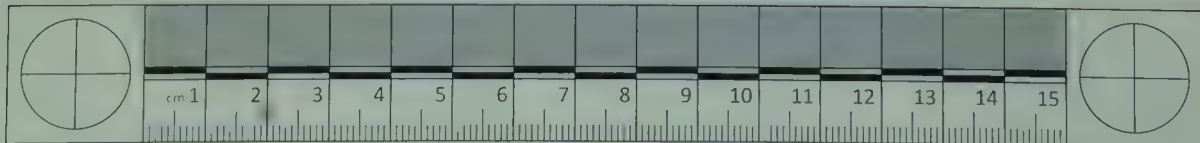

விடறி அற்பக் காரியத்தின் நிமித்த
ங்காமல் படுத்துக்கொள்ளும். இது
தானே. அவன் தன் சிஷ்டிகருக்
லே அவன் சரீரமும் அவனுக்கு
இடைவிடாமல் அவனோடு சண்
சுரன் நீதியுள்ள தீர்மானமீட்டார்.
போலே, பாவத்தினிமித்தம் மனுஷ
வரங்களிலே காயப்பட்டானென்று
றர்கள். ஏனென்றால் அவன் சென்
நான வரங்களையும் இழந்து போன
வனிடத்தில் வெகுவாய் மாறிப்போ
வன் மனசு பலவீனப்பட்டது ; நன்
சை தளர்ந்துபோனது ; தின்மையி
ல் பெலன்கொண்டு எழும்பினது ;
பாயிற்று; அவனுடைய உரூபிகரம் க
க்கத்திலும் சுற்றித் திரிகின்றது ; இ
தோடு அற்ப செபமும் செய்வதற்கு
ஐம்புலன்களில் நன்மையாயிருந்த
யன் சரீரத்தில் கெட்ட ஆசாபாசங்க
ருக்கின்றது ; கடைசியாய் அவன் சு
போனதினாலே, பாவம் செய்வதற்கு
க்குப் பின் கூடாத காரியமாயிற்று.
கு முன், மனுஷன் தன்னைவிடச் சர்
நான் ; பாவத்துக்குப் பின் சர்வேசுர
னேகிக்கிறான், அல்லது சரியாய்ச்
சாத்திரம் சினேகிக்கிறானென்று சொ
ல நடந்து தன் இச்சையை நிலைவே
த்துக்கும் தேவ கற்பனைக்கும் எவ்வ
து சொற்படி கேட்டு நடப்பதே அவ

ம் காரணமாயிருக்கிற சென்மப் பா
நீங்கிப்போனாலும், நீதி நியாயத்துக்
ய் இந்திரிய இச்சையில் எழும்புகிற

விரோதம் நம்மை விட்டு அகன்றுபோகவில்லை. இந்த விரோதத்துக்கு
ப் பாவ போசனமென்று வேத சாஸ்திரிகள் பேரிட்டிருக்கிறார்கள். நம்
மைத் தெண்டித்து நமது ஆங்காரத்தை அடக்குவதற்காகவும் நமது
நீசத்தனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் நாம் அறிந்துகொண்டு சர்வே
சுரனுக்கு முன்பாக நம்மை நாமே தாழ்த்திக்கொள்ளுவதற்காகவும் இ
ந்தச் சண்டை நம்மிடத்தில் எப்போதும் இருக்க வேண்டுமென்று ஆரா
தனைக்குரிய தேவ திருவுளம் நீதிப் பிரகாரம் நிரூபித்தது. சர்வேசுரன்
மனுஷனைப் படைக்கும்போது, மகிமைப்பிரதாபத்தால் அவனை நிரப்
பிலார் ; தமது வரங்களாலும் வரப்பிரசாதங்களாலும் அவனை அலங்க
ரித்துச் சிங்காரித்தார். ஆனால் மனுஷன் இந்த நன்மையை அறியாமல்
பாவம் செய்து தன் சிஷ்டிகருக்கு நன்றிகெட்டவனுய்ப்போய் மிருக
ங்களுக்குரிய ஆசைக்கும் ஆசாபாசத்துக்கும் இடம் கொடுத்ததினாலே,
மிருகத்துக்கு ஒத்தவனாகித் தான் பெற்றிருந்த ஞான வரங்களையும் இ
ழந்தான். ஆகையால் அவன் தன்னை அறிந்துகொண்டு ஆங்காரிப்பத
ற்கு இடமில்லாமலிருக்கும் பொருட்டுச் சர்வேசுரன் அவனைத் தாழ்த்
தினார். மெய்யாகவே நம்மை நாமே அறிந்துகொண்டால், ஆங்காரிப்ப
தற்கு ஒரு முகந்தரமுமில்லை, எக்சுணத்திலும் நம்மைத் தாழ்த்திக்
கொள்ளுகிறதற்கு எண்ணிறந்த ஞாயமுண்டு.

இரண்டாவது, இன்னம் இது காரியத்திலே நாம் அறிந்துகொள்
ளவேண்டிய வேறொரு பிரதான சத்தியமுண்டு. இதையும் நாம் இப்
போது சொன்னதைக் கொண்டு எளிதாய் அறிந்துகொள்ளலாம். அதெ
ன்னவென்றால், தாறுமாறான நமது ஆசாபாசங்களும் சரீர இச்சையும்
நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்குப் பிரதான விக்கின்பாகும். நமக்
கு வருகிற சகல சோதனையும் நாம் கட்டிக்கொள்ளுகிற சகல பாவமு
ம் சூற்றங் குறைகளும் நமது ஆசாபாசத்தினாலும் சரீர இச்சையினாலு
ம் உண்டாகிவிடுகின்றன, சரீரம் நமக்கு மகா பெரிய சத்துருவென்று
சொல்லுகிறது வழக்கம். இதிலுல்லவோ உங்களிடத்தில் உண்டாகிற
சண்டையும் விரோதமும் எங்கேயிருந்து வருகின்றது ? உங்கள் புத்தி
யோடு சண்டை பிடிக்கிற ஆசாபாசத்தினுல்லவோ வருகிறதென்று
அர்ச், யாகப்பர் அருளிச்செய்தார். நமது மனசுக்குள் நடக்கிற சண்
டைக்கும் நாம் கட்டிக்கொள்ளுகிற பாவம் சூற்றங் குறைகளுக்கும் காரணமென்ன ? நம்மிடத்திலுள்ள இந்திரிய பிரியமும் துர் இச்சையும்
தாறுமாறான சுய சினேகமுமே இதற்குக் காரணம் ; புண்ணிய சாங்

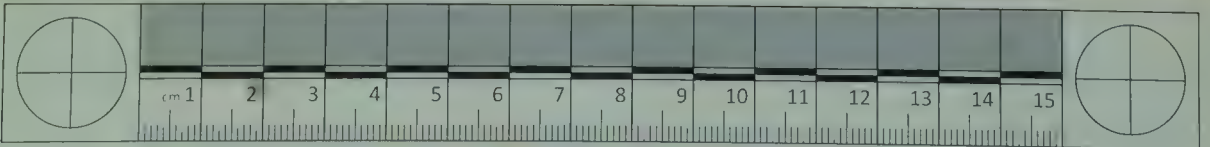

கோபாங்க மார்க்கத்தில் நமக்கு நேரிடுகிற விக்கினத்துக்கும் இதுவே முகாந்தரம். பூர்வீக அஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் முதலாய்ச் சபாவ புத்தியினாலே மாத்திரம் இந்தச் சத்தியத்தை அறிந்துகொண்டார்கள். சந்தோஷத்தையும் கஸ்தியையும் மட்டுப்படுத்துகிறதே புண்ணியத்தில் நமக்கு நேரிடுகிற வருத்தமென்று அரிஸ்தோத்தென்னும் சாஸ்திரி நிரூபித்தான். கஸ்தியைப் பட்டதுபவித்துப் பிரியத்தை அடக்குகிறது ஞானமென்று எப்பித்தேத்தென்னும் சாஸ்திரி தீர்மானித்தான். நமக்கு நேரிடுகிற கஸ்தி துன்ப துரிதங்களைத் தைரியமாய்ப் பட்டதுபவித்து நமக்குப் பிரியமானதைப் புத்தியோடு விலக்கி நடக்கிறதே புண்ணியமாகும். தினந்தோறும் பரிட்சையினாலே இதை அறிந்திருக்கிறோமே. யாதொரு கஸ்தி வருத்தத்தை விலக்குவதற்காகவாகிலும் யாதொரு இன்ப சுகத்தை அதுபவிப்பதற்காகவென்கிலும் இந்த இன்ப சுகத்தை விலக்காததினாலேயாகிலும் பாவத்தில் விழுக்கிறோமென்பது நிச்சயம். சிலர் ஆஸ்தி மகிமை இன்ப சுகத்தின்பேரில் ஆசையினாலே பாவம் கட்டிக்கொள்ளுவார்கள் ; வேறு சிலர் தேவ கற்பனையையும் திருச்சபைக் கட்டினையையும் அநுசரிப்பதிலே வருகிற வருத்தத்துக்குப் பயந்தாகிலும் தங்கள் சத்துருக்களை சினேகிப்பதற்கும் ஒருசந்தி பிடிப்பதற்கும் இரகசியமான வெட்கத்துக்குரிய பாவங்களைப் பாவசங்கீர்த்தனத்தில் வெளிப்படுத்துவதற்கும் வருத்தப்பட்டென்கிலும் தேவ கற்பனையை அநுசரியாமல் பாவம் கட்டிக்கொள்ளுவார்கள். ஆகையால் சகல பாவமும் நாம் புண்ணிய வழியில் கட்டிக்கொள்ளுகிற சகல பெரிய குற்றங்களும் சொற்பக் குற்றங்களும் அற்பக் குறையுமெல்லாம் மேற்சொன்ன அந்த இரண்டு ஊற்றிலிருந்து புறப்படுகிறதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இதுவெல்லாம் இப்படியாகக்கொள்ள, நமது கெட்ட பற்றுதல்களையும் ஒழுங்கற்ற சுய சினேகத்தையும் அடக்கித் தாறுமாறான நமது ஆசாபாசங்களைத் திருத்திக்கொள்ளுகிறதே ஒறுத்தலென்று கண்டுபிடிப்பது வருத்தமல்ல. யாதொருவன் நம்மைப் பின்சென்று வரவேணுமானால், தன்னை மறுதலித்துத் தன் சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டு நம்மைப் பின்செல்லக் கடவானென்று இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்றினார். இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். எரோனிமுஸ் எழுதிவைத்த தாவது : முன்னமே காமாதூயிருந்தவன் கம்புள்ளவனாவதும் முன்னமே அடக்க ஒடுக்கமில்லாமல் திரிந்தவன் அடக்க ஒடுக்கமுள்ள

வனாவதும் முன்னே புண்ணிய மாயிருந்தவன் பெலமும் வலித்துத் தன் சிலுவையைச் சுமையாளமாகுமென்றார். வேறே மனுஷனாக மாறுகிறது ப்படும்.

ஆனால் அர்ச். பசிலியா ம் புண்ணியம் நமக்கு எவ்வாறு முந்தமுந்தத் தன்னை மறுதலித்துப் பின்செல்லக் கடவானென்றார். அதாவது, முந்தமுந்த விட்டு உன் கெட்ட ஆசாபாசங்களை விட்டுவிட்டு, இயேசுநாதரையும் ஆபிராம் விக்கினமும் கையால் இயேசுநாதரைப் பிடித்து முந்தமுந்த வழி செப்பனிட சாங்கோபாங்கத்துக்கும் கிறிஸ்துவாரமாக ஒறுத்தலென்று கையால் இயேசுநாதரைக் கமந்துகொண்டு ஒறுத்தலென்னும் புண்ணிய டைய சீவியத்தின் பரிசுத்தத்தினை அவருடைய ஒறுத்தலை நம்மளக்க கடவோமென்று அர்ச். லோகத்தில் மனுஷனுடைய ன்று யோபென்னும் மகாத்தும ஆசைக்கு விரோதமான ஆசை அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்சொட்டாத சண்டைக்குக் காரணமாகியும் செயிக்கிறவன் இயேசு மேற்பட்டவனென்பது நிச்சயம். வீரசூர்த்தனமாகுமென்று

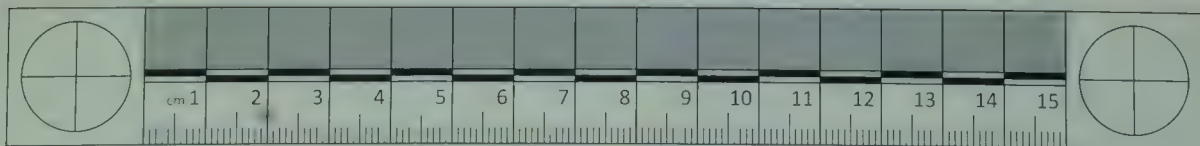

நிகேற விக்கினத்துக்கும் இதுவே
ஸ்திரிகள் முதலாய்ச் சுபாவ புத்தி
த்தை அறிந்துகொண்டார்கள். சந்
டுப்படுத்துகிறதே புண்ணியத்தில்
அரிஸ்தோத்தென்னும் சாஸ்திரி நிரு
வித்துப் பிரியத்தை அடக்குகிறது
யம் சாஸ்திரி தீர்மானித்தான். நம
ங்களைத் தைரியமாய்ப் பட்டதுபவி
தியோடு விலக்கி நடக்கிறதே புண்
சையினாலே இதை அறிந்திருக்கி
த்தை விலக்குவதற்காகவாகிலும் யா
ப்பதற்காகவேன்கிலும் இந்த இன்ப
யம் பாவத்தில் விழுகிறோமென்பது
ன்ப சுகத்தின்பேரில் ஆசையினாலே
வேறு சிலர் தேவ கற்பனையையும் நி
சரிப்பதிலே வருகிற வருத்தத்துக்
ருக்களை சினேகிப்பதற்கும் ஒருசந்தி
ட்கத்துக்குரிய பாவங்களைப் பாவசங்
தற்கும் வருத்தப்பட்டுடன்கிலும் தே
வம் கட்டிக்கொள்ளுவார்கள். ஆகை
ரிய வழியில் கட்டிக்கொள்ளுகிற சக
ருற்றங்களும் அற்பக் குறையுமெல்
டு ஊற்றிலிருந்து புறப்படுகிறதென்

க்கொள்ள, நமது கெட்ட பற்றுதல்க
தையும் அடக்கித் தாறுமாறான நமது
ள்கிறதே ஒறுத்தலென்று கண்டுபி
ருவன் நம்மைப் பின்சென்று வரவே
தன் சிலுவையைச் சுமந்துகொண்
னென்று இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்
அர்ச். எரோணிமுஸ் எழுதிவைத்த
யிருந்தவன் கற்புள்ளவனாவதும் மு
ல் திரிந்தவன் அடக்க ஒடுக்கமுள்ள

வனாவதும் முன்னே புண்ணிய வழியில் பலவீனனும் பயமுள்ளவனு
மாயிருந்தவன் பெலமும் தைரியமுமுள்ளவனாவதுமே தன்னை மறுத
லித்துத் தன் சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டு போகிறனென்பதற்கு
அடையாளமாகுமென்றார். தான் முன்னிருந்துபோலே இராமல்
வேறே மனுஷனாக மாறுகிறது தன்னை மறுதலிக்கிறதென்று சொல்ல
ப்படும்.

ஆனால் அர்ச். பசிலியார் சொல்லுமாப்போலே, ஒறுத்தலென்னு
ம் புண்ணியம் நமக்கு எவ்வளவு அவசரமென்று காட்டும்பொருட்டு
முந்தமுந்தத் தன்னை மறுதலிக்கக் கடவானென்றும் அதின்பின் நம்
மைப் பின்செல்லக் கடவானென்றும் உலக இரட்சகர் திருவுளம்பற்
றினார். அதாவது, முந்தமுந்த உன் சுயமனசை முழுதும் வெறுத்து
விட்டு உன் கெட்ட ஆசாபாசங்களை ஒறுத்து உன்னைத்தானே நீ மறு
தலிக்காவிட்டால், இயேசுநாதரை பின்செல்லுவதற்கு ஆயிரம் வருத்
தமும் ஆயிரம் விக்கினமும் உனக்கு நேரிடுமென்று அர்த்தமாகும். ஆ
கையால் இயேசுநாதரைப் பின்செல்லுவதற்கு ஒறுத்தலைக் கொண்டு
முந்தமுந்த வழி செப்பனிடவேண்டும். இதினிமித்தமாகப் புண்ணிய
சாங்கோபாங்கத்துக்கும் கிறீஸ்துவர்களுக்குரிய நன்னடக்கைக்கும் அ
ஸ்திவாரமாக ஒறுத்தலென்னும் புண்ணியத்தை ஏற்படுத்தினார். ஆ
கையால் இயேசுநாதரைக் கண்டுபாவிக்க நமக்கு மனசுண்டானால், ந
மது சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டு போக வேண்டும். இந்தச் சிலுவை
ஒறுத்தலென்னும் புண்ணியந்தானே. இதிலுல்லோ இயேசுநாதரு
டைய சீவியத்தின் பரிசுத்தத்தனம் நமது சரீரத்தில் விளங்கும்பெருந்
டு அவருடைய ஒறுத்தலை நமது சரீரத்தில் எப்போதும் தரித்துக்கொ
ள்ளக் கடவோமென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றினார். இவ்வு
லோகத்தில் மனுஷனுடைய ஆபுகாலம் இடைவிடாத சண்டையெ
ன்று யோபென்னும் மகாத்துமா வசனித்தார். என்னென்றால் நமதாத்து
ம ஆசைக்கு விரோதமான இச்சை நமது சரீரத்திலும் நமது சரீர இச்
சைக்கு விரோதமான ஆசை நமதாத்துமத்திலும் இருக்கிறதென்று அ
ர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். நமதுள்ளத்தில் நடக்கிற இடைவி
டாத சண்டைக்குக் காரணம்துவே. தன் சரீரத்தையும் ஆசாபாசங்க
ளையும் செயிக்கிறவன் இயேசுநாதருடைய போர்வீரர் எல்லாருக்கும்
மேற்பட்டவனென்பது நிச்சயம். இது தேவதாசருக்குரிய மெய்யான
வீரஞரத்தனமாகுமென்று அர்ச். கிரெகோரியாரும் அர்ச். அம்புரோ

சியாரும் அருளிச்செய்தார்கள். சரீரபெலன் ஒன்றுக்குமுதவாது. தன் சரீரத்தைச் செய்து ஆசாபாசங்களை அடக்கி இன்ப சுகங்களைப் பிறக்கணித்து வருத்தம் பிரயாசங்களைப், பொறுமையோடு சகித்துக் கொள்ளுகிற தைரியமே மெய்யான வீரஞரத்தனமாகும். மற்றவர்களை ஆண்டு நடத்துகிறதைவிடத் தன்னினத்தானே ஆண்டு தன் சுய இச்சையையும் ஆசாபாசங்களையும் அடக்கி நடத்துகிறது மேலான அதிகாரமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதனால்லோ வீரஞரனைவிடப் பொறுமையுள்ளவனை அதிகமாய்க் கனம் பண்ணவேண்டும் ; பட்டணங்களை முத்திக்கைபோட்டுப் பிடிக்கிறவனைப் பார்க்கக் கோபத்தை அடக்குகிறவன் மேற்பட்டவனென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். இதற்கு அர்ச்சு. அம்புரோசியார் சொல்லுகிற நியாயமாவது : நமது வெளிச்சத்துருக்கள் எல்லாரையும்விட நமது உள்ளத்திலுள்ள கெட்ட பற்றுதல் அதிக ஆபத்துக்குரிய சத்துருவாகும். ஆகையால் உள்ச் சத்துருக்களைச் செயிக்கிறவன் வெளிச்சத்துருக்களைச் செயிக்கிறவனுக்கு மேற்பட்டவன். இதனால்லோ சூசையென்பவர் எஜிப்து தேசத்தை ஆளும்போது, அடைந்த பிரதாபத்தைப் பார்க்கப் புத்திப்பாரென்பவனுடைய பெண்சாறுயின் கெட்ட கருத்துக்கு இடங்கொடாமல் தம்மை அடக்கினபோது அதிக மகிமை பிரதாபமடைந்தாரென்றார். அர்ச்சு. கிறிசோஸ்தொமஸ் சொல்லுகிறதும் இதற்கு ஒத்திருக்கும். அத்தென்னவென்றால், தமது சத்துருவாகிய சவுவென்பவன் சூகையில் தூங்கும்போது, தாவீதென்பவர் அவனைக் கண்டு கொல்லாமல் விட்டுவிட்டாரே, அவர் கொலியாத்தைக் கொன்றபோது அடைந்த செயத்தைப் பார்க்க தமது கோபத்தை அடக்கிச் சவுவென்னும் சத்துருவைக் கொல்லாமல் பொறுத்துக்கொண்டபோது, தன்பேரில் மேலான செயமடைந்தாரென்றார். சவுலைக் கொல்லாமல் விட்டுவிட்டதினாலே அவர் அடைந்த செயத்தை மோகூத எருசலேமா நகரில் வாழும் முத்தர்கள் புகழ்ந்து பாராட்டினார்கள். அவர் கொலியாத்தைச் செய்துத் திரும்பி வரும்போது, இசராயேலருடைய பெண்கள் அவரைப் புகழ்ந்தேறினார்கள். ஆனால் அவர் தமது கோபத்தை அடக்கிச் சவுவென்னும் சத்துருவைக் கொல்லாமல் விட்டபோது, மோகூத்திலுள்ள சகலவிபாச சபைசம்மனசுகளும் அக்களித்து ஆரந்தம் கொண்டாடி அவருடைய புண்ணியத்தையும் தைரியத்தையும் கண்டு பிரமித்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

தன் இச்சைபோலே நடந்து

அ சர்வேசுரன் மனு

தேவகே

கெ

நமது சரீரத்தை ஒது

திக தெளிவாய் அறிந்துகொ

துச் சண்டைபோட நமக்கு

சரீரமும் ஆசாபாசம் துர்க்கு

க்குரிய சத்துருக்களென்று

மே. இது மிகவும் பயங்கரமா

தன்னுசைபோலே நடந்து இ

ஐந்தச் சத்துருவின் கையிலே

க்கிறது அவர் மனுஷனுக்கிட

வியின்பேரில் அவருக்குள்ள

விளங்குகிறதென்றும் அர்ச்சு

இதை ஒப்பிப்பதற்காக வேத

எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்

நமது சத்தத்தைக் கேட்கவ

கவனிக்கவில்லை. ஆகையால்

கட்டுமென்று விட்டுவிட்டே

பிரகாரம் நடப்பார்களல்லாம

தேவ சங்கீதத்தில் திருவுள

ய் அஞ்ஞான சாஸ்திரிகளின

அர்ச்சு. சின்னப்பர் வசனித்தார்

அறிந்திருந்தான் அவரைச்

அவருக்கு நன்றியுரிந்த தே

ங்குளினிலே கெட்டுச் சிதறிப்

சுரன் இவர்கள் இருதய இ

உ-ம் அதிகாரம்.

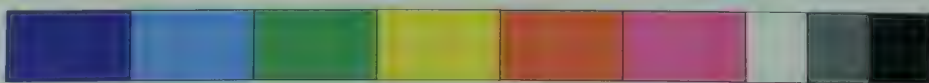
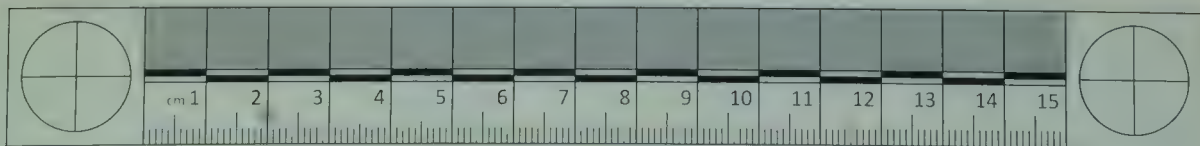
தன் இச்சைபோலே நடந்து தன் ஆசாபாசத்தின்படி திரியட்டுமென்

று சர்வேசரன் மனுஷனை விட்டுவிடுகிறது கனமான

தேவகோபாக்கிணையென்று

சொல்லுவது.

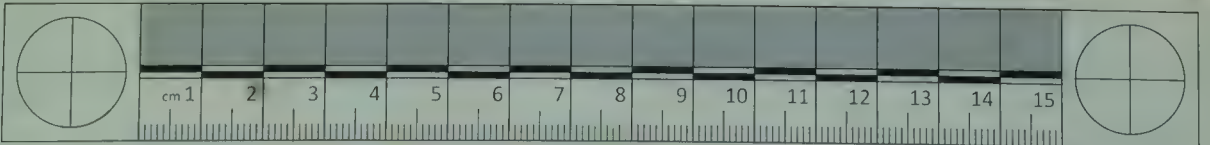
நமது சரீரத்தை ஒறுப்பது எவ்வளவு அவசரமென்று நாம் அ
திக தெளிவாய் அறிந்துகொண்டு அதற்கு விரோதமாய் ஆயுதமெடுத்
துச் சண்டைபோட நமக்கு அதிகதையமுண்டாகும்படியாக நமது
சரீரமும் ஆசாபாசம் துர்க்குணங்களும் நமக்கு எவ்வளவு மோசத்து
க்குரிய சத்துருக்களென்று அறிந்துகொள்ளுவது மிகவும் அவசரமா
மே. இது மிகவும் பயங்கரமான சத்துருவாயிருப்பதினாலே, மனுஷன்
தன்னுச்சைபோலே நடந்து இந்திரிய இச்சைப்படி திரியட்டுமென்று
இந்தச் சத்துருவின் கையிலே சர்வேசரன் அவனைப் பிடித்துக் கொடு
க்கிறது அவர் மனுஷனுக்கிடுகிற கனமான தெண்டனையென்றும் பா
வியின்பேரில் அவருக்குள்ள கோபாக்கிணையின் அகோரம் அப்போது
விளங்குகிறதென்றும் அர்ச்சியசெஷ்டவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.
இதை ஒப்பிப்பதற்காக வேதாகமத்திலிருந்து பற்பல வாக்கியங்களை
எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இவ்வண்ணமே நமது பிரசைகள்
நமது சத்தத்தைக் கேட்கவில்லை; இசராயேல் சனங்கள் நம்மைக்
கவனிக்கவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் இருதய இச்சைப்படி நடக்
கட்டுமென்று விட்டுவிட்டோம்; இனிமேல் தங்கள் மன இச்சைப்
பிரகாரம் நடப்பார்களல்லாமல் மற்றப்படியல்லவென்று சர்வேசரன்
தேவ சங்கீதத்தில் திருவுளம் பற்றினார். சர்வேசரன் இவ்விதமா
ய் அஞ்ஞான சாஸ்திரிகளின் ஆங்காரத்தைத் தெண்டித்தாரென்று
அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார். இதிலுல்லோ இவர்கள் சர்வேசரனை
அறிந்திருந்தும் அவரைச் சர்வேசரனாகக் கனம்பண்ணவுமில்லை;
அவருக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரமும் செய்யாமல் வீண் எண்ண
ங்களினாலே கெட்டுச் சிதறிப்போனார்கள். இதினிமித்தமாகச் சர்வே
சரன் இவர்கள் இருதய இச்சையும் அசுத்தமான ஆசையும் ஏவு

கிறபடி நடக்கட்டுமென்று விட்டுவிட்டார் ; இவர்கள் தங்கள் இச் சைபோலே நடந்து தங்கள் சரீரத்தை அவமானப்படுத்திக்கொண்டார்கள் என்றார். இவர்கள் ஆசைபோலே நடக்கட்டுமென்று சர்வேசரன் இவர்களை விட்டுவிட்டதே இவர்களுக்கிட்ட ஆக்கினையாகும். ஆனால் அர்ச். அம்புரோசியார் சொல்லுமாப்போலே, சர்வேசரன் மனுஷனைத் தன் ஆசைபோலே நடக்கும்படி விட்டுவிட்டாரென்று வேதா கமத்தில் சொல்லியிருக்கிறதிலே, சர்வேசரன் மனுஷனைத் தின்மைக்குத் துண்டி ஏவிப் பாவத்தில் விழப்பண்ணுகிறாரென்று எண்ணவும் கருதவும்படாது. மனுஷன் இருதயத்தில் கொண்ட கெட்ட இச் சை வெளியில் தோன்றிப் பசாசின் எவலினாலும் உதவியினாலும் அதைச் செய்து நிறைவேற்றுகிறான். இதற்குச் சர்வேசரன் விக்கினம் பண்ணாமல் விட்டுவிடுகிறார்ல்லாமல் மற்றப்படியல்ல.

அர்ச். சின்னப்பர் இன்னம் இதுகாரியத்தில் சொன்னதை உற் றுப்பார்த்தால், இது எவ்வளவு நடுக்கத்துக்குரிய ஆக்கினையென்று அறிந்துகொள்ளலாம். ஆசாபாசமாகிற வெறிகொண்ட இந்தச் சத்துருவின் கையிலே மேட்டிமையுள்ள அந்தச் சாஸ்திரிகளைச் சர்வேசரன் ஒப்புக்கொடுத்தபின், அது அவர்களை எவ்விதமாய் நடத்தினதென்று மேற்சொன்ன அர்ச். சின்னப்பர் விவரித்துக் காட்டியிருக்கிறார், அது அவர்களை எவ்வளவு தாறுமாறில் இழுத்துக்கொண்டுபோனதென்று சொல்லிமுடியாது. சகலவித துர்க்குணங்களிலும் அவர்களைத் தள்ளி மகா வெட்கத்துக்குரிய அருவருப்பான பாவங்களில் அவர்களை அமிழ்த்தினது. இதிலுல்லோ அவமானத்துக்குரிய ஆசாபாசங்களின் கையில் சர்வேசரன் அவர்களை ஒப்படைத்தாரென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுணம்பற்றினார். ஆசாபாசமாகிற இவ்வளவு பயங்கரமான சத் துருவின் கையிலும் அடங்காத துஷ்டக்குணமுள்ள இந்த மிருகத்தின் நிகத்திலும் அகப்பட்டுக் கொள்ளவாயாகில், ஐயோ ! உனக்கு நிர்ப்பாக்கியம். இப்படி அகப்பட்டுக்கொண்டால், அது உன்னை எப்படி நடத்துமென்று அர்ச். அம்புரோசியார் சொல்லுகிறார். கேள் : தன் ஆசாபாசத்தை அடக்காதவன் முரட்டுக் குதிரைமேல் ஏறினவனுக்கு ஒப்பாவான். அது கடிவாளத்தைக் கெட்டியாய்க் கடித்துக்கொண்டு கண்ணுக் கெட்டாத தூரம் தன் பெலன் கொண்டமட்டும் ஓடித் தானும் தன்மேல் ஏறினவனும் பாதாளத்தில் விழுந்து சாகுமட்டும் நிற்கமாட்டாதென்றார். இப்படியே உன் துர் இச்சையை அடக்கி அ

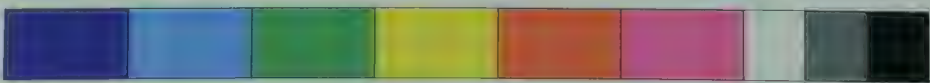
தை ஒடுக்காவிட்டால், அது உக்கொண்டுபோய்ச் சகல துர்க்குணமான பாவங்களிலும் நரமும், இதிலுல்லோ துராசை போலே நடவாதே ; உன் ஆனல், உன் சத்துருக்களுக்குச் சர்வானவர் வசனித்தார். நமது அறெவ்விதத்திலும் பசாசுக்கு நமது. ஏனென்றால் நரகத்திலுள்ள அது ஆசாபாசம் நமக்குச் செய்யவ்வளவு பொல்லாப்புச் செய்யும் இந்த ஆக்கினையை என்னைவிட என்ன ஞானியானவர் உருக்கமடக்க கொண்டுருக்கிறார். என் பிதகலவித அசுத்தமான நினைவுகளைச் சரீர இச்சை என் மனதைப் பிடிவெட்கமற்ற ஆத்தம இச்சையிமென்றார். ஆகையால் பாவி தசப் பற்றுதல் பிரகாரம் திரியவிடுகிறது அவன்பேரில் அவருளமாகுமென்று அர்ச்சியசிஷ்ட நோவாளி தனக்குப் பிரியமான க்கலாமென்று வைத்தியன் சொம் ; ஏனென்றால் இவனுக்குச் தும் அவநம்பிக்கைப்பட்டு இவண்ணியிருக்கிறதிலே, இப்படி கம். தேவ கோபாக்கினையை மூடக்கும் விதமிதுவே. அவன் மறு விட்டுவிடுவார் ; அப்போது ம் கெட்டபற்றுதலுமுள்ள பாவ ய்து தன் ஆத்தமத்தைக் கொண்ம் செய்ய மாட்டான். தங்கள் மக்கென்று எண்ணுகிறவர்கள் எ

ட்டார் ; இவர்கள் தங்கள் இச்
கதை அவமானப்படுத்திக்கொண்
போலே நடக்கட்டுமென்று சர்வே
இவர்களுக்கிட ஆக்கினையாகும்.
லுமாப்போலே, சர்வேசுரன் மனு
படி விட்டுவிட்டாரென்று வேதா
, சர்வேசுரன் மனுஷனைத் தின்மை
அழிப்பண்ணுகிறாரென்று எண்ண
நதயத்தில் கொண்ட கெட்ட இச்
ஏவலினாலும் உதவியினாலும் அ
இதற்குச் சர்வேசுரன் விக்கினம் ப
மற்றப்படியல்ல.

இதுகாரியத்தில் சொன்னதை உற்
கத்துக்குரிய ஆக்கினென்று அ
வெறுகொண்ட இந்தச் சத்துரு
ந்தச் சாஸ்திரிகளைச் சர்வேசுரன் ஒ
எவ்விதமாய் நடத்தினதென்று
விவரித்துக் காட்டியிருக்கிறார், அ
லுத்துக்கொண்டுபோனதென்
ர்க்குணங்களிலும் அவர்களைத் தன்
தப்பான பாவங்களில் அவர்களை அ
மானத்துக்குரிய ஆசாபாசங்களின்
படைந்தாரென்று அர்ச். சின்னப்ப
கிற இவ்வளவு பயங்கரமான சத்
ஷ்டக்குணமுள்ள இந்த மிருகத்தி
ளுவாயாகில், ஐயோ ! உனக்கு நிர்ப்
ண்டால், அது உன்னை எப்படி ந
பார் சொல்லுகிறார். கேள் : தன் ஆ
டுக் குதிரைமேல் ஏறினவனுக்கு ஒ
கெட்டியாய்க் கடித்துக்கொண்டி க
பெலன் கொண்டமட்டும் ஓடித்
தாளத்தில் விழுந்து சாகுமட்டும்
ய உன் துர் இச்சையை அடக்கி அ

தை ஒடுக்காவிட்டால், அது உன்னைச் சகல தாறுமாளிலும் இழுத்து
க்கொண்டுபோய்ச் சகல துர்க்குணத்திலும் உன்னை விழுத்தாட்டி அ
கோரமான பாவங்களிலும் நரக பாதாளத்திலும் உன்னைத் தள்ளிவி
டும். இதினால்லோ துராசைக்கு இடங்கொடாதே, உன் சுயமனசு
போலே நடவாதே ; உன் ஆசை கேட்பதை நீ அதுக்குக் கொடுத்தா
ல், உன் சத்துருக்களுக்குச் சந்தோஷத்தை வருவிப்பாயென்று ஞானி
யானவர் வசனித்தார். நமது ஆசாபாசம்போலே நடப்பதைவிட வே
றெவ்விதத்திலும் பசாசுக்கு நாம் அதிக சந்தோஷம் வருவிக்க முடியா
து. ஏனென்றால் நரகத்திலுள்ள பசாசுகள் எல்லாம் கூடாது, நம
து ஆசாபாசம் நமக்குச் செய்யக்கூடுமான பொல்லாப்பைப்போலே அ
வ்வளவு பொல்லாப்புச் செய்ய அதுகளாலே முடியாது. இதினிமித்த
ம் இந்த ஆக்கினையை என்னைவிட்டு அகற்றியருளுமென்று மேற்சொ
ன்ன ஞானியானவர் உருக்கமாய்ச் சர்வேசுரனைப் பார்த்து வேண்டி
க் கொண்டிருக்கிறார். என் பிதாவும் சர்வேசுரனுமாகிய கந்தாவே, ச
கலவித அசுத்தமான நினைவுகளையும் என்னைவிட்டு அகற்றியருளும் ;
சரீர இச்சை என் மனதைப் பிடியாதபடிக்குக் கிருபைசெய்தருளும் ;
வெட்கமற்ற ஆத்தாம இச்சையின் கையில் என்னை ஒப்படையாதேயு
மென்றார். ஆகையால் பாவி தன் மனசுபோலே நடந்து தன் ஆசாபா
சப் பற்றுதல் பிரகாரம் திரியட்டுமென்று சர்வேசுரன் அவனை விட்டு
விடுகிறது அவன்பேரில் அவருக்குள்ள கோபாக்கினைக்கு அடையா
ளமாகுமென்று அர்ச்சியிஷ்டவர்கள் சொல்லுகிறது ஞாயந்தானே.
நோவாளி தனக்குப் பிரியமானதெல்லாத்தையும் சாப்படலாம் குடி
க்கலாமென்று வைத்தியன் சொன்னால், இது கெட்ட அடையாளமாகு
ம் ; ஏனென்றால் இவனுக்குச் செளக்கியமாக மாட்டாதென்று முழு
தும் அவன்பிச்சைப்பட்டு இவன் செத்தவனுக்கு ஒப்பானென்று எ
ண்ணியிருக்கிறதினாலே, இப்படிப்பட்ட உத்தரவு கொடுக்கிறது வழக்
கம். தேவ கோபாக்கினையை மூட்டின பாவிபேரிலும் சர்வேசுரன் ந
டக்கும் விதம்தேவ. அவன் மனசுக் கானதெல்லாம் செய்யட்டுமென்
று விட்டுவிடுவார் ; அப்போது இவ்வளவு தாறுமாறான துர்க்குணமு
ம் கெட்டபற்றுதலுமுள்ள பாவி தனக்குக் கெடுதலானதெல்லாம் செ
ய்து தன் ஆத்துமத்தைக் கொலைப்படுத்துகிறதேயெழிய வேறென்று
ம் செய்ய மாட்டான். தங்கள் மனசுக் கானதெல்லாம் செய்கிறதே சொ
க்கென்று எண்ணுகிறவர்கள் எவ்வளவு பிரலாபத்துக்குரிய கெட்ட அ

ந்தஸ்தில் இருக்கிறார்களென்று மேற்சொன்னதைக் கொண்டு அறிந்
துகொள்ளலாம்.

ச-ம் அதிகாரம்.

தன்னைப் பகைப்பதிற்பேரிலும்

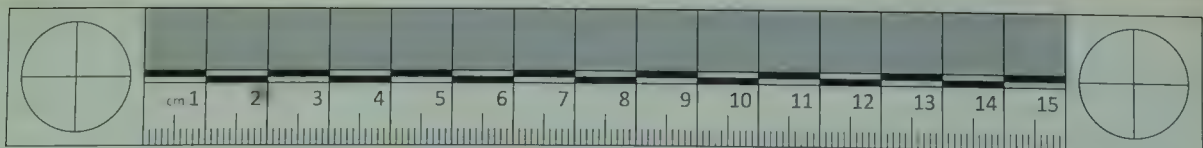
அதினால் உண்டாகும் ஒறுத்தலிற்பேரிலும்

தவப்பிரியத்தின் பேரிலும்.

நாம் மேற்சொன்னதை உறுவாசாரித்தால், இயேசுநாதர் விரும்புகிற இந்தப் பரிசுத்த பகையையும் பரிசுத்த அருவருப்பையும் நம்மிடத்தில் எழுப்புவதற்குப் போதும். நமதுபேரில் நாமே பரிசுத்த பகை வைக்காவிட்டால் நாம் இயேசுநாதருடைய சீஷாக்களாயிருக்கக் கூடாது. ஏனென்றால் நமது சரீரமே எல்லாத்தெவிட நமக்குப் பெரிய பலகையானியென்றும் பெருந்துரோகியென்றும் பிராண சத்துருவென்றும் தன்னைத் தாங்களித்தனக்கு வேண்டியதெல்லாம் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிற ஆத்துமத்தைக் கொன்று நித்திய நரகத்தில் தள்ளுவதற்கு எந்நேரமும் தேடிக்கொண்டிருக்கிற துரோகியென்றும் கொஞ்சத்துக்குள் அழிந்தொழியும் அற்ப சுகத்துக்காகச் சர்வேசுரனுக்கு இரண்டகம்பண்ணி ஆத்துமத்தை நித்தியபாதாளத்தில் தள்ளினாலும் பறவாயில்லையென்று எண்ணுகிற சத்துருவென்றும் நாம் அறிந்திருக்கக்கொள்ள, இவ்வளவு கொடுத்துரோகியான நமது சரீரத்தைப் பகைப்பதற்கு இதுவே போதும். ஒரு எசமானை நோக்கி உன்னோடு தினந்தோறும் சாப்படுகிற உன் ஊழியர்களில் ஒருவன் உன்னைக் கொல்ல எத்தனித்திருக்கிறானென்று சொன்னால், அந்த எசமான் எவ்வளவோ பப்பப்பவான்? அன்றியும் அவன் உன்பேரில் பிராணபகை கொண்டிருக்கிறதினாலே உன்னைக் கொன்றாலே போதும்; நான் அதின்பிறகு செத்துப்போனாலும் பறவாயில்லை; என்னைப் பிடித்து என் எசமானைக் கொன்ற கொலைபாதகத்துக்காக நிஷ்டரமாய்க் கொல்லுவார்களென்று எனக்குத் தெரியும்; ஆனால் என் உயிர்போனாலும் பறவாயில்லை; எப்படியாகிலும் என் எசமானைக் கொல்லவேண்டுமென்று அவன் எண்ணியிருக்கிறானென்று எசமானுக்குச் சொன்னால், அவன் எவ்வளவு

வோ பயந்து நடுங்குவான்? கொல்லப் போகிறானெவ்வளவு பயந்துகொண்டிருப்பானல்லோ தால், அவன்பேரில் எவ்வளவு கவேண்டுமென்று எவ்வளவோ ரோகி நமது சரீரந்தானே. உமோடு பிடுத்துக்கொள்ளுகின்ற கெட்டுப் போகுமென்றும் என்னினால் தாலும்கூட விழவேண்டும். ஆகிலும் தனக்குப் பிரியமற்றதெல்லாத்தையும் காலுமலிருக்கின்றது. இப்படிப்பாரமுண்டோ இல்லையோவென்றதத் துரோகி பாதாளத்தின் துத்துத் தள்ளினது? எத்தனை ணும்படி செய்தது? எத்தனை மருக் காரணமாயிருந்தது? தம ஈடெற்றத்துக்குக் கனத்த உனக்கு இத்தனை பொல்லா உன்னைவிட்டு நீக்கி சுண்ணத் தன அபத்துக்குள்ளாக்கி உன்னை எவ்வளவு பரிசுத் தழுவிவிடாமல் செய்கிற பொல்லாம்குப் பிராண சத்துருவெனதுபேரில் அதிக கொடூர கோருவிக்கிற சரீரமாகிற இந்தச் செயதல்லோ? நமது சரீரம் நம்மோடு இடைவிடாமல் சலனிராது.

இதிலிவித்தமாக அந்நால் வெகு பிராணபகை கொண்ட விடாத ஒறுத்தலையும் தபைரத்தைப் பழிவாங்கி எந்நேர

பாங்க முயற்சி.

சொன்னதைக் கொண்டு அறிந்

தகாரம்.

பதின்பேரிலும்

ஒறுத்தலின்பேரிலும்

தின் பேரிலும்.

விசாரித்தால், இயேசுநாதர் விரும்
பரிசுத்த அருவருப்பையும் நம்மி
ம். நமதுபேரில் நாமே பரிசுத்த ப
சுநாதருடைய சீவாக்களாயிருக்கக்
மே எல்லாத்தைவிட நமக்குப் பெ
துரோகியென்றும் பிரான் சத்துரு
வேண்டியதெல்லாம் கொடுத்துக்
கொண்டு நித்திய நரகத்தில் தள்ளு
படிருக்கிற துரோகியென்றும் கொ
யற்ப சுகத்துக்காகச் சர்வேசுரனுக்கு
நித்தியபாதாளத்தில் தள்ளினாலும்
சத்துருவென்றும் நாம் அறிந்திருக்
ரோகியான நமது சரீரத்தைப் பகை
எசமானை நோக்கி உன்னோடு தினந்
ர்களில் ஒருவன் உன்னைக் கொல்ல
ன்னால், அந்த எசமான் எவ்வளவோ
உன்பேரில் பிராணபகை கொண்டி
ருலே போதும்; நான் அதின்பிறகு
என்னைப் பிடித்து என் எசமானை
நிஷ்டுரமாய்க் கொல்லுவார்களென்
ன் உயிர்போனாலும் பறவாயில்லை;
க் கொல்லவேண்டுமென்று அவன் எ
றுக்குச் சொன்னால், அவன் எவ்வள

உ-ம் காண்டம், டூ போதகம், ச-ம் அதிகாரம்.

27

வோ பயந்து நடுங்குவான்? அவன் எப்போ வந்து தன்னைக் குத்திக்
கொல்லப் போகிறானோவென்று எந்நேரத்திலும் எச்சமயத்திலும்
பயந்துகொண்டிருப்பானல்லோ? இந்தத் துரோகியாரென்று அறிந்
தால், அவன்பேரில் எவ்வளவோ பலகவைப்பான்? அவனைப் பழிவாங்
கவேண்டுமென்று எவ்வளவோ ஆசைப்படுவான்? இப்படிப்பட்ட து
ரோகி நமது சரீரத்தானே. அது நம்மோடு சாய்பட்டுக் குடித்து நம்
மோடு படுத்துக்கொள்ளுகின்றது. ஆத்துமத்தைக் கெடுத்தால், தானு
ம் கெட்டுப் போகுமென்றும் ஆத்துமத்தைப் பிடித்து நரகத்திலே த
ள்ளினால் தானும்கூட விழவேண்டுமென்றும் அதுக்கு நன்றாய்த் தெரி
யும். ஆகிலும் தனக்குப் பிரியமானதைச் செய்தாலே போதுமென்று
மற்றதெல்லாத்தையும் காலுக்குக் கீழே வைத்து மிதித்துக் கவனியா
மலிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட சரீரத்தைப் பகைப்பதற்கு முகாந்த
ரமுண்டோ இல்லையோவென்று யோசித்துப்பார். உன் சரீரமாகிய இ
ந்தத் துரோகி பாதாளத்தின் ஓரத்திலே எத்தனைவிசை உன்னைப்பிடி
த்துத் தள்ளினது? எத்தனைவிசை நீ சர்வேசுரனுக்குத் துரோகம்பண்
னும்படி செய்தது? எத்தனை வரப்பிரசாதங்களை நீ இழந்துபோவத
ற்குக் காரணமாயிருந்தது? தினந்தோறும் எத்தனைவிசை உன் ஆத்து
ம ஈடேற்றத்துக்குக் கனத்த ஆபத்தைக்கொண்டுவந்து விடுகின்றது.
உனக்கு இந்தனை பொல்லாப்புகளைச் செய்து இந்தனை நன்மைகளை
உன்னைவிட்டு நீக்கி கஷணத்துக்கு கஷணம் உன்னை இவ்வளவு கனமா
ன ஆபத்துக்குள்ளாக்கிற உன் சரீரமாகிற இந்தச் சத்துருவின்பேரில்
நீ எவ்வளவு பரிசுத் தழுவிவுகொள்ளவேண்டும்! பசாசு நமக்கு இடை
விடாமல் செய்கிற பொல்லாப்பினிமித்தம் அதைப் பகைத்து அது ந
மக்குப் பிராண சத்துருவென்று எண்ணவேண்டியிருக்கையிலே, நம்
துபேரில் அதிககொடூர கோபம்கொண்டு நமக்கு அதிக ஆபத்தை வ
ருவிக்கிற சரீரமாகிற இந்தச் சத்துருவை அதிகமாய்ப் பகைக்கவேண்
டியதல்லவோ? நமது சரீரம் பசாசின் பரிசுமாய்ச் சேர்ந்துகொண்டு
நம்மோடு இடைவிடாமல் சண்டைபோடாவிட்டால், பசாசுக்குப் பெ
லனிராது.

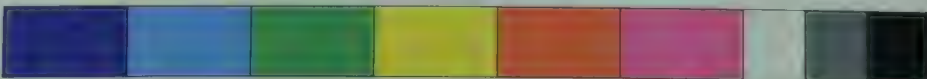
இதிலிடித்தமாக அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் தங்கள் சரீரத்தின்பேரி
ல் வெகு பிராணபகை கொண்டிருந்தார்கள். இதிலுலேதான் இடை
விடாத ஒறுத்தலையும் தபசையுங்கொண்டு தங்கள் சத்துருவாகிய சரீ
ரத்தைப் பழிவாங்கி எந்நேரமும் அதைக் கீழ்ப்படுத்திக்கொண்டு வந்

தார்கள். தங்கள் சரீரத்தைப் பேணி அதுக்கு ஒரு சுகத்தையும் ஒரு காலும் கொடுத்தவர்களல்ல. அதைப் பேணினால், அது புதிதான பெலனும் தைரியமும் கொண்டு ஆயுதம் எடுத்துத் தங்களோடு சண்டை போடுமென்று அவர்கள் நன்றாய் அறிந்திருந்ததினாலே, அதை எந்நேரமும் உபாதித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். இதிலல்லோ நமது சரீரம் வெகு பெலன் கொள்ளாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கக் கூடவோம்; அதற்குப் பெலன் வந்தால், அதைக் கொண்டு நமதாத்துமத்துக்கு விரோதமாய்ச்சண்டைபோடுமென்று அர்ச். அருஸ்தீன் வசனித்தார். ஆகையால் அது நமக்கு விரோதமாய் எழும்பாதபடிக்கு அதை உபாதித்து ஒறுக்கக் கூடவோம். ஏனென்றால் தன் ஊழியனைச் சுகமாய் வளர்க்கிறவன் அதினாலே அவன் ஆங்காரியாய்ப் போகிறதைக் கண்டு கொள்ளுவானென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது.

பூர்வீக வனவாசிகள் தங்கள் சரீரத்தைப் பலவீனப்படுத்துகிறது அவசரமென்று அறிந்திருந்ததினாலே, வெகு ஆவலோடு தங்கள் சரீரத்தை ஒறுத்துக்கொண்டு வருவார்கள். சரீரத்தை ஒறுப்பதற்கு வேறே வழி இல்லாவிட்டால், அதைப் பலவீனப்படுத்தித் தளர அடிப்பதற்காக மிதமிஞ்சின வேலைசெய்து தங்களுக்கு இளைப்புண்டாக்கிக் கொள்ளுவார்கள். வனவாசி ஒருவர் தம்மிடத்தில் ஆங்காரத்துக்கும் வீண் மதிமைக்குமுரிய சோதனை வந்து அதை விலக்கக் கூடாததினாலே, கூடையை எடுத்து ஓரிடத்திலிருந்து வேறோரிடத்துக்கு மண்ணை வாரிச் சுமந்துகொண்டு போவார். நீர் என்னசெய்கிறீரென்று கேட்டதற்கு அவர் சொன்ன மறுமொழியாவது : என்னை வருத்தப்படுத்துகிற இந்தச் சரீரத்தை நானும் வருத்தப்படுத்துகிறேன் ; இந்தச் சத்துருவைப் பழிவாங்குகிறேனென்றார். அர்ச். மக்காரியாரும் செய்ததுமிகுவே. அர்ச். தொரோத்தேயர் அருந்தவமும்வெகு ஒறுத்தலும் செய்துகொண்டு வருவார். ஏன் உமது சரீரத்தை இவ்வளவு உபாதிக்கிறீரென்று ஒருநாள் அவரிடத்தில் கேட்டதற்கு அவர் சொன்ன தாவது : அது என்னை உபாதிக்கிறதினாலே, நானும் அதை உபாதிக்கிறேனென்றார். அர்ச். பெர்நர்துஸ் தமது சரீரம் தமக்குப் பிராணசத்துருவென்றெண்ணி அதின்பேரில் பரிசுத்த கோப உக்கிரமங்கொண்டு சொன்னதாவது : சர்வேசரா, தேவரீர் எழும்பும் ; ஆயுதம் அணிந்த இராசுஷத்தனாகிய இந்தச் சரீரம் உமக்குமுன்பாக அடித்துமோதி விழக்கடவது ; உமது சத்துருவும் சுபபிரியமுள்ளதும் உலகத்தோடு சே

ர்ந்த கூட்டாளியும் பசாசுக்கு முந்து நசுங்கிப்போகக் கடவதுங்கள் நினைக்கிறதென்ன ? நீர்ருந்தால், இந்தச் சரீரம் சாவுத்திலே தூக்கவேண்டும் ; இன்னெனோடுகூடக் கதறிக் கூவு

அர்ச். பெர்நர்துசைப்பே கோப அங்கின்கொண்டு அதிண்ணம். இல்லாவிட்டால், அமனதையும் பாவத்தில் இழுத்தால், இதிலே வேறொன்றால், சரீரம் தோர்வைப் பதாயிருக்கும் ஏனென்றால் பதின் ஒத்தாசையைக் கொண்லே, நாம் சரீரத்தை ஒறுத்துடிக்கு விலக்கினால், பசாசோயிக்கலாம். இதிலல்லோ லே நான் ஓடுகிறதில்லை ; குப்போலே நான் போடுகிறதில்லத்து அதை அடிமைப் படுத்தவுளம் பற்றினார். இவ்வாக்கியலுகிறதாவது : பசாசைச் செடு. சரீரத்தைத் தெண்டி ; அன்றால் நாம் யுத்தம் பண்ணுவர்ச், சின்னப்பர் போதித்திருட்ட தாணயம் இறங்கியிருக்கியாளம் கண்டவுடனே தன்னோடு விரோதமாய் எழும்பித் தவிசெய்யாதபடிக்கு அவர்களுடையோடு அடைப்பானல்லோக்கவேண்டிய விதமிதுவே. நண்ண வரும்போது, நமது சரீரப்படிக்கு அதை ஒறுத்து அது

அதுக்கு ஒரு சுகத்தையும் ஒரு பெணினால், அது புதிதான பெ எடுத்துத் தங்களுடைய சண்டை யிந்திருந்ததினாலே, அதை எந்நே கள். இதிலுல்லோ நமது சரீர எச்சரிக்கையாயிருக்கக் கூடவோ தக் கொண்டு நமதாத்துமத்துக்கு அர்ச். அருஸ்தின் வசனித்தார். ய் எழுப்பாதபடிக்கு அதை உபா ருால் தன் ஊழியனைச் சுகமாய் வ ங்காரியாய்ப் போகிறதைக் கண்டு தில் சொல்லியிருக்கின்றது.

சரீரத்தைப் பலவீனப்படுத்துகிற றலே, வெகு ஆவலோடு தங்கள் ச வர்கள். சரீரத்தை ஒறுப்பதற்கு தப் பலவீனப்படுத்தித் தளர அடி தங்களுக்கு இளைப்புண்டாக்கிக் ர் தம்மிடத்தில் ஆங்காரத்துக்கும் ற்து அதை விலக்கக் கூடாததின லிருந்து வேறொரிடத்துக்கு மண் வார். நீர் என்னசெய்கிறீரென்று மாழியாவது : என்னை வருத்தப் ப் வருத்தப்படுத்துகிறேன் ; இந்த ன்றார். அர்ச். மக்காரியாரும் செ யர் அருந்தவமும்வெகு ஒறுத்தலு உமது சரீரத்தை இவ்வளவு உபா தில் கேட்டதற்கு அவர் சொன்ன தினாலே, நானும் அதை உபாதிக்கி தமது சரீரம் தமக்குப் பிராணசத் பரிசுத்த கோப உக்கிரமங்கொண்டு வரீர் எழும்பும் ; ஆயுதம் அணிந்த க்குமுன்பாக அடித்துமோதி விழ பிரியமுள்ளதும் உலகத்தோடு சே

ர்ந்த கூட்டாரியும் பசாசுக்கு அடிமையுமாகிய இந்தச் சரீரம் கீழேவி ழுந்து நசுங்கிப்போகக் கடவது. என் சகோதரரே, இது காரியத்தில் நீ ங்கள் நினைக்கிறதென்ன ? நீங்கள் இச்சத்திபத்தைச் சரியாய் அறிந்தி ருந்தால், இந்தச் சரீரம் சாவுக்குப் பாத்திரமானது ; இதைக் கழுமாந் திலே தூக்கவேண்டும் ; இதைச் சிவனவையில் அறையவேண்டுமென்று என்னோடுகூடக் கதறிக் கூவுவீர்களென்றார்.

அர்ச். பெர்நர்துசைப்போலே நாமும் நமது சரீரத்தின்பேரில் கோப அக்கிரமங்கொண்டு அதோடு போராடி அதைக் கீழப்படுத்தவே ண்டும். இல்லாவிட்டால், அது மேலிட்டெழும்பி நமது புத்தியையும் மனதையும் பாவத்தில் இழுத்துக் கெடுக்கும். நமது சரீரத்தைச் செ யித்தால், இதிலே வேறொர் செயலும் உண்டாகும். அதென்னவே ன்றால், சரீரம் தோர்வைப் பட்டவுடனே பசாசைச் செயிப்பது எளி தாயிருக்கும். ஏனென்றால் பசாசு நமது சரீரத்தைத் தூண்டிவிட்டு அதின் ஒத்தாசைபைக் கொண்டு நம்மோடு யுத்தம் பண்ணுகிறதின லே, நாம் சரீரத்தை ஒறுத்து உபாதித்து அது பசாசோடு சேராதப டிக்கு விலக்கினால், பசாசோடு யுத்தம்பண்ணி எளிதாய் அதைச் செ யிக்கலாம். இதிலுல்லோ கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஓடுகிறப்போ லே நான் ஓடுகிறதில்லை ; குருட்டாம்போக்கிலே சண்டைபோடுகிறு ப்போலே நான் போடுகிறதில்லை ; ஆனால் என் சரீரத்தைத் தெண்டி த்து அதை அடிமைப் படுத்துகிறேனென்று அர்ச். சின்னப்பர் திரு வுளம் பற்றினார். இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். அருஸ்தின் சொல் லுகிறதாவது : பசாசைச் செயிப்பதற்கு இதுவே மெய்யான வழிபா டு. சரீரத்தைத் தெண்டி ; அப்போது பசாசைச் செயிப்பாய். ஏனெ ன்றால் நாம் யுத்தம் பண்ணுவதற்கு இதுவே ஆனவழிபாடென்று அ ர்ச். சின்னப்பர் போதித்திருக்கிறாரென்றார். துலுக்கர் தேசத்துக் கி ட்ட தானாயம் இறங்கியிருக்கிற படைத்தலைவன் சண்டைக்கு அவை யாளம் கண்டவுடனே தன்னோடு இருக்கிற துலுக்க அடிமைகள் தனக் கு விரோதமாய் எழும்பித் தன் சத்துருக்களாகிய துலுக்கருக்கு உத விசெய்யாதபடிக்கு அவர்களுக்கு விலங்குமாட்டிச் சிறைச்சாலையில் போட்டு அடைப்பானல்லோ ? நமது சரீரத்தின்மட்டில் நாமும் நட க்கவேண்டிய விதமிதுவே. நமது சத்துருக்கள் நம்மோடு யுத்தம்ப ண்ண வரும்போது, நமது சரீரம் அதுகளோடே சேர்ந்துகொள்ளாத படிக்கு அதை ஒறுத்து அதுக்கு விலங்கு மாட்டவேண்டும்.

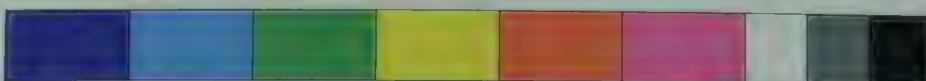
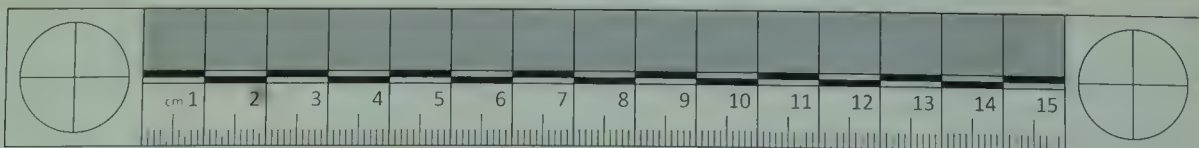
ரு-ம். அதிகாரம்.

மது புண்ணியவர்த்திபும் சாங்கோபாங்கமும் ஒறுத்தலில்
அடங்கியிருக்கிறதென்று சொல்லுவது.

நாம் இப்போது சொல்லிக் காட்டின சத்தியங்களை ஞானசீவிய கிரந்தகர்த்தாக்கள் நன்றாய் அறிந்திருந்ததினாலே, மது புண்ணியவர்த்திபும் சாங்கோபாங்கமும் ஒறுத்தலில் அடங்கியிருக்கிறதென்று நினைத்தார்கள். நீ உன் சுயமனசுக்கு எவ்வளவு கட்டாயம் பண்ணுவாயோ அவ்வளவு புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பாயென்று அர்ச். எரோணி முஸ் அருளிச்செய்தார். இதிலுல்லோ சுகமாய் வாழுகிறவர்களுடைய நிலத்தில் ஞானம் அகப்படாதென்று யோபென்பவர் வசனித்தார். இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். எரோணிமுஸ் சொல்லுகிறதாவது: இவ்வாக்கியத்தில் சுகமாய் வாழுகிறதென்பதற்குத் தன் மனசுபோலே நடக்கிறதென்று அர்த்தமாகும். நிலத்தை உழுது பயிரிட்டாமல் அதிலே முழைக்கிறது முழைக்கட்டுமென்று தரிசாய்ப்போட்டால், அந்த நிலம் இளைப்பாறுகிறதென்று சொல்லுகிறது வழக்கம். இப்படிப்பட்ட நிலத்தில் முள்ளும் முட்செடியும் மாத்திரம் முளைக்கும். ஆனால் அதை உழுது பயிரிட்டால், அதிலே தவசதானியம் விளையும். அப்போது அந்த நிலம் வேலைசெய்கிறதென்று சொல்லுவார்கள். இவ்வண்ணமே ஒருவன் தன் மனசுபோலே நடந்து திரிந்தால், அவன் சுகமே வாழ்ந்து வீணாகலாம் போக்குகிறானென்று சொல்லுவோம். ஆனால் இப்படி நடக்கிறவனுடைய நிலமாகிற இருதயம் வெள்ளாண்மை செய்யாமல் தரிசாய்க்கிடக்கிற நிலத்துக்கு ஒப்பாகும்; இதிலே முள்ளும் முடலும் முளைக்குமல்லாமல் ஞானம் முளைக்க மாட்டாது. 'தங்களை ஒறுத்துத் தங்கள் ஆசாபாசத்தை அடக்கிக்கொண்டு வருகிறவர்களுடைய இருதயமானது உழுது பயிரிட்ட நிலத்துக்கு ஒப்பாகும்; இதிலேதான் ஞானமென்னும் பயிர் விளையும்' என்று. இந்த ஒறுத்தலும் அடக்குதலுமே புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கான வழிபாடும் அளவுமென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் தீர்மானித்தார்கள். நீ புண்ணியத்தில் எவ்வளவு வர்த்தித்திருக்கிறாயென்று அறியவேணுமோ? இதை அறியவேணுமானால், நீ உன்னைத்தானே எவ்வளவு ஒறுத்திருக்கிறாயெ

ன்றும் உன் ஆசாபாசங்களின் ரூபென்றும் எவ்வளவு தாழ்ந்
ண்டென்றும் இப்பிரபஞ்ச ந
றுதல் இல்லையோவென்றும் ச
பட்சமெல்லாம் உன்னிடத்தி
சோதித்துப்பார். இதைக் கொ
ருக்கிறாயோ இல்லையோவென்
செபத்தியானத்தில் ஞான ஆ
க்கிறாயோ இல்லையோவென்று
சியாருடைய எண்ணமும் இத
விட ஒறுத்தலை அவர் கனமாய்
ருவன் புண்ணியத்தில் வர்த்தி
லைக் கொண்டு தீர்மானிப்பார்
ர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஷியா
வர் சொல்லும் மறுமொழியாவ
தவென்னும் புண்ணியம் இருந்
ன்பார். புலோசியுள் சொல்லு
யமுடைய தேவதாசன் நன்றா
வான். அது நித்திப்பாயும்
அவனும் சர்வேசரனுக்குப் பி
ன் பழக்காமல் காயாயிருக்கி
அது புனிப்பாயிருப்பதுபோலே
தாதவனுய்ப் போவான். இதி
நல்ல முந்திரிகைப் பழம் பழு
ஆனால் அது புனித்த முந்திரி
ன் முறைப்பட்டுச் சொன்னார்

தேவ புத்திரர்களுக்கும்
யாசமேதென்றால், உலோக
ப்படி நடப்பார்கள்; தங்கள்
சுநாதருக்குச் சொந்தமான
லுள்ள துர்க்குணங்களையும்
றைந்து நீதி ரியாயத்துக்கு
ன்பார் வசனித்தார்.

பாங்க முயற்சி.

திகாரம்.

ந்கோபாங்கமும் ஒறுத்தலில்
ன்று சொல்லுவது.

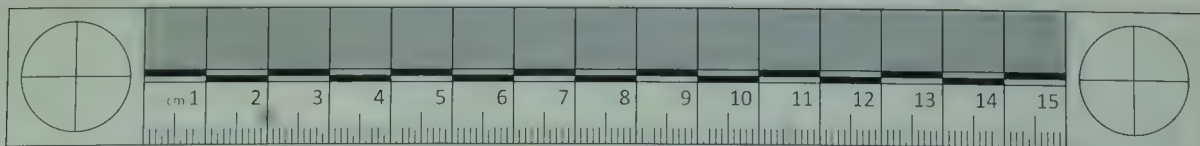
பாட்டின சத்தியங்களை ஞானசீவிய
திருந்ததிலே, நமது புண்ணியவர்
த்தலில் அடங்கியிருக்கிறதென்று நி
கு எவ்வளவு கட்டாயம் பண்ணுவா
ர்த்திப்பாயென்று அர்ச். எரோணி
லோ சுகமாய் வாழுகிறவர்களுடைய
யோபென்பவர் வசனித்தார். இ
ரோணிமுல் சொல்லுகிறதாவது: இவ்
தன்பதற்குத் தன் மனசுபோலே ந
லத்தை உழுது பயிரிடாமல் அதி
மன்று தரிசாய்ப் போட்டால், அந்த
ல்லுகிறது வழக்கம். இப்படிப்பட்
பும் மாத்திரம் முனைக்கும். ஆனால் அ
ல தவசதானியம் விளையும். அப்போ
ன்று சொல்லுவார்கள். இவ்வண்ண
டந்து திரிந்தால், அவன் சுகமே வா
னன்று சொல்லுவோம். ஆனால் இப்
இருதயம் வெள்ளாண்மை செய்யா
ரு ஒப்பாகும்; இதிலே முள்ளும் மு
ளம் முளைக்க மாட்டாது. தங்களை ஒ
ட அடக்கிக்கொண்டு வருகிறவர்களு
பிரிட்ட நிலத்துக்கு ஒப்பாகும்; இதி
விளையுமென்றார். இந்த ஒறுத்தலும்
வர்த்திப்பதற்கான வழியாகும் அள
தீர்மானித்தார்கள். நீ புண்ணியத்தி
பென்று அறிபவேண்டுமோ? இதை அ
தானே எவ்வளவு ஒறுத்திருக்கிறாயெ

உ-ம் காண்டம், டூ பேர்தகம், ௫-ம் அதிகாரம்.

31

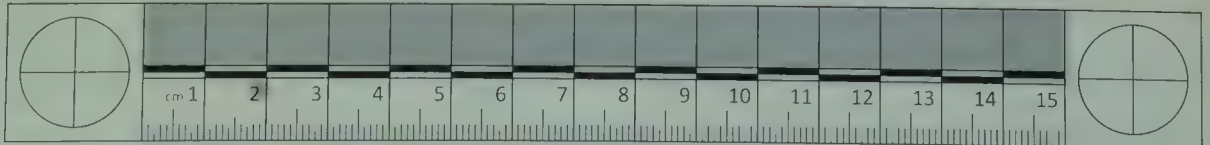
ன்றும் உன் ஆசாபாசங்களின்பேரில் எவ்வளவு செய்கொண்டிருக்கி
றாயென்றும் எவ்வளவு தாழ்ச்சியும் பொறுமையும் உன்னிடத்தில் உ
ண்டென்றும் இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளின்பேரில் உன்னிடத்தில் பற்
றுதல் இல்லையோவென்றும் சரீரத்துக்கும் இரத்தத்துக்கும் அடுத்த
பட்சமெல்லாம் உன்னிடத்தில் செத்துப்போயிருக்கிறதோவென்றும்
சோதித்துப்பார். இதைக் கொண்டதான் நீ புண்ணியத்தில் வர்த்தித்தி
ருக்கிறாயோ இல்லையோவென்று அறிந்துகொள்ள வேணுமல்லாமல்
செபத்தியானத்தில் ஞான ஆறுதலையும் மதுரத்தையும் சுகித்தபவி
க்கிறாயோ இல்லையோவென்று கவனிக்கவொண்ணாது. அர்ச். இஞ்ஞா
சியாருடைய எண்ணமும் இதற்கு ஒத்திருக்கும். செபத்தியானத்தை
விட ஒறுத்தலை அவர் கனமாய் எண்ணிக்கொண்டு வருவார்; யாதொ
ருவன் புண்ணியத்தில் வர்த்திக்கிறானே இல்லையோவென்று ஒறுத்த
லைக் கொண்டு தீர்மானிப்பார். இன்னான் அர்ச்சியசிஷ்டவனென்று அ
ர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஷிபாவிடத்தில் யாதொருவன் சொன்னால், அ
வர் சொல்லும் மறுமொழியாவது: அவனிடத்திலே மெய்யான ஒறுத்
தலென்னும் புண்ணியம் இருந்தால், அவன் அர்ச்சிய சிஷ்டவன்தானே
ன்பார். புலோசியுல் சொல்லுகிறதாவது: ஒறுத்தலென்னும் புண்ணி
யமுடைய தேவதாசன் நன்றாய்ப் பழுத்த முந்திரிகைக் குலைக்கு ஒப்பா
வான். அது தித்திப்பாயும் வாய்க்கு உருசியாயும் இருப்பதுபோலே
அவனும் சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமாயிருப்பான். தன்னை ஒறுக்காதவ
ன் பழுக்காமல் காயாயிருக்கிற முந்திரிகைக் குலைபோலிருக்கிறான்.
அது புளிப்பாயிருப்பதுபோலே இவனும் சர்வேசுரனுக்குப் பொருந்
தாதவனுய்ப் போவான். இதினாலல்லோ நமது திராட்சத்தோட்டம்
நல்ல முந்திரிகைப் பழம் பழுக்குமென்று காத்துக்கொண்டிருந்தோம்;
ஆனால் அது புளித்த முந்திரிகைக் காயைக் காய்த்ததென்று சர்வேசுர
ன் முறைப்பட்டுச் சொன்னார்.

தேவ புத்திரர்களுக்கும் உலோக புத்திரர்களுக்குமுள்ள வித்தி
யாசமேதென்றால், உலோக புத்திரர் தங்கள் ஆசாபாசத்தின் இச்சை
ப்படி நடப்பார்கள்; தங்கள் சரீரத்தை ஒறுக்கிறதில்லை. ஆனால் இயே
சுநாதருக்குச் சொந்தமான தேவ புத்திரர் தங்கள் சரீரத்தையும் அறி
வுள்ள துர்க்குணங்களையும் கெட்ட ஆசைகளையும் சிலுவையில் அ
றைத்து நீதி நியாயத்துக்கு ஒத்தபடி நடப்பார்களென்று அர்ச். சின்
னப்பர் வசனித்தார்.

ஒறுத்தலொன்றே கிறிஸ்துவனுக்குரிய புண்ணிய சாங்கோபாங்க மல்லவென்பது மெய்தான். தேவ சினேகமே புண்ணிய சாங்கோபாங்கமாகும். யாதொருவன் தேவ சினேகபந்தனத்தால் சர்வேசரனோடு எவ்வளவு ஒன்றித்திருப்பானோ, அவ்வளவு அவன் புண்ணிய சாங்கோபாங்கனும் இருப்பானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால் மேலே இருக்கிற கல்லைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற முட்டுக்கலை எடுத்துப்போட்டால், அது உடனே கீழே விழுவதுபோலே அநுபியமாய்ச் சர்வேசரனுக்காக உண்டாக்கப் பட்டதுமாயிருக்கிற நமதாத்தாமமானது ஆசாபாசங்களும் இவ்வுலக நன்மைகளின்பேரில் பற்றுதலுமாகிற விக்கினங்கள் இல்லாவிட்டால், தேவ வரப்பிரசாதத்தின் உதவியைக் கொண்டு உடனே தன் கதியாகிற சர்வேசரனிடத்தில் எழும்பித் தேவ சினேகத்தால் அவரோடு முழுதும் ஒன்றிக்கும். ஒவ்வொரு வஸ்துவும் தனக்குரிய சுபாவபற்றுதல் பிரகாரம் நடக்கும்; இலேசான வஸ்து மேலே எழும்பும், பாரமான வஸ்து கீழே கிடக்குமென்று அர்ச். அருஸ்தின் வசனித்தார். கண்டிப்புள்ள வஸ்துக்கள் தங்கனிடத்திலுள்ள சுபாவப் பற்றுதலின்படி நடக்கிறதுபோலே, புத்தியுள்ள வஸ்துக்கள் சினேகப் பற்றுதலைக் கொண்டு நடக்கும்; ஏனென்றால் சினேகமே புத்தியுள்ள வஸ்துவுக்குச் சுபாவப் பற்றுதலாகும். சினேகம் மன ஷனை என்கே இழுத்துக்கொண்டு போகுமோ, அங்கேதான் அவனும் போவான். புத்தியில்லாத வஸ்துக்கள் தங்களுக்குரிய சுபாவப்பற்றுதலின்படி நடக்கிறதுபோலே, புத்தியுள்ள வஸ்துக்கள் தங்கனிடத்திலிருந்து ஆட்கொள்ளுகிற சினேகபாசத்தின்படி நடக்குமென்பது நிச்சயம். ஆகையால் இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளின்பேரிலுள்ள பற்றுதலும் மகிமை பெருமை அடையவீனும் தன் மனசுபோலே நடக்கவேணும் இன்ப சுகங்களை அநுபவிக்கவேணுமென்கிற ஆசையும் நமதருதயத்தில் ஆட்கொண்டிருந்தால், நமது மனப்பற்றுதலும் ஆசையுமெல்லாம் இந்நிரிய இச்சைக்குரியதாயிருக்கிறதினாலே நாம் இவ்வுலகை நன்மைகளை நாமும்படி செய்பும். ஆனால் ஒறுத்தலைக் கொண்டு இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளின்பேரிலுள்ள பற்றுதலை அறுத்துத்தள்ளுவோமானால், தேவ சினேகம் நமதருதயத்தில் ஆட்கொள்ளும்; தேவ சினேகமே நமக்கு மனப்பற்றுதலாகி மேலே விரிந்த கல் கீழே விழுகிறதைப் பார்க்க அதிக சிக்கிரமாய் நமதருதயம் சர்வேசரனிடத்தில் உயர்ந்துபோகும். இதினால்லோ சர்வேசரா, உமக்காக எங்களைப் படைத்தீர்; எங்கள் இருதயம் உம்மிடத்தில் மாத்திரம் இளைப்பாறக் கூடுமென்று அர்ச். அருஸ்தின் வசனித்தான். கிறிஸ்துவர்களுடைய புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தாக்கும் அளவென்தார்கள். ஏனென்றால் தன்னை நேகமுள்ளவனாயும் மிகவும் புண்பது நிச்சயம்.

மான் நீர்ச்சனையைத் தேவ துமம் உம்மைத் தேடுகிறதென்றது. அர்ச். அருஸ்தின் இப்பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது, வழியில் குறுக்கிட்ட பாம்சுக்கினபின், தாகம் அதிகப்பட்டத்தில் புண்ணிய சாங்கோபாங்க தேவ சினேகமும் இல்லாதிருப்பவெனுமோ? கேள்: நீ மாலை தினாலேதான் மேற்சொன்னதுலை, நீ நசுக்கவேண்டிய பாம்சுட்ட பாம்சை நசுக்கு; அப்பெருகிற ஊற்றுகிய சர்வேசரனே ஆகையால் நாம் ஒறுத்தலிலே புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தினை மென்பது நிச்சயம். நமது கொள்வனவு தேவ சினேகம் நமது முழுதும் எடுபட்டுப்போனால் நம்மிடத்தில் உண்டாகுமெனச் சொல்லியிருக்கிறார். தங்கத்திவ்வளவு தங்கம் சுத்தமாக நன்மைகளின்பேரிலுள்ள பற்றுதலிவ்வளவு எடுபட்டுப்போகுமெனில் உத்தமமாகி ஒங்கி வளர அழிந்தொழிந்துபோனால், தேவ தமமாகும்.

புண்ணிய சாங்கோபாங்
சினேகமே புண்ணிய சாங்கோபா
னகபந்தனத்தால் சர்வேசுரமேடு
மளவு அவன் புண்ணிய சாங்கோ
ந்தேகமில்லை. ஆனால் மேலே இ
ந்தேக முட்டுக்கால் எடுத்துப்போ
யப்போலே அனுபுமாய்ச் சர்வேசு
ரமேடு நமதாத்தமமானது ஆ
தன்களின்பேரில் பற்றுதலுமாகிற வி
வரப்பிரசாதத்தின் உதவிபைக்
சர்வேசுரனிடத்தில் எழுப்பித் தே
வன் ஒன்றிக்கும். ஒவ்வொரு வஸ்து
யாகாரம் நடக்கும்; இலேசான வஸ்து
யினை நெடு கிடக்குமென்று அர்ச்.
என்ன வஸ்துக்கள் தங்கனிடத்திலு
கிறதுபோலே, புத்தியுள்ள வஸ்து
யினை நடக்கும்; ஏனென்றால் சினேக
வஸ்து பற்றுதலாகும். சினேகம் மன
ப்போகுமோ, அங்கேதான் அவனும்
தங்களுக்கரிய சுபாவப்பற்றுத
லுள்ள வஸ்துக்கள் தங்கனிடத்திலி
யுத்தின்படி நடக்குமென்பது நிச்ச
யமகளின்பேரிலுள்ள பற்றுதலும்
தன் மனசுபோலே நடக்கவேண்டு
வதுபற்றி ஆசையும் நமதிரதய
மனப்பற்றுதலும் ஆசையுமே
பற்றுதலே நாம் இவ்வுலோக ந
யம் ஒறுத்தலைக் கொண்டு இப்பிர
யத்தால் அறுத்துத்தள்ளுவோமா
வ் ஆதோன்றும்; தேவ சினேக
வஸ்து கல் சித்தி விழுகிறதை
தயம் சர்வேசுரனிடத்தில் உயர்ந்
தார, உமக்காக எங்களைப் படைத்
ல் மாத்நிரம் இளைப்பாறக் கூடுமெ

ன்று அர்ச். அருஸ்தின் வசனித்தார். இதினிமித்தமாகவே ஒறுத்தலா
ளது கிறிஸ்துவர்களுடைய புண்ணிய வர்த்திப்புக்கும் புண்ணிய சா
ங்கோபாங்கத்திற்கும் அளவென்று அர்ச்சியசுஷ்டவர்கள் தீர்மானித்
தார்கள். ஏனென்றால் தன்னை மிகவும் ஒறுக்கிறவன் மிகவும் தேவசி
னேகமுள்ளவனாகும் மிகவும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கனாகும் ஆவானே
ன்பது நிச்சயம்.

மான் நீர்ச்சுனையைத் தேடுகிறதுபோலே, சர்வேசுரர், என் ஆத்
துமம் உம்மைத் தேடுகிறதென்று தேவ சந்தேதத்தில் சொல்லியிருக்கி
ன்றது. அர்ச். அருஸ்தின் இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் விபாக்கியானம்
பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: மான் தன்னரைத் தேடி ஒடுமபோ
து, வழியில் குறுக்கிட்ட பாம்பை மிதித்து நசுக்கிப்போடும்; அதை ந
சுக்கினபின், தாகம் அதிகப்பட்டு அதிக விசையோடு ஒடும். உன்னி
டத்தில் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின்பேரில் வெகு தாகமும் வெகு
தேவ சினேகமும் இல்லாதிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று அறிய
வேண்டுமோ? கேள்: நீ மானைப்போலே பாம்பை மிதித்து நசுக்காத
தினாலேதான் மேற்சொன்ன ஆசையாகிற தாகம் உன்னிடத்தில் இல்
லை. நீ நசுக்கவேண்டிய பாம்பு உன் துர்க்குணங்கள்தான். இந்தக் கெ
ட்ட பாம்பை நசுக்கு; அப்போது சத்தியத்தையும் சீவியத்தையும் த
ருகிற ஊற்றாகிய சர்வேசுரனை நோக்கி ஆவலோடு ஒடுவாயென்றார்.
ஆகையால் நாம் ஒறுத்தலிலே எவ்வளவு வர்த்திப்போமோ, அவ்வளவு
புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலும் தேவ சினேகத்திலும் வர்த்திப்போ
மென்பது நிச்சயம். நமது கெட்ட ஆசாபாசம் எவ்வளவு குறையுமோ,
அவ்வளவு தேவ சினேகம் நம்மிடத்தில் வளரும்; கெட்ட ஆசாபாசம்
முழுதும் எடுபட்டுப்போனால், மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கம்
நம்மிடத்தில் உண்டாகுமென்று அர்ச். அருஸ்தின் வேறொரிடத்தில்
சொல்லியிருக்கிறார். தங்கத்திலுள்ள துரு எவ்வளவு எடுபடுமோ, அ
வ்வளவு தங்கம் சுத்தமாகி நகாசப்படும். இவ்வண்ணமே இவ்வுலோக
நன்மைகளின்பேரிலுள்ள பற்றுதலும் சுயசினேகமும் நம்மைவிட்டு
எவ்வளவு எடுபட்டுப்போகுமோ, அவ்வளவு தேவ சினேகம் நம்மிடத்
தில் உத்தமமாகி ஒங்கி வளரும். ஒழுங்கற்ற சுயசினேகம் முழுதும்
அழிந்தொழிந்துபோனால், தேவ சினேகம் நம்மிடத்தில் முழுதும் உத்
தமமாகும்.

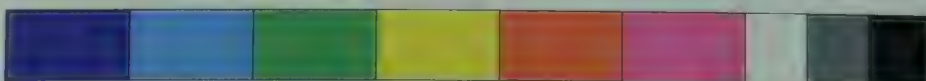
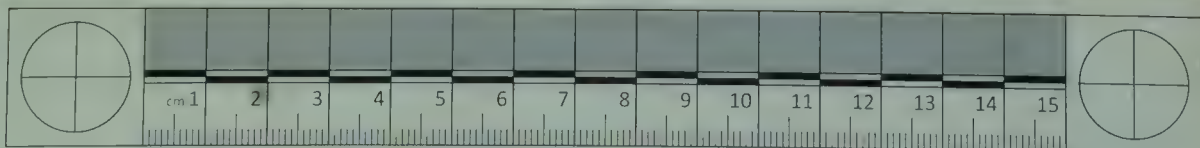
காசியான் வெளிப்படுத்தின சங்கதியாவது : அருளப்பரேன்னும் மடாதிபதி சாகுந்தருணத்தில் அவர் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட சந்நியாசிகள் சாகப்போகிற தங்கள் தகப்பனைச் சுற்றிப் பிள்ளைகள் வந்திருப்பதுபோலே அவரிடத்தில் வந்து எங்கள் ஆறுதலுக்கும் புண்ணிய வர்த்திப்புக்குமான யாதொரு புத்திமதி சொல்லவேண்டும், புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் கொடுமுடியில் எளிதாய் ஏறுவதற்கான யாதொரு போதகத்தை ஞான மரணசாதனமாக எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று வெகு ஆவலோடு கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதுக்கு அவர் பெருமூச்செறிந்து நான் ஒருகாலும் என் சுயமனசுபோலே நடந்ததுமில்லை, நான் அநுசரியாததை ஒருவருக்கும் போதித்ததுமில்லையென்றார்.

கூ-ம் அதிகாரம்.

ஒறுத்தலானது சந்நியாசிகளுக்கும் விசேஷமாய் பிறகினைகத்துக் கடுத்த அலுவலைச் செய்துகொண்டு வருகிறவர்களுக்கும் அவசரமென்று சொல்லுவது.

ஒறுத்தல் தேவதாசர் எல்லாருக்குமுரிய புண்ணியமாமே ; தினந்தோறும் மேன்மேலும் தேவ சித்தத்தோடு ஒன்றிப்பதற்குச் சகலருக்கும் ஒறுத்தல் அவசரம். ஆனால் சந்நியாசிகளுக்கு இது விசேஷமாய் அவசரமாகும் ; ஏனென்றால் நம்மை ஒறுப்பதற்காகவே உலகத்தை வெறுத்துச் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்திருக்கிறோம். கெட்ட வழக்கங்களைத் திருத்திக்கொள்ளுகிறதே சந்நியாச அந்தஸ்தென்று அர்ச்சு. ஆசீர்வாதேந்திரர் திருவுளம் பற்றினார். இதிலே அவருடைய சபை சந்நியாசிகள் வார்த்தைப்பாடு கொடுக்கும்போது, என் நடக்கையைத் திருத்திக்கொள்ளவேனென்று வார்த்தைப்பாடு கொடுக்கிறேனென்பார்கள். நாமெல்லாரும் உலகத்தை வெறுத்துச் சந்நியாசத்தில் பிரவேசிக்கும்போது, சர்வேசுரனுக்கு இந்த வார்த்தைப்பாடு கொடுக்கிறோமென்பது நிச்சயம். ஆகையால் ஒறுத்தலைக் கொண்டு பழைய மனுஷனையும் அவன் கிரிகைகளையும் உரிந்துபோட்டுப் புது மனுஷனை ஆடையாகத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அர்ச்சு. சின்னப்பர் திருவுளம் பற்றினார். சந்நியாசத் தந்தால் வழுக்கமாய்ச் சொல்லத்திரும் இங்கே பிரவேசிக்கவே வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொளத்திலே தன் சரீரத்தைப் பேலே நடவாமல் ஆத்துமத்தை ஒற்போலாயிற்று. இதிலால் ப்படி நடந்தால், சரீர இச்சை சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். ரிய பற்றுதலின்படி நடந்து சகிஷ்ணுக்குரிய பற்றுதல் எவ்வதான் புத்தி. ஞாயத்துக்கொள சொல்லப்படும். யாதொருவன் விட்டால், சந்நியாசத்திலே நின்றுபவசத்தியினால் ஸ்திரமாய் சத்தியத்தைப் பூர்வீக வனவாயாய் அங்கேரித்துக்கொண்டார். நாம் உலகத்தை விட்டுச் த்திலிருந்த ஆகாத பற்றுதலே ரோதமான காரியம் ஒன்றுமில்லை.

ஆனால் சந்நியாசிகள் எல்லா பிறகினைகத்துக்குரிய அலுவல்கள் அவசரமாகும். பிறருக்கு ஒன்றுக்குள்ளே சஞ்சரிக்கிறவர்கள், லுமாய் அவசரமென்று காட்டுவதில்லை. இவர்களுக்கே நேரிடும் ; அச்சமயங்கள் வெகு போலேயிருக்கிற நமது ஆசனம் டிக்கடி நேரிடும். போர்வீரனென்று தன் கோழைத்தனத்தை மனனடை நேரிட்டவுடனே அவருவர்கள் மட்டிலும் நடக்கிற யிருக்கிறவன் தன் குற்றங்களை

கதியாவது : அருளப்பரென்னும
அதிகாரத்துக்குட்பட்ட சந்நியா
னச் சுற்றிப் பிள்ளைகள் வந்திருப்
பவர்கள் அறுதலுக்கும் புண்ணிய வ
சொல்லவேண்டும், புண்ணிய
வ் எளிதாய் ஏறுவதற்கான யா
தனமாக எங்களுக்குச் சொல்ல
கட்டுக் கொண்டார்கள். அதுக்கு
ளானும் என் சுயமனசுபோலே நட
ட ஒருவருக்கும் போதித்ததாயில்

திகாரம்.

ம் விசேஷமாய் பிறசினேகத்துக்
காண்டு வருகிறவர்களுக்கும்
சொல்லுவது.

அருக்குமுரிய புண்ணியமாமே ; தி
சித்தத்தோடு ஒன்றிப்பதற்குச் சக
நல் சந்நியாசிகளுக்கு இது விசேஷ
நம்மை ஒதுப்பதற்காகவே உலகத்
பிரவேசித்திருக்கிறோம், கெட்ட வ
தே சந்நியாச அந்தஸ்தென்று அர்
ஸ்ஸிநர். இதிலே அவருடைய ச
கொடுக்கும்போது, என் நடக்கை
யு வார்த்தைப்பாடு கொடுக்கிறே
லகத்தை வெறுத்துச் சந்நியாசத்தி
னுக்கு இந்த வார்த்தைப்பாடு கொடு
ரால் ஒதுத்தலைக் கொண்டு பழைய
ம் உரிந்துபோட்டுப் புது மனுஷனை
வனுமென்று அர்ச். சின்னப்பர் தி

ருஷனம்பற்றினர். சந்நியாசத்தில் பிரவேசிக்கிறவர்களுக்கு அர்ச். பெ
ர்நர்துஸ் வழக்கமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததாவது : ஆத்தமம் மா
த்திரம் இங்கே பிரவேசிக்கவேண்டும், சரீரம் வாசற்படிக்கிட்ட நிற்க
வேனுமென்று எண்ணிக்கொள்ளுங்களுள்பார். இதிலே சந்நியாச
த்திலே தன் சரீரத்தைப் பேணித் தன் மனச்சார்புக்கு ஒத்தாப்போ
லே நடவாமல் ஆத்தமத்தைப் பேணி நடக்கவேனுமென்று சொன்
னாப்போலாயிற்று. இதிலுல்லோ புத்திக்கொத்தபடி நடங்கள் ; இ
ப்படி நடந்தால், சரீர இச்சையை அதுசரிக்கமாட்டார்களென்று அர்ச்.
சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். புத்தி ஞாயமாகிற மேலங்கிஷத்துக்கு
ரிய பற்றுதலின்படி நடந்து சரீரமும் இந்திரிய இச்சையுமாகிற கீழங்
கிஷத்துக்குரிய பற்றுதல் எல்லாத்தையும் அறுத்துத் தள்ளுகிறது
தான் புத்தி ஞாயத்துக்கொத்தபடி மெய்யாகவே நடக்கிறதென்று
சொல்லப்படும். யாதொருவன் தன் மனப்பற்றுதலைச் செயித்தடக்கா
விட்டால், சந்நியாசத்திலே நிலைநிற்பது கூடாதகாரியமென்று நாம் அ
நுபவசித்தியிலே ஸ்திரமாய் அறிந்துகொண்ட சத்தியமாகும். இச்
சத்தியத்தைப் பூர்வீக வனவாசிகள் எல்லாரும் ஒருவாக்கொருமொழி
யாய் அங்கீகரித்துக்கொண்டார்களென்று காகியான் சொல்லியிருக்கி
றார். நாம் உலகத்தை விட்டுச் சந்நியாசத்துக்கு வரும்போது, நம்மிட
த்திலிருந்த ஆகாத பற்றுதலைப்போலே சந்நியாச சிவியத்துக்கு வி
ரோதமான காரியம் ஒன்றுமில்லையென்பது நிச்சயம்.

ஆனால் சந்நியாசிகள் எல்லாருக்கும் ஒறுத்தல் அவசரமானாலும்,
பிறசினேகத்துக்குரிய அலுவலைச் செய்துகொண்டிருக்கிற நமக்கு அதி
க அவசரமாகும். பிறருக்கு ஒத்தாசை செய்வதற்குச் சமுசாரவாசிகளு
க்குள்ளே சஞ்சரிக்கிறவர்கள் தங்கள் ஆசாபாசங்களை ஒதுப்பது விசே
ஷமாய் அவசரமென்று காட்டுவதற்காக அர்ச். கிறிசோஸ்தொமஸ்
சொல்லுகிறதாவது : இவர்களுக்குப் பாவ சமயம் வெகு அடிக்கடி
நேரிடும் ; அச்சமயங்கள் வெகு ஆபத்துக்குரியது ; காட்டு மிருகங்கள்
போலேயிருக்கிற நமது ஆசாபாசங்களுக்குப் பிரியமான சமயம் அ
டிக்கடி நேரிடும். போர்வீரனொருவன் சண்டையில்லாத காலத்தில்
தன் கோழைத்தனத்தை மறைத்துக்கொண்டிருக்கலாம் ; ஆனால் ச
ண்டை நேரிட்டவுடனே அவன் கோழைத்தனம் வெளிப்படும். கிறி
ஸ்துவர்கள் மட்டிலும் நடக்கிறது இதுவே, உலகத்தை விட்டு ஒதுங்கி
யிருக்கிறவன் தன் சூற்றங்களை மறைத்துக்கொண்டிருக்கலாம் ; ஆனால்

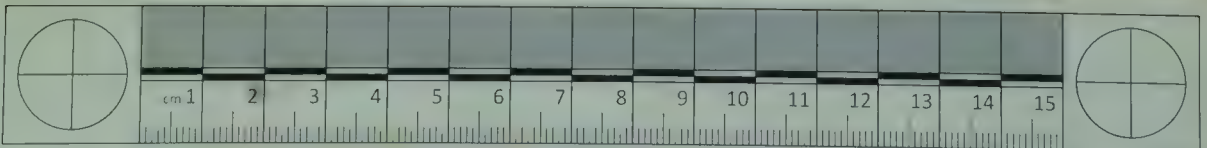

ல் உலகத்தோடு யுத்தம்பண்ணுவதற்காக உலகத்தில் ஊடாடுகிறவன் ஒழுத்தலிலும் புண்ணியத்திலும் உத்தமனாயிருக்க வேண்டும். அன்றியும் நாம் பேசிப் புழங்கிக்கொண்டு வருகிறவர்களுடைய மனதைத்திருப்பி அவர்களைச் சர்வேசுரனிடத்தில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்காகக் கூடினமாத்திரம் அவர்களுடைய குணத்தோடும் நடக்கையோடும் நமது குணமும் நடக்கையும் ஒத்திருக்க வேண்டும். இதிலுல்லோ எல்லாரையும் ஈடேற்றுவதற்காக எல்லாருக்கும் எல்லாமும் ஆனேனென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். இதற்கு ஒழுத்தலும் சுயமனசை மறுத்தலும் எவ்வளவு அவசரமென்று நீங்களே அறிந்துகொள்ளலாம் ; நாம் சொல்லுவது அவசரமல்ல.

கண்ணிலே நிறங்களுள்ளாம் கூடிப் பார்வை உண்டாகிற இடத்துக்கு ஒரு நிறமும் இல்லைபென்று சாஸ்திரிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சகல நிறங்களையும் பார்த்து அது என்ன நிறமென்று தீர்மானிக்கிற இடத்துக்கு ஒரு நிறமும் இல்லாதிருப்பது அவசரந்தானே. எனென்றால் அந்த இடத்துக்கு யாதோர் விசேஷ நிறமுண்டாயிருந்தால், அந்த நிறம் மாத்திரம் கண்ணுக்குத் தோன்றுமெயல்லாமல் மற்ற நிறம் ஒன்றும் தோன்றாது. இதிலுல்லோ ஒவ்வொரு வஸ்துக்குள்ளேயும் இருக்கிறது வெளி வஸ்து உள்ளே வராதபடிக்கு விலக்குமென்று சொல்லுவார்கள். கண்ணிலே பார்வை உண்டாகிற இடம் சிவப்பாயிருந்தால், நாம் பார்க்கிற காரியமெல்லாம் சிவப்பாய்த் தோன்றுமாம். இதிலே சிவப்புக் கண்ணாடியைக் கண்ணில் வைத்துப் பார்த்தால், பார்க்கிறதெல்லாம் சிவப்பாய்க் காணப்படும். அது பச்சையாயிருந்தால், நாம் பார்க்கிறதெல்லாம் பச்சையாய்த் தோன்றும். ஆகையால் நாம் எல்லாருக்கும் எல்லாமுமாகி எல்லாரையும் சர்வேசுரனிடத்தில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்காக நமது ஆசாபாசங்களை ஒழுத்தடக்கி நமது சுபாவ குணத்தை முழுதும் நீக்கி நம்மிடத்தில் சுபாவகுணம் ஒன்றுமில்லாதிருக்க வேண்டும். நமது குணத்துக்கு ஒத்தவர்களோடுமாத்திரம் ஒத்திருக்கிறது சந்திராச நடக்கைக்குப் பொருந்தாத காரியமாமே. முன்கோபிகள் முன்கோபிகளோடு மாத்திரம் ஒத்திருக்கிறதும் கரும்பித்தக்காரர் கரும்பித்தமில்லாதவர்களுக்குப் பொருந்தாதிருக்கிறதும் ஒரு சாதியார் அந்தச் சாதியாரோடு மாத்திரம் சேர்ந்திருக்கிறதும் உதவாத நடக்கையாகும். உன் கண் ஒரே நிறத்தை மாத்திரம் பார்ப்பதெயல்லாமல் வேறே நிறத்தைப் பார்க்கக் கூ

டாதிருந்தால், இது கனத்த இவ்வண்ணமே நமது குணத்தாரோடும் மாத்திரம் நாம் ஒத்தலாப்பாகும். மெய்யான பிறசினம் சர்வேசுரனைக் குறித்தும் சரையும் சரியாய்ச் சினேகிப்பான்றும் எவ்வகை மனுஷனென்றில்லை. இதிலுல்லோ அன்றாதனப்பட்டவனென்றும் விருத்தமிறுண்டியென்றும் சித்தியனென்றும் மெய்யான பிறசினேதில்லை ; எல்லாத்துக்கும் எல்லாநிறம் நோக்கி நடப்பார்களென்றார். மெய்யான பிறசினேகமுள்ள பிள்ளைகளென்றும் இயேசுநாதருக்கிறதினிலே சகலனையும் தண்டிருப்பார்கள். இப்பேர்ப்பபரு ஒழுத்தலென அபசரமான

இன்னமும் சகோதர சிவையாளமென்று இயேசுநாதருந்தச் சகோதர சினேகபந்தருட்டு ஒழுத்தலென்னும் புண்ணால் சகலத்திலும் தன்னைத்தாநாடுகிறதும் தனக்கு மகிமைகிம் இதுவெல்லாம் பிறசினேகபவொருவனும் தன் நடக்கையைனேகத்துக்கு விரோதமான குலாம், நரீம் இப்போது சொன்னடினதினிலே மாத்திரம் இந்தக்ருவாய். ஆனால் ஒழுத்தலென்னுள கெட்டபற்றுதல் எல்லாத்னத்துக்கு வழியைச் செப்பனிடெசொந்தப் பிரயோசனத்தைத்

ற்காக உலகத்தில் ஊடாடுகிறவ
உத்தமனாயிருக்க வேண்டும். அ
டு வருகிறவர்களுடைய மனதை
த்தில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்
ய குணத்தோடும் நடக்கையோ
ஒத்திருக்க வேண்டும். இதிலுல்
க எல்லாருக்கும் எல்லாமும் ஆ
ருளிச்செய்தார். இதற்கு ஒறுத்த
ளவு அவசரமென்று நீங்களே அ
யவது அவசரமல்ல.

கூடிப் பார்வை உண்டாகிற இட
ய சாஸ்திரிகள் சொல்லியிருக்கிறார்
அது என்ன நிறமென்று தீர்மானி
லாதிருப்பது அவசரந்தானே. ஏ
தார் விசேஷ நிறமுண்டாயிருந்தா
ருத்தோன்றுமேயல்லாமல் மற்ற
லல்லோ ஒவ்வொரு வஸ்துக்குள்
உள்ளே வராதபடிக்கு விலக்குமெ
பார்வை உண்டாகிற இடம் சிவ
பமெல்லாம் சிவப்பாய்த் தோன்று
யக்கண்ணில் வைத்துப் பார்த்தா
காணப்படும். அது பச்சையாயிரு
ச்சையாய்த் தோன்றும், ஆகையா
கி. எல்லாரையும் சர்வேசுரனிட
க நமது ஆசாபாசங்களை ஒறுத்த
தும் நீக்கி நம்மிடத்தில் சுபாவகு
ம், நமது குணத்துக்கு ஒத்தவர்க
ந்ரியாச நடக்கைக்குப் பொருந்தா
ன்கோபிகளோடு மாத்திரம் ஒத்தி
ம்பித்தமில்லாதவர்களுக்குப் பொ
ர் அந்தச் சாதியாரோடு மாத்திரம்
வையாகும். உன் கண் ஒரே நிறத்
ல் வேறே நிறத்தைப் பார்க்கக் கூ

டாதிருந்தால், இது கனத்த பொல்லாப்பென்று எண்ணுவாயல்லோ?
இவ்வண்ணமே நமது குணத்துக்கு ஒத்தவர்களோடும் நமது தேசத்
தாரோடும் மாத்திரம் நாம் ஒத்திருந்தால், இது அதிக கனத்த பொல்
லாப்பாகும். மெய்யான பிறசினேகமுள்ளவர்கள் சர்வேசுரனுக்காகவு
ம் சர்வேசுரனைக் குறித்தும் சகலரையும் சினேகிக்கிறதினாலே, எல்லா
ரையும் சரியாய்ச் சினேகிப்பார்கள்; யாதொருவன் என்ன சாதியானே
ன்றும் எவ்வகை மனுவென்றும் அவர்கள் வித்தியாசம் பார்க்கிறதி
ல்லே. இதிலுல்லோ அஞ்ஞானியென்றும் யூதனென்றும் விருத்தசே
தனப்பட்டவனென்றும் விருத்தசேதனப்படாதவனென்றும் காட்டு
மிருண்டியென்றும் சித்தியென்றும் அடிமையென்றும் குடியானவ
னென்றும் மெய்யான பிறசினேகமுள்ளவர்கள் வித்தியாசம் பார்க்கிற
தில்லை; எல்லாத்துக்கும் எல்லாமுமாயிருக்கிற இயேசுநாதரை மாத்
திரம் நோக்கி நடப்பார்களென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தா
ர். மெய்யான பிறசினேகமுள்ளவர்கள் சகலரும் சர்வேசுரனுடைய
பிள்ளைகளென்றும் இயேசுநாதருடைய சகோதரரென்றும் எண்ணியி
ருக்கிறதினாலே சகலரையும் தங்கள் இருதயத்துக்குள் வைத்துக்கொ
ண்டிருப்பார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட பொதுச் சினேகத்தை அடைவதற்
கு ஒறுத்தலைவிட அவசரமான காரியம் ஒன்றுமில்லை.

இன்னமும் சகோதர சினேகபந்தனம் தமது சீஷாக்களுக்கு அ
டையாளமென்று இயேசுநாதர் புகழ்ந்து கொண்டாடியிருக்கிறாரே.
இந்தச் சகோதர சினேகபந்தனத்தை நம்மிடத்தில் காப்பாற்றும்பொ
ருட்டு ஒறுத்தலென்னும் புண்ணியம் மிகவும் அவசரமாகும். ஏனென்
றால் சகலத்திலும் தன்னைத்தானே தேடுகிறதும் தன் சுகபோகங்களை
நாடுகிறதும் தனக்கு மகிமை கீர்த்தி உண்டாகப் பிரயாசப்படுகிறத
ம் இதுவெல்லாம் பிறசினேகபந்தனத்தை அழித்துக் கெடுக்கும். ஒவ்
வொருவனும் தன் நடக்கையைச் சோதித்துப் பார்க்கட்டும்; பிறசி
னேகத்துக்கு விரோதமான சூழ்நிலை நிகழ்ந்தால் கட்டிக்கொள்ளும்போதெல்
லாம், நாம் இப்போது சொன்ன காரியங்களில் எதையாகிலும் நீ தே
டினதினாலே மாத்திரம் இந்தக் சூழ்நிலை வந்ததென்று அறிந்துகொள்
ளுவாய். ஆனால் ஒறுத்தலென்னும் புண்ணியமானது நம்மிடத்திலுள்
ள கெட்டபற்றுதல் எல்லாத்தையும் அறுத்துத் தள்ளிப் பிறசினேக
த்துக்கு வழியைச் செப்பனிடும். இதிலுல்லோ பிறசினேகம் தன்
சொந்தப் பிரயோசனத்தைத் தேடுகிறதில்லையென்று அர்ச். சின்னப்

பர் வசனித்தார். இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். அம்பிரோசியார் சொல்லுகிறதாவது : யாதொருவன் சகலருக்கும் பிரியப்படவேணுமானால், தன் பிரயோசனத்தைத் தேடாமல் மற்றவர்களுடைய நன்மைபை நாடவேண்டும். இதிலே நமது சொந்தப் பிரயோசனத்தை நினைவாமல் மற்றவர்களுடைய பிரயோசனத்தைக் கவனிக்கவேண்டுமென்று அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தாரென்றார்.

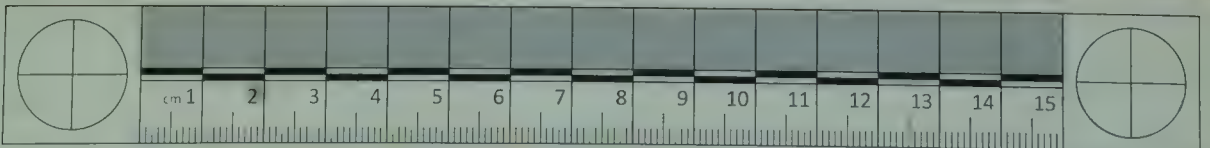
எ-ம் அதிகாரம்.

இரண்டுவீத ஒறுத்தலின் பேரிலும் தபசின் பேரிலும்.

ஸ்ரீராமக அருளப்பர் காலந்துவக்கி மோகூ இராச்சியம் பலவந்தப்படும் ; தங்களுக்குப் பலவந்தம்பண்ணுகிறவர்கள் மாத்திரம் அதைப் பறித்துக் கொள்ளுவார்களென்று கவிசேஷத்தில் எழுதியிருக்கின்றது. அர்ச். அருஸ்தின் இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் விபாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது : இரண்டுவீத ஒறுத்தலும் சிலுவையுமுண்டு ; ஒன்று சரீர ஒறுத்தலும் வேறொன்று ஆத்தம ஒறுத்தலுமாகும். ஒரு சந்திபிடித்தல் தன் சரீரத்தை அடித்துக்கொள்ளுதல் மயிரொட்டியாணம் தரித்துக் கொள்ளுதல் தரையிலே படுத்துக்கொள்ளுதல் முதலியவைகளைப்போலே சரீரத்தை உபாதிக்கிறதெல்லாம் சரீர தபசாகும் ; இது சரீர இன்ப சுகங்களை நீக்குகிறதிலே வெளித்தபசென்று சொல்லுகிறது வழக்கம். தன் ஆசாபாசங்களை அடக்கித் தினந்தோறும் தன் துர்க்குணத்தை விரோதித்துத் தன்பேரில் எப்போதும் கண்டிப்பாயிருந்து உள்ளத்தில் எழும்புகிற ஒழுங்கற்ற பற்றுதலோடு இடைவிடாமல் யுத்தம்பண்ணி க்ஷணத்துக்குக் க்ஷணம் தன் மனதை ஒடுக்கித் தன் சுயபுத்தியை நீக்கிக் கோபத்தைச் செயித்துப் போருமையை அடக்கித் தன் வாயையும் கண்ணையும் நாக்கையும் பஞ்சேந்திரியங்களையும் கெட்ட பற்றுதல் எல்லாத்தையும் கீழ்ப்படுத்துகிறது ஆத்தம தபசாகும். இது சரீர தபசுக்கு மேற்பட்டதும் அதிக பேறுபலனுள்ளதுமான தபசாமே. இவ்விதமாய் ஆசாபாசங்க

ளாகிற கோட்டை கொத்தளத்தாய் மோகூ இராச்சியத்தில் ட்டாபமாய்க் கைப்பற்றுவதற்கு ருராக வேண்டும். ஆகையால் த்தலுக்கு மிகவும் மேற்பட்ட அடியினாலும் மயிரொட்டியானதுகிறதைவிட உலக மகிமைவைத்து மிதித்து மனதை அடக்கியாமே. ஆனால் இவ்வித ஆத்தம அதிக பலபலனுள்ளதும அதிக வருத்தமுள்ளதாயுமிருக்கருப்பதெல்லாம் எப்போதும் உரேகோரியாரும் அர்ச். தொமேவர்களும் பல இடங்களில் போ

நமது இயேசு சபையான அறுசரித்து வருகின்றது. இன்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இயேசு வில்லையென்பது மெய்தான். ஏபார்வைக்கு மற்றவர்களைப்போயிருந்ததினாலே, இன்ன வெளற்பியாமலிருந்தது ஞாயந்தாபேகிறதுபோலே இயேசுசபை ஏற்பாடெல்லாம் செய்திருக்கிறாக்கு மற்றவர்களைப்போலே நடந்துப் பலமுகாந்தரமுண்டு. கத்தம் ஒத்திருக்க வேண்டுமல்லேக்காக உழைக்கிறதுமல்லாமல் சாங்கோபாங்கத்துக்காகவும் உகக்கொள்ளச் சகலவித மனுஷத்தாய்ப் புழங்குவதற்காகக் குருபையை மாத்திரம் தரித்துக்கொள்ளுத உடுப்பு சந்தியாசிகளோடு சந்தக்களோடு வெற்றுத் குருக்கள் உ

ன்பேரில் அர்ச். அம்புரோசியார் சகலருக்கும் பிரியப்படவேண்டிய மாமல் மற்றவர்களுடைய நன்மை து சொந்தப் பிரயோசனத்தை நி யாசனத்தைக் கவனிக்கவேண்டுமெ ன்றேன்.

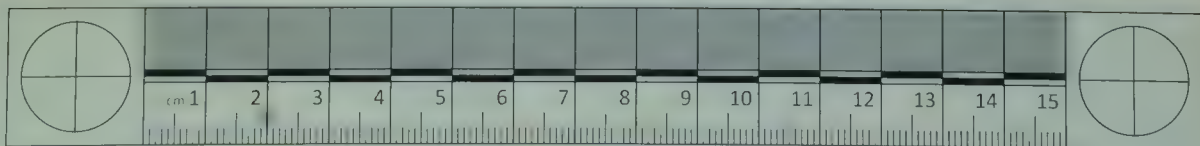
தி காரம்.

பேரிலும் தபசின் பேரிலும்.

வர்க்கி மோஷ இராச்சியம் பலவற் ற்பண்ணுகிறவர்கள் மாத்திரம் அ ன்று சுவீசேஷத்தில் எழுதியிருக்கி யத்தின்பேரில் விபாக்கியானம் றரண்டிவித ஒறுத்தலும் சிலுவையு லேவென்று ஆத்தம ஒறுத்தலு சரீரத்தை அடித்துக்கொள்ளுதல் ன்னதல் தரையிலே படுத்துக்கொ ல சரீரத்தை உபாதிக்கிறதெல்லாம் சுகங்களை நீக்குகிறதெனவே வெளி கும். தன் ஆசாபாசங்களை அடக்கி தை விரோதித்துத் தன்பேரில் எ னாத்தில் எழுப்புகிற ஒழுங்கற்ற ப றம்பண்ணி க்ஷணத்துக்குக் க்ஷணம் தியை நீக்கிக் கோபத்தைச் செயித் ற வாலையும் கண்ணையும் நாக்கையு றறுதல் எல்லாத்தையும் கீழ்ப்படு து சரீர தபசுக்கு மேற்பட்டதும் பசாமே. இவ்விதமாய் ஆசாபாசங்க

ளாகிற கோட்டை கொத்தளத்தை உடைத்துத் தகர்த்துக் கட்டாய மாய் மோஷ இராச்சியத்தில் ஏறவேண்டுமென்றார். மோஷத்தைக் க ட்டாயமாய்க் கைப்பற்றுவதற்காகத் தைரியமாய் நம்மை ஒறுத்து வீர ருராக வேண்டும். ஆகையால் இவ்வித ஆத்தம ஒறுத்தல் சரீர ஒறு த்தலுக்கு மிகவும் மேற்பட்டதென்பது நிச்சயம். ஒரு சந்தியினாலும் அடியினாலும் மயிரொட்டியானத்தினாலும் சரீரத்தைக் கஸ்தப்படித் துகிறதைவிட உலக மகிமையையும் கீர்த்தியையும் காலுக்குக் கீழே வைத்து மிதித்து மனதை அடக்குகிறது அதிக பேறுபலனுள்ள முய ற்சியாமே. ஆனால் இவ்வித ஆத்தம தபசு சரீர தபசுக்கு மேற்பட்ட தும் அதிக பலாபலனுள்ளதுமாயிருப்பதுபோலே சரீர தபசைவிட அதிக வருத்தமுள்ளதாயுமிருக்கும். ஏனென்றால் அதிக உத்தமமாயி ருப்பதெல்லாம் எப்போதும் அதிக வருத்தமாயுமிருக்கும். அர்ச். கி ரேகோரியாரும் அர்ச். தொரோத்தேயரும் வேறநேக அர்ச்சியசிகஷ்ட வர்களும் பல இடங்களில் போதித்திருக்கிற சத்தியமிதுவே.

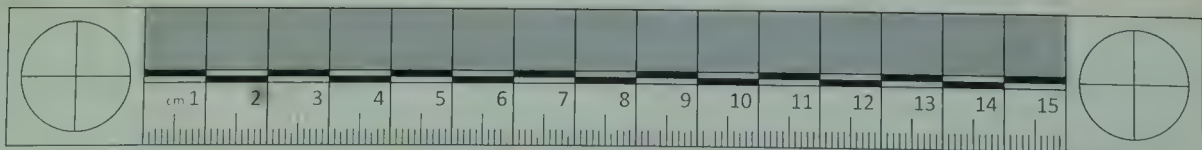
நமது இயேசு சபையானது இவ்விரு தபசையும் கைக்கொண்டு அறுசரித்து வருகின்றது. இன்னின்ன சரீர தபசு செய்யவேண்டுமென் று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இயேசு சபையில் ஒரு ஒழுங்கும் ஏற்படுத்த வில்லையென்பது மெய்தான். ஏனென்றால் இயேசு சபையார் வெளிப் பார்வைக்கு மற்றவர்களைப்போலே நடக்கவேண்டுமென்று அவர் விரும் பியிருந்ததினாலே, இன்ன வெளித்தபசு செய்யவேண்டுமென்று அவர் க ற்பியாமலிருந்தது ஞாயந்தானே. ஆகிலும் நாம் இனிமேல் சொல்லப் போகிறதபோலே இயேசுசபையார் சரீர தபசை அதுசரிப்பதற்கான ஏற்பாடெல்லாம் செய்திருக்கிறார். இயேசு சபையார் வெளிப்பார்வை க்கு மற்றவர்களைப்போலே நடக்கவேண்டுமென்று அவர் தீர்மானித்தத ற்குப் பலமுகாந்தரமுண்டு. கதியை அடைவதற்கு வழிபாடு எப்போ தும் ஒத்திருக்க வேண்டுமல்லோ? தன் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்து க்காக உழைக்கிறதாமல்லாமல் பிறர் ஈடேற்றத்துக்காகவும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்காகவும் உழைக்கிறது இயேசு சபைக்குக் கதியா கக்கொள்ளச் சகலவித மனுஷரோடும் சஞ்சரித்து அவர்களோடு எளி தாய்ப் புழங்குவதற்காகக் குருக்களுக்குரிய வழக்கமான உடுபாவனை யை மாத்திரம் தரித்துக்கொள்ளுகிறது நலமாகும். ஏனென்றால் இந் த உடுப்பு சந்தியாசிகளோடு சந்தியாசிகள் உடுப்புமாய் வெற்றுக் குரு க்களோடு வெற்றுத் குருக்கள் உடுப்புமாய்த் தோன்றும். வெற்றுக் கு

ருக்கள் உடுப்புக்கும் நமது உடுப்புக்கும் வித்தியாசமில்லாததினாலே, இது உலக வாசிகளுக்குத் தகுந்த உடுப்பாமே. அன்றியும் லுத்தேர் காலத்திலே இயேசு சலப ஏற்படுத்தப்பட்டது. அக்காலத்திலிருந்த பதிதர் சந்ரியாசிகள்பேரிலும் அவர்கள் உடுபாவனையின்பேரிலும் வெகு அருவருப்பாயிருந்தார்கள். ஆகையால் பதிதரை நெருங்கி அவர்களோடு தர்க்கம்பண்ணி அவர்கள் தப்பறையைத் தெளிவித்துக் காட்டுவதற்கு மற்ருக் குருக்களுடைய உடுபாவனையல்லாமல் வேறே உடுப்பு அணிந்திருக்கிறது தகுந்ததல்ல. ஏனென்றால் சந்ரியாசிகளுக்குரிய விசேஷ உடுப்பை நாம் அணிந்திருந்தால், நம்மைக் கண்டவுடனே நமது பேரில் அருவருப்புண்டாகி நம்மோடு பேசமுதலாய் மாட்டார்கள். இது இயேசு சலபக்குரிய முக்கியமான அலுவலில் ஒன்றைச் செய்து முடிப்பதற்கு விக்கினமாயிருக்கும். அன்றியும் நாம் தபசுக்குரிய உடுப்பை அணிந்துகொண்டிருந்தால், பாவிக்க நம்மைக் கண்டு பயந்து இவர்கள் தவ உடுப்புப் போட்டிருக்கிறதினாலே, இவர்களிடத்திலே போனால், நம்மை வெகுவாய்க் கண்டிப்பார்களென்று நம்மிடத்திலே அண்டிவரமாட்டார்கள். ஆகையால் சகலரிடத்திலும் எளிதாய்ப் போய் ஒருவரும் நம்மோடு பேசிப் புழங்குவதற்கு மனதில் ஐயுறவுப் படாதபடிக்குச் சகல குருக்களுக்கும் பொதுவான உடுப்பை நாமும் அணிந்திருப்பது நல்லாகும். சகலரையும் மனந் திருப்பிச் சர்வேசுரனிடத்தில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்காக உடுப்பிலே முதலாய் நாம் எல்லாருக்கும் எல்லாமுமாய் ஆகவேண்டுமென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தீர்மானித்தார். அர்ச். அகுஸ்தினும் அர்ச். தோமாகம் சொல்லுமாப்போலே, இயேசுநாதர் மற்ற மனுஷரைப்போலே நடந்துகொண்டுவந்தார். அவர்களுக்கு வெகு நன்மையைப் பெறுவிப்பதற்காக அர்ச். ஸ்ரபக அருளப்பருடைய தபசையும் ஒதுத்தலையும் விட்டு வெளிப்பாடுவதற்கு மற்றவர்களைப்போலே வழக்கமான நடக்கையாய் நடந்துகொண்டு வந்தார்.

வெளித் தபசு செய்யவேண்டுமென்று நமக்கு விசேஷ ஒழுங்கில்லாவிட்டாலும், நமது சிவோஷ்டர்களே அதற்கு உயிருள்ள ஒழுங்கு; ஒவ்வொருவரும் என்ன தபசு செய்யவேண்டுமென்று அவர்கள் கற்பிப்பார்கள். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சொல்லியிருக்கிறதப்போலே, இந்தத் தபசை இரண்டு விதமாய்ச் செய்துகொண்டுவரலாம். புண்ணியத்தில் மேன்மேலும் வர்த்திப்பதற்காகச் சிவோஷ்டருடைய உத்தரவின்படி.

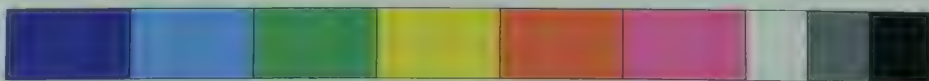
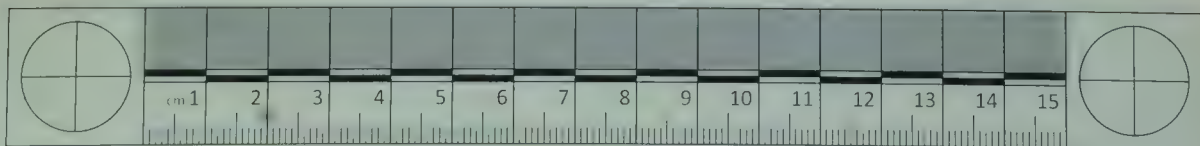
யாதோர் தபசை ஒவ்வொருவரும் அல்லது இன்ன தபசு செய்யவழக்கம். தபசு செய்யவேண்டுமென்ப பார்க்க இப்போது சொன்னவற்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தீர்மானித்த செத்த ஒழுங்கு எல்லாருக்கும் தபசுச் செய்ய எல்லாருக்கும் சகலரையும் எல்லாருக்கும் பொதுவானதல்ல, அதை அதுசரிக்கக்கூடாது என்ற நடக்க முடியவில்லையே. நோவானிகளுக்கும் ஒரே மருந்து படிப்போலே சகலருக்கும் ஒரே ந்த தபசு வேறே; விருத்தாப்பிஸ்தருக்கு ஓர்வித தபசு நலமாக வேறுவித தபசு பொருந்தும். என பாவமும் கட்டிக்கொள்ளாதவர்களுக்கு ஓர்வித தபசு நலமாக ஆத்தமும் முழுதும் காயப்படுபோலே சந்ரியாசத்தில் பிரவேசுந் தும். இதினாலே சந்ரியாசத்தில்தவிலையென்றும் சிலரைப்போலாகொண்டு வருகிறார்களென்று என்றால் எல்லானாயும் ஒரே வித தபசு அர்ச். அகுஸ்தினும் அர்ச். பவ்வொருவனாயும் வெவ்வேறுபட்டிருக்கிறது. சமயா சமயத்துக்கும் தானே வெவ்வேறு விதமாய் நடக்கும். சோதனையும் மனவரம்பு செய்கிறது நலம்; மன சமய காலத்தில் வேறுவித தபசு இருதயத்தில் காப்பாற்றுவதற்கானதை இழந்துபோனால், தபசு தகுந்ததாயிருக்கும். வான ஒரு விசேஷ தபசை

யும் வித்தியாசமில்லாததினாலே, உடுப்பாமே. அன்றியும் லுத்தேர் த்தப்பட்டது. அக்காலத்திலிருந்து அவர்கள் உடுபாவனையின்பேரிலு அகையால் பதிதரை ஒருங்கி கள் தப்பறையைத் தெளிவித்துக் ப உடுபாவனையல்லாமல் வேறே ல்ல. ஏனென்றால் சந்திரபாகிகளுக் திருந்தால், நம்மைக் கண்டவுட ாகி நம்மோடு பேசமுதலாய் மாட் முக்கியமான அலுவலில் ஒன்றை யிருக்கும். அன்றியும் நாம் தபச டுந்தால், பாவிசன் நம்மைக் கண் பாட்டிருக்கிறதினாலே, இவர்களிட ப்க் கண்டிப்பார்களைன்று நம்மிட ளகையால் சகலரிடத்திலும் எளிதா ிசிப் புழங்குவதற்கு மனதில் ஐயுற னுக்கும் பொதுவான உடுப்பை நா சகலரையும் மனந் திருப்பிச் சர்வே ர்ப்பதற்காக உடுப்பிலே முதலாய் ஆகவேண்டுமென்று அர்ச். இஞ்ஞா னத்திலும் அர்ச். தோமாகம் சொல் மனுஷலாப்போலே நடந்துகொண் மையைப் பெறுவிப்பதற்காக அர்ச். யும் ஒதுத்தலையும் விட்டு வெளிப்பா வழக்கமான நடக்கையாய் நடந்து

மென்று நமக்கு விசேஷ ஒழுங்கில் னே அதுக்கு உயிருள்ள ஒழுங்கு : செய்யவேண்டுமென்று அவர்கள் கற்பிப் சால்வியிருக்கிறதுபோலே, இந்தத் துகொண்டுவரலாம். புண்ணியத்தில் சிரேஷ்டருடைய உத்தரவின்படி.

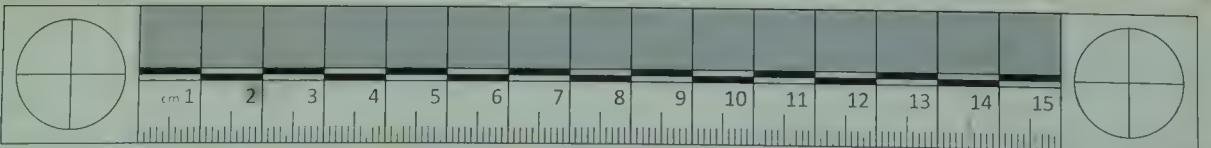
யாதோர் தபசை ஒவ்வொருவரும் தெரிந்துகொண்டு செய்துவரலாம். அல்லது இன்ன தபசு செய்யவேண்டுமென்று சிரேஷ்டர் கற்பிக்கிறது வழக்கம். தபசு செய்யவேண்டுமென்று ஓர் ஒழுங்கு ஏற்படுத்துகிறதை ப் பார்க்க இப்போது சொன்ன விதமாய் நடப்பது அதிக நலமாகுமெ ன்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தீர்மானித்தது ஞாயந்தானே. ஏனென்ற ல் செத்த ஒழுங்கு எல்லாருக்கும் சரியாயிருக்க மாட்டாது ; ஒரோ தப சைச் செய்ய எல்லாருக்கும் சரியான பெலன் இருக்க மாட்டாது. ஆ கையால் எல்லாருக்கும் பொதுவான யாதோர் ஒழுங்கை ஏற்படுத்தி னால், அதை அதுசரிக்கக்கூடாதவர்கள் மற்றவர்களைப்போலே நாங்க னும் நடக்க முடியவில்லையே என்று கஸ்திப்படுவார்கள். சகல வித ரோவாளிகளுக்கும் ஒரோ மருந்தும் ஒரோ பந்தியமும் உதவாது. அப் படிப்போலே சகலருக்கும் ஒரோ தபசு ஒத்திராது. வாலிபருக்குத் தரு ந்த தபசு வேறே ; விருத்தாப்பியருக்கு அடுத்த தபசு வேறே; விபாதி ஸ்தருக்கு ஓர்வித தபசு நலமாயிருக்கும் ; சுகமே இருக்கிறவர்களுக்கு வேறுவித தபசு பொருந்தும். தங்கள் ஆயுசு காலத்திலே ஒரு சாவா ன பாவமும் கட்டிக்கொள்ளாமலிருந்து சந்திரபாகத்தில் பிரவேசிக்கி றவர்களுக்கு ஓர்வித தபசு நலமாயிருக்கும் ; சாவான பாவத்தினாலே ஆத்தமம் முழுதும் காயப்பட்டு சட்டியினால் குத்தப்பட்டவர்கள் போலே சந்திரபாகத்தில் பிரவேசிக்கிறவர்களுக்கு வேறுவித தபசு பொ ருந்தும். இதினாலே சந்திரபாகத்தில் எல்லாரையும் ஒரோ விதமாய் நட த்தவிலையென்றும் சிலரைப் பார்க்க வேறு சிலர் அதிக தபசு செய் துகொண்டு வருகிறார்களென்றும் ஆச்சரிப்பப்படவொண்ணாது ; ஏனெ ன்றால் எல்லாரையும் ஒரோ விதமாய் நடத்துகிறது சரிபல்லவென்று அர்ச். அருஸ்தினும், அர்ச். பசிலியாரும் வசனித்தார்கள். ஆனால் ஒ வ்வொருவரையும் வெவ்வேறு விதமாய் நடத்துகிறது முதலாய் ப ற்றது. சமயா சமயத்துக்கும் அவசரத்துக்கும் தக்கது ஒருவனைத் தானே வெவ்வேறு விதமாய் நடத்திக்கொண்டு வருகிறது அவசரமா கும். சோதனையும் மன வறட்சியுமுள்ள காலத்தில் ஒருவித தபசு செய்கிறது நலம் ; மன சமாதானமும் புண்ணிய சுறுசுறுப்புமுள்ள காலத்தில் வேறுவித தபசு செய்யவேண்டும். தேவ சமாதானத்தை இருதயத்தில் காப்பாற்றுவதற்கு ஓர்வித தபசு உதவும் ; தேவ சமா தானத்தை இழந்துபோனால், அதைத் திரும்பி அடைவதற்கு வேறுவி த தபசு தகுந்ததாயிருக்கும். இதினாலே தான் சகலருக்கும் பொது வான ஒரு விசேஷ தபசை அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ஏற்படுத்தவில்லை ;

ஆனால் ஒவ்வொருவருடைய பெலனுக்கும் அவசரத்துக்கும் தக்கது சிலருக்கு அதிக தபசும் சிலருக்குக் கொஞ்ச தபசும் குறிக்கட்டுமென்று ஞான வைத்தியராகிய சிரோஷ்டர் மனசுபோலே விட்டுவிட்டார். சர்வேசுரனிடத்திலிருந்து சம்மனசானவர் அர்ச். பக்கோயியாருக்குக் கொண்டுவந்த ஒழுங்கில் இவ்விதமாய்க் கற்பித்திருந்தது. அத்தெப்படியென்றால், ஒவ்வொரு சந்ரியாசியாரும் என்ன தபசு செய்ய வேண்டுமென்று சிரோஷ்டர் குறிப்பாராகவென்று எழுதியிருந்தது. 'மற்றச் சந்ரியாச சபைகளில் வழங்குகிற துபோலே இன்னின்ன தபசு செய்யவேண்டுமென்று இயேசு சபை ஒழுங்கில் குறிப்பாதிருந்தாலும், நாம் சரீர தபசு செய்கிறதில்லையென்றும் மற்றச் சந்ரியாசிகள் சபையில் விதித்திருக்கிற பரிசுத்த தவமுயற்சியை நாம் கனம் பண்ணுகிறதில்லையென்றும் எண்ணவும் கருதவும் படாது. ஆனால் ஒவ்வொருவருக்கும் அடித்த தபசு இன்னதென்றும் இவ்வளவென்றும் சிரோஷ்டர் குறிப்பிட்டு நமது சபையின் அலுவலுக்குத் தகுந்ததென்றும் பூர்வீக அர்ச்சிய சிஷ்டவர்களுடைய போதனைக்கு ஒத்ததென்றும் அறிந்திருப்பதினாலே, இப்படி ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. ஆகிலும் இதினிமித்தம் இயேசு சபையார் கொஞ்ச தபசு மாத்திரம் செய்கிறார்களென்று எண்ணப்பட்டாது. அவர்கள் அதிக தவமுயற்சிகளை அதிக ஆவலோடு செய்து கொண்டு வருகிறார்களென்பது நிச்சயம். இன்னின்ன தபசு செய்யவேண்டுமென்று ஒழுங்கில் கற்பித்திருந்தால், அவர்கள் செய்யப்போகிற தபசைவிட இப்போது தேவ கிருபையினாலே அதிக தபசு செய்து கொண்டு வருகிறார்களென்று இதுவரையில் கண்டுவருகிறோம். இவ்வளவு புகழ்ச்சிக்குரியதும் பரிசுத்தமானதும் திருச்சபைப் போதகத்துக்கு முழுதும் ஒத்திருக்கிறதுமான தவமுயற்சியை எப்போதும் மேன்மேலும் அதிகமதிகமாய் நாம் செய்துகொண்டு வரும்பொருட்டுச் சர்வேசுரன் கிருபைசெய்யக் கடவார். இதுவரையில் நாம் அநுபவ சித்தியினால் அறிந்துகொண்டதுபோலே நாம் தபசுசெய்யவேண்டுமென்று புத்திசொல்ல அவசரமில்லாமல் தவத்தின்பேரில் நமக்குள்ள ஆவலை மட்டுப்படுத்துகிறது அவசரமாயிருக்கக்கூடவது.

நமது ஆசாபாசங்களையும் சுயசினைகத்தையும் ஒற்றுப்பது இரண்டாம் வகைத் தபசாகும். இந்தத் தபசை இயேசுசபையானது அதிக முக்கியமாய் அதுசரித்துக்கொண்டுவருகின்றது. நமதுள்ளத்தில் இருக்கிற ஆசாபாசங்களையும் துர்க்குணங்களையும் சகலத்திலும் ஒறுத்து

மேலான பேறுபலனுள்ள இந்த கிறித்த நமக்கு முக்கியமான வேண்டுமென்று அர்ச். இஞ்ஞாசின சரீரதபசு செய்யவேண்டுமென்று நமது ஏற்பாட்டாகமத்தில் மகத்துக்கடுத்தவைகளைக் கற்பித்திருந்திருந்த நாம் சுயமனசை முழுதும் லுள்ளவர்களாயிருப்பது அவசரமென்று ஒறுப்பது நமக்கு முக்கியமான புண்ணியத்திலும் மேலான அதிகரிப்பதற்கு நம்மனடிக்க வேண்டும். ஒருசந்திமதனைசெய்ய வேண்டுமென்று கற்பித்தாலே போதுமென்றிருப்பதிலே எங்கள் கடமை நிறைவேற்றங்களை ஒறுத்து ஸ்திரமான புண்ணிய ஆத்தும தபசை விட்டுவிடுவோம். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் விசேஷ. ச. ஆத்துமதபசை நமது நடக்கை ஏற்படுத்தினார். நாம் மேன்மேலர்களாக நமது நடக்கை பரிசுத்தமாயிருக்கும்பொருட்டு நாம் முயற்சிசெய்யுதவத்தைக் கொண்டு நாம் மெய்யான சந்ரியாசிகளென்று சரீர தவமுயற்சி யொன்றும் சந்ரியாசிகளைவிட ஆத்தும தபசுச் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றாகொண்டு அவர்கள் சந்ரியாசிகளெவர்கள்; அவர்கள் செய்கிற தபசுகையாகும். ஆனால் நாம் மேன்மேலானது உபபாவனைக்கும் குருக்களுடையலாதினாலே, நமது சுகிந்த புண்ணியத்தையுங் கொண்டு நாம் சந்ரியாசிகளெவெனும். நாம் தாழ்ச்சியு

தரும் அவசரத்துக்கும் தக்கது கொஞ்ச தபசும் குறிக்கட்டுமெ ட்டர் மனசுபோலே விட்டுவிட் மனசானவர் அர்ச். பக்கோமியா விதமாய்க் கற்பித்திருந்தது. அ பாசியாரும் என்ன தபசு செய்ய கவென்று எழுதியிருந்தது. மற் றுபோலே இன்னின்ன தபசு செ ய்வதில் குறியாதிருந்தாலும், நாம் மற்றச் சந்நியாசிகள் சலபயில் வி பநாம் கனம் பண்ணுகிறதில்லை யது. ஆனால் ஒவ்வொருவருக்கும் மனவென்றும் சிரோஷ்டர் குறிப்பி தகுந்ததென்றும் பூர்வீக அர்ச்சியி தத்தென்றும் அறிந்திருப்பதினாலு. ஆகிலும் இந்நிமித்தம் இயே ம் செய்கிறார்களென்று எண்ணப் பிக்களை அதிக ஆவலோடு செய்து யம். இன்னின்ன தபசு செய்யவே தால், அவர்கள் செய்யப்போகிற தபையினாலே அதிக தபசு செய்து வரையில் கண்டிவருகிறோம். இ தமானதும் திருச்சபைப் போதக னான தவமுயற்சியை எப்போதும் செய்துகொண்டு வரும்பொருட்டு யார். இதுவரையில் நாம் அதுபவ னாலே நாம் தபசுசெய்யவேண்டுமெ ல் தவத்தின்பேரில் நமக்குள்ள ஆ யாயிருக்கக்கூடவது.

சினேகத்தையும் ஒழுப்பது இரண் தபசை இயேசுசலபயானது அதிக வருகின்றது. நமதுள்ளத்தில் இரு னங்களையும் சகலத்திலும் ஒறுத்து

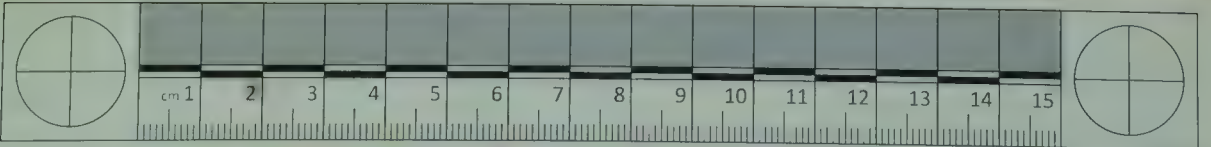
மேலான பேறுபலனுள்ள இந்த ஆத்தும தபசைச் செய்துகொண்டுவரு கிறதே நமக்கு முக்கியமான வேலையும் விசேஷ பிரயாசையுமாயிருக்க வேண்டுமென்று அர்ச். இஞ்ஞாசிபார் சித்தமாயிருந்ததினாலே, வழக்கமா ன சரீரதபசு செய்யவேண்டுமென்று விசேஷ ஒழுங்கு ஏற்படுத்தவில்லை. நமது ஏற்பாட்டாகமத்தில் மகாமேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத் துக்கடுத்தவைகளைக் கற்பித்திருக்கிறார். அதையெல்லாம் அநுசரிப்ப தற்கு நாம் சுயமனசை முழுதும் மறுதலித்து வெகு ஆத்தும ஒறுத்த லுள்ளவர்களாயிருப்பது அவசரம். இப்படி நமது சுயமனசை மறுத லித்து ஒறுப்பது நமக்கு முக்கியமான அலுவலாயிருக்க வேண்டும். ஸ்திரமான புண்ணியத்திலும் மெய்யான சாங்கோபாங்கத்திலும் எப் போதும் அதிகரிப்பதற்கு நம்மாலான பிரயாசமெல்லாம்பட்டுத் தெ ண்டிக்க வேண்டும். ஒருசந்தி மயிரொட்டியாணம் முதலிய தபசு இக் தனைசெய்ய வேண்டுமென்று கற்பித்திருந்தால், சந்நியாசிகள் அதைச் செய்தாலே போதுமென்றிருப்பார்களென்றும் அதைச் செய்கிறதினா லே எங்கள் கடமை நிறைவேறினதென்றெண்ணித் தங்கள் ஆசாபாச ங்களை ஒறுத்து ஸ்திரமான புண்ணியங்களை அநுசரிப்பதற்கு வழியா ன ஆத்தும தபசை விட்டுவிடுவார்களென்றும் எண்ணியிருந்ததினாலே, அர்ச். இஞ்ஞாசிபார் விசேஷ சரீரதபசை கற்பிக்கவில்லை. ஆகையால் ஆத்துமதபசை நமது நடக்கைக்கு அஸ்திவாரமாகவும் ஆதாரமாகவும் ஏற்படுத்தினார். நாம் மேன்மேலும் புண்ணியசாங்கோபாங்கமுள்ளவர்களாகி நமது நடக்கை பரிசுத்தமும் உத்தமமும் அர்ச்சியிஷ்டது மாயிருக்கும்பொருட்டு நாம் முழுதும் தெண்டித்துழைத்து நமது அர்ச்சியிஷ்டதவத்தைக் கொண்டு மற்றவர்களுக்கு நன்மாதிரிகையாகி நாம் மெய்யான சந்நியாசிகளென்று தோன்றும்பொருட்டு வழக்கமா ன சரீர தவமுயற்சி யொன்றும் அவர் நமக்குக் கற்பிக்கவில்லை. மற்றச் சந்நியாசிகளைவிட ஆத்தும தபசு நமக்கு அதிக அவசரமென்பதற் குச் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் அவர்களுடைய உபபாவணையைக் கொண்டு அவர்கள் சந்நியாசிகளென்று எல்லாரும் அறிந்துகொள்ளு வார்கள்; அவர்கள் செய்கிற தபசைக் கண்டு மற்றவர்களுக்கு நன்மாதி ரிகையாகும். ஆனால் நாம் மேற்சொன்ன முகாந்திரங்களைப்பற்றி நம து உபபாவணைக்கும் குருக்களுடைய உபபாவணைக்கும் வித்தியாசமில் லாததினாலே, நமது சுகிந்த புண்ணியங்களையும் அர்ச்சியிஷ்டதனத் தையும் கொண்டு நாம் சந்நியாசிகளென்று மற்றவர்கள் அறிந்துகொ ள்ளவேண்டும். நாம் தாழ்ச்சியும் அடக்க ஒடுக்கமும் பிற சினேகமும்

ஆத்தம ஈடேற்றத்தின்பேரில் ஆவலும் உருக்கமான பத்தியும் நிறைந்தவர்களாயிருந்தால், நம்மைக் காண்கிறவர்களும் நம்மோடு புழங்குகிறவர்களும் நாம் இயேசுசபைக்கு யோக்கியமான சந்நியாசிகளென்று அங்கேறித்துக்கொண்டு வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிறதுபோலே, இவர்களே கர்த்தாவின் ஆசீர்வாதம் அடைந்த வித்தென்றுசொல்லுவார்கள். ஆகையால் ஆத்தம தபசு முக்கியமாய் அதுசரிப்பதற்கு நம்மாலான பிரயாசமெல்லாம் பட்டவேண்டும். இப்படி நடவாமல் ஆத்தம தபசு விட்டுவிட்ட அந்தக்ஷணமே நாம் இயேசு சபைக்குரிய மெய்யான சந்நியாசிகளாயிருப்பதையும் விட்டுவிட்டோமென்று எண்ணிக்கொள்ளக் கடவோம். ஆத்தம தபசு அடைவதற்கு உதவியாகச் சரீரதபசு செய்துகொண்டுவரவேண்டும். இந்துதேசத்துக்கு அப்போஸ்தலராகிய அர்ச். சவேரியார் சொன்ன புத்தி யிதுவே. அவருக்குமுன் அர்ச். பொனவெந்தாரும் இந்தப் புத்தியைச் சொல்லிக்கொண்டுவருவார்.

இயேசு சபையிலே சிரேஷ்டர்கள் சந்நியாசிகளை வெகு சார்தகுணமாய் நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்களென்று சொல்லுகிறது வழக்கம். தேவ கிருபையினாலே இது மெய்யான காரியந்தான். இயேசுசபை சந்நியாசிகளிடத்திலுள்ள ஆத்தம தபசு இதுக்குக் காரணம். ஏனென்றால் அதுசரிப்பதற்கு வருத்தமான காரியம் இயேசு சபையில் இல்லையென்றும் இருந்தாலும், சிரேஷ்டர்கள் தயவு தாக்ஷணியத்தினாலே இப்படிச் சார்தகுணமாய் அவர்களை நடத்துகிறார்களென்றும் எண்ணாதே. இப்படியானால், இந்தச் சந்நியாசிகள் பேருக்கு மாத்திரம் சந்நியாசிகளெயல்லாமல் மெய்யான சந்நியாசிகளல்லவென்று சொல்லவேண்டும். அதுசரிப்பதற்கு மகா வருத்தமான காரியங்கள் இயேசுசபையில் மெத்தவுண்டு. ஆனால் இயேசு சபை சந்நியாசிகள் தங்கள் சுயமனசை மறுதலித்து ஒறுத்துச் சிரேஷ்டரிடுகிற கற்பனையெல்லாம் செய்யுமுடிப்பதற்கு எப்போதும் ஆயத்தமாயிருக்கிறதினாலே இதுவெல்லாம் அதுசரிக்கிறது எளிதாயிருக்கும். சிரேஷ்டர்கள் சந்நியாசிகளை நடத்திக்கொண்டுவருகிற விதத்திலேயும் சந்நியாசிகள் சிரேஷ்டர்களுக்கு அமைந்திருக்கிற விதத்திலேயும் விளங்குகிற சார்தமான நடக்கைக்கு இப்போது சொன்ன இந்த ஒறுத்தலும் பரிசுத்த அமைதலுமே காரணமாகும். ஏனென்றால் இந்த ஒறுத்தலின் நிமித்தம் குசவனுடைய கையில் இருக்கும் மண்ணைப்போலே சந்நியாசிகள் எல்லாரு

ம் சிரேஷ்டருடைய கையில். இய் ஒன்றையும் ஆசியாமல் இருப்போலே அவர்களை எளிதாய் நடத்து சுயமனசை மறுதலித்து நம்மக்குக் கம்பித்திருக்கிறதினாலு புத்திக் கூர்மை விளங்குகிறது எவதலும் அவரிடத்தில் இருந்தால் இயேசு சபையிலே மிகவுட்கள் உண்டென்று அவர் அறிந்திருக்கும் எளிதாகவும் சிரேஷ்டர்களுக்குத் துணையித்தை என்று அறிந்துகொண்டார். இதிட்டுச் சிரேஷ்டருடைய மனசுக்கையில் இருக்கிற மண்ணைப்போல இருக்கிற துணையைப் போலே நடக்கவேண்டுமென்று கற்பித்திருப்போலே துணையை வெட்டுவாண்டி காலுக்கும் மற்றொரு துணைகழுத்துக்கும் வெட்டுவான். ஆயாயிருக்கிறதினாலே, அதுவெல்ல. சமையல் வீடு கட்டுகிறதட்டுகிறதற்கு எடுத்த மண்ணுக்கு எல்லாம் ஒரு பூமியிலிருந்ணமே ஒரே சமயத்தில் பல் பிரவேசிக்கிறார்களென்றும் அவுடிப்புப் படித்திருந்தார்களென்று சபையில் பிரவேசித்தபின், இவர்களுக்கு இலக்கணம் கற்றுக்கொதிரம் அல்லது தேவ சாஸ்திரமுதலில் சொல்லப்பட்ட சந்நியாப அலுவலைத் தந்தார்களென்று ஆகையால் சிரேஷ்டர் சொல்லும் வெளியிலேயும் அருவருப்ப ஒறுத்தடக்கி எல்லாத்தையும்

ம் உருக்கமான பத்தியும் நிறை
றெவர்களும் நம்மோடு புழங்குகி
பாக்கியமான சந்தியாசிகளென்று
ல் சொல்லியிருக்கிறதபோலே,
அடைந்த வித்தென்று சொல்லு
முக்கியமாய் அதுசரிப்பதற்கு
வண்டும். இப்படி நடவாமல் ஆ
ணமே நாம் இயேசு சபைக்குரிய
யும் விட்டுவிட்டோமென்று என்
பசை அடைவதற்கு உதவியாகச்
டும். இந்துதேசத்துக்கு அப்போ
ன புத்தி யிதவே. அவருக்குமு
ப் புத்தியைச் சொல்லிக்கொண்

கள் சந்தியாசிகளை வெகு சாந்தரு
களென்று சொல்லுகிறது வழக்க
யான காரியந்தான். இயேசுசபை
தபசு இதுக்குக் காரணம். ஏனெ
ன காரியம் இயேசு சபையில் இல்
ர்கள் தயவு தாக்கணியத்தினாலே
நடத்துகிறார்களென்றும் என்
பாசிகள் பேருக்கு மாத்திரம் சந்தி
யாசிகளல்லவென்று சொல்லவே
த்தமான காரியங்கள் இயேசுசபை
சபை சந்தியாசிகள் தங்கள் சுயம
ஷ்டரிடுகிற கற்பனையெல்லாம் செ
பத்தமாயிருக்கிறதிலே இதுவே
க்கும். சிரேஷ்டர்கள் சந்தியாசிக
திலேயும் சந்தியாசிகள் சிரேஷ்டர்
லயும் விளங்குகிற சாந்தமான நட
ஒறுத்தலும் பரிசுத்த அமைதலு
ந்த ஒறுத்தலின் நிமித்தம் ருசுவ
ரப்போலே சந்தியாசிகள் எல்லாரு

ம் சிரேஷ்டருடைய கையில் இருக்கிறார்கள். சந்தியாசிகள் தாங்களா
ய் ஒன்றையும் ஆசியாமல் இருக்கிறதிலே, சிரேஷ்டர் தமது மனசு
போலே அவர்களை எளிதாய் நடத்துகிறார். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் நம
து சுயமனசை மறுதலித்து நம்மை ஒறுக்கவேண்டுமென்று முக்கியமா
ய் நமக்குக் கற்பித்திருக்கிறதிலே, அவரிடத்திலுள்ள ஆச்சரியமான
புத்திக் கூர்மை விளங்குகிறதுமல்லாமல் சர்வேசுரனுடைய விசேஷ
ஏவுதலும் அவரிடத்தில் இருந்தென்று சொல்லவேண்டும். ஏனென்
றால் இயேசு சபையிலே மிகவும் வருத்தமும் அருமையுமான காரியங்
கள் உண்டென்று அவர் அறிந்திருந்தார்; ஆனால் அதுகளைச் சகலரு
க்கும் எளிதாக்கவும் சிரேஷ்டர்களுக்கு வருத்தத்தைக் குறைக்கவும் ஒ
றுத்தலென்கிற புண்ணியத்தை அஸ்திவாரமாக ஏற்படுத்தவேண்டுமெ
ன்று அறிந்துகொண்டார். இதிலே நமது சுயமனசை முழுதும் வி
ட்டுச் சிரேஷ்டருடைய மனசுக்கு முழுதும் அமைந்து ருசுவனுடைய
கையில் இருக்கிற மண்ணைப்போலேயும் தையல்க்காரனுடைய கையி
ல் இருக்கிற துணியைப் போலேயும் சிரேஷ்டருடைய சித்தம்போலே
நடக்கவேண்டுமென்று கற்பித்திருக்கிறார். தையல்க்காரன் தன் மனது
போலே துணியை வெட்டுவான். ஒரு துண்டு கைக்கும் வேறொரு து
ண்டு காலுக்கும் மற்றொரு துண்டு விளிம்புக்கும் இன்னொரு துண்டு
கழுத்துக்கும் வெட்டுவான். ஆகிலும் எல்லாத் துண்டும் ஒரே துணி
யாயிருக்கிறதிலே, அதுவெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று இனப்பமானத
ல்ல. சமையல் வீடு கட்டுகிறதற்கு எடுக்கிற மண் சாப்பாட்டறை க
ட்டுகிறதற்கு எடுத்த மண்ணுக்கு இனப்பமான மண்ணல்ல; ஏனென்
றால் எல்லாம் ஒரு பூமியிலிருந்து எடுப்பட்ட மண்தானே. இவ்வண்
ணமே ஒரே சமயத்தில் பல சந்தியாசிகள் இயேசு சபையில் கூடப்
பிரவேசிக்கிறார்களென்றும் அவர்கள் எல்லாரும் முன்னமே ஒரே ப
டிப்புப் படித்திருந்தார்களென்றும் வைத்துக்கொள்ளுவோம். இயேசு
சபையில் பிரவேசித்தபின், இவர்களில் ஒரு சந்தியாசியாரைப் பிள்ளை
களுக்கு இலக்கணம் கற்றுக்கொடுக்கவும் வேறொருவரை ஞான சாஸ்
திரம் அல்லது தேவ சாஸ்திரம் படித்துக்கொடுக்கவும் நியமித்தால்,
முதலில் சொல்லப்பட்ட சந்தியாசியார் எனக்கு ஏன் இந்தச் சொற்
ப அலுவலைத் தந்தார்களென்று முறைப்படுகிறதற்குக் காரணமில்லை.
ஆகையால் சிரேஷ்டர் சொல்லுகிறதெல்லாம் செய்வதற்கு மனசிலே
யும் வெளியிலேயும் அருவருப்பும் விரோதமுமில்லாமல் உன் மனசை
ஒறுத்தடக்கி எல்லாத்தையும் செய்வதற்கு நீ ஆயத்தமாயிருக்கிறாயே.

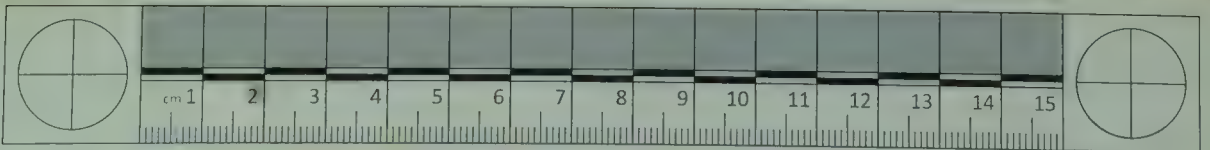

இதுவே சிரோஷ்டர் உன்னைச் சாந்தமாய் நடத்துகிறதற்குக் காரணமாகும். சிரோஷ்டர் உனக்கிகிற கட்டளையைச் செய்கிறது சிலவிசை வருத்தமாகவும் கக்கிஷமாகவும் உனக்குத் தோன்றினால், சிரோஷ்டரிடிகிற கட்டளையினாலே இப்படித் தோன்றுகிறதென்றெண்ணுதே. உன்னிடத்தில் ஒறுத்தலும் மனஅமைவும் இல்லாததினாலேதான் இப்படியாகிறதென்று அறிந்துகொள். ஏனென்றால் சிரோஷ்டர் தமது கடமையை நிறைவேற்றுகிறார். நீ மெய்யான சந்நியாசியென்றும் ஒறுத்தலும் மனஅமைவும் உன்னிடத்தில் மெய்யாகவே உண்டென்றும் உன் மனதுக்குப் பிரியமானதென்னவென்று உன்னிடத்திலே கேட்க அவசரமில்லையென்றும் தாம் கட்டளையிடுகிறதெல்லாம் செய்துமுடிக்க நீ எப்போதும் ஆபத்தமாயிருக்கிறாயென்றும் அவர் நிச்சயித்திருக்கிறதினாலே உனக்கு எந்தக் கட்டளையும்மொவார், இப்படி உன்னைக் கனமாயெண்ணி நீ எல்லாத்தையும் செய்துமுடிப்பாயென்று நம்பி உனக்கு யாதோர் கட்டளையிடுகிறதினாலே உன்னை மகிமைப்படுத்துகிறாரென்று சொல்ல வேண்டும். கல்லை நன்றாய்ப் பொளிந்திருந்தால், அதை வைத்துச் சுவர் கட்டுகிறது வெகு எளிதாயிருக்கும்; அவை விழ விட்டாலேபோதும்; நன்றாய்ப் படிந்துபோகும். ஆனால் பொளியாத கல்லை வைத்துக் கட்டுவதற்குச் சுத்தியலாலே எவ்வளவு அடித்து வருத்தப்படவேண்டும்!

நாம் இப்போது சொன்னதைக் கொண்டு வேறொரு விசேஷ சத்தியத்தையும் அறிந்துகொள்ளலாம். அர்ச்சு, பொனவெந்தூர் இதுகாரியத்தைவெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், ஆத்தம தபசு சரீரதபசைப் பரர்க்க மிகவும் வருத்தமாயிருந்தாலும், சரீரதபசைச் சிலவிசை விட்டுவிடலாம்; ஆத்தம தபசை ஒருகாலும் விடப்படாது. ஒரு சந்திபிடிக்கவும் மயிரொட்டியாணம் தரித்துக்கொள்ளவும் தன்னை அடித்துக்கொள்ளவும் பாதரட்சையில்லாமல் நடக்கவும் தினந்தோறும் நடிச்சாமத்தில் எழுந்திருந்து செபம் பண்ணவும் எனக்குப் பெலனில்லையென்று சொல்லலாம்; இது சிலவிசை மெய்யாயிருக்கும். ஆனால் தாழ்ச்சியாயிருக்கவும் பொறுமையாயிருக்கவும் சிரோஷ்டர் சித்தத்துக்கு அமைந்திருக்கவும் எனக்கு பெலனில்லையென்று ஒருவரும் சொல்லப்படாது. சந்நியாசத்துக்கு அவசரமான மேலான தாழ்ச்சியையும் கீழ்ப்படிதலையும் அமைதலையும் அநுசரிப்பதற்குத் தகுந்த புண்ணியம் என்னிடத்தில் இல்லையென்று சொல்லலாம்; ஆனால் இந்தப் புண்ணிய

ங்களை அநுசரிப்பதற்கு என்னிடம் இல்லாது. ஏனென்றால் இவை சரமில்லை; மனப்பெலனேபோல மனசுண்டானால், தேவ கிருபையினால் எவர்களும் பராக்கிரமசாலிகளுக்கே அநுசரிக்கக் கூடும்.

இயேசு சபையின் மேலான அவசரமான குணகுணங்கள் சிலவிசை அவநம்பிக்கைக்குரிய ப்போது சொன்னது வெகு ஆத்தம புத்தகத்திலே சொல்லியிருக்கிற தாவீதென்பவருக்கு விவரமாக நேனென்று அவருக்கு அறிவிப்பதாக அனுப்பினான். அப்போது தாவீதின் சொன்னதாவது: இராசாவுக்கு யமென்று உங்களுக்குத் தோன்றலாதவனுமாயிருக்கிறேனென்றிருந்து தாவீதென்பவர் சொன்னது சவுலாசன் சொன்னதாவது: நீயும் இராசாவின் மகளைக் கலியாணசமும் அவசரமில்லை; பிலிஸ்தீனத்தாக அவர்களில் நூறுபேருமென்று சொல்லுங்களென்று யமுப்புகளைச் செய்ய எங்கள் அவநம்பிக்கைப் புகிறவர்களுடையிடத்தில் வெகு சாமர்த்தியமுடன் சர்வேசரன் கேட்கிறதில்லை. இவையிருக்கிறதினாலே, என் ஆஸ்வசங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது உன் தூர் இச்சையை ஒதுக்கிவிடவில்லை கேட்கிறார்: பிலிஸ்தீன கரி. இயேசு சபை உன்னிடத்தில் உனக்கு மனசுண்டானால், நீ

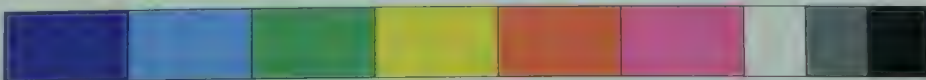
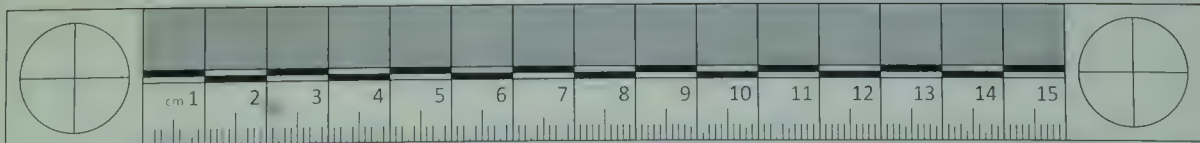

மாய் நடத்துகிறதற்குக் காரண
டனையைச் செய்கிறது சிலவிசை
க்குத் தோன்றினால், சிரோஷ்டிரிடு
ன்றுகிறதென்றெண்ணுக. உன்
இல்லாததினால்தான் இப்படி
னன்றால் சிரோஷ்டர் தமது கட
ப்பான சந்திராசியென்றும் ஒறுத்
மெய்ப்பாகவே உண்டென்றும் உ
வென்று உன்னிடத்திலே கேட்க
ளையிடுகிறதெல்லாம் செய்துமுடி
கிறுபென்றும் அவர், நிச்சயித்திரு
ளபுமிவார். இப்படி உன்னைக் க
செய்துமுடிப்பாயென்று நம்பி உ
லே உன்னை மகிமைப்படுத்துகி
நன்றுப் பொளித்திருந்தால், அ
ரு எளிதாயிருக்கும்; அவை விழ
ந்துபோகும். ஆனால் பொளியாத
தியலாலே எவ்வளவு அடித்து வ

கொண்டு வேறொரு விசேஷ சத்தி
ர்ச், பொனவெந்தூர் இதிகாரியத்
ன்னவென்றால், ஆத்தாம தபசு சரீ
யிருந்தாலும், சரீரதபசைச் சிலவி
ச ஒருகாலும் விடப்படாது. ஒரு
தரித்துக்கொள்ளவும் தன்னை அ
லாமல் நடக்கவும் தினந்தோறும்
பண்ணவும் எனக்குப் பெலனில்
ந்ச் மெய்யாயிருக்கும். ஆனால் தா
ருக்கவும் சிரோஷ்டர் சித்தத்துக்கு
லையென்று ஒருவரும் சொல்லப்
ன மேலான தாழ்ச்சியையும் கீழ்
ப்பதற்குத் தகுந்த புண்ணியம் எ
லாம்; ஆனால் இந்தப் புண்ணிய

ங்களை அநுசரிப்பதற்கு என்னிடத்திலே பெலனில்லையென்று சொல்
லப்படாது. ஏனென்றால் இதை அநுசரிப்பதற்குச் சரீரபெலன் அவ
சரமில்லை; மனப்பெலனேபோதும்; இது எல்லாரிடத்திலுமுண்டு. ம
னசுண்டானால், தேவ கிருபையினாலே நேர்வாளிகளும் சௌக்கியமுள்
ளவர்களும் பராக்கிரமசாலிகளும் பலவீனரும் யாவரும் ஆத்தாம தப
சை அநுசரிக்கக் கூடும்.

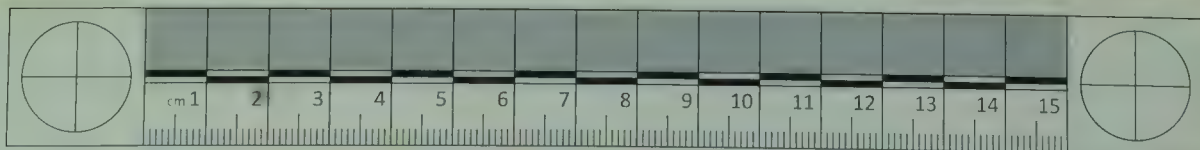
இயேசு சபையின் மேலான கதியை நிறைவேற்றி முடிப்பதற்கு
அவசரமான குணங்கள் எங்களிடத்தில் இல்லையென்றெண்ணிச்
செல்விசை அவநம்பிக்கைக்குரிய சோதனைப்படுகிறவர்களுக்கு நாம் இ
ப்போது சொன்னது வெகு ஆறுதலாயிருக்கும். அரசராகமத்தின் மு
தல் புத்தகத்திலே சொல்லியிருக்கிறதாவது: சவுலரசன் தன் மக
ளைத் தாவீதென்பவருக்கு விவாகம் பண்ணிக்கொடுக்க மனதாயிருக்கி
றேனென்று அவருக்கு அறிவிப்பதற்காக அவரிடத்தில் ஸ்தானபதிக
ளை அனுப்பினான். அப்போது தாவீதென்பவர் ஸ்தானபதிகளை நோக்கி
ச் சொன்னதாவது: இராசாவுக்கு மருமகனாகிறதென்றால் அற்பக்காரி
யமென்று உங்களுக்குத் தோன்றுகிறதோ? நான் ஏழையும் வகையில்
லாதவனுமாயிருக்கிறேனென்றார். அவர்கள் சவுலிடத்தில் திரும்பிவ
ந்து தாவீதென்பவர் சொன்னதை வெளிப்படுத்தினார்கள். அதற்குச்
சவுலரசன் சொன்னதாவது: நீங்கள் திரும்பித் தாவீதிடத்திலே போ
ய் இராசாவின் மகளைக் கலியாணம் பண்ணுகிறதற்கு ஆஸ்தியும் பரி
சமும் அவசரமில்லை; பிலிஸ்தீனராகிய சத்துருக்களைப் பழிவாங்குவ
தற்காக அவர்களில் நூறுபேருடைய தலை கொண்டு வந்தாலே போ
துமென்று சொல்லுங்களென்றான். சந்தியாசத்திலே உள்ள புண்ணி
ய முயற்சிகளைச் செய்ய எங்களாலே கூடுமோ கூடாதோவென்று
அவநம்பிக்கைப் படுகிறவர்களுக்கு நாம் சொல்லுகிறதாவது: உன்
லிடத்தில் வெகு சாமர்த்தியமும் புத்திக் கூர்மையும் வேண்டுமென்று
சர்வேசுரன் கேட்கிறதில்லை. இதிலுல்லோ தேவரீர் என் சர்வேசுர
னாயிருக்கிறதினாலே, என் ஆஸ்தி உமக்குத் தேவையிலையென்று தே
வ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. உன் ஆசாபாசங்களைச் செயி
த்து உன் தூர் இச்சையை ஒறுக்க வேண்டுமென்று சர்வேசுரன் உன்
னிடத்தில் கேட்கிறார்: பிலிஸ்தீனராகிய உன் தூர்க்குணங்களைச் சங்
கரி. இயேசு சபை உன்னிடத்தில் கேட்கிற காரியமிதுவே. ஆகையா
ல் உனக்கு மனசுண்டானால், நீ இயேசு சபைக்கு மிகவும் யோக்கியமா

என பிள்ளையாகலாம். தாழ்ச்சியாயிரு, அமைவாயிரு; உனக்குக் கற்பிப்பதெல்லாத்தையும் செய்வதற்கு எப்போதும் ஆபத்தமாயிரு; இதே போதும், ஆங்காரமும் வீண் மகிமைபுமார்கிற புகையைத் தேடி உன் மனப்பற்றுதலிலே ஊன்றிநின்று சுகத்தையும் வீண் விளையாட்டையும் தேடிச் சிரேஷ்டருக்கு மறைவுள்ளபிரகாரமாய் நடவாதே; ஏனென்றால் இப்படி மறைவுள்ளபிரகாரமாய் நடந்தால், சந்திராச சிவியத்தை ப்போலே இவ்வுலகத்தில் உனக்கு வருத்தமான காரியம் ஒன்றுமிராது. ஆனால் தாழ்ச்சியும் ஒறுத்தலும் மெய்யான மனத்தரித்திரமும் உள்ளவனுக்குத் தன் மனதை மறுதலித்து எல்லாத்துக்கும் அமைந்திருக்கிறவனுக்கு இயேசு சபையில் செப்பவேண்டியதெல்லாம் எளிதும் இன்பமுமாயிருக்கும்.

ஆனகயால் இவ்வளவு வருத்தமும் கக்கிவுமுமான புண்ணிய முயற்சிகளைச் சர்வேசுரன் நமக்கு எளிதும் இன்பமுமாக்கினதினாலே, நாம் அவருக்கு மிகவும் நன்றியறிந்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் நமது ஒழுங்கில் விதித்திருக்கிறது மிகவும் மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கும் வருத்தத்துக்குமுரிய முயற்சிகளாயிருக்கிறதினாலே, சகல சரீர தபசையும் சரீர ஒறுத்தலையும் இதோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால், இதுவேல்லாம் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லவேண்டும். இதை ஒப்பிப்பதற்காக நாம் சொல்லுவதைக் கேள் : நமதுள்ளத்தில் பிறக்கிற சகல நினைவு சோதனை பற்றுதல்களையும் நாம் கட்டிக்கொள்ளுகிற சூற்றங் குறைகள் எல்லாத்தையும் நமது ஆத்துமத்தில் நடக்கிற சகலத்தையும் சிரேஷ்டருக்கும் ஞான பிதாவுக்கும் சரியாய்ச் சொல்லிக் காட்டவேண்டுமென்று நமக்கு ஓர் ஒழுங்குண்டே, இது இயேசு சபையிலுள்ள முக்கியமான ஒழுங்குகளில் ஒன்றென்று சொல்லத்தகும். ஒரு சந்தி மயிரொட்டியானம் முதலிய சகல தபசுகளையும் செய்கிறதைவிட மேற்சொன்ன ஒழுங்கை அதுசரிக்கிறது அதிக வருத்தமல்லவா? அன்றியும் புண்ணியத்தில் மேன்மேலும் வர்த்திப்பதற்காகவும் விசேஷமாய்த் தாழ்ச்சி முயற்சி செய்துகொள்ளுவதற்காகவும் பாவசங்கீர்த்தனத்துக்கு வெளியே நமது சூற்றங் குறைகளை அறிந்துகொண்டவர்கள் ஆராளும் அதை நமது சிரேஷ்டரிடத்தில் சொல்லிக் காட்டுகிறது நன்மையாக நாம் எல்லாரும் எண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்று நமக்கு ஓர் ஒழுங்குண்டே. இப்படி நமது சூற்றத்தை நம்மிடத்திலே சொல்லாமல் நமது சிரேஷ்டரிடத்திலே போய்ச் சொல்லுங்கள்; ந

மது சூற்றத்தைச் சிலவிசை ஆர்களைபென்று முறைப்பட்டாமல் மிகுந்த மன அமைதலும் வேண்டும் இத்தோடே போகவில்லை; இல்லாவிட்டாலுஞ் சரி, மற்றவர்கண்டனை தெண்டனையை நல்ல நாம் எப்போதும் ஆபத்தமாயிருதானே சொல்லியிருக்கின்றது. இல்லாத சூற்றத்தைச் சாட்டி அனுமொறுக்காமல் சந்தோஷத்தோடு ஆபத்தமாயிருக்க வேண்டுமென்று பெருமை வந்தால் சந்தோஷப்படுமானம் இகழ்ச்சி நேரிட்டால் அம் அர்ச், இஞ்ஞாசியார் கற்பித்தலான புண்ணியம் அவசரமென்று ஷ்டர் என்னென்ன வேலை என்னியேசு சலப நம்மை எந்தெந்த அம் சரியென்று முழு மன அமைதி ணுமே, இயேசு சபையில் என்ன ஒன்றுக்கொன்று மேலான பலன் அலுவலும் கீழான அலுவலும் உயர்ந்த அலுவலில் வைத்தால் அலுவலிலும் சந்தோஷப்படுகிறார்களென்றும் மேலான மன ஒடி ணுமோ? இன்னமும் சிரேஷ்டமில்லம் போய் உழைப்பதற்கு நான்னும், வேறே நாட்டுக்கும் வே இந்நியாவுக்கும் ரோமாபுரிக்கு நங்கிலிஷ் தேசத்துக்கும் திராண்டாத தூரம் போகச் சென்ற முறையாபப் பார்க்கவும் அவமபிக்கை இல்லைபென்றிருந்தாலு அவர் சித்தம்போலே அங்கே பபமென்று உனக்குத் தோன்ற

அமைவாயிரு ; உனக்குக் கற்பிப்போதும் ஆபத்தமாயிரு ; இதே மயமாக்கிற் புகையைத் தேடி. உன் தையும் வீண் விளையாட்டையு ராகாரமாய் நடவாதே ; என்ன நடந்தால், சந்திராச சிவபத்தை வருத்தமான காரியம் ஒன்றுமி மெய்யான மனத்தரித்திரமும் து எல்லாத்துக்கும் அமைந்தி ப்பவேண்டியதெல்லாம் எளிதும்

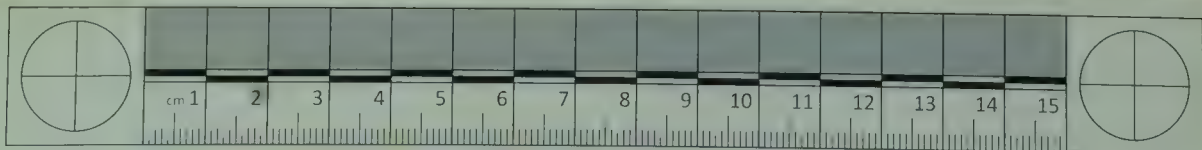
ம கக்கிஷமுமான புண்ணிய மு தும் இன்பமுமாக்கினதினாலே, நா க்க வேண்டும். என்னென்றால் நமது மேலான புண்ணிய சாங்கோபா முயற்சிகளாயிருக்கிறதினாலே, சக இத்தோடு ஒப்பிட்டிப்பார்த்தால், சொல்லவேண்டும். இதை ஒப்பி ன் : நமதுள்ளத்தில் பிரிக்கிற ச மும் நாம் கட்டிக்கொள்ளுகிற சூற் ஆத்துமத்தில் நடக்கிற சகலத் தாவுக்கும் சரியாய்ச் சொல்லிக் கா ன்ருண்டே. இது இயேசு சபையி ன்மென்று சொல்லத்தகும். ஒரு சகல தபசுகளையும் செய்கிறதைவி ட்டி. அதிக வருத்தமல்லவா ? லும் வர்த்திப்பதற்காகவும் விசே னொன்றுவதற்காகவும் பவசுநீர் ன்ருகளை அறிந்துகொண்டவ ஷ்டரிடத்தில் சொல்லிக் காட்டுகி ன்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்று ந மது சூற்றத்தை நம்மிடத்திலே லே போய்ச் சொன்னார்களே ; ந

மது சூற்றத்தைச் சிலவிசை அதிகமாய்ப் பெருக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்களேயென்று முறைப்பட்டாமலிருப்பதற்கு மிகவும் ஆழ்ந்த தாழ்ச்சியும் மிகுந்த மன அமைதலும் வேண்டியிருக்கிறதல்லோ ? ஆனால் இன்னம் இத்தோடே போகவில்லை : நமதுபேரில் சூற்றமிருந்தாலுஞ் சரி, இல்லாவிட்டாலுஞ் சரி, மற்றவர்களுக்கு முன்பாக நமக்குச் செய்கிற கண்டனை தெண்டனையை நல்ல மனதோடு சகித்துக்கொள்ளுவதற்கு நாம் எப்போதும் ஆபத்தமாயிருக்கவேண்டுமென்று அந்த ஒழுங்கிலே தானே சொல்லியிருக்கின்றது. அன்றியும் மற்றவர்கள் நமது பேரில் இல்லாத சூற்றத்தைச் சாட்டினால், அதினிமித்தம் கஸ்திப்பட்டு மொறுமொறுக்காமல் சந்தோஷத்தோடு பட்டநுபவிப்பதற்கு எப்போதும் ஆபத்தமாயிருக்க வேண்டுமென்றும், உலகவாசிகள் தங்களுக்கு மகிமை பெருமை வந்தால் சந்தோஷப்படுகிறதுபோலே, நமக்கு நிர்த்தை அவமானம் இகழ்ச்சி நேரிட்டால் அகமகிழ்ந்து அக்களிக்க வேண்டுமென்றும் அர்ச். இஞ்ஞாகியார் கற்பித்திருக்கிறார். இப்படி நடப்பதற்கு மேலான புண்ணியம் அவசரமென்று சொல்லவேண்டுமோ ? மேலும் சிகோஷ்டர் என்னென்ன வேலை என்னென்ன அலுவல் கொடுத்தாலும், இயேசு சபை நம்மை எந்தெந்த அந்தஸ்தில் வைத்தாலும், அதுவெல்லாம் சரியென்று முழு மன அமைவோடு நாம் அங்கீகரித்துக்கொள்ளவே ணுமே. இயேசு சபையில் எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத அலுவலும் ஒன்றுக்கொன்று மேலான பல அந்தஸ்தும் இருக்கிறதினாலே, மேலான அலுவலும் கீழான அலுவலும் சரியென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு உயர்ந்த அலுவலில் வைத்தால் சந்தோஷப்படுகிறதுபோலே, தாழ்ந்த அலுவலிலும் சந்தோஷப்படுகிறதற்கு நடுத்தரமான புண்ணியம் பற்றாதென்றும் மேலான மன ஒழுத்தல் அவசரமென்றும் சொல்லவே ணுமோ ? இன்னமும் சிகோஷ்டர் மனசுபோலே உலகத்தின் எத்திசையிலும் போய் உழைப்பதற்கு நாம் எப்போதும் ஆபத்தமாயிருக்க வேண்டும். வேறே நாட்டுக்கும் வேறே தேசத்துக்கும் கீழ் இந்தியா மேல் இந்தியாவுக்கும் ரோமாபுரிக்கும் ஜெர்மானிய இராச்சியத்துக்கும் இங்கிலிஷ் தேசத்துக்கும் திராஞ்சிவ்வானியா நாட்டுக்கும் கண்ணுக்கெட்டாத தூரம் போகச் சென்னாலும், அதின்பின் நமது உற்றார் உற முறையானாப் பார்க்கவும் அவர்கள் நம்மைக் காணவும் ஒருகாலும் நம்பிக்கை இல்லையென்றிருந்தாலும், நாம் சிகோஷ்டருக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவர் சித்தம்போலே அங்கே போகவேண்டுமே. இது இலேசான கார்பமென்று உனக்குத் தோன்றுகிறதோ ? இயேசு சபையில் ஏற்படுத்

தியிருக்கிற தரித்திரமென்னும் புண்ணியம் மிகவும் கண்டிப்பாயிருக்கிறதினாலே, ஒருவரும் ஒன்றையும் வாங்கவும் கூடாது; சாப்பிடுவதற்காகவாகிலும் வேறே எதுக்காகவென்கிலும் அறையில் ஒன்றும் வைத்திருக்கவும் படாது; அறையிலுள்ள புத்தகத்தில் ஒரு அடையாளம் போடவும், ஒரு மடத்திலிருந்து வேறொரு மடத்துக்குப் போகும்போது அதை எடுத்துக்கொண்டு போகவும் படாது. கடைசியாய் நாம் சகல காரியத்தின் பேரிலும் முழுதும் மனப்பற்றுதல் அற்றுப்போயிருக்க வேண்டியிருப்பதினாலே, உடுப்புப் பெட்டியிலே சாவி போட்டு பூட்டப் படாது. உமது சித்தம்போலே எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளும், எனக்குச் சொந்தமானது ஒன்றுமில்லையென்று கிளேஷ்டனா நோக்கிச் சொன்னதுபோலே நமது அறையிலுள்ளதெல்லாத்தையும் எப்போதும் திறந்துவைக்க வேண்டும்.

இப்போது நாம் சொன்ன இந்தப் புண்ணிய முயற்சிகளும் இன்னம் இயேசு சபையார் அதுசரித்துக்கொண்டிருக்கிற இதற்கொத்த வேறே அநேக முயற்சிகளும் சகல சரீர தபசு ஒறுத்தலைவிட உத்தமமானதென்றும் அதிக வருத்தமானதென்றும் அறிந்துகொள்ளுகிறது எளிதே. ஆகையால் தன்னே மிகவும் ஒறுத்து அருந்தவம் பண்ணவேண்டுமென்று பரிசுத்த ஆவலுள்ளவன் தன் ஆசைக்களவாக அருந்தவம் புரிவதற்கு இயேசு சபையிலே இடமுண்டென்று கண்டுகொள்ளுவான். ஏனென்றால் இயேசு சபையில் இருந்த சிலர் வேறொரு சந்நியாச சபையில் இதுக்கு மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தையும் அருந்தவத்தையும் செய்ய ஆசையாயிருக்கிறோமென்று சாக்குப் போக்குச் சொல்லி இயேசு சபையை விட்டுப்போனார்களென்பது மெய்தான். ஆனால் இவர்கள் அதிக மேலான சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்காகப் போகாமல் இயேசு சபையில் அதுசரிக்கவேண்டிய உத்தமமான ஆத்தும தபசைச் செய்யமாட்டாமல் இயேசு சபையை விட்டு வேறே சபையில் போனார்களென்பது நிச்சயம். அவர்களே அதின்பின் இது மெய்யென்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். அர்ச். பாப்பானவரும் இது காரியத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். ஏனென்றால் முன்னமே அர்ச். தொமினீக்கு சபை சந்நியாசியாராயிருந்த ஐந்தாம் பத்திராதொன்னும் பாப்பானவர் இயேசு சபையை விட்டுச் சமுசார அந்தஸ்திராகிலும் கர்த்தாசிய சபைதவிர வேறெந்தச் சந்நியாச சபையிலென்கிலும் பிரவேசிக்கிறவர்களுக்கு விரோதமாய்க் கொடுத்திருப்பதிலே இ

வ்விஷயத்தைத் தெளிவாய் விளக்கவில்லை. இயேசு சபையிலுள்ள யேசுயும் இச்சபையாருக்குக் கற்பித்த எடுத்துக் காட்டின்பின், இயேசு பிரவேசிப்பதற்கு எத்தனிக்கிற ர்த்தங்களாவது: இயேசு சபையினால் ஏவப்பட்டுச் சத்திய வேதக்காகவும் இயேசு சபை சந்நியாசியாகவும் இருக்கிற வேலை பிரயாசங்களைத் திய வேதத்துக்கும் வருவிக்கக் கமனசில்லாமல் புத்தி கெட்டவிரும்பி இச்சபையை விட்டுப் போனார்கள் தங்கள் கோழைத்தனத்தை புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்காக இயேசு சபையை மென்று சாக்குப் போக்குச் செய்ய மாட்டாமல் கர்த்தாசிய சபையினால் எண்ணினார்களென்றும் ய சாங்கோபாங்கத்தை அதுசரிக்கிற ஆசையினாலே இயேசு சபைச் சபையில் விதித்திருக்கும் மேலும் முழு ஆத்தும தபசையும் புண்ணியத்தையும் அதுசரிப்பதற்கு சாக்குப் பயந்து வருத்தப்பட்டு இப்போது நிச்சயம். ஆகையால் இயேசு சபையிலே தாய் அடையும்படியாய் நாம் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் வெகு கண்டிமல் தவமுயற்சி செய்வதற்குமே மென்றும் ஆத்தும தபசு செய்வதற்கு அலுவலாயிருக்க வேண்டுமென்று

நியம் மிகவும் கண்டிப்பாயிருக்
கவும் கூடாது; சாப்படுவதற்
கென அறையில் ஒன்றும் வைத்
புத்தகத்தில் ஒரு அடையாளம்
ரூர் மடத்துக்குப் போகும்பொ
ய் பாடாது. கடைசியாய் நாம் சக
ப்பற்றுதல் அற்றுப்போயிருக்க
பட்டியிலே சாவி போட்டு பூட்
தல்லாத்தையும் எடுத்துக்கொள்
றுமில்லென்பென்று கிரோஷ்டரை
அறையிலுள்ளதெல்லாத்தையும்

புண்ணிய முயற்சிகளும் இன்
க்கொண்டுவருகிற இதற்கொத்த
தபசு ஒறுத்தலைவிட உத்தம
தன்மும் அறிந்துகொள்ளுகிறது
ஒறுத்து அருந்தவம் பண்ணவே
தன் ஆசைக்களவாக அருந்தவம்
முண்டென்று கண்டுகொள்ளுவா
ருந்த சிலர் வேறொரு சந்நியாச
ப சாங்கோபாங்கத்தையும் அருந்
தொழுமென்று சாக்குப் போக்குச்
போனார்களென்பது மெய்தான்.
ங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு
அருசரிக்கவேண்டிய உத்தமமான
இயேசு சபையை விட்டு வேறே
ம். அவர்களே அதின்பின் இது
ர். அர்ச். பாப்பானவரும் இது
ர். ஏனென்றால் முன்னமே அர்
யிருந்த ஐந்தாம் பத்திராதொ
ப விட்டுச் சமுசார அந்தஸ்திலா
ந்தச் சந்நியாச சபையிலென்கிலு
ய்க் கொடுத்திருப்பதிலே இ

வ்விஷயத்தைத் தெளிவாய் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். இந்த நிருப
த்தில் இயேசு சபையிலுள்ள மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை
யும் இச்சபையாருக்குக் கற்பித்திருக்கிற வருத்தமான காரியங்களையும்
எடுத்துக் காட்டினபின், இயேசு சபையை விட்டு மற்றச் சபைகளில்
பிரவேசிப்பதற்கு எத்தனிக்கிறவர்களைக் குறித்து அவர் சொன்ன வா
ர்த்தைகளாவது : இயேசு சபையாருக்குள்ளே சிலர் அற்பப் புத்தியி
னால் ஏவப்பட்டுச் சத்திய வேத நன்மைக்காகவும் வேதப் பரம்புதலு
க்காகவும் இயேசு சபை சந்நியாசிகள் இடைவிடாமல் செய்துகொண்டு
வருகிற வேலை பிரயாசங்களைத் தாங்கமாட்டாமல் இச்சபைக்கும் சத்
திய வேதத்துக்கும் வருவிக்கக் கூடமான பொது நன்மைபை வருவிக்
க மனசில்லாமல் புத்தி கெட்டதனமாய்த் தங்கள் சுகத்தைப் பேண
விரும்பி இச்சபையை விட்டுப்போக எத்தனித்தார்கள். ஆகிலும் இவ
ர்கள் தங்கள் கோழைத்தனத்தை மறைப்பதற்காக அதிக மேலான பு
ண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அதுசரித்து அதிக கண்டிப்பான தபசு
செய்வதற்காக இயேசு சபையை விட்டு வேறே சபைக்குப் போகிறோ
மென்று சாக்குப் போக்குச் சொல்லி இதை மற்றவர்கள் நம்பும்படி பி
ரயாசப்பட்டுக் கர்த்தாசிய சபை தவிர மற்றச் சபைகளில் போகலா
மென்று எண்ணினார்களென்றார். ஆகையால் இவர்கள் அதிக புண்ணி
ய சாங்கோபாங்கத்தை அதுசரித்து அதிக தபசு செய்யவேண்டுமென்
கிற ஆசையினாலே இயேசு சபையை விட்டுப் போகவில்லை; ஆனால் இ
ச்சபையில் விதித்திருக்கும் மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை
யும் முழு ஆத்தம தபசையும் மட்டுக்கடந்த அமைதலென்னும் புண்
ணியத்தையும் அதுசரிப்பதற்குத் தங்களாலே கூடாததினாலே, இதற்
குப் பயந்து வருத்தப்பட்டு இயேசு சபையை விட்டுப்போனார்களென்
பது நிச்சயம். ஆகையால் இயேசு சபையின் மேலான கதியை எளி
தாய் அடையும்படியாய் நாம் ஆத்தம தபசு செய்யவேண்டுமென்று அ
ர்ச். இஞ்ஞாசியார் வெகு கண்டிப்பாய்ப் போதித்து நாம் இடைவிடா
மல் தவமுயற்சி செய்வதற்குவேண்டிய பிரயாசமெல்லாம் படவேண்டு
மென்றும் ஆத்தம தபசு செய்வதே நமக்கு எப்போதும் முக்கியமான
அலுவலாயிருக்க வேண்டுமென்றும் புத்தி சொல்லியிருக்கிறார்.

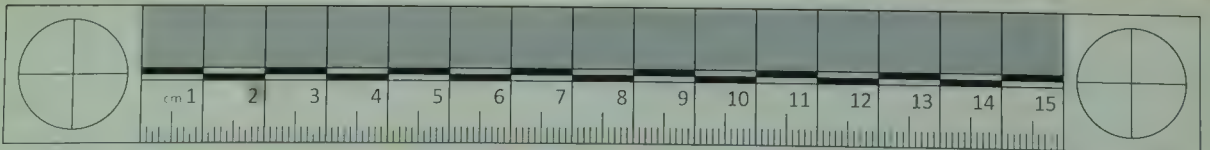
அ-ம் அதிகாரம்.

தன்னை ஒறுக்கிறவன் தன்னைப் பகைக்காமல் தன் ஆத்துமத்தையும்
சரீரத்தையும் மெய்யாகவே சினைக்கிறானென்று
சொல்லுவது.

சுவிசேஷ போதனைக்கும் அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொன்ன புத்
திற்கும் ஒத்த பிரகாரம் நம்மை நாமே பகைக்க வேண்டுமென்று நாம்
முன்னமே சொன்னது சரியே. ஆனால் இது வருத்தமாகவும் நமது ச
பாவத்துக்குப் பொருந்தாததாகவும் இருப்பதினாலே, ஒருவரும் அவந
ம்பிக்கைப் பட்டு ஒறுத்தலைக் கைவிடாதபடிக்கு நாம் மேற்சொன்னது
க்கு அர்த்தம் இன்னதென்று இங்கே விளக்கிக் காட்டுவோம். தன்னை
த்தானே ஒறுக்கிறவன் தனக்குப் பொல்லாப்புச் செய்பாமலிருக்கிறது
மன்றி தன் ஆத்துமத்தையும் சரீரத்தையும் மெய்யாகவே சினைக்கி
றானென்றும் தன்னை ஒறுக்காதவன் தன் ஆத்துமத்தையும் சரீரத்தையு
ம் மெய்யாகவே பகைக்கிறானென்றும் ஒப்பித்துக் காட்டுவோம். புத்
தி சரீரத்தோடு சண்டை போடுகிறதென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவு
ளம்பற்றின வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். அருஸ்தின் சொல்லுகிறதா
வது: 'என் சகோதரோ, புத்தி சரீரத்தோடு சண்டை போடுகிறதி
னாலே சரீரத்தைப் பகைக்கிறதென்று எண்ணாதேயுங்கள். சரீரத்தில்
உள்ள தூர்க்குணங்களை மாத்திரம் பகைக்கின்றது; சரீரத்தின் தாறு
மாறான விவேகத்தைப் பகைக்கின்றது; ஆத்துமத்தைக் கொல்லுவத
ற்காகச் சரீரம் செய்கிற விரோதத்தை மாத்திரம் பகைக்கிறதென்றார்.
புத்தி சரீரத்தை ஒறுத்து அதுக்கு விரோதம் பண்ணும்போது, சரீர
த்தை மெய்யாகவே சினைக்கின்றது. இவ்வண்ணமே வைத்தியன்
நோவாளியைப் பகைக்கிறதில்லை; அவனுடைய விபாதியை மாத்திரம்
பகைக்கிறான்; அதுக்கு விரோதமாய் மாத்திரம் சண்டை போடுகிற
ன். நோவாளியைப் பகைக்காதிருக்கிறதாமன்றி அவனைச் சினைக்கி
றான். அரிஸ்தோத்தென்னும் சாஸ்திரி சொல்லுமாப்போலே, ஒருவனு
க்கு நன்மை வரவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறது அவனைச் சினைக்கி
றதென்று சொல்லப்படும். இவ்வண்ணமே ஒருவனுக்குப் பொல்லாப்
பு வரவேண்டுமென்று ஆசைப்பது அவனைப் பகைக்கிறதென்று சொல்ல

வேண்டும். தன் சரீரத்தை ஒறு
ஆசையையும் விரோதிக்கிறவன்
கும் பாக்கியத்தையும் சரீரத்துக்
வே சினைக்கிறானென்னத்தகு
கெட்ட ஆசாபாசத்தின்படி நட
தனைபையும் தன் சரீரத்துக்கு
பகைக்கிறானென்பதற்குச் சந்தே
த்தில் சொல்லியிருக்கும்போ
வன் ஆத்துமத்துக்கு நரகத்தை
றான்; அப்படிப்போலே பாவமே
ரீரத்துக்கு நரக ஆக்கினையை
கைக்கிறானென்று அர்ச். அரு
ணியவான்களும் நல்லவர்களும்
யும் சரீரத்தையும் அதிகமாய்ச்
ர்கள் நித்திய பாக்கியமாகிற மெ
னுமென்று ஆசைப்பட்டு அநாத
ரிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.
ரத்தை மற்றவர்களைப்போலே
னத சினைகத்தோடு சினைக்க
தார்.

இரண்டு கோவாளிகளுடைய
னால், இச்சத்தியம் தெளிவாய்
த்தம் வாங்கப் படாது; நான்
குடிக்கமாட்டேனென்று தன் ப
குடிப்பான். வேறொருவனோவெ
பான். எவ்வளவு பசியும் தாகமு
படுகிறதுமில்லை, குடிக்கிறதும்
கொடுத்தாலும், அதுவெல்லாம்
யிருந்தாலும், அறுத்து இரத்த
னவான், இதிப்படியிருக்க, இந்த
துக்காகப் பந்தியம் பிடித்துப்
த்தப்படுகிறதினாலே, தன் சரீர
ல்லோ? முந்தின விபாதிஸ்தன்

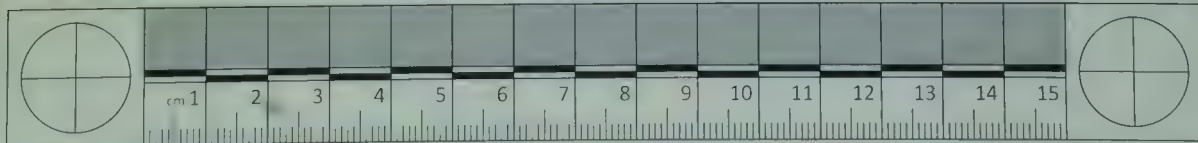

காமல் தன் ஆத்துமத்தையும்
கிளைக்கிறுனென்று

சீர்தந்தை அவர்கள் சொன்ன புத்
தெய்வம் பகைக்க வேண்டுமென்று நாம்
கொடுப்பதிலே, ஒருவரும் அவர்
தபத்திற் காம் மேற்சொன்னது
விளக்கிக் காட்டுவோம். தன்ன
ரல்லாப்புச் செய்யாமலிருக்கிறது
தையும் மெய்யாகவே கிளைக்கி
தன் ஆத்துமத்தையும் சீர்தந்தை
ம் ஒப்பித்துக் காட்டுவோம். புத்
தென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவு
தர்ச். அருஸ்தின் சொல்லுகிறதா
ரத்தோடு சண்டை போடுகிறதி
யெண்ணதெயுங்கள். சீர்தந்தில்
கைக்கின்றது; சீர்தந்தின் தாறு
து; ஆத்துமத்தைக் கொல்லுவத
மாத்திரம் பகைக்கிறதென்றார்.
ரோதம். பண்ணும்போது, சீர
து. இவ்வண்ணம் வைத்தியன்
வருவதைப் விபாதிமை மாந்திரம்
மாந்திரம் சுவை போடுகிற
மையான்றி அவனைச் சினைக்கி
சொல்லுமாப்போல, ஒருவனு
சப்படுகிறது அவனைச் சினைக்கி
ணமே ஒருவனுக்குப் பொல்லாப்
னைப் பகைக்கிறதென்று சொல்ல

வேண்டும். தன் சீர்தந்தை ஒறுத்து அதின் ஒழுங்கற்ற பற்றுதலையும்
ஆசையையும் விரோதிக்கிறவன் நித்திய இளைப்பாற்றியையும் நிலைநிற்
ரும் பாக்கியத்தையும் சீர்தந்துக்கு வருவிப்பதினாலே, அதை மெய்யாக
வே கிளைக்கிறுனென்னத்தகும். ஆனால் சீர்தந்தைப் பேணி அதின்
கெட்ட ஆசாபாசத்தின்படி நடக்கிறவன் நித்திய ஆக்கிளையையும் வே
தனைபையும் தன் சீர்தந்துக்கு வருவிப்பதினாலே, அதை மெய்யாகவே
பகைக்கிறுனென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் தேவ சங்கீத
த்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, பாவ தோஷத்தைச் சினைக்கிற
வன் ஆத்துமத்துக்கு நாகத்தை வருவிக்கிறதினாலே அதைப் பகைக்கி
றான்; அப்படிப்போலே பாவ தோஷத்தைச் சினைக்கிறவன் தன் ச
ரீர்தந்துக்கு நாக ஆக்கிளையை வருவிப்பதினாலே தன் சீர்தந்தைப் ப
கைக்கிறுனென்று அர்ச். அருஸ்தின் வசனித்தார். ஆகையால் புண்
ணியவான்களும் நல்லவர்களும் பாவினைவிடத் தங்கள் ஆத்துமத்தையு
ம் சீர்தந்தையும் அதிகமாய்ச் சினைக்கிறார்கள்; ஏனென்றால் அவ
ர்கள் நித்திய பாக்கியமாகிற மெய்யான நன்மை சீர்தந்துக்கு வரவே
ணுமென்று ஆசைப்பட்டு அதை வருவிக்கிறார்களென்று வேத சாஸ்தி
ரிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதினிமித்தம் புண்ணியவான் தன் சீ
ர்தந்தை மற்றவர்களைப்போலே கிளைக்காமல் மிகவும் மேலான உன்
தை கிளைக்கத்தோடு சினைக்கிறுனென்று அர்ச். தோமாஸ் வசனித்
தார்.

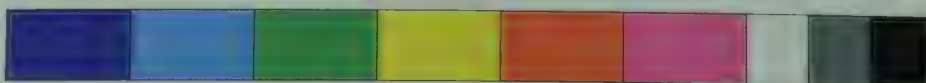
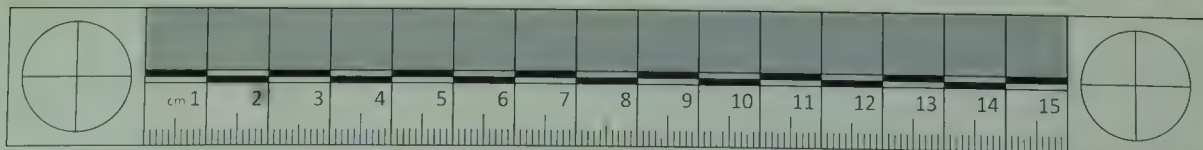
இரண்டு நேர்வாளிகளுடைய உதாரணத்தை எடுத்துக் காட்டி
னால், இச்சத்தியம் தெளிவாய் விளங்கும். ஒரு நேர்வாளி எலக்கு இர
த்தம் வாங்கப் படாது; நான் பேதிக்குச் சாப்படமாட்டேன்; மருந்து
குடிக்கமாட்டேனென்று தன் மனதுக்கானதெல்லாம் சாப்படுவான்,
குடிப்பான். வேறொருவனோவென்றால், புத்தியோடு பத்தியம் பிடிப்
பான். எவ்வளவு பசியும் தாகமும் இருந்தாலும், இவன் ஒன்றும் சாப்
படுகிறதில்லை, குடிக்கிறதில்லை; எவ்வளவு கசப்பான மருந்து
கொடுத்தாலும், அதுவெல்லாம் சாப்படுவான்; எவ்வளவு வேதனையா
யிருந்தாலும், அதுத்து இரத்தம் வாங்குவதற்குச் சம்மதித்துக்கொள்
ருவான். இறுப்படியிருக்க, இந்த விபாதிஸ்தன் தன் சீரீர செளக்கியத்
துக்காகப் பத்தியம் பிடித்துப் பேதிக்குச் சாப்பட்டுக் கொஞ்சம் வரு
த்தப்படுகிறதினாலே, தன் சீர்தந்தை கிளைக்கிறுனென்பது மெய்ய
ல்லோ? முந்தின விபாதிஸ்தன் தனக்குக் கக்கிஷம் பண்ணிக் கொஞ்

சம் வருத்தப்பட மாட்டானென்கிறதினாலே, தன் சரீரத்தைக் கொல்லுகிறானென்று எல்லாரும் சொல்லுவார்களே. இவ்வண்ணமே அர்ச்சு. பெர்நர்துசின் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட சந்திரியாகிகள் தங்கள் சரீரத்தை உபாதிக்கிறதினாலே, அதைப் பகைக்கிறார்களென்று சில சமுசாரவாசிகள் சொல்லும்போது, அவர் சொன்ன மறுமொழியாவது : நீங்கள் சொல்லுகிறது சரியல்ல ; உங்கள் சரீரத்துக்கு அழிந்துபோகிற சுகபோகங்களை வருவிப்பதற்காக அதை நித்திய உபாதைக்கு நீங்கள் உட்படுத்துகிறதினாலே, நீங்கள் தான் உங்கள் சரீரத்தைப் பகைக்கிறீர்கள் ; நம்து சந்திரியாகிகளாவென்றால் தங்கள் சரீரத்துக்கு நித்திய இளைப்பாற்றியையும் பாக்கியத்தையும் பெறுவிப்பதற்காக அதைக் கொஞ்ச காலம் உபாதிக்கிறதினாலே, அதை மெய்யாகவே சினேகிக்கிறார்களென்றார்.

இந்தச் சத்தியத்தைத் தேவசுதன் சுவிசேஷத்தில் போதித்திருக்கிறார். ஏனென்றால் நம்மைப் பின்செல்ல மனசுள்ளவன் தன்னை மறுதலித்துத் தன் சிவ்வையைச் சுமந்துகொண்டு நம்மைப் பின்செல்லக் கடவானென்று சொன்னபின், இதற்கு ஞாயம் என்னவென்று காட்டுவதற்காக அவர் தானே சொன்னதாவது : தன் ஆத்துமத்தை ஈடேற்ற மனசுள்ளவன் அதை இழந்துபோவான் ; நமக்காகத் தன் ஆத்துமத்தை இழக்கிறவன் அதைக் கண்டுபிடிப்பானென்றார். இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச்சு. அசுஸ்தீன் பேரொளியிட்டுச் சொல்லுகிறதாவது : ஓகோ ! இது எவ்வளவு ஆச்சரியத்துக்குரிய மேலான போதகம் ! மனுஷன் தன் ஆத்துமத்தைச் சினேகிக்கிறது அதை இழந்துபோகிறதற்குக் காரணமாகும் ; அவன் தன் ஆத்துமத்தைப் பகைக்கிறது அதை ஈடேற்றுவதற்குக் காரணமாகும் ! இதற்கு முகந்தரமேதென்றால், அதை ஒழுங்கற்ற பற்றுதலோடு சினேகிக்கிறவன் அதை மெய்யாகவே பகைக்கிறான் ; அதைத் தருந்தபடி பகைக்கிறவன் அதுக்கு நித்திய பாக்கியத்தைப் பெறுவிக்கிறதினாலே, அதை மெய்யாகவே சினேகிக்கிறான். இதிலல்லலோ இவ்வுலகத்தில் தன் ஆத்துமத்தைப் பகைக்கிறவன் அதுக்கு நித்திய சீவிபத்தைப் பெறுவிக்கிறானென்று இயேசுநாதர் நிருவுளம்பற்றினார். தன் ஆத்துமத்தை மீதமிஞ்சினவிதமாய்ச் சினேகித்து அதைக் கெடுத்துப்போடாதபடிக்கு அதைத் தருந்தபடி பகைத்துக் காப்பாற்றுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள், ஆகையால் மறுலோகத்தில் உன் ஆத்துமம் நித்திய கேட்டுக்கு உள்ளாகாதப

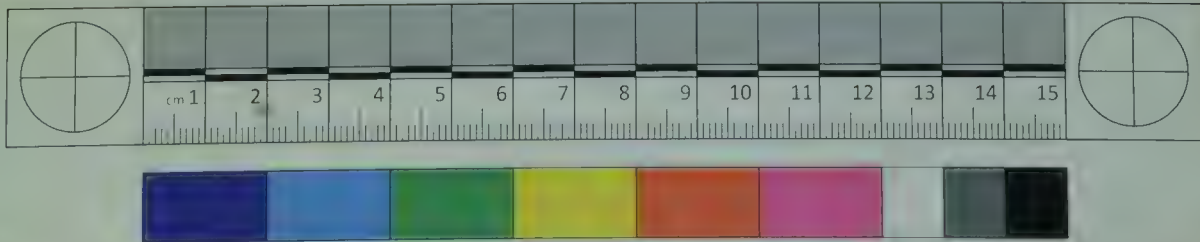
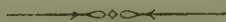
டிக்கு இவ்வுலோகத்தில் அதைக் கொன்னதெல்லாததையும் ஒப்பிட்டு ரமான ஞாயத்தையும் மேற்சொலுதிறுக்கிறார். அதென்னவென்று திகமாய்ச் சினேகிக்கிறதினாலே, என்று சொல்லப் படாது. இப்படியாகையையும் காலையென்கிற கையையும் காலையும் சினேகிக்காமல் இதுகளைவிட உயிரை அதிவைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கீழ் சொல்ல வேண்டும். அன்றியும் சினேகித்து அதைக் காப்பாற்றுவது இருப்பானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை தன் உயிரை அதிகமாய்ச் சினேகிக்கு அவசரமான காரியங்களைப் படியால் பணத்தைவிட உயிர் இவ்வளவாகக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பணத்தைவிட நனைப்பான். இவ்வண்ணமே தன்னைச் சினேகிக்கிறதில்லைபென்று சொல்லி ஆத்துமத்தை அதிகமாய்ச் சினேகித்தற்காகச் சரீரத்தை ஒறுத்து உலோ, அதை ஒறுத்து உபாதிக்கிறதினாலே தன் சரீரத்தைப் பகைக்கிற சரீரத்தைப் பார்க்கச் சர்வேசரபாங்க சாங்கோபாங்கத்தையும் நித்திய சினேகிக்கிறானென்று சொல்ல வேண்டும்.

இனாலே, தன் சரீரத்தைக் கொல்
பார்களை. இவ்வண்ணமே அர்ச்.
சங்கியாகிகள் தங்கள் சரீரத்
தக்கிறார்களென்று சில சமுசார
நானா மறுமொழியாவது : நீங்க
ன் சரீரத்துக்கு அழிந்துபோகிற
தை நித்திய உபாபைக்கு நீங்கள்
உங்கள் சரீரத்தைப் பகைக்கிறீர்
தங்கள் சரீரத்துக்கு நித்திய இ
பெறுவிப்பதற்காக அதைக் கொ
தை மெய்யாகவே சினேகிக்கிறார்

தன் சரீரத்தில் போதித்திரு
செல்ல மனசுள்ளவன் தன்னை ம
துகொண்டு நம்மைப் பின்செல்
தற்கு ஞாயம் என்னவென்று கா
தாவது : தன் ஆத்துமத்தை ஈ
ர்போவான் ; நமக்காகத் தன் ஆத்
னெபிடிப்பானென்றார். இவ்வாக்
பெரொளியிட்டுச் சொல்லுகிறதா
சரியத்துக்குரிய மேலான போதக
னேகிக்கிறது அதை இழந்துபோ
ஆத்துமத்தைப் பகைக்கிறது
ருமே ! இதற்கு முகந்தரமேதை
லாடு சினேகிக்கிறவன் அதை மெ
ருந்தபடி பகைக்கிறவன் அதுக்கு
நினைவே, அதை மெய்யாகவே சி
விலகத்தில் தன் ஆத்துமத்தைப்
பிபத்தைப் பெறுவிக்கிறானென்று
ன் ஆத்துமத்தை மீதமிஞ்சினவித
ப்போடாதபடிக்கு அதைத் தரு
கள் பாக்கியவான்கள், ஆகையா
த்திய கேட்டுக்கு உள்ளாகாது

டிக்கு இவ்வுலோகத்தில் அதைச் சினேகியாதே யென்றார். இப்போது
சொன்னதெல்லாத்தையும் ஒப்பித்துக் காட்டுவதற்காக வேறொர் ஸ்தி
ரமான ஞாயத்தையும் மேற்சொன்ன அர்ச். அருஸ்தின் வெளிப்படுத்
தியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், இரண்டு காரியத்தில் ஒன்றை அ
திகமாய்ச் சினேகிக்கிறதினாலே, வேறொன்றைச் சினேகிக்கவில்லையெ
ன்று சொல்லப் படாது. இப்படியே உயினைக் காப்பாற்றுவதற்காகக்
கையையாகிலும் காலையென்கிலும் வாங்குவதற்குச் சம்மதிக்கிறவன்
கையையும் காலையும் சினேகிக்கவில்லையென்று சொல்லப் படாது ; ஆ
னால் இதுகளைவிட உயினை அதிகமாய்ச் சினேகித்து மேலான வஸ்து
வைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கீழான வஸ்துவைக் கைவிடுகிறானென்று
சொல்ல வேண்டும். அன்றியும் பொருளாசைக்காரன் பணத்தைச் சி
னேகித்து அதைக் காப்பாற்றுவதற்காக மகா மகாப்பட்ட ஆசையாப்
இருப்பானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை ; ஆகிலும் பணத்தைப் பார்க்க
த் தன் உயினை அதிகமாய்ச் சினேகிக்கிறதினாலே, உயிர் பிழைப்பதற்
கு அவசரமான காரியங்களைப் பணம் கொடுத்து வாங்குவான். ஆகையால்
பணத்தைவிட உயிர் இவனுக்குப் பிரியமாயிருக்கிறதினாலே, உயி
னைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பணம் போனாலும் பறவாயில்லையென்று
நினைப்பான். இவ்வண்ணமே தன் சரீரத்தை ஒதுக்கிறவன் சரீரத்தை
ச் சினேகிக்கிறதில்லையென்று சொல்லப் படாது ; ஆனால் சரீரத்தைவி
ட ஆத்துமத்தை அதிகமாய்ச் சினேகித்து ஆத்துமத்தை ஈடேற்றுவ
தற்காகச் சரீரத்தை ஒதுத்து உபாதிக்கிறது அவசரமாயிருக்கிறதினா
லே, அதை ஒதுத்து உபாதிக்கிறானென்று சொல்ல வேண்டும். இதி
னாலே தன் சரீரத்தைப் பகைக்கிறானென்று சொல்லப் படாது ; தன்
சரீரத்தைப் பார்க்கச் சர்வேசரனையும் தன் ஆத்துமத்தையும் புண்ணி
ய சாங்கோபாங்கத்தையும் நித்திய சேவியத்தையும் அதிகமாய்ச் சினே
கிக்கிறானென்று சொல்ல வேண்டும்.

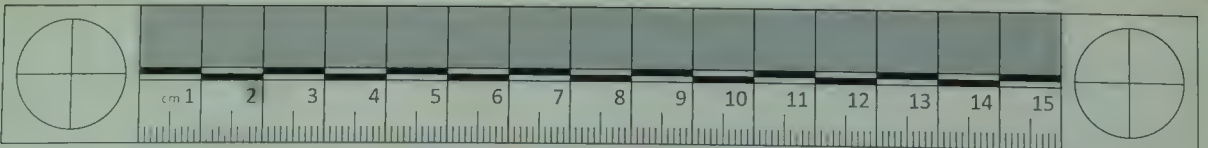
கூ-ம் அதிகாரம்.

தன்னை ஒறுக்காதவன் கிறீஸ்துவனுக்கும் மனுஷனுக்கும்
யோக்கியமானவிதமாய் நடக்கிறதில்லை
பென்று சொல்லுவது.

அர்ச். அருஸ்தின் சொல்லுகிறதாவது : மிருகங்களுடைய நடக்கை ஓர் விதமானது ; சம்மனசுகளுடைய நடக்கை வேறே மாதிரி ; மனுஷருடைய நடக்கை இன்னொரு வகை. மிருகங்களுடைய நடக்கை முழுதும் பூமியை நாடியிருக்கும் ; தங்கனிச்சைப்படி நடக்கிறதே அதுக்கு வேலை. சம்மனசுகளுடைய நடக்கை முழுதும் மோகூத்துக்குரியது ; சர்வேசுரனோடு ஒன்றிக்கிறதே அவர்களுக்கு அலுவல். மனுஷருடைய நடக்கையோவென்றால், மிருகங்களுடைய நடக்கைக்கும் சம்மனசுகளுடைய நடக்கைக்கும் நடுத்தரமானது. மனுஷன் புத்திக்கேற்ற நடந்தால், சம்மனசுகளுக்கு ஒப்பாவான் ; சரீரத்துக்கேற்ற நடந்தால், மிருகங்களுக்குச் சரியாவென்றார். இங்கே அர்ச். அருஸ்தின் சொன்னது அர்ச். அம்பிரோசியார் சொன்னதற்கு ஒத்திருக்கும். அதென்னவென்றால், சரீர இச்சைப்படி நடக்கிறவன் சரீரந்தான் ; தேவகட்டளைப்படி நடக்கிறவன் அசரீரி பென்றார். ஆகையால் சரீர இச்சையின்படி நடக்கிறவன் புத்தியுள்ள மனுஷனுக்கு அடுத்த நடக்கையாய் நடவாமல் மிருகங்களைப்போலே நடக்கிறான். நாம் ஒறுத்தலென்னும் புண்ணியத்தை அதுசரிக்க ஆசைப்படுவதற்கு இந்த ஞாயமே போதும் ; ஏனென்றால் சர்வேசுரனுடைய சாயலாகவும் நித்திய காலமாய் அவரைச் சுகித்தருபவிப்பதற்காகவும் உண்டாக்கப்பட்ட பிரபுவாகிய மனுஷன் சரீரத்துக்கும் இந்திரிய இச்சைக்கும் அடிமைப்பட்டுச் சரீரத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து மிருகங்களுக்குரிய தூர் இச்சைப் பிரகாரம் நடந்து மிருகங்களுக்கு ஒத்தவனாகிறதைவிட அதிக அயோக்கியமான இலச்சை கெட்ட தனம் எங்கேயாகிலும் உண்டோ ? எசமாட்டி கீழ்ப்படிவதும் அடிமை அவனை அனுகிறதும் புத்திக்கடாத காரியமென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். அடிமைகள் குதிரையில் ஏறிப் போகிறதையும் வம்மிஷபதிகள் அடிமைபோலே கால் நடையாய் நட

க்கிறதையும் கண்டெனென்று சொல்லுமாறு இதுதானே. ஒரு மிருகம் தன் மனசுபோலே எங்கும் இதுக்கடாத காரியமல்லோ ? இவையப்பெவார்களே. ஆகிலும் மிருக இழுபட்டு அதற்கு அடிமையாவெகு பேருண்டு. அவர்கள் வெச்செய்த இந்த நீசத்தனத்தைக் கல்லை. இப்படி ஆச்சரியப்படாமலாய் பொல்லாப்பாகும். தியோவேல்லியிருக்கிற சங்கதியாவது : அக்கைக் கொளுத்திக் கையிலே மத்தெகிறவனைப்போலே அத்தென்ன. என்ன தேடுகிறாயென்று ஒனைத் தேடுகிறேனென்றான். அதற்கிறைய மனுஷர் நடக்கிறார்களேன். அப்போது தியோவேன் சொல்லல் ; இவர்கள் மனுஷரல்ல, மிருகரீய தங்கள் ஆசாபாசங்களை இமனுஷனைப்போலே நடக்கிறதில்களென்றான்.

அர்ச். அருஸ்தின் இன்னம் யிலிருந்து ஓர் உவமையைச் செய்ததை நன்றுப் தெளிவித்துக் கன்னவென்றால், சரீரம்தன்னை ஆகால் மேலாகவும் நடக்கிறவனை மனசுகளுடையவும் கண்ணுக்குக் இகழ்ச்சியும் புத்திகெட்டதனமு சரீரத்துக்குக் கீழ்ப்படுத்தித் திக்கியமான நடக்கை நடக்கிறவர்களைப்போல வெட்கப்படுகிறதில்லை. தற்காகவல்ல, மேலான மகிமைசேனேக்காவென்பவன் சொன்ன

க்கிறதையும் கண்டேனென்று சலோமோன் செரல்லிக்காட்டின தாறு மாறு இதுதானே. ஒரு மிருகம் மனுஷனைப் பிடித்து இறுகக் கட்டித் தன் மனசுபோலே எங்கும் இழுத்துக்கொண்டு போகிறது சபாவத் துக்கடாத காரியமல்லோ? இதைக் கண்டவர்கள் எல்லாரும் ஆச்சரி யப்படுவார்களே. ஆகிலும் மிருகத்துக்குரிய தங்கள் ஆசாபாசங்களால் இழுப்பட்டு அதற்கு அடிமையாயிருக்கிறவர்கள் எந்த அந்தஸ்திலும் வெகு பேருண்டு. அவர்கள் வெகு பேராயிருக்கிறதிலே, அவர்கள் செய்கிற இந்த நீசத்தனத்தைக் கண்டு ஒருவரும் ஆச்சரியப்படுகிறதி ல்லை. இப்படி ஆச்சரியப்படாமலிருக்கிறதும் பிரலாபத்துக்குரிய பெ ரிய பொல்லாப்பாகும். தியோஷேனென்னும் சாஸ்திரியின்பேரில் சொ ல்லியிருக்கிற சங்கதியாவது: அவன் ஓர் நாள் பட்டப்பகலிலே விள க்கைக் கொளுத்திக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு என்னத்தையோ தேடுகிறவனைப்போலே அத்தேன் பட்டணத்துத் தெருவிலே போனான். என்ன தேடுகிறாயென்று ஒருவன் அவனைக் கேட்டதற்கு மலித னைத் தேடுகிறேனென்றான். அதற்கு அவன் சொன்னதாவது: தெரு நிறைய மனுஷர் நடக்கிறார்களே; அவர்களைக் காணவில்லையாவென்றான். அப்போது தியோஷேன் சொன்னதாவது: நீ சொல்லுகிறது சரி யல்ல; இவர்கள் மனுஷரல்ல, மிருகங்கள்; ஏனென்றால் மிருகத்துக் குரிய தங்கள் ஆசாபாசங்களை இவர்கள் பின்சென்று நடக்கிறதிலே, மனுஷனைப்போலே நடக்கிறதில்லை, மிருகத்தைப்போலே நடக்கிறார்களென்றான்.

அர்ச். அருஸ்தீன் இன்னம் இது காரியத்திலே கூத்தாடி வித்தை யிலிருந்து ஓர் உவமைபைச் சொல்லிக் காட்டியிருக்கிறார். இச்சத்தி யத்தை நன்றாய்த் தெளிவித்துக் காட்டுவதற்கு அது உதவும். அதெ ன்னவென்றால், சரீரத்தினே ஆட்கொள்ள விகிறவன் தலைகீழாகவும் கால் மேலாகவும் நடக்கிறவனைப்போலே சர்வேசுரனுடையவும் சம்ம னசுகளுடையவும் கண்ணுக்குக் காணப்படுவானென்றார். இதைவிட இகழ்ச்சியும் புத்திகெட்டதனமும் ஏதாகிலுமுண்டோ? புத்தியைச் சரீரத்துக்குக் கீழ்ப்படுத்தித் தினந்தோறும் இப்படிக்கொத்த அயோ க்கியமான நடக்கை நடக்கிறவர்கள் வெகு பேர் உண்டு. இவர்கள் இதி ன்பேரில் வெட்கப்படுகிறதில்லை. என் சரீரத்துக்கு அடிமைப்படுகிற தற்காகவல்ல, மேலான மகிமைக்காக நான் பிறந்திருக்கிறேனென்று சேனேக்காவென்பவன் சொன்னதினாலே, அவன் தன்பேரில் சரியான

எண்ணமுற்றிருந்தானென்று தெரியவரும். இந்த வார்த்தை சகல கிறிஸ்துவர்கள் சந்திரபாகிஷ்டைய இருதயத்திலும் எழுதியிருக்க வேண்டும். சுபாவ புத்தியை மாத்திரம் உடைய அஞ்ஞானியான சேனேக்காவென்பவன் இது வெட்கத்துக்குரிய காரியமென்று எண்ணியிருக்க, விசுவாச வெளிச்சத்தை அடைந்திருக்கிற கிறிஸ்துவனும் வெகு தேவ வரங்களாலும் வரப்பிரசாதங்களாலும் பூரிக்கப்பட்டிருக்கிற சந்திரபாகியும் இது வெட்கத்துக்குரிய காரியமென்று நிச்சயித்துக்கொள்ள வேண்டாமோ? ஆகையால் இப்படி வெட்கப்படாதவனுக்குப் புத்தி முழுதும் அற்றுப்போயிற்றென்று சொல்லத் தரும். மனுஷனெருவன் மிருகமாக மாறித் தான் இப்படி மாறிப்போனதான அறிந்துகொள்ளாமலும் கஸ்திப்பாடாமலுமிருந்தால், இடின் பேரில் எவ்வளவு ஆச்சரியப்படுவோம். இதைப் பார்க்க மேற்சொன்ன வெட்கமில்லாதவன் பேரில் அநிகமாய் ஆச்சரியப்படவேண்டுமென்று அர்ச். அகுஸ்தின் திருவுளம்பற்றினார்.

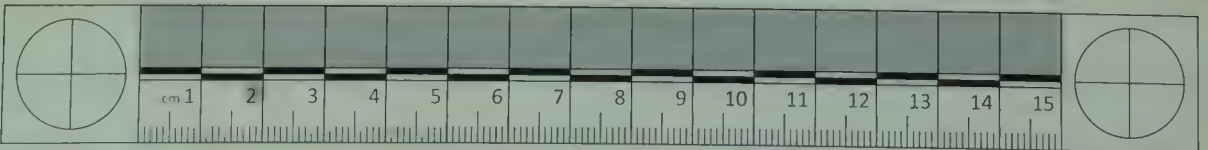
காலியான் வெளிப்படுத்தின வர்த்தமானமாவது : நான் கிறிஸ்துவனாயிருக்கும்போது, ஒருவன் திறவிக்கோலைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு கதவைத் திறக்க ஒடினான். ஆனால் பதவுடத்திலே திறவிக்கோல் பூட்டுக்குள்ளே சிக்கிக்கொண்டதினமித்தம் அவன் கோப வெறிகொண்டு திறவிக்கோலைப் பல்லாலே சுடித்துத் திருப்பிக் கதவைக் காலாலே உதைத்து உடைக்கப் பார்த்தான். அதின்பின் தேவதூஷணம் சொன்னான் ; அவன் வாயிலிருந்து ஸூதாதள்ளிக் கோபத்தினாலே கண்ணிரண்டும் இரண்டு விளக்குப்போலே எரிந்து தலையிலிருந்து புறப்படப்போகிறதாகத் தோன்றினது. இதைக் கண்டு கோபத்தின் பேரில் எனக்கு வெகு அருவருப்புண்டாகி இவனைப்போலே கோப வெறி கொள்ளாதபடிக்குப் பயந்து அன்றுமுதல் ஒருகாலும் நான் கோபித்ததேயில்லை யென்றார். நமது ஆசாபாசங்களுக்கு இடங் கொடாமல் புத்தியுள்ள மனுஷர்போலே நடப்பதற்கு இதுவேல்லாம் உதவிபான போதகமாமே. ஊஸ் என்னும் நாட்டில் யோபென்னும் பேருடைய ஓர் மனுஷனிருந்தானென்று யோபன் ஆகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். எரோணிமுஸ் எழுதிவைத்ததாவது : இவர் மெய்யாகவே மனுஷனாயிருந்தார் ; ஏனென்றால் இவருடைய சரீரம் இவர் புத்தியை ஆளவில்லை ; இவருடைய கிரிகைகளெல்லாம் புத்தியின் அதிகாரத்துக்குட்பட்டிருந்ததென்றார். இதனை

உல்லோ உன் ஆசாபாசம் உன்
ஓவாயாகவென்று வேதாகமத்தி

ய-ம்

தன்னை ஒறுக்கிறதைவிட
வருத்தமெ

ஒறுத்தல் எவ்வளவு அவ
மென்று இப்போது நன்றாய்க்
என்னை ஒறுக்கிறது வருத்தமா
செய்ய எனக்கு மனம் வரவில்லை
முந்த அர்ச். பசிலியார் இதற்கு
சொளக்கியத்துக்காக மிகவும்
க் கொடுமாய் அறுத்துச் சத்தி
னுகிறேமே. ஆஸ்தி சம்பாதிப்ப
ம் எத்தனை ஆபத்துக்குள்ளாகி
த்து எவ்வளவு பிரயாசப்படுகிற
த்தும சொளக்கியத்துக்காகவும்
என்னதான் செய்தாலும் போது
கும் பயப்படாமல் எதையும் து
லும் வருத்தத்தையும் பிரயாச
சுபாவமாயிருப்பதிலேயும், க
சரமாயிருந்தபோதிலும், எவ்வ
வளவுதான் பிவதற்கு நமக்கு
பார்க்க ஒறுக்காமலிருக்கிறது
வோம். இதிலுல்லோ கர்த்தா
ங்கற்ற மனுஷன் தனக்குத் தா
ச். அகுஸ்தின் வசனித்தார். ஆ
தி சர்வேசுரனுக்கு அடங்காமலு

யும். இந்த வார்த்தை சகல வி
பயத்திலும் எழுதியிருக்க வேண்
ய அஞ்ஞானியான சேனேக்கா
யியமென்று எண்ணியிருக்க, வி
ய கிறிஸ்துவனும் வெகு தேவ வ
யுரிக்கப்பட்டிருக்கிற சந்நியாசியு
ய நிச்சயித்துக்கொள்ள வேண்
யப்படாதவனுக்குப் புத்தி முழுது
யதும். மனுஷனெருவன் மிருக
யானதா? அறிந்துகொள்ளாமலும்
யபரில் எவ்வளவு ஆச்சரியப்படு
ய வெட்கமில்லாதவன் பேரில் அ
யர்ச். அருஸ்தின் திருவுளம்பற்

த்தமானவாது : நான் சிறு பி
யறவுகோலைக் கையில் பிடித்துக்
யன். ஆனால் பதஷ்டத்தினாலே தி
யண்டிளமித்தம் அவன் கோப
யலே கடித்துத் திருப்பிக் கதவை
யர்த்தான். அதன்பின் தேவதூ
யந்து துணைதள்ளிக் கோபத்தின
யுப்போலே எரிந்து தலையிலிருந்
யனது. இதைக் கண்டு கோபத்தி
யண்டாகி இவனைப்போலே கோப
யன்றுமுதல் ஒருகாலும் நான்
ய ஆசாபாசங்களுக்கு இடங் கொ
யடப்படற்கு இதுவேல்லாம் உத
யம் நாட்டில் போபென்னும் பேரு
யாபன் ஆகமத்தில் சொல்லியிரு
யர்ச். எரோணிமுஸ் எழுதிவை
யஷனுயிருந்தார் ; ஏனென்றால் இ
யவில்லை ; இவருடைய கிரிகைக
யுட்பட்டிருந்ததென்றார். இதிலு

ல்லோ உன் ஆசாபாசம் உனக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும். நீ அதை ஆ
ருவாயாகவென்று வேதாசமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது.

ய-ம் அதிகாரம்.

(o)

தன்னை ஒறுக்கிறதைவிட ஒறுக்காமலிருக்கிறது அதிக

வருத்தமென்று சொல்லுவது.

—(o)—

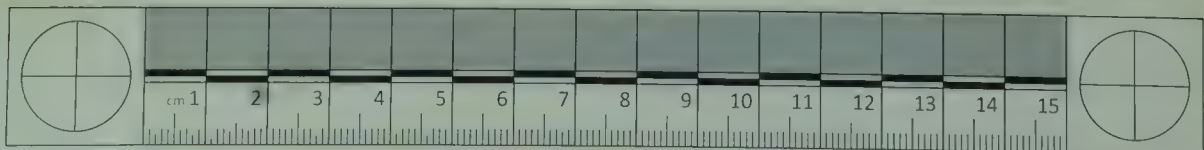
ஒறுத்தல் எவ்வளவு அவசரமும் பிரயோசனமுமான புண்ணிய
மென்று இப்போது நன்றாய்க் கண்டு பிடித்துக்கொண்டேன் ; ஆனால்
என்னை ஒறுக்கிறது வருத்தமாயிருக்கிறதிலே, ஒறுத்தல் முயற்சி
செய்ய எனக்கு மனம் வரவில்லையென்று சொல்லுவாயாக்கும். முந்த
முந்த அர்ச். பசிலியார் இதற்குச் சொல்லுகிற மறுமொழியைக் கேள் :
செளக்கியத்துக்காக மிகவும் உசப்பான மருந்து குடித்துச் சரீரத்தை
க் கொடுமாய் அறுத்துச் சத்திரம் வைப்பதற்குச் சம்மதித்துக்கொள்
ளுகிறோமே. ஆஸ்தி சம்பாதிப்பதற்காக மனுஷர் கடலிலும் கனாயிலு
ம் எத்தனை ஆபத்துக்குள்ளாகி என்னென்ன விக்கினங்களையும் செயி
த்து எவ்வளவு பிரயாசப்படுகிறார்கள் ! இது இப்படியிருக்க, நமது ஆ
த்தும செளக்கியத்துக்காகவும் - நித்திய ஆஸ்தி சம்பாதிப்பதற்காகவும்
என்னதான் செய்தாலும் போதுமோ ? இதற்காக எந்த வருத்தத்துக்
கும் பயப்படாமல் எதையும் துணிந்து செய்வது ஞாயமல்லோ ? ஆகி
லும் வருத்தத்தையும் பிரயாசத்தையும் விலக்கி நடக்கிறது நமக்குச்
சுபாவமாயிருப்பதிலேயும், கஸ்தி வேதனைப்படுகிறது முழுதும் அவ
சரமாயிருந்தபோதிலும், எவ்வளவுசொற்பக் கஸ்திபடக்கூடுமோ, அவ்
வளவுதான் பிவதற்கு நமக்கு மனசிருப்பதிலேயும் ஒறுக்கிறதைப்
பார்க்க ஒறுக்காமலிருக்கிறது அதிக வருத்தமென்று விளக்கிக் காட்டு
வோம். இதிலுல்லோ கர்த்தாவே, உமது தேவகட்டளையினாலே ஒழு
ங்கற்ற மனுஷன் தனக்குத் தானே வேதனையாயிருக்கிறானென்று அர்
ச். அருஸ்தின் வசனித்தார். ஆசாபாசம் புத்திக்கு அடங்காமலும் புத்
தி சர்வேசரனுக்கு அடங்காமலுமிருந்தால், மனுஷனுக்கு வெகு வருத்

தமும் மனக்கலக்கமும் உண்டாகும். உலகத்தில் நடக்கிறதை யோசித்துப் பார்த்தால், இந்தச் சத்தியம் வெளிப்படும். ஏனென்றால் ஒரு வஸ்து தனக்குச் சுபாவமான அந்தஸ்தில் இராவிட்டால், அது எவ்வளவு கலக்கமுற்றுக் கஸ்திப்படுமென்று பார். முழி பிசகின எலும்பினாலே எவ்வளவு வேதனையுண்டாகும்; தனக்குரிய சுபாவ அந்தஸ்தில் இராத வஸ்து எவ்வளவு பலவந்தப்படுமென்று பார். இவ்வண்ணமே புத்திக்கொத்த பிரகாரம் நடப்பது மனுஷனுக்குச் சுபாவமான காரியமாகக்கொள்ள, அவன் புத்திக்கு விரோதமாய் நடந்தால், அவன் மனசு அவனை விரோதித்து அவன் மனச்சாட்சி இடைவிடாமல் அவனுக்கு விரோதமாய்க் கத்திக்கொண்டிருக்கும். இதினால்லோ சர்வேசுவரனை விரோதிக்கிறவனுக்கு மனசமாதானம் உண்டாவென்று யோபென்னும் மகாத்துமா வசனித்தார். தன்னை ஒறுக்காதவனிடத்திலே மனசமாதானம் உண்டாகுமென்று நம்புவதற்கு அடைமானமில்லை. இதினிமித்தமாக மிருகத்தை ஆராதிக்கிறவர்களுக்கு இரவும் பகலும் அற்ப அமரிக்கையும் கிடைக்கவில்லையென்று காட்சியாகமத்தில் அர்ச்சு. அருளப்பர் வசனித்தார். உன் சரீரமும் இந்திரிய இச்சையுந்தான் இந்த மிருகம்; நீ அது சொன்னபடி கேட்டால், ஒருகாலும் மன அமரிக்கையை அதுபவிக்க மாட்டாய்.

சரீரக் கூறுபாடு சரியாயிருந்து அதிலுள்ள பித்தம் தருத்த அளவு பிரமாணமாயிருந்தால், நல்ல செளக்கியமுண்டாகுமென்று வைத்தியர் சொல்லுகிறார்கள். இந்த அளவு பிரமாணம் மாறிப்போனால், சரீரத்திலுள்ள மிதமிஞ்சின பித்தத்தினாலே வேதனையும் வியாதியுமுண்டாகும். ஆனால் அந்தப் பித்தம் மட்டுத் திட்டமாயிருந்தால், சரீரத்துக்கு ஆச்சரியமான செளக்கியமுண்டாகிச் சந்தோஷமும் பெலனும் வரும். அத்தும செளக்கியத்தின்மட்டிலும் சொல்லவேண்டியது இதுவே. அத்துமத்துக்குப் பித்தம்போலையிருக்கிற ஆசாபாசங்களை அடக்கி ஒழுங்குபடுத்தினால், அதுக்குச் செளக்கியம் வரும். ஆசாபாசங்களை ஒறுத்து மட்டுப்படுத்தாதேபோனால், அது ஞான வியாதியை வருவிக்கும்; ஆனால் ஆசாபாசங்களை அறுத்து ஒழுங்குபடுத்தினபின், அத்துமம் முழுச் செளக்கியத்தையும் மன அமரிக்கையையும் சந்தோஷத்தையும் சுகித்தபுவிக்கும். இன்னமும் மனுஷன் இருதயத்தில் உள்ள ஆசாபாசங்களைக் கடலில் அடிக்கும் காற்றுக்கு ஒப்பிடுகிறது வழுக்கம். ஏனென்றால் காற்று கடலை அலைக்கழித்து அமரிக்கையைக் கு

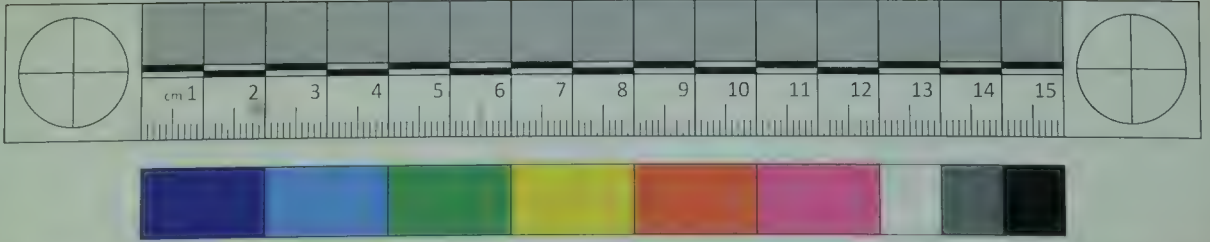
றைப்பதுபோலே, நமது ஆசாபாச இச்சையும் நமதிருதயத்தில் அலைக்கும். சிலவிசை நமதிருதயத்தை ஆங்காரம் வீண் மகிமையமை வெருதாரம் அடித்துக்கொல்லவிசை காய்மகாரமாகிற் புசல்மம், இதினால்லோ கெட்டவர்க்குப் பட்ட கடலைப்போலிருக்கிறார்களென்று வசனித்தார். ஆனால், காண்டமும், இதின்மித்தம் இயோசனையிடவே, மிருகத்த அமரிக்கையல்லியிருக்கின்றது. ஆகையால் நமதுதலையும் ஒறுத்துச் சரீரத்தை விவந்தால், ஆச்சரியமான மனசுகித்தபுவிப்பாய்; ஆனால் இவ்விடம் இடைவிடாத புசலாகிற் மனனை ஒறுத்துப் பாரமான சித்தனைவிடத் தன்னை ஒறுக்காதவனாகுமென்று இன்னம் தெளிவாய்க் கூறுவது அதுபவசத்தியினால் அறிந்திருக்கிறாய் யோசித்துப் பார்க்கக் கடக்கும் இடங்கொடுத்து உன் சொல்லித் துர்மாதிரிகை காட்டத்தில் என்ன நடக்கிறதென்று வு கஸ்தி கலக்கம் சலிப்பு உன்னை ஒறுத்து அடக்குவதற்கு நீ அந்தக் கோபத்துக்கு நீ இட அகிகமென்று உனக்குத் தோன்றும் புண்ணியமும் கிரேஷ்டர் டிப்பதற்கு எப்போதும் ஆபத்தானியமும் இல்லாத சந்திராசிரி ரூப்பார்? எதையாகிலும் சொல்வதால், எங்கே கிரேஷ்டர் அனை கிரேஷ்டரென்று அஞ்சிக்கொண்ட

உலகத்தில் நடக்கிறதை யோசி
வெளிப்படும். ஏனென்றால் ஒரு
தில் இராவிட்டால், அது எவ்வ
பார். முழி பிசகின எலும்பி
தனக்குரிய சபாவ அந்தல்தில்
மென்று பார். இவ்வண்ணமே
மனுஷனுக்குச் சபாவமான காரிய
தாமாய் நடந்தால், அவன் மனசு
இடைவிடாமல் அவனுக்கு வி
இதினால்லோ சர்வேசரணை வி
உண்டோவென்று போபென்னும்
ஒறுக்காதவனிடத்திலே மனசமா
கு அடைமானமில்லை. இதினியி
ருக்கு இரவும் பகலும் அற்ப அம
ாட்சியாகமத்தில் அர்ச். அருளப்
திரிய இச்சையுந்தான் இந்த மிரு
ச், ஒருகாலும் மன அமரிக்கையை

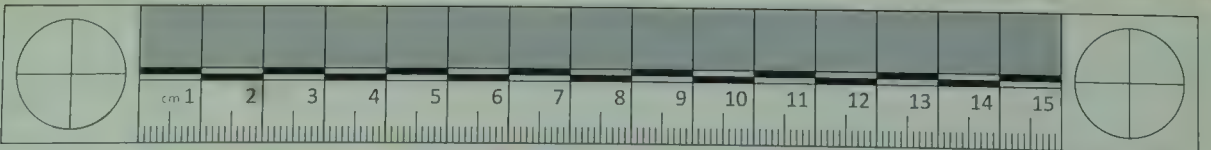
அதிமுள்ள பித்தம் தருந்த அள
ாக்கியமுண்டாகுமென்று வைத்தி
பிரமாணம் மாறிப்போனால், சரீ
றலே வேதனையும் விபாதிமுண்
டெத் திட்டமாயிருந்தால், சரீரத்
னாகிச் சந்தோஷமும் பெலனும்
டினும் சொல்லவேண்டியது இ
போலேயிருக்கிற ஆசாபாசங்களை
தச் செளக்கியம் வரும். ஆசாபாச
போனால், அது ஞான விபாதியை
அறுத்து ஒழுங்குபடுத்தினபின்,
ம் மன அமரிக்கையையும் சந்தோ
னமும் மனுஷன் இருதயத்தில் உ
க்கும் காற்றுக்கு ஒப்பிடுகிறது வ
அலைக்கழித்து அமரிக்கையைக் கு

றைப்பதுபோலே, நமது ஆசாபாசங்களும் ஒழுங்கற்ற பற்றுதலும். து
ர் இச்சையும் நமதிருதயத்தில் புசலே எழுப்பி மன அமரிக்கையைக் கு
லைக்கும். சிலவிசை நமதிருதயத்தில் கோப புசல் எழும்பும்; சிலவி
சை ஆங்காரம் வீண் மகிமையாகிற காற்று பெலன்கொண்டு வீசி நம்
மை வெருதுரம் அடித்துக்கொண்டுபோகும்; சிலவிசை போரூமை, சி
லவிசை காய்மகாரமாகிற புசல் எழும்பி நமதிருதயத்தை உபாதிக்கு
ம். இதினால்லோ கெட்டவர்கள் அமரிக்கையில்லாமல் அலைக்கழிக்க
ப்பட்ட கடலைப்போலிருக்கிறார்களென்று இசாயியானென்னும் தீர்க்க
தரிசி வசனித்தார். ஆனால் காற்று அமர்ந்தவுடனே அமரிக்கையுண்
டாகும். இதின்மித்தம் இயேசுநாதர் காற்றுக்கும் கடலுக்கும் கட்ட
ளையிடவே, மிகுந்த அமரிக்கையுண்டானதென்று கவிசேஷத்தில் சொ
ல்லியிருக்கின்றது. ஆகையால் உன் ஆசாபாசங்களையும் ஒழுங்கற்ற ப
ற்றுதலையும் ஒறுத்துச் சரீரத்தைக் கீழ்ப்படுத்தி அதை ஆண்டுகொண்
டுவந்தால், ஆச்சரியமான மனசமாதானத்தையும் அமரிக்கையையும். சு
கித்ததுபவிப்பாய்; ஆனால் இவ்விதமாய் அதை நீ அடக்காதிருக்கும்ப
டும் இடைவிடாத புசலாகிற மனக்கலக்கத்துக்குள்ளாயிருப்பாய். த
ன்னை ஒறுத்துப் பாரமான சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டுபோகிறவ
னைவிடத் தன்னை ஒறுக்காதவனிடத்தில் அதிக வருத்தமுண்டாயிருக்
குமென்று இன்னம் தெளிவாய்க் காட்டுவதற்காக நாம் தினந்தோறும்
அறுபவசித்தியினால் அறிந்திருக்கிற சில விசேஷங்களைப் பற்றும் பற்
றாய் யோசித்துப் பார்க்கக் கடவோம். நீ கோபத்துக்கும் பொரூமை
க்கும் இடங்கொடுத்து உன் சகோதரருக்குக் கஸ்தியான வார்த்தை
சொல்லித் துர்மாதிரிகை காட்டியிருந்தால், அதின்பின் உன் ஆத்தம
த்தில் என்ன நடக்கிறதென்று யோசித்துப் பார். அதினாலே எவ்வள
வு கஸ்தி கலக்கம் சலிப்பு உன்னிடத்தில் உண்டாகும்? உன் கோபத்
தை ஒறுத்து அடக்குவதற்கு நீ படவேண்டிய வருத்தத்தைப் பார்க்
க அந்தக் கோபத்துக்கு நீ இடங்கொடுத்ததினாலே வருகிற வருத்தம்
அதிகமென்று உனக்குத் தோன்றவில்லையா? அன்றியும் ஒறுத்தலென்
னும் புண்ணியமும் கிரேஷ்டர் கற்பிக்கிறதெல்லாத் தையும் செய்துமு
டிப்பதற்கு எப்போதும் ஆயத்தமாயிருக்கிற அமைதலென்னும் புண்
ணியமும் இல்லாத சந்திராசி எவ்வளவோ பயந்து நடுங்கிக்கொண்டி
ருப்பான்? எதையாகிலும் செய்கிறது அவனுக்கு அருவருப்பாயிருந்
தால், எங்கே கிரேஷ்டர் அதைச் செய்யவேண்டுமென்று கற்பிக்கப் போ
கிறாரோவென்று அஞ்சிக்கொண்டிருப்பான். கிரேஷ்டர் அதை இவனு

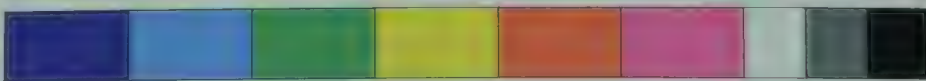
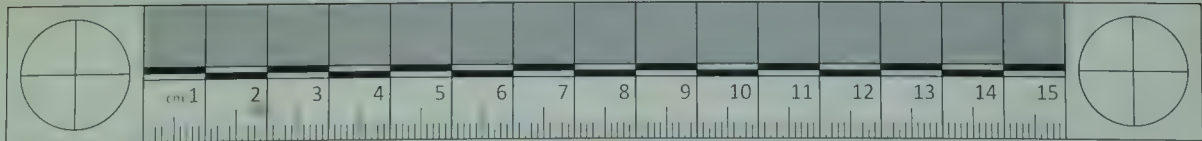
க்குக் கட்டளையிடவேண்டுமென்று நினைப்பதற்குந்தாலும், சிலவிசை அதைக் கட்டளையிடவாரோ என்னமோவென்று இடைவிடாமல் கலங்கிக்கொண்டிருப்பான். காலிலும் கையிலும் சூலை வியாதியுள்ளவன் தன்னைச் சுற்றியிருக்கிற வஸ்துக்கள் எங்கே காலிலே சூத்திக் காயப்படுத்துமோவென்று எந்நேரமும் பயப்படுகிறது வழக்கம். இவ்வண்ணமே ஒழுத்தலென்னும் புண்ணியமில்லாத சந்நியாசி தனக்கு வருத்தமானதெல்லாததையும் சிரேஷ்டர் எங்கே கற்பிக்கப் போகிறாரோவென்று எந்நேரமும் பயந்துகொண்டிருப்பான். தனக்கெனவே வேலையெல்லாம் செய்வதற்குத் தயாராய் அமைந்திருக்கிற சந்நியாசி எப்போதும் சந்தோஷமும் மன அமரிக்கையுமாயிருந்து ஒன்றுக்கும் பயப்படமாட்டான். மகிமை பெருமையின்பேரில் பிரியமுள்ளவன் எவ்வளவு கஸ்திப்படுவானென்று பார். மற்றவர்கள் அவனை மறந்து அவனைச் சட்டைபண்ணாமல் இருக்கிறதையும் மகிமை பெருமைக்குரிய அலுவல் தனக்கு வராதிருக்கிறதையும் கண்டு எவ்வளவோ மனவருத்தப்படுவான்? அவனுடைய ஆங்காரத்துக்குப் பிரியமான அலுவல் அகப்பட்டு அதைச் செய்யுந்தருணத்தில் எங்கே அதை நன்றாய்ச் செய்யாமல் போகிறதெனோ? நான் ஆசித்து அடையத்தேடுகிற மகிமை புகழ்ச்சி எனக்கு வராமல் எங்கே அவமானமும் வெட்கமும் எனக்கு வருமோவென்று எவ்வளவு மனம் கலங்குவான்! அவனுடைய ஆங்காரம் எவ்விதத்திலும் அவனை உபாதிக்கும். இங்கே அந்தாரத்தைக் குறித்துச் சொன்னது வேறெந்தத் துர்க்குணத்தையும் குறித்துச் சொல்லலாம். உன் ஆசாபாசத்தை ஒதுப்பதற்கு நீ உழைக்காதிருக்குமட்டும் அது இடைவிடாமல் உன்னை உபாதிக்கிற கொலைபாதகனைப்போலே இருக்கும். உன் துர்க்குணத்தினாலே நீ ஆசிக்கிறது உனக்கு அகப்பட்டாலுஞ்சரி, அகப்படாதே போனாலுஞ்சரி, உன் துர்க்குணம் எப்போதும் உன்னை உபாதிக்கிற கொலைபாதகனைப்போலிருக்கும். ஏனென்றால் நீ துர்க்குணத்தினாலே அபேகிக்கிறது நிறைவேறுவதற்குமுன் உண்டாகிற தாமதம் உன்னை உபாதிக்கும். நீ அபேகித்ததை அடைந்து அதைச் செய்துமுடித்தாலும், சந்நியாசியாகிய உனக்கு இன்னாலே கஸ்தியும் வருத்தமும் உண்டாகும். என்ன! நான் விரும்பினதைச் செய்து முடித்தேனென்பது மெப்தான்; ஆனால் இது காரியத்திலே என் சுயமனசையும் சுயபிரியத்தையுமாத்நிரம் தேடினதினாலே எனக்குப் பேறுபலன் ஒன்றுமில்லையென்று நினைக்கவே, உன் சந்தோஷமெல்லாம் கஸ்தியாக மாறிப்போகும்.

தன்னை ஒதுக்காமலும் தனக்கிறவனுடைய மனச்சாட்சியிலே வருத்தம் எவ்வளவென்று பார். லும் வர்த்திப்பதற்காக மாத்திரமணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு என்ன சந்தோஷம் இருக்கக்கூடியும் வருத்தமில்லாதிருப்பது தஸ்தில் உள்ளவர்களும் தங்கள் இப்படி கஸ்தியும் வருத்தமும் ந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் எப்மெல்லாரிடத்திலேயுமுண்டு. நாபோனால், அது நமதிருதயத்தை கடமையைச் சரியாய் நிறைவேறுபத்தில் சுறுசுறுப்பாய் நடப்பதற்கேர்த்து ஒரு திராசுத் தட்டிலே புண்ணியத்தில் அசமந்தமாய் நடக்கட்டி வேறே தட்டிலேயும் வைத்துப் பும் இல்லாதவர்களுக்கு வருத்திருக்கிறதாகக் கண்டுகொள்ளலாவசனித்தார். ஒழுத்தலும் புண்ணியமே போலே பேசிப் புழங்கி வீண் விதை நாடித் தன் சுயமனசுபோலே ண்டாகிற சந்தோஷத்தையும் மீட்டு ஒழுத்து உருக்கத்தோடு சர்வேருசந்தி உபவாசத்திலும் செபத்திலும் அதிக சந்தோஷத்தையும் மீட்பான். இது ஆச்சரியமான காரியமறுசுறுப்புமில்லாத சந்நியாசி வெப்பான்; அவன் உள்ளத்தில் கசப்பால் ஒழுத்தலும் புண்ணிய சுறுதப்பட்டாலும், இருதயத்தில் எப்பைச் சுகித்ததுபவிப்பான். இததை முன் அடைந்த வேலிபோனரித்தார். அதாவது, இவர்கள்

யாதிருந்தாலும், சிலவிசை அ
வென்று இடைவிடாமல் கலங்
பிலும் சூலை வியாதி யுள்ளவன் த
ங்கே காலிலே குத்திக் காய்ப்ப
பெகிறது வழக்கம். இவ்வண்ண
லாத சந்நியாசி தனக்கு வருத்த
ங்கே கற்பிக்கப் போகிறாரோவெ
தப்பான். தனக்கெனவே வேலையெ
வந்திருக்கிற சந்நியாசி எப்போ
முமாயிருந்து ஒன்றுக்கும் பயப்ப
பேரில் பிரியமுள்ளவன் எவ்வள
வர்கள் அவனை மறந்து அவனைச்
மகிமை பெருமைக்குரிய அலுவ
டு எவ்வளவோ மனவருத்தப்படு
ப்பிரியமான அலுவல் அகப்பட்டு
கே அதை நன்றாய்ச் செய்யாமல்
யத்தேடுகிற மகிமை புகழ்ச்சி எ
வெட்கமும் எனக்கு வருமோவெ
அவனுடைய ஆங்காரம் எவ்வித
க ஆங்காரத்தைக் குறித்துச் சொ
யும் குறித்துச் சொல்லலாம். உ
ழைக்காதிருக்கும்படிம் அது இ
கொலைபாதகனைப்போலே இருக்கு
க்கிறது உனக்கு அகப்பட்டாலு
உன் துர்க்குணம் எப்போதும்
ப்போலிருக்கும். ஏனென்றால் நீ
நிறைவேறுவதற்குமுன் உன்
ம், நீ அபேக்ஷித்ததை அடைந்து
ாசியாகிப உனக்கு இதினாலே கஸ்
ான ! நான் விரும்பினதைச் செய்
அனால் இது காரியத்திலே என்
திரம் தேடினதினாலே எனக்குப்
பக்கவே, உன் சந்தோஷமெல்லா

தன்னை ஒறுக்காமலும் தன் கடமையை நிறைவேற்றாமலும் இரு
க்கிறவனுடைய மனச்சாட்சியிலே எப்போதும் குடிக்கொண்டிருக்கிற
வருத்தம் எவ்வளவென்று பார். புண்ணியத்திலும் சாங்கோபாங்கத்தி
லும் வர்த்திப்பதற்காக மாத்திரம் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்தவன் பு
ண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு உழைக்காதிருந்தால், அவன் மனசில்
என்ன சந்தோஷம் இருக்கக்கூடும் ? அவன் உள்ளத்தில் வெகு கஸ்தி
யும் வருத்தமுமில்லாதிருப்பது கூடாத காரியமாமே. எந்தெந்த அந்
தஸ்தில் உள்ளவர்களும் தங்கள் கடமையை நிறைவேற்றாதேபோனால்,
இப்படிக்கஸ்தியும் வருத்தமும் அவர்களை உபாதிக்குமென்பதற்குச் ச
ந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் எப்போதும் மனச்சாட்சியாகிற புழு நம்
மெல்லாபிடித்திலேயுமுண்டு. நாம் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமல்
போனால், அது நமதருதயத்தை அரித்துக்கொண்டேயிருக்கும். நமது
கடமையைச் சரியாய் நிறைவேற்றி நம்மை நாமே ஒறுத்துப் புண்ணி
யத்தில் சுறுசுறுப்பாய் நடப்பதற்குப் பட்டவேண்டிய வருத்தமெல்லாம்
சேர்த்து ஒரு திராசுத் தட்டிலேயும் மேற்சொன்ன வருத்தப்படாமல்
புண்ணியத்தில் அசமந்தமாய் நடப்பதினாலே வரும் வருத்தமெல்லாம்
கூட்டி வேறே தட்டிலேயும் வைத்தால், ஒறுத்தலும் புண்ணிய சுறுசு
றுப்பும் இல்லாதவர்களுக்கு வருகிற கஸ்தியும் வருத்தமும் அதிகமாயி
ருக்கிறதாகக் கண்டுகொள்ளலாமென்று அவிலாவென்னும் மகாத்துமா
வசனித்தார். ஒறுத்தலும் புண்ணிய சுறுசுறுப்புமற்ற சந்நியாசி மனசு
போலே பேசிப் புழங்கி விண் விளையாட்டிலே காலம் போக்கிச் சுகத்
தை நாடித் தன் சுயமனசுபோலே நடந்து வருகிறதினாலே, அவனுக்கு
ண்டாகிற சந்தோஷத்தையும் மனத்திருத்தியையும் பார்க்கத் தன்னை
ஒறுத்து உருக்கத்தோடு சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் பண்ணுகிறவன் ஒ
ருசந்தி உபவாசத்திலும் செபத்தியானத்திலும் ஒறுத்தல் முயற்சியி
லும் அதிக சந்தோஷத்தையும் மனத் திருத்தியையும் சுகித்ததுபவிப்
பான். இது ஆச்சரியமான காரியமல்லோ ? ஒறுத்தலும் புண்ணிய சு
றுசுறுப்பில்லாத சந்நியாசி வெளிப் பார்வைக்குச் சந்தோஷமாயிருப்
பான் ; அவன் உள்ளத்தில் கசப்பான கஸ்தி குடிக்கொண்டிருக்கும். ஆ
னால் ஒறுத்தலும் புண்ணிய சுறுசுறுப்புமுள்ள சந்நியாசி வெகு வருத்
தப்பட்டாலும், இருதயத்தில் எப்போதும் பரிசுத்த ஆனந்த அக்களிப்
பைச் சுகித்ததுபவிப்பான். இதிலுல்லலோ சோம்பேறிகளுடைய பா
தை முள் அடைந்த வேலிபோலிருக்கிறதென்று ஞானியானவர் வச
னித்தார். அதாவது, இவர்கள் என்னென்ன செய்தாலும், எப்போது

ம் முள்ளின்மேல் நடக்கிறதபோல் நடப்பார்கள். இதோ உங்கள் பா
தையைச் சுற்றி முள்ளடைத்தோமென்று சர்வேசுரன் ஓசேயேயென்
னும் தீர்க்கதரிசி வாயாலே திருவுளம்பற்றின வாக்கியம் இவர்களுக்கே
செல்லும். இவர்கள் தங்கள் மனசுபோலே நடக்கிறதினால் உண்டாகி
ற சந்தோஷத்திலும் மனத்திருத்தியிலும் கஸ்தியும் கசப்பும் கலந்திரு
க்கவேண்டுமென்று சர்வேசுரன் தீர்மானித்திருக்கிறார். இகிலேதான்
புண்ணிய சுறுசுறுப்பற்றவர்கள் முள் தங்களை எங்கும் சூத்தி இருதய
த்தை ஊடுருவுகிறதென்று கண்டு கஸ்திப்படுகிறார்கள். ஆனால் நீதி
மான்களாகிய புண்ணியவாளர் நடக்கிற பாதையிலே கால் இடறுகிற
தற்கு ஒன்றுமில்லை; அந்தப் பாதையெல்லாம் செப்பனிட்டிருக்கின்ற
து. மெப்பாகவே தன்னை ஒலுத்துப் புண்ணியத்தில் வர்த்திக்கப் பிர
யாசப்பட்டு மெப்பான சந்தியாசி செய்யவேண்டியதெல்லாம் செய்து
கொண்டுவருகிறவனிடத்தில் எவ்வளவோ மனசமாதானமும் திருத்தி
யும் உண்டாயிருக்கும்! இதுக்குச் சரியான சந்தோஷம் இவ்வுலோகத்
தில் எங்குங் கிடையாது. தேவ ஊழியத்தில் நாம் சுறுசுறுப்போடு ந
டக்கும்போது, வாக்குக்கெட்டாத சந்தோஷமும் மனத் திருத்தியும் சு
கித்தநுபவிக்கிறோமென்றும், தேவ ஊழியத்தில் அசதியும் அசமந்தமு
மாயிருக்கும்போது, மனஞ் சோர்ந்து கஸ்திப்படுகிறோமென்றும் தின
ந்தோறும் அநுபவசுத்தியினாலே அறிந்திருக்கிறோமல்லோ? நாம் இ
னிமேல் சொல்லப்போகிறதபோலே, சிலவிசை நம்மிடத்தில் உண்
டாகும் கஸ்திக்கும் வருத்தத்துக்கும் அநந்தமுறை இதுவே காரணம்.
ஆகையால் சொற்ப வருத்தத்துக்குப் பின்வாங்கி வெகு வருத்தத்தை
நமக்கு வருவித்துக்கொள்ளுகிறோம். இதிலுல்லோ கொஞ்சப் பணி
க்குப் பயப்படுகிறவன்மேல் கனத்த பணி பெய்யுமென்று யோபென்
ப்வர் வசனித்தார். 'வருத்தத்துக்குப் பயந்து ஒலுத்தலென்னும் புண்
ணியத்தை நான் அநுசரிக்கவில்லையென்று சொல்லுகிறேன். நாமோ
வென்றால் வருத்தம் உன்னைவிட்டு நீங்கி நீ மன சமாதானத்தை அநு
பவிக்கும் பொருட்டு உன்னை நீயே ஒலுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகி
றோம். இதுவுமன்றி ஒலுத்தலினாலே இன்னம் வேறே அநேக பிரயோ
சனமும் வருமென்கிறதினாலே, உன்னை ஒலுத்துக்கொள்ளுகிறதற்கு எ
வ்வளவோ முகாந்திரமுண்டி!

ஒலுத்தல் முயற்சி இ

நமது சுயமனசை வெறு
ம்பண்ணிச் சரீர சுகத்தை நாட
கொடாமலுமிருக்கப் பிரயாச
கொள்ளுவதற்கு நாம் செய்யவே
படி நடந்தால், கொஞ்சங் கொ
யித்துத் துர்க்குணத்தைபு
வோம்; அப்போது புண்ணியம்
ம். அர்ச். தொரோத்தேயர் இது
ஓர் புத்தி சொல்லியிருக்கிறார்.
பாசம் அல்லது கெட்ட பற்றுத்
நீ அதற்கு இடங் கொடுத்து அ
ன் ஆத்துமத்தில் அதிகமாய்
திக கொடுமான சண்டை பே
துமென்று நிச்சயமாய் அறிந்து
நீ அதை எதிர்த்து நின்றால், உ
ந்தோறும் அதற்குப் பெலன் கு
துவமெல்லாம் அற்றுப்போய் உ

நாம் இனிமேல் சொல்லப்
யிப்பதற்கு இது வெகு உதவி
னே சோதனையைச் செய்கிற
கமில்லை. இல்லாவிட்டால் கொ
டுக் கனமான குற்றத்தில் நம்
ட முாட்டுக் குதிராமேல் ஏறி
த்தினாலேயும் ஷ்திரியத்தினாலே
லே நடத்துவானல்லோ? அப்
அடக்கி நடத்தவேண்டுமென்று
றார்கள். கடிவாளத்தை எப்போ

யக-ம் அதிகாரம்.

— 0000 —

ஒறுத்தல் முயற்சி இன்னதென்று சொல்லுவது.

நமது சுயமனசை வெறுத்துவிட்டு ஆசாபாசங்களுக்கு விரோத ம்பண்ணிச் சரீர சுகத்தை நாடாமலும் அது கேட்கிறது ஒன்றையும் கொடாமலுமிருக்கப் பிரயாசப்படுகிறதே நம்மை ஒறுத்துச் செயல் கொள்வதற்கு நாம் செய்யவேண்டிய பிரதான ஆயத்தமாகும். இப் படி நடந்தால், கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நமது சுபாவ குணத்தைச் சே யித்துத் தூர்க்குணத்தையும் ஆசாபாசங்களையும் வேரோடு பிடுங்கு வோம்; அப்போது புண்ணியம் நமதாத்துமத்தில் இறங்கி ஸ்திரப்பி டிம். அர்ச். தொரோத்தேயர் இது காரியத்தில் மிகவும் பிரயோசனமான ஓர் புத்தி சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், யாதொரு ஆசா பாசம் அல்லது கெட்ட பற்றுதல் உன்னை வருத்தப்படுத்தும்போது, நீ அதற்கு இடங் கொடுத்து அது சொல்லுகிறபடி நடந்தால், அது உ ன் ஆத்துமத்தில் அதிகமாய் வேரூன்றிப் பெலப்பட்டு உன்னோடு அ நிக கொரோமான சண்டை போட்டு உன்னை மிகவும் வருத்தப்படுத் துமென்று நிச்சயமாய் அறிந்துகொள்; ஆனால் துவக்கத்திலேதானே நீ அதை எதிர்த்து நின்றால், உன்னோடு யுத்தம் பண்ணுவதற்குத் தின ர்தோறும் அதற்குப் பெலன் குறைந்து கடைசியாய் அதினுடைய சத் துவமெல்லாம் அற்றுப்போய் உன்னை வருத்தப்படுத்தாது.

நாம் இனிமேல் சொல்லப்போகிறதுபோலே, சோதனையைச் செ யிப்பதற்கு இது வெகு உதவியான புத்தியாகும். துவக்கத்திலேதா னே சோதனையைச் செய்கிறது மிகவும் அவசரமென்பதற்குச் சந்தே கமில்லை. இல்லாவிட்டால் கெட்ட வழக்கம் நம்மிடத்தில் ஸ்திரப்பி டிக் கனமான சூற்றத்தில் நம்மை விழுத்தாட்டிம். கோபவெறி கொண் ட மூரட்டுக் குதிராமேல் ஏறின மாவுத்தன் தன் கெட்டிக்காரத்தன த்தினாலேயும் ஸ்திரியத்தினாலேயும் அதை அடக்கித் தன் மனசுபோ லே நடத்துவானல்லோ? அப்படிப்போலே நாமும் நமது சரீரத்தை அடக்கி நடத்தவேண்டுமென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொல்லியிருக்கி றார்கள். கடிவானத்தை எப்போதும் இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு நே

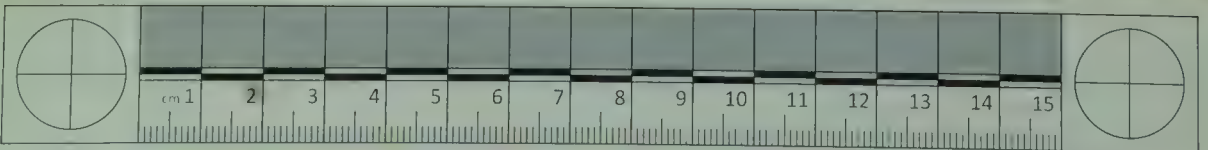
ரத்துக்கு நேரம் குதி முள்ளாலே குற்றவேண்டும். இப்படிச் செய்தால், உன் சரீரத்தை அடக்கி உன் மனசுபோலே அதை நடத்தி நீ விரும்புகிற புண்ணியத்திலெல்லாம் அதைப் பழக்குவாய். ஆனால் உன் சரீரத்தை ஒடுக்கி நடத்துவதற்கான பெலனும் சாமர்த்தியமும் உன்னிடத்தில் இல்லாவிட்டால், அது உன்னை ஆட்கொண்டு யாதொரு பாதாளத்திலே உன்னைத் தள்ளாமல் விடமாட்டாது. குதினா தன் சுய இச்சைபோல் நடக்க விரும்பும்போது, அதை ஒரு காரியத்திலும் தன் சுய இச்சைபோல் நடக்கவிடாமல் ஒடுக்குவதே அதைத் திருத்துவதற்கான வழிபாடாகும். நமது சரீர இச்சைபையும் கெட்ட பற்றுதலையும் அடக்கி ஒடுக்குவதற்கு நாமும் இப்படி நடக்க வேண்டும். அது மனசுபோலே எள்ளளவேனும் நடப்பதற்கு இடங்கொடாமல் அதை விரோதிக்க வேண்டும். அதில் ஆசாபாசமும் கெட்ட பற்றுதலும் எழும்பும்போது, எப்போதும் அதைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு விடாமலிருக்க வேண்டும்.

நமது சரீரமும் இந்திரிய இச்சையும் துர்க்குணமும் நமக்கு எல்லாதையும் விடப் பெரிய சத்துரு. அது புத்தி ஞாயத்துக்கும் சர்வேசுரனுக்கும் விரோதமாய் எழும்பி நம்மைக் கெடுக்க இடைவிடாமல் பிரயாசப்படுகின்றது. இதை அஸ்திவாரமான சத்தியமாக நமது மனதில் எப்போதும் தரித்துக்கொள்ளுகிறது மிகவும் பிரயோசனமாயிருக்கும். இதினிமித்தமாகத் தன்னைத்தானே அறிந்துகொள்ளுகிறது சகல சோதனைகளையும் செயிப்பதற்கு மிகவும் உதவியான வழிபாடாகுமென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் அருளிச்செய்தார்கள். ஏனென்றால் தன்னை அறிந்துகொள்ளப் பிரயாசப்படுகிறவன் தன் பலவினத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் அறிந்துகொள்ளுவான்; ஒரு கெட்ட நினைவு கெட்ட ஆசை அவனிடத்தில் வந்தவுடனே தன்னை எய்த்துப் பாதாளத்திலே விழத்தாட்டத் தேடுகிற தன் சத்துருவின் சோதனை இதுவென்று கண்டுகொள்ளுவான்; கண்டுகொண்டு அதுக்குக் காதுகொடாமலும் அதை நம்பாமலும் தன்பேரில் எச்சரிக்கையாயிருப்பான். ஆனால் தன்னை அறியாமலும் தன்னை அறிவதற்குப் பிரயாசப்படாமலுமிருக்கிறவன் சோதனை வரும்போது, விசேஷமாய் அது தன் மனப் பற்றுதலுக்குப் பிரியமாயிருந்தால், அது சோதனையென்று எண்ணாமல் ஞாயமான பற்றுதலென்றும், அது இந்திரிய இச்சைக்கு அடுத்ததாயிருந்தாலும், அது தனக்கு அவசரமென்றும் எண்ணி எளிதாய்ச் சோ

தனைக்குப்படுவான். ஆகையால்தான் எப்போதும் உன்னோடுகிணைகளும் உனக்கு வருகிற கேட்கரிய இச்சையினாலும் உண்டாகக்கெடுக்கத் தேடுகிற பிராணத்துக்கொள். இப்படி நிச்சயித்து உன்னை ஒறுப்பது எளிதாவை நம்புகிறவனா?

அர்ச். பெர்நர்துஸ் இது சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னத்துகிறதுபோலே நம்மையும் நீ வியாதிஸ்தரை நடத்திக்கொண்டால் பொல்லாப்பான பண்டங்களை மிகமாட்டாய்; அவர்கள் விமலாமென்று தள்ளினாலும், கட்டிலோ? நாம் எல்லாரும் ஞானத்து ஒழுங்கற்ற ஆசையும் பற்றுமமைக் கெடுக்கத் தேடுகிற சமம் நிச்சயித்துக்கொண்டால், தள்ளிச் செயிப்பது எவ்வளவுதத்தில் ஞான வியாதியில்லை, சத்துருவல்ல, சினேகிதனாயிருக்க ஆபத்துக்குள் அகப்பட்டிருக்க மையென்றெண்ணாமல் நன்னனக்கு மனசு வருமோ? உன் தப்பிதமல்லவென்று எண்ணி

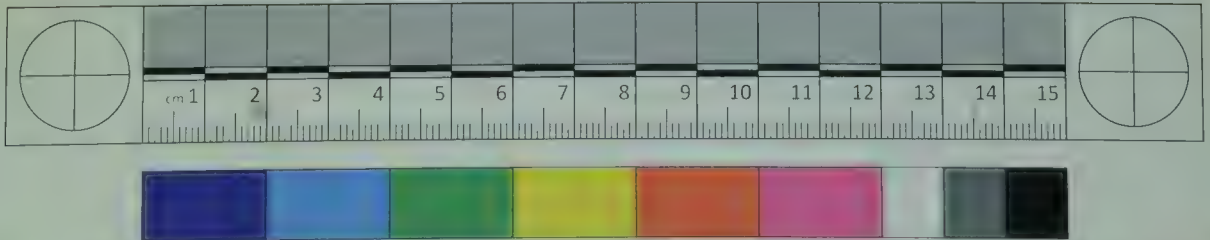
அர்ச். தொரோத்தேயர் யிருக்கும்போது, நடந்த ஓர் தென்னவென்றால், சந்நியாச சோதனையை அவரிடத்தில் வந்நியாசியார் அவரிடத்தில் வஎன்னிடத்தில் உண்டென்று

தனைக்குப்படுவான். ஆகையால் உனக்கு எல்லாத்திலும் பெரிய சத் துரு எப்போதும் உன்னோடுகூட இருக்கிறதென்றும் உன் கெட்ட ஆ சைகளும் உனக்கு வருகிற சோதனைகளும் உன் சரீரத்தினாலும் இந்தி ரிய இச்சையினாலும் உண்டாகிற தந்திர கபடமென்றும் அது உன்னை க் கெடுக்கத் தேடுகிற பிரான சத்துருவென்றும் ஸ்திரமாய் நிச்சயித் துக்கொள். இப்படி நிச்சயித்துக்கொண்டு நடந்தால், அதைச் செயித் து உன்னை ஒறுப்பது எளிதாயிருக்கும். ஏனென்றால் தன் சத்துரு வை நம்புகிறவனா?

அர்ச். பெர்நர்துஸ் இது காரியத்தில் மிகவுஞ் சரியான ஓர் புத்தி சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், நாம் வியாதிக்காரனா நட த்துகிறதுபோலே நம்மையும் நமது சரீரத்தையும் நடத்த வேண்டும்; நீ வியாதிஸ்தனா நடத்திக்கொண்டெவந்தால், அவர்கள் வியாதிக்குப் பொல்லாப்பான பண்டங்களை எவ்வளவு அலட்டிக் கேட்டாலும், கொ டிக்கமாட்டாய்; அவர்கள் வியாதிக்கு நன்மையான வஸ்துவை வேண் டாமென்று தள்ளினாலும், கட்டாயமாய் உள்ளுக்குக் கொடுப்பாயல் லோ? நாம் எல்லாரும் ஞான நோய் பிடித்திருக்கிறோமென்றும் நம து ஒழுங்கற்ற ஆசையும் பற்றுதலும் வியாதிஸ்தருக்குரிய ஆசையும் ந ம்மைக் கெடுக்கத் தேடுகிற சத்துருவின் தந்திர கபடமென்றும் நா ம் நிச்சயித்துக்கொண்டால், நமது ஆசை பற்றுதல் எல்லாத்தையும் தள்ளிச் செயிப்பது எவ்வளவோ எளிதாயிருக்கும்! ஆனால் என்னிட த்தில் ஞான வியாதியில்லை, சுகமேயிருக்கிறேன்; நான் எனக்குச் சத் துருவல்ல, சினேகிதனாயிருக்கிறேனென்று நினைப்பாயாகில், நீ வெகு ஆபத்துக்குள் அகப்பட்டிருக்கிராய். ஏனென்றால் தின்மையைத் தின் மையென்றெண்ணாமல் நன்மையென்றெண்ணினால், அதைத் தள்ள உ னக்கு மனசு வருமோ? உன்னுள்ளத்தில் தோன்றுகிறது மெய்தான், தப்பிதமல்லவென்று எண்ணினால், அதை எப்படி விலக்கி நடப்பாய்?

அர்ச். தோரோத்தேயர் தாம் இருந்த மடத்திலே ஞான-பிதாவா யிருக்கும்போது, நடந்த ஓர் சங்கதியை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அ தென்னவென்றால், சந்நியாசிகள் எல்லாரும் தங்களுக்கு நேரிடுகிற சோதனையை அவரிடத்தில் வந்து சொல்லுவார்கள். ஓர் நாள் ஒரு ச ந்நியாசியார் அவரிடத்தில் வந்து போசனப்பிரியமென்கிற சோதனை என்னிடத்தில் உண்டென்று சொன்னார். ஒரு தூக்குணம் வேறொரு

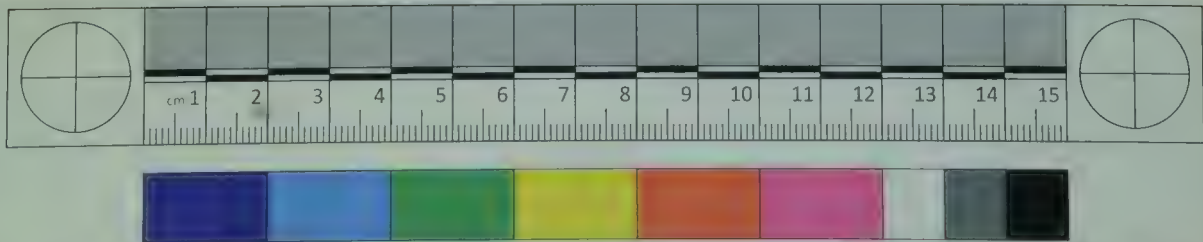

தூக்குணத்திலே இழுத்துக்கொண்டு போகிறது வழக்கமாயிருப்பதினாலே, அவரிடத்திலிருந்து போசனப் பிரியமென்கிற தூக்குணத்தினால் பித்தம் தின்கிற பண்டங்களைக் களவாண்டுக்கொண்டு வருவார். இதற்குக் காரணம் என்னவென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவரிடத்திலுக் கேட்டதற்கு அந்தச் சந்நியாசியார் சொன்னதாவது : என்னிடத்திலுள்ள அகோரமான பசியை அமர்த்துவதற்கு மடத்திலே கொடுக்கிற சாப்பாடு பற்றவில்லையென்றார். அப்போது நீர் கிரேஷ்டரிடத்திலே போய் உமது அவசரத்தை அவருக்கு வெளிப்படுத்த வேணுமென்று அர்ச்ச. தொரோத்தேயர் சொன்னார். ஆனால் கிரேஷ்டரிடத்தில் இது காரியத்தைப் பேசுவதற்கு அவர் வெட்கப்பட்டுப் போக மனசில்லாததினாலே, அர்ச்ச. தொரோத்தேயர் தானே கிரேஷ்டரிடத்திலே போய் இந்தச் சந்நியாசியாருடைய அவசரத்தை அவருக்குச் சொல்லிக் காட்டினார். அப்போது கிரேஷ்டர் இது காரியத்தை உம்முடைய மனசுபோலே செய்யுமென்று சொன்னதினாலே, அர்ச்ச. தொரோத்தேயர் உக்கிராணக்காரனே வரவழைத்து இந்தச் சந்நியாசியார் கேட்கிறதெல்லாம், எத்தனைவிசை கேட்டாலும், கொடுக்க வேணுமென்று சொன்னார். அப்படியே உக்கிராணக்காரன் கொடுத்து வந்தான். இந்தச் சந்நியாசியார் ஆசைப்பட்டுக் கேட்டதெல்லாம் அவன் ஏராளமாய்க் கொடுத்துக்கொண்டு வந்ததினாலே, கொஞ்ச நாள் வரைக்கும் திருடாமலிருந்தார்; ஆனால் கொஞ்ச நாளைக்குப்பின் தன் கெட்ட வழக்கப்பிரகாரம் திருடத்துவக்கினார். அப்போது தன் குற்றத்துக்காக அழுதுகொண்டு அர்ச்ச. தொரோத்தேயரிடத்திலே போய் அதைச் சொல்லிக் காட்டித் தனக்கு யாதோர் தெண்ணையிட வேணுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். இந்தச் சந்நியாசியார் தன் குற்றத்தை மறைக்காமல் வெளிப்படுத்துகிறது வழக்கம். குற்றத்தைச் சீக்கிரமாய்த் திருத்திக்கொள்ளுவதற்கு அதை வெளிப்படுத்துகிறது நல்ல வழிபாடாகும். இதைக் கேட்டு அர்ச்ச. தொரோத்தேயர் உக்கிராணக்காரன் நீர் கேட்டதெல்லாம் கொடுத்தானே, ஏதாகிலும் இல்லையென்று சொல்லவில்லையாயின்னு அவரிடத்திலே கேட்டார். அதற்கு அந்தச் சந்நியாசியார் சொன்னதாவது : நான் கேட்டதெல்லாம் சந்தோஷமாய் அவன் எனக்குக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தான்; ஆனால் அடிக்கடி அவனிடத்திலே போய்க் கேட்க வெட்கப்பட்டுத் திருடினேனென்றார். இப்போது இந்தச் சோதனையை நீர் நமக்குச் சொல்லிக் காட்டினதினாலே இது நமக்குத் தெரியுமே; உமக்கு வேண்டிய ஆகார வஸ்துக்களை நம்மிடத்தில் வந்து சே

உ-ம் காண்டம், ஐ. வெட்டுக்கப்படுவதற்கு உடனடியாக உத்தரவு பிறப்பித்து, அதற்குரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுமா? இல்லாவிட்டால், அதற்குரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளாமல் இருப்பதற்கு காரணம் என்ன?

போகிறது வழக்கமாயிருப்பதி
ரிபமென்கிற துர்க்குணத்தினி
ன்கொண்டு வருவார். இதற்
செஷ்டவர் அவரிடத்தில் கேட்
தாவது : என்னிடத்திலுள்ள
மடத்திலே கொடுக்கிற சாப்
பீர் கிரேஷ்டரிடத்திலே போ
ரிப்படுத்த வேண்டுமென்று அர்
கிரேஷ்டரிடத்தில் இது காரி
பட்டுப் போக மனசில்லாததின
ரேஷ்டரிடத்திலே போய் இந்த
அவருக்குச் சொல்லிக் காட்டின
பத்தை உம்முடைய மனசுபோ
அர்ச். தொரோத்தேயர் உக்கிரா
நியாசியார் கேட்கிறதெல்லாம்,
வேண்டுமென்று சொன்னார். அ
ந்து வந்தான். இந்தச் சந்நியாசி
அவன் ஏராளமாய்க் கொடுத்து
ன் வரைக்கும் திருடாமலிருந்தா
ன் கெட்ட வழக்கப்பிரகாரம் தி
ற்றத்துக்காக அழுதுகொண்டு
ய் அதைச் சொல்லிக் காட்டித்
பணுமென்று கேட்டுக்கொண்டா
தை மறைக்காமல் வெளிப்படுத்
ரமாய்த் திருத்திக்கொள்ளுவத
ல் வழிபாடாகும். இதைக் கேட்
ரக்காரன் நீர் கேட்டதெல்லாம்
யன்று சொல்லவில்லையோவென்
ந்தச் சந்நியாசியார் சொன்னதா
ஷமாய் அவன் எனக்குக் கொடுத்
கடி அவனிடத்திலே போய்க்கே
றார். இப்போது இந்தச் சோத
னதிலே இது நமக்குத் தெரி
துக்களை நம்மிடத்தில் வந்து கே

ட்க வெட்கப்படுவீரோவென்று அர்ச். தொரோத்தேயர் அவரிடத்தில்
கேட்டார். அதற்கு அவர் இல்லையென்று சொன்னார். அப்படியானால்
இனிமேலாக உமக்கு வேண்டியதெல்லாம் நம்மிடத்தில் வந்து கேளு
ம்; இனிமேல் ஒன்றும் திருடவேண்டாமென்று அர்ச். தொரோத்தேய
ர் சொன்னார். அப்போது அர்ச். தொரோத்தேயர் நோவாளிகளை விசா
ரித்துக்கொண்டு வந்ததினாலே, அவரிடத்தில் நல்ல நல்ல பதார்த்தங்
களெல்லாம் இருந்தது; அதை இந்தச் சந்நியாசியாருக்குக் கொடுத்து
க்கொண்டு வருவார்; அதினாலே கொஞ்சகாலம் வரைக்கும் அவர் திரு
டாமலிருந்தார்; ஆனால் கொஞ்சத்துக்குப்பின் தன் கெட்ட வாடிக்கை
ப் பிரகாரம் திரும்பியும் திருடத்துவக்கினார். அதினாலே வெட்கப்பட்
டி அர்ச்சியசெஷ்டவரிடத்தில் தன் சூற்றத்தை வெளிப்படுத்திப் போ
றுத்தல் கேட்டுத் தனக்குத் தண்டனையிட வேண்டுமென்று கஞ்சினா
ர். அப்போது அர்ச்சியசெஷ்டவர் அவரை நோக்கிச் சொன்னதாவது :
தம்பீ, உனக்கு வேண்டியதெல்லாம் நம்மிடத்தில் கேட்க நீ வெட்க
ப்படவில்லையென்று சொன்னாயே; நீ கேட்டதெல்லாம் கொடுத்துக்
கொண்டு வந்தோமே; இப்படியிருக்க ஏன் திருடுகிறாயென்று கேட்
டார். அதற்கு அந்தச் சந்நியாசியார் சொன்னதாவது : ஏன் திருடுகி
றேனென்று எனக்கே தெரியாது; ஏன் கெட்ட வாடிக்கையினாலேதா
ன் திருடுகிறேனென்று நினைக்கிறேன்; ஏனென்றால் எனக்கு ஒன்றும்
அவசரமில்லை; நான் திருடுகிறதைச் சாப்படாமல் குதிரைக்குக் கொ
ண்டுபோய்க் கொடுக்கிறேனென்றார். அவருடைய அறையில் போய்
பார்க்கும்போது, அநேகம் தின்கிற பண்டங்களைக் கட்டிலுக்குக் கீழே
ஒளித்துவைத்திருந்தார். அது கெட்டுப் புழுத்துப்போனபின், அதை
க் குதிரை இலாயத்துக்குக் கொண்டுபோய்க் குதிரைக்குக் கொடுப்பா
ர். ஆகையால் ஆசாபாசமும் கெட்ட வழக்கமும் மனுஷனை எவ்வளவு
பிரலாபத்துக்குரிய அந்தஸ்துக்குப்படுத்துகிறதென்றும் நாம் ஞான
வியாதிபிடித்து நமக்கு நாமே சத்துருவாயிருக்கிறோமென்று நிச்சயி
த்துக்கொள்ளுவதற்கு எவ்வளவு ஞாயமுண்டென்றும் மேற்சொன்ன
வர்த்தமானத்தைக்கொண்டு அறிந்து கொள்ளலாமென்று அர்ச். தொ
ரோத்தேயர் சொல்லியிருக்கிறார். தாம் செய்தது பாவமென்று இந்தச்
சந்நியாசியாருக்கு நன்றாய்த் தெரியும்; அதற்காகக் கஸ்திப்பட்டும் அ
ழுதாரே. அப்படியிருந்தாலும், அந்தக் சூற்றத்தில் திரும்பித் திரும்பி
விழாமல் இருக்கக் கூடவில்லையே. ஆகையால் ஆசாபாசத்துக்கும் கெ
ட்ட வாடிக்கை வழக்கத்துக்கும் ஒருவிசை இடங்கொடுக்கிறவன் அது

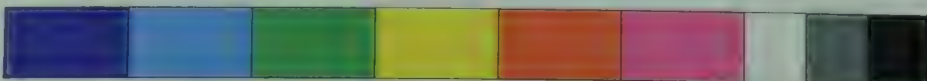
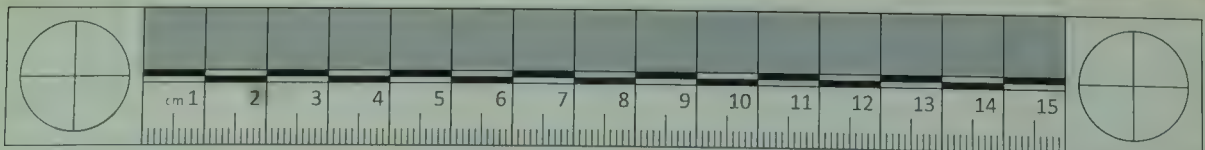
ற்கு அடிமையாய்ப் போவானென்று நீங்கேரோனென்னும் மடாதிபதி சொன்னது ஞாயந்தானே.

யஉ-ம் அதிகாரம்.

ஒறுத்தல் முயற்சி எப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுவது.

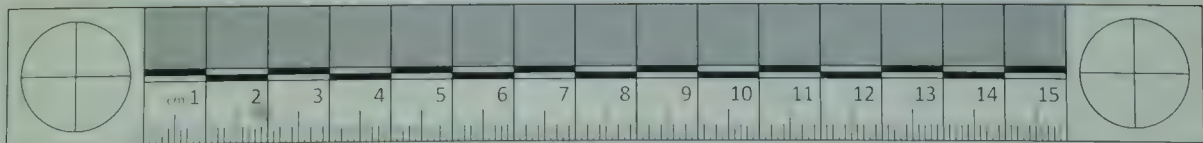
நம்மை நாமே செயித்து நமது ஆசாபாசத்தையும் மனப்பற்று தலையும் கீழ்ப்படுத்துவதற்கு ஒறுத்தல் முயற்சி பிரதான வழிபாடாயிருக்கிறதினாலே, இந்த முயற்சியைச் செய்வதற்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்று கொஞ்சம் விவரித்துக் காட்டுவது நலமாயிருக்கும். இதற்காக நமக்கு மிகவும் அவசரமானது இன்னதென்று யோசித்துப் பார்த்து முந்த முந்த அழைச் செய்துகொள்ளப் பிரயாசப்படவேண்டும். இது காரியத்தில் ஏற்படுத்தவேண்டிய பொது ஒழுங்கு இதுவே. ஆகையால் உன் சிரேஷ்டராலேயாகிலும் உன் சகோதரராலேயென்கிலும் வேறெந்த வழியாகவாகிலும் தினந்தோறும் தன்னாலே நேரிடுகிற சமயங்களிலெல்லாம் ஒறுத்தல் முயற்சி செய்து ஞானப் பிரயோசனம் அடையப் பிரயாசப்படு. ஒறுத்தல் முயற்சி செய்வதற்கான இந்தச் சமயங்களை விட்டுவிடாமல் செய்துகொண்டு வரவேண்டும். உன் மன அமரிகைக்காகவும் புறத்தியாருடைய நன்மாதிரிகைக்காகவும் இந்த முயற்சி செய்கிறது மிகவும் அவசரமாமே. ஒறுத்தலினாலே நமக்கு ண்டாகும் பிரயோசனத்தைப்பற்றி அதின்பேரில் பிரியப்பட்டுச் சிரேஷ்டர் நம்மை ஒறுத்து நமக்கு அருவருப்பான காரியங்களைக் கட்டளை யிட்டுத் தனியேயும் மற்றவர்களுக்கு முன்பாகவும் நமக்குக் கண்டனை தெண்டனை செய்யவேண்டுமென்று அலட்டிக் கேட்க வேண்டும். ஆனால் நீ இப்படி அலட்டிக் கேளாதேபோனாலும், தன்னாலே நேரிடுகிற சமயங்களைபெல்லாம் உன் நன்மைக்காகவும்; உன் புண்ணிய வர்த்திப்புக்காகவும் சர்வேசுவரன் அனுப்புகிறொன்றெண்ணிக்கொண்டு அச்சமயங்களில் பொறுமையோடும் நல்ல மனதோடும் ஒறுத்தல் முயற்சி செய்துகொள். தினந்தோறும் இப்படி அநேக சமயம் நேரிடும்; ஞானப் பிரயோசனம் அடையவேண்டுமென்கிற கருத்தோடு கவனம் வை

த்தால், தன்னை ஒறுப்பதற்கு எப்படி. முந்த முந்த சிரேஷ்டராகிலும் மகா வருத்தமான காரியங்களை மெல்லாம் உன் தலைமேல் விழுத்தமும் இல்லையென்றும் உனக்கு லுவலிலும் தன்னை ஒறுப்பதற்கு இதற்கு நீ எப்போதும் ஆயத்தமாகோடு பட்டநுபவித்து இதை இடிலே உனக்குள்ள வருத்தம், தற்காக நீ சுமக்கவேண்டிய சில லியதகளில் உன்னை ஒறுப்பதற்கில் சொல்லியிருக்கிறதுபோலே தோஷப்படு. வேறோர் தடவைக் கடிந்துகொள்ளுவார்கள்; ஆனால் குற்றமும்மில்லையென்றும் அருமதுபோலே அத்தனை பெரியதந்தபடி சொல்லாமல் வேறெவரும் உனக்குத் தோன்றும். ஆகிலும்தோஷப்படு; போக்குச் சொல்லல் குற்றமில்லையென்றும் அவ்விட்டுவதற்கான ஞாயங்களைச் செய்தற்கான சமயம் புறத்தியாராம்போதெல்லாம், ஒறுத்தல் முயற்சியோசனம் அடையலாம். சில விரும்பாமல் நம்மை ஒறுப்பவேறே சமயங்களில் கெட்ட சமயமே நம்மை ஒறுப்பார்கள்; கனவர்கள் வேண்டுமென்று நம்மைக் கொண்டு நமக்குத் தோன்றும்ந்தச் சமயம் ஒன்றையும் விடாமயது பழகவேண்டும். ஆனால் வைகளைச் சர்வேசுவரன் நேராய்ட்டுப் பார்த்தால், எண்ணத்தற்கு இப்படிப்பட்ட சமயங்க

அசாபாசத்தையும் மனப்பற்று
முயற்சி பிரதான வழிபாடா
செய்வதற்கு என்ன செய்யவே
ண்டிவது நலமாயிருக்கும். இதற்
இன்னதென்று யோசித்துப் பார்
காள்ளப் பிரயாசப்படவேண்டும்.
ய பொது ஒழுங்கு இதுவே. ஆ
ம் உன் சகோதரராலேயென்கிலு
த்தோறும் தன்னாலே நேரிடுகிற ச
கி செய்து ஞானப் பிரயோசன
ல் முயற்சி செய்வதற்கான இந்தச்
கொண்டு வரவேண்டும். உன் ம
லைய நன்மாதிரிகைக்காகவும் இந்
ரமாமே, ஒறுத்தலினாலே நமக்கு
ஆதின்பேரில் பிரியப்பட்டுச் சிரோ
வருப்பான காரியங்களைக் கட்டினை
முன்பாகவும் நமக்குக் கண்டனை
அலட்டிக் கேட்க வேண்டும். ஆன
பாலும், தன்னாலே நேரிடுகிற ச
ர்க்கவும் உன் புண்ணிய வர்த்திப்
கொன்றெண்ணிக்கொண்டு அச்சம
மனதோடும் ஒறுத்தல் முயற்சி
படி அநேக சமயம் நேரிடும்; ஞா
மன்கிற கருத்தோடு கவனம் வை

ந்தால், தன்னை ஒறுப்பதற்கு எப்போதும் போதுமான சமயம் அகப்
படும். முந்த முந்த சிரேஷ்டராலே உனக்கு வருகிற சமயங்களாவது:
மகா வருத்தமான காரியங்களை உனக்குக் கற்பிக்கிறோன்றும் பார
மேல்லாம் உன் தலைமேல் விழுகிறதென்றும் மற்றவர்களுக்கு ஓர் வரு
த்தமும் இல்லையென்றும் உனக்குத் தோன்றும்; அன்றியும் எந்த அ
லுவலிலும் தன்னை ஒறுப்பதற்கான வருத்தம் எப்போதும் நேரிடும்.
இதற்கு நீ எப்போதும் ஆயத்தமாயிருந்து இதுவெல்லாம் நல்லமன
சோதி பட்டபுவித்து இதை உனக்குப் பிரயோசனமாக்கிக்கொள்.
இதிலே உனக்குள்ள வருத்தந்தான் இயேசுநாதரைக் கண்பொவிப்ப
தற்காக நீ சுமக்கவேண்டிய சிலுவை. அப்புறம் அன்னவஸ்திரம் முத
லியதிகளில் உன்னை ஒறுப்பதற்குச் சமயம் கிடைக்கும். நமது ஒழு
ங்கில் சொல்லியிருக்கிறதுபோலே, இச்சமயங்களில் அகமகிழ்ந்து சந்
தோஷப்படு. வேறோர் தடவை உனக்கு யாதொரு தெண்டனையிட்டு
க் கடித்துக்கொள்ளுவார்கள்; ஆனால் இது காரியத்திலே உன் பேரில் ஒ
ரு குற்றமும்மில்லையென்றும் அல்லது உன் குற்றம் அவர்கள் நினைக்கி
றதுபோலே அத்தனை பெரியதல்லவென்றும் இந்தக் காரியத்தை நட
ந்தபடி சொல்லாமல் வேறேவிதமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்களென்று
ம் உனக்குத் தோன்றும். ஆகிலும் பறவாயில்லை; இதினிமித்தம் சந்
தோஷப்படு; போக்குச் சொல்லாதே, முறைப்படாதே, உன்னிடத்தி
ல் குற்றமில்லையென்றும் அல்லது அது சொற்ப குற்றமென்றும் கா
ட்டுவதற்கான ஞாயங்களைச் சொல்லாதே. அன்றியும் நம்மை ஒறுப்ப
தற்கான சமயம் புறத்தியாராலேயும் நமது சகோதரராலேயும் நேரிடு
ம்போதெல்லாம், ஒறுத்தல் முயற்சியெய்தால், நாம்வெகு ஞானப்பிர
யோசனம் அடையலாம். சில சமயங்களில் அவர்கள் வேணுமென்று
யோசனம் அடையலாம். சில சமயங்களில் அவர்கள் வேணுமென்று
விரும்பாமல் நம்மை ஒறுப்பதற்கான காரியங்களைச் செய்வார்கள்;
வேறே சமயங்களில் கெட்ட கருத்தில்லாமல் அசட்டைத்தனத்தினா
லே நம்மை ஒறுப்பார்கள்; கடைசியாய் இன்னம் சில சமயங்களில் அ
வர்கள் வேணுமென்று நம்மைப் பிறக்கணித்து அசட்டைபண்ணினா
ர்களென்று நமக்குத் தோன்றும். இது என்னமாயிருந்தாலுஞ் சரி, இ
ந்தச் சமயம் ஒன்றையும் விடாமல் எப்போதும் ஒறுத்தல் முயற்சி செ
ய்து பழகவேண்டும். ஆனால் விபர்தி சோதனை மன வருத்தம் முதலிய
வைகளைச் சர்வேசுரன் நேராய் நமக்கு அனுப்புவார். இதைக் கணக்கி
ட்டுப் பார்த்தால், எண்ணத் தொலையாது. ஒறுத்தல் முயற்சி செய்வ
தற்கு இப்படிப்பட்ட சமயங்கள் வெகுவாய் நேரிடும். முந்த முந்த இ

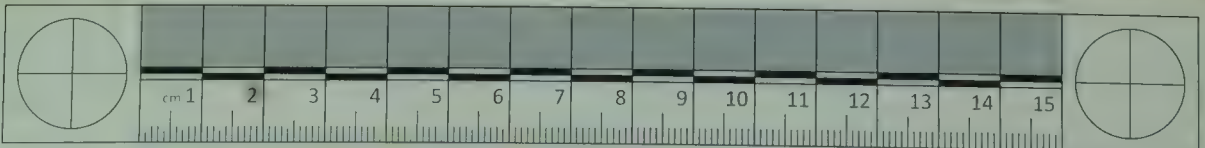

ச்சமயங்களில் நாம் ஒறுத்தல் முயற்சி செய்து பழகவேண்டும்; ஏனென்றால் இச்சமயங்கள் சுஷணத்துக்கு சுஷணம் நேரிடுகிறதினாலேயும் இதை விலக்க நம்மாலே கூடாததினாலேயும் இதைப் பட்டதுபவிக்கவேண்டியிருப்பதினாலேயும் இதிலே நமக்கு ஞானப் பிரயோசனம் உண்டாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். இதிலே நமக்கு ஞானப் பிரயோசனம் வருகிறதாமல்லாமல் இதை நல்ல மனதோடு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதினாலே வருத்தமும் நம்மமவிட்டு நீங்கும். ஏனென்றால் ஒரு காரியமே அந்த வருத்தத்துக்குக் காரணமல்ல. அதின்பேரில் நம்மிடத்திலுள்ள அருவருப்புத்தான் அந்த வருத்தத்துக்குக் காரணமாகும். ஆகையால் அதை நல்லமனதோடு பட்டதுபவித்தால், அது எளிதாக நமக்குத் தோன்றும்.

இன்னம் வேறொரு வித ஒறுத்தல் முயற்சியுமுண்டு. அதை நாம் வேணுமென்று செய்துகொள்ளவேண்டும்; ஆனால் வேணுமென்று செய்துகொண்டாலும் இது அவசரமான முயற்சிதானே. ஆகையால் இது முதல்தரமான ஒறுத்தல் முயற்சியென்று சொல்லவேண்டும். இதில் சிலது மெப்பான கிறிஸ்துவர்களாய் நடந்து நடேறுவதற்கு அவசரமான முயற்சியாகும். இவ்வண்ணமே தேவ கற்பனையை அதுசரிப்பதற்கு விக்கினமாயிருக்கிறதெல்லாததையும் ஒறுத்துத் தள்ளவேண்டும். வேறுசில ஒறுத்தல் முயற்சி மெப்பான சந்நியாசியாய் நடந்து புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு அவசரமாயிருக்கும். இப்படியே ஒழுங்கை அதுசரித்து அதில் விதித்திருக்கிறதெல்லாததையும் நன்றாய்ச் செய்துமுடிப்பதற்கு விக்கினமானதையெல்லாம் ஒறுத்து நீக்கவேண்டும். ஏனென்றால் நாம் ஒறுத்தல் முயற்சி செய்யாததினாலேதான் புண்ணிய வழியில் நாம் கட்டிக்கொள்ளுகிற பாவம் குற்றங் குறைகளெல்லாம் வருமென்பது நிச்சயம். ஒன்றில் நாம் புண்ணியத்தையும் சாங்கோபாங்கத்தையும் அதுசரிப்பதற்குப் படவேண்டிய வருத்தத்தைப்பட்டு அதுபவிக்க மனசில்லாததினாலே சூற்றங்குறைகளைக் கட்டிக்கொள்ளுவோம். அல்லது சூற்றம் செய்கிறதினாலே வரும் சந்தோஷத்தை அதுபவிப்பதற்காக அந்தக் சூற்றத்தில் விழுகிறது வழக்கம். இதை நன்றாய் உற்று விசாரிக்கக் கடவோம். கீழ்ப்படிதல் ஒழுங்கை அதுசரித்தல் மட்டசனம் மௌனம் அடக்க ஒடுக்கம் பொறுமை முதலிய வேறெந்தப் புண்ணியத்துக்கும் விரோதமான கு

ற்றத்தை நாம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்தக் சூற்றத்தில் விழுகிறதென்றால் புண்ணியங்களை அபொருக்கமாட்டாமல் அந்தக் சூற்றம் அந்தக் சூற்றத்தைக் கட்டிக் கொடுத்து அதுபவிப்பதற்காக அந்தக் சூற்றத்தில் கிறிஸ்துவனாய் நடந்து சட்டபதமானதெல்லாததையும் ஒறுத்து நம்மைப் பின்பெல்ல மனசுள்ளவனென்று இயேசுநாதர் திருவுளம் காட்டினால், நல்ல கிறிஸ்துவனாவ்வண்ணமே நல்ல சந்நியாசியாய் அந்தை அடையும்பொருட்டுச் சாத்தெல்லாததையும் ஒறுத்து நீக்கி நங்காலம் வரைக்கும் நீ செய்கிறதென்றால் வறக்கமான கிரிகைகளையெல்லாம் நீ எது விக்கினமாயிருக்கிறதெனத்தைச் செய்து அந்தந்தக் காரணமாய் போவதற்குக் காரணமாகத் தள்ளு. இப்படி நடந்தால், தினதமமாகும்; நீயும் நான்கு நாள் தினதில் நாம் ஸ்திரமான மனது வைத்து வர்த்திப்போமென்பதற்குச் சந்த

என்னிடத்தில் மிகவும் நல்ல செய்வதற்குச் சமயம் நேரிடும். என் விழுகிறேன்; புண்ணிய சாங்கோபாங்கம்; என் இப்படியாகிறதெனத்தைக் கேட்டவர்கள் எல்லாரும் தென்று சொல்லி அதற்கான வல்லிக் கொடுத்தார்கள்; ஆனால் டைசியாய் ஞானத்தில் தேர்த்த விடத்திலே போய் அவரிடத்திலே அவர் அதைக் கேட்டுக் கவனக்கு

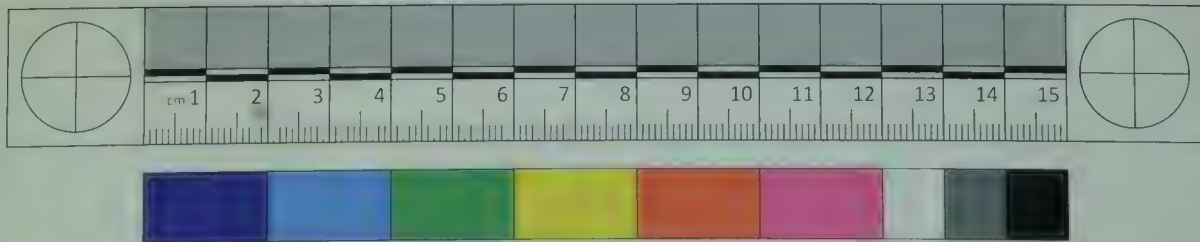

செய்து பழகவேண்டும்; ஏனெனில் நேரிடுகிறதினாலேயும் இயும் இதைப் பட்டநுபவிக்கவேண்டும்கு ஞானப் பிரயோசனம் உண்டேவோ நமக்கு ஞானப் பிரயோசனம்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவரும். ஏனென்றால் ஒரு காரியத்து, அநந்தமுனை அந்தக் காரியத்து. அநின்பேரில் நம்பித்திருந்ததற்குக் காரணமாகும். அநுபவித்தால், அது எளிதாக ந

ஸ் முமுப்சிபுமுன்டு. அதை நா
 ண்டும்; ஆனால் வேணுமென்று
 ன முபற்சிதானே. ஆகையால்
 ஸ்ரிபென்று சொல்லவேண்டும்
 னாய் நடந்து ஈடேறுவதற்கு அ
 னமே தேவ கற்பனையை அதுசரி
 னதையும் ஒறுத்துத் தள்ளவே
 மப்பான சர்வியாசியாய் நடந்து
 வதற்கு அவசரமாயிருக்கும். இ
 ல் விதித்திருக்கிறதெல்லாத்தை
 ிக்கினைமானதையெல்லாம் ஒறு
 ம் ஒறுத்தல் முபற்சி செய்யாத
 கட்டிக்கொள்ளுகிற பாவம் கு
 வரிச்சாய். ஒன்றில் நாம் புண்
 ம அதுசரிப்பதற்குப் படவேண்
 மனசில்லாததினாலே குற்றங்கு
 ல்லது குற்றம் செய்கிறதிலே வ
 க அந்தக் குற்றத்தில் விழுகிற
 சாரிக்கக் கடவோம். கீழ்ப்படித
 ம் மௌனம் அடக்க ஒடுக்கம்
 ணியத்தாக்கும் விரோதமான கு

ற்றத்தை நாம் கட்டிக்கொண்டிருந்தால், நம்மை ஒறுக்காததினாலேதான் இந்தக் குற்றத்தில் விழுந்தோமென்று அறிந்துகொள்ளுவோம். மேற்பொன்ன புண்ணியங்களை அதுசரிப்பதிலே வரும் வருத்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அந்தக் குற்றத்தில் விழுந்திருப்போம், அல்லது அந்தக் குற்றத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறதினாலே வரும் சந்தோஷத்தை அதுபவிப்பதற்காக அந்தக் குற்றத்தைச் செய்திருப்போம். நல்ல கிரிஸ்துவனாய் நடந்து ஈடேறுவதற்காகத் தேவ கற்பனைக்கு விரோதமானதெல்லாத்தையும் ஒறுத்து விலக்கவேண்டும். இதிலல்லலோ நம்மைப் பின் செல்ல மனசுள்ளவன் தன்னைத்தானே ஒறுக்கக் கடவானென்று இயேசுகாதார் திருவுளம்பற்றினார். தன்னை மறுதலித்து ஒறுக்காவிட்டால், நல்ல கிரிஸ்துவனுமிருக்கவும் ஈடேறவும் கூடாது. இவ்வண்ணமே நல்ல சர்ரியாசியாய் நடந்து புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடையும்பொருட்டுச் சாங்கோபாங்க அந்தஸ்துக்கு விளாதமானதெல்லாத்தையும் ஒறுத்து நீக்கவேண்டும். காலமே துவக்கிச் சாய ந்காலம் வரைக்கும் நீ செய்கிறதெல்லாத்தையும் சொதித்துப்பார். உன் வழக்கமான கிரிகைகளையெல்லாம் உத்தமமாய்ச் செய்துமுடிப்பதற்கு எது விக்கினமாயிருக்கிறதென்று கவனித்துப்பார். இந்த விக்கினத்தைச் செயிற்று அந்தந்தக் கிரிகைகளை மகா உத்தமமாய்ச் செய்யாமல் போவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறதெல்லாத்தையும் ஒறுத்துத் தள்ளு. இப்போ நடந்தால், தினந்தோறும் உன் கிரிகைகள் அதிக உத்தமமாகும்; நீயும் நாளுக்குநாள் அதிக உத்தமனாவாய். இது காரியத்தில் நாம் ஸ்திரமான மனது வைத்தாலே போதும்; புண்ணியத்தில் வர்த்திப்போமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

என்னிடத்தில் மிகவும் நல்ல அசைபுண்டு. ஆனால் புண்ணியம் செய்வதற்குச் சமயம் நேரிடும்போது, பலவினப்பட்டுப் பல சூற்றங்க ளில் விழுகிறேன் ; புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் நான் சேரக்கூடவி ல்லை ; ஏன் இப்படியாகிறதென்று ஒரு சந்நியாசியார் கேட்டார். இ தைக் கேட்டவர்கள் எல்லாரும் கவனக்குறைவிலே இப்படியாகிற தென்று சொல்லி அதற்கான வழிபாடுகளையும் புத்திமதிகளையும் சொ ல்லிக் கொடுத்தார்கள் ; ஆனால் இதுவெல்லாம் வீணாய்ப்போயிற்று. க டைசியாய் ஞானத்தில் தேர்ந்த விருத்தாப்பியரான ஓர் மகாத்துமா விடத்திலே போய் அவரிடத்தில் தன் கஸ்திபை வெளிப்படுத்தினார். அவர் அதைக் கேட்டுக் கவனக்குறைவிலே இப்படியாகிறதில்லை ; ம

ன உறுதியில்லாததினாலே இந்தக் குற்றங்களில் விழுக்கிறீர்கள். நாம் புண்ணியத்தில் வெகுவாய் வர்த்தியாமலும் நமது குற்றங் குறைகளே முழுதும் நிரூபிக்கொள்ளாமலும் போவதற்கு இதுவே மெய்யான காரணமாகும். நாம் இப்போது சொன்ன சமயங்களில் உன்னை ஒதுக்கவேண்டுமென்று உறுதியான மனசு வை. இப்படி வைத்தால், புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவாய்.

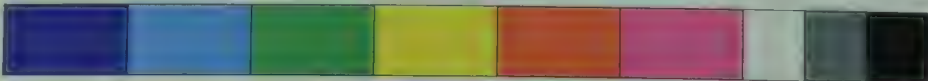
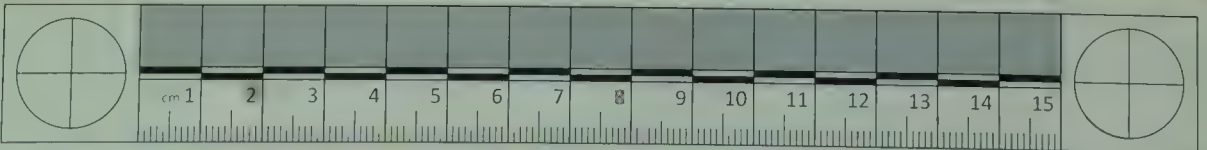
யந-ம் அதிகாரம்.

கடனுன காரியங்களிலும் கடனில்லாத காரியங்களிலும் தன்னை ஒதுக்கவேண்டுமென்பதன்பேரில்.

நாம் இதுவரையில் சொன்னதைவிட வேறென்றும் சொல்ல அவசரமில்லையென்றும் உத்தம சந்திராசிகளாவதற்கு நாம் எடுத்துக்காட்டின திருவிட ஆறுத்தலும் போதுமென்றும் அந்த முயற்சியைச் செய்கிறதே அவசரமென்றும் தோன்றுமாக்கும். ஆகிலும் இது காரியம் நமக்கு நன்றாய்க் கைகூடி வரும்படியாகவும் இதற்கு நன்றாய் ஆயத்தம் பண்ணும்படியாகவும் கடனில்லாத காரியங்களில் இன்னொருவித ஒறுத்தல் முயற்சியை ஞானசெய்ய சிந்தகர்த்தாக்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். நல்ல கிறிஸ்துவர்கள் ஈடேற்றத்துக்கு முழுதும் அவசரமான காரியங்களைச் செய்தாலே போதுமென்று இருக்கிறதில்லை; இன்னம் வேறுவித பத்திக்கடுத்த முயற்சிகளையும் செய்வார்கள். இது கடனுக்கு மேலான கிரிகைகளென்று வேத சாஸ்திரிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் கடனுள்ள நாட்களில் கிறிஸ்துவர்கள் பூசை காண்கிறதும்ல்லாமல் மற்ற நாட்களிலும் காண்பார்கள்; இன்னம் வேறே பத்திக்குரிய முயற்சிகளையும் செய்து அடிக்கடி பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணி நன்மைவாங்குவார்கள். இவ்வண்ணமே நல்ல சந்திராசிக் தன் ஒழுங்குகளை அதுசரித்து அதில் விதித்திருக்கிற ஒறுத்தல் முயற்சியை மாத்திரம் செய்கிறது பற்றாது; ஒழுங்கில் குறிப்பாத காரியங்களிலும் சிலவிசை தன்னை அடக்கி வேறே ஒறுத்தல் முயற்சியும்

செய்யவேண்டும். தன் மனதே புண்ணிபத்தில் வர்த்திப்பதற்கும் உதவியான காரியம் ஒன்று சொல்லியிருக்கிறார். பாவமும் மமை ஒதுக்கிறது எப்படியென்றாவது: யாதொரு இடத்துக்குத் திருப்பி எதையாகிலும் பார்த்துப் பாராதே. பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று உனக்கு மனசு புத்தியுள்ளவனாக மற்றவர்கள் குத்தோன்றுமாக்கும்; அதைப் போய் அங்கே என்ன சமைக்கப் பார்க்கப்போகாதே. யாதொருக் கொண்டுவந்ததை நீ கண்டு அறிவதற்கு உன்னிடத்தில் வெளி மனுவற்றோவன் வீட்டின் யார், எங்கேயிருந்து வருகிறார்களா வந்தானென்று அறிய உன்ருங் கேளாதே.

நமது சுயமனதை ஒறுத்தல் உதவியாயிருக்குமென்று அறியுங்கள். ஏனென்றால் இந்த அற்புதக் கப்பழகிணல், கொஞ்சத்துக்கு யமனசைத் தள்ளப் பழகுவோள் சமாதான காலத்தில் சன்யாஸ்திப்போலே தோன்றினதற்கு இதனாலே அவர்களிடத்திப்போலே பாவமில்லாத காரியம் மனசை மறுதலித்து ஒதுக்கப் பாவமான காரியங்களிலும் தவறாமல்லாத காரியங்களில் தன்பொனவென்று போதித்திருக்கிறார்களும்போது, ஒரு பூசை

ங்க முயற்சி.

ங்களில் விழுதிறிவொன்றார். நா
மலும் நமது குற்றங் குறைக
போவதற்கு இதுவே மெய்யா
ன்ன சமயங்களில் உன்னை ஒ
வை. இப்படி வைத்தால், புண்

தகாரம்.

ல்லாத காரியங்களிலும்
மன்பதின்பேரில்.

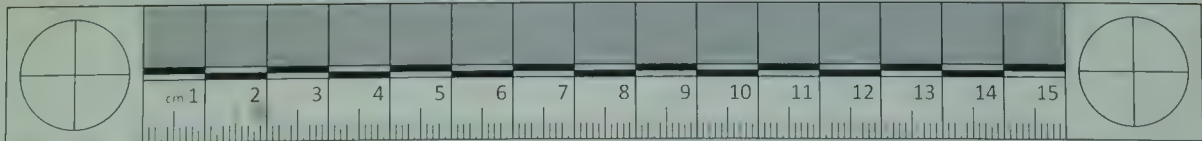
விட வேறொன்றும் சொல்ல அ
கனாவதற்கு நாம் எடுத்துக்கா
ன்றும் அந்த முயற்சியைச் செ
ய்யும். ஆகிலும் இது காரியம்
கவும் இதற்கு நன்றாய் ஆபத்
க காரியங்களில் இன்னொருவித
ந்தகர்த்தங்கள் ஏற்படுத்தியி
பெற்றதற்கு முழுதும் அவச
துமன்று. இரங்குதல்லை; இ
சிகளையும் செய்வார்கள். இது
வத சாஸ்திரிகள் சொல்லியிரு
ராத்களால் கிறிஸ்துவர்கள் பூ
களிலும் காண்பார்கள்; இன்ன
ம் செய்து அடிக்கடி பாவசங்கீர்
ர். இவ்வண்ணமே நல்ல சங்கி
யில் விதித்திருக்கிற ஒறுத்தல்
றுது; ஒழுங்கில் குறிபாத காரி
வேறே ஒறுத்தல் முயற்சியும்

உ-ம் காண்டம், டூ போதகம், டி.ஈ-ம் அதிகாரம்.

75

செய்யவேண்டும். தன் மனதோடு யுத்தம் பண்ணுகிறதைப்போலே
புண்ணியத்தில் ஷர்த்திப்பதற்கும் மன சமாதானத்தை அடைவதற்கு
ம் உதவியான காரியம் ஒன்றுமில்லையென்று அர்ச். தோரோத்தேயர்
சொல்லியிருக்கிறார். பாவமும் புண்ணியமுமாயிராத காரியங்களில் ந
ம்மை ஒறுக்கிறது எப்படியென்று காட்டுவதற்காக அவர் சொல்லுகிற
தாவது: யாதொரு இடத்துக்குப் போகிறாயோ? அப்போது தலையை
த் திருப்பி எதையாகிலும் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைவந்தால், அதை
ப் பாராதே. பேசிக்கொண்டிருக்கிறாயோ? யாதொரு காரியம் சொல்
லவேண்டுமென்று உனக்கு மனசுவந்து அதைச் சொன்னால், உன்னை
புத்தியுள்ளவனாக மற்றவர்கள் மெய்ச்சுக்கொள்ளுவார்களென்று உனக்
குத் தோன்றுமாக்கும்; அதைச் சொல்லாதே. சமையல் வீட்டுக்குப்
போய் அங்கே என்ன சமைக்கிறார்களென்று பார்க்க நினைவு வந்தால்,
பார்க்கப்போகாதே. யாதொரு அருமையான காரியத்தை மடத்துக்கு
க் கொண்டுவந்ததை நீ கண்டு யார் அதைக் கொண்டுவந்தார்களென்
று அறிவதற்கு உன்னிடத்தில் ஆசை பிறந்தால், அதைக் கேளாதே.
வெளி மனுஷனொருவன் வீட்டில் பிரவேசிக்கிறதைக் கண்டால், அவ
ன் யார், எங்கேயிருந்து வருகிறான், எங்கே போகிறான், என்னத்து
க்காக வந்தானென்று அறிப உனக்கு ஆசைவந்தால், உன்னை ஒறுத்து
ஒன்றுங் கேளாதே.

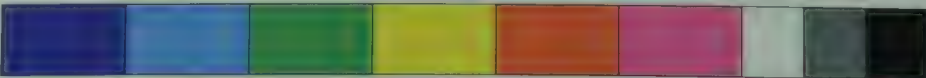
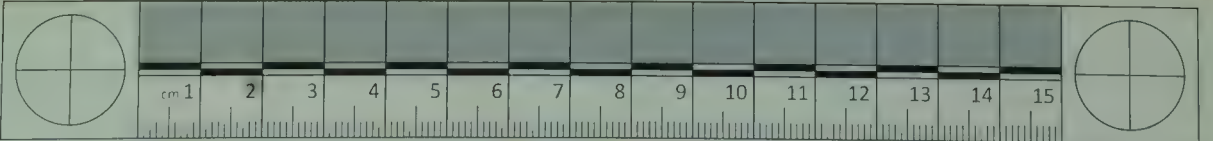
நமது சுயமனதை ஒறுத்துப் பழகுவதற்கு இந்த முயற்சி மிகவு
ம் உதவியாயிருப்பென்று அர்ச். தோரோத்தேயர் சொல்லியிருக்கிற
ர். எனென்றால் இந்த அற்பக் காரியங்களில் நமது மனசை மறுதலிக்
கப் பழகினால், கொஞ்சத்துக்குள்ளே பெரிய காரியங்களிலும் நமது சு
யமனசைத் தள்ளப் பழகுவோம். சண்டைக்குக் குறிக்கப்பட்டவர்க
ள் சமாதான காலத்தில் சண்டைசெய்யப் பழகுவார்கள். இது விளை
யாட்டுப்போலே தோன்றினபோதிலும், மெய்யான சண்டை செய்வத
ற்கு இதிலே அவர்களிடத்தில் அப்பியாச்சம் உண்டாகும். அப்படிப்
போலே பாவமில்லாத காரியங்களிலே முதலாய்ச் சந்தியாசு தன் சுய
மனசை மறுதலித்து ஒறுக்கப் பழகவேண்டும். இப்படிச் செய்தால்,
பாவமான காரியங்களிலும் தன்னை ஒறுக்கப் பழக்கமுண்டாகும். பா
வமில்லாத காரியங்களில் தன்னை ஒறுக்கப் பழகவேண்டுமென்று அர்ச்.
பொனவெந்தார் போதித்திருக்கிறார். நீ தோட்டத்தில் உலாவிக்கொ
ண்டிருக்கும்போது, ஒரு பூவைப் பறிக்கவேண்டுமென்று உனக்கு நினை

வெந்தால், பறிக்காதே; ஏனென்றால் அதைப் பறிக்கிறது பாவமில்லா விட்டாலும், தன்னை ஒறுப்பதற்காக அதைப் பறிக்காமலிருக்கிறது சர்வேசுரனுக்கு வேகு பிரியமாயிருக்கும். ஆகையால் தேவதாசன் தன் மனசுக்குள்ளே அந்தமுறை சொல்லவேண்டியதாவது: சர்வேசுர, உமது சினேகத்துக்காக நான் இதைப் பார்க்கிறதில்லை, இதைக் கேட்கிறதில்லை, இதைத் தின்கிறதில்லை, இதைப் பேசுகிறதில்லையென்று சொல்லவேண்டுமென்றார். அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ழியாவியேபரிஸ சொல்லியிருக்கிற வர்த்தமானாவது: அவர் சமுசார வாழ்க்கையிலிருக்கும்போது, பட்சி வேட்டையாடுகிறதற்கு வேகு பிரியப்படுவார்; கொக்கு வேட்டையாடுகிறது அநாருக்கு வழக்கம். ஆனால் அவர்விட்ட இராசாளி பட்சியைத் தூர்த்தி அதின்மேலே பாய்ந்து பிடிக்கப் போகிற தருணத்தில் அதைப் பாராதபடிக்குக் கண்ணைக் கவியுந்து கொண்டு நான் முழுதும் வேகு பிரயாசத்தோடு தாம் தேடின சந்தோஷத்தை ஒறுத்துத் தள்ளுவார். பாவமான காரியத்தை நீக்குவதற்காகப் பாவமில்லாத காரியத்தையும் நீக்குகிறது தேவ ஊழியருக்கு அடுத்த நடக்கையென்று அர்ச். கிரெகோரியார் வசனித்தார். வனவாசிகள் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சந்நியாசிகள் சகலத்திலும் தங்களை ஒறுத்து வருத்தமான காரியங்களிலே பழகுப்போருட்டிப் பாவமும் குற்றமுமாயிராத அற்பக் காரியங்களிலே அவர்கள் மனசுபோலே நடக்கவேண்டாமென்று விலக்கி அவர்களுக்கு மனசில்லாத காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கற்பித்து ஒறுத்தல் முயற்சியிலே அவர்களைப் பழக்கிக்கொண்டு வருவார்கள். இவர்களுடைய மாதிரிலையைப் பின் சென்று இயேசுசபையும் நவசந்யாசிகளைப் பற்பல அலுவல்களில் பழக்கி அவர்கள் துவக்கின வேலையை விடச் செய்து அவர்கள் செய்து முடித்த வேலையைப் பிறத்தெறியச் சொல்லித் திரும்பியும் அதைச் செய்யப்போட்டு நானாவத ஒறுத்தல் முயற்சியில் அவர்களைப் பழக்கிக் கொண்டு வருகிறதறிவோம். தங்கள் சுயமனசு சுய எண்ணத்தின்பேரில் பற்றுதல் வைக்காமல் அதை ஏற்கனவே வெறுத்துத் தள்ளுகிறதற்கு அவர்களிடத்தில் பழக்கம் உண்டாகும்படியாய் இயேசு சபை இதுவெல்லாம் செய்துகொண்டு வருகிறது.

இன்னம் இது காரியத்திலே நாம் செய்யவேண்டியதினனதென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொல்லுகிறதாவது: பாவமும் புண்ணியமுமாயிராத காரியங்களில் நமது மனதை ஒறுத்து அடக்கப் பழகுகிறது

ம் பற்றாது; முழுதும் அவசரமாக வேண்டுமென்றார்கள். ஆனால் ஒறுப்பதற்காகத் தன்பேரிலே வேண்டுமாவென்று கேட்பாயாத் தின்மைசெய்யப் படாதென்பபடியானால், என்னசெய்ய வேயசிஷ்டவர்கள் இது காரியத்திடுபிடித்திருக்கிறார்கள். அர்ச். இச்சத்தியத்தை அவர்கள் எடுதன் மனப்பற்றுதல் நிமித்தமாகம் ஒன்றும் செய்யாதே, ஒன்றுன்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். சன்று உன்னிடத்தில் கிளம்புகிறவையேற்றுவதற்காகவல்ல, பிராஞ்சீஸ்கு சித்தமாயிருக்கிறவதற்காகச் காப்படு. பல்லா இசுகோரென்னும் மடாதிபதி சமுதுகொண்டு கீழ்ப்படிவதற்காகமுன் படிக்கவேண்டுமென்கிறபடிக்கிறது உனக்குப் பிரியமாவென்று சர்வேசுரன் கற்பிக்கிறப்பதற்காகிலும் மற்றவர்களுக்கும் போகும்போது, அதின்பேசிர்ஷ்டர் கற்பிக்கிறதிலேயுருக்கிறதிலேயும் பிரசங்கித்துயங்களிலேயும் இப்படி நடந்துசுபாவப்பற்றுதலை ஒறுத்துத் தன்களைச் செய்துகொண்டுவா. ஏதெடுத்து இழுத்துக்கொண்டுபோஎசமானாயிருந்து அதுகளையெது அவருக்காகமாதிரம் அதுவல்லவோ நீங்கள் காப்பட்டாலும், தேவ தோத்திரத்துக்காகர்ச். சன்னப்பர் அருளிச்செய்த

தைப் பறிக்கிறது பாவமில்லா
தைப் பறிக்காமலிருக்கிறது ச
அகையால் தேவதாசன் தன்
வேண்டியதாவது: சர்வேசுவர,
புரீகிருஷ்ணன், இதைக் கேட்
தைப் பெசுறதினிலேயேயன்று
நீசென்று போர்ழியாவின்பேரில்
அவர் சமுசார வாழ்க்கையிலி
றற்கு வேகு பிரியப்படுவார் ;
ரு வழக்கம். ஆனால் அவர்விட்
ன்மேலே பாய்ந்து பிடிக்கப்
படிக்குக் கண்ணைக் கயிழ்ந்து
சர்த்தோடு தாம் தேடின சந்
வமான காரியத்தை நீக்குவத
நீக்குகிறது; தேவ ஊழியருக்கு
காரியார் வசனத்தார். வனவா
சிகள் சகலத்திலும் தங்களை ஒ
ழுகுப்போருட்டுப் பாவமும் கு
அவர்கள் மனசுபோலே நடக்
கு மனசில்லாத காரியங்களைச்
தல் முயற்சியிலே அவர்களைப்
னுடைய மாதிரிலையைப் பிள்
னைப் பற்பல அலுவல்களில் ப
விடச்செய்து அவர்கள் செய்து
விடத் திரும்பியும் அதைச் செ
பற்சியில் அவர்களைப் பழக்கிக்
யமனச் சுய எண்ணத்தின்பே
கனவே வெறுத்துத் தள்ளுகிற
டாகும்படியாய் இயேசு சபை
றுது.

செய்யவேண்டியதின்னதென்
வது: பாவமும் புண்ணியமு
ஒறுத்து அடக்கப் பழகுகிறது

ம் பற்றாது ; முழுதும் அவசரமான காரியங்களிலும் நமது மனதை ஒ
றுக்க வேணுமென்றார்கள். ஆனால் இது எப்படிச் செய்கிறது? தன்
னை ஒறுப்பதற்காகத் தன்பேரில் கடமையான காரியத்தை விட்டுவிட
வேணுமாவென்று கேட்பாயாக்கும். இல்லை, நன்மை செய்வதற்காக
த் தின்மைசெய்யப் படாதென்று அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார். இ
ப்படியானால், என்னசெய்ய வேணுமென்று கேட்பாயாக்கும். அர்ச்சி
யசிஷ்டவர்கள் இது காரியத்தில் ஆச்சரியமான ஓர் இரகசியம் கண்
டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அர்ச். சின்னப்பருடைய போதகத்திலிருந்து
இச்சத்தியத்தை அவர்கள் எடுத்துக்காட்டிச் சொல்லுகிறதாவது: உ
ன் மனப்பற்றுதல் நிமித்தமாகவும் இந்திரிய இச்சையினிமித்தமாகவு
ம் ஒன்றும் செய்யாதே, ஒன்றும் நீளையாதே, ஒன்றும் பேசாதேயெ
ன்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். சாப்படுவதற்குமுன் சாப்படவேணுமெ
ன்று உன்னிடத்தில் கிளம்புகிற ஆசையை ஒறுத்து உன் ஆசையை நி
லைநிலை நுவதற்காகவல்ல, பிழைப்பதற்காகச் சாப்படவேணுமென்
று சர்வேசுவரன் சித்தமாயிருக்கிறதினாலே, அவர் சித்தத்தை நிறைவே
ற்றுவதற்காகச் சாப்படு. பல்லாதியார் சொல்லியிருக்குமாப்போலே,
இசைக்கொண்டும் மடாதிபதி சாப்பாட்டவாறுக்குப் போகுமாப்போது, அ
ருதுகொண்டு கீழ்ப்படிவதற்காக மாத்திரம் போவார். படிக்கத்துவக்
குமுன் படிக்கவேணுமென்கிற ஆசையை உன்னுள்ளத்தில் ஒறுத்துப்
படிக்கிறது உனக்குப் பிரியமாயிருக்கிறதினாலேயல்ல, படிக்கவேணு
மென்று சர்வேசுவரன் கற்பிக்கிறதினாலே படித்துக்கொள். பிரசங்கி
ப்பதற்காகிலும் மற்றவர்களுக்குப் படித்துக் கொடுப்பதற்கென்கி
லும் போகுமாப்போது, அதின்பேரில் உனக்குள்ள பற்றுதலை ஒறுத்துச்
கிரேஷ்டர் கற்பிக்கிறதினாலேயும் அது சர்வேசுவரனுடைய சித்தமாயி
ருக்கிறதினாலேயும் பிரசங்கித்துப் படித்துக்கொடு. மற்றச் சகல காரி
யங்களிலேயும் இப்படி நடந்து உன் சகல கிரிகைகளின்பேரிலுமுள்ள
சுபாவப்பற்றுதலை ஒறுத்துத் தள்ளிச் சர்வேசுவரனுக்காக மாத்திரம் அது
களைச் செய்துகொண்டுவா. ஏனென்றால் உன் கிரிகைகள் உன்னைப்பி
டித்து இழுத்துக்கொண்டுபோகிறது ஞாயமல்ல; நீயே அதுகளுக்கு
எசமானாயிருந்து அதுகளையெல்லாம் சர்வேசுவரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்
து அவருக்காகமாத்திரம் அதுகளைச் செய்கிறது ஞாயமாகும். இதிலு
ல்லோ நீங்கள் சாப்பட்டாலும் குடித்தாலும் வேறே என்னசெய்தா
லும், தேவ தோத்திரத்துக்காக எல்லாத்தையும் செய்யுங்களென்று அ
ர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார்.

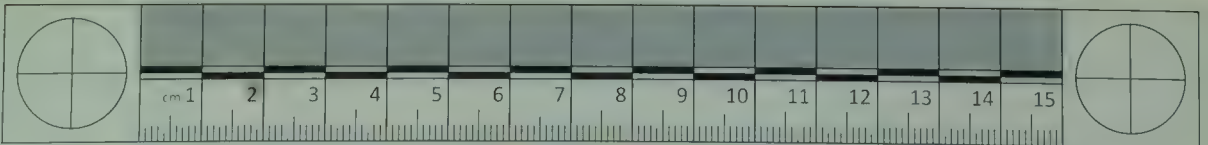
நமது சுயபிரியத்தினாலே ஒன்றும் செய்யாமல் சர்வேசுரனுக்காக மாத்திரம் எல்லாத்தையும் செய்து நமது அலுவலை நிறைவேற்றி ஒரு கிரிகையிலும் நமது சுயமனசைத் தேடாமல் தேவசித்தத்தை மாத்திரம் நாடி நாம் செய்கிற கிரிகைகள் நமக்குப் பிரியமும் நமது குணத்துக்கு ஒத்ததுமாயிருக்கிறதினாலே, அதின்பேரில் பிரியப்படாமல் தேவ பிரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக மாத்திரம் அதுகளைச் செய்து செய்து பழகுகிறது மிகவும் பிரயோசனமான முயற்சியென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இது மகா மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கடுத்த முயற்சியாமே. இப்படி நடக்கிறவன் தன் மனதை ஒறுக்கப் பழகிறதும்ல்லாமல் சகலத்திலும் தேவசித்தத்தின்படி நடக்கவும் பழகுவான். இது மிகவும் மேலானதும் மிகவும் பிரயோசனமுமான தேவ சினைக முயற்சியாமே; இது நாம் வேறேரிடத்தில் சொன்னதுபோலே, மகா உன்னத புண்ணிய சாங்கோபாங்கமாகும்.

இது காரியத்தில் நாம் இப்போது விஸ்தாரமான் வழியைத் திறந்து காண்பித்தோம். விசேஷமாய்த் தன் மனதை ஒறுக்க மனசுள்ளவன் மேற்சொன்ன இரண்டு அதிகாரங்களில் நாம் எடுத்துக் காட்டினதுபோலே, படிபடியாய்க் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் இந்த முயற்சிசெய்து ஒறுத்தலின் மேலான அந்தஸ்தில் ஏறலாம். இதற்காக முந்தமுந்த நம்மை ஒறுக்கவேண்டுமென்று நாம் தேடாமல் தன்னாலே நேரிடுகிற சமயங்களில் நம்மை ஒறுத்துப் பழகவேண்டும். இதில் பழகுவதற்குக் கொஞ்ச நாள் செல்லும்; விசேஷமாய் நமக்கு நேரிடுகிற ஒறுத்தலேப் பொறுமையோடு சுகிப்பதும்ன்றிச் சந்தோஷத்தோடும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமானால், வெகுநாள் செல்லும். இது நாம் இனிமேல் சொல்லப்போகிறதுபோலே, ஒறுத்தலில் மிகவும் உத்தமமான மூன்றாம் அந்தஸ்தாகும். இரண்டாவது, நல்ல சந்தியாசிகளாகி நமது ஒழுங்குகளைச் சரிவர அதுசரித்து நன்மாதிரிகையாய் நடப்பதற்கு விக்கினமானதெல்லாத்தையும் ஒறுத்துத் தள்ளவேண்டும்; இந்த விக்கினங்கள் எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காது. மூன்றாவது, பாவமில்லாத சில காரியங்களில் நம்மை ஒறுத்துப் பாவமான காரியங்களில் நமது சுயமனதை முழுதும் தள்ளப் பழகவேண்டும். இதற்காக ஒறுத்தல்முயற்சிகாலமே இத்தனை சாயங்காலம் இத்தனை செய்வேனென்று பிரதிக்கினைபண்ணித் துவக்கத்திலே கொஞ்சமும் நாளுக்கு நாள் அதிகமும் செய்துகொண்டு வரவேண்டும். நமக்கு அறிமுகமான சில இயேசுசு

பைச் சந்தியாசிகள் தாங்கள் செய்வதை மனையில் எண்ணிக்கொண்டேயை முழுதுமுடித்துக்கொண்டே. இதிலே இவர்கள் புண்ணிய நண்ப்பட்டது. இவர்களை நாமும் அது, நாம் செய்யக் கடமையான மாயிருக்கிறதினாலே செய்யாமல் துகொண்டு வரவேண்டும். இந்த ய சாங்கோபாங்கத்துக்கடுத்த முழுதும் இதை நிறைவேற்றிக்கொ

அன்றியும் நாம் இப்போது தல் முயற்சி செய்யும்போது, இம் முயற்சிபோலே செய்துகொண்டே மதுபேரிலுள்ள சினேகத்தினால் சமயங்களை அனுப்புகிறவரென் என் மகனே, நீ இதைச் செய்ய போது பட்டநுபவிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறதுபோலே உருபுவர் கையிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ச் செய்கிறதினாலே, இந்த முயற்சின்றி இது தேவ சினேக முயற்சி முமாயிருக்கும். தேவ சித்தத்தால் நம்மிடத்தில் கேட்கிற காரியம்தில் நம்மைத் தத்தளிக்கவிடாமது கிரிகைகளைச் செய்வதற்கு மான முகார்தரமாகும்.

அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர் வர்த்தமானாவது: அவர் ஒரு மாங்காவென்னும் பட்டணத்துன்னும் பட்டணத்தைவிட்டு வெகுயிலே வெகுபனி பெய்து வெகுநியில் வெகுநேரத்துக்குப் பிறகு அப்போது நவசந்தியாசிகள் எவ்

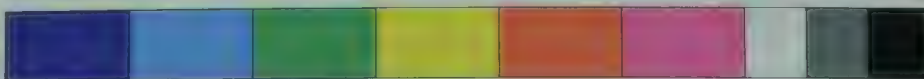
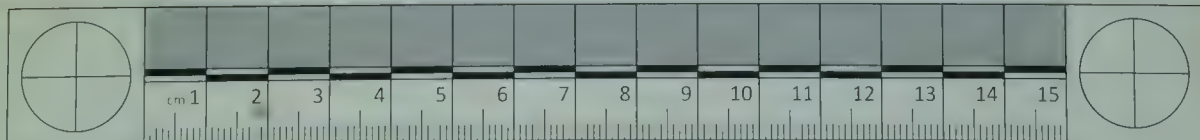
செய்யாமல் சர்வேசுரனுக்காக
அல்லவோ நிறைவேற்றி ஒரு
பாமல் தேவசித்தத்தை மாத்தி
புரிபமும் நமது குணத்து
ன்பேரில் பிரியப்படாமல் தேவ
நீரம் அதுகளைச் செய்து செய்
புரிப முயற்சியென்பதற்குச் சர்
புரிப சாங்கோபாங்கத்துக்கடுத்
தன் மனதை ஒறுக்கப் பழகி
தத்தின்படி நடக்கவும் பழகுவா
பிரயோசனமுமான தேவ சி
புரிபத்தில் சொன்னதுபோலே,
மகமாமும்.

து விஸ்தாரமான் வழியைத் திற
தன் மனதை ஒறுக்க மனசுள்ள
ங்களில் நாம் எடுத்துக் காட்டின
கொஞ்சமாய் இந்த முயற்சிசெய்
ஏறலாம். இதற்காக முந்தமுந்
தேடாமல் தன்னுலே நேரிடுகிற
வேண்டும். இதில் பழகுவதற்கு
ய் நமக்கு நேரிடுகிற ஒறுத்தலே
சந்தோஷத்தோடும் ஏற்றுக்கொ
லாம். இது நாம் இனிமேல் சொல்
கேவும் உத்தமமான மூன்றாம் அ
நீரியாகிளாகி நமது ஒழுங்கு
கையாய் நடப்பதற்கு விக்கினமா
வேண்டும்; இந்த விக்கினங்கள்
றுவது, பாவமில்லாத சில காரி
ன காரியங்களில் நமது சுயமன
ம். இதற்காக ஒறுத்தல்முயற்சி
களை செய்வேனென்று பிரதிக்கி
சமும் நாளுக்கு நாள் அதிகமும்
க்கு அறிமுகமான சில இயேசுசு

பைச் சந்ரியாகிகள் தாங்கள் செய்கிற ஒறுத்தல் முயற்சியைச் செபமா
லை மனியில் எண்ணிக்கொண்டு ஒவ்வொரு நாளைக்குள்ளே செபமா
லையை முழுதுமுடித்துக்கொண்டு வந்தார்களென்று அறிந்திருக்கிறோ
ம். இதினாலே இவர்கள் புண்ணியத்தில் மிகவும் வர்த்தித்ததாகக் கா
ணப்பட்டது. இவர்களை நாமும் கண்டுபாவிக்கக் கடவோம். நாலாவ
து, நாம் செய்யக் கடமையான காரியங்களை முதலாய் நமக்குப் பிரிய
மாயிருக்கிறதினாலே செய்யாமல் சர்வேசுரன் கற்பிக்கிறதினாலே செய்
துகொண்டு வரவேண்டும். இந்த முயற்சி மிகவும் மேலான புண்ணி
ய சாங்கோபாங்கத்துக்கடுத்ததாயிருக்கிறதினாலே, நமது சீவியகால
முழுதும் இதை நிறைவேற்றிக்கொண்டு வரலாம்.

அன்றியும் நாம் இப்போது சொல்லிக்காட்டின பிரகாரம் ஒறுத்
தல் முயற்சி செய்யும்போது, இதைத் தேவ சித்தத்தோடு ஒன்றித்தல்
முயற்சிபோலே செய்துகொண்டு வரலாம். இதற்காகச் சர்வேசுரன் ந
மதுபேரிலுள்ள சினேகத்தினாலே நமக்கு நன்மையாக இந்த ஒறுத்த
ல் சமயங்களை அனுப்புகிறாரென்றும் இயேசுநாதர் நம்மைப் பார்த்து
என் மகனே, நீ இதைச் செய்யவேண்டுமென்று அல்லது இதை இப்
போது பட்டதுபவிக்கவேண்டுமென்று நாம் சித்தமாயிருக்கிறோமென்
று சொல்லுகிறதுபோலே உறுபுகரித்துக்கொண்டு எல்லாத்தையும் அ
வர்கையிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் இப்படி
ச் செய்கிறதினாலே, இந்த முயற்சி அதிக எளிதும் இன்பமும் ஆவதும
ன்றி இது தேவ சினேக முயற்சியாகையால் சகலமும் எளிதும் பிரிய
முமாயிருக்கும். தேவ சித்தத்தை நிறைவேற்றுகிறோம்; சர்வேசுரன்
நம்மிடத்தில் கேட்கிற காரியமிதுதான் என்கிற நீனைவு இதுகாரியத்
தில் நம்மைத் தத்தளிக்கவிடாமல் ஸ்திரமாய் உறுதிப்படுத்தும்; நம
து கிரிகைகளைச் செய்வதற்கு இது மகா பிரயோசனமும் உத்தமமு
மான முகாந்தரமாகும்.

அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ழியா சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிற
வர்த்தமானமாவது: அவர் ஒரு நாள் நவசந்ரியாகிகள் மடமிருந்த சி
மாந்தாவென்னும் பட்டணத்துக்குப் போவதற்காக வல்லதோலிதென்
னும் பட்டணத்திலுமி வெகு தாமதம் சென்று புறப்பட்டார். வழி
யிலே வெகுபுனி பெய்து வெகு குளிராகற்று அடித்ததினாலே, இராத்தி
ரிமில் வெகுநேரத்துக்குப் பிறகு அந்த மடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்.
அப்போது நவசந்ரியாகிகள் எல்லாரும் படுத்துத் தூங்கினார்கள். வெ

ருநேரம் அவர் மடத்து வெளிக்கதவைத் தட்டிக்கொண்டிருந்தார்; பனி வெகுவாய்ப் பெத்துக்கொண்டிருந்தது; வெளிக்கதவு மடத்துக்கு வெகு தூரமாயிருந்ததினாலேயும் சந்நியாசிகளுக்கு முன்தூக்கமாயிருந்ததினாலேயும் வெகுநேரம் வரைக்கும் அவர் தட்டிச் சத்தத்தை ஒருவரும் கேட்கவில்லை. உடைசியாய்க் கேட்டுக் கதவைத் திறந்துவிட்டார்கள். தங்கள் பிதாவை அவ்வளவு நேரம் காக்கவைத்ததினாலேயும் அவர் சூளிப்பிடித்து நடுங்கிறதையுங்கண்டு நவசந்நியாசிகள், வெகு கஸ்திப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவர் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னதாவது: தம்பிரமாரே, கஸ்திப்படாதேயுங்கள்; நாம் காத்துக்கொண்டிருந்த அந்த நேரமும்தம் சர்வேசுரன் நமக்கு மகா மேலான ஞான ஆறுதலை அளித்தருளினார். ஏனென்றால் நமதுமேலே பனி பெய்யவும் சூளிக்காற்றடிக்கவும் செய்தவர் அவர்தானே. அவர் செய்கிறதெல்லாம் அளவில்லாத தாற்பரியத்தோடும் சந்தோஷத்தோடும் செய்கிறதினாலே, அவர் நம்மை ஒதுத்த நிமித்தமாக நாமும் அக்களித்துச் சந்தோஷப்படவேண்டுமென்று நினைத்து வெகு ஞான ஆறுதலைச் சுகித்ததுபவித்தோம். சிலவிசை இராசாக்களுக்குப் பிரியமாகச் சிங்கங்களையும் எருதுகளையும் கொல்லுகிறார்களல்லோ? இதிப்படியானால், சர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்படுவதற்காக நாம் என்னென்ன வருத்தப்பட்டாலும், அதுவெல்லாம் போதுமோவென்றார். ஆகையால் நம்மை ஒதுப்பதற்கு நேரிகிற சகல சமயங்களிலும் தேவ சித்தம் நம்மிடத்தில் நிறைவேறுகிறதைக் கண்டு களிகூர்ந்து ஒதுத்தல் முயற்சிசெய்து கொள்ளவேண்டும்.

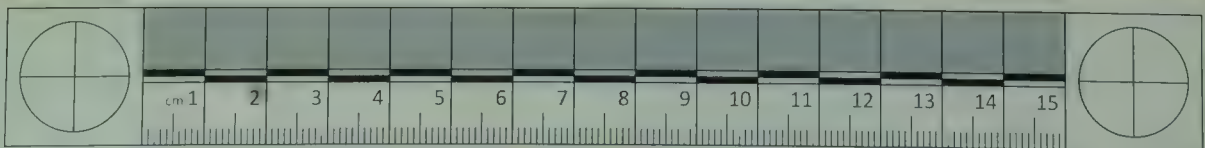
யச-ம் அதிகாரம்.

நம்மிடத்தில் ஓட்கொண்டு நம்மைக் கனமான சூற்றங்களில் விழத் தாட்டுவதே பிரதான துர்க்குணம் ஆகாபாசத்தை விசேஷமாய் ஒதுத்து அடக்க வேண்டுமென்பதின் பேரில்.

அரசராகமத்தின் முதல் புத்தகத்தில் சொல்லியிருக்கிறதாவது: அமலேசித்தென்பவர்களில் ஆண் பெண் பெரியோர் சிறியோர் முதற்கொண்டு எல்லானாயும் முழுதும் சங்கரித்து அவர்களுடைய ஆடு

மாடு முதலிய சகல மிருகங்களையும் சர்வேசுரன் சமுவேலென்னும் தீராசாவுக்குக் கற்பித்திருந்தார். அக்கிறதுபோலே, சவுலும் சகலவையும் அவன் ஆடு மாடு கொதெல்லாத்தையும் வைத்துக்கொலாம் அழித்துப்போட்டார்கள். ஸர்கள், அற்பக் காரியங்களில் தயமாயிருக்கிற கனமான காரியங்கெட்ட வழக்கங்களில் நிலைக்கொல்லுகிறதாவது: உங்களிடத்திலுள்ளவையும் நீங்கள் மிகவும் பழுவென்றும் விசேஷமாய் போசுவேசுரனுக்குப் பலியாக ஒப்புக் கொடுக்க வேல் என்ன செய்தார்? சவுலிடிலே அவனை வெகுவாய்க் கடித்து ய ஆகாக்கென்பவனை அழைத்து த ஆகாக்கென்பவன் பபத்தினுருக்கு முன்பாகச் சமுவேலென்றவெட்டிப் போட்டாரென்று வேளையும் செய்யவேண்டியது இதுதான் கொல்லவேண்டும். அதாவது, பிரதான துர்க்குணத்தை ஒதுத்து ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும். உன்னை வின் மகிமையை கீர்த்தியிப்போருமையை அடங்காத உன்கிச் சர்வேசுரனுக்குப் பலியாகக்

இன்னம் சிலர் உண்டு. அவர்கள் டவர்கள்போலேயும் அடக்க ஒதுதலும் நன்மாதிரிகையுள்ளவர்களை சப்படுவார்கள். முக்கியமான அடக்க மாட்டார்கள். இவர்கள் தங்கத்தமாய் ஊன்றி நின்று மகிமை

தட்டிக்கொண்டிருந்தார்; ப
து; வெளிக்கீதவு மடத்துக்கு
முன்னுக்கமாயிருந்
அவர் தட்டின சத்தத்தை ஒரு
டிக் கதவைத் திறந்துவிட்டா
ம் காக்கவைத்ததினாலேயும் அ
வசந்தியாசிகள் வெகு கஸ்தி
தது அவர் சிரித்துக்கொண்டு
படாதேயுங்கள்; நாம் காத்து
சர்வேசுரன் நமக்கு மகா மேலா
யொன்றால் நமதுமேலே பரி
வர் அவர்தானே. அவர் செய்கி
ந்தோடும் சந்தோஷத்தோடும்
கமீட்டமாக நாமும் அக்களித்
னைத்து வெகு ஞான ஆறுதலைச்
சாட்சுக்குப் பிரியமாகச் சிங்கங்
களல்லோ? இதிப்படியானால், ச
ராம் என்னென்ன வருத்தப்பட்
வன்றார். ஆகையால் நம்மை ஒ
ரிலும் தேவ சித்தம் நம்மிடத்தி
ந்து ஒறுத்தல் முயற்சிசெய்து

திகாரம்.

கனமான சூற்றங்களில் விழத்
ஆசாபாசத்தை விசேஷமாய்
மன்பதின் பேரில்.

த்தில் சொல்லியிருக்கிறதாவது:
ன் பெரியோர் சிறியோர் முதற்
ங்கரித்து அவர்களுடைய ஆடு

மாடு முதலிய சகல மிருகங்களையும் கொன்றுபோட வேண்டுமென்று ச
ர்வேசுரன் சமுவேலென்னும் தீர்க்கதரிசி வாயாலே சுவலென்னும் இ
ராசாவுக்குக் கற்பித்திருந்தார். ஆயினும் வேதாகமத்தில் சொல்லியிரு
க்கிறதுபோலே, சவுலும் சகல ஜனங்களும் ஆகாக்கென்னும் இராசா
வையும் அவன் ஆடு மாடு கொள்ளைப் பொருளில் நேற்றியாயிருந்த
தெல்லாத்தையும் வைத்துக்கொண்டு ஒன்றுக்கும் உதவாததை யெல்
லாம் அழித்துப்போட்டார்கள். அநேகர் இவர்களைப்போலே நடக்கி
றார்கள். அம்பக் காரியங்களில் தங்களை ஒறுப்பார்கள்; ஆனால் முக்கி
யமாயிருக்கிற கனமான காரியங்களில் தங்களை ஒறுக்காமல் தங்கள்
கெட்ட வழக்கங்களில் நிலைக்கொள்வார்கள். இவர்களுக்கு நாம் சொ
ல்லுகிறதாவது: உங்களிடத்திலுள்ள தலையான துர்க்குணம் என்ன
வென்றும் நீங்கள் மிகவும் பற்றுதல் வைத்திருக்கிற காரியம் என்ன
வென்றும் விசேஷமாய் யோசித்துப் பார்த்து அதை ஒறுத்துச் சர்
வேசுரனுக்குப் பலியாக ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும். ஏனென்றால் சமு
வேல் என்ன செய்தார்? சவுலிடத்திலே போய்ச் சர்வேசுரன் பேரா
லே அவனை வெகுவாய்க் கடிந்துகொண்டு அமலேசித்து இராசாவாகி
ய ஆகாக்கென்பவனை அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னார். கொழுத்
த ஆகாக்கென்பவன் பபத்தினாலே நடுங்கிக்கொண்டு வந்தான். கர்த்த
ருக்கு முன்பாகச் சமுவேலென்பவர் அவனைக் கண்டார் துண்டாய்ப்
வெட்டிப் போட்டாரென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.
நீயும் செய்யவேண்டியது இதுவே; அமலேசித்தருளைப் இராசாவைக்
கொல்லவேண்டும். அதாவது, உன்னிடத்தில் ஆட்கொண்டிருக்கிற
பிரதான துர்க்குணத்தை ஒறுத்து அதைச் சர்வேசுரனுக்குப் பலியாக
ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும். உன்னிடத்தில் நிறைந்திருக்கிற ஆங்காரத்
தை வீண் மகிமையை கீர்த்தியின்பேரில் உன்னிடத்திலுள்ள ஆவலை
போறுமையை அடங்காத உன் முரட்டுக் குணத்தை ஒறுத்து அடக்
கிச் சர்வேசுரனுக்குப் பலியாகக் கொடு.

இன்னம் சிலர் உண்டு. அவர்கள் வெளிப் பார்வைக்கு அர்ச்சிபசிஷ்
டவர்கள்போலேயும் அடக்க ஒடுக்கமுள்ளவர்கள்போலேயும் சகலத்
திலும் நன்மாதிரிகையுள்ளவர்கள்போலேயும் காட்ட வருந்திப் பிரயா
சப்பிடுவார்கள். முக்கியமான ஆத்தம ஒறுத்தலைக் கணவிலும் நினைக்
க மாட்டார்கள். இவர்கள் தங்கள் சுயமனசு சுயஎண்ணத்தில் பிடிவா
தமாய் ஊன்றி நின்ற மகிமையும் பெருமையும் அடைவதற்கு மற்ற

வர்களைவிட ஆசைப்படுவார்கள். பழைய வேதத்திலிருந்த வேதபாரகருக்கும் பரிசேயருக்கும் இயேசுநாதர் சொன்னதை இவர்களுக்கும் சொல்லலாம். அதென்னவென்றால், வேதபாரகரே, பரிசேயரே, ஐயோ! உங்களுக்கு நிர்ப்பாக்கியம், வசியையும் கோப்பையையும் வெளிப்பக்கத்திலே கழுவிச் சுத்தம்பண்ணுகிறீர்கள்; ஆகிலும் உள்புறம் அசுத்தமும் நரகலுமாயிருக்கின்றது. குருட்டுப் பரிசேயரே, வசியையும் கோப்பையையும் முந்த முந்த உட்புறத்தில் கழுவிச் சுத்தம்பண்ணுங்கள்; அப்போது வெளிப்பக்கமும் சுத்தமாயிருக்கும் என்றார். ஆகையால் நீ வெளிப்பார்வைக்குப் பரிசுத்தனாகும் பொருட்டு முந்த முந்த உன் ஆத்துமத்திலுள்ள துர்க்குணங்களை ஒதுத்துத் தள்ளிச் சுத்தம்பண்ணு. ஏனென்றால் உன்னிடத்தில் தோன்றுகிற இந்த வெளி அடக்க ஒடுக்கம் மன சமாதானத்தினாலும் அமரிக்கையினாலும் வராவிட்டால், உன் அடக்க ஒடுக்கம் உதவாத கள்ள ஞானந்தானே. இதிலே இரட்சகர் பரிசேயரை நோக்கிச் சொன்னதாவது: நீங்கள் வெள்ளையடித்த கல்லறைபோலிருக்கிறீர்கள்; அது மனிதருடைய பார்வைக்கு அழகாய்த் தோன்றும்; ஆனால் அதுக்குள்ளே செத்த பிரேதத்தின் எலும்பும் புழுத்த நாற்றமும் வீசுமென்றார். அவ்விடத்திலேதானே இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினது இங்கே நாம் சொல்லுகிறதை இன்னம் நன்றாய் ஒப்பித்துக் காட்ட உதவும். அதென்னவென்றால், வேதபாரகரே, கள்ள ஞானிகளான பரிசேயரே, ஐயோ! உங்களுக்கு நிர்ப்பாக்கியம். நீங்கள் துளசியிலும் சீரகம் வெந்தயத்திலும் பத்திலொருபங்கு கோவிலுக்குக் காணிக்கைக் கொடுக்கிறீர்கள்; ஆனால் வேதத்திலே முக்கியமாயிருக்கிற நீதியையும் இரக்கத்தையும் விசுவாசத்தையும் அசட்டைபண்ணினீர்களென்றார். இவ்வாக்கியம் நாம் இங்கே சொல்லுகிற சத்தியத்தை உத்தமமாய் ஒப்பித்துக் காட்டுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால், அற்பக் காரியங்களிலும் வருத்தமில்லாத சமயங்களிலும் தங்களை ஒதுக்கிறவர்கள் வெகுபேர் உண்டு. ஆனால் வருத்தமான காரியங்களிலும் தங்களைச் சுருக்கென்று குற்றுகிற சமயங்களிலும் ஒதுத்தலை இவர்கள் அதுசரிக்கமாட்டார்கள். ஆகிலும் இச்சமயங்கள் வேதான் விசேஷமாய் ஒதுத்தல் முயற்சி செய்யவேண்டும். நம்மிடத்தில் ஆட்கொண்டு நம்மைப் பற்றி இழுத்துக் கணத்த அபத்துக்குள்ளாக்கிப் பாரிக் குற்றங்களில் நம்மை விழுத்தாட்டுகிற ஆசாபாசம் துர்க்குணம் பற்றுதல் முதலிய கெட்ட வழக்கத்தை விசேஷமாய் ஒதுத்துத் தள்ளவேண்டும். மற்றதுகளைவிட அதிக அபத்துக்குரிய சண்

டை செய்து புண்ணியத்தில் வரியம் எதாகிலும் சகலரிடத்திலே கண்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொன்று இதை ஒதுத்து வேரோடு வேண்டும். தனி ஆத்தும சோசேஷமாய் இதன்பேரில் கண்ணதைத் திருத்திக்கொள்ளுகிறது

யரு-ம்

அற்பக் காரியங்களிலும் ஒதுத்து

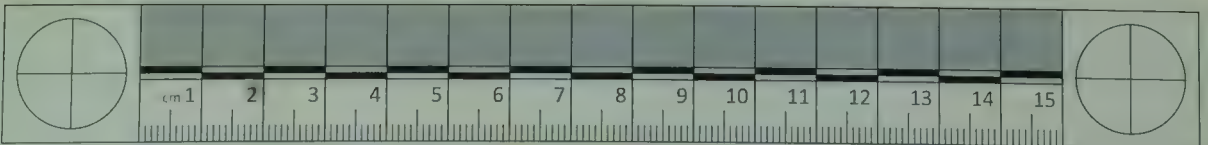
இவ்வித ஒதுத்தல் சர்வே

நாம் புண்ணியத்தில்

பிரயோசனமுட

சொ

கனமான காரியங்களில் களை அசட்டைப் பண்ணப்படா சட்டை பண்ணி இது சொற்பக்ங்கோபாங்கத்திலும் வர்த்திப்பணி இதை நிந்திக்கிறவர்களுக்குறோம். இவர்களுடைய எண்ணனிகளான வேதபாரகரையும் பரிண்டபோது, இந்தப் புத்தியை ரூல் அவர்கள் அற்பக் காரியக்ணடியாமல் பெரிய காரியங்களைரார். இதிலுல்லோ இதையும் டாதென்றார். அற்பக் காரியங்குனை அசட்டை பண்ணப்படங்களில் சொல்லியிருக்கிறோம்ருக்கிறதிலே, இதை அடிக்க

பெருத்தெருந்த வேதபாரக
சான்றதை இவர்களுக்கும் சொ
பாரகரே, பரிசேயரே, ஐயோ !
கோப்பையையும் வெளிப்பக்கத்
திலும் உள்புறம் அசுத்த
பரிசேயரே, வசியையும்
புறம் சுத்தம் பண்ணு
புறம் நுழைமென்றார். ஆகை
புறம் பொருட்டு முந்த முந்த
புறம் புறத்துத் தள்ளிச் சுத்தம்
புறம் புறம் இங் வேளி அட
புறம் அபரிக்கையினும் வராவிட்
கள்ள ஞானந்தானே. இதிலு
சான்றதாவது: நீங்கள் வெள்
புறம் அபரிக்கையினும் பார்வை
வருகின்றே செத்த பிரேதத்தின்
புறம். அவ்விடத்திலேதானே
புறம் நாம் சொல்லுகிறதை இன்
புறம். அதென்னவென்றால், வேத
புறம், ஐயோ! உங்களுக்கு நிர்ப்பா
வந்தயத்திலும் பத்திலொருபங்
புறம்; ஆனால் வேதத்திலே
புறத்தையும் விசுவாசத்தையும் அ
புறக்கியம் நாம் இங்கே சொல்லு
புறம் காட்டுமென்பதற்குச் சுந்
புறங்களிலும் வருத்தமில்லாத ச
புறம்பேர் உண்டு. ஆனால் வரு
புறம்கொண்டு குற்றுகிற சமயங்க
புறமட்டார்கள். ஆகிலும் இச்சமய
புறம் முயற்சி செய்யவேண்டும். நம்மி
புறத்துக் கனத்த ஆபத்துக்கு
புறம் விழத்தாட்டுகிற ஆசாபாசம் து
புறம்க்கத்தை விசேஷமாய் ஒறுத்
புறம் அதிக ஆபத்துக்குரிய சண்

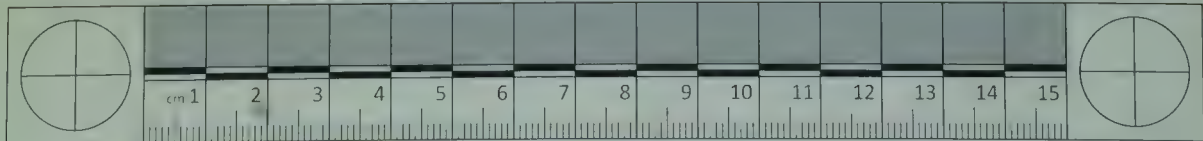
டை செய்து புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு விக்கினமாயிருக்கிற கா
ரியம் எதாகிலும் சகலரிடத்திலும் இருக்குமென்று அநுபவசித்தியின
லே கண்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொருவரும் இதை விசேஷமாய்க் கவனி
த்து இதை ஒறுத்து வேரோடு பிடுங்கும் பொருட்டுப் பிரயாசப்பட
வேண்டும். தனி ஆத்தம சோதனையிலும் செபத்தியானத்திலும் வி
சேஷமாய் இதன்பேரில் கண்ணுண்டாயிருக்க வேண்டும்; சகலரும் இ
தைத் திருத்திக்கொள்ளுகிறது மிகவும் அவசரமாமே.

—(0:)—

யரு-ம் அதிகாரம்.

அற்பக் காரியங்களிலும் ஒறுத்தல் முயற்சியை விடப்படாதென்றும்
இவ்வித ஒறுத்தல் சர்வேசரனுக்கு எவ்வளவு பிரியமும்
நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு எவ்வளவு
பிரயோசனமுமாய் இருக்குமென்றும்
சொல்லுவது.

கனமான காரியங்களில் கண்ணுண்டாயிருந்து அற்பக் காரியங்
களை அசட்டைப் பண்ணப்படாது. அற்ப ஒறுத்தல் முயற்சியை அ
சட்டை பண்ணி இது சொற்பக் காரியமென்றும் புண்ணியத்திலும் சா
ங்கோபாங்கத்திலும் வர்த்திப்பதற்கு இது உதவியல்லவென்றும் எண்
ணி இதை நிதிக்கிறவர்களுக்கு இங்கே புத்தி சொல்ல எத்தனிக்கி
றோம். இவர்களுடைய எண்ணம் மிகவும் தப்பிதமானது. கள்ள ஞா
னிகளான வேதபாரகரையும் பரிசேயரையும் இயேசுநாதர் கடிந்துகொ
ண்டபோது, இந்தப் புத்தியை நமக்குப் போதித்திருக்கிறார். ஏனென்
றால் அவர்கள் அற்பக் காரியத்தைக் கவனித்ததினாலே அவர்களைக் க
ண்டியாமல் பெரிய காரியங்களை விட்டுவிட்டதினாலே கண்டித்திருக்கி
றார். இதிலுல்லவோ இதையும் செய்யவேண்டும், அதையும் விடப்ப
டாதென்றார். அற்பக் காரியங்களைக் கனமாய் எண்ணவேண்டும்; அ
துகளை அசட்டை பண்ணப்படாதென்று நாம் ஏற்கனவே அநேக இ
டங்களில் சொல்லியிருக்கிறோம். இது மிகவும் கனமான காரியமாயி
ருக்கிறதினாலே, இதை அடிக்கடி சொல்லத் தரும். இல்லாவிட்டால்

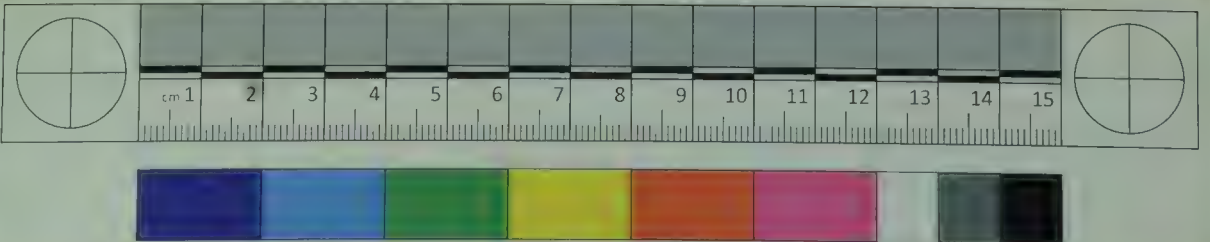

அசமந்தமும் தாறுமாறும் நமது இருதயத்தில் பிரவேசிக்குமென்று பயப்படுகிறதற்கு இடமுண்டு. ஆகிலும் இவ்விடத்தில் ஒறுத்தல் முயற்சியைக் குறித்து மாத்திரம் பேசுவோம். இதற்காக அற்ப ஒறுத்தல் முயற்சி எவ்வளவு பிரயோசனமென்றும் அதை அசட்டைபண்ணுகிறது எவ்வளவு மோசமென்றும் ஆக இவ்விருண்டு சத்தியத்தையும் விளக்கிக் காட்டுவோம். அற்ப ஒறுத்தல் முயற்சியும் சர்வேசுரனுக்கு எவ்வளவு பிரியமும் நமக்கு எவ்வளவு பேறுபலனும் உள்ளதென்று அறிந்துகொள்வதற்காக ஒரு காரியத்தை போதிக்கவேண்டும். அதென்னவென்றால், சரீர தபசு செய்கிறது முக்கியமான ஒறுத்தல்ல; தன் மனசை மறுதலித்து அடக்குகிறதே ஒறுத்தலென்று சொல்லப்படும் இயேசுநாதர் சுவீசேஷத்தில் நம்மிடத்திலே கேட்கிற மெய்யான மறுதலிப்பும் மெய்யான ஒறுத்தலும் இதுவே. கனமான காரியங்களில் நமது மனதை மறுதலிப்பதுபோலே; அற்பக் காரியங்களிலும் அதை மறுதலித்து ஒறுக்கலாம். அற்பக் காரியம் நமது குணத்துக்கு அதிக விரோதமாயிருந்தால், அதை ஒறுக்கிறது அதிக பிரயோசனமும் அதிக பேறு பலனுமாயிருக்கும். பெரிய காரியங்களினாலே நமக்குண்டாகும் வருத்தத்தைப் பார்க்க அநேக முறை அற்பக் காரியங்களினாலே அதிக வருத்தமுண்டாகிறதென்று திண்டிதோறும் அநுபவசித்தியினாலே அறிந்திருக்கிறோம்; ஏனென்றால் மன விரோதத்தை ஒறுக்கிறதே தபசாகும். நாம் ஒறுக்கிற காரியம் அற்பமாயிருந்தாலும் பெரிதாயிருந்தாலும் பறவாயில்லை; எந்தக் காரியத்தில் நம்மை ஒறுத்தாலும் சரி; நெவ சினைகளுக்காக நமது மனதோடு யுத்தம் பண்ணி அதைச் செயிக்கிறதினாலே, நமது மனதைச் சர்வேசுரனுக்குப் பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கிற மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நமது மனதொன்றே எல்லாத்தையும் விட நமக்குப் பிரியமாயிருக்கிறதினாலே, அதை ஒறுத்துப் பலியிடும்போது, எல்லாத்தையும் சர்வேசுரனுக்குப் பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கிறோமென்று சொல்லலாம்.

வேதாகமத்தில் இது காரியத்திலே தாவீதென்பவரைக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கிற வந்தமானத்தை அர்ச். அம்பிரோசியார் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், தாவீதென்பவர் ஓர் தடவை பிலிஸ்தினருக்கு எதிர் முகமாய்த் தாணியம் இறங்கியிருக்கும் போது, அவர் படைக்குத் தண்ணீர் இல்லாதிருந்தது. அப்போது அவர் ஓ! ஓ! பெத்தலேம் பட்டணத்திலுள்ள கிணற்றுத் தண்ணீரை

யாதொருவன் கொண்டுவந்தால் ஆனால் இந்தக் கிணறு சத்துருவாக இருக்கும் மூன்று வீரகூரர் குமுறை பிலிஸ்தினருடைய படைவந்து தண்ணீர் கொண்டுவந்தார். லியிருக்கிறதுபோலே தாவீதெனக்கு அதைப் பாண நைவேத்தியம் தண்ணீரைச் சர்வேசுரனுக்கு வென்று கேட்பாயாகும். இதற்காவது : ஆம், இது மகா பெரிய பிரியமான பலி இதுவே. வேதம் சொல்லியிருக்கிறதினாலே, இது துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் வேணுமோ? அர்ச். அம்பிரோசியார் கொரே தாகமாயிருக்கும்போது, ஸார் ஸார் தமது படைவந்துள்ளவேனுமென்று நன்மாதிரி தத்திலே ஒரு குடம் தண்ணீரைக் கொடுக்கவில்லை; தமது மனதால் தார். ஆகையால் அற்பக் காரியம் து மனதை முழுதும் சர்வேசுரனுக்கு இது மிகவும் மேலான பலியென்று அவத்துக்கு எப்போதும் மிகவும்

தாவீதென்பவருக்கு நடந்த பிரியர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிற வந்தமானத்தை வெளிப்படுத்த அரசாகமத்தின் இரண்டாம் தாவீதென்பவர் உடன்படிக்கை கொடுப்போன் பட்டணத்துக்குக் கொடுத்திலே உடன்படிக்கைப் பெட்ட இடத்துக்குக் கொண்டுபோகும் கத் தோன்றுகிறது. இக்காலத்தில் நுப்பிரகாரத்தில் இன்பாளுய்

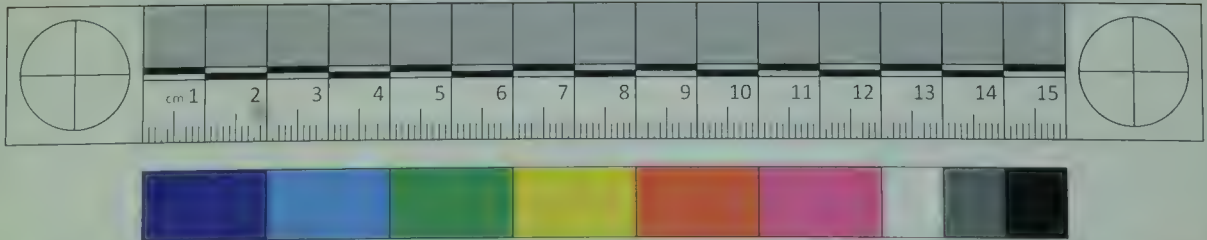

யத்தில் பிரவேசிக்குமென்று
இவ்விடத்தில் ஒதுத்தல் மு
தாம். இதற்காக அற்ப ஒதுத்த
மன்றும் அதை அசட்டைப
யம் ஆக இவ்விண்ணி சத்தி
அற்ப ஒதுத்தல் முயற்சியும் ச
கு எவ்வளவு பேறுபலனும் உ
தார்ப்பு, போதிக்கவே
பெற்றி ஏழுநெய்யாறு
அ. நெய்யே ஒதுத்தலெ
சத்தி நம்மிடத்திலே கே
ஒதுத்தலும் இதுவே. கன
பாதிப்பதுபோலே, அற்பக் கா
கலாம். அற்பக் காரியம் நமது
தல், அதை ஒதுக்கிது அதிக
பித்தும். பெரிய காரியங்களி
பார்க்க அநேக முறை அற்பக்
பாதிக்கென்று தின்றதோறும்
மும்; ஏனென்றால் மன விரோ
ஒதுக்கி காரியம் அற்பமாயிரு
தல்? ; எந்தக் காரியத்தில் நம்
துக்காக நமது மனதோடு புத்த
மது மனதைச் சர்வேசுரனுக்
பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நமது
மக்குப் பிரியமாயிருக்கிறதின
ப, எல்லாத்தையும் சர்வேசுரனு
ன்று சொல்லலாம்.

தாவீதென்பவரைக் குறித்து
அர்ச். அம்புரோசியார் எடுத்த
மன்றல், தாவீதென்பவர் ஓர் த
த தாணபம் இறங்கியிருக்கும்
ல்லாதிருந்தது. அப்போது அ
னுள்ள கிணற்றுத் தண்ணீரை

யாதொருவன் கொண்டுவந்தால், எவ்வளவு நலமாயிருக்குமென்றார்.
ஆனால் இந்தக் கிணறு சத்துருக்கள் பாளையத்துக்கு அப்பாலே இருந்
தது. ஆகிலும் மூன்று வீரகுரர் இதைக் கேட்டு உடனே புறப்பட்டு இ
ருமுறை பிலிஸ்தினருடைய படையைத்தாண்டி அந்தக் கிணற்றிலிரு
ந்து தண்ணீர் கொண்டுவந்தார்கள். ஆகிலும் வேதாகமத்தில் சொல்
லியிருக்கிறதுபோலே தாவீதென்பவர் அதைக் குடியாமல் கர்த்தருக்
கு அதைப் பான நைவேத்தியம்பண்ணி ஒப்புக்கொடுத்தார். ஒரு சூட
ம் தண்ணீரைச் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறது பெரிய பலியோ
வென்று கேட்பாயாக்கும். இதற்கு அர்ச். அம்புரோசியார் சொல்லுகி
றதாவது : ஆம், இது மகா பெரிய பலிதான் ; சர்வேசுரனுக்கு மிகவும்
பிரியமான பலி இதுவே. வேதாகமத்தில் இது வெகு காரியம்போலே
சொல்லியிருக்கிறதிலே, இது பெரிய பலியென்று நாமும் நிச்சயித்
துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் ஏன் இது பெரிய பலியென்று அறிய
வேணுமோ? அர்ச். அம்புரோசியார் சொல்லுகிறதைக் கேள். அவர்
கொரே தாகமாயிருக்கும்போது, அதைக் குடியாததினாலே தமது மன
தைச் செயித்துத் தமது படைமுழுதும் தாகத்தைப் பொறுத்துக்கொ
ள்ளவேணுமென்று நன்மாதிரிகை காண்பித்தாரென்றார். இது காரிய
த்திலே ஒரு சூடம் தண்ணீரை மாத்திரம் அவர் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்பு
க்கொடுக்கவில்லை ; தமது மனசை முழுதும் அவருக்கு ஒப்புக்கொடுத்
தார். ஆகையால் அற்பக் காரியத்திலும் நம்மை ஒதுக்கும்போது, நம்
து மனதை முழுதும் சர்வேசுரனுக்குப் பலியாகக் கொடுக்கிறதிலே
இது மிகவும் மேலான பலியென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; தேவ மகத்
துவத்துக்கு எப்போதும் மிகவும் பிரியமான பலியிதுவே.

தாவீதென்பவருக்கு நடந்த வேறொர் சங்கதியை அர்ச். கிரெகோ
ரியார் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அர்ச். அம்புரோசியாரும் இந்த
வர்த்தமானத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால்,
அரசராகமத்தின் இரண்டாம் புத்தகத்தில் சொல்லியிருக்கிறதாவது :
தாவீதென்பவர் உடன்படிக்கைப் பெட்டகத்தை வெகு ஆரபாரத்தோ
டு சீயோன் பட்டணத்துக்குக் கொண்டுபோகச் செய்தார். அக்காலத்
திலே உடன்படிக்கைப் பெட்டகத்தை ஓர் உடத்திலிருந்து வேறொர்
இடத்துக்குக் கொண்டுபோகும்போது, ஆகிறது வழக்கமாயிருந்ததா
கத் தோன்றுகிறது. இக்காலத்திலே முதலாய்த் தேவ நற்கருணைச் சு
ற்றுப்பிரகாரத்தில் இல்பாஞியா தேசத்துச் சுனங்கள் ஆகிறதைக் க

ண்டு வருகிறோம். ஆகையால் பெரிய இராசாவாகிய தாவீதென்பவர் தமது மகிமைபையும் மகத்துவத்தையும் பாராமல் இராசாவுக்குரிய வஸ்திரங்களை உரிந்துபோட்டுக் கூத்தாடிபோலே உடன்படிக்கைப் பெட்டகத்துக்கு முன்பாக ஆடிக்கொண்டு போனார். இதனினித்தும் அவருடைய பெண்சாதியாகிய மிக்கோலென்பவள் கூத்தாடிபோலே ஆடிப் பாடினீரென்று அவரைப் பிறக்கணித்துச் சொன்னாள். தாவீதிராசா இப்படி ஆடினதைத் தியானித்து அர்ச். கிரெகோரியார் ஆச்சரியப்பட்டுச் சொல்லுகிறதாவது : மற்றவர்கள் இதன்பேரில் என்னசொல்லுவார்களென்று எனக்குத் தெரியாது; தாவீதிராசா சிங்கங்களைவெட்டிக் கொடியாத்தைக் கொன்று பிலிஸ்தீனரைச் சங்கரித்ததைப் பார்க்கக் கூத்தாடிபோலே உடன்படிக்கைப் பெட்டகத்துக்குமுன் ஆடினதைக் கண்டு நாம் ஆச்சரியப்படுகிறோம். மேற்சொன்ன வெற்றிக் கொள்ளும்போது, துவட்டமிருகங்களைக் கொன்று சத்துருக்களைச் செயித்ததே அவருக்குக் கிடைத்த மகிமை; ஆனால் உடன்படிக்கைப் பெட்டகத்துக்குமுன் ஆடும்போது, தன்னைத்தானே செயித்தார். மற்றவர்களைச் செயிக்கிறதைவிடத் தன்னைச் செயிக்கிறது அதிக வருத்தமும்திக மகிமைபுமாகுமென்றார்.

ஆகையால் அற்ப ஒறுத்தல் முயற்சிகளை வெகு கனமாய் எண்ணி அதைப் பிறக்கணியாமலிருக்கக் கடவோம். இப்படிப் பிறக்கணித்தால், இதனினித்தம் தாவீதென்பவரைப் பிறக்கணித்து நிந்தித்துக் கோபித்துக்கொண்ட மிக்கோலென்பனைப்போலே தேவ கோப ஆக்கினையால் மலடராய்ப் போவோமென்று பயப்படுகிறதுக்கு இடமுண்டு. அற்பக் காரியத்தில் உன்னை ஒறுக்க ஐயுறவுப்பட்டுச் சொற்பக் காரியங்களை அசட்டைபண்ணி இது பிள்ளைகளுக்கும் நவசர்வியாசிகளுக்கு மாத்திரம் தகுந்தது, எனக்குத் தகாததென்று இவைகளைச் சரியாய் அதுசரித்துவர வெட்கப்பட்டால், இதிலுலே உன் செபத்தியானத்திலும் பிறர் ஈடேற்றத்துக்காக நீ செய்கிற அலுவலிலும் பிரயோசனப்படாமல் மலடனாகி ஞானப் பிள்ளைகளில்லாமல் வறண்டிபோவாயென்று பயப்படுகிறதற்கு இடமுண்டு. விசேஷமாய் மற்றவர்கள் அற்பக்காரியங்களில் சரியாய் நடக்கிறதைக் கண்டு நீங்கள் கொஞ்சப் புத்தியுள்ளவர்களென்று கேலிபண்ணி நிந்தித்தால், மேற்சொன்ன ஆக்கினை உங்களுக்கு வருவதற்கு அதிக இடமுண்டு. இப்படிக்கேலிபண்ணி நிந்திக்கிறது மிகவும் ஆபத்துக்குரிய காரியமானதினாலே இதன்பே

ரில் மகா எச்சரிக்கையாயிருப்பதையே விட்டுவிடுவதற்கு இது ஒரு தாவீதரசன் சொன்மம். அதென்னவென்றால், உன்துகொண்ட கர்த்தாவுக்குமுடிகமதிகமாய் என்னைத் தாழ்த்திகாரியத்தில் அர்ச். பெர்நர்துன் ஓகோ! சர்வேசுரனுக்குப் பிரிந்தாததுமான இந்த விளையாடது மனுஷருக்கு நிந்தைக்குரியதாகவும் தோன்றும். நாம் உஷருக்கும் பார்வைக்குரியதே இவ்வித விளையாட்டு விளையாள் என்னசொல்லுவார்களெனல் பழகப் பிரயாசப்படக் கட்டுநட்டு விளையாடக் கடவோமென்போது நாம் உலகத்துக்குச் சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமாகவு

யகூ-ம்

அற்பக் காரியங்களில் ஒறுத்தல் யிருக்கிறது ஆபத்துக்கு

அற்ப ஒறுத்தல் முயற்சிகளை வெகு கனமாய் எண்ணி அதைப் பிறக்கணியாமலிருக்கக் கடவோம். இப்படிப் பிறக்கணித்தால், இதனினித்தம் தாவீதென்பவரைப் பிறக்கணித்து நிந்தித்துக் கோபித்துக்கொண்ட மிக்கோலென்பனைப்போலே தேவ கோப ஆக்கினையால் மலடராய்ப் போவோமென்று பயப்படுகிறதுக்கு இடமுண்டு. அற்பக் காரியத்தில் உன்னை ஒறுக்க ஐயுறவுப்பட்டுச் சொற்பக் காரியங்களை அசட்டைபண்ணி இது பிள்ளைகளுக்கும் நவசர்வியாசிகளுக்கு மாத்திரம் தகுந்தது, எனக்குத் தகாததென்று இவைகளைச் சரியாய் அதுசரித்துவர வெட்கப்பட்டால், இதிலுலே உன் செபத்தியானத்திலும் பிறர் ஈடேற்றத்துக்காக நீ செய்கிற அலுவலிலும் பிரயோசனப்படாமல் மலடனாகி ஞானப் பிள்ளைகளில்லாமல் வறண்டிபோவாயென்று பயப்படுகிறதற்கு இடமுண்டு. விசேஷமாய் மற்றவர்கள் அற்பக்காரியங்களில் சரியாய் நடக்கிறதைக் கண்டு நீங்கள் கொஞ்சப் புத்தியுள்ளவர்களென்று கேலிபண்ணி நிந்தித்தால், மேற்சொன்ன ஆக்கினை உங்களுக்கு வருவதற்கு அதிக இடமுண்டு. இப்படிக்கேலிபண்ணி நிந்திக்கிறது மிகவும் ஆபத்துக்குரிய காரியமானதினாலே இதன்பே

இராசாவாகிய தாலீதென்பவர்
பாராமல் இராசாவுக்குரிய வ
போலே உடன்படிக்கைப் பெ
போனார். இதினிமித்தம் அவ
பவன் கூத்தாடிபோலே ஆடி
த்துச் சொன்னான். தாலீதிரா
அர்ச். கிரேகோரியார் ஆச்சரிய
கள் இதன்பேரில் என்னசொ
; தாலீதிராசா சிங்கங்களை வெ
லினரைச் சங்கரித்ததைப் பா
கப் பெட்டகத்துக்குமுன் ஆடி
ர்ம். மேற்சொன்ன வெற்றிக்
கொன்று சத்துருக்களைச் செ
; ஆனால் உடன்படிக்கைப் பெ
னத்தானே செய்தார். மற்றவ
செயிக்கிறது அதிக வருத்தமு

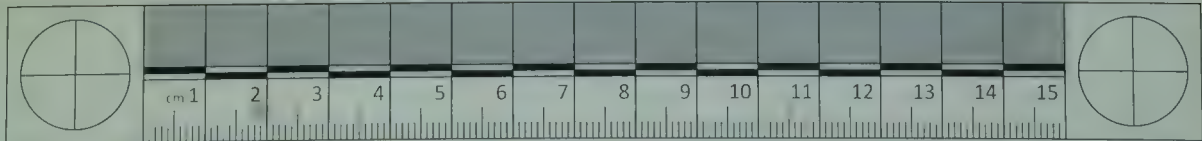
ற்சிகளை வெகு கனமாய் எண்
டவோம். இப்படிப் பிறக்கணி
ரப் பிறக்கணித்து நிந்தித்துக்
ப்போலே தேவ கோப ஆக்கி
பயப்படுகிறதுக்கு இடமுண்
ஐயுறுவுப்பட்டுச் சொற்பக் கா
களுக்கும் கவசநீயாசிகளுக்
ததென்று இவைகளைச் சரியா
தினிலே உன் செபத்தியானத்
கிற அலுவலிலும் பிரயோசன
களில்லாமல் வறண்டபோவா
லி. விசேஷமாய் மற்றவர்கள் அ
கக் கண்டு நீங்கள் கொஞ்சப் பு
ந்தித்தால், மேற்சொன்ன ஆக்
முண்டு. இப்படிக்கேலிபண்
பகாரியமானதினிலே இதன்பே

ரில் மகா எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும். மற்றவர்கள் புண்ணிய வ
ழியை விட்டுவிடுவதற்கு இது காரணமாயிருக்கும். மிக்கோலென்பவ
ளுக்குத் தாலீதரசன் சொன்ன மறுமொழி ஆச்சரியத்துக்குரியதாகு
ம். அதென்னவென்றால், உன் தகப்பனுக்குப் பதிலாக என்னைத் தெரி
ந்துகொண்ட கர்த்தாவுக்குமுன் விளையாடுவேன். நாள்தோறும் அதி
கமதிகமாய் என்னைத் தாழ்த்தி நிந்தைக்குரியவனாவேனென்றார். இது
காரியத்தில் அர்ச். பெர்நாதுஸ் பேரொலியிட்டுச் சொல்லுகிறதாவது :
ஓகோ! சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமும் மிக்கோலென்பவளுக்குப் பொரு
ந்தாததுமான இந்த விளையாட்டு எவ்வளவோ புகழ்ச்சிக்குரியது! இ
து மனுஷருக்கு நிந்தைக்குரியதாகவும் சம்மனசுகளுக்குப் பிரியமான
தாகவும் தோன்றும். நாம் உலோகத்துக்கும் சம்மனசுகளுக்கும் மனு
ஷருக்கும் பார்வைக்குரியானோமென்று சொன்ன அர்ச். சின்னப்பர்
இவ்வித விளையாட்டு விளையாடப் பழகியிருந்தார். நாமும் மற்றவர்க
ள் என்னசொல்லுவார்களென்று பயப்படாமல் இவ்வித விளையாட்டி
ல் பழகப் பிரயாசப்படக் கடவோம். உலகம் நம்மை நிந்திக்கும்பொ
ருட்டு விளையாடக் கடவோமென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார்.
அப்போது நாம் உலகத்துக்கும் சம்மனசுகளுக்கும் ஆச்சரியமாகவும்
சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமாகவும் இருப்போம்.

யசு-ம் அதிகாரம்.

அற்பக் காரியங்களில் ஒறுத்தல் முயற்சி செய்யாமல் அசட்டையா
யிருக்கிறது ஆபத்துக்குரிய காரியமென்று சொல்லுவது.

அற்ப ஒறுத்தல் முயற்சிகளைப் பிறக்கணித்து அசட்டைபண்
ணுகிறது மோசத்துக்குரிய காரியமென்று நாம் இப்போது சொன்ன
தை யோசித்தால், எளிதாய் அறிந்துகொள்ளலாம். ஏனென்றால் நாம்
ஒறுக்காமல் விட்டுவிடுகிற காரியம் எப்படிப்பட்டதென்று கவனிக்கப்
படாது. தேவ சினேகத்துக்காக அற்பக் காரியங்களிலும் நமது மன
தைச் செயிக்காமல் போகிறோமே; இதை மாத்திரம் கவனிக்கவேண்
டும். இன்னம் இது காரியத்தில் வேறொரு பெரிய பொல்லாப்புமுண்
டு; அதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். அதென்னவென்றால், அந்

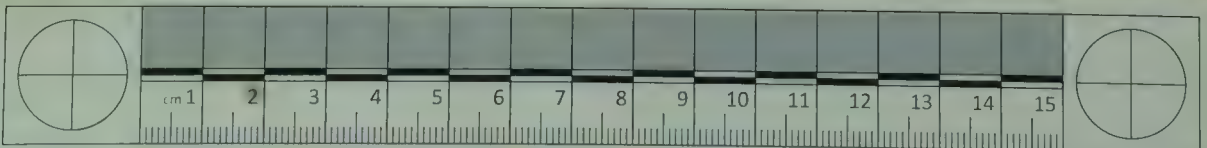

பக் காரியங்களில் ஒறுத்தல் முயற்சி செய்யாவிட்டால், சன்னம் சன்
னமாய்க் கனமான காரியங்களிலும் நமது மனதுபோலே நடக்கப் ப
ழகுவோம். இந்தப் பழக்கத்தினாலே நமது சுயமனசு ஸ்திரப்பட்டு வே
றெந்தக் காரியத்திலேயும் அடங்காமற்போகும். சொற்ப ஒறுத்தல் மு
யற்சிகளைச் செய்யாமல் விடுகிறதிலே வருகிற பால்லாப்புத் துவ
க்கத்திலே தெரியாது; ஏனென்றால் நமது சுயமனசு துவக்கத்திலே
சின்ன சிங்கக் குட்டிபோலேயிருக்கும். ஆனால் கொஞ்சத்துக்குள்ளே
இந்தச் சிங்கக் குட்டி அடங்காத கொடிய சிங்கமாகும்; அப்புறம் இ
தை அடக்குகிறது கூடாத காரியம். சகல தின்மைகளுக்கும் பாவத்
துக்கும் நரகத்துக்கும் நமது சுயமனசே காரணம். சுயமனசில்லாவி
ட்டால், நமக்கு நரகமே கிடையாதென்று அர்ச். பெர்நர்தஸ் வசனித்
தார். ஆனால் நாம் சொன்னபடி அம்பக் காரியங்களில் நம்மை ஒறுப்
பதினாலே நமது மனதைச் செயித்து அது தன் பிரியம்போலே நட
வாதபடிக்கு அடக்குவோம். முந்த முந்த அம்பக்குற்றங்களில் நம்மை
விழ்த்தாட்டிச் சொற்பச் செய்கொண்டு நம்மைப் பலவீனப்படுத்தி
அப்புறம் நமது பேரில் பெரிய செய்கொள்ளும்; ஆகையால் அம்பக்
காரியங்களிலே நம்மை ஒறுத்துச் செயிக்கப் பிரயாசப்படக் கடவோம்;
இப்படி நடந்தால், கனமான காரியங்களில் பசாசு நம்மைச் செயிக்கக்
கூடாமற்போகும் என்று ரிக்கார்தாசென்பவர் சொல்லியிருக்கிறார். இ
ன்னமும் அவர் தானே சொல்லுகிறதாவது: அம்பக் காரியங்களில் ந
ம்மை ஒறுக்கத்துவக்கவேண்டும்; இதிலே நாம் அடைகிற செயத்தை
க்கொண்டு பெரிய காரியங்களில் நம்மைச் செயிக்கலாமென்றார். காசி
யாலும் இந்தப் புத்தி சொல்லியிருக்கிறார். இதை விளக்கிக் காட்டுவ
தற்காக அவர் சொல்லுகிறதாவது: நீ எழுதுகிற இறகை நன்றாய்ச்
சீவனிலேயென்றும் கத்தி மொட்டையாய் இருக்கிறதென்றும் உன
க்குக் கோபம் வரும்போது இது எவ்வளவு சொற்பக் கோபமாயிருந்
தாலும், இதை அடக்கவேண்டும். ஏனென்றால் இதிலே நீ அடைகிற
செயத்தைக்கொண்டு கனமான சமயங்கள் நேரிடும்போதும் உன்னைத்
தானே ஒறுத்துக்கொள்ளுவாய்; நீந்தை அவமானப்படும்போது, மன
சமாதானத்தையும் பிறசினேகத்தையும் காப்பாற்றுவதற்குப் புதிதா
ன பெல்ன் உனக்குண்டாகுமென்றார்.

நாம் மன உச்சாயமாய் அம்பக் காரியங்களில் செய்கிற ஒறுத்தல்
முயற்சியிலே வேறொரு பிரயோசனமுமுண்டு. அதென்னவென்றால்,

நாம் இந்த முயற்சியைச் செய்
யினாலே நமக்கு அத்தனை பே
த்தென்பவர் சொல்லுமாப்பே
இடைவிடாமல் இந்த முயற்
இந்த முயற்சியை இவ்வளவு
ன்று இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவரி
வது: நான் பசாசுக்குச் சூத
கம் போரூமை முதலிய பெரி
மத்துக்கு மோசம் பண்ணுத
ஒறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்
ப்பட்டால், அதினாலே பெரிய
யங்கொண்டால், அம்பக் காரி
ங்கொள்ளக் கூடவில்லையென்
ர். இது காரியத்தை நாம் நன்
இது தேவ ஊழியர் ஒப்பித்த
அம்பக் காரியங்களில் நீ உன்
சு அம்பக் காரியத்திலே மாத்
ற்ப ஒறுத்தலை மாத்திரம் வி
சிலவிசை தோர்வை வந்தாலு
னால் நீ இந்த முயற்சியைக்
ம் சரீரத்துக்கும் விரோதமா
ண்டு சத்துருவும் அதிக ஆப
க்கு வருவிக்கும். அதுக்கு நீ
து விடியுமென்பது நிச்சயம்.

அர்ச். அகுஸ்தின் வெளி
துவனெருவன் ஈயினாலே தன்
மாயிருந்தான். இப்படி இரு
பதிதன் அவனைப் பார்க்க வந்த
தனக்கு வந்த வருத்தத்தை
காணக்கூடாத வஸ்துக்களைச்
க்கூடிய வஸ்துக்களைப் பசாசு
தப் பதிதருடைய தப்பறைய
க் காணக்கூடியதும் காணக்

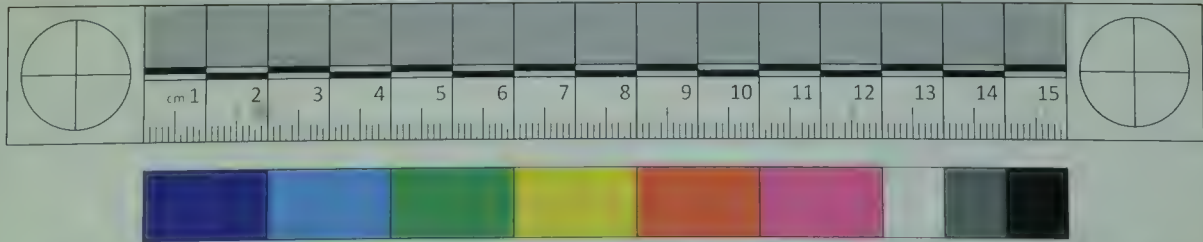

சுய்யாவிட்டால், சன்னம் சன்
து மனதுப்போலே நடக்கப் ப
து சுயமனசு ஸ்திரப்பட்டு வே
பாகும். சொற்ப ஒழுத்தல் மு
வருகிற பொல்லாப்புத் துவ
து சுயமனசு துவக்கத்திலே
ஆனால் கொஞ்சத்துக்குள்ளே
ய சிங்கமாகும்; அப்பும் இ
சகல தின்மைகளுக்கும் பாவத்
ச காரணம். சுயமனசில்லாவி
று அர்ச். பெர்ந்.துஸ் வசனித்
க் காரியங்களில் நம்மை ஒதுப்
அது தன் பிரியம்போலே நட
த அற்பக் குற்றங்களில் நம்மை
டு நம்மைப் பலவீனப்படுத்தி
காள்ளும்; ஆகையால் அற்பக்
க்கப் பிரயாசப்படக் கடவோம்;
லில் பசாசு நம்மைச் செய்க்கக்
பவர் சொல்லியிருக்கிறார். இ
வது; அற்பக் காரியங்களில் ந
லே நாம் அடைகிற செயத்தை
ம்ச் செய்க்கலாமென்றார். காசி
றார். இதை விளக்கிக் காட்டுவ
ரீ எழுதுகிற இறகை நன்றாய்ச்
ராய் இருக்கிறதென்றும் உன
வளவு சொற்பக் கோபமாயிருந்
ன்னால் இதிலே ரீ அடைகிற
கள் நேரிடும்போதும் உன்னைத்
த அவமானப்படும்தோது, மன
ம் காப்பாற்றுவதற்குப் புதிதா

காரியங்களில் செய்கிற ஒழுத்தல்
முண்டு. அதென்னவென்றால்,

நாம் இந்த முயற்சியைச் செய்துகொண்டுவந்தால், பசாசின் சோதனை
யிலே நமக்கு அத்தனை மோசம் வராமற்போகும். தேயோதோரே
த்தென்பவர் சொல்லுமாப்போலே, அர்ச். எவுசேபியார் இதின்மித்தம்
இடைவிடாமல் இந்த முயற்சியைச் செய்துகொண்டு வருவார். ஏன்
இந்த முயற்சியை இவ்வளவு ஊக்கமாப் செய்துகொண்டுவருகிறீரே
ன்று இந்த அர்ச்சிபசிஷ்டவரிடத்தில் கேட்டதற்கு அவர் சொன்னதா
வது: நான் பசாசுக்குச் சூது பண்ணுகிறேன்; அது ஆங்காரம் மோ
கம் போறமை முதலிய பெரிய சோதனைகளைக் கொண்டு என் ஆத்து
மத்துக்கு மோசம் பண்ணுதபடிக்கு அற்பக் காரியங்களிலும் என்னை
ஒழுத்துக்கொண்டுவருகிறேன்; அற்பக் காரியங்களில் நான் தோர்வை
ப்பட்டால், அதிலே பெரிய பொல்லாப்பு வராது; இதிலே நான் செ
யங்கொண்டால், அற்பக் காரியத்திலே முதலாய்ப் பசாசு தான் செய
ங்கொள்ளக் கூடவில்லையென்று கண்டு வெட்கி நாணிப்போகும்ன்றா
ர். இது காரியத்தை நாம் நன்றாய்க் கவனிக்க வேண்டும்; ஏனென்றால்
இது தேவ ஊழியர் ஒப்பித்துக் காட்டின சத்தியமாமே. ஆகையால்
அற்பக் காரியங்களில் ரீ உன்னை ஒழுத்துக்கொண்டு வருமட்டும் பசா
சு அற்பக் காரியத்திலே மாத்திரம் உனக்குச் சோதனை செய்து சொ
ற்ப ஒழுத்தலை மாத்திரம் விலக்கப் பிரயாசப்படும். இதிலே உனக்குச்
சிலவிசை தோர்வை வந்தாலும், இது வெகு பொல்லாப்பாயிராது. ஆ
னால் ரீ இந்த முயற்சியைக் கைவிட்டு அற்பக் காரியத்திலே பசாசுக்கு
ம் சரீரத்துக்கும் விரோதமாய்ச் சண்டை போடாதிருந்தால், இவ்விர
ண்டு சத்துருவும் அதிக ஆபத்துக்குரிய கனமான சோதனையை உன
க்கு வருவிக்கும். அதுக்கு ரீ இடங்கொடுத்தால், கனத்த மோசம் வந்
து விடியுமென்பது நிச்சயம்.

அர்ச். அகுஸ்தின் வெளிப்படுத்தின வர்த்தமானமாவது: கிறிஸ்
துவனெருவன் ஈயினிலே தனக்கு வந்த வருத்தத்தின் நிமித்தம் கோப
மாயிருந்தான். இப்படி இருக்கும்போது, மாணிக்கேயனென்னும் ஓர்
பதிதன் அவனைப் பார்க்க வந்தான். அப்போது கிறிஸ்துவன் ஈயினிலே
தனக்கு வந்த வருத்தத்தை அவனிடத்தில் சொல்லிக் காட்டினான்.
காணக்கூடாத வஸ்துக்களைச் சர்வேசரன் படைத்தாரென்றும் காண
க்கூடிய வஸ்துக்களைப் பசாசு படைத்ததென்றும் சொல்லுகிறது இந்
தப் பதிதருடைய தப்பறையாகும். இந்தத் தப்பறைக்கு விரோதமாய்
க் காணக்கூடியதும் காணக்கூடாததுமான சகல வஸ்துக்களையும் சர்

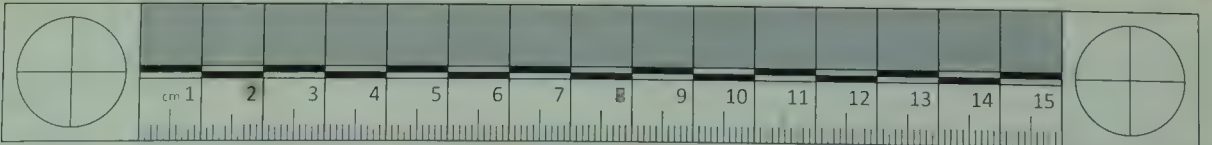
வேசுரன் படைத்தாரென்று பூசையில் சொல்லுகிற வீசுவாச மந்திரத் திலே திருச்சபை சேர்த்து வைத்திருக்கின்றது. இதிலே கண்ணுக்குக் காணாத அசரீரிபான் வஸ்துக்களையும் கண்ணுக்குக் காணக்கூடுமான கண்டிப்புள்ள வஸ்துக்களையும் சர்வேசுரன் படைத்தாரென்று அவ் சீகரித்துக்கொள்ள வேண்டும். மேற்சொன்ன மாணிக்கேயன் தன் தப்பறையை அந்தக் கிறிஸ்துவனுக்கு ஒப்பித்துக் காட்ட இது நல்ல சமயமென்றெண்ணி அவனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது : இந்த சபை ஆர் படைத்ததென்று நினைக்கிறாயென்றான். சயினாலே தனக்கு வருத்தம் உண்டாயிருந்ததினாலே, இதைச் சர்வேசுரன் படைத்தாரென்று கிறிஸ்துவன் சொல்லத் துணியவில்லை. அப்போது மாணிக்கேயன் சொன்னதாவது : இதைச் சர்வேசுரன் படைக்காவிட்டால், ஆர் படைத்ததென்றான். அதுக்குக் கிறிஸ்துவன் இதைப் பசாசு படைத்ததென்று நினைக்கிறேனென்றான். சபைப் பசாசு படைத்திருந்தால், அதுக்குக் கொஞ்சம் பெரிதாயிருக்கிற தேனையை ஆர் படைத்ததென்றான். அப்போது சபைச் சர்வேசுரன் படைக்கவில்லையென்று அந்தக் கிறிஸ்துவன் ஒத்துக்கொண்டதினாலே, தேனையை அவர் படைத்தாரென்று சொல்லத் துணியவில்லை. சுற்றும் தேனீச்சும் கொஞ்ச வித்தியாசமாதிரி இரப்பதினாலே, சபைச் சர்வேசுரன் படையாதிருந்தால், தேனையையும் அவர் படைத்திருக்கமாட்டாரென்று தோன்றுகிறதென்றான். அதன்பின் விட்டிலே ஆர் படைத்ததென்றும் பல்லியை ஆர் படைத்ததென்றும் அடைக்கலங்கருவியை ஆர் படைத்ததென்றும் ஆடு மாடு யானையை ஆர் படைத்ததென்றும் அந்தப் பதிதன் ஒன்றுக்குப் பிறகு ஒன்றாய்க் கேட்க இதுகளைச் சர்வேசுரன் படைத்திருக்கமாட்டாரென்று கிறிஸ்துவன் சொன்னான். கடைசியாய் மனுஷனை ஆர் படைத்ததென்று பதிதன் கேட்கச் சர்வேசுரன் படைக்கவில்லையென்று கிறிஸ்துவன் சொன்னான். சயினால் வந்த சொற்ப வருத்தத்தை இந்தக் கிறிஸ்துவன் பொறுக்கமாட்டாததினாலே, எவ்வளவு பெரிய பாவமாகிற பாதாளத்தில் விழுந்தானென்று பாருங்கள். பட்சி வேட்டையாடுகிறவர்கள் சிறு பட்சிகளைப் பிடிப்பதற்காக சபை இறையாகக் கண்ணியில் வைப்பார்கள். இப்படியே பசாசு சபைக் கொண்டு இந்தக் கிறிஸ்துவனைப் பிடித்ததென்று அர்ச். அருஸ்தின் வசனித்தார். ஆகையால் இந்தப் பொல்லாப்பு உனக்கும் வராதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிரு. யாதொரு அற்பக் காரியத்தினாலே உனக்கு வருத்தமுண்டாகிக் கஸ்தியும் சலிப்பும் உன் மனதில் பிறந்தால், இது

பசாசின் சோதனையென்று
கொண்டு பசாசு அநேகவரப்
மான பாவ தோஷத்தில் விழ

யா-ம்

இது காரியத்தில்
பிப

இவ்வளவுத்திலே முடி
ன்றுவிதப் பேருக்கெடுத்தது.
வும் இதை இங்கே சொல்ல
மனுஷருக்கும் ஒரே பிறவிக்கு
ருணம் சிலரிடத்திலுண்டு. அ
வருப்பு இவர்கள் கீழங்கிஷத்
லே, எல்லாம் கெட்டுப்போ
நாம் சொல்ல வேண்டிய முத
க்கு விரோதமான பற்றுதலு
னாலே, இது பாவமென்றும்
தக் கெட்ட பற்றுதலுக்கு உ
ற்றமுமாகும். கற்புக்கும் வி
துக்கும் விரோதமாய் நம்மிட
லாத பற்றுதலும் பாவமல்ல
ப்படவும் வேண்டாமென்று
ர்கள். இந்த நினைவு பாவமல்
பாவமாகும். இந்தச் சோதனை
க்கு மனதிலே இடங்கொடா
லே நீ அதிக பேறுபலனடை
மெல்லாரிடத்திலுமுள்ள சப
ஆத்துமத்தில் எவ்வளவு தா
ரில் எவ்வளவு அருவருப்பும்

சால்லுகிற விசுவாச மந்திரத்
கண்ணுக்குக் காணக்கூடமா
கூரன் படைத்தாரென்று அவ்
வான் மாணிக்கேயன் தன் த
பித்துக் காட்ட இது நல்ல ச
கொன்னதாவது : இந்த சபை
முன், சயினுலே தனக்கு வரு
சர்வேசுரன் படைத்தாரென்
ல்லை. அப்போது மாணிக்கே
யசுரன் படைக்காவிட்டால்,
நீர்ஸ்துவன் இதைப் பசாசு ப
சபைப் பசாசு படைத்திருந்
தென்தேவையை ஆர் படைத்த
கூரன் படைக்கவில்லையென்று
செய்து, தேவையை அவர் படை
சுக்கும் தேவையும் கொஞ்ச
சபைச் சர்வேசுரன் படையாதி
ருக்கமாட்டாரென்று தோன்று
ஆர் படைத்ததென்றும் பல்லி
கூடங்குருவியை ஆர் படைத்
ர் படைத்ததென்றும் அந்தப்
கூடங்குருவியைச் சர்வேசுரன் ப
யன் சொன்னான். கடைசியாய்
ந் கேட்கச் சர்வேசுரன் படை
யான். சயினுல் வந்த சொற்ப
யாறுக்கமாட்டாததினாலே, எவ்
ல் விழுந்தானென்று பாருங்
சிறு பட்சிகளைப் பிடிப்பதற்
வப்பார்கள். இப்படியே பசாசு
ப் பிடித்ததென்று அர்ச். அருஸ்
பால்லாப்பு உனக்கும் வராதப
புறப் காரியத்தினாலே உனக்கு
உன் மனதில் பிறந்தால், இது

பசாசின் 'சோதனையென்று எண்ணிக்கொள். அற்பக் காரியத்தைக்
கொண்டு பசாசு' அநேகரைப் பிடித்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கன
மான பாவ தோஷத்தில் விழத்தாட்டுகிறது வழக்கம்.

யௌ-ம் அதிகாரம்.

— (1) —

இது காரியத்தில் நாம் சொல்ல வேண்டிய மூன்று
பிரதான புத்தியின்பேரில்.

— (1) —

இவ்வியத்திலே மூன்று புத்தி சொல்ல வேண்டும்; இது மூ
ன்றுவிதப் பேருக்கடுத்தது. இவர்களுக்குப் புத்தியாகவும் ஆறுதலாக
வும் இதை இங்கே சொல்ல எத்தனித்திருக்கிறோம். அதாவது : சகல
மனுஷருக்கும் ஒரே பிறவிக்குணமில்லை. செயிப்பதற்கு வருத்தமான
குணம் சிலரிடத்திலுண்டு. ஆகையால் சகல நற்கிரகைகளுக்கும் அரு
வருப்பு இவர்கள் கீழங்கிஷத்தில் இடைவிடாமல் தோன்றுகிறதின
லே, எல்லாம் கெட்டுப்போனதென்று எண்ணிக் கஸ்திப்படுவார்கள்.
நாம் சொல்ல வேண்டிய முதல் புத்தி இவர்களுக்குச் செல்லும். புத்தி
க்கு விரோதமான பற்றுதலும் அருவருப்பும் மனசில் உண்டாகிறதி
னாலே, இது பாவமென்றும் குற்றமென்றும் எண்ண வேண்டாம்; இந்
தக் கெட்ட பற்றுதலுக்கு உட்பட்டு நடந்தால்மாதிரம் பாவமும் கு
ற்றமுமாகும். கற்புக்கும் விசுவாசத்துக்கும் வேறெந்தப் புண்ணியத்
துக்கும் விரோதமாய் நம்மிடத்தில் வருகிற கெட்ட நினைவும் மனசில்
லாத பற்றுதலும் பாவமல்ல; இதின்மித்தம் கஸ்திப்படவும் வருத்த
ப்படவும் வேண்டாமென்று அர்ச்சிபசிஷ்டவர்கள் சொல்லியிருக்கிறா
ர்கள். இந்த நினைவு பாவமல்ல; இதுக்குச் சம்மந்தத்தால் மாத்திரம்
பாவமாகும். இந்தச் சோதனை வருகிறதினாலே, நீ கஸ்திப்பட்டு அது
க்கு மனதிலே இடங்கொடாமல் தள்ளப் பிரயாசப்பட்டால், அதின
லே நீ அதிக பேறுபலனைவதற்கு அது காரணமாயிருக்கும். நா
மெல்லாரிடத்திலுமுள்ள சுபாவமான கெட்ட பற்றுதலினாலே நமது
ஆத்துமத்தில் எவ்வளவு தாறுமாறான ஆசையும் புண்ணியத்தின்பே
ரில் எவ்வளவு அருவருப்பும் விரோதமும் எழும்பினாலும், அதுக்குச்

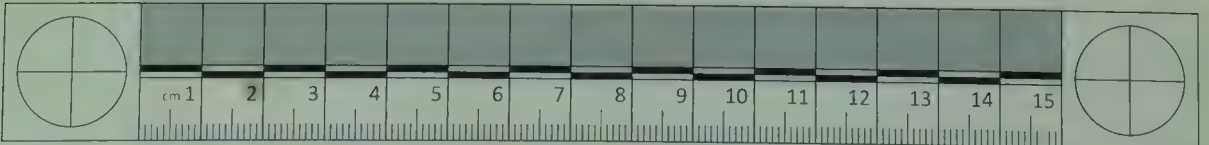

சம்மதியாதேபோனால், அதுவும் பாவமல்ல. தாறுமாறான இந்தப் பற்றுதலினாலே ஒருவன் கெட்டவனாகிறதும்மில்லை, நல்லவனாகிறதும்மில்லை; புண்ணிய சாங்கோபாங்கமுள்ளவனாகிறதும்மில்லை, இல்லாதவனாகிறதும்மில்லை. ஏனென்றால் இது சுபாவமாய்ப் பிறக்கிற காரியம்; இதை விலக்க நம்மாலே முடியாது; சென்மப் பாவதோஷமே இதுக்குக் காரணம். அர்ச், சின்னப்பரிடத்திலே முதலாய் இப்படிப்பட்ட சரீர சோதனையும் விரோதமுமுண்டாயிருந்தது. இதிலாவ்லோ என் சரீரத்தில் ஓர்விதப் பற்றுதலுண்டு; அது நீதி நியாய ஒழுங்குக்கு விரோதம்பண்ணி என் அவையவங்களிலிருக்கிற பாவப் பற்றுதலுக்கு என்னைக் கீழ்ப்படுத்துகிறதென்றார். கோபித்துக்கொள்ளுங்கள்; அனால் பாவம் செய்யாதேயுங்களென்று தேவ சந்தேதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அர்ச், அருஸ்தின் இவ்வாக்கிபத்தின்பேரில் வியாக்கியானம்பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: நமது ஆத்துமத்தில் எவ்விதப் பற்றுதல் தன்னாலே எழும்பினாலும், இது பாவத்துக்குச் செல்லும் ஆக்கினையாகக்கொள்ள, இதை விலக்க நம்மாலே முடியாது; ஆகிலும் நமது புத்தியும் மனதும் இதுக்குச் சம்மதியாதபடிக்கு விலக்கக் கடவோம். சரீர துர்க்குணத்தினாலே பாவப்பற்றுதல் நம்மிடத்தில் கிளம்பினாலும், அதுக்குட்படாமல் மனதைக் கொண்டு தேவ கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கக் கடவோமென்றார். அரசராகமத்தின் முதல் புத்தகத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, உடன்படிக்கைப் பெட்டகத்தை இழுத்துக்கொண்டுபோன பசுக்கள் கன்றுக்குட்டி தங்களோடே வராததினாலே, கதறிக்கொண்டுபோனது; ஆகிலும் இப்பக்கத்திலும் அப்பக்கத்திலும் திரும்பாமல் நேராய் வழிநெடுக நடந்ததென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. நீயும் இப்படி நட; சரீரம் உனக்கு என்னென்ன விரோதம்பண்ணினாலும், புண்ணிய வழியிலே அங்குமிங்கும் திரும்பாமல் நேரே நட; இப்படி நடந்தால், உத்தமனாகலாம்.

புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்குப் பிரயாசப்படுகிற ஞானிகளிடத்திலே சரீரப் பற்றுதலும் விரோதமுமில்லையென்று ம் சரீர இச்சையுள்ளவர்களிடத்திலே மாத்திரம் அது இருக்குமென்று ம் எண்ணுதே; எல்லாரிடத்திலேயும் அது இருக்கலாம். ஆனால் ஞானிகள் அதுக்கு இடங் கொடுக்க மாட்டார்கள்; சரீர இச்சைப்படி நடக்கிறவர்கள் அதற்கு இடங் கொடுப்பார்கள். உயிருள்ள மீன் நீரோட்

டத்துக்கு விரோதமாய் நீஞ்சு கொண்டு போகும். இவ்வளவு விரோதமுண்டானால், விரோதமுண்டானால் செத்துப் போகும். உன் துர்க்குணத்துக்கு உன்னிடத்தில் உயிரோடிருக்கப் படி நீ கேட்டு நடந்தால், தேவருக்கிறதென்று அறிபக்கடவாகாரன் கூக்குரலைக் கேட்க மாட்டார். அதாவது சோதனையின்பத்திலும் சம்மதிக்கிறதில்லை யிருக்கிறார். ஆகையால் சோதமலும் இருக்கிறதே நீ செய்யுங்கிற கெட்ட பற்றுதலின் நிமித்தம் அதைச் செய்து அதிக கெட்டுக்கு உன்னிடத்தில் தைரியமுடையேசநாதர் மோகஷத்துக்கு எழும் பிரசங்கத்திலே சொல்லுகிற மோகஷத்தில் ஏறவேண்டுமென்பின் அவர்களுடைய ஆசாபாசுடு மோகஷத்தில் அவர்கள் ஏறாது எப்படியென்று அறியவேண்டி பற்றுதலையும் காலுக்கு அுகிறதற்கு அதை ஏனியாக் சாபாசத்தைக் காலுக்குக் கீழே த்தும்; மோகஷம் வரைக்கும்

அர்ச். இஞ்ஞாகியார் சரித அவர் சுபாவமாய்க் கோபக்குணத்தானையைக் கொண்டு அந்தலே, அவரை மந்தக் குணமுடையர்கள். சோக்கிராத்தேசென்பவே, மிகவும் கெட்டிக்காரனானவனமாய் உற்றுப் பார்த்தபின்னும் வேறே அநேக துர்க்குண

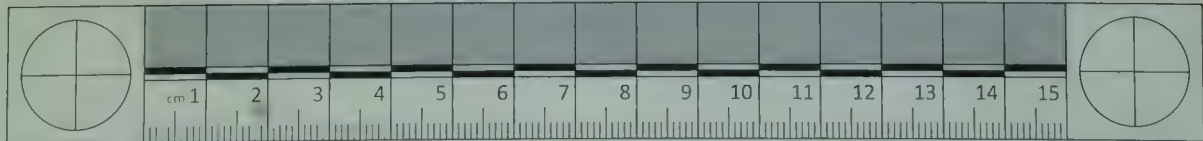

ல. தாறுமாறான இந்தப் பற்
ல்லை, நல்லவனாகிறதில்லை;
தாமில்லை, இல்லாதவனாகிற
பப் பிறக்கிற காரியம்; இதை
பாவதோஷமே இதுக்குக் கா
தலாய் இப்படிப்பட்ட சரீர
அ. இதிலுல்லோ என் சரீ
நீதி நியாய ஒழுங்குக்கு விரோ
தற பாவப் பற்றுதலுக்கு என்
திக் கொள்ளுங்கள்; ஆனால்
சங்கடத்தில் சொல்லியிருக்கி
த்தின்பெரில் வியாக்கியானம்ப
தும்மத்தில் எவ்விதப் பற்றுத
வத்துக்குச் செல்லும் ஆக்கி
லே முடியாது; ஆகிலும் ந
வியாதபடிக்கு விலக்கக் கட
ப்பற்றுதல் நம்மிடத்தில் கிள
க்கொண்டு தேவ கட்டளைக்கு
அரசராகமத்தின் முதல் பு
ல, உடன்படிக்கைப் பெட்டகத்
கன்றுக்குட்டி தங்கனோடே
து; ஆகிலும் இப்பக்கத்திலும்
வழிநெடுக நடந்ததென்று வே
யும் இப்படி நட; சரீரம் உன
யும், புண்ணிய வழியிலே அங்
இப்படி நடந்தால், உத்தமனாக

அடைவதற்குப் பிரயாசப்படு
லும் விரோதமுமில்லையென்று
நாத்திரம் அது இருக்குமென்று
அது இருக்கலாம். ஆனால் ஞா
பர்கள்; சரீர இச்சைப்படி நட
கள். உயிருள்ள மின் நீரோட்

டத்துக்கு விரோதமாய் நீஞ்சும்; செத்த மீனைத் தண்ணீர் அடித்துக்
கொண்டு போகும். இவ்வண்ணமே தேவ புத்தி உன்னிடத்தில் உயி
ரோடிருக்கிறதோ செத்துப்போனதோவென்று அறியவேணுமோ?
கேள்: உன் துர்க்குணத்துக்கு நீ விரோதமாய் நடந்தால், தேவபுத்தி
உன்னிடத்தில் உயிரோடிருக்கின்றது; ஆனால் துர்க்குணஞ் சொன்ன
படி நீ கேட்டு நடந்தால், தேவபுத்தி உன்னிடத்திலே செத்துப்போயி
ருக்கிறதென்று அறியக்கடவாய். இதிலுல்லோ ஞானி கொள்ளைக்
காரன் கூக்குரலைக் கேட்க மாட்டானென்று யோபென்பவர் வசனித்
தார். அதாவது சோதனையின் பலவந்தமான ஆசைக்கு ஞானி ஒருவி
தத்திலும் சம்மதிக்கிறதில்லையென்று அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லி
யிருக்கிறார். ஆகையால் சோதனைக்குக் காது கொடாமலும் சம்மதியா
மலும் இருக்கிறதே நீ செய்ய வேண்டிய காரியம். உன்னிடத்தில் பிற
க்கிற கெட்ட பற்றுதலின் நிமித்தம் மனத் திடாரிக்கமற்றுப்போகாம
ல் அதைச் செயித்து அதிக பெரிய முடியைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி
க்கு உன்னிடத்தில் தைரியமுண்டாக வேண்டும். அர்ச். அருஸ்தீன் இ
யேசுநாதர் மோகூத்துக்கு எழுந்தருளின திருநாளில் செய்த மூன்றா
ம் பிரசங்கத்திலே சொல்லுகிற புத்தி இதுவே. இயேசுநாதரோடு
மோகூத்தில் ஏறவேணுமென்று கிறீஸ்துவர்களுக்குப் புத்தி சொன்ன
பின் அவர்களுடைய ஆசாபாசத்தையும் கெட்ட பற்றுதலையும் கொண்
டு மோகூத்தில் அவர்கள் ஏறவேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறார். இ
து எப்படியென்று அறியவேணுமோ? கேள்: ஆசாபாசத்தையும் கெ
ட்ட பற்றுதலையும் காலுக்குக் கீழே வைத்து மிதித்து மோகூத்தில் ஏ
றுகிறதற்கு அதை ஏனியாக்கிக்கொள்ள வேணுமென்றார். நமது ஆ
சாபாசத்தைக் காலுக்குக் கீழே வைத்து ஏறினால், அது நம்மை உயர்
த்தும்; மோகூம் வரைக்கும் ஏறுவதற்கு அது ஏணிபோலாகும்.

அர்ச். இஞ்ஞாகியார் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே,
அவர் சுபாவமாய்க் கோபக்குணமுள்ளவராயிருந்தபோதிலும், தேவ ஒ
த்தாசையைக் கொண்டு அந்தக் குணத்தைச் செயித்து மாற்றினதினா
லே, அவரை மந்தக் குணமுள்ளவரென்று சனங்கள் எண்ணியிருந்தா
ர்கள். சோக்கிராத்தேசென்பவன்பேரிலும் சொல்லியிருக்கிறது இது
வே. மிகவும் கெட்டிக்காரனான முகக் குறிப்பாளியொருவன் அவனைக் க
வனமாய் உற்றுப் பார்த்தபின், அவன் காமாதூரத்துக்கும் குடி வெறிக்
கும் வேறே அநேக துர்க்குணங்களுக்கும் அடித்த மனுஷினைன்று சொ

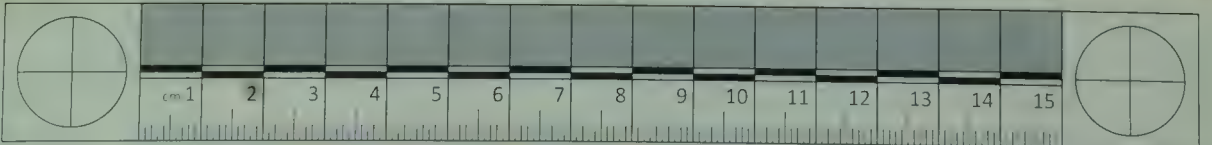

ன்னான். சோக்கிராத்தேசென்பவனுடைய சீஷர்களும் சினைகிதரும் இதைக்கேட்டு அவன்பேரில் கோபமாகி அவனைத் தெண்டிக்க வேண்டுமென்று ஏற்பட்டார்கள். ஆனால் சோக்கிராத்தேசென்பவன் அவர்களை நிறுத்திச் சொன்னதாவது: இவன் சொல்லுகிறது மெய்தான். நான் ஞான சாஸ்திரம் படித்துப் புண்ணியத்தை அநுசரிக்கப் பிரயாசப்பட்டாவிட்டால், இவன் சொன்னதுபோலேதான் இருப்பேன் என்றான். இந்த அஞ்ஞான சாஸ்திரி கபாவ புத்தியின் உதவியை மாத்திரம் கொண்டு தன்னிடத்திலுள்ள கெட்ட ஆசாபாசங்களை இப்படிச் செயித்திருக்கையிலே, ஆயிரமடங்கு அதிக பேலனுள்ள சேவ இஷ்டப்பிரசாதத்தின் உதவியைக் கொண்டு கிறிஸ்துவர்களும் சந்திரபாகிகளும் என்னதான் செய்யக்கூடாது?

இன்னம் வேறொருவித மனுஷர் உண்டு அவர்களிடத்தில் கபாவமாய் நல்ல குணமிருக்கும்; வெகு சாந்தமுள்ள பிறவிக்குணத்தோடு பிறந்திருப்பார்கள். அலேக்சாந்தர் ஆலேசென்பவர் அர்ச். பொனவெந்தூர்பேரில் சொன்னதுபோலே, இவர்கள் ஆதாமுடைய பாவத்துக்கு உடந்தைப்பட்டவர்களல்லவென்று தோன்றும். இவர்களுடைய பிறவிக்குணம் மிகவும் சாதவும் புண்ணியத்தின்பேரில் பற்றுதலுமாயிருக்கிறதிலே, இவர்களுக்கு எல்லாம் எளிதாயிருக்கும்; ஒன்றும் வருத்தமாய்த் தோன்றுது; மற்றவர்களை உபாதிக்கிற மன அருவருப்பும்தான் விரோதமும் இவர்கள் சரித்திலே கிடையாது. ஓகோ! சந்திரபாசத்திலே வெகு வருத்தமுண்டென்று மனிதர் இடைவிடாமல் சொல்லுகிறதைக் கேட்டிருக்கிறோமே; அதெங்கே காணோமென்று இவர்கள் அக்களித்துச் சொல்லுவார்கள். நாம் சொல்ல வேண்டிய இரண்டாம் புத்தி இவர்களுக்குச் செல்லும்; இவர்கள் மோசம்போகாதபடிக்கு இந்தப் புத்தியை அநுசரிக்க வேண்டும். உன்னிடத்திலே பத்தி பற்றுதலும் சாந்தமும் ஒழுங்குள்ள குணமும் இருக்கிறதிலே, மகா வருத்தமான காரியங்களும் உனக்கு வருத்தமில்லாமற்போய்ச் சோதனையே இன்னதென்று உனக்குத் தெரியாதிருந்தால், இதினியித்தம் நீ ஆங்காரப்படவேண்டியதில்லை. இது நீ சம்பாதித்த புண்ணியமல்ல; உன் பிறவிக்குணமென்றறியக் கடவாய். சாதுகுணமும் நல்ல முகக்குறியும் பிரியமான வெளி அடையாளமும் உன்னிடத்தில் இருக்கிறதிலே, இது புண்ணியமென்றெண்ணுதே; தன்னோடு யுத்தம்பண்ணித் தன்னைச் செயிக்கிறதே மெய்யான புண்ணியமாகும். யாதொருவன் புண்

ணியத்தில் வர்த்தித்திருந்தே தப்பாத ஒழுங்கு. ஆகையால் எதைச் செயித்தால், சாதுகுணனடைவான்.

புலுத்தார்க்கென்பவன் மலேக்சாந்தரை அதிகமாய்ப் புறநூல் மற்ற இராசாக்களுக்குத் தீவைத்துவிட்டுப் போனார்களாகாதத்தனத்தினாலேயும் பற்பல வினாலேயும் இராச்சியபாரம் சமேசகலத்திலும் தங்களை ஒழுப்படுத்திக் கொள்வார்கள் சாதுவும் சர்களைப் பார்க்க அதிக புகழ்ச்சிக் கொள்ள சாது குணத்தையும் மன கோபக் குணத்தையும் கண்டிருக்களைப் பிறக்கணியாதே. உன்னுகிறது மெய்யான புண்ணியமென்றும் அதிலே உனக்குப் பாவத்தை மற்றவர்கள் செய்தால், அயமென்றும் அங்கேரித்துக்கொள்கொள். நீ உன்னைத்தானே புண்ணியத்திலே அம்பமாகி உகபாவ சோதனைகளை அடக்கக் குவாய் வர்த்தித்திருக்கிறார்கள் குணமுள்ளவன் தன்பேரில் எயிருப்பான்; இதிலே தினந்தோறும் வான். ஆனால் உனக்கு நல்ல லே நீ இடைவிடாமல் அசமர்பற்றுப்போவாய்; உனக்குச் சதமோம்பலாய் விழுந்து கிடப்பானான குணம் உன்னிடத்திலிருந்தத்தில் நீ விழுந்திருந்தாலேயோகிப்பது உனக்கு நலமாய்

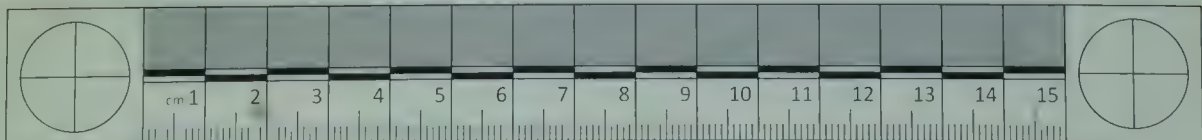

புலிச் சேலர்களும் சினைகிதரும்
அவனைத் தெண்டிக்க வேணு
க்கிராத்தேசென்பவன் அவர்க
ன் சொல்லுகிறது மெய்தான்.
புலியத்தை அநுசரிக்கப் பிரயா
போலேதான் இருப்பேன் என்று
புத்தியின் உதவியை மாத்திரம்
ஆசாபாசங்களை இப்படிச் செயி
பெண்ணன் சேவ இஷ்டப்பிர
ஸ்துவர்களும் சந்தியாகளும் எ

உண்டு அவர்களிடத்தில் சுபாவ
த்தமுள்ள பிறவிக்குணத்தோடு
தேவசென்பவர் அர்ச். பொன்னவ
ர்கள் ஆதாமுடைய பாவத்துக்
தோன்றும். இவர்களுடைய பி
ரிபத்தின்பேரில் பற்றுதலுமாயி
எளியதாயிருக்கும்; ஒன்றும் வ
ள உபாதிக்கிற மன அருவருப்பு
கிடையாது. ஒகோ! சந்தியாச
மனிதர் இடைவிடாமல் சொல்
தங்கே காணேமென்று இவர்கள்
சொல்ல வேண்டிய இரண்டாம்
கள் மோசம் போகாதபடிக்கு இ
உன்னிடத்திலே பத்தி பற்றுத
இருக்கிறதிலே, மகா வருத்
மில்லாமற்போய்ச் சோதனையே
ந்தால், இதிரிமித்தம் நீ ஆங்கா
பாதித்த புண்ணியமல்ல; உன்
துகுணமும் நல்ல முகக்குறியு
ன்னிடத்தில் இருக்கிறதிலே,
ன்னோடு யுத்தம்பண்ணித் தன்
நியமாகும். யாதொருவன் புண்

ணியத்தில் வர்த்திக்கிறானே இல்லையோவென்று அறிவதற்கு இதிலே
தப்பாத ஒழுங்கு. ஆகையால் கோபக்குணமுள்ளவன் தன் கோபத்
தைச் செயித்தால், சாதுகுணமுள்ள உன்னைப்பார்க்க அதிக பேறுபல்
னடைவான்.

புலுத்தார்க்கென்பவன் மற்ற இராசாக்களைப்பார்க்கப் பெரிய அ
லெக்சாந்தரை அதிகமாய்ப் புகழ்ந்து பாராட்டியிருக்கிறான். ஏனென்
றால் மற்ற இராசாக்களுக்குத் தகப்பன்மார் பெரிய இராச்சியபாரங்க
ளை வைத்துவிட்டுப் போனார்கள். அலெக்சாந்தரோவென்றால், தன் வீ
ரஞ்ரத்தனத்தினாலேயும் பற்பல சண்டைகளில் பட்ட அநேக காயங்க
ளினாலேயும் இராச்சியபாரம் சம்பாதித்துக்கொண்டான். இவ்வண்ண
மே சகலத்திலும் தங்களை ஒறுத்தடக்கித் தங்கள் ஆசாபாசங்களைக் கீழ்
ப்படுத்துகிறவர்கள் சாதுவும் சமாதானமுமான பிறவிக்குணமுள்ளவர்
களைப் பார்க்க அதிக புகழ்ச்சிக்குரியவர்கள். ஆகையால் உன்னிடத்தி
லுள்ள சாது குணத்தையும் மற்றவர்களிடத்திலுள்ள வெடுவெடுப்பா
ன கோபக் குணத்தையும் கண்டு உன்னைக் கனமாய் எண்ணி மற்றவ
ர்களைப் பிறக்கணியாதே. உன்னிடத்தில் புண்ணியம்போலே தோன்
றுகிறது மெய்யான புண்ணியமல்லவென்றும் சுத்தப் பிறவிக்குணமெ
ன்றும் அறினாலே உனக்குப் பலன் ஒன்றுமில்லையென்றும் நீ செய்கிற
தை மற்றவர்கள் செய்தால், அது அவர்களுக்கு வெகு பெரிய புண்ணி
யமென்றும் அங்கேகரித்துக்கொண்டு இதின் நிமித்தம் உன்னைத் தாழ்த்
திக்கொள். நீ உன்னைத்தானே ஒரு காரியத்திலும் செயிக்காததிலே,
புண்ணியத்திலே அற்பமாகிலும் வர்த்திக்கவில்லை; மற்றவர்கள் அநே
க பாவ சோதனைகளை அடக்கிச் செயித்ததிலே, புண்ணியத்தில் வெ
ருவாய் வர்த்தித்திருக்கிறார்கள். அடக்குவதற்கு வருத்தமான பிறவிக்
குணமுள்ளவன் தன்பேரில் எச்சரிக்கையும் கவனமும் சுறுசுறுப்புமா
யிருப்பான்; இதினாலே தினந்தோறும் புண்ணியத்திலே விர்த்தியடை
வான். ஆனால் உனக்கு நல்ல குணமிருக்கிறதென்கிற நம்பிக்கையினா
லே நீ இடைவிடாமல் அசமந்தமாயிருந்து புண்ணியத்தில் சுறுசுறுப்
பற்றுப்போவாய்; உனக்குச் சத்தாரு இல்லாததிலே, அசமந்தமாகிச்
சோம்பலாய் விழுந்து கிடப்பாய். புண்ணியஞ் செய்வதற்கு வருத்த
மான குணம் உன்னிடத்திலிருந்து மற்றவர்களைவிட அதிக கனமான
குற்றத்தில் நீ விழுந்திருந்தால், என்ன நீனைப்பாயென்று சிலவிசை
யோசிப்பது உனக்கு நலமாயிருக்கும். உன்னிடத்திலே சாதுவும் பு

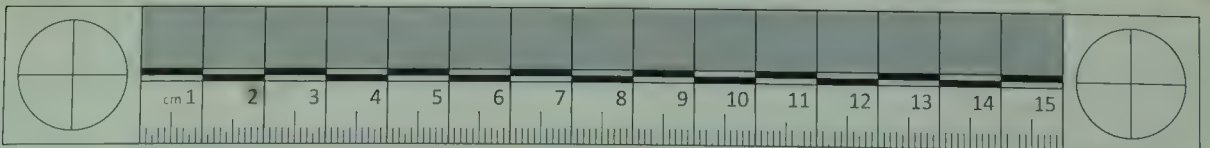

ண்ணியத்துக்குச் சார்புமான குணமிருந்தபோதிலும், நீ தினந்தோறும் அநேக சூற்றங்களைக் கட்டிக்கொண்டு புண்ணிய வழியிலே வெகு அசமந்தமாயிருக்கிறாயே. உன்னிடத்திலே கெட்ட பிறவிக்குணமும் ஆசாபாசமும் பெலன்கொண்டிருந்து அதுக்கு விரோதமாய் நீ எந்நேரமும் போரடவேண்டியிருந்தால், எவ்வளவு கனமான சூற்றத்தில் விழுவாயென்று யோசித்துப் பார். உனக்குச் சோதனைவந்தால், அதைச் செயிக்க உன்னிடத்தில் பெலனில்லையென்று கண்டதினாலே, சர்வேசுவரன் உனக்குச் சோதனையை வரவிடவில்லையென்று எண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் உனக்குச் சாதுவும் புண்ணியத்தின் பேரில் சார்புமுள்ள குணத்தைக் கொடுத்தது தேவ இரக்கமென்றும் தேவ திருவுளத்தின் விசேஷ கிருபையென்றும் நிச்சயித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் உக்கிரமமான ஆசாபாசம் உன்னிடத்தில் இருந்தால், அதை அடக்குவதற்குப் போதுமான பெலன் உன்னிடத்தில் இல்லாமற்போகுமாக்கும். இந்தச் சத்தியங்கனையெல்லாம் நீ மனசிலே நன்றாய்த் தரித்துக்கொண்டால், உன் பேரில் நீ தானே தாழ்மையான எண்ணமும், பிற்பேரில் மேலான எண்ணமும் வைத்திருப்பாயென்பது நிச்சயம்.

இன்னம் வேறொருவகை மனுஷர் உண்டு. இவர்களிடத்தில் சோதனையும் மனவிரோதமும் பிறவாததினாலே, மன சமாதானமாயிருக்கிறோமென்றெண்ணுவார்கள். நாம் சொல்ல வேண்டிய மூன்றாம் புத்தி இவர்களுக்குச் செல்லும். இவர்கள் தங்களை ஒதுக்கிமுயில்லை, இவர்களிடத்தில் நல்ல பிறவிக்குணமுமில்லை; இவர்கள் ஒரு காரியத்திலும் தங்களை வருத்தப்படுத்தாமல் தங்கள் இச்சைபோலே சகலத்திலும் நடக்கிறதினாலே, புண்ணியத்தின்பேரில் மற்றவர்களிடத்திலுள்ள அருவருப்பும் சோதனையும் இவர்களிடத்தில் வராது. இதினாலே நாங்கள் மனசமாதானத்தைச் சுகித்தபவிக்கிறோமென்று எண்ணுவார்கள். இது மெய்யான மனசமாதானமல்ல. இதனால்லோ இவர்கள் மனசமாதானம் மன சமாதானமென்று வெகுவாய்ப் பேசுவார்கள்; ஆனால் இவர்களிடத்தில் மன சமாதானம் கிடையாதென்று ஏரெய்யாசென்றும் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். என் புத்தி ரியாயத்துக்கு விரோதமான ஒழுங்கு என் அவையவங்களில் இருந்துகொண்டு என்னைப் பாவத்துக்கு உட்படுத்துகிறதாகக் காண்கிறேனென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். அர்ச். அசுஸ்தின் இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் வியாக்கி

யானம்பண்ணிச் சொல்லுகிற ப்பின்சென்று துர்க்குணத்தேளிடத்தில் இவ்வித சண்டை என்னார். இதனால்லோ லே பேசினால், இந்தப் பேச்சுது; ஏனென்றால் அவர்கள் செய்து தங்கள் மனப்பற்றுசரிக்கப் பழகியிருக்கிறார்கள்க்கு விரோதஞ்செய்கிறது என்னாலே, அவர்கள் மனதில் குலை. ஆனால் சாங்கோபாங்கத்தண்ணியத்தையும் சம்பாதித்தங்கற்ற பற்றுதலையும் வேர்ப்பிக்களிடத்திலே கீழங்கிலும் இவ்விரோதித்துக்கொண்டுவரும் தான் அதில் அகப்பட்டிருக்கட்டுப் பறந்துபோக எத்தனிப்பட்டிருக்கிறதாகத் தெரியும். ததை அதுசரித்து நடக்கிறவளவென்றும் அதைச் செயிக்கதுகொள்ள மாட்டான். ஆனால் பிரயாசப்பட்டால், அப்போதுதென்று அறிந்துகொள்ளுவாபோது மாத்திரம், துர்க்குணது அறிந்துகொள்ளுவோம்.

வனவாசிகள் சரித்திரத்தவனவாசியொருவர் விருத்தாரு நாள் கேட்டதாவது: மற்றசண்டையும் உண்டாயிருக்கிறேனேமே; இதற்குக் காரணம்த மகாத்துமா சொன்னதாவபோலிருக்கிறாய்; அதிலே சறதுமாயிருக்கிறார்கள்; இதை

ந்தபோதிலும், நீ தினந்தோறு
புண்ணிய வழியிலே வெகு
கெட்ட பிறவிக்குணமும்
அதுக்கு விரோதமாய் நீ எந்நே
வ்வளவு கனமான சூற்றத்தில்
க்குச் சோதனைவந்தால், அதை
யென்று கண்டதினாலே, சர்வே
யில்லையென்று எண்ணிக்கொள்
தவும் புண்ணியத்தின் பேரில்
தேவ இரக்கமென்றும் தேவதி
நிச்சயித்துக்கொள்ள வேண்டு
சம் உன்னிடத்தில் இருந்தால்,
பெலன் உன்னிடத்தில் இல்லா
னையெல்லாம் நீ மனசிலே நன்
ரில் நீ தானே தாழ்மையான எ
ணமும் வைத்திருப்பாயென்ப

உண்டி. இவர்களிடத்தில் சோ
னாலே, மன சமாதானமாயிருக்கி
ல்ல வேண்டிய மூன்றாம் புத்தி
ய்களை ஒதுக்கிதாமில்லை, இவர்
லை; இவர்கள் ஒரு காரியத்திலும்
இச்சைபோலே சகலத்திலும் ந
ம் மற்றவர்களிடத்திலுள்ள அரு
யில் வராது. இதிலே நான்கள்
றோமென்று எண்ணுவார்கள்.
இதிலல்லோ இவர்கள் மனசு
குவாய்ப் பேசுவார்கள்; ஆனால்
டையாதென்று ஏரெயிராசென்
தி நியாயத்துக்கு விரோதமான
ந்துகொண்டு என்னைப் பாவத்
மென்று அர்ச். சின்னப்பர் அ
வ்வாக்கியத்தின்பேரில் விபாக்கி

யானம்பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது : புண்ணியப்படைக் கொடியை
ப்பின்சென்று தூர்க்குணத்தோடு போராடுகிறவர்கள் மாத்திரம் தங்க
ளிடத்தில் இவ்வித சண்டை நடக்கிறதாக உணர்ந்துகொள்ளுவார்கள
என்றார். இதிலுல்லோ ஒறுத்தலின்பேரில் உலகவாசிகளிடத்தி
லே பேசினால், இந்தப் பேச்சு இன்னதென்று அவர்களுக்குத் தெரியா
து; ஏனென்றால் அவர்கள் தங்களுக்குப் பிரியமானதை மாத்திரம்
செய்து தங்கள் மனப்பற்றுதலுக்கு ஒத்திருக்கிறதை மாத்திரம் அ
துசரிக்கப் பழகியிருக்கிறார்கள். எந்தக் காரியத்திலும் தங்கள் மனசு
க்கு விரோதஞ்செய்கிறது எப்படிபென்று அவர்களுக்குத் தெரியாததி
னாலே, அவர்கள் மனதில் ஞானச் சண்டையுமில்லை, விரோதமுமி
லை. ஆனால் சாங்கோபாங்கத்தையும் கிறிஸ்துவனுக்குரிய மெய்ப்பான பு
ண்ணியத்தையும் சம்பாதித்துத் தங்கள் கெட்ட வழக்கத்தையும் ஒழு
ங்கற்ற பற்றுதலையும் வேர்ப்பிடுங்காய்ப் பிடுங்கப் பிரயாசப்படுகிறவர்
களிடத்திலே கீழங்கிலும் இடைவிடாமல் சண்டையெடுத்து அவர்களை
விரோதித்துக்கொண்டுவரும். குருவி வலையில் அகப்பட்டிருந்தாலும்,
தான் அதில் அகப்பட்டிருக்கிறதாகத் தெரியமாட்டாது; வலையைவி
ட்டுப் பறந்துபோக எத்தனித்தால், அப்போது தான் வலையில் அகப்
பட்டிருக்கிறதாகத் தெரியும். இவ்வண்ணமே தாறுமான ஆசாபாச
த்தை அதுசரித்து நடக்கிறவன் அந்த ஆசாபாசத்தின்பெலன் எவ்வ
ளவென்றும் அதைச் செய்கிறது எவ்வளவு வருத்தமென்றும் அறிந்
துகொள்ள மாட்டான். ஆனால் அந்த ஆசாபாசத்தைவிட்டு ஒழிக்கப்
பிரயாசப்பட்டால், அப்போது அது எவ்வளவு விரோதம் பண்ணுகிற
தென்று அறிந்துகொள்ளுவான். நாம் புண்ணியத்தை அதுசரிக்கும்
போது மாத்திரம், தூர்க்குணத்தினால் வரும் விரோதம் எவ்வளவென்
று அறிந்துகொள்ளுவோம்.

வனவாசிகள் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிற வர்த்தமானமாவது :
வனவாசியொருவர் விருத்தாப்பியமான ஓர் மகாத்துமாவிடத்தில் ஒரு
நாள் கேட்டதாவது : மற்றவர்களிடத்தில் பெலத்த சோதனையும்
சண்டையும் உண்டாயிருக்கின்றதே; இதெல்லாம் என்னிடத்தில் கா
ணேமே; இதற்குக் காரணம் என்னவென்று கேட்டார். அதற்கு அந்
த மகாத்துமா சொன்னதாவது : நீ எப்போதும் திறந்திருக்கிற வீடு
போலிருக்கிறாய்; அதிலே சகலரும் எப்போதும் போகிறதும் வருகி
றதுமாயிருக்கிறார்கள்; இதெல்லாம் வீட்டுக்காரனுக்குத் தெரியாது.

இவ்வண்ணமே உன் இருதயத்தின் கதவு எப்போதும் திறந்திருக்கின்றது; நீ அதைச் சாத்துகிறதில்லை; உன்னடக்கையின்பேரில் உனக்கு அற்பக் கவனமும் கிடையாது; சொற்ப உள்ளடக்கமும்மில்லாமல் திரி கிறாய். இதிலேதான் உன்னிடத்தில் சோதனையும் வருத்தமும்மில்லை. உன் இருதயத்தின் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு கெட்ட நிலைவு அநிலே பிரவேசியாதபடிக்கு நீ விலக்கினால், அது உள்ளே பிரவேசிப்பதற்காக உன்னோடு எவ்வளவு சண்டைபோடுமென்று அறிந்துகொள் ள்வாயென்றார். ஆகையால் கீழங்கிலும் உன் மனசுக்குள்ளே சண்டையும் போராட்டமும் செய்யாதேபோனால், நீ சகலத்திலும் உன் மனது போலே நடந்து உன் ஆசையை விரோதித்து உன்னிடத்திலுள்ள கெட்ட ஆசாபாசங்களை வேரோடு பிடுங்கப் பிரயாசப் படவில்லையென்று பயப்படுகிறதுக்கு இடமுண்டு.

யஅ-ம் அதிகாரம்.

புண்ணியத்திலே நாம் எவ்வளவு வர்த்தித்திருந்தாலும்
ஒறுத்தல் முயற்சி செய்கிறது எப்போதும்
அவசரமென்று சொல்லுவது.

ஒறுத்தல் முயற்சி செய்வதற்காக நாம் எப்போதும் கத்தியைக் கையில் பிடித்திருக்க வேண்டும். ஒறுத்தல் முயற்சியிலே ஒருவன் ஏற்கனவே எவ்வளவு பழகியிருந்தாலும், வெட்டித் தள்ளுகிறதற்கு அன்னிடத்தில் எப்போதும் ஏதாகிலுமிருக்கும். ஏனென்றால் வெட்டி. னது துளிர்க்கும்; தள்ளினது திரும்பி வரும்; அவித்தது திரும்பிப் பற்றிக்கொள்ளும்; தூங்கிக்கிடந்து திடீரென்று விழித்து எழுந்திருக்குமென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். ஆகையால் "ஒருவிசை வெட்டித் தள்ளுகிறது பற்றாது; அடிக்கடி வெட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்; கூடுமானால், எப்போதும் வெட்டிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்; ஏனென்றால் நீ உன்னைச் சரியாய் அறிந்திருந்தால், எப்போதும் வெட்டித் தள்ளுகிறதற்கு உன்னிடத்தில் ஏதாகிலுமுண்டென்று கண்டுகொள்ளுவாயென்று மேற்சொன்ன அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனி

த்தார். சில பூந்தோட்டங்கள் த்தால், நாம் இப்போது சொல் மையாயிருக்கும். அந்த வேலி ய் வெட்டியிருக்கிறதிலே, சில வடிவாகத் தோன்றும். ஆனால் துளிர்க்கிற இலேகொம்புகளை டிக்கொண்டு வராதேபோனால் லாம் மாறிப்போகும்; ஏனெனப் படுகிற இலையும் கொம்பும் அ ணமே நீ புண்ணியத்திலே சிந் னிடத்தில் வெகு ஞானப்பெறத் தேவையில்லைபென்றும் தே பாசத்தை ஒறுத்தலைக் கொண் ண்டி வராதிருந்தால், கொஞ்ச மில்லாத பூதம்போலாகும்; உ பாவவேரானது இடைவிடாம ள்கும். ஆகையால் நாம் எப்போ கவேண்டும். நீ புண்ணியத்தி ள்குணத்தை முழுதும் சங்கரித் து பெலத்த தப்பிடும்; அதை வில்லையென்று அர்ச். பெர்நா லுஞ் சரி, இல்லாவிட்டாலுந் ப்போதும் உன்னோடு குழுகொ அதைச் சங்கரிக்க முடியாதெ தினலே அர்ச். சின்னப்பர் வெ ஓன்றுமில்லை; அதாவது, என் றார். அர்ச். பெர்நாதுஸ் இவ்வா பாவம் தம்மிடத்தில் குழுகொ மறுபடியும் சொல்லியிருக்கிற மையை நானே செய்கிறதில்லை. நேன், நான் ஆசியாத தின்ன ததில்லை; என்னிடத்தில் குழுக றதென்றார். இதிப்படியிருக்க ம்பட்டவனாய் இருக்கிறாயென்.

வு எப்போதும் திறந்திருக்கின்
வ்னடக்கையின்பேரில் உனக்கு
பள்ளடக்கமூமில்லாமல் திரி
சோதனையும் வருத்தமூமில்
ககோண்டு கெட்ட நிலைவு அ
ல், அது உள்ளே பிரவேசிப்ப
பாடுமென்று அறிந்துகொள்
உன் மனக்குள்ளே சண்டை
ல், நீ சகலத்திலும் உன் மனது
தித்து உன்னிடத்திலுள்ள கே
கப் பிரயாசப் படவில்லையென்

திகாரம்.

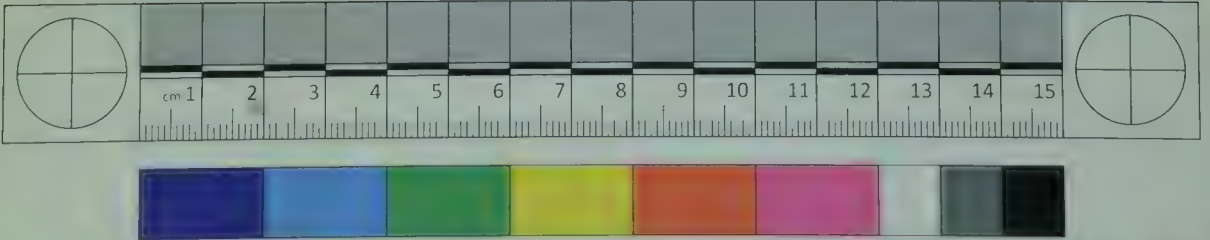
வு வர்த்தித்திருந்தாலும்

து எப்போதும்

ரால்லவது.

க நாம் எப்போதும் கத்தியை
றுத்தல் முபற்சியிலே ஒருவன்
வெட்டித் தள்ளுகிறதற்கு அ
ருக்கும். ஏனென்றால் வெட்டி
பி வரும்; அவித்தது திரும்பி
திடென்று விழித்து எழுந்
னீர்தார். ஆகையால் ஒருவிசை
க்கடி வெட்டிக்கொண்டிருக்க
வெட்டிக்கொண்டே இருக்கவே
பாய் அறிந்திருந்தால், எப்போ
டத்தில் எதாவது முண்டென்
ன்ன அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனி

த்தார். சில பூத்தோட்டங்களின் வேலியில் செய்திருக்கிறதைப் பார்
த்தால், நாம் இப்போது சொல்லுகிறதை ஒப்பிப்பதற்குத் தகுந்த உவ
மையாயிருக்கும். அந்த வேலியிலுள்ள மருதனியை வெகு நேத்தியா
ய் வெட்டியிருக்கிறதிலே, சிங்கம் கழுரு முதலிய பல மிருகங்களின்
வடிவாகத் தோன்றும். ஆனால் அந்த மருதனியில் இடைவிடாமல்
துளிர்க்கிற இலகொம்புகளை இடைவிடாமல் தோட்டக்காரன் வெட்
டிக்கொண்டு வராதேபோனால், அதிலிருந்த சிங்கம் கழுகின் ரூபமெல்
லாம் மாறிப்போகும்; ஏனென்றால் அதிலிருந்து இடைவிடாமல், புற
ப்படுகிற இலையும் கொம்பும் அந்த ரூபத்தை மாற்றி நீக்கும். இவ்வண்
னமே நீ புண்ணியத்திலே சிங்கமும் கழுருமாயிருந்தபோதிலும், உன்
னிடத்தில் வெகு ஞானப்பெலனுண்டென்றும் ஒன்றுக்கும் பயப்பட
த் தேவையில்லைபென்றும் தோன்றினாலும், உன்னிடத்திலுள்ள ஆசா
பாசத்தை ஒறுத்தலைக் கொண்டு எப்போதும் வெட்டித் தள்ளிக்கொ
ண்டு வராதிருந்தால், கொஞ்சத்துக்குள்ளே உன் ஆத்தமம் ஒரு ரூப
மில்லாத பூதம்போலாகும்; ஏனென்றால் நமதுள்ளத்திலே இருக்கிற
பாவவோரானது இடைவிடாமல் பாவத்துளிரி விட்டுக்கொண்டே இரு
க்கும். ஆகையால் நாம் எப்போதும் நம்மை ஒறுத்துக்கொண்டேயிருந்
கவேண்டும். நீ புண்ணியத்திலே எவ்வளவு வர்த்தித்திருந்தாலும், துர்
க்குணத்தை முழுதும் சங்கரித்துப்போட்டேனென்று எண்ணாதே; இ
து பெலத்த தப்பிடும்; அதை நீ கீழ்ப்படுத்தினதேயொழிபச் சங்கரிக்க
வில்லையென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். உனக்கு மனசிருந்தா
லுஞ் சரி, இல்லாவிட்டாலுஞ் சரி, செப்சேயனுகிற உன் சத்துரு எ
ப்போதும் உன்னோடு குடிக்கொண்டிருக்கும்; நீ அதை செயிக்கலாம்;
அதைச் சங்கரிக்க முடியாதென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். இ
தினாலே அர்ச். சின்னப்பர் சொன்னதாவது: என்னிடத்தில் நன்மை
ஒன்றுமில்லை; அதாவது, என் சரீரத்தில் நன்மை ஒன்றுமில்லையென்
றார். அர்ச். பெர்நாதுஸ் இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் சொல்லுகிறதாவது:
பாவம் தம்மிடத்தில் குடிக்கொண்டிருக்கிறதென்று அர்ச். சின்னப்பர்
மறுபடியும் சொல்லியிருக்கிறார். இதிலுல்லோ நான் ஆசிக்கிற நன்
மையை நானே செய்கிறதில்லை; நான் ஆசியாத தின்மையைச் செய்கி
றேன். நான் ஆசியாத தின்மையைச் செய்தால், நான் இதைச் செய்கி
றதில்லை; என்னிடத்தில் குடிக்கொண்டிருக்கிற பாவம் இதைச் செய்கி
றதென்றார். இதிப்படியிருக்க ஒன்றில் நீ அர்ச். சின்னப்பருக்கு மே
ற்பட்டவனுய் இருக்கிறாயென்று சொல்ல வேண்டும், அல்லது உன்னி

டத்தில் துர்க்குணமுண்டன்று அங்கேரித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அர்ச். பெர்ந்துஸ் வசனித்தார்.

அர்ச். எபிரேமென்பவருடைய எண்ணமும் இதுக்கு ஒத்திருக்கும். இதிலுல்லோ படைவீரர் போடுகிற சண்டை சீக்கிரம் முடியும்; ஆனால் சந்திராசிகன் போடவேண்டிய சண்டை அவர்கள் ஆயுசு காலம் வரைக்கும் நிலைத்திருக்குமென்றார். கரடு முரடான கல்லைப் பொளிந்து நகாசு பண்ணுகிறதைப் பார்க்க நமதாசாபாசத்தையும் துர்க்குணத்தையும் ஒறுக்கிறது அதிக வருத்தமான வேலை; ஏனென்றால் கல்லானது கற்றச்சன் வேலை செய்பதபடிக்கு விரோதம் பண்ணுகிறதும்போல; வேலை செய்து நகாசு பண்ணினபின், முன்னையைப் போலே திரும்பிக் கரடுமுரடாகிறதும்போல. ஆனால் நமதாசாபாசங்களைச் செய்க்கத் தேடினால், அது நமக்கு எவ்வளவோ விரோதம் பண்ணும்! அதைச் செய்திருந்தாலும், இன்னம் கஷணத்துக்கு கஷணம் நமக்கு விரோதமாய் எழும்பி எந்நேரமும் புதிதான பெலத்தோடு போராடுகிறதல்லோ? ஆகையால் அதைச் செயிப்பதற்காக எப்போதும் உழைக்க வேண்டும்; ஒருகாலம் அசமந்தமாயிருக்கப்படாது. சுரமண்டலத்தில் கர்த்தருக்கு ஒரு பாட்டுப் பாடுவேனென்று தேவசங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அர்ச். எரோணிமுஸ் இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் விபாக்கியானம்பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: சுரமண்டலத்திலுள்ள நரம்புகளெல்லாம் ஒத்திராவிட்டால், அதிலிருந்து இன்பமான இராகம் வரவறியாது. ஒரு நரம்பு மாத்திரம் அறுந்து தளர்ந்துபோயிருந்தாலே போதும்; மற்ற நரம்புகளெல்லாம் ஒழுங்காய் நடக்கமாட்டாது. இவ்வண்ணமே நம்மிடத்தில் ஒழுங்கற்ற ஆசாபாசம் ஒன்றுமாதிரமிருந்தால், அது நமது ஆத்துமத்திலுள்ள ஒழுங்கை முழுதும் கலக்கிச் சர்வோசுரனுடைய காதுக்கு இன்பமான ஒரு தொனி முதலாய் அதிலிருந்து புறப்படாதபடிக்கு விக்கினம்பண்ணும். நமது ஆசாபாசங்களையெல்லாம் கீழ்ப்படுத்தினால், பத்து நரம்புள்ள சுரமண்டலத்தில் சுவாமிபுடைய புகழ்ச்சியைப் பாடுவோமென்று மேற் சொன்ன அர்ச். எரோணிமுஸ் வசனித்தார். ஆனால் இப்படி அதுகளை யெல்லாம் கீழ்ப்படுத்துகிறதற்கு இடைவிடாமல் ஒறுத்தல் முயற்சி செய்கிறது முழுதும் அவசரமாமே.

இந்த முகாந்தரத்தைப்பற்றிப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் வெருவாய் வந்தித்திருந்தவர்களை முதலாய்ப் பூர்வீக வனவாசிகள் ச

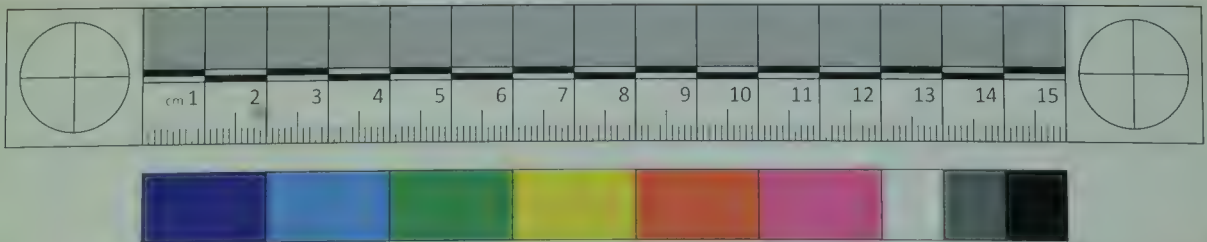
கலவித ஒறுத்தலையும் நினைபுடாமல் ஒறுத்துக்கொண்டு யத்தை முழுதும் அடைந்தவரால், அவர்கள் அமைதலையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இழைப்பண்ணி அவர்களையும் இடைவிடாது என்னென்றால் நிலம் எவ்வளவு தரிசாய்ப் போட்டால், அதிலிருமென்பது நிச்சயம். ஆகையால் கோபாங்கமுள்ளவனையிருந்தவையுங் கொண்டு தன் புண்ணியாவிட்டால், அவன் ஆத்துமலே கெட்ட நிலைவும் மோசத்தாலும் முடலும் ஏகமாய் மண்ணிலும் நல்ல பற்றுதலுள்ளவரென்றும் அடையாமல் அனுபவ அடைந்தவர்களும் முன்னமேயிலுண்டப்பிரசாதத்தைப் பெறல் முயற்சி செய்கிறது அவசரத்திற்கும் வேறே சிலர் அடைந்த சகலருக்கும் ஒறுத்தல் அவசரந்தாலும், எப்போதும் கடிவநேரத்துக்கு நேரம் குதிமுன்பே

நம்மைப் பின்செல்ல மனசிலுவைவையத் தினந்தோறும் ரகஷகர் திருவுளம்பற்றினார். யாகிலும் ஒறுக்காமல் ஒருநாள் உன்னை ஒறுக்காமல் விட்டால் அந்த நாள் வீணாய் போனாலே நீ சந்திராசியாயிருந்தால் விமாக்கருளப்பர் வசனித்தார் யாதொருவனுக்கு ஒரு நன்மை சினைகிடரே, இந்த நாள் வீண

கலவித ஒறுத்தலையும் நிந்தை அவமானங்களையும் கொண்டு இடைவி
டாமல் ஒறுத்துக்கொண்டு வந்ததுமன்றி ஒறுத்தலென்னும் புண்ணி
யத்தை முழுதும் அடைந்தவர்களை முதலாய் ஒறுக்காமல் விட்டுவிட்
டால், அவர்கள் அமைதலையும் துன்ப துரிதப்படுகிற வழக்கத்தையும்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இழந்துபோவார்களென்று சிரேஷ்டர்கள் எ
ண்ணி அவர்களையும் இடைவிடாமல் ஒறுத்துக்கொண்டு வருவார்கள்.
ஏனென்றால் நிலம் எவ்வளவு நல்லதாயிருந்தாலும், அதை உழுகாமல்
தரிசாய்ப் போட்டால், அதிலே முள்ளும் முடலும் மாத்திரம் முளைக்
கும்பென்பது நிச்சயம். ஆகையால் ஒருவன் எவ்வளவு புண்ணிய சாங்
கோபாங்கமுள்ளவனாயிருந்தாலும், இடைவிடாத ஒறுத்தலையும் தப
சையும் கொண்டு தன் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைப் பயிர்ச்சி செ
ய்யாவிட்டால், அவன் ஆத்தமும் தரிசு நிலத்துக்கு ஒப்பாரும். அதி
லே கெட்ட நிலைவும் மோசத்துக்குரிய தந்திர சோதனையுமாகிய முள்
ளும் முடலும் ஏகமாய் மண்டும். ஆகையால் கெட்ட பற்றுதலுள்ளவ
ர்களும் நல்ல பற்றுதலுள்ளவர்களும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை
இன்னம் அடையாமல் அதைத் துவக்கினவர்களும் அதை முழுதும்
அடைந்தவர்களும் முன்னமே பாவஞ் செய்தவர்களும் ஒருகாலும் தே
வ இஷ்டப்பிரசாதத்தைப் போக்கடிபாதவர்களும் எல்லாரும் ஒறுத்த
ல் முயற்சி செய்கிறது அவசரமாமே. சிலர் புண்ணியத்தை அடைவ
தற்கும் வேறே சிலர் அடைந்த புண்ணியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கும்
சகலருக்கும் ஒறுத்தல் அவசரமாகும். குதிரை எவ்வளவு நல்லதாயி
ருந்தாலும், எப்போதும் கடிவாளத்தைக் கொஞ்சம் இறுக்கிப் பிடித்து
நேரத்துக்கு நேரம் குதிமுள்ளை அறிவிக்கிறது நலமாயிருக்கும்.

நம்மைப் பின்பெல்ல மனசுள்ளவன் தன்னை மறுதலித்துத் தன்
சிலுவையைத் தினந்தோறும் சுமந்துகொண்டு வரக்கடவானென்று இ
ரகசியத் திருவுளம்பற்றினார். அதாவது, நமது சுயமனசை எவ்விதமா
யாகிலும் ஒறுக்காமல் ஒருநாளும் விடப்படாது. இதிலே ஒரு நாள்
உன்னை ஒறுக்காமல் விட்டால், உனக்கு வெகு சேதம் வந்ததென்றும்
அந்த நாள் வீணாய் போனதென்றும் எண்ணிக்கொள் ; அந்த நாளி
லே நீ சந்தியாகியிருந்தாயென்று சொல்லப்படாதென்று அர்ச்சு. கி
ளிமாக்கருளப்பர் வசனித்தார். தீத்துசென்னும் இராயன் ஒரு நாளில்
யாதொருவனுக்கு ஒரு நன்மையும் செய்யாதிருந்தால், ஐயோ ! என்
சினேகிதரே, இந்த நாள் வீணாய் போனதேயென்று அங்கலாய்த்துச்

புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில்
தலாய்ப் பூர்வீக வனவாசிகள் ச

சொல்லுவான். அந்த நாளிலே தான் இராயனயிருக்கவில்லையென்று எண்ணி அந்த நாளைத் தன் இராச்சியபாரத்திலிருந்து கிழக்கிப் போடவேண்டுமென்று நினைப்பான். ஆனால் இராயரும் இராசாக்களும் மற்றவர்களுக்கு நன்மை செய்கிறதைவிடச் சந்திரபாசிகள் தங்களை ஒறுத்துத் தங்கள் சுயமனவை மறுக்கிறது அதிக அவசரமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; ஏனென்றால் தங்கள் மனசுக்குப் பிரியமாயிராததெல்லாத் தையும் செய்கிறதும் தங்களுக்குப் பிரியமானதெல்லாத் தையும் செய்யாமலிருக்கிறதும் சந்திரபாசிகளுக்குரிய நடக்கையாமே.

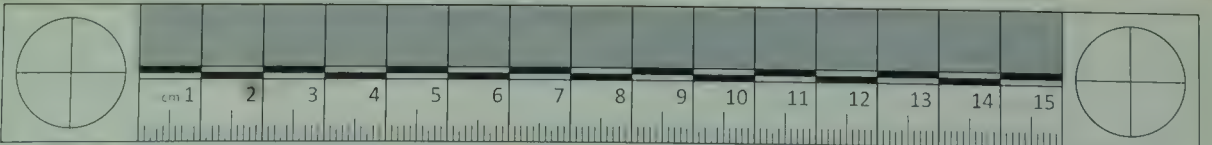
அர்ச். பிரஞ்சீஸ்குபோர்ஜியா இவ்விஷயத்திலும் வேறெந்த விஷயத்திலும் நமக்கு மேலான மாதிரிகை காண்பித்திருக்கிறார். யாதொரு தபசையும் ஒறுத்தலையுஞ் செய்து தமது சரீரத்தைத் தெண்டியாத அன்றைக்கு அவர் சாப்படுகிறதெல்லாம் கசப்பாயிருக்குமென்று சொல்லுவார்; தாம் சாகிற அன்றைக்குத் தம்மை ஒறுத்து ஒரு தபசும் செய்யாதிருந்தால், அன்றைக்குச் சாகிறது தமக்குக் கஸ்தியாயிருக்குமென்று சொல்லுவார். இதினாலே உலக இன்பம் எனக்கு ஆக்கினையாகவும் சிலுவையாகவும் துன்பதுயரமெல்லாம் எனக்கு இன்பமாகவும் ஆக வேண்டுமென்று சர்வேசுரனிடத்தில் வேண்டிக்கொள்ளுவார். இதுவே ஒறுத்தலில் மகா மேலான மூன்றாம் அந்தஸ்தாகும். இந்த அந்தஸ்தில் தாம் வந்து சேருமட்டும் தம்மை பொருகாலும் அற்பமாகிலும் பேணப்படாதென்று எண்ணியிருந்தார். தமது சரீரத்தோடு சண்டை போடுவதற்கு இடைவிடாத கவனமுற்றிருப்பார்; அதை ஒறுத்து உபாதிப்பதற்கான சமயத்தை எந்நேரமும் தேடிக்கண்டுபிடிப்பார்; அதை வேதனைப்படுத்துவதற்கு உதவியானதெல்லாம் தமக்குப் பிரியமான சினேகிதரென்று சொல்லுவார். கோடை காலத்திலே சுறுக்கான வெயிலில் நடந்து வருத்தமுண்டாகும்போது, வெயிலாகிற நமது சினேகிதன் நம்மை நன்றாய்ச் சுடுகிறானென்று சொல்லுவார். கடின குளிர் காற்றையும் மழையையும் அவரிடத்திலிருந்த சூலை வியாதி நெஞ்சு வலி முதலியனாகளையும் தன் சினேகிதரென்று சொல்லுவார். அவர்பேரில் புறணி பேசி அவரை உபாதித்தவர்களைத் தமது சினேகிதரென்று எண்ணியிருப்பார்; ஏனென்றால் இவர்கள் எல்லாரும் தம்மைச் செயித்து அடக்குவதற்கு உதவியாயிருத்ததினாலே, இவர்களைச் சினேகிதரென்று சொல்லுவார். ஆனால் தம்மை ஒறுத்து உபாதிப்பதற்குத் தினந்தோறும் தன்னாலே நேரிட்ட சமயங்களில் தம்

மை ஒறுத்ததுமன்றி வேறெந்த மை ஒறுத்துக்கொண்டிருக்கவண்டாகும் பொருட்டுச் சப்பாத்துக்குள்ளே போட்டுத் குவிரிலேயும் கோடை காலம் ள்ள நடப்பார். தமது அலுவலியிலிருந்து இழுத்துக்கொண்டதினாலே டித்துக்கொள்ளக் கூடாதென உண்டாக்கிக்கொள்ளுவ வியாதியினால் வந்த வேதனை வித்துக்கொள்ளுவார். இவ்வவ்வளவு அருவருப்பாயிருந்த போலே கொஞ்சம் கொஞ்சம் எவ்வளவு கசப்பாயிருந்தாலும் வைத்துக்கொண்டிருப்பார். சரீரத்தைச் சிலுவையில் அடக்க சாங்கோபாங்கத்தையும் அர்ச்.

யக்-பி

தேவ வரப்பிரசாதமும் தேவ நமக்கு எளிதாகவும் வழிபாடு

நமக்கு மிகவும் அவசரம் இன்பமாகவும் பிரியமாகவும் போது சொல்லிக் காட்டக் கான முதல் வழிபாடு; தேவ நமக்கு எளிதாகும். அர்ச். சி ஒப்பிப்பதற்கு உதவும். அந் ரீரசோதனை அவரை இடை

இராயனுயிருக்கவில்லைபென்று
ரத்திலிருந்து கிழக்கிப் போ
ராயரும் இராசாக்களும் மற்ற
நம்பிபுகள் தங்களை ஒறுத்து
அவசரமென்பதற்குச் சந்த
குப் பிரியமாயிராததெல்லாத்
மானதெல்லாததையும் செய்
பட்டனவாமை.

வெவ்வுயத்திலும் வேறெக்க
க காண்பித்திருக்கிறார். யா
து தமது சரீரத்தைத் தெ
றெதெல்லாம் கசப்பாயிருக்கு
ன்றைக்குத் தம்மை ஒறுத்து
ற்குச் சாகிறது தமக்குக் கஸ்
னிலே உலக இன்பம் எனக்கு
துயரமெல்லாம் எனக்கு இன்
னிடத்தில் வேண்டிக்கொள்ளு
ன மூன்றாம் அந்தஸ்தாகும்.
மும் தம்மை பொருகலும் அ
ணியிருந்தார். தமது சரீரத்
டாத கவனமுற்றிருப்பார்; அ
தை எந்நேரமும் தேடிக்கண்
வதற்கு உதவிபானதெல்லாம்
சொல்லுவார். கோடை காலத்
ந்தமுண்டாகும்போது, வெயி
ப் சுகுகிறானென்று சொல்லு
பயும் அவரிடத்திலிருந்த சூலை
தன் சினேகிதரென்று சொல்
ரை உபாதித்தவர்களைத் தமது
னென்றால் இவர்கள் எல்லா
உதவிபாயிருந்ததினாலே, இவ
ஆனால் தம்மை ஒறுத்து உ
ல நேரிட்ட சமயங்களில் தம்

மை ஒறுத்ததுமன்றி வேறே சமயங்களையும் தேடி எப்போதும் தம்
மை ஒறுத்துக்கொண்டிருவார். தாம் நடக்கும்போது, காலிலே நோ
வுண்டாகும் பொருட்டுச் சிலவிசை பரு மணலையும் சிறு கல்லையும்
சப்பாத்துக்குள்ளே போட்டுக்கொள்ளுவார். குளிர் காலத்திலே கனத்
த குளிரிலேயும் கோடை காலத்திலே சுறுக்கான வெயிலிலேயும் மெ
ள்ள நடப்பார். தமது அலகிலேயுள்ள மயிரை அவர் வலுவாய்ப் பற்
றி இழுத்துக்கொண்டதினாலே, அது காயப்பட்டிருக்கும். தம்மை அ
டித்துக்கொள்ளக் கூடாதேபோனால், தமது சரீரத்தைக் கிள்ளி வேத
னை உண்டாக்கிக்கொள்ளுவார். அவர் வியாதியாய் இருக்கும்போது,
வியாதியினால் வந்த வேதனையுமல்லாமல் வேறே வேதனையையும் வரு
வித்துக்கொள்ளுவார். இவ்வண்ணமே அவருக்குக் கொடுத்த மருந்து
எவ்வளவு அருவருப்பாயிருந்தாலும், அதை இன்பமான பதார்த்தம்
போலே கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மெள்ளச் சாப்பிடுவார். மாத்திரை
எவ்வளவு கசப்பாயிருந்தாலும், அதைக் கடித்து வாயிலே வெகுநேரம்
வைத்துக்கொண்டிருப்பார். இப்படி அவர் தம்மை ஒறுத்துத் தமது
சரீரத்தைச் சிலுவையில் அறைந்ததினாலே, மகா மேலான புண்ணிய
சாங்கோபாங்கத்தையும் அர்ச்சியசெஷ்டத்தனத்தையும் அடைந்தார்.

யக்-ம் அதிகாரம்.

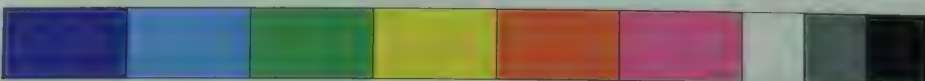
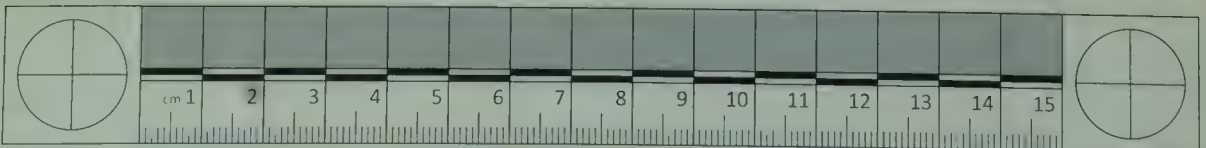
தேவ வரப்பிரசாதமும் தேவசினேகமும் ஒறுத்தல் முயற்சியை
நமக்கு எளிதாகவும் இன்பமாகவும் ஆக்குகிறார்களே
வழிபாடென்று சொல்லுவது.

நமக்கு மிகவும் அவசரமான ஒறுத்தல் முயற்சியை எளிதாகவு
ம் இன்பமாகவும் பிரியமாகவும் ஆக்குவதற்கான சில வழிபாடுகளை இ
ப்போது சொல்லிக் காட்டக் கடவோம். தேவ வரப்பிரசாதமே இதுக்
கான முதல் வழிபாடு; தேவ வரப்பிரசாதத்தைக் கொண்டு சகலமும்
நமக்கு எளிதாகும். அர்ச். சின்னப்பருக்கு நடந்த ஓர் விஷயம் இதை
ஒப்பிப்பதற்கு உதவும். அதென்னவென்றால், பசாசின் தூதனாகிய ச
ரீரசோதனை அவரை இடைவிடாமல் உபாதித்துக்கொண்டு வந்தது.

இந்தச் சோதனை தம்மைவிட்டு நீங்க வேண்டுமென்று சர்வேசுரனை மும் முறை பிரார்த்தித்துக்கொண்டார். அதற்குச் சர்வேசுரன் சொன்ன மறுமொழியாவது: நம்முடைய வரப்பிரசாதம் உனக்குப் போதுமென்றார். இந்த வரப்பிரசாதத்தினாலே அர்ச்சு. சின்னப்பர் உறுதிப்பட்டு என்னைப் பெலப்படுத்துகிறவரைக் கொண்டு நான் எல்லாத்தையும் செய்யக்கூடுமென்றார். வேறேரிடத்தில் அவர்தானே சொல்லுகிறதாவது: அதிலும் நானல்ல, என்விடத்திலுள்ள தேவ வரப்பிரசாதமே எல்லாத்தையும் நிறைவேற்றுகிறதென்றார். நாம் ஒறுத்தல் முயற்சி செய்து துன்புறுத்தப்படும்போது, சர்வேசுரன் நம்மைக்கைவிட்டிருக்கிறா என்று எண்ணப்படாது; ஒறுத்தலினாலே வருகிற பாரத்திலே பாதிக்குமேல் தாங்குகிறதற்கு அவரோ உதவிசெய்வார். தேவ கற்பனை நுகத்தடியென்று சொல்லுகிறதற்குக் காரணமென்னவென்று நினைக்கிறாய். அதற்குக் காரணமேதென்றால், நுகத்தடியைத் தாங்குகிறதற்கு இரண்டுபேர் வேண்டும். தமது கற்பனையாகிற நுகத்தடியைத் தாங்குவதற்கு இயேசுநாதர் நம்மோடேகூட வருகிறார்; அவருடைய ஒத்தாசையைக் கொண்டு அதைத் தாங்க மனத்திடாரிக்கமற்றுப் போகிறவர்களார்? ஆகையால் அவர் கற்பனையை அநுசரிக்கிறது வருத்தமென்றெண்ணாதே; இதிலே எளிதான காரியத்தைத்தான் நீ செய்யவேண்டும். தமது கற்பனை நுகத்தடியென்றும் சுமையென்றும் அவர் சொல்லியிருந்தாலும், அது இன்பமான நுகத்தடியென்றும் இலேசான சுமையென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். என்னென்றால் நமது பலவீனத்தின் நிமித்தம் அது வருத்தமான நுகத்தடியென்றும் பாரமான சுமையென்றும் தோன்றினபோதிலும், தேவ வரப்பிரசாதம் எல்லாத்தையும் எளிதாக்கும்; கர்த்தர் தாமே நமது பாரத்தைக் குறைத்தருளுவார். இதிலுல்லவோ அவர்களுடைய கழுத்தை விட்டு நுகத்தடியை இறக்கிவைக்கிறவன்போலே நாம் இருப்போமென்று ஓசையென்னும் தீர்க்கதரிசி வாயாலே நிருவுணம்பற்றினார். அன்றியும் இசாயியாசென்பர் வாயாலே அவர் சொல்லுகிறதாவது: என்னெனையப் பூசி நுகத்தடியை உளுக்கப்பண்ணுவோமென்றார். இதிலே என்னெய் தேவ வரப்பிரசாதமென்று அர்த்தமாகும். ஒறுத்தல் வருத்தமான நுகத்தடியாகவும் பாரமான சுமையாகவும் தோன்றும்; ஆனால் என்னையாகிற தேவ வரப்பிரசாதம் இந்த நுகத்தடியை உளுக்கப்பண்ணும், அதாவது, அதின் பாரத்தைக் குறைப்பதினாலே, அது நமது கழுத்தைக் காயப்படுத்தாததுமன்றி அதின் பாரமுதலாய்த் தோன்றாது.

அர்ச்சு. பெர்நாதுஸ் கோம பிரசங்கத்திலே சொல்லுகிறபோது, அதிலுள்ள சிலுவை என்னையக் கொண்டு பூசுகிறதென்று நியாசிகளுடைய ஆத்துமத்திலே த்தலாகிற சிலுவையெல்லாத் என்னெனையக் கொண்டு பூசுகிறதென்று உலகவாசிகள் சர்வாச சீயியல்லாமல் அதிலே பூசியிருக்கிறதெனையக் காணாததினாலே, சர்வாசுரனில் சர்வாசிகளே, தமது சிலுவைப் பூசியிருக்கிறதென்று யிருக்கிறதென்றும் சர்வாசுரனுக்கிறதெல்லாம் தேவ வரப்பிரசாதம் இருக்கிறதென்றும் நீங்கள் களே பென்றார். தேவ வரப்பிரசாதம் அறிந்துகொள்ளுகிறதென்றும் விரத்தத்துவமென்றும் நாம் ஒருகாலும் கருவியுடைய வசனத்தார். ஆனால் நமக்கு எளிதாக்கும்: அதுமானதல்லவென்று அர்ச்சு. அன்னென்றால் தேவ கற்பனையை தருகிற வரப்பிரசாதம் திரவமும் இன்பமாகவும் தோன்றும். பெலன் மாறிப்போகுமென்ற நித்தார். அர்ச்சு. கிரேகோரியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிற முந்த முந்தத் தேவ சிலுவைகடறுப்பிப்பதற்குப் புண்ணியன்டாவது, பாவிசு உலகத்தங்கள் வீண் மகிமையைக் கருமாறான தங்கள் குணங்கள் பெலனாகும். கர்த்தர்பெர்

ங்க முயற்சி.

ஊமென்று சர்வேசுரனை மும்
கற்குச் சர்வேசுரன் சொன்ன
சாதம் உனக்குப் போதுமெ
ர்ச், சின்னப்பர் உறுதிப்பட்டு
ண்டு நான் எல்லாத்தையும்
அவர்தானே சொல்லுகிறதா
லுள்ள தேவ வரப்பிரசாதமே
ர். நாம் ஒறுத்தல் முயற்சி
வசுரன் நம்மைக் கவிட்டிருக்
கலினிலே வருகிற பாரத்திலே
உதவிசெய்வார். தேவ கற்பனை
ரரணமென்னவென்று நினைக்கி
கத்தடியைத் தாங்குகிறதற்கு
யாகிற நுகத்தடியைத் தாங்
வருகிறார்; அவருடைய ஒத்
னத்திடார்க்கமற்றுப் போகிற
ய அநுசரிக்கிறது வருத்தமே
ரியதல்லத்தான் நீ செய்யவே
றும் சுமையென்றும் அவர் சொ
கத்தடியென்றும் இலேசான சு
னென்றால் நமது பலவீனத்தி
கடியென்றும் பாரமான சுமை
வரப்பிரசாதம் எல்லாத்தையு
பாரத்தைக் குறைத்தருளுவா
தை விட்டு நுகத்தடியை இற
மென்று ஒசையேயென்னும் தீ
அன்றியும் இசாயியாசென்ப
எண்ணெயைப் பூசி நுகத்தடி
திலே எண்ணெய் தேவ வரப்
ல் வருத்தமான நுகத்தடியா
றும்; ஆனால் எண்ணையாகிற
ய உருக்கப்பண்ணும். அதாவ
ல், அது நமது கழுத்தைக் கா
லாய்த் தோன்றுது.

உ-ம் காண்டம், டூ போதகம், யசு-ம் அதிகாரம்.

105

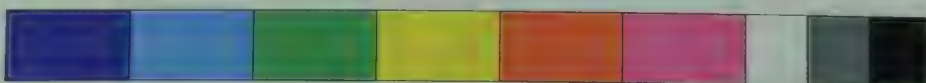
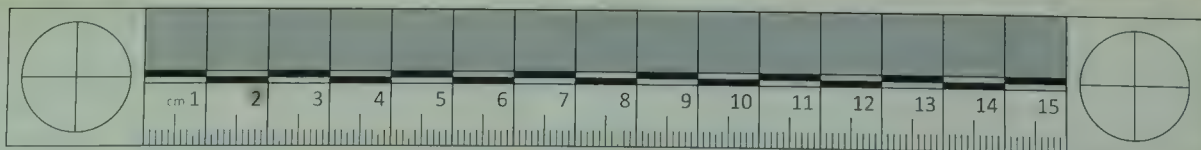
அர்ச், பெர்நாதுல் கோவில் அபிஷேகத்தின்பேரில் செய்த முதல்
பிரசங்கத்திலே சொல்லுகிறதாவது: கோவிலே அபிஷேகம்பண்ணும்
போது, அதிலுள்ள சிலுவையெல்லாத்தையும் அர்ச்சியசிஷ்ட என்
னெயைக் கொண்டு பூசுகிறார்களே. இவ்வண்ணமே இயேசுநாதர் சந்
நியாசிகளுடைய ஆத்துமத்திலே பூசுகிறார்; ஏனென்றால் தபசு ஒறு
த்தலாகிற சிலுவையெல்லாத்தையும் தமது வரப்பிரசாதமாகிற திரு
எண்ணெயைக் கொண்டு பூசி அவர்களுக்கு அதை இலேசாக்குகிறார்.
உலகவாசிகள் சந்நியாச சீவியத்திலுள்ள சிலுவையைக் காண்கிறதே
யல்லாமல் அதிலே பூசியிருக்கிற தேவ வரப்பிரசாதமாகிற எண்ணெ
யைக் காணாததினாலே, சந்நியாச சீவியத்துக்குப் பயப்படுகிறார்கள். ஆ
னால் சந்நியாசிகளே, நமது சிலுவையிலே தேவ வரப்பிரசாதமாகிற எ
ண்ணெய் பூசியிருக்கிறதென்றும் இதிலே அந்தச் சிலுவை இலேசா
யிருக்கிறதென்றும் சந்நியாசத்திலே வருத்தமும் கசப்புமாகத் தோன்
றுகிறதெல்லாம் தேவ வரப்பிரசாதத்தினாலே இன்பமாயும் பிரியமாயு
ம் இருக்கிறதென்றும் நீங்கள் அநுபவசித்தியினாலே அறிந்திருக்கிறீர்
களை பென்றார். தேவ வரப்பிரசாதத்தின் பெலன் எவ்வளவென்று
நாம் அறிந்துகொள்ளுகிறதற்கு முன்னே விரத்தத்துவமாகிறது இன்
னதென்றும் விரத்தத்துவத்தை யாராகிலும் அநுசரிக்கக் கூடுமோ
வென்றும் நாம் ஒருகாலும் கண்டுபிடிக்கக் கூடவில்லையென்று அர்ச்.
அருஸ்தின் வசனித்தார். ஆனால் தேவ வரப்பிரசாதம் எல்லாத்தையு
ம் நமக்கு எளிதாகும்; அதிருந்தாலே போதும். தேவ கற்பனை பார
மானதல்லவென்று அர்ச். அருளப்பரோடு நாமும் சொல்லலாம்; ஏ
னென்றால் தேவ கற்பனையை அநுசரிப்பதற்குச் சர்வேசுரன் கொடுத்
தருளுகிற வரப்பிரசாதம் திரளாயிருக்கிறதினாலே, அது மகா எளிதா
கவும் இன்பமாகவும் தோன்றும். சர்வேசுரனை நம்புகிறவர்களுக்குப்
பெலன் மாறிப்போகுமென்று இசாயியாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வச
னித்தார். அர்ச். கிரேகோரியார் இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் வியாக்கி
யானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: இரண்டுவிதப் பெலனாண்டு.
முந்த முந்தத் தேவ சினேகத்துக்காகச் சகலவித ஒறுத்தலையும் பட்
டறுபவிப்பதற்குப் புண்ணியவாண்களிடத்திலுள்ள பெலனாகும்; இர
ண்டாவது, பாவிசன் உலகத்துக்காகச் சகலவித வருத்தமும் பட்டுத்
தங்கள் வீண் மகிமையைக் காப்பாற்றிப் பொருள் சம்பாதித்துத் தா
றுமாறான தங்கள் ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்கு அவர்களிடத்திலுள்
ள் பெலனாகும். கர்த்தர்பேரில் நம்பிக்கை வைக்கிறவர்கள் பாவிசுரு

டைய இந்த வீண் பெலனை மாற்றிப் புண்ணியவாங்களுடைய மெய்யான பெலனை அடைந்துகொள்ளுவார்களென்றார்.

தேவ சினேகம் ஒதுத்தல் முயற்சியை நமக்கு எளிதாக்குவதற்கான இரண்டாம் வழிபாடாகும். சகலவித வருத்தத்தையும் எளிதாக்குவதற்குச் சினேகத்தைப்போலே வேறென்றும் கிடையாது. இது காரியத்தில் அர்ச், அசுஸ்தீன் சொல்லுகிறதாவது : சினேகிக்கிறவனுக்கு வருத்தம் ஒன்றுமில்லை ; ஏனென்றால் சினேகம் ஒரு வருத்தமும் தோன்றாதபடிக்குச் செய்யும். சினேகமில்லாதவர்களுக்குச் சொற்பக்களைப்பும் பொறுக்கக்கூடாததாகத் தோன்றும் ; எந்தக் காரியத்தையும் வருத்தமென்று எண்ணுகிறது சினேகமுள்ளவர்களுக்கு வெட்கமாகத் தோன்றும். இதிலுல்லோ வேட்டையின் பேரில் பிரியமுள்ளவர்கள் அதினால் வரும் களைப்பெல்லாம் ஒன்றுமில்லையென்றும் பிரியமாயிருக்கிறதென்றும் எண்ணுவார்கள். தாய் தன் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்குப்படுகிற வருத்தமெல்லாம் வருத்தமென்று என்ன மாட்டாளே. இதற்குக் காரணமென்ன ? சினேகமல்லோ ? சினேகத்தினுல்லோ பெண்சாதி நோவாயிருக்கிற புருஷன் கிட்ட இராவும் பகலும் காத்திருப்பான் ? சினேகத்தினுல்லோ மிருகங்கள் குட்டிகளுக்கு இரை கொடுக்க வெகு பிரயாசப்பட்டு அதுகளுக்குத் தீனி கொடுப்பதற்காகத் தாங்களே பட்டினியே கிடந்து அதுகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக எத்தனையோ ஆபத்துக்குள்ளாகும் ? சினேகத்தினுல்லோ பாக்கோபன்பவர் ராக்கேலென்பவளுக்காகப் பதினாறு வருஷ காலமாய் உழைத்த உழைப்பெல்லாம் அற்பமென்றும் இன்பமென்றும் எண்ணியிருந்தார் ? அவர் அவளை வெருவாய்ச் சினேகித்ததினாலே, வெகு காலம் அவருக்குக் கொஞ்சமாகத் தோன்றினதென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. என் அன்பர் எனக்கு மீறையின் சின்னக் கட்டுப்போலே இருக்கிறாரென்று ஞானபத்தினி வசனித்தாள். இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச், பெர்நர்துஸ் சொல்லுகிறதாவது : இதிலே தன் அன்பர் மீறையின் ஒரு கட்டுப்போலே இருக்கிறாரென்று சொல்லாமல் சின்னக் கட்டுப்போலே மாத்திரம் இருக்கிறாரென்று சொல்லியிருக்கிறார் ; ஏனென்றால் அவர்பேரில் வைத்த சினேக மிகுதியினாலே அவருக்காக அவன் படக்கூடுமான சகல வருத்தமும் அற்பமென்று எண்ணியிருந்தாள். அன்றியும் என் அன்பர் மீறையின் சின்னக் கட்டென்று சொல்லாமல் என் அன்பர் எனக்கு மீறையின் சின்னக் கட்டென்று

சொன்னதினாலே சினேகிக்கிறவன் டென்று அர்த்தமாகும். ஆகையாலும் பாரமாகவும் உனக்குத் தோகையில்லையென்று சொல்ல வேண்டி வேசரன் பேரில் வைத்திருக்கிற நடக்கை சிலருக்கு இலேசாகவும் புண்ணியம் தன்னாலே வருத்தமற்றவர்களுக்கு மாத்திரம் அதன் சினேகம் உன்னிடத்தில் உண்டாவருந்தமாயிராததுமன்றி இன்பமுள்ள இடத்திலே ஒரு வருத்தமற்றவருக்கும். தேவ சினேகம் என்றும் புறம்பும் மலுஷராலும் பந்த விதமாய்க்கலும் துன்ப துரித்த தெரியாமற்போயிற்றென்று ஏனென்றால் சத்த சினேகமுள்ளதோன்றாது. ஆகையால் தேவரு பேறு பலனுள்ளதாகவும் உத்தவித ஒதுத்தலையும் பொறுத்து பெலனையும் நமக்குத் தந்து மிகக்ளை நமக்கு எளிதாகவும் இன்பநிறைவேற்றுகிறது சினேகமென்றார். இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச், பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது கத்தில் மாத்திரம் அடங்கியிருக்கம் தேவ கற்பனையெல்லாததை செய்யுமென்று இதற்கு அர்த்தமாகும்.

சினேகம் சாவைப்போலே வசனித்த வாக்கியம் இச்சத்தியசுஷ்டைவர்கள் இவ்வாக்கியத்திற்குள்ளே இரண்டி அர்த்தம் இக்கிக் காட்டும். அர்ச், கிரேகோ சாவைப்போலே பெலனுள்ளவ

நியை நமக்கு எளிதாக்குவதற்
கவியை வந்தத்தலதயும் எளிதா
வேற்றும் கிடையாது. இது
லுகிறதாவது: சினேகிக்கிறவனு
ன்றால் சினேகம் ஒரு வருத்தமும்
கமில்லாதவர்களுக்குச் சொற்பக்
தோன்றும்; எந்தக் காரியத்தையு
னேகமுள்ளவர்களுக்கு வெட்கமா
ட்டையின் பேரில் பிரியமுள்ளவ
ருடன் ஒன்றிப்பெய்தும் பிரியமா
தாய் தன் பிள்ளைகளை வளர்ப்பத
த்தமென்று எண்ண மாட்டாளே.
ல்லோ? சினேகத்தினாலல்லோ
ய் கிட்ட இராவுப் பகலும் காத்தி
டுகங்கள் குட்டிகளுக்கு இரை
களுக்குத் தனி கொடுப்பதற்காக
துகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக எ
னேகத்தினாலல்லோ பாக்கோபெ
கிலு வருஷ காலமாய் உழைத்
இன்பமென்றும் எண்ணியிருந்
கித்திலே, வெகு காலம் அ
தன்று வேதாகமத்தில் சொல்லி
மிறையின் சின்னக் கட்டுப்போ
வசனத்தாள். இவ்வாக்கியத்தின்
தாவது: இதிலே தன் அன்பர்
க்கிறாரென்று சொல்லாமல் சின்
கிறாரென்று சொல்லியிருக்கிற
சினேக மிகுதியிலே அவருக்
த்தமும் அற்பமென்று எண்ணி
மிறையின் சின்னக் கட்டென்று
மிறையின் சின்னக் கட்டென்று

சொன்னதினாலே சினேகிக்கிறவர்களுக்கு மாத்திரம் அவர் சின்னக் கட்
டென்று அர்த்தமாகும். ஆகையால் புண்ணியமாகிற கட்டுப் பெரிதாக
வும் பாரமாகவும் உனக்குத் தோன்றினால், உன்னிடத்தில் தேவ சினே
கமில்லையென்று சொல்ல வேண்டும்; ஏனென்றால் ஒவ்வொருவரும் சர்
வேசுரன் பேரில் வைத்திருக்கிற சினேகத்துக்குத் தக்கது புண்ணிய
நடக்கை சிலருக்கு இலேசாகவும் சிலருக்குப் பாரமாகவும் தோன்றும்.
புண்ணியம் தன்னாலே வருத்தமான காரியமல்ல; சொற்பச் சினேகமு
ள்ளவர்களுக்கு மாத்திரம் அது வருத்தமாக இருக்கும். வெகு தேவ சி
னேகம் உன்னிடத்தில் உண்டானால், புண்ணியம் செய்கிறது உனக்கு
வருத்தமாயிராததுமன்றி இன்பமாயிருக்கும்; ஏனென்றால் சினேக
முள்ள இடத்திலே ஒரு வருத்தமும் கிடையாது; இன்பமே குடிக்கொ
ண்டிருக்கும். தேவ சினேகம் என்னிடத்தில் வந்த நாள் துவக்கி உ
ள்ளும் புறம்பும் மலுஷராலும் பசாசினாலும் சரீரத்தினாலும் வேறே எ
ந்த விதமாயாகிலும் துன்ப துரிதப்படுகிறது எப்படியென்று எனக்கு
த் தெரியாமற்போயிற்றென்று ஒரு அச்சியசிஷ்டவன் சொல்லுவான்;
ஏனென்றால் சுத்த சினேகமுள்ளவர்களுக்கு வருத்தமும் வேதனையும்
தோன்றாது. ஆகையால் தேவ சினேகம் நம்முடைய கிரிகைகளை வெ
கு பேறு பலனுள்ளதாகவும் உத்தமமாகவும் ஆக்குகிறதுமன்றிச் சகல
வித ஒறுத்தலையும் பொறுத்துக்கொள்ளுவதற்கான தைரியத்தையும்
பெலனையும் நமக்குத் தந்து மிகவும் வருத்தமும் கசப்புமான காரியங்
களை நமக்கு எளிதாகவும் இன்பமாகவும் செய்யும். தேவ கற்பனைபை
நிறைவேற்றுகிறது சினேகமென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தா
ர். இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். கிறிசோஸ்தொமஸ் வியாக்கியான
ம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: தேவகற்பனையெல்லாம் தேவ சினே
கத்தில் மாத்திரம் அடங்கியிருக்கிறதென்றல்ல; ஆனால் தேவ சினே
கம் தேவ கற்பனையெல்லாததையும் நாம் எளிதாய் அதுசரிக்கும்படி
செய்யுமென்று இதற்கு அர்த்தமாகுமென்றார்.

சினேகம் சாவைப்போலே பெலனுள்ளதென்று ஞானியானவர்
வசனித்த வாக்கியம் இச்சத்தியத்தை ஸ்திரப்படுத்த உதவும். அர்ச்சி
யசிஷ்டவர்கள் இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் சொன்ன பல அர்த்தங்களு
க்குள்ளே இரண்டு அர்த்தம் இது காரியத்தை வெகு நெற்றியாய் விள
க்கிக் காட்டும். அர்ச். கிரெகோரியார் சொல்லுமாப்போலே, சினேகம்
சாவைப்போலே பெலனுள்ளதென்பதற்கு அர்த்தம் என்னவென்று அ

றியவேணுமோ? கேள் : சாவு சரீரத்திலிருந்து ஆத்துமத்தைப் பிரிக்
கிறதுபோலே, தேவ சினைகம் இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளையெட்டு ஆத்து
ம பற்றுதலைப் பிரிக்கும்; சாவு உலக சஞ்சாரத்தைவிட்டு மனுஷனைப்
பிரிக்கிறதுபோலே, தேவ சினைகம் யாதொருவனுடைய இருதயத்தில்
ஆட்கொண்டிருந்தால், உலகத்தின் பேரிலும் சரீரத்தின்பேரிலுமுள்ள
பற்றுதலை அதிலிருந்து முழுதும் நீக்கிவிடும். சாவு சரீரத்தைக் கொ
ல்லுகிறதுபோலே, தேவ சினைகம் சரீர இச்சையின்பேரிலுள்ள பற்று
தல் எல்லாத்தையும் கொல்லும். அப்போது மனுஷன் இவ்வுலோகத்
துக்கும் சரீரத்துக்கும் செத்து இயேசுநாதருடைய உயிரை மாத்திர
ம் அடைந்திருப்பான். ஆகையால் நான் உயிரோடிருக்கிறேன்; ஆகி
லும் உயிரோடிருக்கிறது நான்ல்ல; இயேசுநாதரே என்னிடத்தில் உ
யிரோடிருக்கிறாரென்று அர்ச். சின்னப்பரைபோலே அவனும் சொல்
லலாம்.

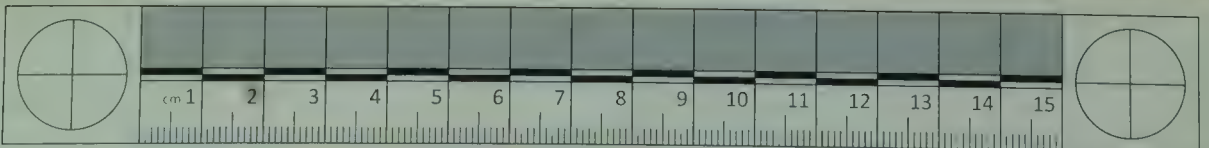
அர்ச். அருஸ்தின் மேற்சொன்ன வாக்கியத்துக்கு வேறொரு அர்
த்தம் சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், தேவ சினைகம் சா
வைப்போலே பெலனாயிருக்கிறதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; ஏனெ
ன்றால் சாவு வரும்போது, அதை எதிர்த்து நிற்க ஒருவராலும் முடி
யாது, வாகட சாஸ்திரமும் மருந்தும் ஆஸ்தியும் அதிகாரத்துவமும்
ஒன்றும் அதை ரிறுத்த உதவாது. இவ்வண்ணமே தேவ சினைகம் இ
ருதயத்தில் ஆட்கொண்டிருந்தால், அதை ஆத்துமத்தைவிட்டு நீக்க
உலோகத்திலே ஒருவராலும் முடியாது, ஆஸ்தி மகிமை செல்வாக்கு
த் துன்பதுரிதம் முதலிய சகலமும் சினைகத்துக்குத் தடையல்ல; இ
துவெல்லாம் தேவ சினைகத்தை ஆத்துமத்தில் அதிகமாய் ஸ்திர
ப்படுத்த உதவுமேயல்லாமல் அதை நீக்கமுடியாது. உலோகத்தை
வெறுத்துச் சந்தியாசத்திலுள்ள ஒடுக்கமான நடக்கையை அதுசரித்து
வருகிறவர்கள் தேவ சினைகத்தின் ஒரு பொறியைக் கொண்டு மாத்திர
ம் தங்கள் கருத்துக்கு விரோதமாயிருந்த விக்கினங்கள் எல்லாத்தையு
ம் தைரியமாய்ச் செயித்து உறமுறையார் சினைகிதர் முதலிய சகல
ருடைய முகத்தாசுணையையும் தள்ளிச் சந்தியாச சீவியத்துக்கு முன்
பாக உலோக நன்மை எல்லாம் வீணென்றும் நிர்ப்பாக்கியமென்றும் எ
ண்ணிச் சந்தோஷமாய் அதைத் தங்கள் காலுக்குக் கீழாக வைத்து மி
தித்தோமென்று அறிந்துகொள்ளுவார்கள். ஆகையால் ஸ்திரமான தே
வ சினைகம் உன்னிடத்தில் உண்டானால், புண்ணிய சாங்கோபாங்க

மார்க்கத்தில் உனக்கு ஒரு விக்கின
ன்னப்பரைப்போலே நீயும் செ
டைய சினைகத்தை விட்டு நன்மை
வருத்தமோ, பசியோ, சூரீரோ,
லங்கோ? இதுவெல்லாமல்ல. ந
வென்றால், சாவும் சீவியமும் சம
ரும் இவ்வுலோக நன்மைகளும்
ரும் மேலான வானமண்டலத்தி
ளத்திலுமுள்ள எதுவும் சிஷ்டிக
கத்தைவிட்டு நன்மைப் பிரிக்கக்

உய-ம்

மோகஷ சம்பாவனையை அடை
முயற்சியை நமக்கு
ஆக்குவதற்கு
சொ

நமக்கு வரவிருக்கிற மே
துப் பார்த்தால், ஒறுத்தல் மு
இந்த நம்பிக்கையின் நிமித்தம்
ரே உபாதைகளுக்குள்ளே ஆ
இதினாலே அவர் சொன்னதாவ
கிருபை செய்வார்? இருப்பு எரு
புத்தகத்திலும் ஈயத் தகட்டிலும்
அல்லது கல்லிலேயாகிலும் அ
ம்முடைய வார்த்தைகள் பிதிர்
து அவர் இவ்வளவு உருக்கமா
ளவென்று நினைக்கிறார்? என்ன
ம்போது, மோகஷத்தை அடை
தமக்கு வந்த ஆறுதலைத் தமது

மார்க்கத்தில் உனக்கு ஒரு விக்கினமும் இராது. அப்போது அர்ச். சி
ன்னப்பரைப்போலே நீயும் சொல்லலாம். அதாவது, இயேசுநாதரு
டைய சினேகத்தை விட்டு நம்மைப் பிரிப்பதார்? கஸ்தி துன்பமோ,
வருத்தமோ, பசியோ, சூளிரோ, அபத்தோ, இக்கட்டு இடையூறோ, வி
வங்கோ? இதுவெல்லாமல்ல. நாம் நிச்சயித்துச் சொல்லுகிறதென்ன
வென்றால், சாவும் சீர்தந்தைக் கொ
ர இச்சையின்பேரிலுள்ள பற்று
ப்போது மனுஷன் இவ்வுலோகத்
சுநாதருடைய உயிரை மாத்திர
ன் உயிரோடிருக்கிறேன்; ஆக
இயேசுநாதரே என்னிடத்தில் உ
யிர்ப்பரைப்போலே அவனும் சொல்

உய-ம் அதிகாரம்.

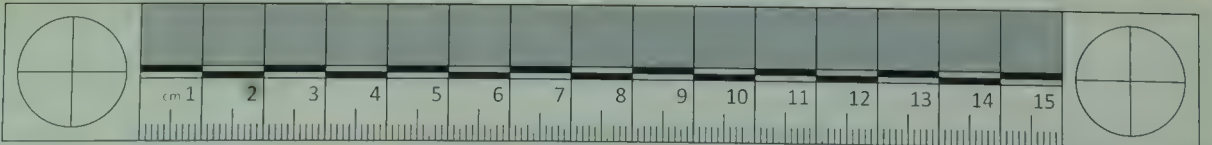
மோக்ஷ சம்பாவணையை அடைவோமென்கிற நம்பிக்கை ஒறுத்தல்
முயற்சியை நமக்கு எளிதாகவும் இன்பமாகவும்
ஆக்குவதற்கான வழிபாடென்று
சொல்லுவது.

நமக்கு வரவிருக்கிற மோக்ஷசம்பாவணையின் கனத்தை யோசித்
துப் பார்த்தால், ஒறுத்தல் முயற்சி நமக்கு எளிதும் இன்பமுமாகும்.
இந்த நம்பிக்கையின் நிமித்தம் யோபென்பவர் தாம் அதுபவித்த கொ
ரே உபாதைகளுக்குள்ளே ஆறுதலடைந்து தைரியமாய் இருந்தார்.
இதினாலே அவர் சொன்னதாவது: என் வார்த்தைகளை ஆர் எழுதக்
கிருபை செய்வார்? இருப்பு எழுத்தாணியைக் கொண்டு அதுகளை ஒரு
புத்தகத்திலும் ஈயத் தகட்டிலும் பதித்து வைக்க மனசுள்ளவர்களார்?
அல்லது கல்லிலேயாகிலும் அதைக் கொத்தி வைப்பதாரென்றார், த
ம்முடைய வார்த்தைகள் பிதிர்வழியாருக்கு நிலைத்திருக்க வேணுமென்
று அவர் இவ்வளவு உருக்கமாய் ஆசைப்படுகிறதற்குக் காரணமென்
னவென்று நீனைக்கிரய்? என்னவென்றால், அவர் கஸ்தி உபாதைப்படு
ம்போது, மோக்ஷத்தை அடைவோமென்கிற நம்பிக்கையைக் கொண்டு
தமக்கு வந்த ஆறுதலைத் தமது சந்ததியாரும் அடைய வேணுமென்று

மிகுந்த ஆசைப்பட்டிருந்தார். ஆறுநூல் வேறந்த இந்த வார்த்தைகள் எதுவென்று அறிபவேணுமோ? கேள்; என் இரகசுதர் உயிரோடு குக்கிரோன்றும் நான் கடைசி நாளில் துசியை விட்டு உயிரோடு எழுந்திருப்பேனென்றும் என் தோல் இன்னம் ஒருவிசை என்னை மூடி என் சரீரக் கண்களைக் கொண்டு என் சர்வேசுரனைப் பார்ப்பேனென்றும் வேறொருவருமல்லவே நானே அவரைப் பார்ப்பேனென்றும் என் கண்களைக் கொண்டே அவரைக் காண்பேனென்றும் எனக்குத் தெரியும். இந்த நம்பிக்கை என் இராபத்துக்குள் பதிந்திருக்கிறதென்றார். வறறுத ஊற்றிலிருந்து நீர்ப் பிரவாகம் புறப்படுகிறதுபோலே, இந்த நம்பிக்கையைக் கொண்டு நான் படுகிற கஸ்தி வருத்தங்களுக்கும் இடைவிடாத ஆறுதலாகிற வெள்ளம் எனக்குண்டாகின்றது. சர்வேசுரன் அபிராமுக்குக் காஷி கொடுத்து உன் சம்பாவனை திரளாயிருக்குமென்று சொல்லி அவரை ஸ்திரப்பித்தார். இந்த நம்பிக்கையைக் கொண்டு தானே மோயீசென்பவர் பரவோனுடைய ஆஸ்தி மகிமை பிரதாபம் அனைத்தையும் எனக்கு வேண்டாமென்று வெறுத்துத் தள்ளினார். இதிலுள்ள மோயீசென்பவர் வளர்ந்தபின், பாவத்தினாலே வருகிற பாக்கியத்தைக் கொஞ்ச நாள வரைக்கும் சுகித்தபுவிப்பதை விடத் தேவ பிரசாகளோடு கஸ்திப்படுகிறது தாவினெயன்றும் இயேசுநாதருடைய அவமானம் எஜிப்த்து தேசத்தின் சகல ஆஸ்திகளைவிட அதிக ஆஸ்தியென்றும் எண்ணிப் பரவோன் மகள் பிள்ளையா கமாட்டோமென்றார். மோகூ சம்பாவனையை நம்பி இறையெல்லாம் வெறுத்துத் தள்ளினாரென்று அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார். இந்த நம்பிக்கையைக் கொண்டு தானே இராச தீர்க்கதரிசி தேவ கற்பனைகளை யெல்லாம் இடைவிடாமல் அதுசரித்துக்கொண்டு வந்தார். இதிலுள்ள மோகூ சம்பாவனையின் நிமித்தம் எப்போதும் உமது கற்பனைகளை அதுசரிக்க வேணுமென்று தீர்மானித்திருக்கிறென்றென்றார். இவ்விஷயத்தில் அர்ச். அருஸ்தின் சொல்லுகிறதாவது: இதற்காக வெறுவாய் உழைக்க வேணுமென்று சொல்லுவாயாக்கும். மெய்தான்; ஆனால் உனக்கு வரவிருக்கிற சம்பாவனையின் கனத்தை போசித்துப் பார். ஒரு காரியம் எவ்வளவு வருத்தமாயிருந்தாலும், அதிலே திரளான இலாபம் வருமென்று அறிந்தால், அது இலேசாகத் தோன்றும். சம்பாவனை வருமென்கிற நம்பிக்கை உழைப்பிலே வெகு ஆறுதலைத் தருமென்றார். வியாபாரிகள் குடியானவர்கள் போர்வீரர் முதலியவர்களிடத்தில் நாம் தினந்தோறும் காண்கிற காஷி இதுவே. வியாபாரி புச

லுக்கும் சாவுக்கும் பயப்படுகிற வேலைக்கும் அஞ்சுகிறதில்லை; காயத்தையும் சாவையும் கவன எல்லாரும் இலாபத்தையும் கம்பம் இடைவிடாமல் பட்டதுபவகூ சம்பாவனையும் மோகூ தருக்கிற கிறிஸ்துவன் அதை பங்களுக்கும் ஒதுத்தலுக்கும் பழிந்துபோகிற முடியை அனுபபத்துக்கும் உள்ளாகிறார்களே நாம் எவ்வளவு வருத்தப்பட்டாலே நமக்கு வரப்போகிற சம்பாத்தால், ஒதுத்தலிலுள்ள வருத்த இவ்வளவு சொற்ப வருத்தத்துமமா கொடுத்தாற்போலாரும். ன்று தீர்மானிப்பதற்கு அதிசுது; அந்தப் பொருள் இன்னதென்கொள்ள வேண்டும். நூறு னிடத்தில் கேட்டால், நீ என்ன என்ன பெறுமென்று பார்த்தல் யோ மலிவோவென்று சொல்லப்பெறுது; சில சரக்குக்கு ஆறுது மலிவாயிருக்கும். மகா பெவயலுக்கும் நூறு ரூபாய் கொடுத்துபோலாகுமென்பாயல்லோ? த்தில் கேட்கிறது மெத்தவோ நீ அவரிடத்தில் வாங்குகிறது வருக்குக் கொடுக்கிறது இன்னது இன்னதென்றும் கவனித்து நையாயிருப்போமென்றார். எனக்குக் கொடுக்கிறோ; இது கிக்கு ஒப்பாலுமல்லோ? சர்வேயமனசை மறுதலித்து உன் அத்திரம் கேட்கிறதிலே, சர்வே

ல்கிறவந்த இந்த வார்த்தைகள்
: என் இரகசிய உயிரோடுரு
சுவை விட்டு உயிரோடு எழு
னம் ஒருவிசை என்னை மூடி எ
வேசுரனைப் பார்ப்பென்றும்
ர்ப் பார்ப்பென்றும் என் க
பென்றும் எனக்குத் தெரியு
யர்க்குள் பதிந்திருக்கிறதென்றார்.
ம் புறப்படுகிறதுபோலே, இந்த
வருத்தங்களுக்கள்ளே
எனக்குண்டாகின்றது. சர்வேசு
உன் சம்பாவனை திரளாயிருக்கு
த்தினர். இந்த நம்பிக்கையைக்
ரவோனுடைய ஆஸ்தி மகிமை பி
ரவோமென்று வெறுத்துத் தள்ளி
வளர்ந்தபின், பாவத்தினாலே வ
வரைக்கும் சுகித்தநுபவிப்பதை
படுகிறது. தவிரையென்றும் இ
ந்து தேசத்தின் சகல ஆஸ்திக
ணிப் பரவோன் மகள் பிள்ளையா
ரவணையை நம்பி இதையெல்லாம்
ன்னப்பர் வசனித்தார். இந்த ந
ச திர்க்கதரிசி தேவ கற்பனைகளை
னக்கொண்டு வந்தார். இதிலால்
ம் எப்போதும் உமது கற்பனை
வித்திருக்கிறெனன்றார். இவ்வி
கிறதாவது: இதற்காக வெருவா
வாயாக்கும். மெய்தான்; ஆனால்
ன் கனத்தை யோசித்துப் பார்.
ருந்தாலும், அதினாலே திரளான
து இலேசாகத் தோன்றும். சம்
ழைப்பிலே வெகு ஆறுதலைத் தரு
கள் போர்வீரர் முதலியவர்கள்
காஷி இதுவே. விபாபாரி புச

லுக்கும் சாவுக்கும் பயப்படுகிறதில்லை; குடியானவர்கள் வெயிலுக்கும்
வெலைக்கும் அஞ்சுகிறதில்லை; போர்வீரர் இடைவிடாத களைப்பையும்
காயத்தையும் சாவையும் கவனிக்கிறதில்லை; ஏனென்றால் இவர்கள்
எல்லாரும் இலாபத்தையும் சம்பாவணையுமற்றி இதையெல்லா
ம் இடைவிடாமல் பட்டநுபவிக்கிறார்களே. இதிப்படியிருக்க, மோ
க்ஷ சம்பாவணையும் மோக்ஷ தாயதியும் தனக்கு வருமென்று நம்பியி
ருக்கிற கிறிஸ்துவன் அதை அடைவதற்கு அவசரமான கஸ்தி துள்
பங்களுக்கும் ஒறுத்தலுக்கும் பயப்படலாமோ? மேற்சொன்னவர்கள்
அழிந்துபோகிற முடியை அடைவதற்காக அத்தனை வருத்தத்துக்கும்
ஆபத்துக்கும் உள்ளாகிறார்களே; அழியாத முடியை அடைவதற்காக
நாம் எவ்வளவு வருத்தப்பட்டாலும், அது போதுமோ? ஒறுத்தலின
லே நமக்கு வரப்போகிற சம்பாவணையின் கனத்தை யோசித்துப் பார்
த்தால், ஒறுத்தலிலுள்ள வருத்தமெல்லாம் அற்பமாகத் தோன்றும்.
இவ்வளவு சொற்ப வருத்தத்துக்காக மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறது ச
ம்மா கொடுத்தாற்போலாகும். ஒரு பொருள் கிராக்கியோ மலிவோவெ
ன்று தீர்மானிப்பதற்கு அதின் விலை இன்னதென்று அறிகிறது பற்றா
து; அந்தப் பொருள் இன்னதென்றும் என்ன பெறுமென்றும் அறிந்
துகொள்ள வேண்டும். நூறு ரூபாய் கிராக்கியோவென்று நான் உன்
னிடத்தில் கேட்டால், நீ என்ன சொல்லுவாய்? சரக்கென்ன? சரக்கு
என்ன பெறுமென்று பார்த்தல்லோ, அதுக்கு நூறு ரூபாய் கிராக்கி
யோ மலிவோவென்று சொல்ல வேண்டும். சில சரக்கு ஒரு ரூபாய்கூட
ப்பெறுது; சில சரக்குக்கு ஆயிர ரூபாய் கொடுத்து வாங்கினாலும், அ
து மலிவாயிருக்கும். மகா பெரிய வச்சிரக் கல்லுக்கும் வீஸ்தாரமான
வயலுக்கும் நூறு ரூபாய் கொடுத்து வாங்கினால், அது சும்மா வாங்கின
துபோலாகுமென்பாயல்லோ? இவ்வண்ணமே சர்வேசுரன் உன்னிட
த்தில் கேட்கிறது மெத்தவோ கொஞ்சமோவென்று அறியவேணுமோ?
நீ அவரிடத்தில் வாங்குகிறது என்னவென்று யோசித்துப் பார்; நீ அ
வருக்குக் கொடுக்கிறது இன்னதென்றும் அவர் உனக்குக் கொடுக்கிற
து இன்னதென்றும் கவனித்துப் புரீ. நாம் தாமே உனக்குச் சம்பாவ
ணையாயிருப்போமென்றார். என்ன! சர்வேசுரன் தானே தம்மை உன
க்குக் கொடுக்கிறாரே; இது கிரையமில்லாமல் இலவசமாய் வாங்கிறது
க்கு ஒப்பாகுமல்லோ? சர்வேசுரனைக் கைக்கொள்ளுகிறதற்கு உன் சு
யமனைசை மறுதலித்து உன் ஆசாபாசங்களை ஒறுக்க வேண்டுமென்றாமா
த்திரம் கேட்கிறதிலே, சர்வேசுரனை உனக்குச் சும்மா கொடுத்தார்

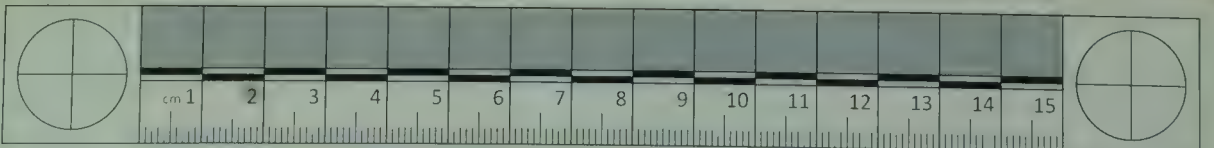
போலாகுமே. இதினாலல்லோ தேவரீர் அவர்களைச் சும்மா இரகசிப்பி ரென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இதைப்பார்க்க ம லிவான காரியம் எங்கேயுண்டு? ஆகையால் பணமில்லாதவர்களே, நீங் கள் எல்லாரும் தீவிரித்துப் போய் விலைக்கு வாங்கிச் சாப்படுங்கள்; ப ணமில்லாமலும் ஒன்றுங் கொடாமலும் பாலைபும் இரசத்தையும் வாங் க வாருங்களென்று இசாயியாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வாயாலே சர்வேச ரன் திருவுளம்பற்றினார். ஒடிவாருங்கள்; மலிவான இந்தச் சமயத்தை முந்திப்போக விடாதேயுங்கள்.

அர்ச். பசிலியார் வெகு அக்கறையோடு நமக்குப் போதித்திருக்கி ற போதகம் இதுவே. நீங்கள் புண்ணிய நெறியில் வர்த்திக்கும்பொரு ட்டி நித்திய சம்பாவனையை இடவிடாமல் மனதில் எண்ணிக்கொள் றுங்கொள்ளுர். அர்ச். அந்தோனியார் தமது சந்நியாசிகள் சந்நியாச த்திலுள்ள வருத்தத்தை நிலைபெறப் பட்டதுபணிக்கும் பொருட்டு அவ ர்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டுவந்த புத்தியுமிதுவே. சில விசை தேவ உதாரத்துவத்தின் பேரிலே அவர் ஆச்சரியப்பட்டுச் சொன்னதாவது: உலோகத்திலே மனுஷர் செய்கிற வியாபாரத்திலே சரிக்குச் சரி கொ டித்து வாங்குவார்கள்; ஒருவன் வாங்கிறதற்குச் சரியான விலை கொடு ப்பான்; விற்கிறதற்கும் வாங்கிறதற்கும் விலை சரியாயிருக்கும். ஆனால் நித்திய மகிமைபை வெகு மலிவாய் வாங்கிக்கொள்ளலாம்; ஏனென்றா ல் மனுஷருடைய ஆயுசு காலம் வழக்கமாய் எழுபது வருஷமாகும்; மகா பெலனுள்ளவர்கள் என்பது வயசுமட்டும் போகிறதென்கிறீர். என் பது வயசுக்குப்பின் வருகிறதெல்லாம் நிர்ப்பாக்கியமும் வேதனையுமல் லாமல் வேறல்லவென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. நாம் என்பது நூறு நூற்றுக்கு மேற்பட்ட காலம் சர்வேசரனுக்கு ஊழியம் பண்ணினாலும், அத்தனை வருஷ காலம் அவர் சம்பாவனை அ ளிப்பதாமல்லாமல் அந்தச் சம்பாவனை ஒருகாலும் முடியாது; சர்வேச ரன் சர்வேசரனாயிருக்கும் மட்டும் அநாதி சதாகாலம் நித்தியமாய் மகி மையுள்ள இராச்சியபாரம் பண்ணிக்கொண்டிருப்போம். ஆகையால் என் பிள்ளைகளே, நீங்கள் சலிக்கவும் வேண்டாம்; உலோக வின் மகி மையை அபேகசித்து விரும்பவும் வேண்டாம். ஏனென்றால் நமது ஆ யுசு காலத்தில் நாம் படவேண்டிய கஸ்தி துன்பங்கள் நமக்கு வாவிரு க்கிற மகிமைக்கு ஒப்புமில்லை, நிகருமில்லை. கொஞ்சத்துக்குள்ளே நீங் கிப்போகிற இலேசான கஸ்தி துன்பங்கள் வாக்குக்கெட்டாத நித்திய

மகிமையை நமக்குப் பெறுவிக் காரியத்திலே மிகவும் நேற்றியா றுர். அதாவது, யாதொரு குடி யிருக்கிறதென்று முறைப்பட்ட ல்லவோமே; ஏனென்றால் எத்த லுக்குத் திரளான விளைவுண்டா லவேண்டியது இதுவே. நமது ற கஸ்தி துன்பமும் ஒறுத்தலும் எண்ணப் படாது; ஏனென்றால் காலம்; எவ்வளவு விதைத்துப் ப ணை அடைந்துகொள்ளுவோம். டி விதைத்தாலும் அது எப்போ ன்றார். விதைத்த ஒரு கல நெல் முப்பது கல நெல் அடிக்கும்போ ன்தால், அதிகம் விளையுமேயென் லோ?

முந்தின அதிகாரத்தில் சொ ள்கொண்டு

பூர்வீக வனவாசிகளில் ஒரு வெகு கடின தபசு பண்ணிக்கொ ள்குக் கீழ்ப்பட்ட சந்நியாசிகள் ப டித்திக் கொஞ்சம் குறைக்க வே டிக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அ து: என் மக்களே, மோகஷ வா ளுக்கு வந்த சம்பாவனையைப் பார் டிருந்தால், எங்கள் சம்பாவனை ள்ளலாமென்று நினைத்துத் தங்

அவர்களைச் சும்மா இரகசிப்பி
கின்றது. இதைப்பார்க்க ம
ல் பணமில்லாதவர்களே, நீங்
க்கு வாங்கிச் சாப்பிடுங்கள் ; ப
பாலையும் இரசத்தையும் வாங்
திர்க்கதரிசி வாயாலே சர்வேசு
; மலிவான இந்தச் சமயத்தை

யாடு நமக்குப் போதித்திருக்கி
ப நெறியில் வர்த்திக்கும்பொரு
மல் மனதில் எண்ணிக்கொள்
தமது சந்நியாசிகள் சந்நியாச
ட்டதுபடிக்கும் பொருட்டு அவ
நிபுடிதுவே. சில விசை தேவ
சரிப்பட்டுச் சொன்னதாவது;
பாரத்திலே சரிக்குச் சரி கொ
ததுக்குச் சரியான விலை கொடு
விலை சரியாயிருக்கும். ஆனால்
ங்கிக்கொள்ளலாம் ; ஏனென்று
கமாய் எழுபது வருஷமாகும் ;
சமட்டும் போகிறதுண்டு. எண்
ரிப்பாக்கியமும் வேதனையும்
த்தில் சொல்லியிருக்கின்றது.
ப்பட்ட காலம் சர்வேசரனுக்கு
காலம் அவர் சம்பாவனை அ
ருகாலும் முடியாது ; சர்வேசு
ரதி சதாகாலம் நித்தியமாய் மகி
கொண்டிருப்போம். ஆகையால்
வேண்டாம் ; உலோக வின் மகி
ண்டாம். ஏனென்றால் நமது ஆ
ஸ்தி துன்பங்கள் நமக்கு வரவிரு
ல்லை. கொஞ்சத்துக்குள்ளே நீங்
ங்கள் வாக்குக்கெட்டாத நித்திய

மகிமையை நமக்குப் பெறுவிக்குமென்பார். அர்ச். பெர்நாதுஸ் இது
காரியத்திலே மிகவும் நெற்றியான ஓர் உவமையைச் சொல்லியிருக்கி
றார். அதாவது, யாதொரு குடியானவன் விதைக்கிற காலம் வெகுவா
யிருக்கிறதென்று முறைப்பட்டால், இவன் லபத்தியகாரனென்று சொ
ல்லுவோமே ; ஏனென்றால் எத்தனை காலம் விதைக்கிறபோ, அவ்வள
வுக்குத் திரளான விளைவுண்டாகும். கிறிஸ்துவர்கள் மட்டிலும் சொல்
லவேண்டியது இதுவே. நமது ஆயுசு காலத்தில் நாம் பட்டதுபவிக்கி
ற கஸ்தி துன்பமும் ஒழுத்தலும் வெகு காலம் நீளத்திருக்கிறதென்று
எண்ணப் பட்டது ; ஏனென்றால் நமது ஆயுசு நாளெல்லாம் விதைப்புக்
காலம் ; எவ்வளவு விதைத்துப் பிரயாசப்படுவோமோ, அவ்வளவு பல
னை அடைந்துகொள்வோம். எவ்வளவு கொஞ்சம் விதையைக் கூட்
டி விதைத்தாலும் அது எப்போதும் வெகு தவசத்தை விளைவிக்குமெ
ன்றார். விதைத்த ஒரு கல நெல்லுக்கு அறுப்புக் காலத்திலே இருபது
முப்பது கல நெல் அடிக்கும்போது, இன்னம் அதிக நெல் விதைத்திரு
ந்தால், அதிகம் விளையுமேயென்று குடியானவன் ஆசைப்படுவானல்
லோ ?

உக-ம் அதிகாரம்.

முந்தின அதிகாரத்தில் சொன்னதைச் சில வர்த்தமானங்களைக்
கொண்டு ஸ்திரப்படுத்துவது.

பூர்வீக வனவாசிகளில் ஒருவர் இடைவிடாமல் வேலை செய்து
வெகு கடின தபசு பண்ணிக்கொண்டு வருவார். இதைக் கண்டு அவரு
க்குக் கீழ்ப்பட்ட சந்நியாசிகள் மிதமிஞ்சின இந்தத் தபசை மட்டுப்ப
டுத்திக் கொஞ்சம் குறைக்க வேணுமென்று ஒரு நாள் அவரைக் கெஞ்
சிக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதற்கு அவர் சொன்ன மாறுத்தாரமாவ
து : என் மக்களே, மோகூ வாசிகள் கஸ்திப்படக்கூடுமானால், தங்களு
க்கு வந்த சம்பாவனையைப் பார்த்து இன்னம் கொஞ்சம் பிரயாசப்பட்
டிருந்தால், எங்கள் சம்பாவனையை எவ்வளவோ அதிகப்படுத்திக்கொ
ள்ளலாமென்று நினைத்துத் தங்கள் ஆயுசு காலத்திலே இன்னம் அதிக

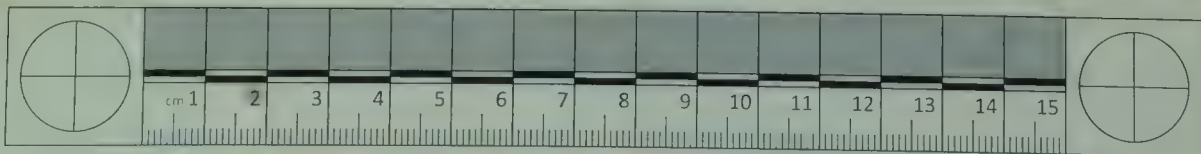
துன்ப துரிதப்படாததினாலே, வெகு கஸ்திப்படுவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையென்றார். அர்ச், பொனவெந்தாருடைய எண்ணமும் இதுக்கு ஒத்திருக்கும் : நாம் ஒன்றும் செய்யாமல் வீண் காலம் போக்கிறபோதெல்லாம், அந்த நேரத்தில் செய்யக்கூடமான நன்கிரைகளுக்கு வரவேண்டிய மோக்ஷ பாக்கியத்தை இழந்துபோகிறோமென்றார்.

அர்ச் : மேல்க்கதில் தம்மாள் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதும் இதற்கு ஒத்திருக்கும். அதென்னவென்றால், அந்தம்மாள் இயேசுநாத லரத் தனக்குப் பத்தாவாகத் தெரிந்துகொண்டு தன்னை முழுதும் அவருக்கு ஒப்புக்கொடுத்திருந்தான். அந்தமுறை இயேசுநாதர் அவளைச் சந்திக்க வந்து மனோவாக்குக்கெட்டாத மோக்ஷ பாக்கியத்தை அவளுக்குத் திறந்து காண்பிப்பார். ஒரு நாள் மோக்ஷ வாசிகள் சுத்திச் சொல்லுகிற வார்த்தைகளைக் காதலே கேட்டாள். அதென்னவென்றால், ஒகோ ! உலோகத்தில் இன்னம் உயிரோடிருக்கிறவர்களே, நீங்கள் எவ்வளவோ பாக்கியவான்கள் ! க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் நீங்கள் புதிதான பேறு பலனடையலாமே யென்கிற வார்த்தைகளைக் கேட்டாள். மெப்பாகவே தினந்தோறும் எவ்வளவு பேறு பலனடையலாமென்று மனிதன் அறிந்திருந்தால், பொழுதுவிடியும்போது, இந்த நாளில் நான் சர்வேசுரனுக்கு ஏற்க நடந்து க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் என் பேறுபலனை இன்னம் அதிகப்படுத்திக்கொள்ளலாமென்று நினைத்து அகமகிழ்ந்து சந்தோஷித்துப் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருப்பானல்லோ ? இந்த நினைவு சகலத்தையும் சந்தோஷமாய்ப் பட்டதுபவிப்பதற்கான தைரியத்தையும் பெலனையும் அவனுக்குக் கொடுக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ஞானந்தாவனமென்னும் புத்தகத்தை எவிராத்துசென்னும் அருளப்பராகிலும் எருசலேம் பட்டணத்துக்கு அதிமேற்பிராணிபாரசிய அர்ச். சோபிரோனென்பவரென்கிலும் எழுதித் தந்தாரென்று சொல்லுகிறார்கள். இதெப்படியிருந்தாலுஞ் சரி, நீசேனென்னும் பட்டணத்து இரண்டாம் திருச்சபைச் சங்கம் இப்பிரபந்தத்தை நல்லதென்று அங்கீகரித்துக்கொண்டது. இதில் எழுதியிருக்கிற ஓர் வர்த்தமானாவது : ஓர் வனவாசி இருந்தார். அவருடைய குச்சுக்கும் தண்ணீர் இருக்கிற இடத்துக்கும் பனிரண்டு நாழிகை வழித் தூரமிருந்ததினாலே, தண்ணீர் எடுக்கப்போகிறது அவருக்கு வெகு களைப்பாயிருந்தது. ஒரு நாள் அவர் தண்ணீர் எடுக்கப் போகும்போது, களைப்பைப் பொ

றுக்கமாட்டாமல் நினைத்ததாவது என்ன அவசரம் ? தண்ணீர் கிட்டுண்டால், நல்லதென்று தீர்மானித்து அவர் தண்ணீர் எடுக்கப் போகும் என்னமாய்க் கட்டலாம், இதிலே க்கொண்டு போனார். அப்போது எண்ணுகிற சத்தத்தைத் தமக்குத் துவானக் காட்டிலே அளக்கிற ஆச்சரியப்பட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாம் முன்னே நினைத்ததை நினைந்தச் சத்தத்தை மறுபடியும் கேட்டு வருவாரையும் காணவில்லை. மூன்றாவே, திரும்பிப் பார்த்துப் பிரகடனகண்டார். அவன் சொன்னதாவது நீர் வைக்கிற ஒவ்வொரு அடிக்கும்க அதை ஒவ்வொன்றாய் எண்ணுனார். அப்போது வனவாசி தனக் க்வளவு நன்மையையும் இவ்வளவு கடிக்கிறதற்காகத்தானே தண்ணீர் நினைத்தேன் ; என்னைப்போலே ணி அதிக வருத்தப்பட்டு அதிர்ணருக்கு இன்னம் தூரத்திலே ணுமென்று தீர்மானித்தார்.

வனவாசிகள் சரித்திரத்தில் வனமாவது : தேபாயிதென்னும் ரான ஒரு வனவாசியிடத்தில் அவர் இவரை வெகு கண்டிப்பா தோறும் சாயங்காலம் கிழவனார் அதின்பின் இருவரும் செபம் மெ ஸ்துவர்கள் இந்த விருத்தாப்பிய ஷடத்தனத்தை வெகுவாய்க் கேட்க வந்து வெகு நேரம் அவரோடு கள் போனபின், வழக்கம்போலே

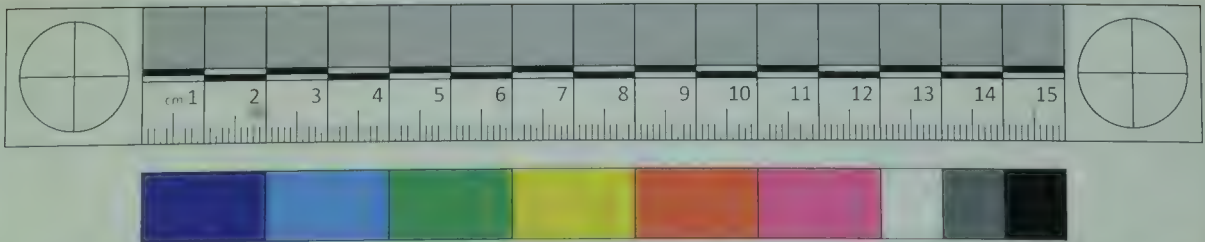
கல்விப்பெயர்வுகளைப்பதற்குச்
வெந்துருடைய எண்ணமும்
செய்யாமல் வீண காலம் போக்
பயக்கடமொன நங்கிரைகளுக்
இழந்துபோகிறோமென்றார்.

திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதும்
றால், அந்தம்மாள் இயேசுநாத
த்கொண்டு தன்னை முழுதும் அ
நந்தமுறை இயேசுநாதர் அவனை
நாத மோகூ பாக்கியத்தை அவ
நாள் மோகூ வாசிகள் கத்திச்
ல கேட்டாள். அதென்னவென்
உயிரோடிருக்கிறவர்களே, நீங்க
னத்துக்குக் கூணம் நீங்கள் புதி
கிற வார்த்தைகளைக் கேட்டாள்.
வு பேறு பலனடையலாமென்று
படியும்போது, இந்த நாளில் நான்
துக்குக் கூணம் என் பேறுபலனை
மென்று நினைத்து அகமகிழ்ந்து
எழுந்திருப்பானல்லோ? இந்த
ப்பட்டதுபவிப்பதற்கான தைரி
கொடுக்குமென்பதற்குச் சந்தேக

கதத்தை எவிராத்துசென்னும் அ
தத்துக்கு அதிமேற்றிரானியாரா
ன்கிலும் எழுதித் தந்தாரென்று
நாலுஞ் சரி, நீசென்னெனும் பட்
சங்கம் இப்பிரபந்தத்தை நல்லதெ
கில். எழுதியிருக்கிற ஓர் வர்த்தமா
அவருடைய குச்சுக்கும் தண்ணி
நாழிகை வழித் தூரமிருந்ததின
புருக்கு வெகு களைப்பாயிருந்தது.
போகும்போது, களைப்பைப் பொ

றுக்கமாட்டாமல் நினைத்ததாவது : இவ்வளவு வருத்தப்படுகிறதற்கு
என்ன அவசரம்? தண்ணீர் கிட்டப்போய் அங்கே குச்சுக் கட்டிக்கொ
ண்டால், நல்லதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார். வேறொரு தடவை
அவர் தண்ணீர் எடுக்கப் போகும்போது, எங்கே குச்சுக் கட்டலாம்,
என்னமாய்க் கட்டலாம், இதிலே எப்படி இருக்கலாமென்று நினைத்து
க்கொண்டு போனார். அப்போது ஒன்று இரண்டு மூன்று ராலு என்று
எண்ணுகிற சத்தத்தைத் தமக்குப் பிறகே கேட்டார். கேட்டு இந்த அ
த்துவானக் காட்டிலே அளக்கிறதும் எண்ணுகிறதமுண்டோவென்று
ஆச்சரியப்பட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார். ஒருவரையும் காணாததிலே,
தாம் முன்னே நினைத்ததை நினைத்துக்கொண்டு போனார். இன்னம் அ
ந்தச் சத்தத்தை மறுபடியும் கேட்டதினாலே, திரும்பிப் பார்த்தாலும்
ஒருவரையும் காணவில்லை. மூன்றாம் விசையும் அந்தச் சத்தம் கேட்க
வே, திரும்பிப் பார்த்துப் பிரகாசமாய்த் துலங்குகிற ஓர் வாலிபனைக்
கண்டார். அவன் சொன்னதாவது : கலங்காதேயும், நான் சம்மனசு ;
நீர் வைக்கிற ஒவ்வொரு அடிக்கும் மோகூ சம்பாவனை கொடுப்பதற்கா
க அதை ஒவ்வொன்றாய் எண்ணுகிறேனென்று சொல்லி மறைந்துபோ
னார். அப்போது வனவாசி தனக்குள்ளே புழுந்து நினைத்ததாவது : இ
வ்வளவு நன்மையையும் இவ்வளவு நிச்சயமான இலாபத்தையும் போக்
கடிக்கிறதற்காகத்தானே தண்ணீர் கிட்டக் குச்சுக் கட்டவேணுமென்று
நினைத்தேன் ; என்னைப்போலே பைத்தியகாரன் உண்டோவென்றெண்
ணி அதிக வருத்தப்பட்டு அதிக பேறு பலனடையும்படியாகத் தண்
ணீருக்கு இன்னம் தூரத்திலே கொண்டிப்போய்க் குச்சுக் கட்ட வே
ணுமென்று தீர்மானித்தார்.

வனவாசிகள் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிற வேறொரு வர்த்தமா
னமாவது : தேபாயிதென்னும் வனந்தரத்தில் இருந்த விருத்தாப்பிய
ரான ஒரு வனவாசியிடத்தில் வால சந்ரியாசியார் ஒருவர் இருந்தார்.
அவர் இவரை வெகு கண்டிப்பாய் நடத்திக்கொண்டு வந்தார். தினந்
தோறும் சாயங்காலம் கிழவனார் இவருக்கு ஓர் பிரசங்கம்பண்ணுவார்.
அதன்பின் இருவரும் செபம் செய்து படுக்கப்போவார்கள். சில கிறீ
ஸ்துவர்கள் இந்த விருத்தாப்பியமான சந்ரியாசியாருடைய அர்ச்சியசி
ஷ்டத்தனத்தை வெகுவாய்க் கேள்விப்பட்டு ஒரு நாள் அவரைப் பார்க்
க வந்து வெகு நேரம் அவரோடே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்
கள் போனபின், வழக்கம்போலே வால சந்ரியாசியாருக்குப் பிரசங்கம்

பண்ணத் துவக்கினர் ; ஆனால் வெகு நேரம் பிரசங்கம் பண்ணினபின், தூங்கி விழுந்தார். அவர் இப்போ எழுந்திருப்பார், அப்போ எழுந்திருப்பார், செபம் சொல்லிப்போட்டுப் படுக்கப் போகலாமென்று வால சந்ரியாசியார் காத்துக்கொண்டிருந்தார் ; ஆனால் அவர் விழிக்காததைக்கண்டு படுக்கப் போக வேண்டுமென்று வால சந்ரியாசியாருக்குப் போறுமையான சோதனை வந்தது. ஒரு விசையும் இரண்டு விசையும் அதைச் செயித்தார் ; இப்படி ஏழு விசை அந்தச் சோதனை திரும்பி வந்தாலும், எப்போதும் உறுதியாய் அதைத் தள்ளினார். கடைசியாய் நபிச் சாமத்துக்குப் பின், கிழவனார் விழித்தெழுந்து வால சந்ரியாசியார் அந்த இடத்திலேயே இருக்கிறதைக் கண்டு என் என்னை எழுப்பவில்லை யென்று கேட்டார். உம்மை எழுப்பினால், வருத்தமாயிருக்குமே ; அதிலே உம்மை எழுப்பவில்லையென்று வால சந்ரியாசியார் சொன்னார். அப்போது இருவரும் காலப் பிரார்த்தனை சொன்னபின், கிழவனார் அவருக்கு ஆசீர்வாதம் கொடுத்துப் படுக்கப் போகச் சொன்னார். ஆகிலும் கிழவனார் திரும்பச் செபத்தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, பரவசமாகி மகிமைப் பிரதாபத்தோடு துலங்குகிற ஓர் இடத்திலே பிரகாசமுள்ள ஓர் சிம்மாசனத்தையும் அதின் மேலே மகா விலையெறப்பெற்ற ஏழு முடியும் இருக்கிறதை கண்டார். கண்டு இந்த முடி ஆருக்கென்று அங்கே இருந்த சம்மனசுவிடத்தில் கேட்டார். அதுக்கு அந்தச் சம்மனசு சொன்னதாவது ; வால சந்ரியாசியாருடைய அர்ச்சியசிஷ்டத்தனத்துக்காக இந்தச் சிம்மாசனத்தைச் சர்வேசுரன் அவருக்கு வைத்திருக்கிறார் ; இந்த இராத்திரித்தானே வால சந்ரியாசியார் அந்த ஏழு முடியையும் அடைந்துகொண்டாரென்றார். விடிந்தவுடனே கிழவனார் வால சந்ரியாசியாரைப் பார்த்து நான் இராத்திரி தூங்கும்போது, கிட்டக் காத்துக்கொண்டிருந்தாயே ; அப்போது நடந்த தென்னவென்று கேட்டார். அதுக்கு வால சந்ரியாசியார் சொன்னதாவது : போறுமையான சிலைவு என்னிடத்தில் வந்து நீர் விழித்து எழுந்திருக்கும்மட்டும் காத்திருக்கப்படாதென்று ஏழு விசை சோதனை வந்தது ; எப்போதும் அதைச் செயித்துத் தள்ளினேனென்றார். இதிலே அவர் ஏழு முடியை அடைந்துகொண்டாரென்று விருத்தாப்பியரான சந்ரியாசியார் அறிந்துகொண்டார்.

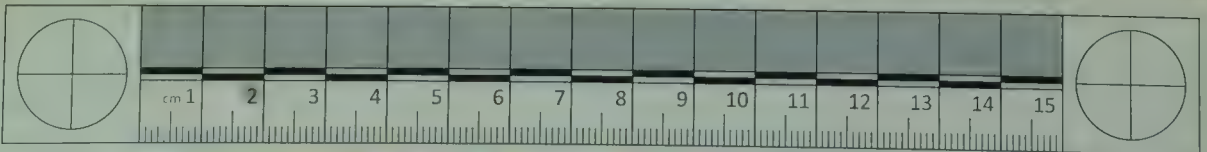
அர்ச், பிராஞ்சீஸ்கு சபை சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறதாவது : குளிர் காலத்திலே ஓர் தடவை இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய தம்பி

இவருக்கு எதிர்ப்புட்டான். இவ்விஷயங்கொண்டிருக்கிறதை அவன் தம்பி உமது வேர்வையில் ஒரு கேலியாகக் கேட்கச் சொன்னான். ஷ முகத்தோடே சொன்னதாவது : ரனுக்கு விற்றுப்போட்டேன் ; கிறதென்று என் தம்பியிடத்திலே தடவை மிதமிஞ்சின வேதனையுண்டு அவரை உபாதித்ததினாலே மனுஷருடைய பெலத்தினாலே உமது அவர் மோகஷத்திலிருந்து வருத்தத்துக்காக மோகஷத்திலே டைவாயென்கிறதினாலே சந்தேகம் கல்லெல்லாம் முத்தாகவும் வைத்தபெற்ற வாசனைத் தைலமாகச் சர்வேசுரன் உனக்குச் சேகரித்துக் கொடுக்க ஒருகாலும் நிகரல்லவென்று அடைந்த ஆறுதலினாலே அவர் மறுத்து, அப்போது அவர் தமது தம்பி மோகஷத்திலிருந்து தமக்கு உமது அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தினார்.

உஉ-ம்

இயேசுகாதர் பட்ட பாடுகள்
நமக்கு மிகவும் எளிதான
செய்திகள்

நமது இரகசியம், எசு
ரிகை நாம் ஒறுத்தல் முயற்சி

ரம் பிரசங்கம் பண்ணினபின்,
ந்திருப்பார், அப்போ எழுந்தி
டுக்கப் போகலாமென்றுவால
; ஆனால் அவர் விழிக்காததை
வால சந்ரியாசியாருக்குப் போ
சையும் இரண்டு விசையும் அ
அந்தச் சோதனை திரும்பி வந்
தள்ளார். கடைசியாய் நடு
தழுந்து வால சந்ரியாசியார் அ
டு என் என்னை எழுப்பவில்லை
ல், வழுந்தமாயிருக்குமே; அதி
வால சந்ரியாசியார் சொன்னார்.
னை சொன்னபின், கீழ்வனார் அ
கப் போகச் சொன்னார். ஆகிலு
பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போ
தாடு துலங்குகிற ஓர் இடத்தி
கயும் அதின் மேலே மகா விலை
த கண்டார். கண்டு இந்த மு
னசுவிடத்தில் கேட்டார். அது
: வால சந்ரியாசியாருடைய அர்
மாசனத்தைச் சர்வேசுரன் அவ
திரித்தானே வால சந்ரியாசியார்
ளாண்டாரென்றார். விடிந்தவுட
பார்த்து நான் இராத்திரி தூங்
ருந்தாயே ; அப்போது நடந்த
வால சந்ரியாசியார் சொன்னதா
த்தில் வந்து நீர் விழித்து எழு
தன்று எழு விசை சோதனை வ
த் தள்ளினேனென்றார். இதிலு
ளாண்டாரென்று விருத்தாப்பிய
ார்.

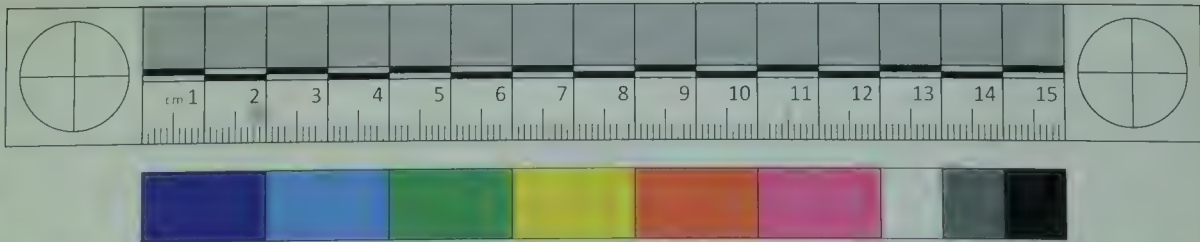
ரத்தில் எழுதியிருக்கிறதாவது:
அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய தம்பி

இவருக்கு எதிர்ப்புட்டான். இவர் வஸ்திரமில்லாமல் ருளிரினுலே நடு
ங்கிக்கொண்டிருக்கிறதை அவன் கண்டு அவரிடத்தில் ஓர் ஆளை அனு
ப்பி உமது வேர்வையில் ஒரு துளி விலைக்குக் கொடுப்பிரோவென்று
கேலியாகக் கேட்கச் சொன்னான். அதுக்கு அர்ச்சியசிஷ்டவர் சந்தோ
ஷ முகத்தோடே சொன்னதாவது : என் வேர்வையெல்லாம் சர்வேசு
ரனுக்கு விற்றுப்போட்டேன் ; அதுவும் வெகு கிராக்கியாய் விற்நிருக்
கிறதென்று என் தம்பியிடத்தில் போய்ச் சொல்லென்றார். வேறோர்
தடவை மிதமிஞ்சின வேதனையும் பொறுக்கக்கூடாத சோதனையும் வ
ந்து அவரை உபாதித்ததினாலே, அதைச் செய்துத் தள்ளுகிறதற்கு
மனுஷருடைய பெலத்தினாலே கூடாததுபோலேயிருந்தது. அப்போ
து அவர் மோக்ஷத்திலிருந்து கேட்ட சத்தமாவது : நீ அநுபவிக்கிற
வருத்தத்துக்காக மோக்ஷத்திலே வெகு திரவிய பொக்கிஷங்களை அ
டைவாயென்கிறதினாலே சந்தோஷப்படு ; பூமியெல்லாம் தங்கமாகவும்
கல்லெல்லாம் முத்தாகவும் வைரமாகவும் தண்ணீரெல்லாம் விலையே
றப்பெற்ற வாசனைத் தைலமாகவும் மாறினபோதிலும், இதுவெல்லாம்
சர்வேசுரன் உனக்குச் சேகரித்து வைத்திருக்கிற திரளான பாக்கியத்
துக்கு ஒருகாலும் நிகரல்லவென்று சத்தித்தது. இதைக் கேட்டு அவ
ர் அடைந்த ஆறுதலினாலே அவர் பட்ட வேதனை தோன்றாமற்போயி
ற்று. அப்போது அவர் தமது சந்ரியாசிகளை வரவழைத்துச் சர்வேசுர
ன் மோக்ஷத்திலிருந்து தமக்கு அனுப்பின ஆறுதலைச் சந்தோஷத்தோ
டு அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தினார்.

உஉ-ம் அதிகாரம்.

இயேசுகாதர் பட்ட பாடுகளின் மாதிரிகை ஒறுத்தல் முயற்சியை
நமக்கு மிகவும் எளிதாக்குவதற்கான வழிபாடென்று
சொல்லுவது.

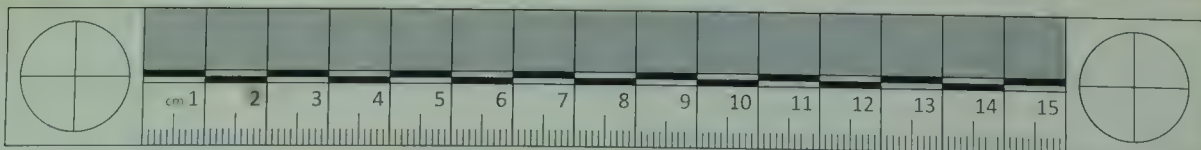
நமது இரகசுகளும், எசமானுமாகிய இயேசுகாதருடைய மாதிரி
ரிகை நாம் ஒறுத்தல் முயற்சி செய்வதற்கு மிகவும் உதவியான நாலா

ம் வழிபாடாகும். அவரைக் கண்பொலிப்பதற்கு கழ்மைத் தூண்டி-
ஏவும்படியாய் அவருடைய திரு மாதிரிகையை அர்ச், சின்னப்பர் எடு-
த்துக் காட்டிச் சொல்லுகிறதாவது : பொறுமையை ஆயுதமாகத் தரி-
த்துக்கொண்டு நமக்குக் குறித்திருக்கிற சண்டைக்குத் தீவிரித்து ஓட-
க்கடவோம் ; நின்றையைப் பிறக்கணித்துச் சிலுவையின் வேதனையைப்
பிரியத்தோடு கைக்கொண்டவருமாய் நமது விசுவாசத்துக்குக் காரண-
ருமாய் விசுவாசத்தை நிறைவேற்றி முடித்தவருமாகிய இயேசுநாதரை
க் கண் முன்பாக வைத்துக்கொள்ளக் கடவோம். நீங்கள் அசமந்தத்தி-
லும் அவநம்பிக்கையிலும் விழாதபடிக்குப் பாவிசுளாலே அவர் பட்ட-
உபாதையைத் தியானித்துப் பாருங்கள் ; ஏனென்றால் பாவத்தோடு
நீங்கள் செய்த யுத்தத்திலே இன்னம் இரத்தம் சிந்தவில்லையே யென்-
றார். வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிற வர்த்தமானமாவது : இசுர-
யேல் சனங்கள் மாராவென்னும் இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தபோது, அ-
திலுள்ள தண்ணீர் வெகு கசப்பாயிருந்ததினாலே, அவர்கள் அதைக் கு-
டிக்கக் கூடாமற்போயிற்று. அப்போது மோயீசென்பவர் சர்வேசுர-
னைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு சர்வேசுரன் காண்பித்த ஓர் வித மாத்-
தைத் தண்ணீரில் போடவே, அது இன்பமும் பிரியமுமான ஜலமாயி-
ற்று. இந்த மரம் சிலுவை மரத்துக்கு அடையாளமென்று அர்ச்சியசி-
ஷ்டவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஒறுந்தல் முயற்சி க-
சப்பாகவும் வருத்தமாகவும் உனக்குத் தோன்றினால், இத்திரும்பத்தை
அதிலே போடு. அதாவது, இயேசுநாதருடைய சிலுவையையும் பாடு-
களையும் சாட்டை அடிகளையும் முள்முடியையும் பிச்சுக் கலந்த காடி-
யையும் நினைவுகூர்ந்து தியானித்துப் பார். அப்போது நீ படுகிற வரு-
த்தமெல்லாம் இன்பமாகவும் பிரியமாகவும் தோன்றும்.

அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சபை சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் சங்-
கதியாவது : உலோகத்திலே சகலவித இன்ப சுகங்களையும் அதுபவித்-
திருந்த வெகு ஆஸ்திபந்தன் ஒருவன் அச்சபையில் பிரவேசிக்கு வேணு-
மென்று வந்தான். பசாசு இதைக் கண்டு கனகோபமாகி அவனைக் கெ-
டுப்பதற்காகத் தன் பெலனெல்லாங்கொண்டு பிரயாசப்பட ஏற்பட்-
டது. இதற்காக அவன் பிரவேசித்த சபையிலுள்ள அருந்தவத்தை அ-
வன் புத்தியில் இடைவிடாமல் தோற்றுவிக்கும். அவன் முன்னே சா-
ப்பட்ட உருசிகரமான பதார்த்தங்களையும் உடுத்தின விலே உயர்ந்த உ-
டுப்பையும் உலோகத்திலே தனக்கிருந்த இன்ப சுகங்கள் எல்லாத்தை

யும் ஒரு பக்கத்திலேயும் சந்திய-
லான சாப்பாட்டையும் பரும-
னுகிறதற்குக் கொடுத்த வைக்-
றே பக்கத்திலேயும் வைத்து மே-
யமென்று விசனப்பட்டுக்கொண்-
ம் இடைவிடாமல் அவன் கண்-
திக வருத்தமாகத் தோற்றுவித்-
வாழ்க்கைக்குத் திரும்பிப்போக-
கடைசியாய்ச் சோதனை மேலி-
போக வேணுமென்று தீர்மானி-
வர் கூடுகிற அறை வழியாகப்
சுருபத்தின் முன்பாக அவன் மு-
தோடு வேண்டிக்கொள்ளும்பே-
சுநாதரும் தேவமாதாவும் அவ-
விட்டுப் போகிறபென்று கேட்-
கத்திலே எப்போதும் வெகு மெ-
திலுள்ள அருந்தவத்தைச் செய்-
ந்த வணக்கத்தோடே சொன்ன-
து கைப்பட்டையைத் தூக்கி-
மது விலாக் காயத்தை அவனு-
உன் கையை இங்கே வைத்து
எடுத்து உன் கையிலே வைத்-
த்தமும் செய்யவேண்டிய அரு-
த்தும்போதெல்லாம், இந்த இ-
த்தமான பாடுகள் எல்லாம்
தோன்றுமென்றார். பரவசம் மு-
தனக்குக் கட்டினையிட்டதைச்
க்கும் போசனப் பிரியத்துக்கு
ம், இவர் இரகக்ருடைய பாடு-
ல்லாம் இன்பமாக மாறும். சர்-
த கினைகத்தினாலே முள் முடி-
க்கிறதைப் பார்க்கும்போது, ம-
ளிகிற புருவாகிய மனுஷனுக்கு
கூடாததாகத் தோன்றலாமே

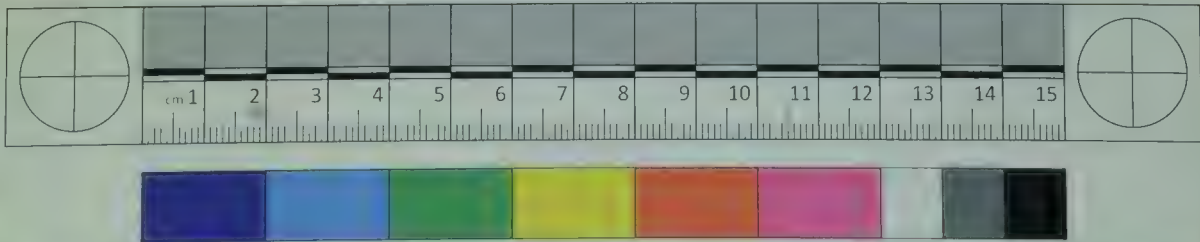

யும் ஒரு பக்கத்திலேயும் சந்நியாசத்திலே தனக்குக் கொடுத்த கெடுதலான சாப்பாட்டையும் பரும்படியான உடுப்பையும் படுத்துக்கொள்ளுகிறதற்குக் கொடுத்த வைக்கோலையும் சகலவித வறுமையையும் வேறே பக்கத்திலேயும் வைத்து யோசித்து இது பொறுக்கக்கூடாத காரியமென்று விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். பசாசு இதுகளையெல்லாம் இடைவிடாமல் அவன் கண் முன்பாக வைத்து இதை இன்னம் அதிக வருத்தமாகத் தோற்றுவித்துச் சந்நியாசத்தை விட்டுச் சமுசார வாழ்க்கைக்குத் திரும்பிப்போக வேண்டுமென்று அவனைச் சோதித்தது. கடைசியாய்ச் சோதனை மேலிட்டதினாலே, சந்நியாசத்தை விட்டுப் போக வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். தீர்மானித்துக்கொண்டு முனிவர் கூடுகிற அறை வழியாகப் போனான். அங்கேயிருந்த பாடுபட்ட சுருபத்தின் முன்பாக அவன் முழங்காலிலேயிருந்து மிகுந்த உருக்கத்தோடு வேண்டிக்கொள்ளும்போது, பரவசமானான். அப்போது இயேசுநாதரும் தேவமாதாவும் அவனுக்குக் காசியாகி ஏன் சந்நியாசத்தை விட்டுப் போகிறாயென்று கேட்டார்கள். அதுக்கு அவன் நான் உலோகத்திலே எப்போதும் வெகு செல்வமாய் வளர்ந்ததினாலே, சந்நியாசத்திலுள்ள அருந்தவத்தைச் செய்ய என்னாலே கூடவில்லையென்று மிகுந்த வணக்கத்தோடே சொன்னான். அப்போது இராகுடீசர் தமது வலது கைப்பட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு இரத்தம் நிறைந்திருக்கிற தமது விலாக் காயத்தை அவனுக்குக் காண்பித்துச் சொன்னதாவது : உன் கையை இங்கே வைத்து இதிலிருந்து புறப்படுகிற இரத்தத்தை எடுத்து உன் கையிலே வைத்துப் பூசிக்கொள் ; நீ படவேண்டிய வருத்தமும் செய்யவேண்டிய அருந்தவமும் உன் ஞாபகத்தில் வந்து உறுத்தும்போதெல்லாம், இந்த இரத்தத்தை நீ நினைவுகூர்ந்தால், மகா வருத்தமான பாடுகள் எல்லாம் எளிதாகவும் இன்பமாகவும் உனக்குத் தோன்றுமென்றார். பரவசம் முடிந்தபின், இந்த நவ சந்நியாசி கர்த்தர் தனக்குக் கட்டளையிட்டதைச் செய்துகொண்டு வருவார். போரூமைக்கும் போசனப் பிரியத்துக்கும் அடுத்த சோதனை வரும்போதெல்லாம், இவர் இராகுடீசருடைய பாடுகளை நினைத்ததினாலே, தபசின் கசப்பெல்லாம் இன்பமாக மாறும். சர்வேசுரன் தானே மனுஷன்பேரில் வைத்த சினைகத்தினாலே முன் முடி தரித்துச் சிலுவையில் அறையுண்டிருக்கிறதைப் பார்க்கும்போது, மண்ணிலே உற்பத்தியாகிப் பூமியில் நெளிகிற புழுவாகிய மனுஷனுக்கு எந்தக் கஸ்தி உபாதையும் பொறுக்கக் கூடாததாகத் தோன்றலாமோ ? பரலோக பூலோகத்துக்கு எசமானு

க முயற்சி.

ப்பதற்கு கழமைத் தூண்டி-
கைய அர்ச். சின்னப்பர் எடு
ரூமையை ஆபுதமாகத் தரி
சுண்டைக்குத் திவரித்து ஓட
ச் சிலுவையில் வேதனையைப்
து விசுவாசத்துக்குக் காரண
த்தவருமாகிய இயேசுநாதரை
டவோம். நீங்கள் அசமந்தத்தி
ப் பாவிக்காலே அவர் பட்ட
; ஏனென்றால் பாவத்தோடு
ரத்தம் சிந்தவில்லையே யென்
வர்த்தமானமாவது : இசுரா
க்கு வந்து சேர்ந்தபோது, அ
தினாலே, அவர்கள் அதைக் கு
து மோய்சேசன்பவர் சர்வேசுர
ன் காண்பித்த ஓர் வித மரத்
பமும் பிரியமுமான ஜலமாயி
அடையாளமென்று அர்ச்சிபுசி
கையால் ஒறுந்தல் முயற்சி க
தோன்றினால், இத்திருமரத்தை
ருடைய சிலுவையையும் பாடு
டியையும் பிச்சுக் கலந்த காடி
ர். அப்போது நீ படுகிற வரு
வும் தோன்றும்.

த்தில் சொல்லியிருக்கும் சந்
இன்ப சுகங்களையும் அநுபவித்
ச்சபையில் பிரவேசிக்க வேணு
கனகோபமாகி அவனைக் கே
காண்டு பிரயாசப்பட ஏற்பட்
பையிலுள்ள அருந்தவத்தை அ
றுவிக்கும். அவன் முன்னே சா
பும் உடுத்தின வீலை உயர்ந்த உ
த இன்ப சுகங்கள் எல்லாத்தை

கிய மகத்துவமுள்ள சர்வேசுரன் நமது பாவத்துக்கு அவ்வளவு பாடுபட்டிருக்கையிலே, நமது பாவத்துக்கு உத்தரிப்பாக என்ன பாடுபட்டாலும், அது போதுமோ?

சகல அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் எப்போதும் இதைத் தியானித்து இதற்கு ஒத்த பிரகாரம் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். இயேசுநாதருடைய திருமாதிரிகையைப் பார்த்து அதைக் கண்பொவிக்கப் பிரயாசப்பட்டால், ஒறுத்தலையும் கஸ்தி துன்பங்களையும் படுவதற்கு வெகு தைரியம் நம்மிடத்தில் உண்டாவதும்ல்லாமல், இது மகா மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்க முயற்சியுமாகும்; இது உருக்கமான தேவ சினேக முயற்சியாயிருக்கிறதிலே, நமது நன்கிரைகள் எல்லாத்துக்கும் மேலான பேறு பலன் உண்டாகும். இவ்வண்ணமே அர்ச். இஞ்ஞாசியார் துவக்கத்திலே தமது பாவத்துக்கு உத்தரிப்பாக ஒறுத்தல் முயற்சி செய்துகொண்டு வருவார். ஆனால் அதின்பின் தமது பாவத்துக்கு உத்தரிப்பாகவல்ல, இயேசுநாதரைக் கண்டு பாவிப்பதற்காக அருந்தவம் பண்ணிக்கொண்டு வருவார். இரகசுகர் தங்களுக்கு வழி காட்டினாரென்றும் தங்களுக்காக அவர் சிலுவையையும் பாடுகளையும் பிரியத்தோடு பட்டு இரத்தம் சிந்தினாரென்றும். அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் தியானித்து யானை சண்டை போடும்போது, இரத்தத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அதிக கோபங் கொள்ளுகிறபோலே, அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் இயேசுநாதருடைய திரு இரத்தத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் தங்களுக்காகத் தமது இரத்தத்தை முந்த முந்தச் சிந்தினை இயேசுநாதருக்காகத் தாங்களும் தங்கள் இரத்தத்தைச் சிந்த வேண்டுமென்று அபேக்ஷித்து வேத சாக்ஷிகளாக வேண்டுமென்கிற ஆசையினாலே எரிந்துகொண்டிருப்பார்கள். வேத சாக்ஷிகளாகிற பாக்கியமடையக் கூடாதேபோனால், தங்களுக்குத் தாங்களே கொலைக்காரராகி இடைவிடாத தபசு செய்து தங்கள் சரீரத்தை வேதனைப்படுத்திப் பஞ்சேந்திரிய ஒறுத்தலையும் மன ஒறுத்தலையும் கடினத்துக்குக் கடினம் செய்துகொண்டு வருவார்கள். பாடுபட வேண்டுமென்று அவர்களிடத்தில் இருந்த உருக்கமான தாகத்தை அருந்தவத்தைக் கொண்டு சற்றுகிலும் அடக்கித் தங்களால் இயன்றமட்டும் இரகசுகரைக் கண்பொவிக்கிறோமென்று எவ்வளவாகிலும் மனத்திருத்தி அடைந்திருப்பார்கள். இவர்களைப்போலே நாமும் நடக்க வேண்டும். இயேசுநாதருடைய சீவியம் நமது சரீரத்தில் தோன்றும் பொருட்டு இயேசுநாதருடைய பாடுகளை நமது சரீரத்தில் தரித்துக்

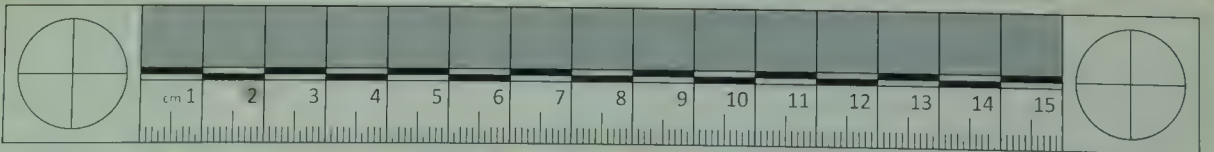
கொள்ள வேண்டுமென்று அர்ச். சிலுவம் அருந்தவமுஞ் செய்து நமது டைய சீவிபத்தையும் பாடுகளையுமும். அர்ச். பெர்நாதுஸ் சொல்லுபடுருவியிருக்கும்போது, அவையவையவங்களாகிய நாம் நமது தலையும் பொருட்டு நமது சரீரத்தை மையவேண்டும்.

இன்னம் அநேக வழிபாடுகள் ஏனென்றால் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களருக்கிற புத்திமதிகளும் ஞாயங்கருமக்கு வரப்போகிற மகிமைக்கும்தி துன்பங்களும் நிகரொன்றுமில்லாதே செய்தார். இவ்வாக்கியத்தின் தாவது : நமக்கு வரப்போகிற மபங்களுக்கும் நிகரொன்றுமில்லாத ஆக்கினைக்கும் நாம் தினந்தோறும் நாம் இடைவிடாமல் சர்வேசுரன உபகாரங்களுக்கும் நாம் படுகிற மில்லை யென்றார். இதில் ஒவ்வொத்தால், ஒறுத்தல் முயற்சியின் டைசை உண்டாவதற்குப் போதும்

உரு-ம்

ஒறுத்தலின் மூன்று

இந்தப் போதகத்தின் கனதுஸ் குறித்திருக்கிற மூன்று அடுவோம். இது நாம் படிபடியா ஏறுவதற்கு உதவும். அர்ச். இமது ஒறுத்தலின் முதல் அந்த

க முயற்சி.

பாவத்துக்கு அல்லவா பா
உத்தரிப்பாக என்ன பாடு ப

பாடும் இதைத் தியானித்து
வந்தார்கள். இயேசுநாதருடை
க் கண்டபாவிக்கப் பிரயாசப்
ளையும் படுவதற்கு வெகு தை
மல், இது மகா மேலான புண்
இது உருக்கமான தேவ சினே
ம்கிரிகைகள் எல்லாத்துக்கும்
வ்வண்ணமே அர்ச். இன்னாசி
உத்தரிப்பாக ஒறுத்தல் முய
அதன்பின் தமது பாவத்துக்கு
ன்பாவிப்பதற்காக அருந்த
கர் தங்களுக்கு வழி காட்டினா
யும் பாடுகளையும் பிரியத்தோ
ர்ச்சியுடையவர்கள் தியானித்
த்ததைக் கண்ட மாத்திரத்
லே, அர்ச்சியுடையவர்கள் இ
கண்டமாத்திரத்தில் தங்களுக்
ச் சிந்தினை இயேசுநாதருக்காகத்
வேணுமென்று அபேக்ஷித்து
சயிலே எரிந்துகொண்டிரு
யமடையக் கூடாதேபோலும்,
இ இடைவிடாத தபசு செய்து
ஞ்சேந்திரிய ஒறுத்தலையும் ம
செய்துகொண்டு வருவார்கள்.
ல் இருந்த உருக்கமான தாகத்
லும் அடக்கித் தங்களால் இய
னென்று எவ்வளவாகிலும்
வர்களைப்போலே நமமும் நடக்
ம் நமது சரீரத்தில் தோன்றும்
நமது சரீரத்தில் தரித்துக்

கொள்ள வேணுமென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். ஒறுத்த
லும் அருந்தவமுன் செய்து நமது சரீரத்தை உபாதித்து இரக்கரு
டைய சிவபத்தையும் பாடுகளையும் அதிலே பதித்துக்கொள்ள வேண்
டம். அர்ச். பெர்நாதுஸ் சொல்லுமாப்போலே, தலை முள்ளுக்களால் ஊ
டுருவியிருக்கும்போது, அவையவங்கள் சுகமேயிருக்கிறது ஆகாது. அ
வையவங்களாகிய நாம் நமது தலைவராகிய இயேசுநாதருக்கு ஒத்திருக்
கும் பொருட்டு நமது சரீரத்தை உபாதித்து அதைச் சிலுவையில் அ
றையவேண்டும்.

இன்னம் அநேக வழிபாடுகளை இங்கே சொல்லிக் காட்டலாம் ;
எனென்றால் அர்ச்சியுடையவர்கள் தவமுயற்சியின் பேரில் சொல்லியி
ருக்கிற புத்திமதிகளும் ஞாயங்களும் ஒறுத்தல் முயற்சிக்கும் செல்லும்.
நமக்கு வரப்போகிற மகிமைக்கும் நாம் இவ்வுலோகத்தில் படுகிற கஸ்தி
துன்பங்களும் நிகரொன்றுமில்லையென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளி
ச்செய்தார். இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். பெர்நாதுஸ் சொல்லுகிற
தாவது : நமக்கு வரப்போகிற மகிமைக்கும் நாம் படுகிற கஸ்தி துன்
பங்களுக்கும் நிகரொன்றுமில்லாததுமல்லாமல் நமக்கு வரவேண்டிய
ஆக்கினைக்கும் நாம் தினந்தோறும் கட்டிக்கொள்ளுகிற பாவத்துக்கும்
நாம் இடைவிடாமல் சர்வேசரனிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுகிற
உபகாரங்களுக்கும் நாம் படுகிற துன்ப துரிதங்களுக்கும் நிகரொன்று
மில்லை யென்றார். இதில் ஒவ்வொன்றையும் நன்றாய்ச் சீர்தூக்கிப் பார்
த்தால், ஒறுத்தல் முயற்சியின் பேரில் நம்மிடத்தில் உருக்கமான ஆ
சை உண்டாவதற்குப் போதும்.

உ-ம் அதிகாரம்.

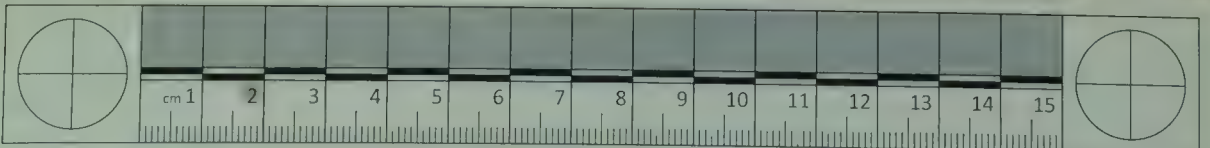
ஒறுத்தலின் மூன்று அந்தஸ்தின் பேரில்.

இந்தப் போதகத்தின் கடைசியிலே ஒறுத்தலில் அர்ச். பெர்நா
துஸ் குறித்திருக்கிற மூன்று அந்தஸ்தைச் சுருக்கமாய் விளக்கிக் காட்
டுவோம். இது நாம் படிபடியாய் ஒறுத்தலின் மேலான அந்தஸ்தில்
எறுவதற்கு உதவும். அர்ச். இராயப்பர் முதல் நிருபத்தில் போதிக்கி
றது ஒறுத்தலின் முதல் அந்தஸ்தாகும். அதென்னவென்றால், நமக்கு

மிகவும் பிரியமான சகோதரரே, நீங்கள் பரதேசிகளையும் வழிப்போக்கரையும்போலே ஆத்துமத்தோடு யுத்தம் பண்ணுகிற சரீர இச்சைகளை விலக்கி நடக்க வேண்டுமென்று உங்களை மன்றாடுகிறேமென்றார். நாம் எல்லாரும் இவ்வுலோகத்திலே வழிப்போக்கர்; நமது சுயதேசமாகிய மோகத்தை நோக்கி நடக்கிறோம். இதிலுல்லோ நமக்கு இங்கே நிலைமையான பட்டணமில்லை; இனி வரப்போகிற பட்டணத்தைத் தேடுகிறோம்; நாம் இந்தச் சரீரத்தில் குடியிருக்கும்படி கர்த்தருக்குத் தூரமாயிருக்கிறேமென்று அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார். ஆகையால் தங்கள் தேசத்துக்குத் தூரமாயிருக்கிற வழிப்போக்கரைப்போலே நடக்கக் கடவோம். அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுமாப்போலே, பாட்டைசாரி தன் பாதையிலே நேராய்ப் போவான்; சுற்றுப் பாதையை விலக்கி நடப்பான்; வழியிலே யாராகிலும் சண்டை போட்டால், அல்லது வேடிக்கை விநோதம் செய்தால், அதைப் பார்த்து வேணுமென்று நிற்க மாட்டான்; நிலாமல் எப்போதும் நடப்பான்; ஏனென்றால் இதுவெல்லாம் தன் காரியமல்லவென்று எண்ணுவான். தன் சுய தேசத்தை நோக்கி நடந்து எப்போதும் அந்தப் பாதையிலே முன்னிடுகிறதே தன் காரியமென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுவான்; வேகமாய் நடக்கும் பொருட்டு ஒரு வஸ்திரமும் கொஞ்சச் சாப்பாடும் மாத்திரம் கையோடே கொண்டுபோவான்; வீண் பாரத்தைபெல்லாம் விலக்கி நீக்குவான். பிறதேசமாகிய இவ்வுலோகத்திலே நாமும் நடக்க வேண்டிய விதமிதுவே. நாம் வழிப்போக்கரென்று எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்; ஓரிடத்திலும் நிற்கப் படாது; வழிப்பாதைக்கு முழுதும் அவசரமானதை மாத்திரம் கொண்டுபோக வேண்டும். இதிலுல்லோ வஸ்திர போசனமே போதுமென்றிருக்க வேணுமென்று அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார். விசையாய் நடக்கும் பொருட்டு வீண் பாரமெல்லாத்தையும் விட்டுத் தொலைக்க வேண்டும். இடைவிடாமல் நமது சுயதேசத்தை நாடி நடக்கக் கடவோம்; அதுக்குத் தூரமாயிருக்கிறேமென்று கண்ணுத்துக்கு கண்ணம் கஸ்திப்பட்டு ஐயோ! நான் பிறதேசத்திலே இருக்கிற காலம் ஏன் நீளித்திருக்கிறதென்று தாவிதென்னும் தீர்க்கதரிசியோடு கதறிச் சொல்லக் கடவோம். பூமியிலே நான் வழிப்போக்கனென்று எண்ணிக்கொண்டு இப்பரதேசத்திலுள்ள பொல்லாப்புக்களை அறிந்துகொண்டு அழுது பிரலாபித்துக் கர்த்தாவே, என் கண்ணீருக்குக் காது கொடுத்தருளும்; என் முன்னோர்களைப்போலே நானும் உமக்கு முன்பாகப் பரதேசியாகவும் வழிப்போக்கனாகவும் இருக்கிறேன்; எ

ன்னை உம்மிடத்தில் அழைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயோ முழு இருதயமும் வாணென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வ

ஒழுத்தலிலே இந்த முதல் பகுதியை கோபாங்கமென்பதற்குச்சந்தேகம் இல்லாமல் வெருவாய்ப் புண்ணியத்தில் வர்த்தமான ஆகிலும் இதற்கு மேலான உன்னத யுமுண்டு. ஏனென்றால் அர்ச். பெர்நர்துஸ் வழிப்போக்கன் தான் போகிற தேசத்திலுள்ள பாதையிலும், நடக்கிற காரியத்திலும் நிம்பான்; அவன் பாதையை முழுதும் பிடிப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்க நேரிடாது; நான்ச்சென்று தன் சுய தேசத்திலே விசை வழியிலே காண்கிற காரியத்திலுள்ள ஆவல் அவனிடத்தில் வெறுத்து தன் சுயதேசத்தில் போய்ச் செல்லும் போய்ச் சேரமாட்டான். போக்கனைப்போலே இருக்கிறதே மோ? இவனைவிட உலோகபற்றுதுக்குமோவென்று கேட்பாயாக்கும். இத்தவனைப்போலே இருக்கிறவன் சியாயிருக்கிறான். ஏனென்றால் வழிப் போக்கனுக்குச் சில சாமான் அவசரமானதைச் சம்பாதித்து அதைப்பதினாலே, பயணத்திலே எப்போதும் செத்தவனுக்கு ஒன்றும் அல்லாதே போனாலும், அது அவசரமானவனைப் புகழுகிறவர்களும் நிந்திக்கிறவர்களும் அவன் பேரில் புறணிமேல் சரிதான்; அவர்களுடைய புகழ் கேட்கிறதில்லை. இதுவே ஒழுத்த அந்தஸ்தைவிட இது மகாமேலம் இதிலுல்லோ நீங்கள் செத்துப்

ன்னே உம்மிடத்தில் அழைத்துக்கொள்ளுமென்று தாவிதென்னும் தீர்க்கதரிசியைப்போலே முழு இருதயத்தோடு சொல்லுகிறவன் பாக்கியவானென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வசனித்தார்.

ஒறுத்தவிலே இந்த முதல் படி மிகவும் மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்க்மென்பதற்குச்சந்தேகமில்லை. நாம் இந்தப் படியில் ஏறினால், வெகுவாய்ப் புண்ணியத்தில் வர்த்தித்திருக்கிறோமென்பது தப்பாது. ஆகிலும் இதற்கு மேலான உன்னத சாங்கோபாங்கத்தின் வேறோர் படியுமுண்டு. எனென்றால் அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுமாப்போலே, வழிப்போக்கன் தான் போகிற தேசத்திலுள்ள சனங்களுோடு முழுதும் தங்காதேபோனாலும், நடக்கிற காரியத்தைச் சிலவிசை பார்த்துக்கொண்டு நிற்பான்; அவன் பாதையை முழுதும் விட்டு நீங்காதேபோனாலும், இப்படிப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்க நிற்க வழிப்பயணத்திலே தாமதமுண்டாகும்; நான்ச்சென்று தன் சுய தேசத்திலே போய்ச் செருவான். சில விசை வழியிலே காண்கிற காரியத்தைப் பார்க்க வேணுமென்று மிதமிஞ்சின ஆவல் அவனிடத்தில் வெகுவாய்ப் பிறந்தால், வெகு நான் சென்று தன் சுயதேசத்தில் போய்ச் செருகிறதும்ல்லாமல் சிலவிசை ஒரு காலும் போய்ச் சோமாட்டான். ஆகிலும் இவ்வுலோகத்திலே வழிப்போக்கனைப்போலே இருக்கிறதைவிட அதிக பரதேசியாயிருக்கக் கூடுமோ? இவனைவிட உலோகபற்றுதலை அதிகமாய் அறுத்துத் தள்ளக் கூடுமோவென்று கேட்பாயாக்கும். இதை அறியவேணுமோ? கேள் : செத்தவனைப்போலே இருக்கிறவன் இவ்வுலோகத்துக்கு முழுதும் பரதேசியாயிருக்கிறான். எனென்றால் பயணம் செய்வதற்கு எப்போதும் வழிப் போக்கனுக்குச் சில சாமான் அவசரமாயிருக்கும்; சீவனத்துக்கு அவசரமானதைச் சம்பாதித்து அதைக் கொண்டிபோகவேண்டியிருப்பதினாலே, பயணத்திலே எப்போதும் கொஞ்சம் தாமதம் நேரிடும். ஆனால் செத்தவனுக்கு ஒன்றும் அவசரமில்லை; கல்லறை முதலாய் இல்லாதே போனாலும், அது அவசரமென்று அவனுக்குத் தோன்றாது. அவனைப் புகழுகிறவர்களும் நிந்திக்கிறவர்களும் அவனைக் கொண்டாடுகிறவர்களும் அவன் பேரில் புறணி பேசுகிறவர்களும் எல்லாரும் அவனுக்குச் சரிதான்; அவர்களுடைய புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் அவன் கேட்கிறதில்லை. இதுவே ஒறுத்தவின் இரண்டாம் அந்தஸ்து. முதல் அந்தஸ்தைவிட இது மகா மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கமாகும். இதிலுல்லோ நீங்கள் செத்துப்போயிருக்கிறீர்கள்; உங்கள் சீவியம்

இயேசுநாதரோடு சர்வேசுரனிடத்தில் மறைந்திருக்கிறதென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நாம் இவ்வுலோகத்திலே வழிப்போக்கராயிருக்கிறது பற்றாது; இவ்வுலோகத்துக்குச் செத்தவர்களைப்போலே இருக்கப் பிரயாசப்பட வேண்டும். இப்படி இருப்பதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று அறியவேண்டுமோ? செத்தவன் எப்படியிருக்கிறானென்று பார். செத்தவன் ஒன்றையும் பார்க்கிறதில்லை, கேட்கிறதில்லை, பேசுகிறதில்லை, ஒரு பற்றுதலும் அவனிடத்தில் எழும்பாது, அவன் ஆங்காறிக்கிறதில்லை, கோபிக்கிறதில்லை. மற்றவர்கள் என்ன செய்கிறார்களென்று பார்க்கிறதற்கு உன்னிடத்திலே கண்ணும், சிரேஷ்டர் கற்பிக்கிறதைச் செய்யாதபடிக்குப் போக்குச் சொல்லுகிறதற்கு உன்னிடத்திலே வாயும் இருந்தால், உன் நுற்றத்துக்காகக் கண்டனை தெண்டனை செய்யும்போது, உன்னிடத்தில் எரிச்சல்களம்பினால், உன்னை நிந்தித்துத் தாழ்த்தும்போது, உன்னிடத்தில் ஆங்காரமும் கோபமும் எழும்பினால், நீ இன்னம் உலோகத்துக்குச் செத்தவனல்ல; உலோக உயிர் இன்னம் முழுதும் உன்னிடத்தில் குடி கொண்டிருக்கின்றது. ஏனென்றால் செத்தவனுக்கு எவ்வளவு நீர்லைதென்பதாலும், அவனைக் காலுக்குக் கீழாக வைத்து மிதித்தாலும், அவன் உன்னிடம் நினைக்கிறதில்லை. உலோகத்துக்கு இப்படிச் செத்துப்போயிருக்கிறவன் பாக்கியவான்! இந்தச் சாவே மெய்யான உயிராகும்; ஏனென்றால் நாம் உலோகத்துக்குள்ளிருந்தாலும், இந்தப் பரிசுத்த சாவுநம்மை மாசற்றவர்களாக்கும்; இப்போதே உலோகத்தை விட்டு நம்மைப் பிரித்துப்போடுமென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வசனித்தார்.

அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுமாப்போலே, இது முழுதும் மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்க அந்தஸ்து; ஆனால் இதுக்கு மேலான வேறே ஒரு அந்தஸ்தைக் கண்டுபிடிக்கலாமோ? இதுக்கு மேலான அந்தஸ்தை எங்கே தேடலாம்? எங்கே கண்டுபிடிக்கலாம்? மோகஷத்தின் மூன்றாம் மண்டலம் வரைக்கும் பரவசமாய் எழும்பின அர்ச். சின்னப்பரிடத்தில் இதைக் கண்டுபிடித்தால் தான் கண்டு பிடிக்கலாம். ஏனென்றால் மேற் சொன்ன இரண்டாம் அந்தஸ்துக்கு மேலான வேறொரு மூன்றாம் அந்தஸ்தைக் கண்டுபிடித்தால், அதை மோகஷத்தின் மூன்றாம் மண்டலமென்று சொல்லலாமே. உலோகத்துக்குச் செத்துப்போய் மரணம் வரைக்கும் தம்மைத் தாழ்த்தின இயேசுநாதரைக் கண்டுபாவிக்கிறதைவிட மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கம் இவ்வு

லோகத்தில் உண்டோ? ஆம், சின்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே ருடைய பாடுகளைக் கொண்டாபை பாடுகிறதும் இதுவே. சம்மாண்டு சாகிறது அதிக வருத்தமில்லையென்று சொல்லுமாப்போலே தது. ஆகையால் சிலுவை மரணமும்; மேற்சொன்ன இரண்டாம் மரண உன்னத அந்தஸ்து. அர்ச். மண்டலத்தில் ஏறினதுபோலே ஏறினார். இதிலுல்லோ உலோகம் ன்டிருக்கின்றது; நான் உலோகம் ன்டிருக்கிறேனென்றார். நான் உலோகம் என்று மாத் திரம் அவர் சொல்லியில் அறையுண்டிருக்கிறேன்; கின்றது; நான் உலோகத்துக்கு ல்லியிருக்கிறார். அதாவது, உலோகம் மகிமையும் ஆஸ்தியும் மகிமையுடையவருக்கு வருத்தமாகவும் சிலுவையால் ல்லாம் நான் அருவருத்துப் பார்த்து அருவருப்பாயிருக்கிற அவமானம் குப் பிரியமாயிருக்கின்றது; இப்படி மின்விக்கொள்ளுகிறேன்; இலோகம் கினைக்கிறேனென்று சொல்லுவதுக்கு உலோக நன்மை சிலுவையாகவும் தோன்றினால், சிலுவையில் அறையுண்டிருக்கிறதில் அறையுண்டிருக்கிறதென்று கோபாங்க அந்தஸ்து முதல் அந்தஸ்து மகா உத்தமமானதென்று சொன்னால் வழிப்போக்கன் பாங்களைப் பார்ப்பதற்காக வெகு பார்த்துக்கொண்டு கொஞ்ச நேரம் ணியத்தின் இரண்டாம் அந்தஸ்து

ஹைந்திருக்கிறதென்று அர்ச்.
நாம் இவ்வுலோகத்திலே வழி
லோகத்துக்குச் செத்தவர்களை
மும், இப்படி இருப்பதற்கு எ
றுமோ? செத்தவன் எப்படியி
றையும் பார்க்கிறதில்லை, கே
ந் பற்றுதலும் அவனிடத்தில்
லை, போபிக்கிறதில்லை. மற்
ர்க்கிறதற்கு உன்னிடத்தில்
செய்யாதபடிக்குப் போக்குச்
பும் இருந்தால், உன் குற்றத்து
போது, உன்னிடத்தில் எரிச்ச
புக்கும்போது, உன்னிடத்தில
இன்னம் உலோகத்துக்குச் செ
முழுதும் உன்னிடத்தில் குடி
செத்தவனுக்கு எவ்வளவு நிறை
வைத்து மிதித்தாலும், அவன்
தற்கு இப்படிச் செத்துப்போயி
வே மெய்யான உயிராகும்; ஏ
ந்தாலும், இந்தப் பரிசுத்த சாவு
பாதே உலோகத்தை விட்டு நம்
பெர்நாதுஸ் வசனித்தார்.

போலே, இது முழுதும் மேலா
து; ஆனால் இதுக்கு மேலான வே
மோ? இதுக்கு மேலான அந்
ன்னுபிடிக்கலாம்? மோகஷத்தின்
சமாய் எழும்பின அர்ச். சின்ன
ரல் தான் கண்டு பிடிக்கலாம்.
ம அந்தஸ்துக்கு மேலான வே
பிடித்தால், அதை மோகஷத்தின்
மே. உலோகத்துக்குச் செத்து
தாழ்த்தின இயேசுநாதரைக் க
ன்னிய சாங்கோபாங்கம் இவ்வு

லோகத்தில் உண்டோ? ஆம், உண்டு. அதென்னவென்றால், அர்ச். சி
ன்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே, சிலுவை மரணமுண்டு; இயேசுநாத
ருடைய பாடுகளைக் கொண்டாடுகிற பாஸ்குத் திருநாளிலே திருச்ச
பை பாடுகிறதும் இதுவே. சுமமா சாகிறதைவிடச் சிலுவையில் அறையு
ண்டு சாகிறது அதிக வருத்தமான காரியம். இயேசுநாதர் காலத்திலே
சிலுவை மரணம் எல்லாத்திலும் அதிக அவமானத்துக்குரியதாயிருந்
தது. ஆகையால் சிலுவை மரணம் ஒழுத்தலின் மூன்றாம் அந்தஸ்தா
கும்; மேற்சொன்ன இரண்டாம் அந்தஸ்தைப் பார்க்க இது மகா மே
லான உன்னத அந்தஸ்து. அர்ச். சின்னப்பர் மோகஷத்தின் மூன்றாம்
மண்டலத்தில் ஏறினதுபோலே, ஒழுத்தலின் மூன்றாம் அந்தஸ்திலும்
ஏறினார். இதினால்லோ உலோகம் எனக்குச் சிலுவையில் அறையு
ண்டிருக்கின்றது; நான் உலோகத்துக்குச் சிலுவையிலே அறையுண்டி
ருக்கிறேனென்றார். நான் உலோகத்துக்குச் செத்துப்போயிருக்கிறே
னென்று மாதிரி அவர் சொல்லவில்லை; உலோகத்துக்குச் சிலுவை
யில் அறையுண்டிருக்கிறேன்; உலோகம் எனக்குச் சிலுவையாயிருக்
கின்றது; நான் உலோகத்துக்குச் சிலுவையாயிருக்கிறேனென்று சொ
ல்லியிருக்கிறார். அதாவது, உலோகத்துக்குப் பிரியமான இன்ப சுக
மும் மகிமையும் ஆஸ்தியும் மனுஷருடைய புகழ்ச்சியும் எல்லாம் என
க்கு வருத்தமாகவும் சிலுவையாகவும் தோன்றுகின்றது; இதுகளையெ
ல்லாம் நான் அருவருத்துப் பகைத்துத் தள்ளுகிறேன். மனுஷருக்கு
அருவருப்பாயிருக்கிற அவமானமும் சிலுவையும் தரித்திரமும் எனக்
குப் பிரியமாயிருக்கின்றது; இதுகளை நான் முழுப் பகைத்தோடு கட
டி மினவிக்கொள்ளுகிறேன்; இதுகளை என் முழு இருதயப் பற்றுத
லோடு சினேகிக்கிறேனென்று சொன்னாற்போலாயிற்று. ஓர் கிறிஸ்து
வனுக்கு உலோக நன்மை சிலுவையாகவும் உலோகத்துக்கு அவன் சி
லுவையாகவும் தோன்றினால், அப்போது அவன் உலோகத்துக்குச் சி
லுவையில் அறையுண்டிருக்கிறான். உலோகம் அவனுக்குச் சிலுவையி
ல் அறையுண்டிருக்கிறதென்று சொல்லலாம். இந்தப் புண்ணிய சாங்
கோபாங்க அந்தஸ்து முதல் அந்தஸ்தையும் இரண்டாம் அந்தஸ்தையு
ம்விட மகா உத்தமமானதென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். எ
னென்றால் வழிப்போக்கன் பாதையிலே நடந்தாலும், காண்கிற காரிய
ங்களைப் பார்ப்பதற்காக வெகு நேரம் நில்லாதேபோனாலும், அதுகளைப்
பார்த்துக்கொண்டு கொஞ்ச நேரமாகிலும் போக்குவான். இந்தப் புண்
னியத்தின் இரண்டாம் அந்தஸ்தில் வந்து சேர்ந்தவன் உலோகத்துக்

குச் செத்துப்போயிருக்கிறதினாலே, செல்வாக்கும் தரித்திரமும் மகிமைமும் அவமானமும் சுகமும் வேதனையும் எல்லாம் அவனுக்குச் சரிதான்; இதில் ஒன்றைவிட வேறொன்றை அவன் ஆசிக்கிறதில்லை, அருவருக்கிறதில்லை. ஆனால் ஒழுத்தலின் மூன்றும் அந்தஸ்தில் வந்து சேர்ந்தவன் இதுவெல்லாம் எனக்குச் சரிதானென்றிருக்கமாட்டான். இவனுக்குச் செல்வமும் மகிமைமும் சுகமும் சிலுவைபாகவும் வேதனையாகவும் தோன்றும்; நிக்தை அவமானம் இவனுக்கு நேரிடும் போது, இவன் கஸ்திப்படாமலிருக்கிறதாமல்லாமல் அகமகிழ்ந்து சந்தோஷப்பட்டு இதுவே தனக்கு மகிமையென்று எண்ணிக்கொள்ளுவான். இதினாலல்லோ நமது கர்த்தராகிய இயேசுநாதருடைய சிலுவை வயயல்லாமல் வேறே யெந்தக் காரியத்தைக் கொண்டும் மகிமை பாராட்டுகிறது எனக்குத் தகாத காரியம்; இயேசுநாதரைக் கொண்டு உலோகம் எனக்குச் சிலுவையில் அறையுண்டிருக்கின்றது; நானும் உலோகத்துக்குச் சிலுவையில் அறையுண்டிருக்கிறேனென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். அதாவது, இயேசுநாதர் பேரில் எனக்குள்ள சினேகத்தினாலே மனுஷருக்குப் பிரியமானதெல்லாம் எனக்குக் கஸ்தியாகவும் சிலுவைபாகவும் தோன்றுகின்றது; மனுஷருக்கு அருவருப்பானதெல்லாம் எனக்கு இன்பமும் பிரியமுமாயிருக்கின்றது; நான் அநுபவிக்கிற துன்ப துரிதங்களிலே என் இருதயம் ஆறுதலால் நிறைந்திருக்கின்றது, சந்தோஷத்தால் பூரித்திருக்கிறேன்; இயேசுநாதருக்காகப் பாடுபடுகிறதே எனக்குச் சந்தோஷமும் திருத்தியுமாயிருக்கிறதென்று சொன்னாற்போலாகும்.

ஆகையால் ஒழுத்தலின் மூன்றும் அந்தஸ்து இதுவே. இந்த அந்தஸ்திலுள்ள மேன்மையினிமித்தம் இதை மோகஷத்திலுள்ள மூன்றும் மண்டலமென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் சொன்னது ஞாயந்தானே. இது ஒழுத்தலிலுள்ள மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கமென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் ஞானசிஷியகிரந்த கர்த்தாக்களும் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். ஞான சாஸ்திரிகள் சொல்லுமாப்போலே, யாதொரு புண்ணிய முயற்சியைப் பிரியத்தோடு செய்கிறவன் அந்தப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைந்திருக்கிறானென்று அடையாளமாகும். ஆகையால் ஒழுத்தலிலே மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை நீ அடைந்திருக்கிறாயோ இல்லையோவென்று அறியவேணுமோ? இதை அறிய வேணுமானால், உன் மனதுக்குள் புகுந்து யோசித்துப்பார். உன் மன

சுபோலே நடவாதபடிக்கு விதி இல்லையென்று சொல்லி உன்னை நிரந்தித்து அவமானப்படுவனக்கு மகிமை பெருமை நேரிட சோதித்துப் பார். ஒவ்வொரு ஒழுத்தலின் எந்த அந்தஸ்திர்மானித்துக்கொண்டு தினந்தினக்கப் பிரயாசப்படக் கடவாது புண்ணியத்தில் ஏறினால் மாத்ருக்கிற தேவர்களுக்குத் தேவ தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கிற சங்கீதங்குச் சொன்னதாவது, கசப்பான காரியங்களை உண்ரியங்களை உனக்குக் கசப்பாகவை

சேசாரியர் வெளிப்படுத்தியதில் ரோதோல்பென்னும் ஒரு பெரிய தேவதாசரானதினாலே, திரி அதிகாலைச் செபத்துக்குப் பணிக்கொண்டிருக்கும்போது, இருக்கிறதாகவும் அவரைச் சுற்றிந்ந்துபேர் சிலுவையில் அறைய இரகக்ருடைய திருச் சரீரத கொண்டு இந்தச் சங்கியாகளும் இன்னார் இன்னாரென்றும் காக்கியைக் கண்டு அவர் ஆச்சியேசுநாதர் நம்மைச் சுற்றிச் சூரென்று உனக்குத் தெரியுமாயார் எனக்குத் தெரியும்; ஆனன்று எனக்குத் தெரியவில்லைதாவது: இவர்கள் மாத்திரம் ஒப்பாக்கினதினாலே, நம்மோருக்கென்றார்.

ல்வாக்கும் தரித்திரமும் மகி
பும் எல்லாம் அவனுக்குச் சரி
அவன் ஆசிக்கிறதும்லை,
வின் மூன்றும் அந்தஸ்தில் வ
குச் சரிதானென்றிருக்கமாட்
பும் சுகமும் சிலுவையாகவும்
புவமானம் இவனுக்கு நேரிடும்
தமல்லாமல் அகமகிழ்ந்து சந்
பென்று எண்ணிக்கொள்ளுவா
இயேசுகநாதருடைய சிலுவை
புறக் கொண்டும் மகிமை பாரா
இயேசுகநாதரைக் கொண்டு உ
புண்டிருக்கின்றது; நானும் உ
புண்டிருக்கிறேனென்று அர்ச். சி
இயேசுகநாதர் பேரில் எனக்குள்
மமானதெல்லாம் எனக்குக் கஸ்
புண்டிருக்கின்றது; மனுஷருக்கு அருவருப்
பியமுமாயிருக்கின்றது; நான்
புண்டிருக்கிறேன்; இயேசுகநாதருக்
புண்டிருக்கிறேன்; இயேசுகநாதருக்

அந்தஸ்து இதுவே. இந்த அ
தை மோகஷத்திலுள்ள மூன்று
சொன்னது ஞாயந்தானே. இ
சாங்கோபாங்கமென்று அர்ச்
கர்த்தாக்களும் நிரூபித்திருக்கி
ரப்போலே, யாதொரு புண்ணி
மவன் அந்தப் புண்ணிய சாங்
ன்று அடையாளமாகும். ஆகை
சாங்கோபாங்கத்தை நீ அடை
வியவேண்டுமோ? இதை அறிய
து யோசித்துப்பார். உன் மன

சுபோலே நடவாதபடிக்கு விக்கினம் நேரிடும்போது, நீ கேட்கிறதை
இல்லையென்று சொல்லி உன்னைத் தள்ளிவிடும்போது, மற்றவர்கள் உ
ன்னை நிந்தித்து அவமானப்படுத்தும்போது, சந்தோஷப்படுகிறாயோ?
உனக்கு மகிமை பெருமை நேரிடும்போது, கஸ்திப்படுகிறாயோவென்று
சோதித்துப் பார். ஒவ்வொருவனும் இவ்விதமாப்ச் சோதித்துப் பார்
த்து ஒறுத்தலின் எந்த அந்தஸ்திலே வந்து சேர்ந்திருக்கிறேனென்று
தீர்மானித்துக்கொண்டு தினந்தோறும் இந்தப் புண்ணியத்திலே வர்த்
திக்கப் பிரயாசப்படக் கடவான்; ஏனென்றால் புண்ணியத்தின் மேல்
புண்ணியத்தில் ஏறிலால் மாத்திரம் மோகஷ சீயோன் நகரியில் வீற்றி
ருக்கிற தேவர்களுக்குத் தேவனுசிய சர்வேசுரனைக் காணலாமென்று
தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இயேசுகநாதர் அர்ச். பிரா
ஞ்சீஸ்குவுக்குச் சொன்னதாவது: நீ நம்மைக் கைப்பற்ற வேண்டுமான
ல், கசப்பான காரியங்களை உனக்குத் தித்திப்பாகவும் தித்திப்பான கா
ரியங்களை உனக்குக் கசப்பாகவும் ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்றார்.

சேசாரியர் வெளிப்படுத்தின சங்கதியாவது: சீத்தோ சபை மட
த்தில் ரோதோல்பென்னும் ஒரு சந்நியாசியார் இருந்தார். அவர் மகா
பெரிய தேவதாசரானதிலே, அடிக்கடி காஷி காண்பார். ஓர் இராத்
திரி அதிகாலைச் செபத்துக்குப் பின் அவர் கோவிலில் தியானம் பண்
ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, இயேசுகநாதர் சிலுவையில் அறைபுண்டி
ருக்கிறதாகவும் அவரைச் சுற்றி அந்தச் சபைச் சந்நியாசிகளில் பதினை
ந்துபேர் சிலுவையில் அறைபுண்டிருக்கிறதாகவும் காஷி கண்டார்.
இரகசங்கருடைய திருச் சரீரத்திலிருந்து புறப்பட்ட பிரகாசத்தைக்
கொண்டு இந்தச் சந்நியாசிகள் இன்னம் உயிரோடிருக்கிறவர்களென்
றும் இன்னார் இன்னாரென்றும் எளிதாய் அறிந்துகொண்டார். இந்தக்
காஷியைக் கண்டு அவர் ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, இ
யேசுகநாதர் நம்மைச் சுற்றிச் சிலுவையில் அறைபுண்டிருக்கிறவர்கள்
ஆரென்று உனக்குத் தெரியுமோவென்றார். அதுக்கு அந்தச் சந்நியாசி
யார் எனக்குத் தெரியும்; ஆனால் இந்தக் காஷிக்கு அந்தத் தம் இன்னதெ
ன்று எனக்குத் தெரியவில்லையென்றார். அப்போது கர்த்தர் சொன்ன
தாவது: இவர்கள் மாத்திரம் தங்கள் நடக்கையை நமது பாடுகளுக்கு
ஒப்பாக்கினதிலே, நம்மோடு கூடச் சிலுவையில் அறைபுண்டிருக்கி
ருக்கொள்ளுங்கள்.

உ-ம் போதகம்.

அடக்க ஒடுக்கத்தின்பேரிலும் மவுனத்தின்பேரிலும்.

க-ம் அதிகாரம்.

அடக்க ஒடுக்கம் பிறருடைய நன்மாதிரிகைக்கும் பிரயோசனத்துக்கும் எவ்வளவு அவசரமாயிருக்கிறதென்று சொல்லுவது.

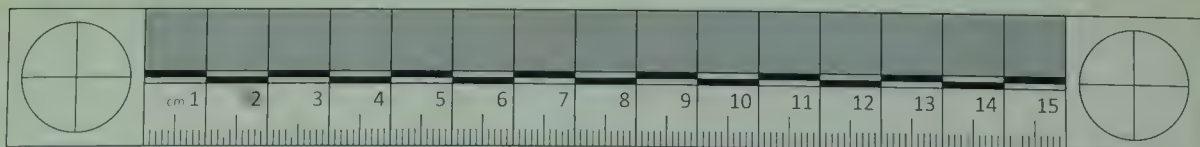
நமது வெளி நடக்கையை நன்றாய் ஒழுங்குப்படுத்தி நமது பஞ்சேந்திரியங்களை மேரை மரியாதையோடு அடக்கி நமது பேச்சு நடக்கை சாடை சைக்கிளை யெல்லாத்தையும் ஒழுங்குப்படுத்தி நம்மைப் பார்க்கிறவர்களுக்கும் நம்மோடு சஞ்சாரம் பண்ணுகிறவர்களுக்கும் நமது வெளி நடக்கை நன்மாதிரிகையாயிருக்க வேண்டும். இதுவே நாம் இப்போது சொல்லிக் காட்டப்போகிற அடக்க ஒடுக்கமாகும். அர்ச். அகுஸ்தின் இதுக்கித்தெல்லாத்தையும் சுருக்கமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, உங்களைப் பார்க்கிறவர்களுக்குப் பொருந்தாத காரியமொன்றும் உங்கள் வெளி நடக்கையிலே இருக்கப்படாது; உங்கள் வெளி நடக்கையில் உள்ளதெல்லாம் சந்நியாச அந்தஸ்தின் பரிசுத்தத்தனத்துக்கு ஒத்திருக்க வேண்டுமென்றார்; எந்தெந்தக் காரியத்திலே அடக்க ஒடுக்கத்தை அநுசரிக்க வேண்டுமென்றும் அதுக்கு விரோதமானது இன்னதென்றும் நுணுக்கமாய்ச் சொல்லுகிறதற்கு நமக்கு இங்கே கருத்திலில்லை. இப்போது அர்ச். அகுஸ்தின் சொல்லிக் காட்டின பொது ஒழுங்கே போதும்; சகல அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் ஞானசீவிய கிரந்தகர்த்தாக்கள் எல்லாரும் சொல்லிக் காட்டின ஒழுங்கு இதுவே. ஆகையால் உன் கிரிகைகளை யெல்லாம் நன்றாய் ஒழுங்குப்படுத்தி அதிலே ஒருவருக்கும் துர்மாதிரிகையாகாமல் சகலருக்கும் நன்மாதிரிகை உண்டாகும் பொருட்டுப் பிரயாசப்படு. தாழ்ச்சியும் கனமும் சந்நியாசத்துக்குரிய மேரை மரியாதையும் உன் வெளி நடக்கையிலெல்

உ-ம் காண்டம், உ-ம்

லாம் விளங்கும்படி செய்; அகிருயென்று சொல்லலாம். தந்ல் பிறர் ஆத்தம ஈடேற்றத்துமாய் அடக்க ஒடுக்கம் எவ்வளம இங்கே எத்தனித்திருக்கிறே

மஜ்ஷிர் வெளி நடக்கையெடுக்கமுள்ள வெளி நடக்கையுண்டாகும்; அவர்கள் மனநிச்சயம்; புத்தி பிரசங்கங்களை இளக்கித் தெளிவிக்கும். அர்கிருக்கிற வர்த்தமானமாவது: வேரம், வாருமென்று ஒரு சந்நியே புறப்பட்டார். பட்டணத்திலே பிரவேசிக்கும்போது, பிரசங்கவந்த சந்நியாசியார் கேட்டார்: ச்சியசிஷ்டவர் சொன்னார். சந்நியாச அவர்கள் பட்டணத்தின் தெருவர்கள் எல்லாருக்கும் அதுமூச்சியும் ஒதுத்தலுமுள்ள மெல்லோக நன்மைகளின் பேரைய பாவத்துக்காக மனஸ்சுசையும் மோகந் நன்மையை கமில்லை. இது பேசாத பிரசங்கங்களைவிட அடக்க டாகும்.

அடக்க ஒடுக்கம் நாமே உதவியாயிருக்குமென்பது நிய் விளக்கிக் காட்டுவோம். பந்நியோந்நியமாய் ஒன்றித்திரு உடனே வேறொன்றிலும் தேபட்டிருந்தால், சரீரத்திலுந்ம்; சரீரத்திலே கலக்கமுந்ம் கலக்கமிருக்கும். கடியா

லாம் விளங்கும்படி செய் ; அப்போது அடக்க ஒடுக்கத்தை அறுசரிக்
கிறாயென்று சொல்லலாம். தங்கள் ஆத்தம ஈடேற்றத்துக்குமல்லாம
ல் பிறர் ஆத்தம ஈடேற்றத்துக்காகவும் உழைக்கிறவர்களுக்கு விசேஷ
மாய் அடக்க ஒடுக்கம் எவ்வளவு அவசரமென்று காட்ட மாத்திரம் நா
ம் இங்கே எத்தனித்திருக்கிறோம்.

மனுஷர் வெளி நடக்கையை மாத்திரம் பார்க்கிறதினாலே, அடக்க
ஒடுக்கமுள்ள வெளி நடக்கையினிமித்தம் அவர்களுக்கு நன்மாதிரிகை
புண்டாகும் ; அவர்கள் மனதைத் திருப்புகிறதற்கும் உதவுமென்பது
ரிச்சயம் ; புத்தி பிரசங்கங்களைவிட அடக்க ஒடுக்கம் அவர்கள் மனதை
இளக்கித் தெளிவிக்கும். அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சரித்திரத்தில் எழுதியி
ருக்கிற வர்த்தமானமாவது : அவர் ஓர் நாள் பிரசங்கம்பண்ணப் போ
யே புறப்பட்டார். பட்டணத்தைச் சுற்றி உலாத்தினபின், மடத்தில்
பிரவேசிக்கும்போது, பிரசங்கம் பண்ணவில்லையாவென்று அவரோடு
வந்த சந்நியாசியார் கேட்டார். பிரசங்கம் பண்ணி ஆயிரத்தென்று அர்
ச்சியசிஷ்டவர் சொன்னார். சந்நியாசிகளுக்குரிய அடக்க ஒடுக்கத்தோடு
அவர்கள் பட்டணத்தின் தெருவிலே நடத்தினாலே, அவர்களைக் கண்
டவர்கள் எல்லாருக்கும் அதுவே மகா நல்ல பிரசங்கமாயிருந்தது. தா
ழ்ச்சியும் ஒறுத்தலுமுள்ள வெளி நடக்கை சனங்களுக்குப் பத்தியையு
ம் உலோக நன்மைகளின் பேரில் வெறுப்பையும் வருவித்து அவர்களு
டைய பாவத்துக்காக மனஸ்தாபத்தை மூட்டி அவர்கள் இருதயமும்
ஆசையும் மோசு நன்மையை நாடும்படி செய்யுமென்பதற்குச் சந்தே
கமில்லை. இது பேசாத பிரசங்கம் ; மகா நேத்தியும் உன்னதமுமான
பிரசங்கங்களைவிட அடக்க ஒடுக்கத்தினாலே அதிக பிரயோசனமுண்
டாகும்.

அடக்க ஒடுக்கம் நாமே புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு மிகவும்
உதவியாயிருக்குமென்பது ரிச்சயம். இதை இனிமேலாக விஸ்தாரமா
ய் விளக்கிக் காட்டுவோம். மனுஷரிடத்தில் ஆத்தமமும் சரீரமும் அ
ந்நியோந்நியமாய் ஒன்றித்திருக்கிறதினாலே, ஒன்றிலே தோன்றுகிறது
உடனே வேறொன்றிலும் தோன்றும். ஆத்தமப் பற்றுதல் ஒழுங்குப்
பட்டிருந்தால், சரீரத்திலுள்ள வெளி நடக்கையும் ஒழுங்குபட்டிருக்கு
ம் ; சரீரத்திலே கலக்கமும் குழப்பமும் தோன்றினால், ஆத்தமத்திலு
ம் கலக்கமிருக்கும். கடியாரத்திலுள்ள முள் சரியாய்ப்போனால், கடி

யார்த்துக்குள்ளிருக்கிற ரோதைகளும் சரியாய் நடக்கிறதென்று தப்பாத அடையாளமாகும். அப்படியே வெளி அடக்க ஒடுக்கம் உள்ளடக்கத்துக்கும் புண்ணிய வர்த்திப்புக்கும் ஸ்திரமான அடையாளமாகும்.

நாம் துவக்கத்தில் சொன்னதுபோலே, வெளி அடக்க ஒடுக்கத்தை மனுஷர் கனமாய் எண்ணி அதிலே அவர்களுக்கு நன்மாதிரிகை உண்டாகிறதற்குக் காரணமேதென்றால், வெளி அடக்க ஒடுக்கமுள்ளவர்களுடைய இருதயத்திலே சற்குணம் இருக்குமென்று எப்போதும் மனிதர் எண்ணிக்கொள்ளுகிறதே வழக்கம். முகம் ஆத்துமத்துக்குப் பார்வைக் கண்ணாடியாகும்; கண் பேசாதிருந்தாலும், மனதில் மறைந்திருக்கிற இரகசியங்களை அது வெளிப்படுத்துமென்று அர்ச். எரோனிமுஸ் வசனித்தார். இதிலுல்லோ தண்ணீரிலே பார்க்கிறவர்கள் தங்கள் முகத்தைத் தெளிவாய்க் கண்டுகொள்ளுவார்கள்; அதுபோலே புத்தியுள்ளவன் மனுஷரைப் பார்த்து அவர்கள் இருதயத்தைத் தெளிவாய் அறிந்துகொள்ளுவானென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். அடக்க ஒடுக்கத்தைக் கொண்டு மனுஷனுடைய இருதயத்தை அறிந்து கொள்ளுகிறதைவிட முகக் கண்ணாடியைக் கொண்டு வஸ்துக்களை அதிகத் தெளிவாய் அறிந்துகொள்ளக் கூடாது. இதிலிமத்தமாக முகத்திலே மனுஷனை அறிந்துகொள்ளலாம்; முகச் சாடையைக் கொண்டு அவன் மனசு தெரியவரும். ஒருவனுடைய உட்பாவனையும் அவன் சிரிக்கிற விதமும் நடக்கிற மாதிரியும் அவன் இன்னொன்று காட்டிவிடுமென்று சலோமோன் வசனித்தார். கெட்டவன் இன்னொன்று காட்டுவதற்காக இன்பிரீத்துசாந்து சொல்லுகிறதாவது: கெட்ட தேவ துரோகி வீண் மனுஷன்; அவன் துஷ்டத்தனமாய் நடப்பான்; இப்பக்கத்திலும் அப்பக்கத்திலும் கண்ணைத் திருப்புவான்; இடைவிடாமல் காலை அசைப்பான்; கைசேஷ்டை பண்ணுவானென்று திருவுளம் பற்றினார். வேத துரோகியான யூலியானைக் குறித்து அர்ச். நாகியாஞ்சு கிரெகோரியார் எழுதிவைத்திருக்கிறதாவது: யூலியானுடைய கிரிகைகளைக் கண்டும் அவன் இராச்சியபாரத்தைக் கெடுதலாய் நடத்துகிறதை அறிந்தும் அவன் எப்படிப்பட்டவனென்று வெகு பேர் அறிந்து கொண்டதேயல்லாமல் அதுக்கு முன்னே அவனுடைய நடக்கை ஒருவருக்கும் தெரியாது. நாமோவென்றால் அத்தேன் பட்டணத்தில் அவனோடு புழங்கின மாத்திரத்தில், அவன் எப்படிப்பட்டவனென்று அறிந்துகொண்டோம்; அவனிடத்தில் ஏதாகிலும் நன்மை உண்டென்று

ஒரு அடையாளமுமீ அப்போதே சைப்பான்; தோள்பட்டையை நோக்கித் துக்கு கண்ணம் இப்பவான்; அவன் பார்வை பயங்கரத்திலே சுமாயிருக்க மாட்டாது. அப்போதும் நாகித் துவாரத்தை விளேப் பிறக்கணிப்பதற்காக மூக்காரமும் கேலியும் கையாண்டியும் பான்; ஒரு சமயத்திலே ஒரு முகம் ஒருவருக்குக் கொடுப்பான்; வேறு முயில்லாமல் இல்லையென்று செமில்லாமல் பேசுவான்; குறுக்குக் கடிய மறுமொழியை விட்டு வேறே அவனுடைய வெளி நடக்கையைக் கண்டியதில்லை. அவனுடைய கிரிகை என்று இப்போது அறிந்துகொண்டதற்கு முன் அத்தேன் பட்டணத்தில் சாடையைக் கொண்டு அவன் எப்படி கொண்டோம். ஏனென்றால் நாம் பார்த்தவுடனே, ரோமான் இராச்சார்க்கிறதென்று சொன்னதாக அறிந்தோம். அப்போது நாம் இது கொண்டு பொய்யாய்ப் போக வேண்டுமோ. நாம் சொன்னது நிலமேலே உலோகத்தில் இத்தனை பொய்யும் நலமாகுமென்பதற்குச் சந்தேகம் உள்த் தாறுமாறுக்கு அடையாளம் அடக்க ஒடுக்கம் மனதிலுள்ள சற்குணமித்தமாகவே அடக்க ஒடுக்கத்திலிருந்தும் நம்புத்தியுமுண்டாகிறது.

ஆகையால் சகலத்திலும் அடக்க முயற்சி மேரை மரியாதையையும் அடக்க முயற்சி கட்டினாண்டு; ஏனென்றால் நாம்

பாங்க முயற்சி.

ம் சரியாய் நடக்கிறதென்று தப்
வெளி அடக்க ஒடுக்கம் உள்ளட
ஸ்திரமான அடையாளமாகும்.

பாலே, வெளி அடக்க ஒடுக்கத்
தலே அவர்களுக்கு நன்மாதிரிகை
ல், வெளி அடக்க ஒடுக்கமுள்ள
ம் இருக்குமென்று எப்போதும்
க்கம், முகம் ஆத்துமத்துக்குப்
சாதிருந்தாலும், மனதில் மறைந்
ப்படுத்துமென்று அர்ச். எரோ
தண்ணீரிலே பார்க்கிறவர்கள்
டுகொள்ளுவார்கள்; அதுபோலே
அவர்கள் இருதயத்தைத் தெளி
னியானவர் வசனத்தார். அட
றையை இருதயத்தை அறிந்து
யைக் கொண்டு வந்துக்களை அ
ட்டாது. இதிலிமித்தமாக முகத்
ம்; முகச் சாடையைக் கொண்
னுடைய உடுபாவனையும் அவன்
அவன் இன்னொன்று காட்டி
ர். கெட்டவன் இன்னொன்று
சால்லுகிறதாவது: கெட்ட தே
துஷ்டத்தனமாய் நடப்பான்; இ
னத் திருப்புவான்; இடைவிடா
பண்ணுவானென்று திருவுளம்
னைக் குறித்து அர்ச், நாசியாஞ்
றதாவது: யூலியானுடைய கிரி
ரத்தைக் கெடுதலாய் நடத்துகி
வனென்று வெகு பேர் அறிந்து
னே அவனுடைய நடக்கை ஒரு
ல் அத்தேன் பட்டணத்தில் அ
ன் எப்படிப்பட்டவனென்று அ
தாகிலும் நன்மை உண்டென்று

உ-ம் காண்டம், உ-ம் போதகம், க-ம் அதிகாரம்.

131

ஒரு அடையாளமுமீ அப்போதேயில்லை. தலையை எப்பக்கத்திலும் அ
சைப்பான்; தோள்ப்பட்டையை இடைவிடாமல் உயர்த்துவான்; கண்
ணை சுண்ணத்துக்கு சுண்ணம் இப்பக்கத்திலும் அப்பக்கத்திலும் திருப்பு
வான்; அவன் பார்வை பயங்கரத்துக்குரியது; அவன் கால் ஒரு இட
த்திலே சம்மாயிருக்க மாட்டாது; அவனிடத்தில் கோபம் வந்தால், எ
ப்போதும் நாசித் துவாரத்தை விடைத்துக் காட்டுவான்; மற்றவர்க
ளைப் பிறக்கணிப்பதற்காக மூக்கைச் சுழித்துக்கொள்ளுவான்; எந்நே
ரமும் கேஷியம் நையாண்டியும் பண்ணிக் கெக்குக்கெக்கென்று சிரிப்
பான்; ஒரு சமயத்திலே ஒரு முகாந்தரமும்ல்லாமல் யாதொன்றை
ஒருவருக்குக் கொடுப்பான்; வேறொரு சமயத்திலே ஒரு முகாந்தர
மும்ல்லாமல் இல்லையென்று சொல்லுவான்; ஒழுங்கும் முகாந்தரமு
மில்லாமல் பேசுவான்; குறுக்குக் கேள்வி கேட்பான், சொல்லவேண்
டிய மறுமொழியை விட்டு வேறே மறுமொழி சொல்லுவான். ஆனால்
அவனுடைய வெளி நடக்கையைக் குறித்து விஸ்தாரமாய்ப் பேசவே
ண்டியதில்லை. அவனுடைய கிரிகைகளைக் கொண்டு அவன் இன்னொ
ன்று இப்போது அறிந்துகொண்டோமென்பது மெய்தான்; ஆனால் இ
தற்கு முன் அத்தேன் பட்டணத்திலே தானே மேற்சொன்ன வெளிச்
சாடையைக் கொண்டு அவன் எப்படிப்பட்டவனென்று நாம் அறிந்து
கொண்டோம், ஏனென்றால் நாம் அவனுடைய வெளி நடக்கையைப்
பார்த்தவுடனே, ரோமான் இராச்சியம் மோசத்துக்குரிய பாம்பை வ
ளர்க்கிறதென்று சொன்னதாக அப்போது நம்மோடிருந்தவர்களுக்குத்
தெரியும். அப்போது நாம் இது சொன்னது மெய்தான்; நாம் சொன்
னது பொய்யாய்ப் போக வேணுமென்று ஆசைப்பட்டிக்கொண்டிருந்
தோம். நாம் சொன்னது நிறைவேறாமல் பொய்யாய்ப் போய் அவனு
லே உலோகத்தில் இத்தனை பொல்லாப்பு வராமலிருந்தால், இது மிக
வும் நலமாகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையென்றார். வெளித் தாறுமா
று உள்த் தாறுமாறுக்கு அடையாளமாயிருக்கிறதேபோலே, வெளி அ
டக்க ஒடுக்கம் மனதிலுள்ள சற்குணத்துக்கு அடையாளமாகும். இதி
னிமித்தமாகவே அடக்க ஒடுக்கத்தின் வழியாக மனுஷருக்கு நன்மதி
ரிஸையும் நம்புத்தியுமுண்டாகிறது வழக்கம்.

ஆகையால் சகலத்திலும் அடக்க ஒடுக்கத்தையும் சந்ரியாகிகளுக்கு
சூரிய மேரை மரியாதையையும் அதுசரிக்க மற்றவர்களைவிட நமதுபே
ரில் கடனுண்டு; ஏனென்றால் நாம் பிரசங்கிக்கவும் பாவசங்கீர்த்தனம்

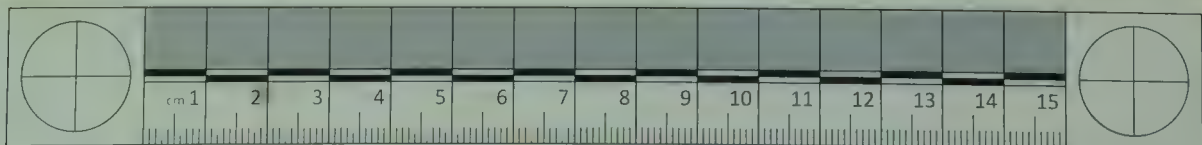

கொடுக்கவும் படித்துக்கொடுக்கவும் வருமத்தை நீக்கிச் சமாதானம் பண்ணுவிக்கவும் சிறைச்சாலையிலும் நோவாஸி சாலையிலுமுள்ளவர்களைச் சந்திக்கவும் பிற சினேகத்துக்குரிய வேறெந்த முயற்சிகளைச் செய்யவும் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறதினாலே, அடக்க ஒடுக்கமும் தாழ்ச்சியும் ஒறுத்தலுமுள்ள நடக்கையை அதுசரிக்க நமதுபேரில் கடனுண்டென்கிறதுக்குச் சந்தேகமில்லை. இந்த நடக்கை நம்மிடத்தில் இருந்தால் மாத்திரம், மற்றவர்களுக்கு நாம் நன்மை செய்யலாம், பிறர் ஆத்தம ஈடெற்றத்துக்கு உதவியாயிருக்கலாம். இந்த அடக்க ஒடுக்கத்தைக் கொண்டு மனுஷர் நம்மிடத்தில் அர்ச்சியசிஷ்டத்தனம் உண்டென்று நம்மைக் கனமாய் எண்ணி நமதுபேரில் நம்பிக்கை வைத்து நாம் சொல்லுகிறதெல்லாம் மோகஷத்திலிருந்து வந்தாற்போலே எண்ணிக் கொண்டு அதைத் தங்கள் இருதயத்தில் பதனமாய்ப் பதித்துக்கொள்ளுவார்கள். சூரியசென்பவர் எழுதிவைத்த வர்த்தமானமாவது: இரண்டாம் இன்னேசெஞ்சியுசென்னும் பாப்பானவர் கிளேர்வோ சபை மடத்தைச் சந்திக்கப் போகும்போது, அர்ச்.பெர்நர்துசோடு அம்மடத்துச் சந்நியாசிகள் எல்லாரும் அவருக்கு முன்கொண்டிவந்தார்கள். அர்ச். பாப்புவும் அவரோடு கூடப் போன கதினில்மாறும் அவர்களுடைய அடக்க ஒடுக்கத்தைக் கண்டு சந்தோஷத்தினாலே அழுதுகொண்டு போனார்கள். அவ்வளவு ஆரபாரமான நாளிலே அர்ச். பாப்புவும் கதினில்மார்களும் வருகிற அந்த நூதனமான சமயத்திலே இந்தச் சந்நியாசிகள் எல்லாரும் கண்ணை ஏறெடுத்துப் பாராமல் கவிழ்ந்து பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டு போகிறதையும், சகலரும் அவர்களைப் பார்த்தாலும், அவர்கள் ஒருவரையும் பாராமலிருக்கிறதையும் கண்டு எவ்வளவு ஆச்சரியப்பட்டார்களென்று சொல்லத் தேவையில்லை.

ஆனால் நாம் இப்போது சொல்லுகிற சந்நியாச அடக்க ஒடுக்கம் சமுசாரவாசிகளுக்கு நன்மாதிரிகையாயிருக்கிறதாமல்லாமல் நமது சகோதரருக்கும் வெகு நன்மாதிரிகையாயிருக்கும்; ஏனென்றால் ஒரு சந்நியாசி கோவிலிலே தாழ்ச்சிக்கும் வணக்கத்துக்குமுரிய உள்ளடக்க மாயிருந்து தெருவிலே நடக்கும் தருணத்தில் அடக்க ஒடுக்கத்தையும் மவுனத்தையும் காத்துத் தன்னைச் சுற்றிலும் நடக்கிறது என்னவென்று பார்ப்பதற்குக் கண்ணை எழுப்பாமலிருந்தால், உலோகவாசிகள் அவரைக்கண்டு கனமாய் எண்ணுவார்கள்; பத்தியின்பேரில் அவர்களிடத்தில் ஆசையுமுண்டாகும். இவ்வண்ணமே உள்ளடக்கமும் வெளி

அடக்கமுமுள்ள சந்நியாசிகள் யிருப்பார்கள். தங்கள் நடக்கை படுத்தாத சந்நியாசிகள் இவர்களுடைய உள்ளடக்கம் வெளி ஆசைப்படுவார்கள்; இவர்களிடத்து அர்ச்சியசிஷ்டத்தனத் தருவருடைய நன்மாதிரிகை மற் வித்து மோகஷ நன்மையின்பே ரோணியுள் வசனீத்தார். இதி ஒருவர் கண்டு எல்லாரும் பத் காலமாய் ஸ்துதிக்க வேணுமெ ன்க்கிறார்.

அர்ச். பெர்நர்தினென்பவ ரியாதையுமாய் நடத்தினாலே டக்கம் வெளி அடக்கத்தின்பே கதியான அர்ச். லூசியானே அ ம்புவார்களுண்டு அவருடைய வர்களே நல்ல பிரசங்கிகள்; எ யேசுநாதரை மெய்யாகவே க அதாவது, இயேசுகாதர் இருந் ந்துகொண்டிருந்தது; உள்ள பிரகாசித்து அந்தப் பிரகாசத் யில் கூட்டிக்கொண்டு போன றருக்கும் நமது சகோதரருக் ன நன்மையை அவர்களுக்குப் மிகுந்த அடக்க ஒடுக்கத்தை படக்கடவோம். இப்படிப் பிர அறிமிக தோத்திரத்தின் பே பிறருக்கு நன்மாதிரிகையாகி ஃசேர்ப்பதற்கு மிகவும் உதவ தை நாம் அதுசரிக்க வருந்தி ற்றத்தின்பேரில் நமக்குப் பற

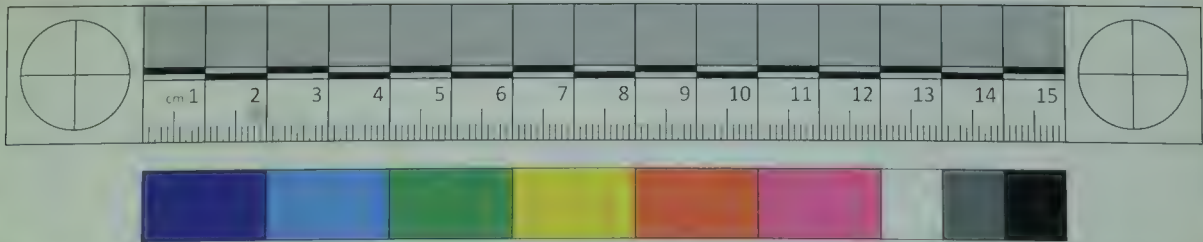
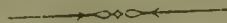
பாங்க முயற்சி.

ருமத்தை நீக்கிச் சமாதானம் ப
நாவானி சாலையிலுமுள்ளவர்களை
வேறெந்த முயற்சிகளைச் செய்ய
தினாலே, அடக்க ஒடுக்கமும் தாழ்
ப அதுசரிக்க நமதுபேரில் கடனு
இந்த நடக்கை நம்மிடத்தில் இ
நாம் நன்மை செய்யலாம், பிறர்
ருக்கலாம். இந்த அடக்க ஒடுக்கத்
அர்ச்சியிஷ்டத்தனம் உண்டெ
துபேரில் நம்பிக்கை வைத்து நாம்
நுந்து வந்தாற்போலே எண்ணிக்
பதனமாய்ப் பதித்துக்கொள்ளு
த்த வந்தமானமாவது: இரண்டா
பானவர் கிளேர்வோ சபை மடத்
ர்ச். பெர்நர்துசோடு அம்மடத்துச்
முன்கொண்டுவந்தார்கள். அர்ச்.
ர கர்தினால்மாரும் அவர்களுடை
தோஷத்தினாலே அழுதுகொண்டு
ன நாளிலே அர்ச். பாப்புவும் கர்தி
னமான சமயத்திலே இந்தச் சந்தி
நடுத்துப் பாராமல் கவிழ்ந்து பூமி
தையும், சகலரும் அவர்களைப் பார்த்
ராமலிருக்கிறதையும் கண்டு எவ்வ
சால்லத் தேவையிலில்லை.

ல்லுதின சந்தியாச அடக்க ஒடுக்கம்
கயாயிருக்கிறதும்ல்லாமல் நமது ச
கயாயிருக்கும்; ஏனென்றால் ஒரு ச
ம் வணக்கத்துக்குமுரிய உள்ளடக்க
நருணத்தில் அடக்க ஒடுக்கத்தையு
சச் சுற்றிலும் நடக்கிறது என்னவெ
ப்பாமலிருந்தால், உலோகவாசிகள்
வார்கள்; பத்தியின்பேரில் அவர்கள்
வ்வண்ணமே உள்ளடக்கமும் வெளி

அடக்கமுள்ள சந்தியாசிகள் சகோதரருக்கு வெகு நன்மாதிரிகையா
யிருப்பார்கள். தங்கள் நடக்கையையும் பேச்சையும் சரியாய் ஒழுங்கு
படுத்தாத சந்தியாசிகள் இவர்களைக் காணும்போதெல்லாம், மவுனத்தி
ன்பேரிலும் உள்ளடக்கம் வெளி அடக்கத்தின்பேரிலும் இடைவிடாத
ஆசைப்படுவார்கள்; இவர்களாலே சந்தியாச சபை பெருகி கீர்த்தி அ
டைந்து அர்ச்சியிஷ்டத்தனத்தில் நிலைக்கொள்ளும்; ஏனென்றால் ஒரு
ருவருடைய நன்மாதிரிகை மற்றவர்கள் இருதயத்தில் பத்தியை வரு
வித்து மோகி நன்மையின்பேரில் ஆசையை மூட்டுமென்று அர்ச். எ
ரோணிமுஸ் வசனித்தார். இதிலுமித்தமாக நமது நடக்கையை ஒருவர்
ஒருவர் கண்டு எல்லாரும் பத்தியில் வர்த்தித்துக் கர்த்தரை நித்திய
காலமாய் ஸ்துதிக்கவேண்டுமென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கற்பித்திரு
க்கிறார்.

அர்ச். பெர்நர்தினென்பவர் மிகவும் அடக்க ஒடுக்கமும் மேரை ம
ரியாதையுமாய் நடத்தினாலே, அவரோடிருந்தவர்களிடத்தில் உள்ள
டக்கம் வெளி அடக்கத்தின்பேரில் மிகுந்த ஆசை பிறக்கும். வேதசா
கியான அர்ச். லூசியானே அஞ்ஞாலிகள் பார்த்தவுடனே, மனந்திரு
ம்புவார்களுள் அருளுடைய சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கின்றது. இ
வர்களை நல்ல பிரசங்கிகள்; எரிந்து பிரகாசிக்கிற விளக்காயிருந்து இ
யேசுநாதரை மெய்பாகவே கண்டுபாவித்தவர்கள் இவர்கள் தானே.
அதாவது, இயேசுநாதர் இருதயம் தேவ சினேக அக்கிரியினாலே எரி
ந்துகொண்டிருந்தது; உள்ளத்தில் எரிந்த இந்த அக்கிரியை வெளியிலே
பிரகாசித்து அந்தப் பிரகாசத்தினாலே மனிதரை ஈடேற்றத்தின் வழி
யில் கூட்டிக்கொண்டு போனதென்று அருத்தமாகும். ஆகையால் பி
றருக்கும் நமது சகோதரருக்கும் நாம் நன்மாதிரிகையாகி மேற்சொன்
ன நன்மையை அவர்களுக்குப் பெறுவிக்கும் பொருட்டுச் சகலத்திலும்
மிகுந்த அடக்க ஒடுக்கத்தை எப்போதும் அதுசரிக்க மகா பிரயாசப்
படக்கடவோம். இப்படிப் பிரயாசப்படாவிட்டால், சர்வேசரனுடைய
அதிமிக தோத்திரத்தின் பேரில் நம்மிடத்திலே பற்றுதல் எங்கே?
பிறருக்கு நன்மாதிரிகையாகி அவர்களை மோகித்தில் கொண்டிபோய்
ச் சேர்ப்பதற்கு மிகவும் உதவியும் எளிதுமான இந்த அடக்க ஒடுக்கத்
தை நாம் அதுசரிக்க வருந்தி உழைக்காவிட்டால், ஆத்துமாக்கள் ஈடே
ற்றத்தின்பேரில் நமக்குப் பற்றுதல் உண்டென்று சொல்லலாமோ?

உ-ம் அதிகாரம்.

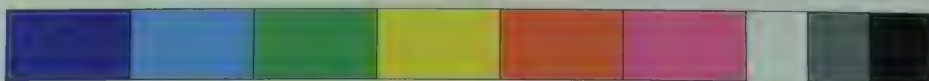
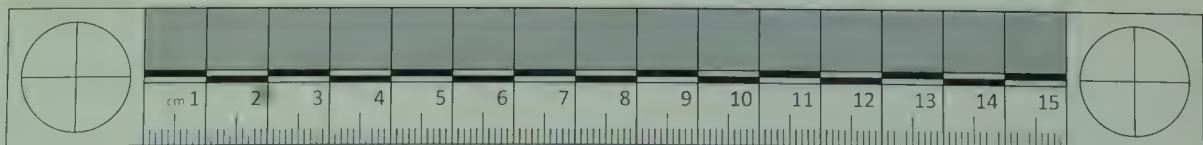
அடக்க ஒடுக்கம் நமது புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கு எவ்வளவு
அவசரமாயிருக்கிறதென்று சொல்லுவது.

—○*○*○*○—

பஞ்சேந்திரிய அடக்க ஒடுக்கம் நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்
பதற்கான முக்கிய வழிபாடென்று சகல அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் எ
ண்ணியிருந்தார்கள் ; ஏனென்றால் இது உள்ளடக்கத்துக்கு மிகவும்
உதவியாயிருக்கும். சகல பொல்லாப்பும் நமதிருதயத்தில் பிரவேசிக்
கிறதற்கு நமது பஞ்சேந்திரியங்கள் கதவாயிருப்பதினாலே, நமதிருதய
த்திலே பொல்லாப்பு பிரவேசியாதபடிக்குப் பஞ்சேந்திரியங்களாகிற
கதவைக் காக்க வேண்டும். மரணக்கதவு உனக்குத் திறந்திருக்கவில்லை
யோ, அந்தகாரக்கதவை நீ காணவில்லையோவென்று யோபென்பவர்
வசனித்தார். இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். எரோணிமூஸ் வியாக்கி
யானம்பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது : இதிலே நமது பஞ்சேந்திரியங்
களை மரணக்கதவென்று சொல்லியிருக்கின்றது ; ஏனென்றால் இதின்
வழியாக மரணமாகிற பாவம் நமதாத்துமத்தில் பிரவேசிக்கும். இதி
னாலல்லோ மரணம் சன்னல் வழியாக ஏறினதென்று எரேமியாசென்
ஸர் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். நமது பஞ்சேந்திரியங்கள் அந்தகாரக்க
தவென்று சொல்லியிருக்கின்றது ; ஏனென்றால் அந்தகாரமாகிற பா
வம் அதின் வழியாய் ஆத்துமத்தில் பிரவேசிக்குமென்றார். அர்ச். கி
ரேகோரியார் சொல்லியிருக்கிறதும் இதுவே. பஞ்சேந்திரியத்தில் இ
ல்லாதது ஒன்றும் புத்தியில் இருக்கமாட்டாதென்று ஞான சாஸ்திர
த்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, நன்மையும் தின்மையும் பஞ்சேந்
திரியத்தின் வழியாய் ஆத்துமத்தில் பிரவேசிக்குமென்று அர்ச்சியசி
ஷ்டவர்கள் சொல்லுகிறது வழக்கம். வீட்டின் கதவை நன்றாய்ச் சாத்தி
க்கொண்டிருந்தால், அதிலே மோசம் வராது ; கதவைத் திறந்துபோ
ட்டுக் காவலுக்கு ஒருவருமில்லாமல் சகலரும் அதிலேபோகவும் வரவு
ம் இருந்தால், அதிலுள்ள பொருளுக்கு மோசம் வரும். வெகுபேர் அதி
லே போகவும் வரவும் இருக்கிறதினாலே, அதிலே கலக்கமும் குளப்பமு
முண்டாகும். இவ்வண்ணமே தங்கள் கதவாகிற பஞ்சேந்திரியத்தை

நன்றாய்க் கீர்க்கிறவர்களிடத்திலே
ரமும் உண்டாயிருக்கும் ; அந்
தானமும் அமரிக்கையும் இருக்க
யத்தை மகா எச்சரிக்கையோடு
யிருக்கு ஊற்றாயிருக்கிறதென்று
ந்திரியமாக்கி கதவை நன்றாய்க்
பொலாரும். அர்ச். கிரேகோரியார்
சுத்தத்தனத்தைக் காப்பாற்றுவது
வேண்டும். இதிலுல்லோ வீண்
அபித்தாயிராத அலுவலின்பேரில்
ப்பாமல் நடக்கப் பழகுகள் ; ஏ
திருப்பினால், அது உங்கள் பரிசுத்
ன்று அர்ச். தொரோத்தேயர் வ
வை நன்றாய்க் காக்காவிட்டால், ம
சம்பாதித்ததெல்லாததையும் என்
போவாய். தேவ கிருபையினாலே
புண்ணியமெல்லாததையும் அசு
மாய் இழந்தபோவாயென்று கிற்
யிருக்கின்றது. வெருவாய்ப் பேசு
ல ன்னைவுகளையெல்லாம் உன்னிட
யெல்லாம் உன்னைவிட்டு அகற்றி
சொல்லியிருக்கிறார். அர்ச். பெர்நா
க காரியங்களின் பேரிலுள்ள கவ
டைவிடாமல் மவுனமும் மன அம
ம் மோகந் நன்மைகளைத் தியானித்
தில் எழும்பும். இன்னமும் அவர்
மாப்போலே, பூமியைப் பார்த்துக்
மோட்சத்தில் எழும்பும். நாம் க
ஒடுக்கமாயிருக்கும்போது, நமதிரு
ற்றதலும் பிறக்கிறதென்று தினந்

காசியான் சொல்லுமாப்போ
ச் சம்பாதித்து இருதய பரிசுத்தத்
யிருக்க மனசுள்ளவன் குருடனும்

நன்றாய்க் கர்க்கிவர்களிடத்திலே பத்தியும் மனசமாதானத்தின் மது
ரமும் உண்டாயிருக்கும்; அதைக் காக்காதவர்களிடத்திலே மனசமா
தானமும் அமரிக்கையுமே இருக்கமாட்டாது. இதிலுல்லோ உன் இருத
யத்தை மகா எச்சரிக்கையோடு காத்துக்கொள்; ஏனென்றால் இது உ
யிருக்கு ஊற்றாயிருக்கிறதென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். பஞ்சே
ந்திரியமாகிற கதவை நன்றாய்க் காத்தால், இருதயத்தைக் காத்தாற்
போலாகும். அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுமாப்போலே, இருதய பரி
சுத்தத்தனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பஞ்சேந்திரியங்களைக் காக்க
வேண்டும். இதிலுல்லோ விண்காரியங்களின்பேரிலும் உங்களுக்கு
அபித்ததாயிராத அலுவலின்பேரிலும் அங்குமிங்கும் கண்ணைத் திரு
ப்பாமல் நடக்கப் பழகங்கள்; ஏனென்றால் அங்குமிங்கும் கண்ணைத்
திருப்பினால், அது உங்கள் பரிசுத்த கிரிகைகளைக் கெடுத்துப்போடுமெ
ன்று அர்ச். தொரோத்தேயர் வசனித்தார். பஞ்சேந்திரியமாகிற கத
வை நன்றாய்க் காக்காவிட்டால், வெகுநாளாய் வெகு வருத்தப்பட்டு நீ
சம்பாதித்ததெல்லாத்தையும் எளிதாய் போக்கடித்து வெங்கையப்
போவாய். தேவ கிருபையினாலே வெகு வருத்தப்பட்டு நீ சம்பாதித்த
புண்ணியமெல்லாத்தையும் அசட்டைத்தனத்தினாலே வெகு சீக்கிர
மாய் இழந்துபோவாயென்று கிறிஸ்துநாதர் அதுசாரத்தில் சொல்லி
யிருக்கின்றது. வெருவாய் பேசாதே; ஏனென்றால் வெகு பேச்சு நல்
ல நீனைவுகளையெல்லாம் உன்னிடத்திலிருந்து நீக்கித் தேவ ஏவுதலை
யெல்லாம் உன்னைவிட்டு அகற்றிவிடுமென்று அர்ச். தொரோத்தேயர்
சொல்லியிருக்கிறார். அர்ச். பெர்நாதுஸ் சொல்லுமாப்போலே, இவ்வுல
க காரியங்களின் பேரிலுள்ள கவலைவிசாரங்களை யெல்லாம் நீக்கி இ
டைவிடாமல் மவுனமும் மன அமரிக்கையுமாயிருந்தால், உன் இருதய
ம் மோக நன்மைகளைத் தியானித்து அகத்தியமாய்ச் சர்வேசுரனிடத்
தில் எழும்பும். இன்னமும் அவர்தானே வேரூரிடத்தில் சொல்லு
மாப்போலே, பூமியைப் பார்த்துக் கவிழ்ந்திருக்கிற முகம் இருதயத்தை
மோட்சத்தில் எழுப்பும். நாம் கண்ணைக் கவிழ்த்துகொண்டு அடக்க
ஒடுக்கமாயிருக்கும்போது, நமதிருதயத்திலே உள்ளடக்கமும் பத்திப
ற்றுதலும் பிறக்கிறதென்று தினந்தோறும் அறிந்திருக்கிறோமே.

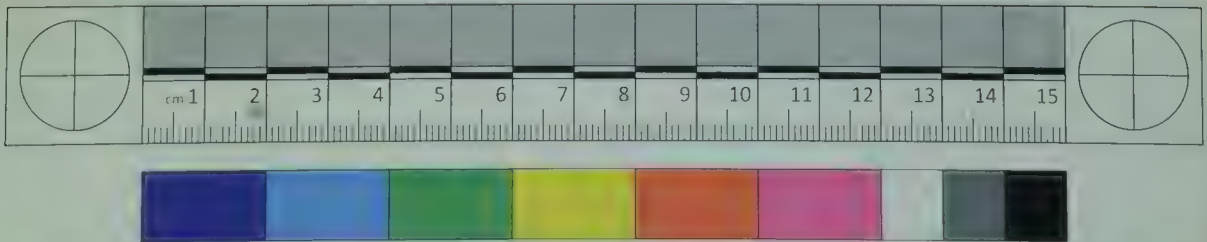
காசியான் சொல்லுமாப்போலே, புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை
ச்சம்பாதித்து இருதய பரிசுத்தத்தனத்தை அடைந்து உள்ளடக்கமா
யிருக்க மனசுள்ளவன் குருடனும் செவிடனும் ஊமையுமாயிருக்க வே

பாங்க முயற்சி.

காரம்.

கோபாங்கத்துக்கு எவ்வளவு
சொல்லுவது.

நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்
பல அச்சியசிஷ்டவர்களும் எ
து உள்ளடக்கத்துக்கு மிகவும்
ம் நமதிருதயத்தில் பிரவேசிக்
வாயிருப்பதினாலே, நமதிருதய
க்குப் பஞ்சேந்திரியங்களாகிற
வு உனக்குத் திறந்திருக்கவில்லை
லயோவென்று யோபென்பவர்
அர்ச். எரோனிமுஸ் வியாக்கி
இதிலே நமது பஞ்சேந்திரியங்
கின்றது; ஏனென்றால் இதின்
துமத்தில் பிரவேசிக்கும். இதி
எறினதென்று எரேமியாசென்
ஞ்சேந்திரியங்கள் அந்தகாரக்க
ன்னால் அந்தகாரமாகிற பா
ரவேசிக்குமென்றார். அர்ச். கி
துவே, பஞ்சேந்திரியத்தில் இ
ட்டாதென்று ஞான சாஸ்திர
ன்மையும் தின்மையும் பஞ்சேந்
ரவேசிக்குமென்று அர்ச்சியசி
ட்டின் கதவை நன்றாய்ச் சாத்
வராது; கதவைத் திறந்துபோ
லரும் அதிலேபோகவும் வரவு
மோசம் வரும். வெகுபேர் அதி
அதிலே கலக்கமும் குளப்பமு
கதவாகிற பஞ்சேந்திரியத்தை

ஊமென்று பூர்வீக வனவாசிகள் சொன்னது லியாயந்தானே ; ஏனென்றால் பஞ்சேந்திரியமாகிற கதவெல்லாம் அடைபட்டிருந்தால், அசுத்தமாகிற பாவம் ஆத்துமத்திலே பிரவேசிக்கமாட்டாது. அதினாலே ஆத்துமம் சர்வேசுரனோடு பேசுகிறதற்கு ஆபத்தமாயிருக்கும். ஆனால் நாம் பிறரோடு இடைவிடாமல் சஞ்சரித்து நமக்குப் பிரியமாயிராத அநேக காரியங்களைப் பார்க்கவும் கேட்கவும் வேண்டியிருக்கையிலே, நாம் குருடரும் செவிடரும் ஊமைகளுமாயிருக்கக் கூடுமோவென்பாயாக்கும். இதற்கான நல்லதோர் பரிகாரத்தைச் சொல்லிக் காட்டுவோம். கேள் : பார்த்தாலும் பாராததுபோலேயும், கேட்டாலும் கேளாதது போலேயும் இரு; நீ பார்க்கிற கேட்கிற காரியங்களின்பேரில் பற்றுதலை வைக்காதே ; அந்தப் பற்றுதல் உன்னிடத்தில் எழும்பினால், ஒரு கண்ணமும் அதற்கு இடங் கொடாமல் உடனே தள்ளிவிடு. அர்ச். எபிரேமென்பவர் இது காரியத்தில் வெளிப்படுத்தின வர்த்தமானமாவது : ஓர் நாள் ஒரு வனவாசி விருத்தாப்பியமான வேறொரு வனவாசியிடத்திலே போய்ச் சொன்னதாவது : உரோட்டிக்காரனுக்கு உதவியாகத்தின்ந்தோறும் உரோட்டிக் கிடங்குக்குப் போக வேண்டுமென்று சிரேஷ்டர் என்னருக் கட்டினையிட்டிருக்கிறார் ; ஆனால் வெளியிலேயிருந்து வாலிபர் அங்கே வந்து வெரு கெட்ட பேச்சுப் பேசுகிறார்கள் ; அதைக் கேட்கிறது எனக்கு நன்றியில்லையென்று சொன்னார். அதுக்கு அந்தக் கிழவனார் சொன்னதாவது : பள்ளிக்கூடத்திலே சிறு பிள்ளைகளை நீ பார்க்கவில்லையா ? அவர்கள் பாடம் படிக்கும்போது, எவ்வளவு கத்துகிறார்கள் ; ஆகிலும் ஒவ்வொருவனும் தன் தன் பாடத்தைப் படித்து ஒப்பிக்க வேண்டியிருப்பதினாலே, புறத்தியாருடைய பாடத்தைக் கவனியாமல் தன் பாடத்தை மாத்திரம் கருத்தாய்ப் படிக்கிறானே. நீரும் இப்படி நடக்க வேண்டும். மற்றவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள், என்ன செய்கிறார்களென்று கவனிக்க வேண்டாம் ; உமது வேலையை மாத்திரம் பாடும் ; ஏனென்றால் இதுக்காக மாத்திரம் நீர் சர்வேசுரனுக்குக் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றார்.

அர்ச். பெர்நாதுசுடைய இருதயம் எப்போதும் சர்வேசுரனோடு முழுதும் ஒன்றித்திருந்ததினாலே, அவர் பார்த்தும் பாராமலும் கேட்டும் கேளாமலும் இருப்பார். அவருக்குப் பஞ்சேந்திரியமில்லாதது போலே தோன்றும் ; அவர் நவ சந்தியாசத்தில் பிரவேசித்து ஒரு வருஷத்துக்குப் பின் அவருடைய அறையின் முகடு மரத்தினாலே செய்தி

உ-ம் காண்டம், உ-

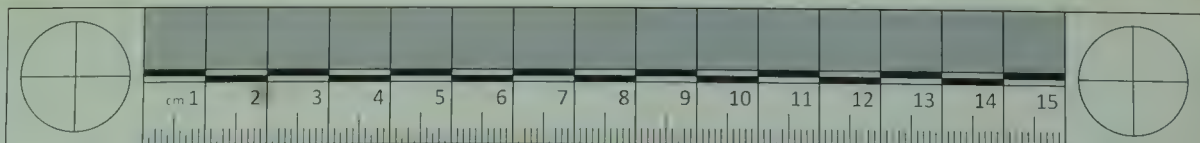
ருந்ததோ, சாந்தினாலே கட்டியாதிருந்தது. கோவிலிலே கண்டார் எப்போதும் ஒரே சன்னல் மூலம் தார். ஒரு தடவை சில சந்தியமூதும் ஓர் ஏரிக்கரைக் கிட்ட வர்கள் அந்த ஏரியைக் குறித்தறித்துப் பேசுகிறார்களென்று மூதும் அந்த ஏரிக்கரைக் கிட்ட அவர் காணவேயில்லை. பல்லாருஷமாய் ஒரு அறையில் இருந்த ஒருகாலும் பார்த்ததில்லை. நாடார் ஆத்தும இரக்ஷணியத்துக்காக குருடரும் செவிடரும் ஊமைகர்க்கிறது கேட்கிறது ஒன்றும் மாயிராது.

ந-ம்

மேற்சொன்ன வெளி அடக்க அவசரமில்லையென்று அமோசம்போகிறார்

இருதய பரிசுத்தத்தனமு

சாங்கோபாங்கமேயல்லாமல் அசாங்கோபாங்கமல்லவென்று இளவு மோசம் போகிறார்களென்ற அறிந்து கொள்ளலாம். லிப்பேனந்தாவனமென்னும் புத்தகத்தியிருக்கிறார். அதென்னவெனத்தில் இருந்த பூர்வீக வனவாசி

னது நியாயந்தானே; ஏனென்
அடைபட்டிருந்தால், அசுத்த
க்கமாட்டாது. அதிலே ஆத்
யத்தமாயிருக்கும். ஆனால் நா
நமக்குப் பிரியமாயிராத அ
ம வேண்டியிருக்கையிலே, நா
ருக்கக் கூடுமோவென்பாயாக்
கதச் சொல்லிக் காட்டுவோம்.
பும், கேட்டாலும் கேளாதது
காரியங்களின்பேரில் பற்றுதலை
பிடத்தில் எழுப்பினால், ஒரு கடி
டனே தள்ளிவிடு. அர்ச், எபி
ப்படுத்தின வர்த்தமானமாவது:
மான வேறொரு வனவாசியிடத்
ராட்டிக்காரனுக்கு உதவிபாகத்
ப் போக வேண்டுமென்று சிரஷை
; ஆனால் வெளியிலேயிருந்து
பேச்சுப் பேசுகிறார்கள்; அவை
ன்று சொன்னார். அதுக்கு அந்
ரிக்கூடத்திலே சிறு பிள்ளைகளை
படிக்கும்போது, எவ்வளவு கத்
தன் தன் பாடத்தைப் படித்து
த்தியாருடைய பாடத்தைக் கவ
ருத்தாய்ப் படிக்கிறானே. நீரு
கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள், எ
வண்டாம்; உமது வேலையை மா
க மாத்திரம் நீர் சர்வேசுரனுக்கு

ருந்ததோ, சாந்திலே கட்டியிருந்ததோவென்று அவருக்குத் தெரி
யாதிருந்தது. கோவிலிலே கண்ணாடிச் சன்னல் மூன்றிருந்தது; அவ
ர் எப்போதும் ஒரே சன்னல் மாத்திரம் இருந்ததென்று நினைத்திருந்
தார். ஒரு தடவை சில சந்நியாசிகளோடு ஏறக்குறைய ஒரு நாள் மு
ழுதும் ஓர் ஏரிக்கரைக் கிட்ட நடந்துகொண்டிருந்தார்; அப்புறம் அ
வர்கள் அந்த ஏரியைக் குறித்துப் பேசும்பொழுது, எந்த ஏரியைக் கு
றித்துப் பேசுகிறீர்களென்று கேட்டார்; ஏனென்றால் அன்றைக்கு மு
ழுதும் அந்த ஏரிக்கரைக் கிட்ட அவர் நடந்திருந்தாலும், அந்த ஏரியை
அவர் காணவேயில்லை. பல்லாதியாரென்னும் மடாதிபதி இருபது வ
ருஷமாய் ஒரு அறையில் இருந்தாலும், அந்த அறையின் முகட்டை
ஒருகாலும் பார்த்ததில்லை. நாமும் இவர்களைப்போலே நடந்தால், பிற
ர் ஆத்தம இரகசியத்துக்காக யாரோடு சஞ்சாரம் பண்ணினாலும்,
குருடரும் செவிடரும் ஊமைகளுமாயிருக்கலாம். அப்போது நாம் பா
ர்க்கிறது கேட்கிறது ஒன்றும் நமது புண்ணிய வர்த்திப்புக்கு விக்கின
மாயிராது.

கூ-ம் அதிகாரம்.

மேற்சொன்ன வெளி அடக்கம் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கு
அவசரமில்லையென்று அதைக் கனமாய் எண்ணாதவர்கள்
மோசம்போகிறார்களென்று சொல்லுவது.

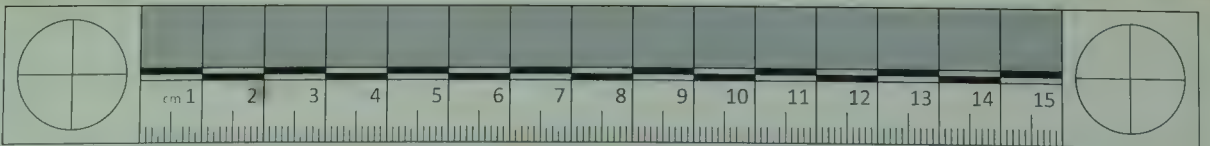
இருதய பரிசுத்தத்தனமும் ஸ்திரமான புண்ணியமும் புண்ணிய
சாங்கோபாங்கமேயல்லாமல் அடக்க ஒடுக்கமும் மவுனமும் புண்ணிய
சாங்கோபாங்கமல்லவென்று இதைக் கனமாய் எண்ணாதவர்கள் எவ்வ
ளவு மோசம் போகிறார்களென்று நாம் மேற்சொன்னதைக் கொண்டு
அறிந்து கொள்ளலாம். விப்போமானென்பவர் இது காரியத்திலே ஞா
னந்தாவனமென்னும் புத்தகத்திலிருந்து ஓர் சங்கதியை வெளிப்படு
த்தியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், எஜிப்பத்து தேசத்து வனந்தா
த்தில் இருந்த பூர்வீக வனவாசிகளில் ஒருவர் தாம் முடைந்த சிறு கூ

டைகளை விற்றதற்காக ஒரு நாள் அலெக்சாந்திரியாவென்னும் பட்டணத்துக்குப் போயிருந்தார். அங்கே ஒரு வால வனவாசி சாராயக் கடைக்குள் நுழைகிறதை அவர் கண்டு வெகுவாய்க் கஸ்திப்பட்டு அவர் வெளியே வரமட்டும் காத்திருந்து அவரைத் தனியே அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சொன்னதாவது: தம்பி, நீ வாலப் பிராயமாயிருக்கிறாயே; நமது சத்துருவாகிய பசாசு நம்மைக் கெடுப்பதற்கு இடைவிடாமல் வலை போட்டுக்கொண்டிருக்கிறதே; வனவாசி பட்டணத்துத் தெருவிலே போகிறது மோசமல்லவா? இடைவிடாமல் அவன் பார்த்து நெருங்கித் கேட்கிறதும் ஆயிரம் ஆபத்தை அவனுக்குக் கொண்டுவந்துவிடுமே; அத்தனை கெட்ட ஆண்பிள்ளைகளும் பெண்டுகளுமுள்ள சாராயக் கடையிலே பிரவேசிக்கிறது எவ்வளவு மோசமென்று உனக்குத் தெரியுமா? அங்கே அநேகம் கெட்ட காரியங்களைப் பார்த்தாலும் கேட்காமலும் இருக்கக்கூடாதே. ஆகையால் என் மகனே, சர்வேசரன் பேராலே உன்னிடத்திலே கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்; இனிமேலாக இந்த நடக்கையை விட்டுவிடு; தீவிரமாய் வனந்தரத்துக்குள் ஓடி ஒதுங்கியிரு; அங்கே தேவ கிருபையினாலே மோசமில்லாமல் இருப்பா பென்றார். அதற்கு அந்த வால வனவாசி சொன்னதாவது: போம் சுவாமி, இது காரியத்திலே என் பேரில் நீர் கவலைப்பட வேண்டாம்; இருதய பரிசுத்தத்தனமே புண்ணிய சாங்கோபாங்கமல்லாமல் வெளிக் காரியமெல்லாம் என்னத்துக்குதவும்? என் இருதயம் பரிசுத்தமாயிருந்தாலே போதும்; என்னிடத்திலே சர்வேசரன் கேட்கிறது இதுதான் என்றார். அப்போது அந்தக் கிழவனார் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துச் சொன்னதாவது: கர்த்தாவே, நான் ஐம்பது வருஷ காலமாய் வனந்தரத்தில் ஒதுங்கியிருந்து என்னுடைய கூடினமட்டும் அடக்க ஒடுக்கமாய் நடந்துகொண்டு வருகிறேன்; ஆகிலும் நான் இன்னம் இருதய சுத்தத்தை முழுதும் அடையவில்லை. இந்த வால சந்தியாசி துர்மாதிரிகையும் குடி வெறியுமுள்ள இடத்திலே போய்த் திரிந்தாலும், இருதய பரிசுத்தத்தனத்தை அடைந்திருக்கிறாரே; இதிலுடைய உமக்குத் தோத்திரமும் புகழ்ச்சியும் உண்டாகக்கூடவென்றார். வெளிக் காரியங்களிலே புண்ணிய சாங்கோபாங்கமில்லையென்று பிதற்றுகிறவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய மறுமொழி இதுவே. இருதய பரிசுத்தத்தனமும் தேவ சினேகம் பிற சினேகமுமே புண்ணிய சாங்கோபாங்கமல்லாமல் வெளி அடக்கம் புண்ணிய சாங்கோபாங்கமல்லவென்பது மெய்தான்; ஆனால் ஐம்பொறிகளை அடக்கி அடக்க ஒடுக்கத்தை அது

சரிக்க வெகு பிரயாசப்படாவிட்டாலும் அடைய ஒருகாலும் கூடாதென்பது

அச்சு. பொனவெந்தூர் சொல்லுகிற ஞாயமேதென்றால், எடக்கத்தை அடையவும் காப்பாடியல்ல. இருதயத்தைக் காப்பாற்ற இலையும் பட்டையும் மரத்துக்குருக்கக் கூடாது; எந்தெந்த வஸ்துவேறெரு வெளி வஸ்து எப்போதும் இவ்வண்ணமே வெளி அடக்கம் புண்ணியம் உண்டாகவே மாட்டாது பட்டைபோலேயும் தோல்போல அடக்கத்துக்குள்ளேதான் பத்தியத்தனமும் நிலைக்கொள்ளும். புண்ணியிருக்கிற வெளியடக்க மில்லாவிட்டதுக்குள்ளே கெட்டு அழிந்துபோயும் நன்றாயிருந்தால், சரீரத்துக்குருந்தால், சௌக்கியக்குறையும் உதென்பது மெய்தான்; சரீரத்திலுடைய சரிசுகராயில்லாவிட்டால் உன்பது நிச்சயம்தான். ஆகிலும் உதெலாயிருந்தால், அவனுக்குச் சொந்தப்பார்; எவ்வளவு மஞ்சலாயிருந்துபோயிருக்கிறதென்று சொல்லியத்தின்பேரிலும் இப்படிச் சொல்

அச்சு. பசிலியார் இச்சத்தியகாட்டியிருக்கிறார். இந்த உவமை அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் வழக்கமாய் சேந்திரியங்கள் சன்னல்போலிருப்பாக வெளியில் நடக்கிறதைப் பாடம் மான ஸ்திரிபோலேயும் அடக்கம் பலஸ்திரிபோலேயும் இருக்கும்

சரிக்க வெகு பிரயாசப்படாவிட்டால், புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைய ஒருகாலும் கூடாதென்பது நிச்சயம்.

அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லுகிறதாயிடுவே. இதற்கு அவர் சொல்லுகிற ஞாயமேதென்றால், வெளி அடக்கத்தைக் கொண்டு உள்ளடக்கத்தை அடையவும் காப்பாற்றவும் கூடுமேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. இருதயத்தைக் காப்பதற்கு வெளியடக்கம் அவசரமாகும். இலையும் பட்டையும் மரத்துக்கு அவசரம்; தோலில்லாமல் பழம் இருக்கக் கூடாது; எந்தெந்த வஸ்துவையும் காப்பாற்றி சிறப்பிப்பதற்கு வேறொரு வெளி வஸ்து எப்போதும் அவசரமென்று கண்டுவருகிறோம் இவ்வண்ணமே வெளி அடக்கமில்லாமல் இருதயத்துக்குள்ளே புண்ணியம் உண்டாகவே மாட்டாது; வெளி அடக்கம் புண்ணியத்துக்குப் பட்டைபோலேயும் தோல்போலேயும் இருக்கின்றது. இந்த வெளி அடக்கத்துக்குள்ளேதான் பத்தியும் உள்ளடக்கமும் இருதயபரிசுத்தத்தனமும் நிலைக்கொள்ளும். புண்ணியத்துக்குத் தோலும் பட்டையுமாயிருக்கிற வெளியடக்க மில்லாவிட்டால், சகல புண்ணியமும் கொஞ்சத்துக்குள்ளே கெட்டு அழிந்துபோகும். முகச்சாயலும் வெளிச்சாடையும் நன்றாயிருந்தால், சரீரத்துக்குச் செளக்கியமும், அது கெடுதலாயிருந்தால், செளக்கியக்குறையும் உண்டென்று உடனே சொல்லக் கூடாதென்பது மெய்தான்; சரீரத்திலுள்ள நீர் சரிசுகராயிருந்தால், செளக்கியமும் சரிசுகராயில்லாவிட்டால், செளக்கியக்குறையும் உண்டாகுமென்பது நிச்சயம்தான். ஆகிலும் யாதொருவனுடைய முகச்சாயல் கெடுதலாயிருந்தால், அவனுக்குச் செளக்கியமில்லையாக்கும்; அவன் நிறத்தைப்பார்; எவ்வளவு மஞ்சலாயிருக்கின்றது! அவன் கண் பஞ்சடைந்துபோயிருக்கிறதென்று சொல்லுவார்களல்லோ? ஆத்தம செளக்கியத்தின்பேரிலும் இப்படிச் சொல்ல வேண்டும்.

அர்ச். பசிலியார் இச்சத்தியத்தை ஓர் உவமையினாலே விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். இந்த உவமையை நாமும் சொல்லிக்காட்டலாம். அர்ச்சியசிஷ்டுவர்கள் வழக்கமாய்ச் சொல்லுமாப்போலே, நமது பஞ்சேந்திரியங்கள் சன்னல்போலிருக்கின்றது; ஆத்தமம் அதின் வழியாக வெளியில் நடக்கிறதைப் பார்க்கும். அடக்க ஒடுக்கமுள்ள ஆத்தமம் மானஸ்திரிபோலேயும் அடக்கமில்லாமல் பராக்குள்ள ஆத்தமம் பலஸ்திரிபோலேயும் இருக்கும். மானஸ்திரி சன்னலாலே பார்க்கிற

பாங்க முயற்சி.

வெள்காந்திரியவென்னும் பட்டை ஒரு வால வனவாசி சாராயக் கட்டுவெருவாய்க் கஸ்திப்பட்டு அவர் அவரைத் தனியே அழைத்துக்கொண்டபி, நீ வாலப் பிராயமாயிருக்கிற நம்மைக் கெடுப்பதற்கு இடைவிடாதே; வனவாசி பட்டணத்துத் தவிர? இடைவிடாமல் அவன் பார்சுத்தை அவனுக்குக் கொண்டுவந்துவிடுகின்றான் பெண்டுகளுமுள்ள சாராயவளவு மோசமென்று உனக்குத் பட்ட காரியங்களைப் பார்க்காமலும் ஆகையால் என் மகனே, சர்வேசரஞ்சிக் கேட்கிறேன்; இனிமேலாக பிரமாய் வனந்தரத்துக்குள் ஒடி ஒயினாலே மோசமில்லாமல் இருப்பா வனவாசி சொன்னதாவது: போம் பரில் நீர் கவலைப்பட வேண்டாம்; ய சாங்கோபாங்கமல்லாமல் வெளிக் கம்? என் இருதயம் பரிசுத்தமாயிருந் சர்வேசரன் கேட்கிறது இதுதா மவனார் வானத்தை அண்ணாந்து தாவே, நான் ஐம்பது வருஷ கால து என்னாலே கூடினமட்டும் அடக் திறேன்; ஆகிலும் நான் இன்னம் பட்டயவில்லை. இந்த வால சந்திரியா ன இடத்திலே போய்த் திரிந்தாலு ன்ந்திருக்கிறேன்; இப்போலே உமக் ன்நடாக்கடவதென்றார். வெளிக் கா ங்கமில்லையென்று பிதற்றுகிறவர்க ளாழி இதுவே, இருதய பரிசுத்தத்த கமுமே புண்ணிய சாங்கோபாங்கம னிய சாங்கோபாங்கமல்லவென்பது அடக்கி அடக்க ஒடுக்கத்தை அது

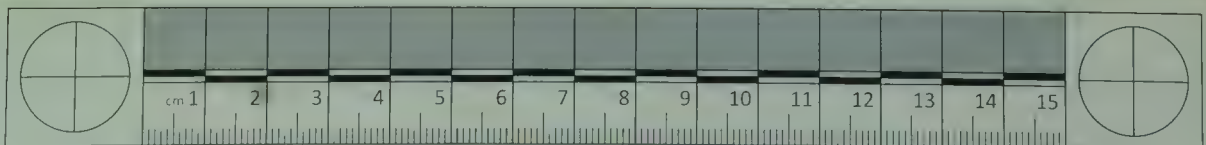

து வெரு அபூர்வமாயிருக்கும்; ஆனால் பலஸ்திரி அடிக்கடி சன்னலுக் கும் கதவுக்கும் கிட்ட நின்றுகொண்டு வருகிறவர்கள் போகிறவர்களைப் பார்த்து ஒருவரைக் கூப்பிட்டு இன்னொருவரோடே பேசிச் சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறது வழக்கம். அடக்க ஒடுக்கமுள்ள சந்திராசிக்கு ம் ஒடுக்கமுற்ற சந்திராசிக்கும் உள்ள வித்தியாசம் இதுவேவென்று அர்ச்சு. பதிவியார் வசனித்தார். அடக்கமுள்ளவன் பஞ்சேந்திரியங்களாகிற சன்னல் வழியாய்ப் பார்க்கமாட்டான்; அவன் உள்ளத்துக்குள்ளே இடைவிடாமல் ஒதுங்கியிருந்து இந்த உள்ளொடுக்கத்தை விட்டு வெளியே புறப்படமாட்டான். அடக்கமில்லாதவனோவென்றால், எந்நேரமும் சன்னலுக்குக் கிட்ட நிற்கிறப்போலே சொல்லுகிற தெல்லாத் தையும் கேட்டு இவர்களோடும் அவர்களோடும் பேசி விண்ணேரம் போக்கடிப்பான். மேற்சொன்ன உவமையிலே மானஸ்திரி சன்னல்வழியாகப் பார்க்காததினாலேயும் பலஸ்திரி சன்னல் வழியாகவும் கதவின் வழியாகவும் பார்க்கிறதிலேயும் மாத்திரம் அவளிடத்திலே மானமுண்டென்றும் இவளிடத்திலே மானமில்லையென்றும் சொல்லப்படாதென்பது மெய்தான். ஆகிலும் அடிக்கடி சன்னல்கிட்ட நின்றுகொண்டு தெருவிலே நடக்கிறதை எந்நேரமும் பிரியமாய்ப் பார்த்து இவர்களோடும் அவர்களோடும் பேசித் திரிகிறவளிடத்திலே மேரை மரியாதையும் நற்குணமும் இல்லையென்று சொல்லலாம்; அவன் மானம் ஏற்கனவே அழியாதிருந்தாலும், சித்திரம் அழிந்துபோகிறதற்கு இதுவே போதும். இவ்வண்ணமே பஞ்சேந்திரியங்களை அடக்குகிறதே புண்ணிய சாங்கோபாங்கமல்லவென்பது மெய்தான்; ஆகிலும் வினோத பிரியமாயிருந்து வெளிப் பராக்காயத் திரிகிறவன் ஆத்தம பரிசுத்தத்தனத்தையும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தையும் ஒருகாலும் அடையமாட்டானென்பது நிச்சயம்.

இன்னம் இதிலே வேறொரு அவசரமான சத்தியத்தையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அதென்னவென்றால், வெளி அடக்கம் உள்ளடக்கத்தை அடைவதற்கும் காப்பாற்றுவதற்கும் உதவியாய் இருப்பது பேரிலே, வெளி அடக்கத்தை அடைவதற்கு உள்ளடக்கமும் உதவியாயிருக்கும். இயேசுநாதர் எங்கேபோ, அங்கே அடக்க ஒடுக்கமும் இருக்கிறது என்று அர்ச்சு. நாசியாஞ்சு கிரேகோரியார் வசனித்தார். உள்ளத்திலே ஸ்திரமான புண்ணியம் இருந்தால், வெளி நடக்கையிலே அடக்க ஒடுக்கமும் மேரை மரியாதையும் விளங்கும். மனசுமாதானத்தினால்

லும் தாழ்ச்சியினாலும் உண்டாக இருக்க வேண்டுமென்று அர்ச்சு. இ அடக்க ஒடுக்கம் உதவாது; அடக்கம்; *சமயா சமயத்திலே இடமும், இருதயத்திலுள்ள தாழ்ச்சியங்களினாலே உண்டாகிறது அநுசரித்துவர வேண்டுமென்று.

யாதொருவன் ஞான சீவிய யாதொருவன் புண்ணியத்தில் அறிந்துகொள்ளுவதற்கு இதிலே அருள்தின் வெரு நேற்றியான ஒளிவித்துக் காட்டியிருக்கிறார். அ ஷரானதினாலே சிறு பிராயத்திலுப்போது செய்கிறதில்லை; அ லும் கலைத்தால், வெரு எரிச்சல் ளை விளையாட்டாயிருக்கிறதினாலே ராய்ப் பேர்னதினாலேயும், இப் வருத்தமில்லை. ஞான சீவியத்தி றிஸ்துவனொருவன் சர்வேசுரனை பவித்து ஞானத்திலும் புண்ணி க்கினவுடனே பஞ்சேந்திரியங்க ள்ளை விளையாட்டென்றும் நாலே, எனக்கு இது தகாதென்று இதிலுல்லோ நான் சிறு பிள்ளை லே பேசினேன், சிறு பிள்ளை லே நினைத்தேன்; ஆனால் நான் தெல்லாததையும் தள்ளிவிட்டுச் செய்தார். நீ பெரிய மனுஷன யோ, அல்லது இன்னம் புண கிறையோவென்று அறியவேண்டி விட்டுவிட்டாயோவென்று விளையாட்டும் பகிடி பரியாசமு

பலஸ்திரி அடிக்கடி சன்னலுக்
கொருகிறவர்கள் போகிறவர்களை
கொருவரோடே பேசிச் சிரித்
தெ ஒடுக்கமுள்ள சந்திரியாக்கு
வித்தியாசம் இதுவேயென்று அ
ரவன் பஞ்சேந்திரியங்களுகி
ரன்; அவன் உள்ளத்துக்குள்ளே
த உள்ளொடுக்கத்தை விட்டு வெ
ல்லாதவனெனவென்றால், எந்நேர
ப்போலே சொல்லுகிற தெல்லாத்
தெனோடும் பேசு வீணேரம் போ
யிலே மானஸ்திரி சன்னல்வழியா
சன்னல் வழியாகவும் கதவின் வ
ந்திரம் அவசிடத்திலே மானமு
மில்லையென்றும் சொல்லப்பா
க்கடி சன்னல்கிட்ட நின்றகொண்
டும் பிரியமாய்ப் பார்த்து இவர்க
திரிகிறவனிடத்திலே மேரை மரி
ன்று சொல்லலாம்; அவன் மான
சிக்கிரம் அழிந்துபோகிறதற்கு இ
ஞ்சேந்திரியங்களை அடக்குகிறதே
பாது மெப்தான்; ஆகிலும் விரோ
தர்ப்த் திரிகிறவன் ஆத்தும் பரிசுத்
த பாங்கத்தையும் ஒருகாலும் அடை

வசரமான சத்தியத்தையும் அறிந்
வன்றால், வெளி அடக்கம் உள்ளட
வதற்கும் உதவியாய் இருப்பது
வதற்கு உள்ளடக்கமும் உதவியா
, அங்கே அடக்க ஒடுக்கமும் இரு
கோரியார் வசனத்தார். உள்ளத்
த்தால், வெளி நடக்கையிலே அட
ம் விளங்கும். மனசமாதானத்தினு

லும் தாழ்ச்சியினாலும் உண்டாகிற அடக்க ஒடுக்கமே நம்மிடத்தில்
இருக்க வேணுமென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கற்பித்திருக்கிறார். கள்ள
அடக்க ஒடுக்கம் உதவாது; அது ஒரு கண்ணமாதிரும் நிலைக்கொள்
ளும்; *சமயா சமயத்திலே இது கள்ள அடக்கமென்று தெரியப்ப
டும். இருதயத்திலுள்ள தாழ்ச்சி அடக்கம் ஒறுத்தல் முதலிய புண்
ணியங்களினாலே உண்டாகிற ஸ்திரமான அடக்க ஒடுக்கத்தை நாம்
அதுசரித்தவர வேணுமென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கற்பித்திருக்கி
றார்.

யாதொருவன் ஞான சீவியத்துக்குத் தருந்தவனே தகாதவனே,
யாதொருவன் புண்ணியத்தில் வர்த்திக்கிறானே இல்லையோவென்று
அறிந்துகொள்ளுவதற்கு இதுவே நிச்சயமான அடையாளம். அர்ச்.
அருஸ்தீன் வெகு நேற்றியான ஓர் உவமையைக் கொண்டு இதைத் தெ
ளிவித்துக் காட்டியிருக்கிறார். அதாவது, இப்போது நாம் பெரிய மனு
ஷரானதிலே சிறு பிராயத்திலே நாம் செய்துவந்த விளையாட்டை
இப்போது செய்கிறதில்லை; அப்போது நமது விளையாட்டை ஆராகி
லும் கலைத்தால், வெகு எரிச்சல் கொள்ளுவோம். ஆனால் இது சிறுபிள்
ளை விளையாட்டாயிருக்கிறதிலேயும், நாம் இப்போது பெரிய மனுஷ
ராய்ப் பேர்னதிலேயும், இப்போது அதை விட்டுவிடுகிறத நமக்கு
வருத்தமில்லை. ஞான சீவியத்திலும் இப்படிச் சொல்ல வேண்டும். கி
றிஸ்துவனொருவன் சர்வேசரனையும் மோக்ஷ நன்மைகளையும் சுசித்தது
பவித்து ஞானத்திலும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலும் வளரத் துவ
க்கினவுடனே பஞ்சேந்திரியங்களினாலே வரும் பிரியமெல்லாம் சிறுபி
ள்ளை விளையாட்டென்றும் நான் இப்போது உத்தமனாயிருக்கிறதின
லே, எனக்கு இது தகாதென்றும் வருத்தமில்லாமல் தள்ளிவிடுவான்.
இதினால்லோ நான் சிறு பிள்ளையாயிருக்கும்போது, சிறு பிள்ளைபோ
லே பேசினேன், சிறு பிள்ளைபோலே யோசித்தேன், சிறு பிள்ளைபோ
லே நினைத்தேன்; ஆனால் நான் பெரியவனானபின், சிறு பிள்ளைக்கடுத்த
தெல்லாத் தையும் தள்ளிவிட்டேனென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்
செய்தார். நீ பெரிய மனுஷனானயோ, புண்ணியத்தில் வர்த்தித்தா
யோ, அல்லது இன்னம் புண்ணியத்தில் குழந்தைப் பிள்ளையாயிருக்
கிறாயோவென்று அறியவேணுமோ? குழந்தைப் பிள்ளை விளையாட்
டை விட்டுவிட்டாயோவென்று பார். ஏனென்றால் குழந்தைப்பிள்ளை
விளையாட்டும் பகிடி பரியாசமும் இன்னம் உனக்குப் பிரியமாயிருந்தா

ல்; பஞ்சேந்திரியங்களை எப்பக்கத்திலும் திருப்பி வீண் காரியங்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறதெல்லாம் கேட்டு வாயிலே வீண்தெல்லாம் பெ சிக்கொண்டு திரிந்தால், சிறு பிள்ளைக்குரிய விளையாட்டை நீ செய்து கொண்டு வருகிறதினாலே, நீ இன்னம் புண்ணியத்திலே சிறு பிள்ளை தான், புண்ணியத்தில் குறைவுள்ளவன் தான். பெரிய மனுஷன் குழந்தைகள் விளையாட்டைப் பிறக்கணித்து அதைச் செய்கிறதற்கு வெட்கப்படுகிறதபோலே, ஞானத்தில் வளர்ந்து புண்ணிய சாங்கோபாங்க னாகப் பிரயாசப்படுகிறவன் இவ்வித பகிடி பரியாசத்தின்பேரில் பிரியப்படாமல் இதைப் பிறக்கணிப்பான்.

ச-ம் அதிகாரம்.

மவுனம் எவ்வளவு பிரயோசனமென்று சொல்லுவது.

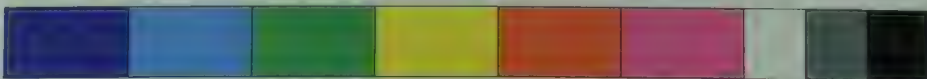
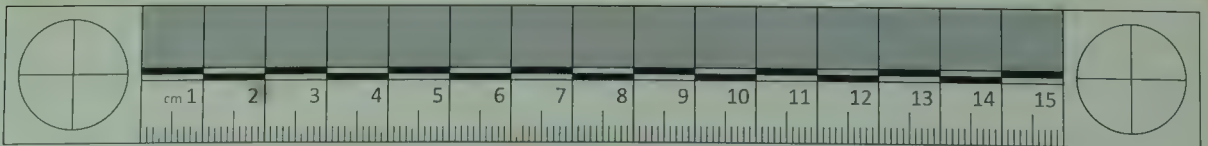
நாக்கை அடக்கி மவுனங்காக்கிறது புண்ணியத்தில் வர்த்தித்துச் சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்குத் தகுந்த வழிபாடுகளில் ஒன்றாகும். இதுகாரியத்தில் அசமந்தமாயிருந்தால், அது நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு விக்கினமாயிருக்கும். அப்போஸ்தலரான அர்ச். இயாகப்பர் இவ்விரு சத்தியத்தையும் தாம் எழுதின நிருபத்தில் குறித்துக் காட்டியிருக்கிறார். அதெப்படியென்றால், யாதொருவன் பேச்சிலே குற்றம் கட்டிக்கொள்ளாவிட்டால், அவன் உத்தம புண்ணியவான். யாதொருவன் நாக்குக்குக் கடிவாளம் போடாமல் அங்குமிங்கும் தன் இருதயத்தைச் சிதறவிட்டுக்கொண்டு நான் பத்தியுள்ளவனென்று நினைத்தால், அவனுடைய பத்தி வீணும் விரித்தமுமாயிருக்குமென்றார். அர்ச். எரோணிமுஸ் இதன்பேரில் சொல்லுகிறதாவது : பூர்வீக வனவாசிகள் இவ்வாக்கியத்தை நன்றாய் அறிந்திருந்தினாலே, மகா எச்சரிக்கையோடு மவுனம் காப்பார்கள். அவர்களில் அநேகர் ஏழு வருஷத்துக்குமேலே ஒருவரோடும் பேசாமலிருந்தார்களென்று நமக்குத் தெரியுமென்றார். கர்த்தாசிய சபையாரான தியோனீசியார் சொல்லுகிறதாவது : மேற்சொன்ன அர்ச். இயாகப்பருடைய வசனம் சகல

உ-ம் காண்டம், உ-ம்

சந்ரியாச சபைகளிலும் மவுனத்திற்கும் அதை மீறுகிறவர்களுக்கும்கூட அஸ்திவாரமாயிற்றென்றும்

ஆனால் மவுனம் காக்கவேண்டுமென்பதற்குக் காரணமென்னவென்று வார்த்தை சொல்லுகிறது வெகுநாள்? அந்த வார்த்தை சொல்லுகிறது போகும்; அது இலேசான அம்மட்டுமெனஸ்தாபத்தோடு நெற்றியைப் பப் பாவமும் தீர்த்துபோகும். இப்பேரில் வேதாகமத்திலே அவ்வளவு என்ன? வீண் வார்த்தை சொல்லாமல் அதிலே ஏதாகிலும் வேறு இது நமக்குத் தெரியாதிருந்தாலும்கனமான காரியமாயிருக்க வேண்டுமென்று யதுக்கு மேலே ஒன்றும் எளத் திராசிலே வைத்துக் கள்ளத்திலுள்ள பரம இரகசியங்களை அஷ் வரங்களைச் சர்வேசுரனிடத்திலுள்ளவர்களும் வேதபாசாரும் மவுனம் பிரயோசனங்களையும் மவுனம் பொல்லாப்புக்களையும் விஸ்தார

புண்ணியஞ் செய்யத் துவன்றும் மவுனங்காப்பதே நன்றும் நன்றாய்ப் பேசுகிறது மிகவுவெகு எச்சரிக்கை அவசரமெருக்கிறார். யாதோர் கல்விசாமாலல், அநேக வருஷம் அண்டியிருக்க, நன்றாய்ப் பேசுகிறசில வருஷமாகிலும் செலவழிக்கிற சாஸ்திரத்தைப் படிப்பதற்குப் பிரயாசப்படாவிட்டால், அதை

பாங்க முயற்சி.

மும் திருப்பி வீண் காரியங்களைப்
பெயரிலே வீண்தெல்லாம் பே
க்குரிய வினையாட்டை நீ செய்து
புண்ணியத்திலே சிறு பிள்ளை
னதான். பெரிய மனுஷன் குழந்
த அதைச் செய்கிறதற்கு வெட்
ர்த்து புண்ணிய சாங்கோபாங்க
கிடி. பரியாசத்தின்பேரில் பிரிய

காரம்.

மென்று சொல்லுவது.

து புண்ணியத்தில் வர்த்தித்து
தத் தருந்த வழிபாடுகளில் ஒன்
ருந்தால், அது நாம் புண்ணியத்
தும். அப்போஸ்தலரான அர்ச்.
தாம் எழுதின நிருபத்தில் குறி
யன்றால், யாதொருவன் பேச்சி
அவன் உத்தம புண்ணியவா
னம் போடாமல் அங்குமிங்கும்
ண்டு நான் பத்தியுள்ளவனென்
னும் வியர்த்தமுமாயிருக்குமென்
ல் சொல்லுகிறதாவது : பூர்வீக
ப் அறிந்திருந்ததினாலே, மகா எ
அவர்களில் அநேகர் ஏழு வரு
ராமலிருந்தார்களென்று நமக்கு
யாரான தியோனீசியார் சொல்
வியாகப்பருடைய வசனம் சகல

உ-ம் காண்டம், உ-ம் போதகம், ச-ம் அதிகாரம். 143

சந்ரியாச சபைகளிலும் மவுனத்தின்பேரில் ஒழுங்கு ஏற்படுத்துகிறத
ற்கும் அதை மீறுகிறவர்களுக்குப் பிரசித்தமான தெண்டனையிடுகிறத
ற்கும் அஸ்திவாரமாயிற்றென்றார்.

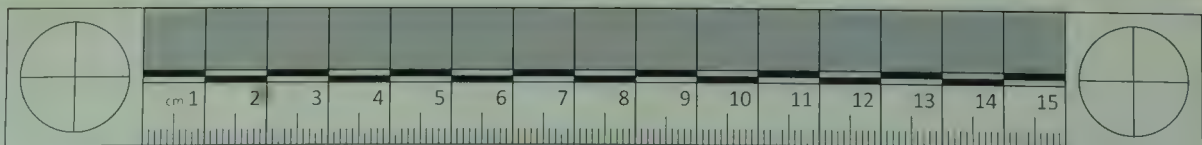
ஆனால் மவுனம் காக்கவேண்டுமென்று இவ்வளவு ஸ்திரமாய்ப் போ
திப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று பார்க்கக் கடவோம். ஓர் வீண்
வார்த்தை சொல்லுகிறது வெகு பெரிய பாதகமோ? அதினாலே என்
ன? அந்த வார்த்தை சொல்லுகிற ஒரு க்ஷண நேரத்தானே வீணாய்ப்
போகும்; அது இலேசான அம்பப் பாவத்தானே; தீர்த்தத்தைத் தொ
ட்டு மனஸ்தாபத்தோடு நெற்றியில் வைத்துக்கொண்டால், அந்த அம்
பப் பாவமும் தீர்த்துபோகும். இது இப்படியிருக்க, இது காரியத்தின்
பேரில் வேதாகமத்திலே அவ்வளவு கண்டிப்பாய்ப் பேசியிருக்கிறதெ
ன்ன? வீண் வார்த்தை சொல்லுகிற நேரம் வீணாய்ப் போகிறதுமல்
லாமல் அதிலே ஏதாகிலும் வேதே பொல்லாப்பும் இருக்க வேண்டும்.
இது நமக்குத் தெரியாதிருந்தாலும், வீண் வார்த்தை பேசுகிறது வெகு
கனமான காரியமாயிருக்க வேண்டும்; ஏனென்றால் இஸ்பிரீத்துசாந்து
வேண்டியதுக்கு மேலே ஒன்றும் கூட்டிச் சொல்லுகிறதுமில்லை; கள்
ளத் திராசிலே வைத்துக் கள்ள நிறை நிறுக்கிறதுமில்லை, வேதாகமத்
திலுள்ள பரம இரகசியங்களை அறிந்துகொள்ளுகிறதற்கு வெகு விசே
ஷ வரங்களைச் சர்வேசுரனிடத்தில் பெற்றுக்கொண்ட அர்ச்சியசிஷ்ட
வர்களும் வேதபாரகரும் மவுனங் காக்கிறதினாலே வரும் உச்சிதமான
பிரயோசனங்களையும் மவுனங் காக்காததினாலே உண்டாகும், கனத்த
பொல்லாப்புக்களையும் விஸ்தாரமாய் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

புண்ணியஞ் செய்யத் துவக்கிறவர்கள் மவுனங் காக்க வேண்டுமெ
ன்றும் மவுனங்காப்பதே நன்றாய்ப் பேசுவதற்கான வழிபாடென்று
ம் நன்றாய்ப் பேசுகிறது மிகவும் வருத்தமாயிருப்பதினாலே இதற்கு
வெகு எச்சரிக்கை அவசரமென்றும் அர்ச். பசிலியார் சொல்லியி
ருக்கிறார். யாதோர் கல்வி சாஸ்திரத்திலே தேர்ந்து போகவேண்டு
மானால், அநேக வருஷம் அதைப் படிக்க வேண்டுமல்லோ? இதிப்ப
டியிருக்க, நன்றாய்ப் பேசுகிற சாஸ்திரத்தை நாம் படிப்பதற்குச்
சில வருஷமாகிலும் செலவழிக்கிறது ஞாயமாமே. நன்றாய்ப் பேசு
கிற சாஸ்திரத்தைப் படிப்பதற்கு வெகுநேரம் வெகு ஊக்கத்தோடு பி
ரயாசப்படாவிட்டால், அதை ஒருகாலும் படித்தறிய மாட்டாய். ஆன

ல் மற்றச் சாஸ்திரங்களிலே இடைவிடாமல் பழகுகிறதிலே அதைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்களே ; அப்படிப்போலே வெகுவாய்ப் பேசினால், நன்றாய்ப் பேசுகிற சாஸ்திரத்தை நானும் கற்றுக்கொள்ளலாமென்பாயாக்கும். இதற்கு அர்ச். பசிலியார் சொல்லுகிற மறுமொழியாவது : பேசாமலிருந்து மவுனங் காப்பதினாலே மாத்திரம் நன்றாய்ப் பேசுகிற சாஸ்திரத்தைக் கற்றுக்கொள்ளலாம். இதற்கு ஞாயம் ஏதென்றால், நன்றாய்ப் பேசுகிறதற்கு மகா மகாப்பட்ட எச்சரிக்கை அவசரமாயிருக்கிறதிலேயும் நாம் இப்படி எச்சரிக்கையாயிராமல் மனசுக்கானபோது நமக்குப் பிரியமான சத்தத்தோடு ஒரு ஒழுங்குமில்லாமல் வாயிலே வந்ததெல்லாம் பேசப் பழகியிருக்கிறதிலேயும் இந்தக் குறைகளை எல்லாம் திருத்திக்கொண்டு நன்றாய்ப் பேசுகிறதற்கு மவுனம் அவசரம். மவுனத்தினாலே இரண்டு பிரயோசனம் உண்டாகும். யாதொருவன் யாதோர் கல்விசாஸ்திரத்திலே கெட்டிக்காரனாவதற்கு அதின்பேரிலே அவனிடத்தில் முன்னே இருந்த தப்பிதமான எண்ணங்களை யெல்லாம் தள்ளுகிறது அவசரமாயிருப்பதுபோலே, நாம் முன்னமே தகாதவிதமாய்ப் பேசப் பழகியிருந்தோமே, அந்தப் பழக்கத்தை மறக்கிறது முந்த முந்த முழுதும் அவசரமான காரியமாகும். இரண்டாவது, நெடுங்காலம் மவுனம் காப்பதினாலே நன்றாய்ப் பேசப் படிப்பதற்குச் சாவகாசமுண்டாகும் ; ஏனென்றால் நன்றாய்ப் பேசுகிற சாஸ்திரத்திலே மிகவும் தேர்ந்தவர்களை உற்றுப் பார்த்து அவர்களைக் கண்கொடுத்து அவர்களுடைய பேச்சிலே விளங்குகிற எச்சரிக்கையை மவுனம் மதுரகுணத்தையும் புத்தியையும் மேரை மரியாதையையும் நாமும் அடைவதற்கு ஆன சாவகாசம் மவுனத்தினால் உண்டாகும். யாதொரு வேலை படிக்கிறவன் மேஸ்திரியைப் பார்த்து அவன் வேலை செய்கிறதோலே செய்தால், தானும் அந்த வேலையைப் படித்து மேஸ்திரியாவான். இவ்வண்ணமே நன்றாய்ப் பேசித் தேர்ந்தவர்களை நாமும் பார்த்து அவர்களைப்போலே பேசப் பழகவேண்டும். அந்தப் பழைய சந்நியாசியைப் பார். அவர் எவ்வளவு அடக்க ஒடுக்கத்தோடு பேசுகிறார் ; தம்மிடத்தில் வருகிறவர்கள் சொல்லுகிறதை எவ்வளவு மதுர குணத்தோடும் அமரிக்கையோடும் கேட்டு அவர்கள் பேசுவந்த காரியத்தை எவ்வளவு நன்றாய் ஒழுங்குப் படுத்துகிறா என்று பார். அவருக்கு எவ்வளவு பலசோலி அலுவல் இருந்தாலும், அவர்கள் பேசுவந்த அலுவல் ஒன்றுமாத்திரம் இருந்ததுபோலே அதுக்கான மறுமொழி சொல்லுகிறாரே ; அவர் குணம் ஒருகாலும் மாறாமல் எப்போதும் ஒரு

கண்ட சீராய் இருக்கிறதைக் காண்டானால், எல்லாரிடத்திலும் சொல்கிறாயே. இன்னொரு சந்நியாசியைப் பிடிக்கிறதெல்லாததையும் எவ்வளவு செய்துகொண்டு வருகிறார் ! அன்றம் போக்குச் சொல்லுவதெல்லாம் இல்லையென்று கேட்கிறதெல்லாம் இல்லையென்று கேட்டு வராமல் விளையாட்டும் அயன் இல்லாத இடத்தில் விளையாமலும் ஒருவருக்கும் கல்வி என்னதென்றே அவருக்குத் தெரியாது முன்பாகப் பேசினாலும், எப்படியும் கனம்பண்ணிப் பேசுகிறார். கற்றுக்கொள். வேறொருவருடைய யாதொருவர் அவருக்குச் சிறுக்கி அவர் எவ்வளவு சாமர்த்தியத்தோடு போலே இருக்கிறா என்று பார். துபோலே, நான் காதுகேளாதவன் சொல்லலாம். இவர் தம்மைச் சொல்கிறதை சொன்னவருடைய பிரியமான பார். இதற்கொத்த சமயங்களிலும்கொள். மேற்சொல்லப்பட்டவர்களைத் தமான சமயங்களிலும் விரோதம் பது மிகவும் பிரயோசனமாயிருக்கிறதெல்லாம் பேசின வழக்கம் மவுனம் எல்லாம் நாம் அறிவ அவசரமாய் அறியவேண்டியதை அறிந்துகொள்ள சாமம் உண்டாகுமென்று அர்ச்.

மவுனம் காப்பதற்கும் நேரமென்று ஞானியானவர் வசனம் அம்புரோசியாரும் அர்ச். எரோசொல்லுகிறதாவது : பித்தாகுடிலே ஐந்து வருஷம் வரைக்கும்

கண்ட சீராப் இருக்கிறதைக் காண்கிறாயே. உனக்கு அற்பவேலை உண்டானால், எல்லாரிடத்திலும் வெடுவெடென்று விரோதமாய்ப் பேசுகிறாயே. இன்னொரு சந்தியாசியாரைப் பார்; சிவோஷ்டர் அவருக்குக் கற்பிக்கிறதெல்லாத்தையும் எவ்வளவு சந்தோஷத்தோடு சீக்கிரமாய்ச் செய்துகொண்டு வருகிறார்! அதைச் செய்யாதபடிக்கு அவர் ஒருகாலும் போக்குச் சொல்லுகிறதில்லை; அதைச் செய்வதற்கு வேறே ஆள் இல்லையாவென்று கேட்கிறதில்லை. இன்னொருவரை உற்றுப்பார்: வினையாட்டு நேரத்திலும் வினையாட்டுக்கு அப்பாலேயும் ஒருவனுக்கு முன்னேயும் அவன் இல்லாத இடத்திலேயும் வினையாட்டுப்போலேயும் வினையமாகவும் ஒருவருக்கும் கண்டுபாட வார்த்தை சொல்லுகிறது இன்னதென்றே அவருக்குத் தெரியாது. யார்பேரிலே பேசினாலும், யாருக்கு முன்பாகப் பேசினாலும், எப்போதும் வணக்கத்தோடு எல்லாரையும் கனம்பண்ணிப் பேசுகிறாரே. நீயும் எப்போதும் இப்படிப் பேசக் கற்றுக்கொள். வேறொருவருடைய நடக்கையைக் கவனித்துப் பார்: யாதொருவர் அவருக்குச் சுறுக்கென்று குத்தினப்போலே பேசினால், அவர் எவ்வளவு சாமர்த்தியத்தோடே அதை மறைத்துக் கேட்காதது போலே இருக்கிறான் என்று பார். தேவ சந்தேகத்தில் சொல்லியிருக்கிறதபோலே, நான் காதுகொளாதவினையோலே யானேனென்று இவர் சொல்லலாம். இவர் தம்மைச் செயித்துத் தமக்குக் கண்டிப்பான வார்த்தை சொன்னவருடைய பிரியத்தை எப்படி அடைந்திருக்கிறான் என்று பார். இதற்கொத்த சமயங்களிலே நீயும் இப்படி நடக்கப் படித்துக்கொள். மேற்சொல்லப்பட்டவர்களைப்போலே நாமும் நமக்கு விரோதமான சமயங்களிலும் விரோதமில்லாத சமயங்களிலும் மவுனம் காப்பது மிகவும் பிரயோசனமாயிருக்கும். ஏனென்றால் முன்னே நாம் கெடுதலாய்ப் பேசின வழக்கம் மவுனத்திலுலே எடுபட்டுப் போகிறதும் எல்லாமல் நாம் அறிய அவசரமில்லாததை அறியாமலிருக்கவும் நாம் அறியவேண்டியதை அறிந்துகொள்ளவும் மவுனம் காப்பதிலுலே சாவகாசம் உண்டாகுமென்று அர்ச். பசிலியார் வசனித்தார்.

மவுனம் காப்பதற்கும் நேரம் உண்டு, பேசுவதற்கும் நேரம் உண்டு என்று ஞானியானவர் வசனித்தார். இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். அம்புரோசியாரும் அர்ச். எரோனிமுகம் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: பித்தாகோரென்பவன் தன் சீஷாக்கள் துவக்கத்திலே ஐந்து வருஷம் வரைக்கும் பேசாமலிருக்க வேண்டுமென்று கற்பி

வருஷத்துக்குள்ளாக அவர்கள் மு
மறந்து இந்த ஐந்து வருஷம் வ
ங்களை மாத்திரம் அவர்கள் கேட்டு
அவர்கள் அதின்பேரில் பேசிக் கே
யால் நாம் இனிமேலாக நன்றாய்
காக்கக் கடவோம். சிறுது கா
னானப் போதகர்கள் சொல்லு
கள் நமக்குப் பாதிக்கெதெல்லாம்
த்துக்கொள்ளக் கடவோம். இப்படி
படித்துக்கொண்டபின், நாம் அ
க்கலாம்.

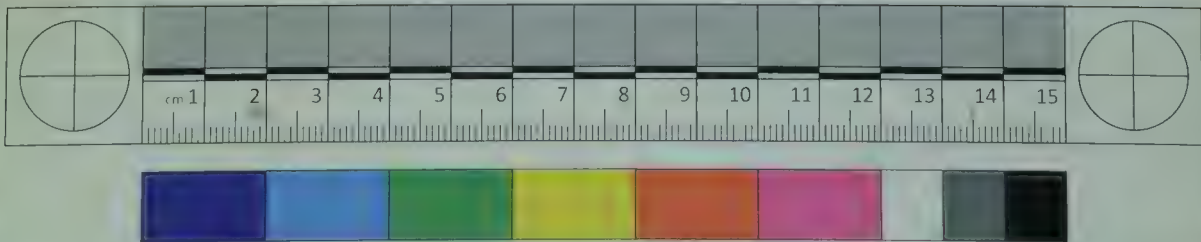
வந்திருக்கிறவர்களுக்கு மவுனம் அவசர
மடவர்கள் சொன்னப்போலே தோ
வசரமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.
சீயோசி அல்லது புதுச் சந்திரிபாசி.
புதுச் சந்திரிபாசியைப்போலே நட
வைப்போலே நடக்கவேண்டுமோ?
தான். நீ புதுச் சந்திரிபாசியிரு
டக்க மனசுண்டாலும், நன்றாய்
மலிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லு
ந்தால், அல்லது பழைய சந்திரிபா
தால், நீ மற்றவர்களுக்கு நன்மதி
சீயோசிகள் உன்னைக் கண்டு தேர்
வர்கள் உன்னைக் கண்டு நன்றாய்
ள வேண்டுமே. ஆகையால் மவுனத்
சீயோசியைப்போலே நடவாமல் ப
தால் தாவினா; ஏனென்றால் அப்
கை காட்ட உன்பேரில் கடன் இரு
கிரதையாய் அதுசரித்துக்கொண்டு
மறக்காக நீ வேறு காலம் புதுச் ச
புனங் காத்தாயெல்லாமல் மற்றப்
க நீ நன்றாய் பேசி மற்றவர்களுக்
மல்லோ? நீ இன்னம் புதுச் சந்திரி

யாசிபோலேயிருந்து. இன்னம் நன்றாய் பேசப் பழகாவிட்டால், இப்
போது அதைப் படித்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்படிப் படித்துக்கொ
ண்டால், எப்போ பேச வேண்டுமென்றும் என்னமாய் பேச வேண்டுமெ
ன்றும் அறிந்துகொள்ளுவாய்.

௫-ம் அதிகாரம்.

தியானயோகியாவதற்கு மவுனம் மிகவும் முக்கியமான
வழிபாடென்று சொல்லுவது.

நாம் மனுஷரோடே நன்றாய் பேசப் படிப்பதற்கு மவுனம் உ.
தவியாயிருக்கிறதுமல்லாமல் சர்வேசரனோடு பேசித் தியான யோகிக
ளாகிறதும் உதவியாகும். அர்ச். எரோஸிமஸ் சொல்கிறது இ
துவே. இதின் நிமித்தமாக வனவாசிகள் இயிர்ந்துகாங்குவதில் எ
வப்பட்டு மவுனம் தியானயோகத்தை நம்மிடத்தில் வருவித்து அதை
க் காப்பாற்றுவதற்குக் காரணமென்று அறிவித்திருக்கிறேன். எச்சிக்
கையோடு மவுனம் காத்துக்கொண்டு வந்தார்களென்றார். மவுனம் உ
த்தமமான காரியமென்றும் சகல நல்ல நினைவுகளுக்கும் தாயென்றும்
அர்ச். தியாதோக்ரெசென்பவர் வசனித்தார். ஆகையால் தியான யோ
கியாகிச் சர்வேசரனோடு சகசமாய் பேசி நல்ல நினைவுகளை மாத்திர
ம் நினைத்துக்கொண்டு தேவ ஏவலை எப்போதும் உற்றுக் கேட்டு அ
தை அதுசரிக்க உனக்கு மனசு உண்டாலும், மவுனம் காத்த உன்னடக்
கத்தை அதுசரி. ஏனென்றால் பெருஞ் சத்தம் மற்றவர்கள் சொல்லு
கிறதைக் கேட்பதற்கு விக்கினமாயிருக்கிறதுபோலே, விண் வார்த்தை
சொல்லுகிறதிலும் உண்டாகும் சத்தமும் உலக கவை காரியங்களும்
தேவ ஏவலைக் காது கொடுத்துக் கேட்டு அது சொல்லுகிற புத்தியை
அதுசரிப்பதற்கு விக்கினமாயிருக்கும். சர்வேசரன் நம்மோடு பேச
வேண்டுமானால், நாம் அவரோடு தனிபே இருக்க வேண்டுமென்று சித்த
மாயிருக்கிறார். இதிலல்லவோ மனிதனுடைய ஆத்தமத்தை வனந்த
ரத்தில் அழைத்துக் கொண்டுபோய் அவன் இருதயத்தில் பேசுவோம்.

அங்கே அவனுக்கு ஞான இன்பமும் ஆறுதலுமாகிற பாலு ஊட்டு வோமென்று சர்வேசுவரன் திருவுளம்பற்றினார். ஆனால் சர்வேசுவரன் சரீரமில்லாமல் சுத்த அனுகூலாயிருக்கிறதினாலே, சரீர ஒடுக்கத்தை அவர் கேட்கிறதில்லை, மன அடக்கத்தை மாத்திரம் அவர் கேட்கிறாரென்று அர்ச்சு. பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். ஏனென்றால் மன ஏதாந்தமில்லாவிட்டால், சரீர ஏகாந்தம் என்னத்துக்குதவிமென்று அர்ச்சு. கிரே கோரியார் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நீ சர்வேசுவரனோடு பேசிக் சர்வேசுவரன் உன்னோடு பேசவேணுமானால், உன் இருதயத்துக்குள்ளே அய நஞ்ஞ ஏதாந்தமான ரிடத்தை ஆபத்தம்பண்ணி வைக்க வேணுமென்று கர்த்தர் சித்தமாயிருக்கிறார். நீ இப்படி ஆபத்தம்பண்ணி வைத்தால், நான் உலோகத்தை விட்டு வெகு தூரமாய் ஒடிப்போய் வந்து திரும்பி உன்னை நோக்கி வருவதென்றும் நினைக்காதீர்போடு நீயும் சொல்லலாம். இதற்காக நீ வனவாசியாக வேண்டியதும் இல்லை; பிறர் இரகசியப்படுத்திவிட்டதும் நீ இப்போதிருக்கிற இடத்தை விட்டுப் போகவேண்டியதும் இல்லை. பத்தியை உன் இருதயத்தில் எப்போதும் நிலைப்பிட்டுச் செபஞ் செய்வதற்கு எந்நேரமும் நீ ஆயத்தமாயிருக்க வேணுமானால், மவுனத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் எப்போதும் அது சரித்துக்கொண்டுவா. அர்ச்சு. தியோதேக்குசென்பவர் சொல்லுகிறதாவது: வெவ்வேறான பெரிய அண்டாவை அடிக்கடி திறத்தால், சூடெல்லாம் சிக்கிரமாய்ப் பறந்துபோகும், இவ்வாறே வீண் பேச்சுப் பேசுவதற்கு அடிக்கடி வாய் திறத்தால், பத்தி உருக்கமெல்லாம் எளிதாய் வாய் வழியாகப் பறந்துபோகும்; இருதயம் உடனே பல வீண் காரியங்களின்பேரில் பராக்குக்கொள்ளும்; ஆகத்துமத்தவை விட்டு நல்ல நினைவு அகன்றுபோகும். இதினாலே கொஞ்ச நேரத்திலே பத்தியெல்லாம் புகையாய்ப் பறந்துபோனதாகக் கண்டு ஆச்சரிப்படுவோம். உனக்கு வெகு ஒழிந்த நேரமுண்டாகிச் செபத்தியானம் செய்வதற்கு வெகு சாவகாசம் இருக்கவேணுமானால், மவுனத்தை அதுசரி; அப்போது சர்வேசுவரனோடும் உன்னோடும் பேசுகிறதற்கு மிச்சமான நேரமுண்டென்று கண்டுகொள்ளுவாய். இதினாலல்லோ நீ வீண் பேச்சை விட்டு அவசரமின்றி அங்குமிங்கும் போகாமல், உலோக கவை காரியங்களின்பேரிலுள்ள வீண் விநோத பிரியத்தைத் தள்ளிவிட்டால், நல்ல நினைவு நினைக்கப் போதுமான நேரமுண்டாயிருக்கும்; ஆனால் நீ வெகுவாய்ப் பேசிக் கண்ணுக்குத் தென்படுகிற காரியங்கள் எல்லாத்தின்பேரிலும் இடைவிடாமல் உன் இருதயத்தைச் சிதறவிட்டால், உனக்கு நேரமி

ல்லையென்றும் வழக்கமான முயற்சி சாவகாசம் இல்லையென்றும் கண்டு துநாதர் அதுசாரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதுபோலே, இஸராயேற்கு எஜிப்து தேசத்திலே எங்கு எங்கு கிடந்த வேலையைச் செய்யத் தம் பரவோனுடைய உத்தியோகஸ்தரர்கள்.

இன்னம் இது காரியத்திலே யத்தை அறிந்துகொள்ள வேண்டும். ப்பது செபத்தியானம் பண்ணுவதில் செபத்தியானமும் சர்வேசுவரனோடு ந்கு உதவியாயிருக்கும். இதினால் என்னோடு பேசின நேரத்துவக்கி வருத்தமாயிருக்கிறதென்று மோ சொன்னார். எரேமியாசென்பவர் சனே நான் சூழ்ந்தைப் பிள்ளையாயிருந்தென்று சர்வேசுவரனை நோக்கிச் ச். கிரேகோரியார் எழுதிவைத்ததாசுவரனோடு வழக்கமாய்ச் சம்பாவித்த காரியங்கள் எல்லாத்துக்கும் செவ்விடப் பேசவும் பேசுகிறதைக் கேட்ட பார்கள்; ஏனென்றால் தாங்கள் சிவரம் அவர்கள் பேசப் பிரியப்படுகிற காரியத்தின்பேரில் பேசுகிறதைக் ருக்குமென்றார். நாமே இச்சத்தியக்கிறோம். செபத்தியான நேரத்தினை உன்பேரில் பொழியவிட்டால் உன்னிடத்தில் உருக்கமான பரோடெயாகிலும் பேச உனக்கு ணைத் திருப்புவாயோ? விநோதமோ? உன் வாயிலே பூட்டுப்போட குக் கண் காது வாயில்லாமல்

சு-ம் அதிகாரம்.

புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு மவுனம் பெலத்த
வழிபாடென்று சொல்லுவது.

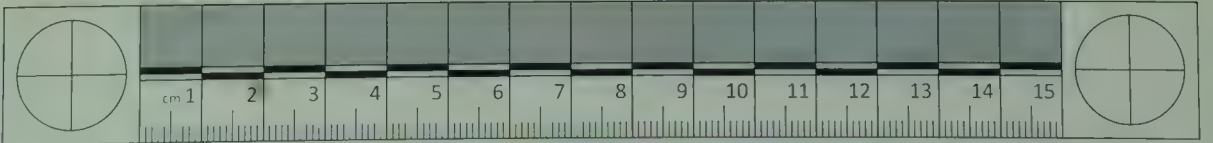
மிகவும் சாஸ்திரியும் ஞானத்திலே தேர்ந்தவருமான ஓர் சந்நியாசி யார் சொன்ன ஒரு விசேஷமானது மவுனம் எவ்வளவு முக்கியமான காரியமென்று காட்டும். அவர் உள்ளதுக்கு மேலே கூட்டிச் சொன்னா ரென்று தோன்றினபோதிலும், அது மிகவும் தெளிவான சத்தியமா மே. அதென்னவென்றால், ஓர் மடத்தையும் ஓர் சந்நியாச சபை முழு வதையும் சீர்திருத்துவதற்கு அதிலே மவுனத்தை அநுசரிக்கும்படி செய்தாலே போதுமென்றார். ஓர் மடத்திலே நன்றாய் மவுனம் காக்க ட்டும்; அப்போதே அது சீர்திருத்திப்போவதற்கு நான் உத்தரவாதப் படுகிறேன். ஏனென்றால் ஒரு மடத்திலுள்ளவர்கள் எல்லாரும் நன் றாய் மவுனம் காத்தால், ஒவ்வொருவரும் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பத ற்கு உழைப்பார்களைப்பதினாலே அந்த மடம் முழுதும் சீர்திருத்தி ஒழுங்குப்படும். ஆனால் நன்றாய் மவுனம் காக்காவிட்டால், முறைப்பா டும் கோளும் மொறுமொறுப்பும் புறனியும் பகையும் மடத்திலே உ ண்டாகிப் பேசப் பேச அதிகப்படும். அப்போது தாங்களே நேரத்தை வீணாப் போக்கடிக்கிறதுமன்றி மற்றவர்களும் வீண் நேரம் போக்க டிப்பதற்குக் காரணமாயிருப்பார்கள். சூற்றத்தின்மேல் சூற்றம் வந்து சேர்ந்து சந்நியாச ஒழுக்கம் முழுதும் சீக்கிரம் கெட்டுப்போகுமென் னு அர்ச். கிளிமாக்கருளப்பர் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் மடத்தி லே மவுனத்தைச் சரியாய் அநுசரியாவிட்டால், அது சந்நியாச வீடா கத் தோன்றாமல் உலோக வாசிகள் குடித்தனமாகத் தோன்றும். மெ ய்யாகவே மவுனம் காக்கிற மடம் தேவ அபேஷை பெற்ற திருவாச மாகக் காணப்படும். அதிலே பிரவேசித்தவுடனே அர்ச்சியசிஷ்டத்தன த்தின் வாசனை வீசிச் சகலருக்கும் நன்மாதிரிகையைப் பெறுவீக்கும். அதில் விளங்குகிற உள்ளடக்கமும் மவுனமும் பார்க்கிறவர்கள் எல் லாரிடத்திலும் பத்தியை மூட்டும். இதிலே கர்த்தர் இவ்விடத்திலே யிருக்கிறார், இது சர்வேசுரனுடைய விடம் மோக்ஷவாசலுமல்லாமல் வேறல்லவென்று பார்க்கிறவர்கள் எல்லாரும் சொல்லுவார்கள். இங் கே மடத்தைக் குறித்து நாம் சொன்ன காரியம் ஒவ்வொருவர் பேரிலு

ம் சொல்லலாம். ஒரு சந்நியாசி மவுனத்தைச் சரியாய் அநுசரிக்கட்டு
ம்; அப்போதே அவர் சீர்திருந்துகிறதற்கு நான் உத்தரவாதப்படுகி
றேன். பகலிலே நாம் வெருவாய்ப் பேசியிருந்தால், வெகு சூற்றத்தில்
விழுந்திருக்கிறோமென்று இரத்திரி ஆத்தும சோதனை நேரத்தில் க
ண்டெவருகிறோமல்லோ? இதிலேதான் எங்கே வெகு பேச்சுண்டோ,
அங்கே வெகு நிர்ப்பாக்கியமும் உண்டாயிருக்குமென்று ஞானியானவர்
வசனித்தார். நாம் நன்றாய் மவுனங் காத்தால், ஆத்துமசோதனை பண்
னுக்கிறதற்கு முதலாய் பொருள் இல்லையென்று தோன்றும். 'இதின
ல்லோ வாயைக் காக்கிறவன் ஆத்துமத்தைக் காக்கிறானென்று ஞா
னியானவர் வசனித்தார். அஞ்ஞானிகள் முதலாய் இச்சத்தியத்தை
அறிந்துகொண்டார்கள். லிக்குட்கென்பவன் லாசேதேமோனியருக்கு
க் கொஞ்ச ஒழுங்கு மாத்திரம் கொடுத்ததற்குக் காரணம் என்னவென்
று லாசேதேமோனியனுள் ஓர் ஞான சாஸ்திரியிடத்தில் கேட்டதற்கு
அவன் சொன்ன மறுமொழியாவது: கொஞ்சம் பேசுகிறவர்களுக்கு
வெகு ஒழுங்கு கொடுக்க அவசரமில்லைபென்றான். ஆலகயால் ஒவ்வொ
ருவனாயும் ஒரு மடத்தையும் ஓர் சந்நியாச சபை முழுவதையும் சீர்தி
ருத்துகிறதற்கு மவுனத்தை அநுசரித்தாலே போதும். நாம் மேற்
சொன்னதுபோலே, பூர்வீக வனவாசிகள் மவுனத்தை வெகு கனமாய்
எண்ணினதற்கும் சநல சந்நியாசிகள் சபைகளிலும் மவுன ஒழுங்கைப்
பிரதானமாய் ஏற்படுத்தினதற்கும் காரணம்துவே. கர்த்தாசிய சபை
யாராகிய தியோனியசியார் சொல்லுமாப்போலே, இந்த முகந்தரத்தை
ப்பற்றி நாம் முன்னமே எடுத்துக் காட்டின நிருபத்திலே அப்போஸ
தலரான அர்ச். யாகப்பர் இன்னம் சொல்லுகிறதாவது: வாக்கினாலே
சூற்றங் கட்டிக்கொள்ளாதவன் உத்தம புண்ணியவான்; நாகை அட
க்காமல் தன் இருதயத்தை அங்குமியுக்கும் சிதற விட்டுக்கொண்டெவரு
கிறவன் நான் பத்தியுள்ளவனென்று நினைத்திருந்தால், அவன் பத்தி
லீனும் வியர்த்தமுமாயிருக்குமென்றார்.

நீ புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு உன்னிடத்தில்
கேட்கிறது எவ்வளவு சொற்பக் காரியமென்றும் அதுக்கு நாம் இங்கே
சொல்லிக் காட்டுகிற வழிபாடு எவ்வளவு எளிதாயிருக்கிறதென்றும்
கவனமாய் யோசித்துப் பார். புண்ணியத்திலே நீ மிகவும் வர்த்தித்து
ச் சாங்கோபாங்கத்தை அடையவேணுமானால், மவுனத்தை அநுசரி.
நீ புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு இதுவே போதும்

ன்று அப்போஸ்தலரான அர்ச். ய
க்கிரார். நீ ஞானியும் தியானயோகி
அநுசரி; இதிலே ஞானியாவாடு
த்தைப்பாடு கொடுத்திருக்கிறார்கள
காவிட்டால், ஒருகாலும் உத்தம
ம் தியானயோகியும், அகமாட்டாடு
எங்கேயாகிலும் வெகு தியானயோ
கவும் இருக்கிறதை நீ கண்டதுண்
திக்கிறதை முதலாய் கண்டிருக்க
பேச்சுக்காரன் புண்ணியவானாவ
தார். இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அ
வது: வெருவாய்ப் பேசுகிறவன்
வாய் வர்த்திக்க மாட்டானென்றார்
த்திலிருந்து அநேக வாக்கியங்களை
வெகு பேச்சுக்காரன் பூமியிலே
புண்ணியத்திலே வர்த்திக்க மாட்
ல்லியிருக்கின்றது. யாக்கோபென்
பேரிலும் வரும். அதாவது, தண்
ய்; நீ விர்த்தியடைய மாட்டாயெ
ன்பேச்சிலே உன் இருதயத்தை
வெளியிலே போகவிடுகிறாய். நீ
புண்ணியத்திலே வர்த்திக்க மாட்

மூடியை வைத்து மூடாமல்
படுமென்று வேதாகமத்தில் சொ
வர்கள் சொல்லுமாப்போலே, த
த்து மூடாத இந்தப் பாத்திரம்
மூடாவிட்டால், சகலவித அசுத்
கும். இவ்வண்ணமே யாதொருவ
றந்தால், அவன் ஆத்துமத்திலே
யும் நிறைந்திருக்கும். இன்பிரீத்
த்திப் பலமுறை படித்துப் படி
ல்லோ வெகு பேச்சுப் பேசுகிற
துகிறானென்றும் வெருவாய்ப் பே

னத்தைச் சரியாய் அநுசரிக்கட்டு
றதற்கு நான் உத்தரவாதப்படுகி
பெயிருந்தால், வெகு குற்றத்தில்
ஆத்தம சோதனை நேரத்தில் க
ான் என்கே வெகு பேச்சுண்டோ,
யிருக்குமென்று ஞானியானவர்
தத்தால், ஆத்தமசோதனை பண்
ல்லையென்று தோன்றும். 'இதின
துமத்தைக் காக்கிறுனென்று ஞா
ரிகள் முதலாய் இச்சத்தியத்தை
ன்பவன் லாசேதேமோவியருக்கு
ந்ததற்குக் காரணம் என்னவென்
சாஸ்திரியிடத்தில் கேட்டதற்கு
கொஞ்சம் பேசுகிறவர்களுக்கு
பெற்றுள். ஆகையால் ஒவ்வொ
ரீபாச சபை முழுவதையும் சீர்தி
த்தாலே போதும். நாம் மேற்
சிகள் மவுனத்தை வெகு கனமாய்
சபைகளிலும் மவுன ஒழுங்கைப்
காரணம்துவே. கர்த்தாசிய சபை
ப்போலே, இந்த முகாந்தரத்தை
பாட்டின நிருபத்திலே அப்போஸ்
சொல்லுகிறதாவது: வாக்கினலே
தம் புண்ணியவான்; நாக்கை அட
தும் சிதற விட்டுக்கொண்டிருந
நினைத்திருந்தால், அவன் பத்தி
றார்.

த அடைவதற்கு உன்னிடத்தில்
யமென்றும் அதுக்கு நாம் இங்கே
வாவு எளிதாயிருக்கிறதென்றும்
யியத்திலே நீ மிகவும் வர்த்தித்து
னுமானால், மவுனத்தை அநுசரி.
படைவதற்கு இதுவே போதுமெ

ன்று அப்போஸ்தலரான அர்ச். யாகப்பர் நிச்சயித்துச் சொல்லியிரு
க்கிறார். நீ ஞானியும் தியானயோகியும் ஆகவேனுமானால், மவுனத்தை
அநுசரி; இதிலே ஞானியாவாயென்று அர்ச்சியசஷ்டவர்கள் வர்
த்தைப்பாடு கொடுத்திருக்கிறார்கள். நீ எச்சரிக்கையாய் மவுனங் கா
காவிட்டால், ஒருகாலும் உத்தமலுகமாட்டாய், ஒருகாலும் ஞானியு
ம் தியானயோகியும் ஆகமாட்டாயென்பது நிச்சயம். பேச்சுக்காரன்
எங்கேயாகிலும் வெகு தியானயோகியாகவும் ஞானத்தில் தேர்ந்தவனா
கவும் இருக்கிறதை நீ கண்டதுண்டோ? அவன் புண்ணியத்தில் வர்த்
திக்கிறதை முதலாய்க் கண்டிருக்க மாட்டாய். இதிலல்லோ வெகு
பேச்சுக்காரன் புண்ணியவானானேவென்று யோபென்பவர் வசனித்
தார். இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். கிகோரியார் சொல்லுகிறதா
வது: வெகுவாய்ப் பேசுகிறவன் புண்ணியத்திலே ஒருகாலும் வெகு
வாய் வர்த்திக்க மாட்டானென்றார். இதை ஒப்பிப்பதற்காக வேதாகம
த்திலிருந்து அநேக வாக்கியங்களை எடுத்துக் காட்டலாம். இப்படியே
வெகு பேச்சுக்காரன் பூமியிலே நேராய் நடக்க மாட்டான்; அதாவது,
புண்ணியத்திலே வர்த்திக்க மாட்டானென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொ
ல்லியிருக்கின்றது. யாக்கோபென்பவர் ஸ்பேனுக்கிட்ட சாபம் இவன்
பேரிலும் வரும். அதாவது, தண்ணீர் ஒடுகிறதுபோலே நீயும் ஓடினாய்;
நீ விர்த்தியடைய மாட்டாயென்றார். சுண்ணத்துக்கு சுண்ணம் வீ
ண்பேச்சிலே உன் இருதயத்தை ஓடவிடுகியாய்; எந்நேரமும் அதை
வெளியிலே போகவிடுகியாய். நீ பிரயோசனப்படப் போகிறதில்லை;
புண்ணியத்திலே வர்த்திக்க மாட்டாய்.

மூடியை வைத்து மூடாமல் திறந்திருக்கிற பாத்திரம் அசுத்தப்
படுமென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அர்ச்சியசஷ்ட
வர்கள் சொல்லுமாப்போலே, தன் வாயை மூடாதவன் மூடியை வை
த்து மூடாத இந்தப் பாத்திரம்போலே யிருக்கிறான். பாத்திரத்தை
மூடாவிட்டால், சகலவித அசுத்தமும் தூசியும் அதிலே மண்டியிருக்
கும். இவ்வண்ணமே யாதொருவன் பேசுகிறதற்கு எப்போதும் வாய்தி
றந்தால், அவன் ஆத்தமத்திலே சீக்கிரமாய்ப் பாவமும் குற்றம் குறை
யும் நிறைந்திருக்கும். இஸ்பிரீத்துசாந்து இச்சத்தியத்தை உறுதிப்படு
த்திப் பலமுறை படித்துப் படித்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இதிலா
ல்லோ வெகு பேச்சுப் பேசுகிறவன் தன் ஆத்தமத்தைக் காயப்படுத்
துகிறுனென்றும் வெகுவாய்ப் பேசுகிறவன் பாவத்தை விலக்கக் கூடா

தென்றும் வெருவாய்ப் பேசுகிறதிலே பைத்தியமிருக்குமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.

இந்தச் சத்தியத்தை ஒப்பிப்பதற்கு வேறென்றையும் தேடவேண்டியதில்லை; இதைத் தினைத்தோறும் அநுபவசத்தியினாலே நாமே அறிந்திருக்கிறோம். வெருவாய்ப் பேசுகிறதிலே வருகிற பொல்லாப் பை அர்ச். கிரோகோரியார் நன்றாய்க் குறித்து எழுதிவைத்திருக்கிறார். அதைப்படியென்றால், துவக்கத்திலே நல்ல காரியத்தைப் பேசுவாய்; அதின்பின் லீன்வார்த்தை சொல்லுவாய்; அப்புறம் பகிடி பரியாசம் பண்ணுவாய்; அதின்பின் கொஞ்சம் கண்டிப்பான வார்த்தை சொல்லுவாய்; கடைசியாய்க் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் பேச்சு அதிகப்பட்டு யாதொரு காரியத்தை உள்ளதுக்கு மேலே அதிகமாய்க் கூட்டிச் சொல்லவும் அதிகமாகக் காட்டவும் ஆகைப்பட்டு உன்னை அறியாமல் சில பொய் வாயைவிட்டுப் புறப்படும்; சிலவிசை கனமான காரியமும் பொல்லாப்பான காரியமும் உன் வாயிலிருந்து வரும். அது துவக்கத்திலே சொற்பக் காரியமாயிருந்தாலும், வரவரக் கனத்த காரியமாய் வளரும். இவ்வண்ணமே வழக்கமாய் விளையாட்டுப்போலே துவக்குகிற பேச்சு வினையமாக முடியுமென்றார்.

பெரிய ஆல்பேர்த்தென்பவர் இன்னம் அதிக கண்டிப்பாய் எழுதிவைத்திருக்கிறதாவது: மவுனங் காக்காதவினைப் பசாசு எளிதாய்ச் செயித்துக் கெடுக்குமென்றார். இச்சத்தியத்தை ஒப்பிப்பதற்காக அவர் வேதாகமத்திலிருந்து எடுத்துக் காட்டின வாக்கியமாவது: பேச்சை விவக்கக் கூடாதவன் கோட்டையில்லாமல் எப்பக்கத்திலும் திறந்திருக்கிற பட்டணத்துக்கு ஒப்பாயிருக்கிறானென்றார். இவ்வசனத்தின்பேரில் அர்ச். எரோணிமுஸ் 'சொல்லுகிறதாவது: கோட்டைகொத்தளமில்லாத பட்டணத்திலே சத்துருக்கள் இடைவிடாமல் ஓடிவந்து அதைக் கொள்ளையடிப்பார்களென்று பயப்படுகிறதற்கு இடமுண்டு. இவ்வண்ணமே ஆத்துமத்துக்குக் கோட்டையாகிற மவுனத்தை அதுசரியாதவன் இடைவிடாத சோதனையில் அகப்பட்டுக் கெட்டுப்போவதற்கான ஆபத்தில் இருக்கிறான். இன்னம் இது காரியத்திலே வேறொர் விசேஷ உவமை சொல்லிக் காட்டலாம். அதாவது, ஒருவன் ஒன்றும் நீனையாமல் பல காரியத்தின்பேரில் பராகாயத் திரியும்போது, அவனைத் திடீரென்று எளிதாய்ப் பிடிக்கலாம்; ஆனால் எ

உ-ம் காண்டம், உ-ம் மி

ப்போதும் எச்சரிக்கையாயிருக்கிறுத்தம். இவ்வாதே மவுனங் காக்கலே பராகாயத் திரிகிறதினாலே, கெடுக்கும்; மவுனமும் உள்ளடக்காலும் திடீரென்று பிடிக்கக் கூடாது கெடுக்கிறது வெரு வருத்தமாயிரு

எ-ம் அ

உள்ளடக்கமும் வெளி அட

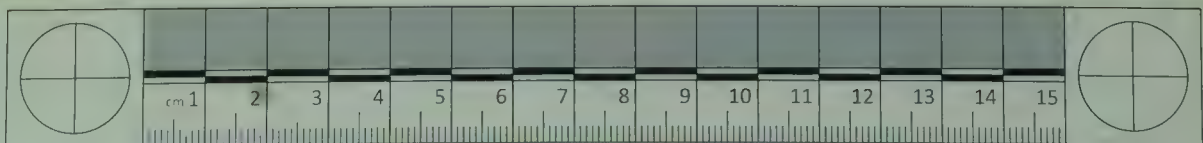
கஸ்தியுள்ள நடக்கல

பிரியமுமான

சொ

இதுவரையில் நாம் சொ

தியத்தை அறிந்துகொள்ளலாம். போதும் கவிழ்ந்துகொண்டு நடக்கும்மலும் கேளாமலும் தேவ சினேக ஊமைகளுமாயிருந்து அந்தரங்கமாயிராமல், மிகவும் இன்பமும் நடக்கிறவர்கள் சர்வேசுரனோடு கண்ணெருகிறதிலே, சகல மனவுயிரமடங்கு அதிக இன்பத்தைச் சொல்லுவோருவரும் தங்களுக்குள்ளே ஒவ்வொருவனும் தன்னால் என்னக்கொடுவென்றால், உலோனிவாசம் பரகதியாகவும் தோன்வசலித்தார். நாம் தனியேயிருக்க கவிலையென்று அர்ச். பெர்நாவுர் தனிவாசம் பண்ணும்போது, நோடு கூட இருந்ததினாலேயும் சதோஷத்தை ஆத்துமத்துக்குக்

தற்கு வேறென்றையும் தேடவே
தும் அதுபவத்தியினிலே நாமே
பெற்றினிலே வருகிற பொல்லா
புத்தித்து எழுதிவைத்திருக்கிற
திலே நல்ல காரியத்தைப் பேசுவா
ரல்லுவாய் ; அப்புறம் பகிடி பரியா
நாஞ்சம் கண்டிப்பான வார்த்தை
ஞ்ஈங் கொஞ்சமாய்ப் பேச்சு அதிக
னதுக்கு மேலே அதிகமாய்க் கூட்
டவும் அசைப்பட்டு உன்னை அறி
புறப்படுமீ; சிலவிசை கனமான கா
ல் உன் வாயிலிருந்து வரும். அது
பிரஞ்சாலும், வரவரக் கனத்த காரி
யுக்கமாய் விளையாட்டுப்போலே து
மென்றார்.

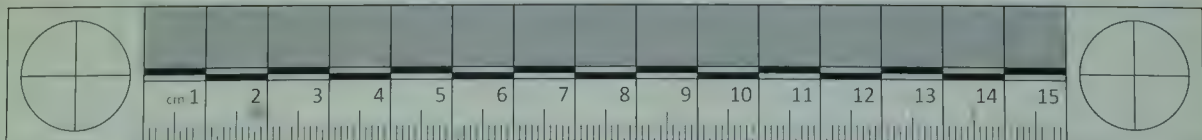
இன்னம் அதிக கண்டிப்பாய் எழு
காக்காதவனைப் பசாசு எளிதாய்ச்
ச்சத்தியத்தை ஒப்பிப்பதற்காக அ
க் காட்டின வாக்கியமாவது : பேச்
ட்டயில்லாமல் எப்பக்கத்திலும் திற
யாயிருக்கிறானென்றார். இவ்வசனத்
சொல்லுகிறதாவது : கோட்டை
ல சத்துருக்கள் இடைவிடாமல் ஒ
க்கென்று பயப்படுகிறதற்கு இட
துக்குக் கோட்டையாகிற மவுனத்
சோதனையில் அகப்பட்டுக் கெட்
க்கிறான். இன்னம் இது காரியத்தி
ல்லிக் காட்டலாம். அதாவது, ஒ
ளரியத்தின்பேரில் பராக்காய்த் திரி
எளிதாய்ப் பிடிக்கலாம்; ஆனால் எ

ப்போதும் எச்சரிக்கையாயிருக்கிறவனைத் திடீரென்று பிடிக்கிறது வ
ருத்தம். இவ்வாறே மவுனங் காக்காதவன் பல வீண்காரியத்தின்பேரி
லே பராக்காய்த் திரிகிறதிலே, பசாசு அவனை எளிதாய் ஏய்த்துக்
கெடுக்கும்; மவுனமும் உள்ளடக்கமுமாயிருக்கிறவனைப் பசாசு ஒரு
காலும் திடீரென்று பிடிக்கக் கூடாது. ஆகையால் பசாசு இவனைக்
கெடுக்கிறது வெரு வருத்தமாயிருக்கும்.

எ-ம் அதிகாரம்.

உள்ளடக்கமும் வெளி அடக்கமும் மவுனமுமாயிருக்கிறது
கஸ்தியுள்ள நடக்கையாயிராமல் இன்பமும்
பிரியமுமான நடக்கையென்று
சொல்லுவது.

இதுவரையில் நாம் சொன்னதைக் கொண்டு ஒரு கனமான சத்
தியத்தை அறிந்துகொள்ளலாம். அதென்னவென்றால், கண்ணை எப்
போதும் கவியுந்துகொண்டு நடந்து அவசரமில்லாத பேச்சுப் பேசா
மலும் கேளாமலும் தேவ சினேகத்துக்காகச் செவிடரும் ருருடரும்
ஊமைகளுமாயிருந்து அந்தரங்கமாய் நடக்கிறது கஸ்தியும் சஞ்சலமு
மாயிராமல், மிகவும் இன்பமும் பிரியமுமான நடக்கையாமே. இப்படி
நடக்கிறவர்கள் சர்வேசுரனோடு கூட இருந்து அவரோடு பேசிக்கொ
ண்டிவருகிறதிலே, சகல மனுஷரோடும் சஞ்சரிக்கிறதைப் பார்க்க ஆ
யிரமடங்கு அதிக இன்பத்தைச் சுகித்ததுபவிப்பார்கள். இதிலால்
லோ ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குப் பிரியம்போலே நினைக்கட்டும்; எ
னென்றால் ஒவ்வொருவனும் தன் புத்திக்கு ஒத்த பிரகாரம் நினைப்பா
ன். எனக்கோவென்றால், உலோக சஞ்சாரம் சிறைச்சாலையாகவும் த
னிவாசம் பரகதியாகவும் தோன்றுகிறதென்று அர்ச். எரோணிமுஸ்
வசரித்தார். நாம் தனியேயிருக்கும்போது, ஒருகாலும் தனியேயிருக்
கவில்லையென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் அருளிச்செய்தார். அதாவது, அ
வர் தனிவாசம் பண்ணும்போது, எல்லாருக்கும் மேலான சர்வேசுர
னோடு கூட இருந்ததினாலேயும் சர்வேசுரன் மாத்திரம் ஸ்திரமான சந்
தோஷத்தை ஆத்துமத்துக்குக் கொடுக்கலாமென்பதிலேயும் அப்

போது அவர் மனம் சந்தோஷப்பட்டு அக்களித்தவென்று அர்த்தமாகும். சர்வேசரனோடு உள்ளத்தில் சம்பாஷித்து ஞானத்தையும் செபத்தியான மதுரத்தையும் சுகித்தபுவியாதவர்கள் மேற்சொன்ன நடக்கை கஸ்தியும் சஞ்சலமுமுள்ள நடக்கையென்று எண்ணுவார்கள்; ஆனால் மெய்யான சந்தியாசிக்கு அது ஆறுதலும் இன்பமும், நிறைந்த ஒழுக்கமாயிருக்கும்.

இந்தச் சத்தியம் இன்னமொரு தப்பிதத்தை அறிந்துகொள்ளுகிறதற்குதவும். அதென்னவென்றால், மனுஷர் தங்களைப்போலே மற்றவர்களையும் நினைக்கிறதினாலே, யாதொரு சந்தியாசி உள்ளடக்கமும் வெளி அடக்கமுமாயிருந்து கண்ணைக் கவிழ்த்துகொண்டு நடந்து மற்றவர்களைப்போலே வழியில் எதிர்ப்புகிறவர்களோடு பேசிக்கொண்டு நில்லாததைக் கண்டு அவருக்கு ஏதோ சோதனை வந்து உபாதிக்கிறதாக்கும், ஏதோ கஸ்தி அவர் மனதைப் பிடித்திருக்கிறதாக்குமென்று சிலர் தப்பிதமாய் எண்ணுவார்கள். இன்னம் சிலவிசை இதின் நிமித்தம் அவரைத் தொந்தரிக்கிறதினாலே, அவர் வெட்கப்பட்டுத் தாம் துவக்கின அடக்க ஒடுக்கத்தையும் மவுனத்தையும் விட்டுவிடுகிறதற்கு இவர்கள் அநந்தமுறை காரணமாயிருப்பார்கள். சிலருடைய பத்திக் குறைச்சலினாலேயும் பராக்கினாலேயும் மற்றவர்களுக்கு ஒவ்விடமாய்ப் பொல்லாப்பு வராதபடிக்கு மகா எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும். உள்ளடக்கமும் மவுனமும் உனக்குப் பிரியமாயிராததினாலே, உன் சகோதரருக்கும் பிரியமில்லைபென்று நினைக்கிறாயோ? அவர்களுடைய அடக்க ஒடுக்கம் உன் அடக்கமற்ற நடக்கையை இடைவிடாமல் கண்டிக்கிறப்போலே இருக்கிறதினாலே, அதைப் பொறுக்க உன்னாலே கூடாதுக்கும். இவ்வளவு பரிசுத்த முயற்சியை அவர் அனுசரிக்கட்டும்; உன்னைப் பார்க்க அவர் சந்தோஷமாயிருக்கிறார்; அவர் ஞான சந்தோஷத்தையும் மன அக்களிப்பையும் சுகித்தபுவியாக்கிறார். இதினால்லோ தேவ ஊழியர் வெளிப் பார்வைக்குக் கஸ்தியும் உள்ளத்தில் சந்தோஷமுமாயிருக்க வேண்டுமென்று அர்ச்சு, சின்னப்பர் கற்பித்திருக்கிறார். அவர் எவ்வளவு கஸ்திபாதித் தோன்றினபோதிலும், அவரிடத்தில் கஸ்தியில்லை; அவருடைய சந்தோஷம் மனசுக்குள்ளே அடங்கியிருக்கின்றது. மன சந்தோஷமாத் திரம் ஸ்திரமான சந்தோஷமென்று கிறிஸ்துவர்களும் மல்லாமல் அஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் முதலாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பூமிமேலே கிடக்கிற தங்கம் உத்தமமான தங்கமல்ல;

ல; ஆனால் பூமியின் அடியிலே கிடக்கிற தங்கமே உத்தமமான சாடையிலும் வெளியிலும் தேவதோஷமல்ல; இது அநந்தமுறையுத்துக்குள்ளே மறைந்திருக்கிறது. ஆத்தும பரிசுத்தத்தனத்தையுள் எல்லாத் தையும் உறுதியாய்வுகள் எல்லாத்துக்கும் மேற்பட்டவுமாம் மெய்யான திருத்தியுமா

அ-ம்

பேசும்போது நாம் எவ்வளவு

கிர்த்தாவே, என் வாங்குந்ருக்குக் கதவும் போடுமென்று தேவ அர்ச்சு. அம்புரோசியாரும் அர்ச்சுடாகிற பர்பல பொல்லாப்புக்காக வேணுமென்று போதித்துக் கண்டன! நாங்கள் ஊமைகளாக வேண்டலை, இல்லை, ஊமைகளாக வேண்டுமென்னும் புண்ணியமல்ல; வேறு போது பேசாமலிருப்பதே மவுனப்பொருத்திருக்கிறது மட்டசனருக்கும்போது அவசரமானம்தொடாமலிருப்பதே மட்டசனந்து வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கும் நேரம் உண்டு; பேசுவதற்குண்டையும் சரியாய்ச் செய்வதே வேண்டியபோது, பேசாதிருந்

அக்களித்ததென்று அர்த்தமா
ம்பாஷித்து ஞானத்தையும் செப
வியாதவர்கள் மேற்சொன்ன நட
க்கைபென்று எண்ணுவார்கள் ;
ஆறுதலும் இன்பமும் ஈறிதைந்த

தப்பித்ததை அறிந்துகொள்ளுகி
மனுஷர் தங்களைப்போலே மற்றவ
ரரு சந்திராசி உள்ளடக்கமும் வெ
கவியிட்டுக்கொண்டு நடந்து மற்றவ
கிறவர்களோடு பேசிக்கொண்டு நி
சோதனை வந்து உபாதிக்கிறதா
பிடித்து நுக்கிறதாக்குமென்று சி
நின்னம் சிலவிசை இதின் நிமித்தம்
அவர் வெட்கப்பட்டுத் தாம் துவக்கி
தையும் விட்டுவிடுகிறதற்கு இவர்க
ர்கள். சிலருடைய பத்திக்குறை
ற்றவர்களுக்கு இவ்விதமாப்பப் பொ
ச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். உ
பிப்ரியமாயிராததினாலே, உன் ச
நினைக்கிறாயோ? அவர்களுடைய
நடக்கையை இடைவிடாமல் கண்
ப. அதைப் பொறுக்க உன்னாலே
முயற்சியை அவர் அதுசரிக்கட்டு
ஷமாயிருக்கிறார்; அவர் ஞான சந்
தும் சுகித்தபுபவக்கிறார். இதனால்
வைத்துக் கஷ்டமும் உள்ளத்தில் ச
ய அர்ச். சின்னப்பர் கற்பித்திருக்கி
தான், நின்னப்போதிலும், அவரிடத்தி
தாஷம் மனசுக்குள்ளே அடங்கியி
ரெம் ஸ்திரமான சந்தோஷமென்று
ண சாஸ்திரிகள் முதலாய்ச் சொல்
கிற தங்கம் உத்தமமான தங்கமல்

ல; ஆனால் பூமியின் அடியிலே பூமியின் கற்பத்துக்குள்ளே மறைந்து
கிடக்கிற தங்கமே உத்தமமான தங்கம். இவ்வாறே வாக்கிலும் முகச்
சாடையிலும் வெளியிலும் தோன்றுகிற சந்தோஷம் மெய்யான சந்
தோஷமல்ல; இது அந்தமுறை மனசினால் உண்டாகிறதில்லை. இரு
தயத்துக்குள்ளே மறைந்திருக்கிற சந்தோஷமே மெய்யான சந்தோஷ
ம். ஆத்தும பரிசுத்தத்தனத்தை அடைந்து அழிந்துபோகிற நன்மைக
ள் எல்லாத்தையும் உறுதியாய்ப் பிறக்கணித்து இப்பிரபஞ்ச காரியங்
கள் எல்லாத்துக்கும் மேற்பட்டவனாயிருக்கிறதே மெய்யான சந்தோ
ஷமும் மெய்யான திருத்தியுமாகும்.

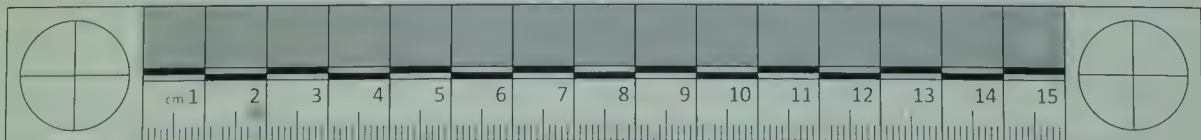
அ-ம் அதிகாரம்.

(:0:)

பேசும்போது நாம் எவ்வளவு எச்சரிக்கையாய் இருக்க

வேண்டுமென்று சொல்லுவது.

கிர்த்தாவே, என் வாய்க்குக் காவலும் என் உதட்டை மூடுகிறத
ற்குக் கதவும் போடுமென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது.
அர்ச். அம்புரோசியாரும் அர்ச். கிரேகோரியாரும் நாக்கினால் உண்
டாகிற புர்பல பொல்லாப்புக்களை விலக்குவதற்காக நாம் மவுனம்காக்
க வேண்டுமென்று போதித்துக் கடைசியிலே சொல்லுகிறதாவது: என்
ன! நாங்கள் ஊமைகளாக வேண்டுமோவென்று கேட்பீர்களாக்கும். இல்
லை, இல்லை, ஊமைகளாக வேண்டியதில்லை. பேசாமலிருக்கிறது மவுன
மென்னும் புண்ணியமல்ல; வேண்டியபோது பேசி, அவசரமில்லாத
போது பேசாமலிருப்பதே மவுனமென்னும் புண்ணியம். இப்படியே சா
ப்படாமலிருக்கிறது மட்டசனமென்னும் புண்ணியமல்ல; அவசரமாயி
ருக்கும்போது அவசரமானமட்டம் சாப்பட்டு மற்றதெல்லாத்தையும்
தொடாமலிருப்பதே மட்டசனமென்னும் புண்ணியம். இவ்விதத்துசா
ந்து வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிறதபோலே, பேசாமலிருப்பத
ற்கும் நேரம் உண்டு, பேசுவதற்கும் நேரம் உண்டென்றார்கள். இவ்விர
ண்டையும் சரியாய்ச் செய்வதற்கு விவேகம் வேணும்; ஏனென்றால்
வேண்டியபோது, பேசாதிருந்தால் குற்றமாயிருக்கலாம்; அப்படியே

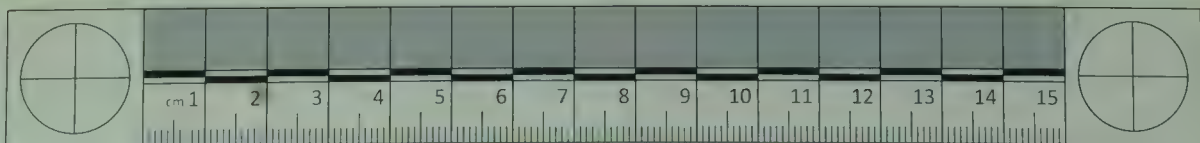

அவசரமில்லாதபோது, பேசினால் சூற்றமாயிருக்கும். இவ்விரண்டு சத்தியத்தையும் மேற்சொன்ன வேத வாக்கியத்தில் குறித்துக்காட்டியிருக்கின்றது : கர்த்தாவே, என் வாய்க்குக் காவலையும் என் உதட்டை மூடுகிறதற்குக் கதவையும் போடுமென்று சொல்லியிருக்கின்றது. அர்ச்சு, கிரேகோரியார் சொல்லுமாப்போலே, என் வாய்க்குக் காவல் வைப்போடுமென்றும் கதவு போடுமென்றும் சர்வேசுரனிடத்தில் கேட்டிருக்கிற தேயல்லாமல் அதை ஒருகாலும் திறவாதபடிக்கு சுவர் வைப்போடுமென்று சொல்லவில்லை ; கதவுப்பாட்டிருந்தாலும், அவசரத்துக்குத் தக்கது அதைத் திறக்கலாம் சாத்தலாமென்கிறதிலே, அவசரத்துக்குத் தக்கது வாயை திறக்க வேண்டுமென்றும் மூட வேண்டுமென்றும் இதுவே மவுனமென்கிற புண்ணியமென்றும் தெளிவாய்க் காட்டியிருக்கின்றது. ஞானியானவரும் வேதாகமத்தில் இந்த மன்றாட்டைக் கேட்டிருக்கிறார். அதைப்படியென்றால், என் வாய்க்குக் காவல் வைப்பதார்? என் உதட்டிலே நான் சூற்றம் கட்டிக்கொள்ளாதபடிக்கும் என் நாக்கிலே நான் கெட்டுப்போகாதபடிக்கும் என் உதட்டிலே ஞானமென்னும் முத்திரை போடுகிறதாரென்றார். சரியாய்ப் பேசுகிறதற்கு வேகு யோசனையும் எச்சரிக்கையும் வேண்டியிருப்பதினாலே, தம்முடைய நாக்குத் தம்மைக் கெடுத்துபோடுமென்று ஞானியானவர் பயந்து வேண்டியபோது மாத்திரம் வாய் திறந்து அதை மூடுகிறதற்கு அவசரமான விவேகத்தைச் சர்வேசுரனிடத்தில் அவர் கேட்டு மன்றாடினது ஞாயந்தானே. ஏனென்றால் பேசும்போது, ஒரே காரியத்தை அநுசரியாமல் விட்டுவிட்டாலே போதும் ; பெரிய சூற்றமுண்டாகலாம். தகுந்தாப்போலே விவேகமாய்ப் பேசுகிறதற்கு ஒரு எச்சரிக்கையும் விடாமல் சகல எச்சரிக்கையையும் அநுசரிப்பது அவசரம். நன்மைக்கும் தின்மைக்கும் வித்தியாசமேதென்றால், நன்மை செய்வதற்கு அவசரமான குணபாடுகள் எல்லாதையும் ஒரே நேரத்தில் அநுசரிக்க வேண்டும் ; ஆனால் ஒரு குணபாட்டை மாத்திரம் அநுசரியாமல் விட்டுவிட்டால், அது தின்மையாவதற்குப் போதும்.

நன்றாய்ப் பேசுகிறதற்கு அவசரமான எச்சரிக்கை இன்னதென்று அர்ச்சு, பசிலியார் அர்ச்சு, அம்புரோசியார் அர்ச்சு, பெர்னாதுஸ் முதலிய பல அர்ச்சுபுத்திரர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பேசும் முன்னே என்ன சொல்லவேண்டுமென்று நன்றாய் யோசிக்கிறது முக்கியமான முதல் எச்சரிக்கையாகும். நமது அவயவங்கள் இருக்கும் வகையை

யோசித்தால், இந்தச் சத்தியத்தின்னொன்றால் எல்லாச் சத்தியத்தையும் திறந்திருக்கின்றது ; நாக்குத் திறந்தால், இரண்டு சுவர் போடுகிறதற்கு எப்போதும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவது ஒவ்வொரு மெதுவாயும் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவது ஒவ்வொரு பர் வசனத்தார், நாக்கின் கூறுக்கிக் காட்டும். அதென்னவென்றால் உண்டு ; அதிலே ஒன்று சத்திலே போய்ச் சேரும் ; வேறொன்று புத்தி தங்குகிற இடமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதிலே நாம் சொல்லுவது வேண்டுமென்றும் புத்தி அமைவாய்க் காட்டியிருக்கின்றது. அர்ச்சு ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நாக்கிலே ரத்தினாலே இராவவேண்டுமென்றும் தயத்தில் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று புத்தியைக் கொண்டு சொன்னதுபோலே, பைத்திய வித்தியாசமேதென்றால், எல்லாருக்கும் ; புத்தியுள்ளவனுடைய காரணமைய நாக்ரு அவன் இவனுடைய இருதயம் வாயில் அவன் இருதயம் சம்மதித்துக் கும் நாக்ரு இரண்டும் ஒன்றுடைய வாய் இருதயத்திலிருந்து தெல்லாம் இருதயத்திலிருந்து ஒத்திருக்கும். அவனுடைய நாப்பத்தியகாரணமைய இருதயம்

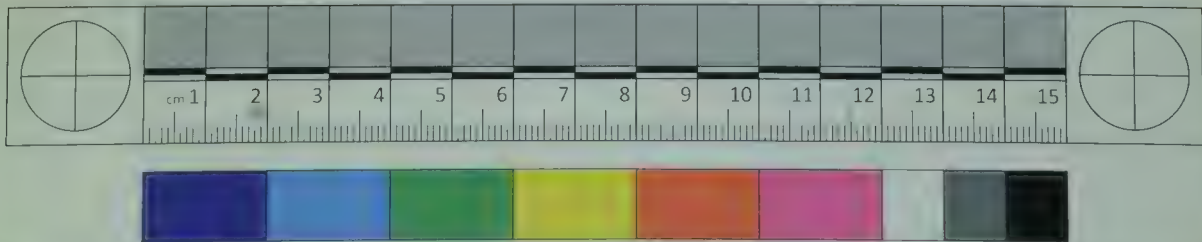
அர்ச்சு, சிப்பிரியான் சொன்ன மரியாதையுமுள்ளவன்

தந்தையருக்கும், இவ்விரண்டு ச
வாக்கியத்தில் குறித்துக்காட்டிய
புக்கு. காவலையும் என் உதட்டை
ன்று சொல்லியிருக்கின்றது. அர்
லே, என் வாய்க்குக் காவல் வைபு
வேசரவரிடத்தில் கேட்டிருக்கிற
வாதபடிக்கு சுவர் வைபுமென்று
லும், அவசரத்துக்குத் தக்கது அ
புனிலே, அவசரத்துக்குத் தக்கது
வேணுமென்றும் இதுவே மலைய
வாய்க் காட்டியிருக்கின்றது. ஞா
மன்றாட்டைக் கேட்டிருக்கிறார்.
க் காவல் வைப்பதார்? என் உதட்
ளாதபடிக்கும் என் நாக்கிலே
உதட்டிலே ஞானமென்னும் மு
யாய்ப் பேசுகிறதற்கு வெகு யோச
ப்பதிலே, தம்முடைய நாக்குத்
னியானவர் பயந்து வேண்டியபோ
ழடுகிறதற்கு அவசரமான விவேக
ட்டி மன்றாடினது ஞாயந்தானே.
ரியத்தை அதுசரியாமல் விட்டுவி
ண்டாகலாம். தகுந்தாப்போலே
ச்சரிக்கையும் விடாமல் சகல எச்ச
னம்மக்கும் தின்மைக்கும் வித்
தற்கு அவசரமான குணபாடுகள்
துசரிக்க வேண்டும்; ஆனால் ஒரு
மல் விட்டுவிட்டால், அது தின்
மான எச்சரிக்கை இன்னதென்
லியார் அர்ச். பெர்நாதுஸ் முதலிய
ிருக்கிறார்கள். பேசும் முன்னே
யப் யோசிக்கிறது முக்கியமான
வயவங்கள் இருக்கும் வகையை

யோசித்தால், இந்தச் சத்தியத்தை நன்றாய் அறிந்து கொள்ளலாம். எ
னென்றால் எல்லாச் சத்தத்தையும் கேட்பதற்காகக் காது எப்போது
ம் திறந்திருக்கின்றது; நாக்குக்குப் பல்லும் உதடுமொகிற இரண்டு வே
லி அல்லது இரண்டு சுவர் போட்டிருக்கின்றது. இதினாலே நாம் பே
சுகிறதற்கு எப்போதும் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேணுமென்றும் கேட்
பதற்கு எப்போதும் தயாராயிருக்க வேணுமென்றும் காட்டியிருக்கின்
றது. இதினாலல்லோ ஒவ்வொருவனும் கேட்கத் துரிதமாயும் பேச
மெதுவாயும் இருக்க வேணுமென்று அப்போஸ்தலரான அர்ச். யாகப்
பர் வசனித்தார். நாக்கின் கூறுபாடே இது காரியத்தை நமக்கு விள
க்கிக் காட்டும். அதென்னவென்றால், நாக்கிலே இரண்டு இரத்தத் தா
ரை உண்டு; அதிலே ஒன்று சகல கிரிகைகளுக்கு ஊற்றுகிற இருதய
த்திலே பொய்ச் சேரும்; வேறொன்று மூளைவாக்கும் போகும். மூ
ளை புத்தி தங்குகிற இடமென்று ஞான சாஸ்திரிகள் சொல்லியிருக்கி
றார்கள். இதிலுமே நாம் சொல்லுகிறதெல்லாம் இருதயத்திலிருந்து
வரவேணுமென்றும் புத்தி அதை நடப்பிக்க வேணுமென்றும் தெளிவா
ய்க் காட்டியிருக்கின்றது. அர்ச். அகுஸ்தின் சொல்லுகிறதும் இதுவே:
ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நாக்கிலிருந்து புறப்படும் முன்னே அதை அ
ரத்திலுமே இராவவேணுமென்றார். முந்த முந்த வார்த்தையை இரு
தயத்தில் பிறப்பிக்க வேண்டும்; அப்புறம் வாயைவிட்டுப் புறப்படும்
முன்னே புத்தியைக் கொண்டு அதை இராவவேண்டும். ஞானியானவ
ர் சொன்னதுபோலே, பைத்தியக்காரனுக்கும் புத்தியுள்ளவனுக்குமுன்
ள் வித்தியாசமேதென்றால், பைத்தியகாரனுடைய இருதயம் வாயிலி
ருக்கும்; புத்தியுள்ளவனுடைய வாய் இருதயத்திலிருக்கும். பைத்திய
காரனுடைய நாக்கு அவன் இருதயத்தை வெளியே இழுக்கிறதிலுமே,
அவனுடைய இருதயம் வாயிலிருக்கும்; வாயிலே வருகிறதெல்லாம்
அவன் இருதயம் சம்மதித்துக் கொள்ளும்; ஆகையால் அவன் இருதய
மும் நாக்கும் இரண்டும் ஒன்றுபோலிருக்கும். ஆனால் புத்தியுள்ளவனு
டைய வாய் இருதயத்திலிருக்கும்; எனென்றால் அவன் சொல்லுகிற
தெல்லாம் இருதயத்திலிருந்து புறப்படும்; அது புத்திஞாயத்துக்கு
ஒத்திருக்கும். அவனுடைய நாக்கு இருதயத்துக்குப் பணிந்திருக்கும்;
பைத்தியகாரனுடைய இருதயம் நாக்குக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கும்.

அர்ச். சிப்பிரியான் சொல்லுமாப்போலே, மட்டசனமும் மே
னா மரியாதையுமுள்ளவன் முந்த முந்த வாயில் வைத்த சாப்பாட்

டை வெருநேரம் மென்று அப்புறம் விழுங்குவான். அப்படியே புத்தியும் ஸிவேகமுமுள்ளவன் வார்த்தையை இருதயத்தில் வைத்து வெருநேரம் சிந்தாக்கிப் பாராமல் வாயை விட்டுப் புறப்படவிட மாட்டான். புத்தியும் யோசனையுமில்லாமல் சொன்ன வார்த்தையினாலே சூண்டையும் சச்சரவுமுண்டாகிறது வழக்கம். வேறொரு அச்சியசிஷ்டவர் சொன்னதுபோலே, செலவு பண்ண எவ்வளவு எச்சரிக்கையோடு மனுஷர் பணப்பையைத் திறப்பார்களோ, அவ்வளவு எச்சரிக்கையோடு நாமும் பேசுகிறதற்கு வாய் திறக்க வேண்டும். எவ்வளவு மெள்ளப் பணப்பையைத் திறப்பார்களென்று பார். யாதொருவனுக்குப் பணம் கொடுக்கவேண்டுமோ? எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டுமென்று முந்த முந்த நன்றாய்க் கணக்கு பார்ப்பார்கள். அவ்வண்ணமே இவ்வளவு எச்சரிக்கையோடும் யோசனையோடும் பேச வாய் திறக்க வேண்டும். முந்த முந்தப் பேச வேண்டுமோவென்றும் அதின்பின் என்ன பேச வேண்டுமென்றும் யோசித்துப் பார். ஒருவன் வேறொருவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைப் பார்க்க அதிகம் கொடாதிருக்கிறதுபோலே, நீயும் பேச வேண்டியதைப் பார்க்க அதிகம் பேசாதே. அர்ச்! பொனவெந்தூர் சொல்லுகிறதும் இதற்கு ஒத்திருக்கும்; பொருளாசைக்காரன் பணத்திலே பிசினியா யிருக்கிறதுபோலே, நாமும் வார்த்தையிலே பிசினியா யிருக்க வேண்டுமென்றார்.

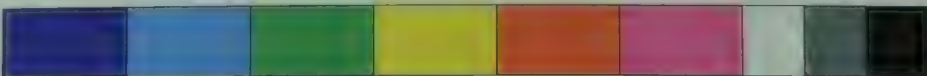
அர்ச். பெர்நர்துஸ் இதைவிட அதிகமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், வார்த்தை நாக் கை விட்டுப் புறப்படுமுன்னே, அதைப் புத்தியாகிற அரத்தைக் கொண்டு இரண்டு விசை இராவவேண்டுமென்றார். அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லுகிறதும் இதுவே. அர்ச். எபிரேமென்பவர் சொல்லிக் காட்டினபிரகாரம் ஆமோனென்னும் மடாதிபதி சொன்னதாவது : நீ பேசுமுன் என்ன சொல்ல வேண்டுமென்றும் என் அதைச் சொல்ல வேண்டுமென்றும் முந்த முந்தச் சர்வேசுரனிடத்தில் சொல்லிக் காட்டு. அதின்பின் நீ பேசவேண்டுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிறதினாலே, அவர் சித்தத்தை நிறைவேற்றுகிறதற்காகப் பயமில்லாமல் பேசுவென்றார். நாம் நன்றாய்ப் பேசுகிறதற்கு அது சரிக்கவேண்டிய பிரதான எச்சரிக்கை இதுதான். இதை மாத்திரம் நன்றாய் அதுசரித்தால், மற்றதெல்லாத்தையும் எளிதாய் அதுசரிக்கலாம்.

நாம் அதுசரிக்கவேண்டிய இரண்டாம் எச்சரிக்கையேதென்றால்,

என் பேசவேண்டுமென்று யோசிக்கலதாயிருக்கிறது பற்றாது; அனாமம். சிலவிசை மனுஷர் பத்திக்குறிங்களைப் பத்தியுள்ளவர்களென்று எண்ணுப்படியாய்ப் பேசுகிறதும் மகிமையும் பைத்தியமுமென்று.

மூன்றாவது, பேசுகிறவன் என்னும் ஆர் முன்பாகப் பேசுகிற அர்ச். பசிலியார் சொல்லியிருக்களாயிராதவர்களும் விருத்தாப விதம் இன்னதென்று காட்டுவ புத்திமதி சொல்லியிருக்கிறார். மத்திலிருந்து எடுத்துக் காட்டியானவர் சொன்ன வாக்கியமாவது சங்கத்தில் வெரு பேச்சுப் பேசு சொன்னதுபோலே, வாலிபர் பெருக்கிறது பெரிய மனுஷருக்குச் சமரியாதைக்கும் அடையாளமாயின் மவுனங் காக்கிறவன் அவருக்கு யாதையையும் காட்டுகிறான். அதேளியாய் விளக்கிக் காட்டிச் சொட்டத்தில் உள்ளடக்கத்தை உண்டவர்களாக்குகிறதுபோலே, பெருக்கை நம்மை மேரை மரியாதையுமவுனத்தோடும் அடக்க ஒடுக்கம்.

அர்ச். அம்புரோசியார் சொல்ல வேண்டுமென்று யோசிக்கிறது நரத்தில் பேசுகிறது புத்தியுள்ளவோ புத்தியுள்ளவன் தருந்தினால் புத்தியில்லாதவனும் தருநர்க்க மாட்டார்களென்று ஞானியார்த்துப் பேசுகிறவர்களைக் குறித்தல் சொல்லியிருக்கிறதாவது.

புழங்குவான். அப்படியே புத்தி
ய இருதயத்தில் வைத்து வெரு
ட்டிப் புறப்படவிட மாட்டான்.
என் வார்த்தையினாலே சண்டை
வேறொரு அச்சியசுஷ்டவர்
எவ்வளவு எச்சரிக்கையோடு மனு
அவ்வளவு எச்சரிக்கையோடு நா
ன்டும். எவ்வளவு மௌனப் பண
யாதொருவனுக்குப் பணம் கொ
வேணுமென்று முந்த முந்த நன்
ண்ணமே இவ்வளவு எச்சரிக்கை
பதிக்க வேண்டும். முந்த முந்த
சின் என்ன பேச வேணுமென்று
ருவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய
திருக்கிறதபோலே, நீயும் பேச
பாதே. அர்ச்! பொனவெந்தார்
ம்; பொருளாசைக்காரன் பணத்
தாமும் வார்த்தையிலே பிசினியா

அதிகமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்.
கை விட்டுப் புறப்படுமுன்னே, அ
ளடு இரண்டு விவச இராவவேணு
சொல்லுகிறதுமிகவே. அர்ச். எபி
காரம் ஆமோனென்னும் மடாதி
என்ன சொல்ல வேணுமென்றும்
ம் முந்த முந்தச் சர்வேசுரனிடத்
நீ பேசவேணுமென்று சர்வேசுர
நித்தத்தை நிறைவேற்றுகிறதற்கா
ரம் நன்றாய்ப் பேசுகிறதற்கு அது
க இதுதான். இதை மாத்திரம் ந
தத்தையும் எவிரதாய் அதுசரிக்க

ன்டாம் எச்சரிக்கையெதென்றால்,

ஏன் பேசவேணுமென்று யோசிக்கவேணும். நாம் சொல்லுகிறத நல்
லதாயிருக்கிறது பற்றாது; அதை நல்ல கருத்தோடு சொல்ல வேண்டு
ம். சிலவிசை மனுஷர் பத்திக்குரிய பேச்சுப் பேசுவார்கள்; ஆனால் த
ங்களைப் பத்தியுள்ளவர்களென்றும் கெட்டிக்காரரென்றும் மற்றவர்கள்
எண்ணப்படியாய்ப் பேசுகிறதென்க. இது கள்ள ஞானமும் வீண்
மகிமைமும் பைத்தியமுமென்று அர்ச். பொனவெந்தார் வசனித்தார்.

முன்றாவது, பேசுகிறவன் தான் ஆரென்றும் ஆரோடு பேசுகிறே
னென்றும் ஆர் முன்பாகப் பேசுகிறேனென்றும் யோசிக்க வேணுமென்
று அர்ச். பசிலியார் சொல்லியிருக்கிறார். அதின்பின் வாலிபரும் குரு
க்களாயிராதவர்களும் விருத்தாப்பியரோடும் குருக்களோடும் பேசுகி
ற விதம் இன்னதென்று காட்டுவதற்காக வெகு பிரயோசனமான பல
புத்திமதி சொல்லியிருக்கிறார். இதை ஒப்பிப்பதற்காக அவர் வேதாக
மத்திலிருந்து எடுத்துக் காட்டின பல வாக்கியங்களுக்குள்ளே ஞானி
யானவர் சொன்ன வாக்கியமாவது: குருக்களும் பெரியோரும் கூடான
சங்கத்தில் வெகு பேச்சுப் பேசாதே யென்றார். அர்ச். பெர்நாதுஸ்
சொன்னதுபோலே, வாலிபர் பெரிய மனுஷருக்கு முன்பாகப் பேசாதி
ருக்கிறது பெரிய மனுஷருக்குச் சங்கையாகும். மவுனம் பயத்துக்கும்
மரியாதைக்கும் அடையாளமாயிருக்கிறதினாலே, யாதொருவருக்கு மு
ன் மவுனங் காக்கிறவன் அவருக்கு வெகு கீழ்ப்படிதலையும் மேலா மரி
யாதைபையும் காட்டுகிறான். அர்ச். பொனவெந்தார் இன்னம் இதைத்
தெளிவாய் விளக்கிக் காட்டிச் சொல்லுகிறதாவது: தேவ பாயம் நம்மி
டத்தில் உள்ளடக்கத்தை உண்டாக்கி நம்மைச் சர்வேசுரனுக்கு உகந்
தவர்களாக்குகிறதபோலே, பெரியோருக்கு நாம் செய்யவேண்டிய சங்
கை நம்மை மேலா மரியாதையுள்ளவர்களாக்கி அவர்கள் சமூகத்தில்
மவுனத்தோடும் அடக்க ஒடுக்கத்தோடும் இருக்கச்செய்யுமென்றார்.

அர்ச். அம்பரோசியார் சொல்லுமாப்போலே, எப்போது பேச
வேணுமென்று யோசிக்கிறது நாலாம் எச்சரிக்கையாகும். தகுந்த நே
ரத்தில் பேசுகிறது புத்தியுள்ளவனுக்கடுத்த குணமாமே. இதனால்
லோ புத்தியுள்ளவன் தகுந்த நேரம் வருமட்டும் பேச மாட்டான்; ஆ
னால் புத்தியில்லாதவனும் துருதுருத்தவனும் தகுந்த நேரத்தைப் பா
ர்க்க மாட்டார்களென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். தகுந்த சமயம்
பார்த்துப் பேசுகிறவர்களைக் குறித்து இஸ்பிரீத்துசாந்து வேதாகமத்
தில் சொல்லியிருக்கிறதாவது: தகுந்த நேரத்தில் சொன்ன வார்த்தை

தை வெள்ளிக் கட்டிலின்மேலே இருக்கிற தங்கப்பழத்துக்கு ஒப்பா குமென்றார். தருந்த நேரத்தில் சொல்லாத வார்த்தை வினாகும்; தகாத நேரத்தில் எவ்வளவு நல்ல காரியம் சொன்னாலும், அது அருவருப்புக்குரியதாமே. பைத்தியகாரனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற வார்த்தை தள்ளுபடியாகும்; ஏனென்றால் அவன் தருந்த நேரத்தில் அதைச் சொல்லுகிறதில்லைபென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். அன்றியும் மற்றவர்கள் பேசும்போது, குறுக்கே பேசப் பட்டாது; ஏனென்றால் இது மரியாதைக்கும் தாழ்ச்சிக்கும் அடாத காரியமாமே; வேறொருவர் பேசும்போது, ஊடே பேசுகிறவன் தருந்த நேரத்தில் பேசுகிறவன்ல்ல. இதிலுல்லோ பேச்சு நடுவிலே பேசத் துணியாதேயென்று ஞானியானவர் சொல்லியிருக்கிறார். ஒருவன் சொல்லுகிறதைச் சொல்லி முடிக்குமட்டும் காத்திருந்து அப்புறம் பேசு. ஞானியானவர் இன்னம் இது காரியத்தில் சொல்லுகிறதாவது; உன்விடத்தில் சொல்லுகிறதைக் கேட்டுக்கொண்டபின் மறுமொழி சொல்லு; கேட்கிறதுக்குமுன் மறுமொழி சொல்லுகிறவன் தான் பைத்தியகாரனென்றும் இகழ்ச்சிக்குரியவனென்றும் காட்டுகிறானென்று சலோமோன் சொல்லியிருக்கிறார். இன்னின்ன காரியத்தைச் சொல்லப் போகிறார்களென்று ஒருவன் தப்பிதமாய் நினைத்துத் தகாத மறுமொழி சொல்லுவான். ஆகிலும் அவர்கள் சொல்ல நினைத்தது அதுவல்ல; ஆகையால் அவனுடைய துருதுருத்ததனத்தினாலே தன் பைத்தியத்தைக் காண்பித்தான். மறுமொழி சொல்லவேண்டிய விதத்தைக் குறித்து அர்ச். பசிலியார் இன்னொரு புத்தி சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், யாராகிலும் யாதொருவரிடத்தில் ஒரு கேள்வி கேட்கும்போது, நீ மவுனமாயிரு; நீ மற்றவர்களோடுகூட இருக்கும் தருணத்தில் யாதொரு காரியத்தின்பேரில் அங்கேயிருக்கிறவர்கள் எல்லாருடைய எண்ணம் என்னவென்று பொதுவிலே கேட்டு உன்னைக் குறித்து விசேஷித்துக் கேளாவிட்டால், எல்லாப் பேராலேயும் நீ மறுமொழி சொல்ல ஏற்படாதே. இப்படி எல்லாருக்கும் முதலாளியாக நீ ஏற்படுகிறது தாழ்ச்சிக்கடாத காரியம்; உன்னுடைய எண்ணம் என்னவென்று உன்னை விசேஷித்துக் கேட்கிறவரைக்கும் பேசாமலிரு; இதுவே நீ செய்ய வேண்டிய உத்தம காரியம்.

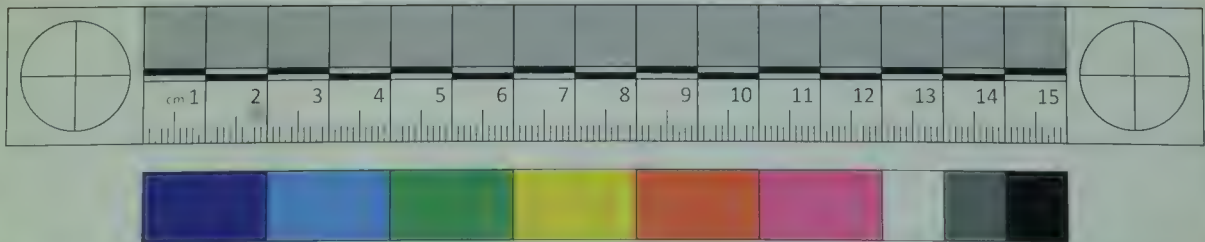
நன்றாய்ப் பேசுவதற்கு அர்ச்சியசில்டவர்கள் குறித்திருக்கிற ஐந்தாம் எச்சரிக்கை யேதென்றால், பேசும்போது சாடையும் சத்தமும்

மேரை மரியாதைக்கு அடித்ததா கற்பித்திருக்கிறது மிதுவே. அது தருந்த விதமாய்த் தாழ்ந்த சத்தம் பேச வேண்டுமென்று கற்பித்திருக்கிறது பிரதான ஒழுங்குகள் லாசரை உயிர்த்தெழுப்பப் போரு முன்கொண்டுவந்தாள்; அதின்பின்போய்ச் சுவாமி வந்திருக்கிறார், மாய்த் தன் தங்கச்சியாகிய மரியாதையில் சொல்லியிருக்கின்றது. குந்தின் சொல்லுகிறதாவது: சாபிடுகிறாரென்று அவன் சொல்லிய எப்படிச் சொல்லலாம்? மவுனமாய் வேணுமோ? கேள்: தாழ்ந்த மாய்ப் பேசுகிறதென்றார். இவ்வவ் செய்யும்போது, ஒருவரோடெல்லாம், மடத்திலே மவுனத்தைச் சரியல்லவோம்; ஆனால் எவ்வளவு அவசரம் பேசுகிறவர்கள் மவுனத்துக்குள்ளாகிறார்கள். ஆகையால் மடத்ததை அறுசரித்து மடம் சந்நியாஸிந்நியாசிகளென்றும் தோன்றும் பேசுகிறது அவசரமாமே. சந்நியாசிகளென்று அர்ச். பொனவெந்தார் இருக்கிறவர்கள் கேட்கும்படியாய்ப் பேசுகிறவனுக்கு யாதொரு காரியம் ப்போய்ச் சொல்லு; தூரத்திலிருந்துகிறதும் சந்நியாச ஒழுக்கத்திலும் ஒடுக்க சமயத்திலும் ஒருத்தன்டாகாதபடிக்கு வழக்கமாய்ப் பேசுதமாய்ப் பேச வேண்டுமென்று அருளிச்செய்தார். கோவில் சாமதலிய வேறே சில இடங்களில் வேறுபடாது.

ருக்கி தங்கப் பழத்துக்கு ஒப்பா
சொல்லாத வார்த்தை வீணாகும்; த
ரியம் சொன்னாலும், அது அருவரு
டைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற
ன்னால் அவன் தருந்த நேரத்தில்
ருவியானவர் வசனித்தார். அன்
றுக்கே பேசப்படாது; ஏனென்ற
மும் அடாத காரியமாமே; வேறே
வன் தருந்த நேரத்தில் பேசுகிறவ
விலே பேசத் துணியாதேயென்று
ருவன் சொல்லுகிறதைச் சொ
அப்பும் பேசு. ஞானியானவர் இ
றதாவது : உன்னிடத்தில் சொல்
மறுமொழி சொல்லு; கேட்கிறதுக்
தான் பைத்தியகாரனென்றும் இ
றெனென்று சலோமோன் சொல்லி
தச் சொல்லப் போகிறார்களென்று
காத மறுமொழி சொல்லுவான். ஆ
து அதுவல்ல; ஆகையால் அவனு
வன் பைத்தியத்தைக் காண்பித்தா
விதத்தைக் குறித்து அர்ச். பசிலி
க்கிறார். அதென்னவென்றால், யா
கேள்வி கேட்கும்போது, நீ மவுன
ருக்கும் தருணத்தில் யாதொரு கா
கள் எல்லாருடைய எண்ணம் எ
உன்னைக் குறித்து விசேஷித்துக்
லயும் நீ மறுமொழி சொல்ல ஏற்ப
தலாஸியாக நீ ஏற்படுகிறது தாழ்ச்
எண்ணம் என்னவென்று உன்னை
பேசாமலிரு; இதுவே நீ செய்ய

பசிஷ்டவர்கள் குறித்திருக்கிற ஐ
பசம்போது சாடையும் சத்தமும்

மேரை மரியாதைக்கு அடுத்ததாயிருக்க வேண்டும். நமது ஒழுங்கில்
கற்பித்திருக்கிறது மிதுவே. அதென்னவென்றால், சந்ரியாசிகளுக்குத்
தருந்த விதமாய்த் தாழ்ந்த சத்தத்தோடும் அடக்க ஒடுக்கத்தோடும்
பேச வேண்டுமென்று கற்பித்திருக்கின்றது. இந்த எச்சரிக்கை மவுனத்
துக்கடுத்த பிரதான ஒழுங்குகளில் ஒன்றாகும். இயேசுநாதர் மரித்த
லாசரை உயிர்த்தெழுப்பப் போகும்போது, மார்த்தம்மாள் அவருக்கு
முன்கொணவெந்தாள்; அகின்பின் தன் சகோதரியிடத்தில் திரும்பி
ப்போய்ச் சுவாமி வந்திருக்கிறார், உன்னைக் கூப்பிடுகிறாரென்று மவுன
மாய்த் தன் தங்கச்சியாகிய மரியம்மாளைக் கூப்பிட்டாளென்று வேதா
கமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். அ
குஸ்தின் சொல்லுகிறதாவது : சுவாமி வந்திருக்கிறார், உன்னைக் கூப்
பிடுகிறாரென்று அவன் சொல்லியிருக்க, மவுனமாய்ப் பேசினாளைன்று
எப்படிச் சொல்லலாம்? மவுனமாய்ப் பேசுகிறது எப்படியென்று அறி
யவேணுமோ? கேள் : தாழ்ந்த சத்தமாய்ப் பேசுகிறதுதான் மவுன
மாய்ப் பேசுகிறதென்றார். இவ்வண்ணமே சந்ரியாசிகள் தங்கள் அலு
வல் செய்யும்போது, ஒருவரோடொருவர் தாழ்ந்த சத்தமாய்ப் பேசி
ல், மடத்திலே மவுனத்தைச் சரியாய் அநுசரிக்கிறார்களென்று சொ
ல்லுவோம்; ஆனால் எவ்வளவு அவசரமான காரியத்தையாகிலும் பெலக்
கப் பேசுகிறவர்கள் மவுனத்துக்கு விரோதமான குற்றம் கட்டிக்கொ
ள்ளுகிறார்கள். ஆகையால் மடத்திலுள்ள சகல இடங்களிலும் மவுன
த்தை அநுசரித்து மடம் சந்ரியாசிகள் வீடென்றும் நாம் மெய்யான ச
ந்ரியாசிகளென்றும் தோன்றும் பொருட்டுத் தாழ்ந்த சத்தமாய்ப் பே
சுகிறது அவசரமாமே. சந்ரியாசி பெலக்கப் பேசுகிறது பெரிய குற்ற
மென்று அர்ச். பொனவெந்தார் சொல்லியிருக்கிறார். உன் கிட்ட இ
ருக்கிறவர்கள் கேட்கும்படியாய்ப் பேசுகிறது போதும்; தூரத்திலிரு
க்கிறவனுக்கு யாதொரு காரியம் சொல்லவேணுமானால், அவன் கிட்ட
ப்போய்ச் சொல்லு; தூரத்திலிருந்து பேசுகிறதும் தலை தெறிக்கக் க
த்துகிறதும் சந்ரியாச ஒழுக்கத்துக்கு அடாத காரியம். இரத்திரியி
லும் ஒடுக்க சமயத்திலும் ஒருத்தருக்கும் வருத்தமும் கலக்கமும் உ
ண்டாகாதபடிக்கு வழக்கமாய்ப் பேசுகிறதைவிட இன்னம் தாழ்ந்த ச
த்தமாய்ப் பேச வேண்டுமென்று மேற்சொன்ன அர்ச். பொனவெந்தார்
அருளிச்செய்தார். கோவில் சாமானறை சாப்பாட்டறை கோவில் மு
தலிய வேறே சில இடங்களில் வெகு தாழ்ந்த சத்தமாய்ப் பேசவேண
டியது.

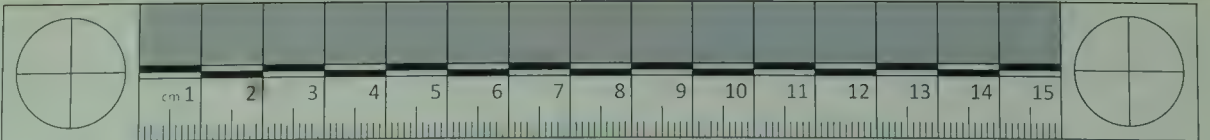

இன்னம் அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லுமாப்போலே, வாயைச் சுருக்கி அல்லது அகட்டிப் பேசாமலும் கண் சாடை சைக்கிளை காட்டாமலும் மூக்கையும் உதட்டையும் சுழிக்காமலும் தலையையும் கையை யும் ஆட்டிச் சேஷ்டைபண்ணுமலும் மலர்ந்த முகத்தோடே பேசவேண்டும். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் நமக்குக் கொடுத்தருளிய அடக்க ஒடுக்கத்துக்கடுத்த ஒழுங்குகளில் அவர் சொல்லியிருக்கிறதாயிதுவே. சோர்ந்த சத்தத்தோடு விட்டுவிட்டுப் பேசவும் படாது; ஒய்யாரமாய்ப் பேசாமலும் பெண்டுகளுக்குரிய மெதுவான சத்தமாய்ப் பேசாமலும் ஆண்பிள்ளைகளுக்குரிய ஆண்மைபான சத்தத்தோடு பேச வேண்டுமென்று அர்ச். அம்புரோசியாரும் அர்ச். பெர்நாதுசும் அருளிச்செய்தார்கள். ஆகிலும் ஒய்யாரமாயும் சோர்ந்த சத்தத்தோடும் பேச வேண்டா மென்று நாம் சொன்னாலும், இதினாலே முரட்டுத்தனமாய்க் கண்டிப்பாய்ப் பேசவேண்டுமென்று நாம் சொல்லுகிறதில்லை. இதினாலல்லோ முகச்சாயலிலும் சத்தத்திலும் பெண்டுகள்போலே மெதுவாய்ப் பேசப்படாதென்று நாம் சொன்னாலும், முரட்டுத்தனமாய்ப் பேச வேண்டுமென்று நாம் சொல்லுகிறதில்லையென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். சந்திரியாசி பேசுகிறவிதம் மேலா மரியாதையும் மதுரமுமாயிருக்க வேண்டும். இந்த எச்சரிக்கையை நாம் எப்போதும் அதுசரிக்கிறது அவசரமாயிருந்தாலும், யாதொருத்தருக்குக் கடிந்து புத்திசொல்லும் போது, விசேஷ எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும்; ஏனென்றால் மதுர குணத்தோடு புத்தி சொல்லாவிட்டால், அதினாலே யாதொரு பிரயோசனமும் வர அயிபாது. அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லுமாப் போலே, யாதொருவன் கோபத்தோடும் எரிச்சலோடும் வேறொருவனுக்குக் கடிந்து புத்தி சொன்னால், பிற சினேகத்தினாலேயும் அவனுக்குப் பிரயோசனம் உண்டாக வேண்டுமென்கிற ஆசையினாலேயும் இந்தப் புத்தி சொல்லாமல் பொறுமையினாலேயும் அவனைக் கஸ்திப்பதினாலும், தற்காலகவும் சொல்லுகிறானென்று மனவலி நினைக்கிறது வழக்கம். துர்க்குணத்தைக் கொண்டு புண்ணியத்தைப் போதிக்க முடியாது; பொறுமையினாலே பொறுமையும் ஆங்காரத்தினாலே தாழ்ச்சியும் வரவறியாது. வேறே எந்தவிதமாயும் நீ புத்தி சொல்லுகிறதைவிடப் பொறுமையோடும் தாழ்ச்சியோடும் சொன்னால், அதினாலே அவனுக்கு நல்ல மனசு வந்து அதிக பிரயோசனப்படுவான். ஆகையால் நாம் செய்கிற கண்டிப்பிலும் புத்திமதியிலும் முரட்டுத்தனமும் கஸ்திக்குரிய வார்த்தைகளும் இருக்கப் படாதென்று அர்ச். அம்புரோசியார் வசனித்தார்.

இதை ஒப்பிப்பதற்காக அர்ச். சி. துக் காட்டியிருக்கிறார். அதென்ன கொள்ளாமல் உன் தகப்பனைப்போல உன் சகோதரரைப்போல வாழ்வதுகொன்ற பெண்டுகளுக்கும் உன்களுக்கும் புத்தி சொல்லென்ற

கெட்டிக்காரரென்றும் வாசியாரமாய்ப் பேசுகிறது மகா கெட்டவார்த்தைகளையும் வாக்கியங்களையும் ரசங்கங்களில் சொல்லுகிற பிரசாதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. எவர்கள் வெருவாய்த் தேடுகிறதினாலே விட்டுவிடுவார்கள். அவர்களைக் குறிய பத்தி உருக்கம் இருக்கையே பிரசங்கத்தினாலே வரவேண்டும். நல்ல தண்ணீருக்கு உருசி ஒல்ல பேச்சுக்கும் உருசி ஒன்றுமில்லை.

கடைசியாய் நன்றாய்ப் பேசுமாயிருப்பதினாலே, பேசும்போது விட்டுவிடுகிறது எளிதாயிருக்கும் ஒதுங்கியிருக்கிறதுபோலே, நாற்றத்தில் விழாதபடிக்கு உத்தமருகிற சகல பொல்லாப்பு ஆய் போருமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையென்கை யும் காக்கிறவன் தன் ஆத்திரத்தபடிக்குக் காப்பானென்று ஞானியிருந்தாலும், மவுனம் காத்தால் கலாமென்று பூர்வீக வனவாசி ஒரவர்களோடு கொஞ்சம் மாத்திரத்தன்னோடு வெருவாய்ப் பேசுகிறாயில்லையென்று அஞ்ஞான சாதலாய்ச் சொல்லியிருக்கிறான்.

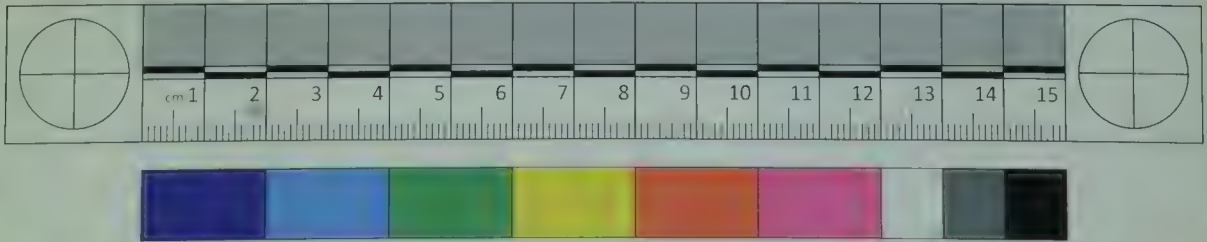

சொல்லுமாப்போலே, வாயைச்
கண் சாடை சைக்கிளை காட்
சுழிக்காமலும் தலையையும் கையை
மலர்ந்த முகத்தோடே பேச வே
ருக் கொடுத்தருளிய அடக்க ஒடுக்
சொல்லியிருக்கிறதுதுவே. சோ
பேசவும் படாது; ஒய்யாரமாய்ப்
மதுவான சத்தமாய்ப் பேசாமலும்
சத்தத்தோடு பேச வேணும்
பெர்ந்துதும் அருளிச்செய்தார்க
சத்தத்தோடும் பேச வேண்டா
முரட்டுத்தனமாய்க் கண்டிப்
சொல்லுகிறதில்லை. இதிலைல்லோ
ண்டுகள்போலே மெதுவாய்ப் பேச
முரட்டுத்தனமாய்ப் பேச வேணு
ன்று அர்ச். பெர்ந்துல் வசனித்தா
மரியாதையும் மதுமுமாயிருக்க
நாம் எப்போதும் அறுசரிக்கிறது
த்தருக்குக் கடிந்து புத்திசொல்லும்
க்க வேண்டும்; ஏனென்றால் மதுர
ட்டால், அதிலே யாதொரு பிர
ச். பொனவெந்தார் சொல்லுமாப்
பொம் எரிச்சலோடும் வேறொருவனு
கினேகத்திலேயும் அவனுக்குப்
ன்கிற ஆசையினாலேயும் இந்தப் பு
லையும் அவனைக் கஸ்திப்படுத்துவத
ஹஷர் நினைக்கிறது வழக்கம். துர்க்
தைப் போதிக்க முடியாது; பொரு
ரத்தினாலே தாழ்ச்சியும் வரவறியா
சொல்லுகிறதைவிடப் பொறுமை
ல், அதிலே அவனுக்கு நல்ல ம
வான். ஆகையால் நாம் செப்கிற க
ட்டுத்தனமும் கஸ்திக்குரிய வார்த்
அர்ச். அம்புரோசியார் வசனித்தார்.

இதை ஒப்பிப்பதற்காக அர்ச். சின்னப்பருடைய வாக்கியத்தை எடுத்
துக் காட்டியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், கிழவர்களைக் கடிந்து
கொள்ளாமல் உன் தகப்பனைப்போலே மெதுவாய்ப் புத்தி சொல்லு,
உன் சகோதரரைப்போலே வாழ்பவர்களுக்கும் உன் தாயைப்போலே
வயதுகொள்ளுபவர்களுக்கும் உன் தங்கச்சியைப்போலே இனம்பெ
ண்களுக்கும் புத்தி சொல்லென்றார்.

கெட்டிக்காரரென்றும் வாசாலகரென்றும் காட்டுவதற்காக ஒய்
யாரமாய்ப் பேசுகிறது மகா கெடுதலுக்குரிய காரியம். நேற்றியான
வார்த்தைகளையும் வாக்கியங்களையும் தேடி இதுகளை விசேஷமாய்ப் பி
ரசங்கங்களில் சொல்லுகிற பிரசங்கங்களுடைய நடக்கை மிகவும் தகாத
தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் சிறந்த வாக்கியங்களை அ
வர்கள் வெருவாய்த் தேடுகிறதினாலே, போதிக்கவேண்டிய நற் புத்திம
திகளை விட்டுவிடுவார்கள். அவர்கள் சொல்லுகிறதிலே தேவ வார்த்
தைக்குரிய பத்தி உருக்கம் இருக்க மாட்டாது; ஆகையால் அவர்களு
டைய பிரசங்கத்தினாலே வரவேண்டிய பிரயோசனம் வராமற்போகு
ம். நல்ல தண்ணீருக்கு உருசி ஒன்றுமிருக்கப் படாது; அதுபோலே ந
ல்ல பேச்சுக்கும் உருசி ஒன்றுமில்லாதிருக்க வேண்டும்.

கடைசியாய் நன்றாய்ப் பேசுகிறதற்கு வெரு எச்சரிக்கை அவசர
மாயிருப்பதினாலே, பேசும்போது அதில் யாதொரு எச்சரிக்கையை வி
ட்டுவிடுகிறது எளிதாயிருக்கும். ஆகையால் கப்பல் துறைமுகத்தில்
ஒதுங்கியிருக்கிறபோலே, நாமும் மவுனத்தில் ஒதுங்கியிருப்பதே ரு
ற்றத்தில் விழாதபடிக்கு உத்தம பரிகாரமாகும். பேசுகிறதினாலே வ
ருகிற சகல பொல்லாப்பு ஆபத்துக்களும் பேசாதிருந்தால் விலகிப்
போகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதிலைல்லோ வாயையும் நாக்
கையும் காக்கிறவன் தன் ஆத்துமத்துக்கு அநேகம் உபத்திரவம் வரா
தபடிக்குக் காப்பானென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். எங்கெங்கே
யிருந்தாலும், மவுனங் காத்தால் எப்போதும் மன அமரிக்கையாயிருக்
கலாமென்று பூர்வீக வனவாசி ஒருவர் சொல்லிக்கொண்டிருவார். மற்
றவர்களோடு கொஞ்சம் மாத்திரம் பேசித் தன் மனதுக்குள் ஒதுங்கி
த் தன்னோடு வெருவாய்ப் பேசுகிறதைவிட உத்தமமான காரியம் ஒன்
றுமில்லையென்று அஞ்ஞான சாஸ்திரியான செனேக்காவென்பவன் மு
தலாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார். இது காரியத்தில் அர்ச். அர்சேனியா

ர் சொன்னது மிகவும் பேர்போன வாக்கியமாமே. அவர் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, இவ்வாக்கியத்தை அவர் பலமுறை படித்துப்படித்துச் சொல்லிச் சில சமயங்களிலே பாடிக்கொண்டு வருவார். அதாவது, பேசினதினாலே நான் அந்தமுறை கஸ்திப்பட்டேன் ; பேசாதிருந்ததினாலே ஒருகாலும் கஸ்திப்படவில்லையென்றார். சோக்கிராத்தேசன்பவனும் இவ்வாக்கியத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வருவான். இதற்கு முகாந்தரம் என்னவென்று காட்டுவதற்காகச் செனேக்காவென்பவன் சொல்லுகிறதாவது : ஒரு சமயத்திலே சொல்லாத காரியத்தை மறு சமயத்திலே சொல்லலாம் ; ஆனால் ஒரு விசை சொன்னதைச் சொல்லாதபடிக்கு நிறுத்த முடியாது. ஒரு விசை வாயைவிட்டுத் தப்பிப்போன வார்த்தை ஒருகாலும் திரும்பி வராதென்றான். அர்ச். எரோணிமுஸ் சொல்லுமாப்போலே, வாயைவிட்டுப் புறப்பட்ட வார்த்தை கையைவிட்டு எறிந்த கல்லுப்போலாகும் ; அதினாலே பொல்லாப்பு வராதபடிக்கு அதை நிறுத்தவும் விக்கினம் பண்ணவுமுடியாது, ஆகையால் பேசுகிறதற்கு முன்னமே வெகு நேரம் நீனைப்பது அவசரமென்று அர்ச். எரோணிமுஸ் வசனித்தார் ; ஏனென்றால் பேசினபின், நீனைப்பதற்கு நேரமில்லை. நாம் துவக்கத்திலே சொல்லிக் காட்டின முதல் எச்சரிக்கை இதுவே.

ஆகையால் நாக்குக்கு நல்ல காவல் வைப்போமென்று ஸ்திரமான பிரதிக்கினை பண்ணி என் நாக்கினால் இடறிக் குற்றத்தில் விழாதபடிக்கு நான் நடக்கிற பாதையிலே காவல் வைக்கப்பிரதிக்கினை செய்வேனென்று தாவீதென்னும் தீர்க்கதரிசியோடு சொல்லக் கடவோம். அர்ச். அம்புரோசியார் இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் சொல்லுகிறதாவது : நாம் நடக்கவேண்டிய பாதையுமுண்டு, விலக்கவேண்டிய பாதையுமுண்டு. நாம் தவறிக் கெட்டுப்போகாதபடிக்கு நடக்கிற பாதையிலே காவல் வைக்கவேண்டும் ; மவுனம் காத்தால், இந்தக் காவல் வைத்தாற்போலாகுமென்றார். திருச்சபை சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிற ஓர் வார்த்தமானாவது : அர்ச். பம்போனியார் வனந்தரத்தில் ஒதுங்கியிருக்கையில் தமக்கு ஞானத்தில் ஒன்றும் தெரியவில்லையென்று கண்டு அந்த வனந்தரத்திலிருந்த விருத்தாப்பியரான ஓர் வனவாசியிடத்தில் போய், எனக்கு ஞானத்தைக் கற்றுக்கொடுக்க வேனுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். அவர் சொன்னதை அந்த விருத்தாப்பியர் வெகு பிறகினைகத்தோடு கேட்டு மூந்த மூந்த அவர் போதித்த முதல் போதகமா

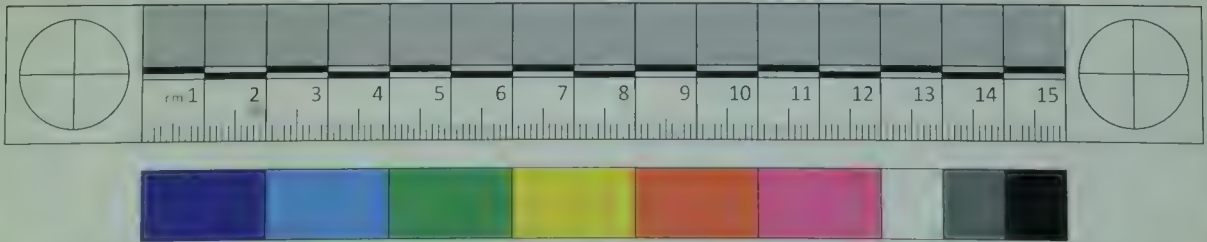
வது : என் நாக்கினாலே இடறிக் குற்ற பாதையிலே காவல் வைப்பென்றார். என்றவுடனே அர்ச். பம்போதகம் ஒன்றும் வேண்டாம் ; அதுசரித்தாலே போதுமென்றார். பம்போனியார் அந்த விருத்தாப்பியர் போதகம் கேட்பதற்கு ஏன் திருதுக்கு அர்ச். பம்போனியார் சொன்ன முதல் போதகத்தை நான் இன்னவென்றார். அநேக வருஷம் கடந்தபிறகு ரோவென்று யாதொருவன் கேட்கதைக் கேட்டு நரம்பத்தைந்து வருசரியாய் அதுசரிக்கவில்லை யென்றிருந்தாலும், தாழ்ச்சியினாலே இப்பொழுது நென்றால் பல்லாதியார் சொல்லுகிறதை நன்றாய்க் கண்டுபிடித்துத் ததினாலே பேசுமுன்னையாகிலும் பழி சொல்லுமுன்னையென்கிலும் ர்வேசுரனிடத்திலே எழுப்பி என்னிடத்தில் கேட்பார். இதனிடத்தில் திரளாய்ப் பொழிந்தது. ஆனதினாலே ஒருகாலும் கஸ்திப்படவில்லை சொன்னார். ஓர் அர்ச்சியசுருநான் துவக்கிக் கர்த்தர் பிறந்த வார்த்தையும் சொல்லாமல் மவுவேசுரனுக்கு மிகவும் பிரியமாயிருந்திருக்கிற ஸ்தலத்துக்குப் போக மால் அவளுக்கு அறிவித்தார்.

பாக்கியமாமே. அவர் சரித்திரத்தி
வ்வாக்கியத்தை அவர் பலமுறை
சமயங்களிலே பாடிக்கொண்டு
நான் அந்தமுறை கஸ்திப்பட்
தும் கஸ்திப்படவில்லையென்றார்.
பாக்கியத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு
வென்று காட்டுவதற்காகச் செ
வது: ஒரு சமயத்திலே சொல்லா
சொல்லலாம்; ஆனால் ஒரு விசை
அத்த முடியாது. ஒரு விசை வா
த ஒருகாலும் திரும்பி வராதென்
லமாப்போலே; வாயைவிட்டுப் புற
பித்த கல்லுப்போலாகும்; அதின
த ரிறுத்தவும் விக்கினம் பண்ண
ற்கு முன்னமே வெகு நேரம் நீனை
னிமுஸ் வசனித்தார்; ஏனென்ற
ல்லே. நாம் துவக்கத்திலே சொல்
துவே.

வல் வைப்போமென்று ஸ்திரமான
இடறிக் குற்றத்தில் விழாதபடி
வல் வைக்கப்பிரதிக்கினை செய்வே
போடு சொல்லக் கடவோம். அர்
பேரில் சொல்லுகிறதாவது: நா
விலக்கவேண்டிய பாதையுமுண்
புக்கு நடக்கிற பாதையிலே காவ
ல், இந்தக் காவல் வைத்தாற்போ
ரத்தில் சொல்லியிருக்கிற ஓர் வர்
யார் வனந்தரத்தில் ஒதுங்கியிருக்
தெரியவில்லையென்று கண்டு அ
பிரான ஓர் வனவாசியிடத்தில்
கொடுக்க வேணுமென்று கேட்டு
அந்த விருத்தாப்பியர் வெகு பிறசி
அவர் போதித்த முதல் போதகமா

வது: என் நாக்கிலே இடறிக் குற்றத்தில் விழாதபடிக்கு நான் நட
க்கிற பாதையிலே காவல் வைப்பேனென்று பிரதிக்கினை செய்தேனெ
ன்றார். என்றவுடனே அர்ச். பம்போனியார் அவரை ரிறுத்தி வேறே
போதகம் ஒன்றும் வேண்டாம்; இந்தப் போதகத்தை நான் நன்றாய்
அதுசரித்தாலே போதுமென்றார். ஆறு மாதத்துக்குப் பின் அர்ச். ப
ம்போனியார் அந்த விருத்தாப்பியருக்கு எதிர்ப்பட்டபோது, வேறே
போதகம் கேட்பதற்கு ஏன் திரும்பி வரவில்லையென்று கேட்டார். அ
துக்கு அர்ச். பம்போனியார் சொன்னதாவது: சுவாமி, நீர் சொன்ன
முதல் போதகத்தை நான் இன்னும் நன்றாய் அதுசரிக்கவில்லையே யெ
ன்றார். அநேக வருஷம் கடந்தபின், அந்தப் போதகத்தை அதுசரித்தி
ரோவென்று யாதொருவன் கேட்டதற்கு அவர் சொன்னதாவது: அ
தைக் கேட்டு நாற்பத்தைந்து வருஷமாயிற்று; அதை இன்னம் நான்
சரியாய் அதுசரிக்கவில்லை யென்றார். அவர் இதை நன்றாய் அதுசரித்தி
ருந்தாலும், தாழ்ச்சியினாலே இப்படிச் சொன்னாரென்று அறியவும்; ஏ
னென்றால் பல்லாதிபயர் சொல்லுமாப்போலே, அவர் இந்தப் போதக
த்தை நன்றாய்க் கண்டுபிடித்துச் சரியாய் அதுசரித்துக்கொண்டு வந்
ததினாலே பேசமுன்னேயாகிலும் மற்றவர்கள் கேட்டதற்கு மறுமொ
ழி சொல்லுமுன்னேயென்கிலும் தமது இருதயத்தை எப்போதும் ச
ர்வேசுரனிடத்திலே எழுப்பி என்ன சொல்லவேணுமென்று சர்வேசுர
னிடத்தில் கேட்பார். இதினிமித்தமாக தேவ வரப்பிரசாதம் அவர்பே
ரில் திரளாய்ப் பொழிந்தது. ஆகையால் நான் ஒரு வார்த்தை சொன்
னதினாலே ஒருகாலும் கஸ்திப்படவில்லையென்று அவர் சாகுந் தருண
த்தில் சொன்னார். ஓர் அர்ச்சியசிஷ்டவன் சிலுவை உயர்த்தப்பட்ட தி
ருநாள் துவக்கிக் கர்த்தர் பிறந்த திருநாள்வரைக்கும் ஒருகாலும் ஒரு
வார்த்தையும் சொல்லாமல் மவுனங் காத்தான். இந்த ஒறுத்தல் சர்
வேசுரனுக்கு மிகவும் பிரியமாயிருந்ததினாலே, அவன் செத்தபின் உத்
தரிக்கிற ஸ்தலத்துக்குப் போக மாட்டாளென்று சர்வேசுரன் காட்சியி
ல் அவனுக்கு அறிவித்தார்.

கூ-ம் அதிகாரம்.

(0)

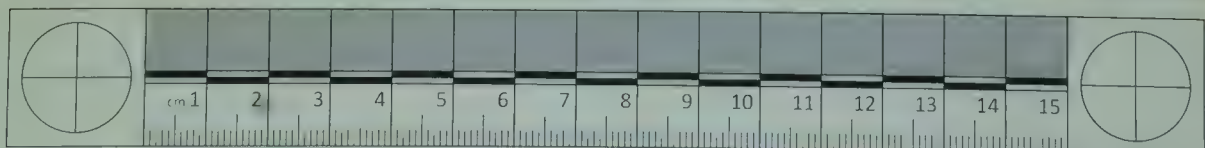
புறணியின்பேரில்.

(0):—

சுகோதரரோ, ஒருவர் ஒருவர்பேரிலே புறணி பேசாதேயுங்களை என்று அப்போஸ்தலரான அர்ச். யாகப்பர் திருவுளம்பற்றினார். புறணி சொல்லுகிறவர்களைச் சர்வேசரன் பிதைக்கிறான்று அர்ச். சின்னப் பர் அருளிச்செய்தார். அவர்கள் மனுஷருக்கு அருவருப்பாயிருக்கிறார்கள் என்று ஞானியானவர் வசனித்தார். ஒருவன் புறணிபேசுகிறதைக் கேட்கிறது மற்றவர்களுக்குப் பிரியம்போலே தோன்றினாலும், மனசுக்குள்ளே அவனை அருவருத்து விலக்கி நடப்பார்கள்; ஏனென்றால் அவன் தங்களுக்கு முன்னே புறத்தியார்பேரில் புறணிபேசுகிறதப்போலே, புறத்தியாருக்கு முன்னே தங்கள் பேரிலேயும் புறணி பேசுவானென்று நினைப்பார்கள். இது ஞாயந்தானே. புறணியின்பேரில் நமக்கு அருவருப்புண்டாகிறதற்கு இதுவே போதும்; ஏனென்றால் சர்வேசரனுக்கும் மனுஷருக்கும் அருவருப்பாயிருக்கிறதைவிடக் கேடான காரியம் எங்கேயாகிலுமுண்டோ? ஆகிலும் இப்போது இதைவிட்டு இது எவ்வளவு மோசத்துக்குரிய கனத்த துர்க்குணமென்றும் இதிலே சாவான பாவம் கட்டிக்கொள்ளுகிறது எவ்வளவு எளிதாயிருக்கும் என்றும் சொல்லிக் காட்டுவோம். நாம் ஒருகாலும் இவ்வளவு பெரிய ஆபத்துக்குள்ளாகாதபடிக்கு இது மிகவும் உதவியாயிருக்கும். பிறருடைய கீர்த்தியை மங்கடித்துக் கெடுப்பதே புறணியினால் வரும் தோஷமாகும். கீர்த்தி உலோகத்திலுள்ள சகல ஐசுவரியங்களுக்கும் மேற்பட்டதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதிலுல்லவோ கீர்த்தி சகல ஆஸ்திகளுக்கும் மேற்பட்டது. கீர்த்தியை அடையப் பிரயாசப்படு; ஏனென்றால் அது விலைபெற்ற ஆயிரம் ஆஸ்தியைவிட அதிக காலம் நிலைத்திருக்குமென்று ஞானியானவர் வசனித்திருக்கிறார். ஆகையால் கீர்த்தி சகல ஐசுவரியத்துக்கும் மேற்பட்டதாயிருக்கிறதிலே, புறணியாகிற பாவம் களவைப் பார்க்கக் கனமான தோஷமென்று வேதபாரகர் தீர்மானித்தார்கள். அதின்பின் எச்சமயத்திலே புறணி சாவான பாவமென்றும் எச்சமயத்திலே அற்பப் பாவமென்றும் தீர்மானித்து புறணி தானாய்ச் சாவான பாவமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவ்

வண்ணமே களவு தானாய்ச் சாவான வெகு சொற்பப் பொருளைக் கருத்தும். அதுபோலே புறணியும் கிலும் அது வெகு சொற்பப் புறணிக்குமென்றார்கள்.

ஆனால் இது காரியத்திலே நுக்கிறார்கள்; இதிலே அற்புதமானதென்றும் சொற்பமென்று எவ்வளவு எச்சரிக்கையோடு விந்துகொள்ளலாம். அவர்கள் சொற்புறணியாகத் தோன்றுகிறது அல்ல. ஏனென்றால் உலகவாசி ஒருவனென்று இது முதலிய அற்புதமானதென்றும், இது சாவான பாவமென்றும், இது சாவான பாவம் கட்டிக்கொள்ளுகிறது எவ்வளவு எளிதாயிருக்கும் என்றும் சொல்லிக் காட்டுவோம். நாம் ஒருகாலும் இவ்வளவு பெரிய ஆபத்துக்குள்ளாகாதபடிக்கு இது மிகவும் உதவியாயிருக்கும். பிறருடைய கீர்த்தியை மங்கடித்துக் கெடுப்பதே புறணியினால் வரும் தோஷமாகும். கீர்த்தி உலோகத்திலுள்ள சகல ஐசுவரியங்களுக்கும் மேற்பட்டதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதிலுல்லவோ கீர்த்தி சகல ஆஸ்திகளுக்கும் மேற்பட்டது. கீர்த்தியை அடையப் பிரயாசப்படு; ஏனென்றால் அது விலைபெற்ற ஆயிரம் ஆஸ்தியைவிட அதிக காலம் நிலைத்திருக்குமென்று ஞானியானவர் வசனித்திருக்கிறார். ஆகையால் கீர்த்தி சகல ஐசுவரியத்துக்கும் மேற்பட்டதாயிருக்கிறதிலே, புறணியாகிற பாவம் களவைப் பார்க்கக் கனமான தோஷமென்று வேதபாரகர் தீர்மானித்தார்கள். அதின்பின் எச்சமயத்திலே புறணி சாவான பாவமென்றும் எச்சமயத்திலே அற்பப் பாவமென்றும் தீர்மானித்து புறணி தானாய்ச் சாவான பாவமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவ்

வண்ணமே களவு தானாய்ச் சாவான பாவமானாலும், ஒரு பழம் முதலிய வெகு சொற்பப் பொருளைக் களவாண்டால், இது அற்பப் பாவமாயிருக்கும். அதுபோலே புறணியும் தன்னாலே சாவான பாவந்தான்; ஆகிலும் அது வெகு சொற்பப் புறணியாயிருந்தால், அற்பப் பாவமாயிருக்குமென்றார்கள்.

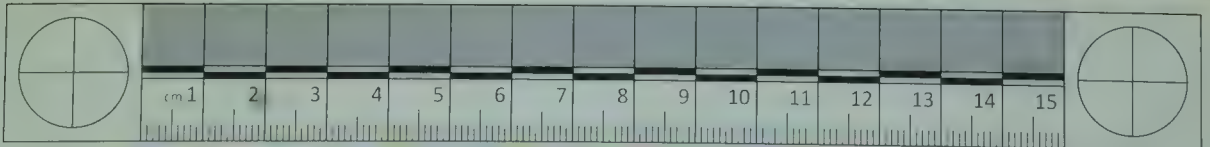
ஆனால் இது காரியத்திலே அவர்கள் ஒரு விவரம் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; இதிலே அற்பப் புறணியும் எவ்வளவு அபத்துக்குரியதென்றும் சொற்பமென்று நமக்குத் தோன்றுகிற புறணியையும் எவ்வளவு எச்சரிக்கையோடு விலக்கி நடக்க வேண்டுமென்றும் அறிந்துகொள்ளலாம். அவர்கள் சொல்லுகிறது என்னவென்றால், அற்பப் புறணியாகத் தோன்றுகிறது அநேகம்விசை அற்பப் பொல்லாப்பல்ல. ஏனென்றால் உலகவாசி ஒருவனைக் குறித்து அவன் பொய் சொன்னானென்று இது முதலிய அற்பப் பாவத்துக்கடுத்ததை அவன்பேரில் சொன்னால், இது சாவான பாவமில்லையென்பது மெய்தான்; ஆகிலும் ஓர் சந்திரியாசிபேரில் இந்தக் காரியத்தையாகிலும் வேறே யாதொரு அற்பப் பாவத்தை யென்கிலும் அற்பக் குற்றங் குறையையாகிலும் சொன்னால், இது சாவான பாவமாயிருக்கலாம்; ஏனென்றால் உலோகவாசி ஓர் சாவான பாவம் கட்டிக்கொண்டானென்று சொல்லுகிறதிலே அவன் கீர்த்தி கெடுகிறதைவிட ஓர் சந்திரியாசி அற்பப் பாவம் அல்லது அற்பக் குற்றம் கட்டிக்கொண்டாரென்று சொன்னால், இதிலே இவருடைய கீர்த்தி அதிகமாய்க் கெட்டுப்போகலாமென்று வேத சாஸ்திரிகள் தீர்மானித்தார்கள். வெகு ஒழுங்காய் நடக்காத சமுசாரவாசி தபசுகாலத்திலே ஒரு சந்தி பிடிக்கிறதில்லையென்றும் இராமுமுதும் தெருவிலே ஓடித் திரிகிறானென்றும் சொன்னால், இவன் கீர்த்தி கெடுகிறதைவிட ஓர் சந்திரியாசி பொய்யனென்று சொல்லுகிறதிலே இவன் கீர்த்தி மனுஷருக்கு முன்பாக அதிகமாய்க் கெட்டுப்போகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் சொல்லுகிற புறணியைக் கொண்டு இது சாவான பாவமோ இல்லையோவென்று தீர்மானிக்கப்படாது; நாம் புறணிபேசினவர்களுக்கு அதிலே வருகிற அவகீர்த்தி எவ்வளவென்று பார்த்து அது சாவான பாவமோ இல்லையோவென்று தீர்மானிக்க வேண்டும்; இவ்விஷயத்தில் இதுவே அஸ்திவாரமான ஒழுங்கு. ஏனென்றால் துலுக்க சாதியானாய் அல்லது யூதசாதியானாயிருக்கிறது பாவமல்லவென்பது நிச்சயம்; ஆகிலும் ஒருவனைத்துலுக்கன் அல்லது யூதனென்று மற்றவர்கள் நினைக்கும்படி செய்தால், இது சாவான

பாவமென்று வேதபாரகர் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். இவ்வண்ணமே ஒரு சமுசாரவாசி சாவான பாவம் செய்தானென்று சொல்லுகிறதைவிட இன்ன சந்திரியாசி துடிதுடித்தவன் புத்தியில்லாதவனென்று சொன்னால், இதிலே இந்தச் சந்திரியாசியின் கீர்த்திக்கு அதிக கேடு வருமென்பது நிச்சயம். இன்ன சந்திரியாசியை நான் கனமாய் எண்ணியிருந்தேன்; அவர் புத்தியும் விவேகமுமுள்ளவரென்று நினைத்திருந்தேன்; ஆனால் நீ அவர் இப்படிப்பட்டவர் அப்படிப்பட்டவரென்று சொல்லி அவரிடத்திலே நிலையுள்ள குணம் கிடையாதென்று நான் நினைக்கும்படி செய்தாய்; இதிலே அவருடைய கீர்த்திக்கு வெகு கேடு வருவித்தாய்; நான் முன்னமே அவர்பேரில் கொண்டிருந்த மேலான எண்ணம் வெகுவாய்க் குறைந்துபோயிற்று. ஓர் சந்திரியாசி தாம் போயிருந்த ஒரு மடத்திலிருந்து திரும்பிவருகிறாரென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அங்கே ஏதாவிடம் அற்பத் துர்மாதிரிகைக்குரிய காரியத்தைக் கண்டிருந்தால், திரும்பி வந்தபின் மூந்தமூந்த அந்தக் காரியத்தைச் சொல்லத் துவக்குவார். இன்ன சந்திரியாசி வீண்மகிமைக்காரன், இன்னசந்திரியாசி பிடிவாதக்காரன், இன்ன சந்திரியாசி தொந்தரவுக்காரன் ஒருகாலும் கம்மா இருக்கமாட்டாரென்று இதுமுதலிய துகளைச் சொன்னால், இதுவெல்லாம் அற்பகாரியமென்று எண்ணுக; இதிலே சந்திரியாசிகளுடைய கீர்த்திக்கு வெகு குறைச்சலுண்டாகும். ஒவ்வொருவனும் தன்னைப்போலே மற்றவர்களையும் நினைக்கட்டும். உன்பேரிலே இதுவெல்லாம் சொன்னதினாலே நீ இப்படிப்பட்டவன்தானென்று மற்றவர்கள் நினைத்திருந்தால், இது உனக்கு எவ்வளவோ கஸ்தியாயிருக்கும்! தன்னைப்போலே மற்றவர்களைச் சினேகிக்க வேண்டுமென்பது பிற சினேகத்துக்கிடத்த ஒழுங்கல்லோ? அன்றியும் நாம் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடையத் தேடுகிறோமே. இதிப்படியிருக்க, நமது சகோதரர்பேரில் நாம் சொன்ன புறணியினாலே அவர்களுடைய கீர்த்திக்கு வெகு பொல்லாப்பு வந்ததோ, இது காரியத்திலே நாம் சாவான பாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டோமோ இல்லையோவென்று கஸ்திப்பட்டுக் கலங்குகிறதற்கு இடம் வைத்துக்கொள்ளப் பட்டது. நமது சூற்றத்தினாலே இவ்வளவு பயங்கரமான கஸ்திக்கும் கலக்கத்துக்கும் ஏன் உள்ப்பட வேணும்? இது சாவான பாவமோ இல்லையோவென்று தீர்மானிக்கிறது அநந்தமுறைவருத்தமான காரியம். இப்படிச் சந்தேகத்தோடேயிருக்கிற சந்திரியாசிக்கு இந்தச் சந்தேகம் மனசைவெருவாய் உறுத்திக்கொண்டிருக்குமென்பதினாலே, என்னென்ன முகாந்தரத்தைப்பற்றியும் இவ்

வளவு கொடுமான சந்தேகத்து யாசப்பட வேண்டும்? இது க கொள்ளாமல் தன்னை ஒறுக்கவே வம் கட்டிக்கொண்டோமோ இவ் சந்தேகமும் கலக்கத்தின்மேலும்கூம். விசேஷமாய்ப் புறணியின்மாரம்; ஏனென்றால் புறணி பேசு இவ்விஷயத்தில் நமது நாக்கை உங்கோபாங்கத்தைத் தேடுகிறவா வித்தியாசமென்றால், புண்ணியர்கள் அற்பக் சூற்றத்தையும் கலப்புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைத்யும் அற்பக் சூற்றமென்று நினைதில் வர்த்திக்க வேண்டுமென்று மயோவென்று அறிவதற்கு இதுதே

அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரி. லே, அவர் தமக்குக் கீழ்ப்பட்டரு எச்சரிக்கையாய் மறைத்துக் ராகிலும் ஒரு சூற்றஞ் செய்தால் ஒருவரிடத்தில் மாத்திரம் அவருடைய கீர்த்தியை அவர் எப்பேர்க்கொண்டு வந்ததினாலே, அதை மாத்திரம் சொல்லுகிறது போதுதில் சொல்லவே மாட்டார். நம வேணுமென்று இதைக்கொண்டு சந்திரியாசிகளுக்குப் பிரஸ்தாபமாகு அதிகாரமுள்ள அர்ச். இஞ்ஞமுதலாய்ப் பிறருடைய கீர்த்தியாய் நடந்திருக்கையிலே, நாம் வெளிப்படுத்தாதபடிக்கு எவ்வளவு

முகதாவில் இல்லாதவர்கள்னவென்தூர் ஸ்தாபித்த ஒழுங்குபேரில் நீ சொல்லத் துணியாத

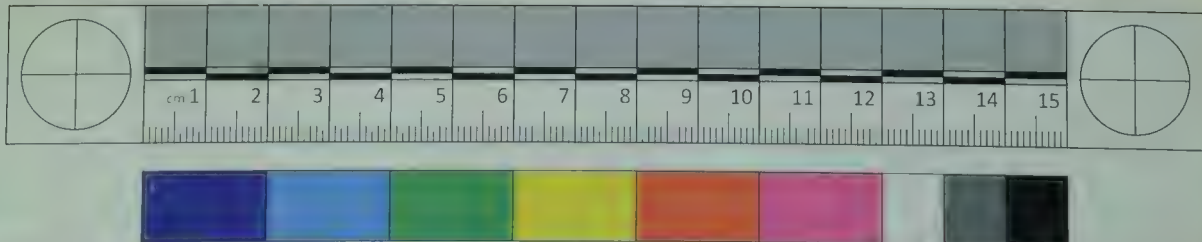

வளவு கொடுமான சந்தேகத்துக்குள்ளாகாதபடிக்கு எவ்வளவோ பிரயாசப்பட வேண்டும்? இது காரியத்திலே அற்பக்குற்றமும் கட்டிக் கொள்ளாமல் தன்னை ஒதுக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால், பெரியபாவம் கட்டிக்கொண்டோமோ இல்லையோவென்று சந்தேகத்தின்மேல் சந்தேகமும் கலக்கத்தின்மேல் கலக்கமும் நம்மைப் பிடித்து உபாதிக்கும். விசேஷமாய்ப் புறணியின்மட்டில் இந்த எச்சரிக்கை அதிக அவசரம்; ஏனென்றால் புறணி பேசுகிறது நமக்குச் சபாவமான காரியம்; இவ்விஷயத்தில் நமது நாக்கை அடக்குகிறது வருத்தம். புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைத் தேடுகிறவர்களுக்கும் தேடாதவர்களுக்குமுள்ள வித்தியாசமேதென்றால், புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைத் தேடுகிறவர்கள் அற்பக் குற்றத்தையும் கனமான குற்றமென்று எண்ணுவார்கள்; புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைத் தேடாதவர்கள் கனமான குற்றத்தையும் அற்பக் குற்றமென்று நினைப்பார்கள். யாதொருவன் புண்ணியத்தில் வர்த்திக்க வேண்டுமென்று மனது வைத்து உழைக்கிறானே இல்லையோவென்று அறிவதற்கு இதுவே பிரதான அடையாளமாகும்.

அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, அவர் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட சந்நியாசிகளுடைய குற்றங்களை வெகு எச்சரிக்கையாய் மறைத்துக்கொண்டிருவார்; ஏனென்றால் யாராகிலும் ஒரு குற்றஞ் செய்தால், அதைத் திருத்துவதற்குத் தகுந்தவர் ஒருவரிடத்தில் மாத்திரம் அதைச் சொல்லுவார்; குற்றம் செய்தவருடைய கீர்த்தியை அவர் எப்போதும் வெகு கவலையோடு காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்ததினாலே, அதைத் திருத்துவதற்கு ஒருத்தரிடத்தில் மாத்திரம் சொல்லுகிறது போதுமானால், ஒருகாலும் இரண்டுபேரிடத்தில் சொல்லவே மாட்டார். நமது சகோதரர்பேரில் எப்படிப் பேச வேண்டுமென்று இதைக் கொண்டு அறிந்துகொள்ளலாம்; ஏனென்றால் சந்நியாசிகளுக்குப் பிரஸ்தாபமான கண்டனை தெண்டனை செய்வதற்கு அதிகாரமுள்ள அர்ச். இஞ்ஞாசியாரே சொற்பக் குற்றத்தினாலே முதலாய்ப் பிறருடைய கீர்த்தி கெடாதபடிக்கு இவ்வளவு எச்சரிக்கையாய் நடந்திருக்கையிலே, நாம் நமது சகோதரருடைய குற்றங்களை வெளிப்படுத்தாதபடிக்கு எவ்வளவு சாக்கிரதையாய் நடக்க வேண்டும்?

முகதாவில் இல்லாதவர்கள் பேரிலே பேசுகிறதற்கு அர்ச். பொனவெந்தூர் ஸ்தாபித்த ஒழுங்காவது; ஒருவனுக்கு முன்பாக அவன் பேரில் நீ சொல்லத் துணியாததை அவனில்லாத சமயத்தில் சொ

பாங்க முயற்சி. இவ்வண்ணமே ஒரு காரணத்துடன் சொல்லுகிறதைவிட இதில்லாதவனென்று சொன்னால் சந்தேகத்திற்கு அதிக கேடு வருமென்றான் கனமாய் எண்ணியிருந்தே வருவது நினைத்திருந்தேன்; ஆகியபடிப்பட்டவான்று சொல்லி அடியாதென்று நான் நினைக்கும்படி சந்தேகத்திற்கு வெகு கேடு வருவித்தாண்டிருந்த மேலான எண்ணம் சந்நியாசி தாம் போயிருந்த ஒன்று வைத்துக்கொண்டுவோம். நிகைக்குரிய காரியத்தைக் கண்டித்த அந்தக் காரியத்தைச் சொல்ல மனமெங்காரன், இன்னசந்நியாசி தாந்தரவுக்காரன் ஒருகாலும் சம்பியனாகளைச் சொன்னால், இதுவெத: இதுவெத சந்நியாசிகளுடைய ம. ஒவ்வொருவனும் தன்னைப்போ உள்பேரில் இதுவெல்லாம் சொன்னென்று மற்றவர்கள் நினைத்திருப்பதுபாபுக்கு! தன்னைப்போ மென்பது பிற சினேகத்துக்கடு புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை யிருக்க, நமது சகோதரர்பேரில் னுடைய கீர்த்திக்கு வெகுபொலாம் சாவான பாவத்தைக் கட்டு கஸ்திப்பட்டுக் கலங்குகிறது. நமது குற்றத்தினாலே இவ்வத்துக்கும் ஏன் உள்ப்பட வேணுபாவென்று தீர்மானிக்கிறது அநபடிச் சந்தேகத்தோடேயிருக்கிசைவெருவாய் உறுத்திக்கொண்முகாதரத்தைப்பற்றியும் இவ்

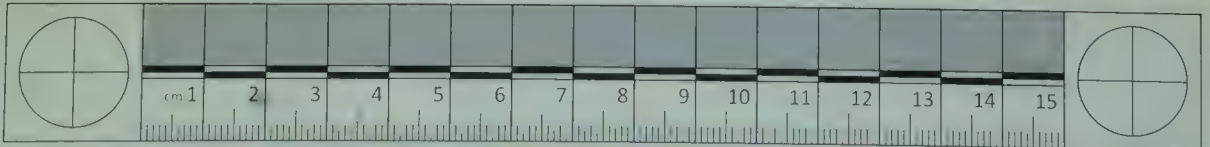

ல்லுகிறதற்கு வெட்கப்பட வேண்டுமென்றார். எந்தெந்தச் சமயத்திலும் நீ ஒருவருடைய கீர்த்தியையும் கெடுக்க மாட்டாயென்று எல்லாரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இது வெகு நேற்றியான ஒழுங்கென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. கனமான காரியங்களிலும் அம்புக் காரியங்களிலும் இந்த ஒழுங்கை அதுசரிக்க வேண்டியது. அம்புக் காரியங்களிலேதான் நாம் அடிக்கடி தப்பிப் போகிறோம்; ஏனென்றால் அம்பமென்று நமக்குத் தோன்றுகிற காரியம் எப்போதும் அம்பக் காரியமல்ல. ஆகையால் இதைச் சொல்லுகிறதினாலே மோசமில்லை, மற்றவர்கள் இதைக் கவனிக்கமாட்டார்கள், இது எல்லாரும் அறிந்த காரியமென்று ஒருகாலும் நினைக்கவும் சொல்லவும்படாது; ஏனென்றால் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் வர்த்திக்கத் தேடுகிறவர்களுடைய வாயிலே இப்படிப்பட்ட போக்கு புறப்பட வொண்ணாது. அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தமது மாதிரிலையினாலே நமக்குப் போதித்த போதகமாவது: ஒருவன் செய்த குற்றம் எவ்வளவு பிரஸ்தாபமாயிருந்தாலும், அதைக் குறித்து ஒருகாலும் பேசமாட்டார். ஒவ்வொருவரும் இப்படி நடக்க வேண்டுமென்று அவர் சித்தமாயிருக்கிறார். இவ்வளவு பரிசுத்த நடக்கையையே நாமும் கண்டுபிடிக்கக் கடவோம். சகலரும் நல்லவர்கள், புண்ணியவான்கள், கிரேஸ்தொன்கிற வார்த்தை மாத்திரம் நமது வாயிலிருந்து புறப்பட வேண்டும்; நமது வாக்கினாலே ஒருவருடைய கீர்த்தியைக் குறைத்துபோக மாட்டாதென்று சகலரும் அறிந்துகொள்ளக் கடவார்கள்.

உன் சகோதரன் யாதொரு குற்றம் செய்தானென்று தற்செயலாய் உனக்குத் தெரியவந்தால், ஞானியானவர் சொன்னபிரகாரம் நீ நடக்க வேண்டும். அதாவது, பிறருக்கு விரோதமாய் நீ ஏதாகிலும் கேள்விப்பட்டால், அதை உன் மனக்குள்ளே புதைத்துவை; அது உன் மூச்சை அடைக்கிக் கொல்ல மாட்டாதென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுனார். நஞ்சு தின்றவர்களுக்கு வெகு மூச்சடைப்பும் கொடுமானவயிற்று நோவுமுண்டாகும்; நஞ்சை முழுதும் வாந்திபண்ணிவிட்டால் மாத்திரம், அந்த மூச்சடைப்பும் நோவும் தணியும். இவ்வண்ணமே பிறருடைய குற்றத்தைச் சிலர் அறிந்துகொண்ட மாத்திரத்திலும், அதை வெளிப்படுத்துமட்டும் மூச்சடைப்பட்டுச் சாகிறவர்களப்போலையிருப்பார்கள்; அதை வெளிப்படுத்தினால், அவர்கள் நோவெல்லாம் தணிந்தாற்போலிருக்கும்; இவர்களிடத்திலே பிறசினேகமில்லையென்று இது அடையாளமாகும். இன்னம் இது காரியத்தை ஞானியா

னவர் இரண்டு உவமையைக் கொடுத்திருக்கிறார். அதைப்படியேன்ருல்லவேனுமானால், பிரசவிக்கிற கிறவளை விட்டுப் பிள்ளை வெளியுள்ளதை வெளிப்படுத்தாமல் உடைய இருதயத்திலுள்ள வார்ப்பு அம்புபோலாகுமென்றார். மிருகத்தினுடைய அத்தைச் சரித்திரத்தில் அங்குமிங்கும் ஓடி உரசிக்கொண்டிருக்கிற பிறருடைய குற்றத்தை வெளிப்படுத்துமட்டும் அது அவன்மீது நாம் பைத்தியகாரர் கூடப் பிடிக்கப் பிரயாசப்படக் கடவோம். குற்றங்களையும் தங்கள் இருதயங்களிலும் வெளிப்படுத்த மாட்டோம்.

அத்தம நோயைக் குணப்படுத்துவதென்றால் சுவாமியார் எழுதின காரத்தில் புறணியைக் குறித்து சொல்லியிருக்கிற பல உத்தேசங்களையுள்ள ஓர் புத்தியாவது குற்றத்தைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கப் படுக்கப் போகப்படாது. அதோடு படுத்துக்கொள்கிறதில் படுக்கையிலிருந்து கல்லறைக்குக் கொண்டு கிடந்துவன் படுக்கப் போகிற புறணி அற்பமாயிருந்தபோதிலும் தற்கும் இன்னொருவிசை அதை நிகரமாகுமென்றார். இந்தப் புறணிப்பதுமன்றி நாம் யாதோர் பாவம் செய்தால் யாதொரு சந்தேகமும் மனங்களிலும் இதை அதுசரிக்கிற நமக்கு அதிசிரோஷ்டராயிருந்த சொல்லியிருக்கிறதினாலே, நாம் அதும்.

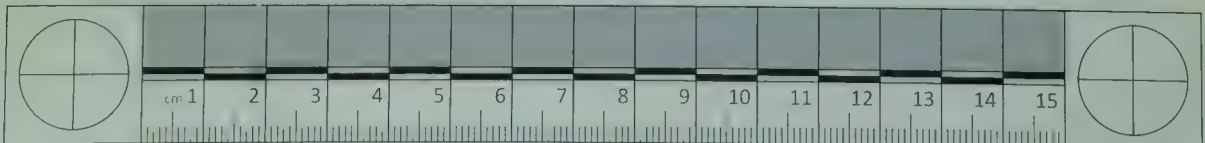

மன்றார். எந்தெந்தச் சமயத்தி
கெடக்க மாட்டாபென்று எல்லா
து வெகு நேற்றிபான ஒழுங்கெ
காரியங்களிலும் அற்புதக் காரிய
கவண்டியது. அற்புதக் காரியங்
போகிறோம்; ஏனென்றால் அற்பு
யம் எப்போதும் அற்புதக் காரியம
ததிலே மோசயில்லை, மற்றவ
து எல்லாரும் அறிந்த காரிய
ல்லவம்படாது; ஏனென்றால் பு
திகத் தீதிகிறவர்களுடைய வா
டவொண்ணது. அர்ச். இஞ்ஞா
ரூப் பொதிந்த போதகமாவது:
யந்தாபயாமி ருந்தாலும், அதைக்
ஒவ்வொருவரும் இப்படி நடக்க
றார். இவ்வளவு பரிசுத்த நடக்
வாம். சகலரும் நல்லவர்கள், பு
வார்த்தை மாத்திரம் நமது வாயி
வாக்கிலே ஒருவருடைய கீர்த்
சகலரும் அறிந்துகொள்ளக்

ற்றம் செய்தானென்று தற்செய
னியானவர் சொன்னபிரகாரம் நீ
கு விரோதமாய் நீ ஏதாகிலும்
க்குள்ளே புதைத்துவை; அது
ட்டாதென்று நிச்சயித்துக்கொ
வெகு மூச்சடைப்பும் கொடுமா
ச முழுதும் வார்த்திபண்ணிவிட்
ம் நோவும் தணியும். இவ்வண்
அறிந்துகொண்ட மாத்திரத்தி
சடைபட்டுச் சாகிறவர்கள்போ
த்திலை, அவர்கள் நோவெல்லா
ட்டத்திலே பிறகிணைகமில்லையெ
ம் இது காரியத்தை ஞானியா

னவர் இரண்டு உவமையைக் கொண்டு விசேஷித்து விளக்கிக் காட்டி
யிருக்கிறார். அதெப்படியென்றால், பைத்தியகாரன் ஏதாகிலும் சொ
ல்லவேணுமானால், பிரசவிக்கிற பெண்ணைப்போலிருப்பான்; பிரசவிக்
கிறவளை விட்டுப் பிள்ளை வெளிப்படுகிறதுபோலே, இவன் தன் மனதி
லுள்ளதை வெளிப்படுத்தாமல் போகமாட்டான். பைத்தியக்காரனு
டைய இருதயத்திலுள்ள வார்த்தை மிருகத்தின் சரீரத்தில் பாய்ந்த
அம்புபோலாகுமென்றார். மிருகத்தின் சரீரத்தில் அம்பு பாய்ந்துகொ
ண்டிருந்தால், அதைச் சரீரத்திலிருந்து எடுக்குமட்டும் இடைவிடாம
ல் அங்குமிங்கும் ஓடி உரசிக்கொண்டு திரியும். இவ்வண்ணமே புற
ணிக்காரன் பிறருடைய குற்றத்தை அறிந்தமாத் திரத்தில், அதை வெ
ளிப்படுத்துமட்டும் அது அவன் மனசை உறுத்திக்கொண்டேயிருக்கு
ம். நாம் பைத்தியகாரர் கூட்டத்தில் சேராமல் புத்திசாலிகளாயிரு
க்கப் பிரயாசப்படக் கடவோம். புத்திசாலிகள் பிறருடைய எவ்வித
குற்றங்களையும் தங்கள் இருதயத்தில் புதைத்துவைப்பார்கள்; அதை
ஒருகாலும் வெளிப்படுத்த மாட்டார்கள்.

ஆத்தம நோயைக் குணப்படுத்துவதன்பேரில் ஆக்குவாலீவா
வென்னும் சுவாமியார் எழுதித்தந்த புத்தகத்தின் பதினேழாம் அதி
காரத்தில் புறணியைக் குறித்து எழுதிவைத்திருக்கிறார். அவர் அதி
ல் சொல்லியிருக்கிற பல உத்தமமான போதகங்களில் மிகவும் பிர
யோசனமுள்ள ஓர் புத்தியாவது: யாதாமொருவன் புறணியென்னுங்
குற்றத்தைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தால், பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணும
ல் படுக்கப் போகப்படாது. அது கனமான புறணியாயிருந்தால், அத்
தோடு படுத்துக்கொள்ளுகிற ஆபத்துக்குரிய காரியம்; ஏனென்றா
ல் படுக்கையிலிருந்து கல்லறைக்குப் போவதுபோலே எண்ணிக்கொ
ண்டு கிறீஸ்துவன் படுக்கப் போக வேண்டும். ஆனால் தான் சொன்ன
புறணி அற்பமாயிருந்தபோதிலும், பாவசங்கீர்த்தனம் அதைத் தீர்ப்ப
தற்கும் இன்னொருவிசை அதைக் கட்டிக்கொள்ளாதபடிக்கும் ஆனப
ரிகாரமாகுமென்றார். இந்தப் புத்தியை நாம் இவ்விஷயத்தில் அநுசரி
ப்பதுமன்றி நாம் யாதோர் பாவத்தில் விழுந்தோமோ இல்லையோவெ
ன்று யாதொரு சந்தேகமும் மன வருத்தமும் உண்டாகிற சகல சம
யங்களிலும் இதை அநுசரிக்கிறது மிகவும் பிரயோசனமாயிருக்கும்.
நமக்கு அதிகரிஷ்டராயிருந்த இந்த மகாத்துமா இந்தப் புத்தியைச்
சொல்லியிருக்கிறதிலே, நாம் இதை அநுசரிப்பதற்கு இதுவே போ
தும்.

ய-ம் அதிகாரம்..

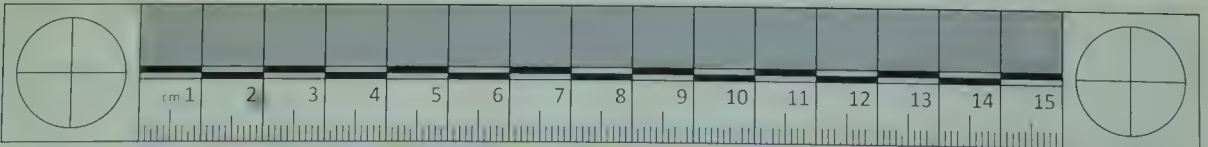
புறணிக்குக் காது கொடுக்கப் படாதென்பதின் பேரில்.

பிறசினேகத்துக்கும் மரியாதைக்கும் விரோதமானதொன்றும் சொல்லாதிருப்பதுமன்றிப் புறணிப் பேச்சுக்குக் காதுகொடுக்கவுப் படாது; ஏனென்றால் புறணிப் பேச்சைக் கேட்கிறது நமக்குப் பிரியமென்று காட்டினால், அதைப் பேசு மற்றவர்களுக்குத் துணிவுண்டாகும். நாம் சொல்லுகிறதற்கு வெட்கப்படுகிறதைக் காதுகொடுத்துக் கேட்கிறது வெட்கத்துக்குரிய காரியமென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வசனித்தார். புறணிபேசுகிற சந்தியாசிக்கும் புறணிப் பேச்சைக் கேட்கிற சந்தியாசிக்கும் இடவேண்டிய ஆக்கிணையைக் குறித்து அர்ச். பசிலியார் சொல்லுகிறதாவது: இவ்விருவரையும் மற்றவர்களை விட்டுப் பிரித்து வைக்கவேண்டும்; இவ்விருவருக்கும் சரியான தெண்டனையிட வேண்டும்; ஏனென்றால் ஒருவன் புறணிப் பேச்சைப் பிரியமாய்க் கேளாவிட்டால், வேறொருவன் அதைப் பிரியமாய்ச் சொல்லியிருக்க மாட்டான்; ஒருவன் சொல்லுகிறதை மற்றவர்கள் சந்தோஷமாய்க் கேளாவிட்டால், அதை அவன் சொல்ல மாட்டானென்றார்.

வேத சாஸ்திரிகள் புறணியைக் குறித்து ஒரு சத்தியத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதாவது, புறணிப் பேச்சுக் காதுலே விழுந்தாலும், அது சரியல்லவென்று சொல்லித் தள்ளாதவன் சாவான பாவம் கட்டிக்கொள்ளுவானே இல்லையோவென்று தீர்மானிப்பதற்காக மேற்சொன்ன வேத சாஸ்திரிகள் சொல்லுகிறதாவது: அநேக சமயங்களில் அது இவனுக்குச் சாவான பாவமாயிருக்கும், இவ்வண்ணமே ஒருவன் புறணி பேசுகிறதற்கு நீ காரணமாயிருந்தால், அல்லது புறணிப் பேச்சை நீ தூண்டிவிட்டால், அல்லது புறணிக்குட்பட்ட காரியத்தைக் குறித்து நீ யாதொரு கேள்வி கேட்டால், ஒருவன்பேரில் உனக்குக் கொஞ்சம் விரோதமாயிருந்து அவன் பேரிலே கெடுதலாய்ப் பேசுகிறதை நீ பிரியத்தோடு கேட்டால், புறணிப் பேச்சினாலே யாதொருவன் கீர்த்திக்குக் கனமான கெடுதல் வருமென்று அறிந்திருந்தும் அதை விலக்கக்கூடுமாயிருந்தும் நீ விலக்காதிருந்தால், இதுவேல்லாம் உனக்குச் சாவான பாவமாயிருக்கும், ஏனென்றால் வீட்டிலே நெருப்புப்

போட்டுக் கொளுத்துகிறவன் பாவம் அதை அவிக்கப் பிரயாசப்படக் கற்று ஒன்றும் செய்யாமல் இன்னொரு காய்த்துகொண்டிருக்கிறவனுடைய பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவ்வண்ணம் பாவம் கட்டிக்கொள்ளுகிறதும் கூடுமாயிருந்தும் அதை விலக்கக் காதுவன்கூட சாவான பாவம் கட்டி சமயங்களில் பிறருடைய கீர்த்தியைப் பேச்சை விலக்கச் சகலருக்கும் கத்தோடு சரி சரியென்று சொன்ன காது கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தற்கு நீ காரணமாயிருக்கிறதினால்தான் மென்று அறிந்துகொள்ளக் கடவது. புறணிப் பேச்சை விலக்காதிருந்தால், அது அநேக அதிகாரிகள் பெரிய மனுஷ்ய புறணி பேசும்போது, அவர்கள் கெடுதலாகிறது அவர்களுடைய அந்தஸ்து. எனவே, அவர்களுக்குத் தாழ்ந்த விட்டால், அவர்களுக்கு அம்பல் சந்தியாசிகளைக் குறித்து வேத விசேஷமாகவது: புறணிப் பேச்சு ஒருவன்பேரில் அதிகாரமுள்ளவனுடைய பிறருடைய கீர்த்தியைக் காப்பாற்றி; அவனுடைய அதிகாரம் எவருக்கு இந்தக் கடமையும் பெரிதும்

இது காரியத்தில் வேத சாஸ்திரிகளைக் கொண்டு நாம் புறணிப் பேச்சை எப்படி நடக்கவேண்டுமென்றும் தத்தாகக் கண்ணியினாலேயென்கிலும் மாயிருக்கிறது எவ்வளவு பொல்லாதது இக்காலத்திலே மனுஷருடைய புறணிப் பேச்சைத் தவிர

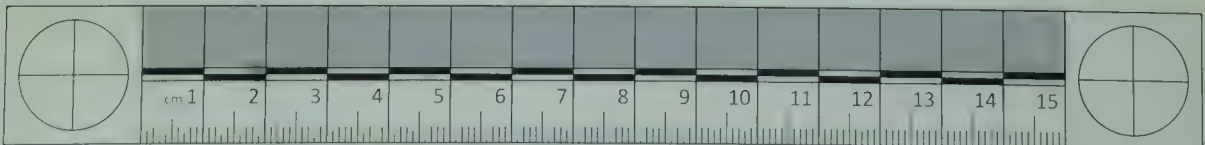

தக்கும் விரோதமானதொன்றும்
பேச்சுக்குக் காதுகொடுக்கவுட்ப
சைக் கேட்கிறது நமக்குப் பிரிய
ற்றவர்களுக்குத் துணிவுண்டாகு
கிறதைக் காதுகொடுத்துக் கே
ன்று அர்ச். பொந்தால் வசனித்
புறணிப் பேச்சைக் கேட்கிற சந்தி
யக் குறித்து அர்ச். பசிலியார்
ற்றவர்களை விட்டுப் பிரித்து
சரியான நெண்டையிட வேண்
பேச்சைப் பிரியமாய்க் கௌவி
யைச் சொல்லியிருக்க மாட்டா
கள் சந்தோஷமாய்க் கௌவிட்
பாணன்றார்.

குறித்து ஒரு சந்தியத்தை வெ
புறணிப் பேச்சுக் காதிலே விழு
ல்லித் தள்ளாதவர் சாவான பா
பாவென்று தீர்மானிப்பதற்காக
ல்லுகிறதாவது : அநேக சமயங்
மாயிருக்கும், இவ்வண்ணமே ஒ
மாயிருந்தால், அல்லது புறணி
லது புறணிக்குத்த காரியத்தை
டால், ஒருவன்பேரில் உனக்குக்
பேரிலே கெடுதலாய்ப் பேசுகிற
சிப் பேச்சிலேயே யாதொருவன்
ன்று அறிந்திருந்தும் அதை வி
ந்தால், இதுவேல்லாம் உனக்
ன்னரால் வீட்டிலே நெருப்புப்

போட்டுக் கொளுத்துகிறவன் பாவம் கட்டிக்கொள்ளுகிறதும்ல்லாமல்
அதை அவிக்கப் பிரயாசப்படக் கடமையுள்ளவனாயிருந்தும் அவிப்பத
ற்கு ஒன்றும் செய்யாமல் இன்னொருவன் கொளுத்தின நெருப்பிலே கு
ளிர் காய்ந்துகொண்டிருக்கிறவனும் பாவம் கட்டிக்கொள்ளுகிறானென்
பதற்குச் சந்தேகமில்லை, இவ்வண்ணமே புறணி பேசுகிறவன் சாவான
பாவம் கட்டிக்கொள்ளுகிறதும்ல்லாமல் புறணிப் பேச்சை விலக்கக்
கூடுமாயிருந்தும் அதை விலக்கக் கடமையுள்ளவனாயிருந்தும் விலக்
காதவன்கூட சாவான பாவம் கட்டிக்கொள்ளுவான் ; ஏனென்றால் இச்
சமயங்களில் பிறருடைய கீர்த்தியைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் புறணிப்
பேச்சை விலக்கச் சகலருக்கும் கடனுண்டு. இதைவிட்டு மலர்ந்த மு
கத்தோடு சரி சரியென்று சொன்னாற்போலே, நீ புறணிப் பேச்சைக்
காது கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தால், அந்தப் பேச்சுப் பேசுகி
றதற்கு நீ காரணமாயிருக்கிறதினாலே, அது உனக்குக் கனமான பாவ
மென்று அறிந்துகொள்ளக் கடவாய். வேறே சில சமயங்களில் புறணி
ப் பேச்சை விலக்காதிருந்தால், அது அற்பப் பாவமாயிருக்கும், இப்ப
டியே அதிகாரிகள் பெரிய மனுஷரின் முதலிய மேன்மைப்பட்டவர்கள்
புறணி பேசும்போது, அவர்கள் சொல்லுகிறதை மறுதலித்து நிறுத்து
கிறது அவர்களுடைய அந்தஸ்துக்குச் சிலவிசை தகாததாயிருக்கிறதி
னாலே, அவர்களுக்குத் தாழ்ந்த அந்தஸ்திலுள்ளவர்கள் இதை விலக்கா
விட்டால், அவர்களுக்கு அற்பப் பாவமாயிருக்கும். இந்தக் காரியத்தி
ல் சந்தியாசிகளைக் குறித்து வேத சாஸ்திரிகள் சொல்லியிருக்கிற ஓர்
விசேஷமாவது : புறணிப் பேச்சைக் கேட்கிறவன் புறணி சொல்லுகி
றவன்பேரில் அதிகாரமுள்ளவனாயிருந்தால், அந்தப் பேச்சை நிறுத்தி
ப்பிறருடைய கீர்த்தியைக் காப்பாற்ற அவன்பேரில் விசேஷ கடமை உ
ண்டு ; அவனுடைய அதிகாரம் எவ்வளவு பெரிதாயிருக்குமோ, அவ்வ
ளவுக்கு இந்தக் கடமையும் பெரிதாயிருக்கும்.

இது காரியத்தில் வேத சாஸ்திரிகள் சொல்லுகிறது இதுவே. இ
தைக் கொண்டு நாம் புறணி பேசுகிற கூட்டத்தில் இருக்கும்போது,
எப்படி நடக்கவேண்டுமென்றும் கோழைத்தனத்தினாலேயாகிலும் முக
த்தாஷ்ணையினாலேயென்கிலும் புறணிப் பேச்சை விலக்காமல் மவுன
மாயிருக்கிறது எவ்வளவு பால்லாப்பென்றும் அறிந்துகொள்ளலாம்.
இக்காலத்திலே மனுஷருடைய குணம் கெட்டுப்போயிருக்கிறதினாலே
யும் புறணிப் பேச்சைத்தவிர வேறே பேச்சுப் பேச சமுசாரவாசிகளு

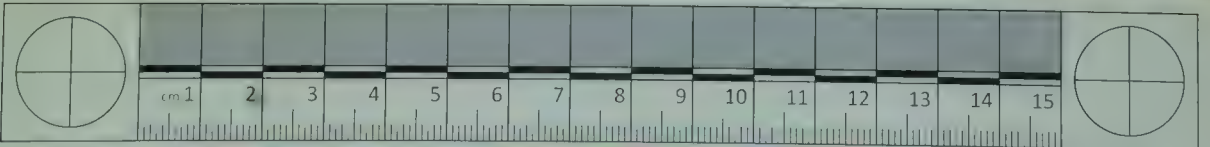

க்குத் தெரியாததுபோலேயிருக்கிறதிலேயும் நாம் அவர்களுக்குள்
ளே வெகுவாய்ப் புழங்க வேண்டியிருக்கிறதிலேயும் எச்சரிக்கையாயி
ராவிட்டால், பல சமயங்களிலே பாவத்தில் விழுந்தோமோ இல்லையோ
வென்று சந்தேகப்பட்டுக் கலங்க இடமுண்டாகும். ஏனென்றால் நாம்
யாதொரு கேள்வி கேட்டிருந்தால், அல்லது புறணிப் பேச்சுக்குப் பி
ரியத்தோடு காது கொடுத்தாற்போலே இருந்தால், அல்லது முகச்சா
டையைக் கொண்டு அந்தப் பேச்சை அங்கீகரித்துக்கொண்டாற்போ
லே இருந்தால், புறணிப் பேச்சுக்குக் காரணமாயிருந்தோமோ இல்லை
யோவென்று பயப்படுகிறதற்கு இடமுண்டல்லோ? ஆனால் இந்தச்
சந்தேகமெல்லாம் என்னிடத்தில் வராது; இது காரியத்திலே எப்படி
நடக்க வேண்டுமென்றும் எது பாவம் எது பாவமில்லையென்று எனக்கு
நன்றாய்த் தெரியுமென்றும் சொல்லுவாயாக்கும். இருக்கட்டும்; ஆன
ல் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைய உழைத்துத் தேடுகிற சந்
நியாசிகளைக் குறித்து நாம் இங்கே பேசுகிறோம். இவர்கள் சாவான
பாவம் அறப்ப பாவம் முதலிய சகல பாவத்தையும் விலக்கி நடப்பது
மன்றி எப்போதும் மேன்மேலும் உத்தம புண்ணியத்தை நாடிப்பிறரு
க்கு நன்மாதிரிகையும் பிரயோசனமுமானதெல்லாத்தையும் செய்யக்
கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். இதிப்படியிருக்க, இவர்கள் யா
தொரு கூட்டத்தில் இருக்கும்போது, யாதொருவன் பிறப்பேரில் கெ
டுதலாய்ப் பேசுகிறதா காதிலே விழுந்தாலும், அதை மறுத்துத் தள்ளு
கிறதற்கான ஒறுத்தலென்னும் புண்ணியம் இவர்களிடத்தில் இல்லா
ததினாலே வெட்கப்பட்டுக் கோழைத்தனத்தினாலே அதை விலக்காம
ல் சும்மாயிருந்து அதுக்குச் சம்மதித்துக்கொண்டால், இவர்கள் காட்
டுகிறது நன்மாதிரிகையோ? புறணிப் பேச்சுப் பேசும்போது, பேசாம
ல் சும்மா இருக்கிறவர்கள் அதுக்குச் சம்மதித்துக்கொள்ளுகிறார்களே
ன்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. தேவ ஊழியரும் சந்நியாசிகளுமாகிய நா
ம் சமுசாரவாசிகள்பேரில் அதிகாரத்துவமுள்ளவர்களாயிருந்தும் அ
ச்சமயத்திலே ஒன்றும் சொல்லாமல் மவுனமாயிருக்கிறதைக் கண்
டு அவர்கள் தாங்கள் சொல்லுகிற புறணிப் பேச்சை உறுதியாய்ப் பே
சுவதற்கு நாம் காரணமாயிருப்போமல்லோ? சந்நியாசியாகிய நீ இத
ற்கு ஒன்றும் சொல்லாததினாலே, இது பொல்லாப்பல்லவென்று நினை
ப்பார்கள்; அல்லது இது பாவமென்று அவர்கள் அறிந்திருந்தும் உன
க்கு முன்பாக இதைப் பேசத் துணிந்ததினாலே உன்னையும் நீ இருக்கி
ற சந்நியாச சபையையும் அவர்கள் பிறக்கணிக்கிறார்களென்பதற்கு இ

து அலையாளமல்லோ? ஏனெ
ட பேச்சைப் பேசினாலும், நீ
ட்டபென்று அவர்கள் அறிந்
கள்.

அர்ச். அருஸ்தின் புறணி
லக்குவதற்காகத் தமது சாப்பி
திவைத்ததாவது: முகதாவில்
க்கினாலே கடித்துக் கெடுக்க வ
சிக்கப்படுவதென்று அறிந்துகொ
ர். அவருக்குச் சினேகிதரான சி
ப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது
க் கெடுதலாய்ப் பேசத் துவக்கி
டிந்துகொண்டு சொன்னதாவது
ந்தால், இந்தக் கவிதைக் கிறுக்
விட்டு எழுந்திருப்போமென்று
நடக்கை. புறணிக்காரர்மட்டி
ந்தப் பேச்சை விடாதிருந்தால்,
க் காட்ட வேண்டும். அர்ச். எ
ஒருவன் வேறொருவன்பேரிலே
ல், பாம்பைக் கண்டு ஓடுகிறதா
து அவனுக்கு எவ்வளவோ வெ
ப்போகிறதைக் கண்டு புறணிக்
வை புறணி பேசாதபடிக்கு உட
மென்று மேற்சொன்ன அர்ச்சி
ம் நடக்கவேண்டிய நடக்கை. ஆ
ல் நாம் இருக்கும்போது, அந்தப்
கொள்ள வேண்டும்; அதை விட
வேண்டும்.

ஆனால் மகிமைப்பட்ட யா
போது, நாம் அவர்களை விட்டு
மெய்தான்; ஆகிலும் இச்சமய
றோர் வழிபாடுண்டு. அதாவது,
லுகிற புறணியை நாம் அங்கீகரி

தலையும் நம அங்களுக்குள்
தெனிலையும் எச்சரிக்கையாயி
தில் விருந்தோமே இல்லையோ
ண்டாகும். ஏனென்றால் நாம்
லது புறணிப் பேச்சுக்குப் பி
இருந்தால், அல்லது முகச்சா
அங்கேரித்துக்கொண்டாற்போ
ரணமாயிருந்தோமோ இல்லை
ண்டல்லோ? ஆனால் இந்தச்
து: இது காப்பதில்லை எப்படி
து பாவமில்லையென்று எனக்கு
யாக்கும். இருக்கட்டும்; ஆன
புறணியை உழைத்துத் தேகெரு சந்
புகிறோம். இவர்கள் சாவான
பாவத்தையும் விலக்கி நடப்பது
சும புண்ணியத்தை நாடிப்பிறரு
தெனல்லாததையும் செய்யக்
இதப்படியிருக்க, இவர்கள் யா
பாதொருவன் பிறப்பேரில் கொ
ளும், அதை மறுத்துத் தள்ளு
றியம் இவர்களிடத்தில் இல்லா
னத்தினாலே அதை விலக்காம
துக்கொண்டால், இவர்கள் காட்
பேச்சுப் பேசும்போது, பேசாம
சம்மதித்துக்கொள்ளுகிறார்களே
றியரும் சந்தியாகிளுமாகிய நா
துவமுள்ளவர்களாயிருந்தும் அ
மவுனமாயிருக்கிறதைக் கண்
ணிப் பேச்சை உறுதியாப்பப் பே
ல்லோ? சந்தியாகியாகிய நீ இத
பொல்லாப்பல்லவென்று நீனை
அவர்கள் அறிந்திருந்தும் உன
தினாலே உன்னையும் நீ இருக்கி
றக்கணிக்கிறார்களென்பதற்கு இ

து அடையாளமல்லோ? ஏனென்றால் உன் சமூகத்தில் இந்தக் கெட்
ட பேச்சைப் பேசினாலும், நீ அதை விரோதித்துப் பேசத் துணியமா
ட்டாயென்று அவர்கள் அறிந்திருக்கிறதிலே, இப்படிப் பேசுவா
கள்.

அர்ச். அசுஸ்தின் புறணியாகிற இந்தத் தொற்றுவியாதியை வி
லக்குவதற்காகத் தமது சாப்பாட்டறையில் இலத்தீன் கவியாக எழு
திவைத்ததாவது : முகதாவில் இல்லாதவர்களுடைய நடக்கையை வா
க்கினாலே கடித்துக் கெடுக்க விரும்புகிறவன் இந்த அறையில் பிரவே
சிக்கப்படுவதென்று அறிந்துகொள்ளக் கடவானென்று எழுதிவைத்தா
ர். அவருக்குச் சினேகிதரான சில மேற்றிராணிமார்கள் அவரோடு சா
ப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, பிறருடைய நடக்கையைக் குறித்து
க் கெடுதலாய்ப் பேசத் துவக்கினார்கள்; உடனே அவர் அவர்களைக் க
டித்துக்கொண்டு சொன்னதாவது : நீங்கள் இந்தப் பேச்சை விடாதிரு
ந்தால், இந்தக் கவினைக் கிறுக்கிப் போடுவோம், அல்லது மேசையை
விட்டு எழுந்திருப்போமென்றார். இதுவே உறுதியும் தைரியமுமான
நடக்கை. புறணிக்காரர்மட்டிலே நாமும் இப்படி நடந்து அவர்கள் இ
ந்தப் பேச்சை விடாதிருந்தால், அப்பாலே போவோமென்று சொல்லி
க் காட்ட வேண்டும். அர்ச். எரோணிமுஸ் சொல்லுகிறதும் இதுவே.
ஒருவன் வேறொருவன்பேரிலே கெடுதலாய்ப் பேசுகிறதை நீ கேட்டா
ல், பாம்பைக் கண்டு ஒடுகிறதுபோலே, ஒடிப்போவென்றார். அப்போ
து அவனுக்கு எவ்வளவோ வெட்கமுண்டாகும்? நீ அவனைவிட்டு ஒடி
ப்போகிறதைக் கண்டு புறணிக்காரன் வெட்கப்பட்டு இன்னொரு தட
வை புறணி பேசாதபடிக்கு உடனே நீ அவனை விட்டுப் போக வேணு
மென்று மேற்சொன்ன அர்ச்சியசிஷ்டவர் வசனித்தார். இதுவே நா
ம் நடக்கவேண்டிய நடக்கை. ஆகையால் புறணி பேசுகிற கூட்டத்தி
ல் நாம் இருக்கும்போது, அந்தப் பேச்சைவிட வேணுமென்று கேட்டுக்
கொள்ள வேண்டும்; அதை விடாதிருந்தால், உடனே அப்பாலே போக
வேண்டும்.

ஆனால் மகிமைப்பட்ட யாதொரு பெரிய மனுஷன் புறணி பேசும்
போது, நாம் அவர்களை விட்டுப்போகிறது மரியாதையல்லவென்பது
மெய்தான்; ஆகிலும் இச்சமயத்தில் நாம் அதுசரிக்க வேண்டிய வே
றோர் வழிபாடுண்டு. அதாவது, இப்படிப்பட்ட பெரிய மனுஷர் சொல்
லுகிற புறணியை நாம் அங்கேரித்துக்கொள்ளுகிறதில்லையென்றும் அ

தின் பெரிய பிரியப்படுகிறதில்லையென்றும் காட்டுவதற்காக முகத்
தையர் கண்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இஸ்பிரீத்துசாந்துவாகிய
சர்வேசரன் தானே இந்தப் புத்தியை நமக்குப் போதித்திருக்கிறார். அ
தாவது, கச்சான் காற்று மழையைக் கலைக்கும், கண்டிப்பான முகம்
புறணியைக் கலைக்கும், கெட்ட நாக்ரூப் பேசுகிறதைக் கோளாதபடிக்கு
உன் காதிலே முள் வைத்து அடைத்துக்கொள்ளுனார். உன் கண்
டிப்பான முகச்சாடையும் முகம் சோம்புதலும் உன் முகத்தில் விள
ங்குகிற கலக்கமும் மாற்றமுமாகிற இந்த முளக்களைக் கொண்டு புறணி
ப் பேச்சைக் கோளாதபடிக்கு உன் காலை அடைத்துக்கொள்ள வேண்
டும்; இந்த முள் புறணி பேசுகிறவனைக் குத்திப் பிறருடைய கிரகை
யின்பெரில் கெடுதலாய்ப் பேசுகிறது கெட்டதென்று அவனுக்கு அறி
வித்துக் காட்டும். இதினிமித்தமாகத்தான் புறணிப் பேச்சைக் கோள
ாதபடிக்குப் பஞ்ச முதலிய மெதுவான வஸ்துக்களைக் காதிலே வைத்
து அடைக்க வேண்டுமென்று இஸ்பிரீத்துசாந்து சொல்லாமல் முள்ளை
வைத்து அடைத்து அந்த முள் புறணிக்காரனுடைய இருதயத்தைக்
குத்தி அவன் சூற்றத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று கற்பித்தார். இன்
னம் இஸ்பிரீத்துசாந்துவாகிய சர்வேசரன் சொல்லுகிறதாவது: முக
த்தில் விளங்குகிற கண்டிப்பிலே சூற்றம் செய்தவனுடைய மனம்
திருந்துமென்றார். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இந்தப் புத்தியைப் பலமுறை
அநுசரித்துக்கொண்டு வந்தார். யாதொரு சங்கியாசியார் தமது சமுக
த்திலே இது காரியத்திலே அற்பமாகிலும் தகர்த வார்த்தை சொன்
னால், உடனே தமது முகச்சாயலை மாற்றிக் கொஞ்சம் கண்டிப்பான
முகத்தைக் காட்டுவார். இந்த முகச்சாயலானது அந்தப் பேச்சு சூற்
றமென்று காட்டி அதைத் திருத்துகிறதற்கு மிகவும் உதவியாயிருந்த
து. வெகு சொற்பப் புறணிப் பேச்சிலும் மற்றவர்கள் அற்பக் சூற்றமு
தலாய் இல்லையென்று எண்ணுகிற சமயத்திலும் முதலாய் இப்படி ந
டந்துகொண்டு வருவார்; ஏனென்றால் தாமே இது காரியத்தில் எச்
சரிக்கையாயிருப்பதும் போதாமல் மற்றவர்கள் எல்லாருந் எச்சரிக்க
ையாயிருக்க வேண்டுமென்று அவர் ஆசைப்பட்டதினாலே, இப்படி ந
டந்துகொண்டிருவார்.

இன்னம் புறணிப் பேச்சுக்கு நடுவே வேறே பேச்சைக் கொண்டு
வந்துவிட்டு அதை மாற்றுகிறது மிகவும் நல்ல வழிபாடாகும். இதற்
கு ஆன சமயம் வரட்டுமென்று காத்திருக்கிறது அவசரமல்ல; ஆன

சமயத்தைத் தேடாமல் திடீரெ
நல்லது. ஏனென்றால் இதின்
ற மற்றவர்களும் அந்தப் பேச்சு
யினாலே நீ புறணிக்காரனை
லாருக்கு முன்பாக அவனுக்கு
சை மாற்றினாயென்றும் எளித
பேச்சை மாற்றுகிறதற்கு ஆன
ச்சு முடியட்டுமென்றும் காத்தி
மற்றவர்களுக்குத் தெரியவுமா
ம் செய்யவுமாட்டாய். மாடு ஏ
த்தும்போது, அதுக்கு முன்ன
போது மாடு தூரத்தாமல் நின்
வன் புறத்தியார்பேரில் புறந
ஒரு வேஷ்டியை எறிப வேண்
ண்டிவந்துவிட வேண்டும்; இ
ச்சை விட்டுவிடுவான். மேற்சொ
விட்டு எறிகிறவன் தூரத்தப்ப
றதினாலே, தூரத்தப்பட்டவன்
ஞாயமல்லோ? இவ்வண்ண
அகிறவன் பிறருடைய மகிமை
தினாலே, இவர்கள் அவனுக்கு ந

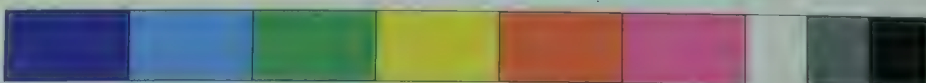
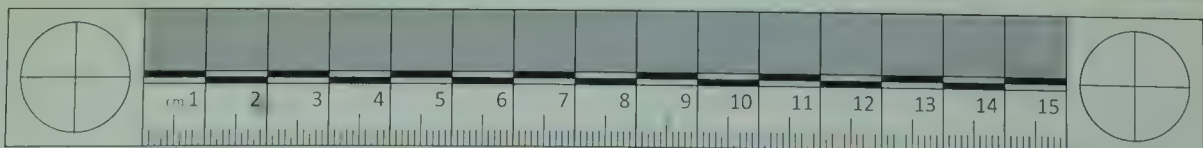
யக-ம்

எவ்விதப் பொய்

வேண்டுமெ

எல்லாத்தையும்விட மெ

க்க வேண்டுமென்று ஞானியான
வரும் தன்னாலே அறிந்திருக்கிற
ரில் புத்தி சொல்லுகிறது அவச
வாசிகள் முதலாய் பொய் சொ

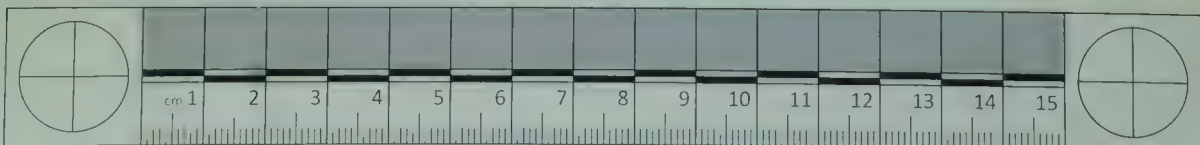
மும் காட்டுவதற்காக முகத்
ம். இன்பிரீத்சாந்துவாகிய
மும் பொதிந்திருந்தார். அ
மும். கண்டிப்பான முகம்
பெரிந்ததைக் கௌரவபடிக்கு
க்கொள்ளின்றார். உன் கண்
மபுதலும் உன் முகத்தில் விள
க முன்க்கொண்டு கொண்டு புறணி
த அடைத்துக்கொள்ள வேண்
கிட்டுப் பிறருடைய கிரக
ய்ப்படுத்தி அலங்கு அறி
புறணிப் பேச்சைக் கௌ
உந்துக்கின்ற காதினே வைத்
தசாந்து சொல்லாமல் முன்னே
காதுடைய இரதயந்தைக்
வனுமென்று கற்பித்தார். இன்
ரன் சொல்லுகிறதாவது : முக
தந்தம் செயதவனுடைய மனம்
இந்தப் புத்தியைப் பலமுறை
காரு சந்தியாசியார் தமது சமூக
கிலும் தகாத வார்த்தை சொன்
தறிக்க கொஞ்சம் கண்டிப்பான
சாயலானது அந்தப் பேச்சு சூர்
தற்கு மிகவும் உதவியாயிருந்த
மும் மற்றவர்கள் அற்பக் சூற்றமு
மபத்திலும் முதலாய் இப்படி ந
ல் தாமே இது காரியத்தில் எச்
மற்றவர்கள் எல்லாரும் எச்சரிக்க
புசைப்பட்டதினாலே, இப்படி ந

சமயத்தைத் தேவீமல் திரொன்று புறணிப் பேச்சை மாற்றுகிறதே
நல்லது. எனென்றால் இதிலே புறணி பேசுகிறவனும் கூட இருக்கி
ற மற்றவர்களும் அந்தப் பேச்சு நல்லதல்லவென்றும் முடிந்தாகுணை
யினாலே நீ புறணிக்காரனை வெளியரங்கமாய்க் கடிந்துகொண்டு எல்
லாருக்கு முன்பாக அவனுக்கு வெட்கம் வராதபடிக்கு இப்படிப் பேச்
சை மாற்றினாயென்றும் எளிதாய் அறிந்துகொள்ளுவார்கள். புறணிப்
பேச்சை மாற்றுகிறதற்கு ஆன சமயம் வரட்டுமென்றும் அந்தப் பே
ச்சு முடியட்டுமென்றும் காத்திருந்தால், உன் கருத்து இன்னதென்று
மற்றவர்களுக்குத் தெரியவுமாட்டாது; புறணிக்கான பரிகாரம் ஒன்று
ம் செய்யவுமாட்டாய். மாடு ஒருவனைப் பாய்வதற்காக அவனைத் தூர
த்தும்போது, அதுக்கு முன்னே ஒரு வேஷ்டியை எறிவார்கள்; அப்
போது மாடு தூரத்தாமல் நின்றுபோகும். இவ்வண்ணமே யாதொரு
வன் புறத்தியார்பேரில் புறணி பேசும்போது, அவனுக்கு முன்பாக
ஒரு வேஷ்டியை எறிப வேண்டும்; அதாவது, வேறே பேச்சைக்கொ
ண்டுவந்துவிட வேண்டும்; இப்படிச் செய்தால், அவன் புறணிப் பே
ச்சை விட்டுவிடுவான். மேற்சொன்ன மாட்டுக்குமுன்னே வேஷ்டியை
விட்டு எறிகிறவன் தூர்த்தப்பட்டவனுடைய உயிரைக் காப்பாற்றுகி
றதினாலே, தூர்த்தப்பட்டவன் அவன் பேரில் நன்றியறிந்திருக்கிறது
ஞாயமல்லோ? இவ்வண்ணமே பேச்சை மாற்றிப் புறணியை நிறுத்
துகிறவன் பிறருடைய மகிமைமையும் கீர்த்தியையும் காப்பாற்றுகிற
தினாலே, இவர்கள் அவனுக்கு நன்றியறிந்திருக்கக் கடமையுண்டு.

யகம் அதிகாரம்.

எவ்விதப் பொய்யையும் விலக்கி நடக்க
வேனுமென்பதின் பேரில்.

எல்லாத்தையும்விட மெய். எப்போதும் உனக்கு முன்பாக நட
க்க வேனுமென்று ஞானியானவர் வசனத்தார். இந்தப் புத்தியை யா
வரும் தன்னாலே அறிந்திருக்கிறதினாலே, சந்தியாசிகளுக்கு இதின் பே
ரில் புத்தி சொல்லுகிறது அவசரமில்லையென்று தோன்றும். சமுசார
வாசிகள் முதலாய் பொய் சொல்லுகிறதே வெகு வெட்கத்துக்குரிய

துர்க்குணமென்று அறிந்திருக்கிறதிலே, யாதொருவன் பொய் சொல்லுகிறானென்று சொல்லுகிறது அவனுக்கு மகா மகாப்பட்ட அவமானமும் அவகீர்த்தியுமென்று எண்ணுவார்கள். இது இப்படியிருக்க, இப்படிப்பட்ட துர்க்குணத்தினாலே சமுசாரவாசிகளுடைய கீர்த்தி குறைந்துபோகிறதைப் பார்க்க சந்தியாசிகளுடைய கீர்த்தி இந்தத் துர்க்குணத்தினாலே சந்தியாசத்தில் அதிகமாய்க் குறைந்துபோகும் என்று சொல்லவேண்டுமோ? ஆகையால் பொய் சந்தியாசிகளுக்கு எவ்வளவு வெட்கத்துக்குரிய அயோக்கியமான காரியமென்று அறிந்துகொள்ளலாம். தன் சூற்றத்துக்குப் போக்குச் சொல்லவும் அதை மறைக்கவும் வேறே எந்த முகாந்தரத்தைப் பற்றியும் சந்தியாசி ஒருகாலும் இந்தக் சூற்றத்தில் விழப்படாது. தான் செய்த சூற்றத்தை மற்றவர்கள் அறிந்து தன்னைக் கெடுதலாய் நினையாதபடிக்குப் பொய் சொல்லுகிறவனிடத்திலே ஒறுத்தலும் தாழ்ச்சியுமில்லையென்று தெளிவாய்த் தோன்றும். உன்னை ஒறுப்பதற்கும் தாழ்த்துவதற்கும் ஜன சமயங்களை நீ தேடவேண்டியிருக்கையிலே, தன்னாலே வருகிற சமயத்தையும் விலக்கி அதை விலக்குவதற்காகப் பொய் சொல்லி பாவமும் கட்டிக்கொள்ளுகிறேயே. நீ தேடவேண்டிய சாங்கோபாங்கத்துக்கு இது எவ்வளவு தூரமான நடக்கை! உலகத்தை முழுதும் ஈடேற்றுவதற்காக முதலாய் ஒரு பொய்யும் சொல்லப் படாதென்று வேத சாஸ்திரிகளும் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நீயோவென்றால், யாதொரு சொற்பக் சூற்றம் செய்தாயென்று வெளிப்பட்டு அதினாலே கொஞ்சம் வெட்கப்படாதபடிக்குப் பொய் சொல்லுகிறேயே; இது எவ்வளவு அடாத பைத்தியமென்று பார். சர்வேசுரன் பகைக்கிற ஏழு காரியங்களில் பொய் இரண்டாம் காரியமென்று ஞானியானவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

வேறொர்விதப் பொய்யுண்டு. அதென்னவென்றால், யாதொரு காரியத்தை வெளிப்படுத்தும்போது, இல்லாததை அத்தேயுமீ சேர்த்துக் கட்டிச் சொல்லுகிறதாகும். இதை வேணுமென்று மனம் பொருந்திச் சொல்லுகிறதில்லையென்பது மெய்தான்; ஆகிலும் மெய் பிரிக்கப்படாத காரியமாயிருக்கிறதிலே, அதை அதிகமாயும் குறைச்சலாயும் சொல்லப் படாது; ஆகையால் உள்ளதுக்கு மேலே ஏதாகிலும் கூட்டிச் சொன்னால், அது பொய்யென்பது நிச்சயம். ஆகிலும் இந்தக் சூற்றத்திலே மனுஷர் அநந்தமுறை விழுகிறது வழக்கம்; ஏனென்

றால் தாங்கள் சொல்லுகிறதை கிறது மனிதருக்குச்சபாவமாக நதற்கு எளிதாய் உடன்படுவா ச்சரிக்கையாயிருந்தாலும், அதன்மேல்.

அர்ச். பொனவெந்தார் பொய்ச் சொல்லுகிறது சந்தியாசியு மரியாதைக்கும் தகாததாயிருக்க ண்டும். உன் மேரை மரியாதை லுகிறதை மற்றவர்கள் நம்ப வே உன் பேச்சை ஒருவரும் நம்பாம யென்று எண்ணுவார்கள். ஏனெ ளவர்கள் உள்ளதைக் கூட்டிச் ம்பக் கூடாததையும் சொல்லுவ சொல்லுகிறார்களென்று மற்றவ கள்; ஆகையால் உள்ளதைக் ச ஒருவரும் நம்ப மாட்டார்கள். அ பேசுகிறது வெகு அபூர்வமாயிரு ன்றால் இப்படிப் பேசுகிறதிலே அதிகம் சொல்லுகிறது எளிதாய் த்திலும் கூட்டிச்சொல்லாமல் அவர் தாம்பரியமாயிருந்தார். உ க்கு அவர் வெகு எச்சரிக்கையாய் ரிந்ததை முதலாய் ஒருகாலும்

இந்த வழக்கம் மிகவும் நல் யசிஷ்டவர்கள் இதை நமக்குப் ஒன்றையும் ஒருகாலும் நிச்சயித் ல்லாதே; நீ சொல்லுகிறதிலே கலந்திருக்க வேணுமென்று அ இப்படியென்று நினைக்கிறேன். ஆச்சரியந்தான்; இதை இப்படி ன்றுகிறதென்று சொல்லு. தரு சிக்கொண்டுவந்தால், இது தா

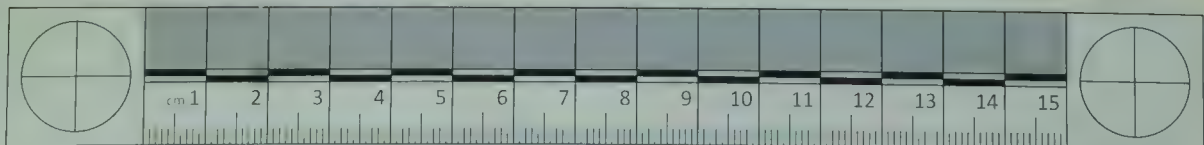
ல, யாதொருவர் பெர்ய் சொ
க்கு மகா மகாப்பட்ட அவமா
ர்கள். இது இப்படியிருக்க, இ
சாரவாசிகளுடைய கீர்த்தி கு
ளுடைய கீர்த்தி இந்தக் துர்க்
யாக் குறைந்துபோருமென்று
ப் சந்தியாசிகளுக்கு எவ்வளவு
ரியமென்று அறிந்துகொள்ள
சால்லவும் அதை மறைக்கவும்
ம் சந்தியாசி ஒருகாலும் இந்தக்
த குற்றத்தை மற்றவர்கள் அ
டிக்குப் போய் சொல்லுகிறவ
லையென்று தெளிவாய்த் தோ
துவதற்கும் ஏன சமயங்களை
லே வருகிற சமயத்தையும் வி
சொல்லி பாவமும் கட்டிக்கொ
கோபங்கத்துக்கு இது எவ்வள
முழுதும் ஈடேற்றுவதற்காக
தென்று வேத சாஸ்திரிகளும்
றார்கள். நீயோவென்றால், யா
ன்று வெளிப்பட்டு அதிலே
ப் சொல்லுகிறேயே; இது எவ்
சர்வேசுரன் பகைக்கிற ஏழு
மென்று ஞானியானவர் சொல்

தென்னவென்றால், யாதொரு
இல்லாததை அத்தோடு சேர்த்
வேணுமென்று மனம் பொரு
தான்; ஆகிலும் மெய் பிரிக்க
யதை அதிகமாயும் குறைச்சலா
ள்ளதுக்கு மேலே ஏதாகிலும்
பது நிச்சயம். ஆகிலும் இந்தக்
புகிறது வழக்கம்; ஏனென்

றால் தாங்கள் சொல்லுகிறதை அதிகப்படுத்தி சிறப்பிக்க ஆசைப்படு
கிறது மனிதருக்குச்சபாவமாகக்கொள்ள, அதைக் கூட்டிச் சொல்லுகி
றதற்கு எளிதாய் உடன்படுவார்கள். இது காரியத்திலே எவ்வளவு எ
ச்சரிக்கையாயிருந்தாலும், அதுவெல்லாம் பற்றாதென்று சொல்ல வே
ண்டும்.

அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லுகிறதாவது: அதிகமாய்க் கூட்
டிச் சொல்லுகிறது சந்தியாசியுடைய அடக்க ஒடுக்கத்துக்கும் மேரை
மரியாதைக்கும் தகாததாயிருக்கிறதிலே, அதை விலக்கி நடக்க வே
ண்டும். உன் மேரை மரியாதையிலேயும் நிச்சித்திலேயும் நீ சொல்
லுகிறதை மற்றவர்கள் நம்ப வேண்டும்; கூட்டிச் சொல்லுகிறதிலே
உன் பேச்சை ஒருவரும் நம்பாமல் போவதுமன்றி உன்னைத் தப்பிவி
யென்று எண்ணுவார்கள். ஏனென்றால் இப்படிப் பேசப் பழக்கமுள்
ளவர்கள் உள்ளதைக் கூட்டிச் சொல்லுகிறதுமல்லாமல் ஒருவரும் ந
ம்பக் கூடாததையும் சொல்லுவார்கள். இதிலே இவர்கள் பொய்
சொல்லுகிறார்களென்று மற்றவர்கள் எளிதாய் அறிந்துகொள்ளுவா
ர்கள்; ஆகையால் உள்ளதைக் கூட்டிச் சொல்ல வழக்கமுள்ளவர்களை
ஒருவரும் நம்ப மாட்டார்கள். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் மேன்மை உரியில்
பேசுகிறது வெகு அபூர்வமாயிருக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள்; ஏனெ
ன்றால் இப்படிப் பேசுகிறதிலே, சிலவிசை வேண்டியதுக்கு மேலே
அதிகம் சொல்லுகிறது எளிதாயிருக்குமென்றும் ஒன்றையும் ஒருவித
த்திலும் கூட்டிச்சொல்லாமல் எதார்த்தமாய்ப் பேச வேணுமென்றும்
அவர் தாற்பரியமாயிருந்தார். உள்ளதை அதிகரித்துச் சொல்லாதபடி
க்கு அவர் வெகு எச்சரிக்கையாயிருந்ததிலே, தமக்கு நன்றாய்த் தெ
ரிந்ததை முதலாய் ஒருகாலும் நிச்சயித்துச் சொல்ல மாட்டார்.

இந்த வழக்கம் மிகவும் நல்லதாயிருப்பதிலே, அநேக அர்ச்சி
யசிஷ்டவர்கள் இதை நமக்குப் போதித்திருக்கிறார்கள். பிடிவாதமாய்
ஒன்றையும் ஒருகாலும் நிச்சயித்துச் சொல்லாதே, மறுத்துஞ் சொ
ல்லாதே; நீ சொல்லுகிறதிலே எப்போதும் கொஞ்சம் சந்தேகம்
கலந்திருக்க வேணுமென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். இது
இப்படியென்று நினைக்கிறேன்; அது இப்படியிராவிட்டால், வெகு
ஆச்சரியந்தான்; இதை இப்படிச் கேள்விப்பட்டதாக எனக்குத் தோ
ன்றுகிறதென்று சொல்லு. தருந்த விமரிசையோடு நீ இப்படிப் பே
சிக்கொண்டிருந்தால், இது தாழ்ச்சியும் அடக்கமும் மேரை மரியா

தையுமுள்ள பேச்சாகும்; இதுவே சந்தியாகிகளுக்கும் கிறிஸ்துவர்களுக்கும் யோக்கியமான பேச்சு. இப்படிப் பேசுகிறவர்கள் தங்களை நம்பாமலும் தங்கள் பேரில் கனமான எண்ணம் கொள்ளாமலும் இருக்கிறார்களென்பதற்கு இது அடையாளமாகும். அர்ச்சியிஷ்டவர்கள் தாழ்ச்சியாயிருந்து தங்களை ஒருகாலும் நம்பாததினாலே, மேற்சொன்னபடி பேசுகிறது அவர்களுக்கு வழக்கம். ஓர் பெரிய அர்ச்சியிஷ்டவரிடத்தில் இப்போது மணியென்னவென்று கேட்டால், எட்டு மணி ஒன்பது மணியென்று சொல்லாமல் ஏறக்குறைய எட்டு மணி ஏறக்குறைய ஒன்பது மணியென்று சொல்லுவார். ஏன் இப்படிச் சொல்லுகிறீரென்று கேட்டதற்கு அவர் சொன்னதாவது : மணி அடித்திருந்தாலுஞ் சரி, அடியாதிருந்தாலுஞ் சரி; இப்படிச் சொல்லுகிறதினாலே, நாம் சொல்லுகிறது பொய்யல்லவென்று நிச்சயமாயிருக்கும்; இதிலே இப்படிச் சொல்லுகிறோமென்றார். அன்றியும் ஒருகாலும் ஒன்றையும் நிச்சயித்துச் சொல்லாமல் எப்போதும் கொஞ்சம் சந்தேகத்தோடு பேசுகிறது சந்தியாகிகளுக்குரிய விவேகத்துக்கும் அடக்க ஒடுக்கத்துக்கும் அடுத்த காரியமாகும்; ஏனென்றால் ஒரு காரியம் எப்படி நடந்திருந்தாலும், அதின்பேரில் சந்தேகமாய் பேசினால், அது பொய்யல்லவென்று நிச்சயமாகும். ஆனால் ஒரு காரியத்தை முழுதும் நிச்சயித்து அதுக்கு நான் உத்தரவாதப்படுகிறேனென்று சொன்னபின், அது பொய்யாய்ப்போனால், பொய் சொல்லி அதை அவ்வளவு ஸ்திரப்படுத்தினதினாலே நீ வெட்கப்படுகிறதாமன்றி நீ சொன்னதைக் கேட்டவனுக்கு இது துர்மாதிரிகையாகவுமிருக்கும். நாம் நிச்சயமென்று எண்ணுகிற காரியங்களை முதலாய்ச் சந்தேகமாப்ச் சொல்ல வேண்டும்; முழுதும் நிச்சயமாயிராமல் கொஞ்சம் சந்தேகமான காரியத்தை முழுதும் நிச்சயித்துச் சொல்லுகிறது எப்போதும் பொய்யாயிருக்கும்; ஏனென்றால் அறிவாத காரியத்தை நிச்சயிக்கிறது பொய்யல்லவோ? இப்படிப் பேசுகிறவர்கள் பொய் சொல்லுகிறதற்கான ஆபத்தில் இருக்கிறதினாலே, இவர்கள் ஏறக்குறைய பொய் சொன்னார்களென்று சொல்லலாம்.

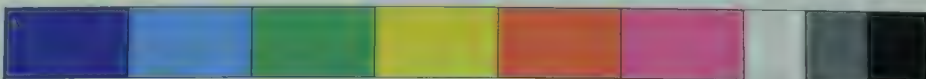
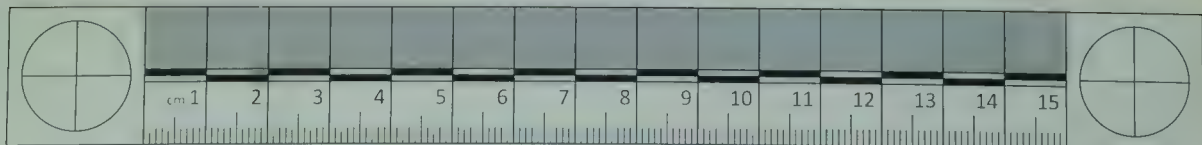
அர்ச், பொனவெந்தார் இது காரியத்திலே இன்னம் வேறொரு புத்தி சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், உன் வார்த்தை மெய்யாகவும் கபடந்ததாகவும் இருக்க வேணுமென்றார். நீ எப்போதும் மெய் சொல்லுகிறதாமல்லாமல் இரண்டு அருத்தப்படப் பேசாமல் எப்

பாடும் எதார்த்தமாய்ப் பேசுருத்தப்படப் பேசுகிறது சந்தியாகித்துக்கு மிகவும் விரோதமாயிருந்து அர்ச். அநுஸ்தித சொல்லி மறைவுள்ள பேச்சும் ஈருத்தமுய் சொல்லவுமனசில்லை, மெய்ங்கள் ஒரு காரியம் சொல்லும்மெய்யென்று கண்டுபிடிக்கும் பெய்ரிச் சுற்றிப் பேசுவார்கள். யாதோமான இரகசியத்தை மறைப்பதலாமென்பது மெய்தான்; ஆனால் காலும் பேசப் படாது. இது மடையாளமாயிருக்கிறதினாலே, சந்தனத்துக்கு விரோதமும் கிறிஸ்துமுதலாய்த் தகாததுமான பேச்சு ஒருவரோடு சஞ்சாரம்பண்ணியமாயிருக்கிறதுபோலே, மேற்சொன்ன. மறுஷர் இப்படிப் பேச ஏன் டாமற்போகும். இப்படிப் பேச உண்டானால், மற்றக் காரியங்களுந்தாலும், அவன் பேச்சை ஒருனே இல்லையோவென்று எச்சரிக்க இதினாலல்லோ மறைத்துச்சூட்டிவென்று ஞானியானவர் வசனத்தினைத் தப்பிவிடென்று எண்ணுவாய் பேச்செல்லாம் எச்சரிக்கைகே சொல்லுகிறதில்லையென்பது மெய்வனுக்குத் தெரியாதென்று சிலரு இப்படி உன்னைக் குறித்தும் சொகொண்டுவா.

சுந்தியாகுளுக்கும் கிறிஸ்துவர்
படிப் பேசுகிறவர்கள் தங்க
எண்ணம் கொள்ளாமலு
பயாளமாகும். அச்சியெஷ்
ஒருகாலும் நம்பாததினாலே,
தஞ்ரு வழக்கம். ஓர் பெரிய அ
மணியென்னவென்று கேட்டா
று சொல்லாமல் ஏறக்குறைய
மணியென்று சொல்லுவார். ஏன்
தற்கு அவர் சொன்னதாவது :
தரிந்துநிலுஞ் சரி; இப்படிச்
றது பொய்யல்லவென்று நிச்
சொல்லுகிறேமென்றார். அன்
துச் சொல்லாமல் எப்போது
து சந்தியாகுளுக்குரிய விவேக
த்த காரியமாமே; ஏனென்றா
ம், அதின்பேரில் சந்தேகமாய்
நிச்சயமாகும். ஆனால் ஒரு கா
ரு நான் உத்தரவாதப்படுகிறே
ய்ப்போனால், பொய் சொல்லி
லே நீ வெட்கப்படுகிறதும்
து துர்மாதிரிகையாகவுமிருக்கு
ரியங்களை முதலாய்ச் சந்தேக
நிச்சயமாயிராமல் கொஞ்சம் ச
சயித்துச் சொல்லுகிறது எப்
றால் அறியாத காரியத்தை நிச்
பேசுகிறவர்கள் பொய் சொல்
னாலே, இவர்கள் ஏறக்குறைய
ம்.

த்திலே இன்னம் வேறொரு பு
ன்றால், உன் வார்த்தை மெய்
மென்றார். நீ எப்போதும் மெ
அருத்தப்படப் பேசாமல் எப்

பாதும் எதார்த்தமாய்ப் பேச வேண்டும்; ஏனென்றால் இரண்டு அ
ருத்தப்படப் பேசுகிறது சந்தியாகுளுக்குரிய கபடற்ற பரிசுத்தத்தன
த்துக்கு மிகவும் விரோதமாயிருக்கும். இப்படிப் பேசுகிறது பொய்யெ
ன்று அர்ச். அருஸ்தீன் சொல்லியிருக்கிறார். இதிலுல்லோ சகலவித
மறைவுள்ள பேச்சும் ஈரருத்தமும் பொய்யென்றார். சிலருக்குப் பொ
ய் சொல்லவுமனசில்லை, மெய் சொல்லவுமனசில்லை; இதிலே தா
ங்கள் ஒரு காரியம் சொல்லும்போது, மற்றவர்கள் அது வேறொரு கா
ரியமென்று கண்டுபிடிக்கும் பொருட்டு இரண்டு அருத்தப்படச் சுற்
றிச் சுற்றிப் பேசுவார்கள். யாதோர் கனமான காரியத்திலே அவசர
மான இரகசியத்தை மறைப்பதற்காக இரண்டு அருத்தப்படப் பேச
லாமென்பது மெய்தான்; ஆனால் வழக்கமான பேச்சிலே இப்படி ஒரு
காலும் பேசப் படாது. இது மறைவுள்ள தப்பிலித்தனத்துக்கு அ
டையாளமாயிருக்கிறதினாலே, சந்தியாகுளுக்குரிய கபடற்ற பரிசுத்த
த்தனத்துக்கு விரோதமும் கிறிஸ்துவர்களுக்கும் சமுசாரவாசிகளுக்கு
முதலாய்த் தகாததுமான பேச்சாகும்; ஏனென்றால் மனுஷர் ஒருவர்
ஒருவரோடு சஞ்சாரம்பண்ணிப் புழங்குவதற்குப் பொய் அடாத காரி
யமாயிருக்கிறதுபோலே, மேற்சொன்ன பேச்சும் அடாத காரியந்தா
ன். மனுஷர் இப்படிப் பேச ஏற்பட்டால், ஒருவர் ஒருவரை நம்பக்கூ
டாமற்போகும். இப்படிப் பேசுகிற சூற்றம் யாதொருவனிடத்திலே
உண்டானால், மற்றக் காரியங்களிலே அவன் எவ்வளவு கிரேஸ்தனாயி
ருந்தாலும், அவன் பேச்சை ஒருவரும் நம்பாமல் மோசம் பண்ணுவா
னே இல்லையோவென்று எச்சரிக்கையாய் அவனோடு புழங்குவார்கள்.
இதிலுல்லோ மறைத்துச்சுட்சமாய்ப் பேசுகிறவன் பகைக்குரியவ
னென்று ஞானியானவர் வசனிடத்தார்; ஏனென்றால் எல்லாரும் இவ
னைத் தப்பிலியென்று எண்ணுவார்கள். ஆகையால் சந்தேகத்துக்குரி
ய பேச்செல்லாம் எச்சரிக்கையோடு விலக்கி நட. இன்னும் பொய்
சொல்லுகிறதில்லையென்பது மெய்தான்; ஆனால் மெய் சொல்லவும் அ
வனுக்குத் தெரியாதென்று சிலரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்களே;
இப்படி உன்னைக் குறித்தும் சொல்லாதபடிக்குத் தெளிவாய்ப் பேசிக்
கொண்டுவா.

யஉ-ம் அதிகாரம்:

பகிடி பரியாசமெல்லாம் விலக்கி நடக்க

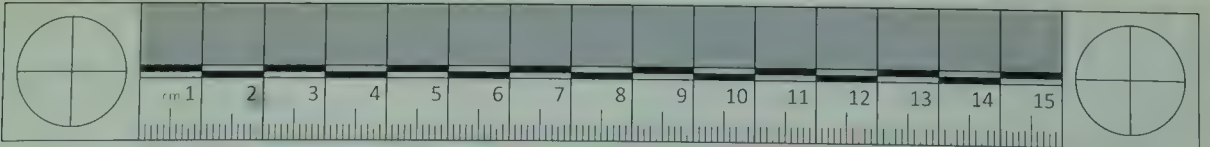
வேணுமென்பதின் பேரில்.

சிறு பிள்ளையப்போலே இடைவிடாமல் பகிடி பண்ணுதே ; ஏனென்றால் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை நாடுகிறவன் சிறு பிள்ளை போலே பரியாசம் பண்ணத் தகாதென்று அர்ச். பசிலியார் வசனித்தார். அன்றியும் பகிடி பரியாசமும் விளையாட்டும் தேவ ஊழியத்துக் கடுத்த காரியங்களிலே கிறிஸ்துவனை அசதியும் அசமந்தமுள்ளவ ளாக்கிப் பத்தியையும் உள்ளடக்கத்தையும் நீக்கும். விசேஷமாய்ச் சூட்சுமம் யுத்தி புத்தியுமான பரியாசத்தை விலக்கி நடக்க வேண்டும் ; ஏனென்றால் இது விகட கவிக்காரன் வேலையே அல்லாமல் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடையத் தேடுகிறவனுக்கு இதைப் பார்க்க அயோக்கியமான பேச்சு ஒன்றுமில்லை.

அர்ச். பெர்நாதுஸ் இது காரியத்தில் வெகு கண்டிப்பான புத்தி சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், சமுசாரவாசிகள் பகிடி பரியாசம் பண்ணினால், அது பகிடி பரியாசமென்பது மெய்தான் ; ஆனால் குருவின் வாயில் புறப்படுகிற பரியாசம் தேவதூஷணமாகும். உன் வாயைத் தேவ வாக்குக்கு அபிஷேகம் பண்ணியிருக்கிறாய் ; அந்த வாயைக் கொண்டு இப்படிப்பட்ட பேச்சும் பேசுகிறது தோஷமாகும் ; அதிலே பழகுகிறது தேவ துரோகமாகுமென்றார். தேவ பணிவிடைக்காக அபிஷேகம் பண்ணியிருக்கிற வஸ்துக்களை உலோக காரியங்களில் புழங்குகிறது தேவ துரோகமல்லோ? மலக்கியாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வாயாலே சர்வேசுவரன் திருவுளம்பற்றினதாவது : குருவின் உதடு தேவ சாஸ்திரத்தைக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் ; அவர் வாயிலிருந்து தேவ கம்பனை இன்னதென்று மனிதர் அறிந்துகொள்ளுவார்களென்றார். இதுவே குருவின் வாயிலிருந்து புறப்பட வேண்டியது ; பகிடி பரியாசமும் கதையும் அவர் வாயிலிருந்து புறப்பட ஒண்ணாதென்று மேற்சொன்ன அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். இன்னம் இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் தானே சொல்லுகிறதாவது : பகிடி பரியாசம் ஒன்

றும் சந்நியாசி வாழிலிருந்து ஒன்றும் பற்றாது ; ஒருகாலும் அது அவருடைய தென்றார். யாதொருவன் நமக்கு ல், புறணி வார்த்தை பேசுகிறபோதென்றால், வேறே பேசுகிறபோது கேலிப் பேச்சை மாற்றப் பிரயாசிக்கொண்டு இந்தப் பேச்சை மாற்றி யென்று காட்டவேண்டும் ; கேலிப் பேச்சு அல்லாப்பென்றிருக்கையிலே, கேலிப் பொல்லாப்பாகும் ! கேலிப் பேச்சுச் சிரிக்கிறது வெட்கத்துக்குரிய க்ருச்சிரிப்பு மூட்டுகிறது அதிலுள்ளார்.

இது காரியத்தில் அலேவென்கிளேமேந்தென்பவர் சொன்னவென்று நர்நாதுஸ் அர்ச். பொனவெந்துர் குறித்த போதகத்துக்கு ஒத்திருக்கிற புத்தியும் நடக்கையும் ஊற்றுகின்ற தை சொல்லுகிறவர்களிடத்திலே பண்பேதமும் இருக்கிறதென்பதில் நிறைந்திருக்கிறதைக் கொண்டு சொல்லியிருக்கின்றது. மனப்பாண நிறை பாணியோ வெறுமையிலிருந்துகொள்ளலாம். பகிடி பரியாசம் புத்தியும் இருதயமும் ஒட்டையாய் டையாளமாகும். உங்கள் வாயிலிருந்து ண்டாமென்று அர்ச். சின்னப்பன் பேரில் அர்ச். கிறிசோஸ்தோமஸுடைய வார்த்தையும் கிரிகையுடைய படித்தான் இருக்குமென்றார். வேதத்துக்காக உபாபைப்படுந் நாமத்தை அடிக்கடி சொல்லுவது கேட்டதற்கு அது என் இரு

றும் சந்ரியாசி வாழிலிருந்து ஒருகாலும் புறப்படாமல் இருக்கிறதும் பற்றாது; ஒருகாலும் அது அவர் காதுக்குள்ளே பிரவேசிக்கவும் படா தென்றார். யாதொருவன் நமக்கு முன்னே கேலி பரியாசம் பண்ணினால், புறணி வார்த்தை பேசுகிறபோது நாம் நடக்கிறதுபோலே, நடந்து கொள்ள வேண்டும். வேறே பேச்சைக் கொண்டு வந்துவிட்டு அந்தக் கேலிப் பேச்சை மாற்றப் பிரயாசப்படவேண்டும்; முகத்தைச் சுழித் துக்கொண்டு இந்தப் பேச்சை நாம் அங்கீகரித்துக்கொள்ளுகிறதில்லையென்று காட்டவேண்டும்; கேலி பண்ணுகிறதைக் கேட்கிறதே பொல்லாப்பென்றிருக்கையிலே, கேலி பண்ணுகிறது எவ்வளவு பெரிய பொல்லாப்பாகும்! கேலி பண்ணுகிறதைக் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டுச் சிரிக்கிறது வெட்கத்துக்குரிய காரியம்; கேலி பண்ணி மற்றவர்களுக்குச் சிரிப்பு மூட்டுகிறது அதிலும்திக வெட்கத்துக்குரிய காரியமென்றார்.

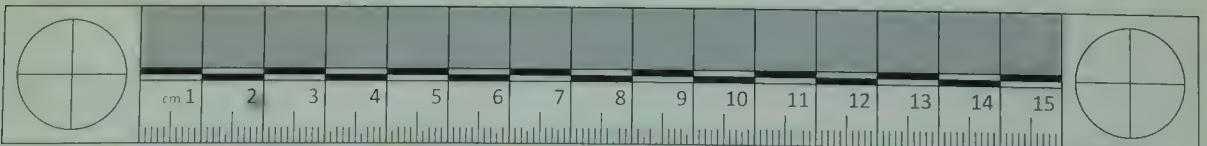
இது காரியத்தில் அலேக்சாந்திரியாவென்னும் பட்டணத்துக் கிளேமேந்தென்பவர் சொன்ன விசேஷம் அர்ச். பசிலியார் அர்ச். பெர் நர்துஸ் அர்ச். பொனவெந்தூர் முதலிய அர்ச்சியசிஷ்டுவர்கள் போதித்த போதகத்துக்கு ஒத்திருக்கும். அதாவது, வார்த்தைக்கெல்லாம் புத்தியும் நடக்கையும் ஊற்றுகக்கொள்ள, வினும் வியர்த்தமுமான வார்த்தை சொல்லுகிறவர்களிடத்திலே அற்பப் புத்தியும் ஒழுங்கற்ற குணபேதமும் இருக்கிறதென்பது நிச்சயம். இதிலுல்லோ இருதயத்தில் நிறைந்திருக்கிறதைக் கொண்டு வாய் பேசுமென்று சுவீசேஷத்தி ல் சொல்லியிருக்கின்றது. மணி ஒட்டையோ இல்லையோவென்றும் பாணை நிறை பாணையோ வெறும் பாணையோவென்றும் சத்தத்தினாலே அறிந்துகொள்ளலாம். பகிடி பரியாசம் பண்ணுகிறவர்களுடைய புத்தியும் இருதயமும் ஒட்டையாய் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிறதென்று அடையாளமாகும். உங்கள் வாயிலிருந்து கெட்ட பேச்சுப் புறப்பட வேண்டாமென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். கிறிசோஸ்தொமஸ் சொல்லுகிறதாவது: ஒருவனுடைய வார்த்தையும் கிரிகையும் எப்படியோ அவன் இருதயமும் அப்படித்தான் இருக்குமென்றார். வேத சாட்சியான அர்ச். இஞ்ஞாசியார் வேதத்துக்காக உபாதைப்படுந் தருணத்தில் இயேசுவே என்னும் திருநாமத்தை அடிக்கடி சொல்லுவார். ஏன் இப்படிச் சொல்லுகிறாரென்று கேட்டதற்கு அது என் இருதயத்தில் பதிந்திருக்கின்றது; நான்

அதைச் சொல்லாமல் இருக்கக் கூடாதென்றார். அவர் செத்தபின், அவர் இருதயத்தைத் திறந்து பார்க்கும்போது, இயேசுவென்னும் திருநாமம் அதிலே தங்க எழுத்தாலே இருபக்கத்திலேயும் எழுதியிருக்கிறதைக் கண்டார்கள். பகிடி பரியாசம் பண்ணுகிறவர்கள் இருதயத்திலே இயேசுவென்னும் நாமம் பதியாமல் அவர்கள் வாயிலிருந்து இடைவிடாமல் புறப்படுகிற உலக பேரும் உலோக வாயத்தியமுமாத்திரம் பதிந்திருக்கும். இதிலே கேலிப் பேச்சுப் பேசி மற்றவர்களுக்குச் சிரிப்பு மூட்டிகிறவர்கள் ஞானத்தில் தேர்ந்தவர்களுமல்ல, சந்நியாகிகளுமல்ல, அவிலாவென்னும் மகாத்துமாவுடைய எண்ணம்துவே. கேலிப் பேச்சு ஒன்றுக்கும் உதவாதென்று அர்ச். சின்னப்பர் சொன்ன வாக்கியத்தின் பேரில் அவிலாவென்பவர் சொன்னதாவது: கேலிப் பேச்சு சந்நியாகியுடைய அடக்க ஒடுக்கத்துக்கும் கிறிஸ்தவனுடைய மேரை மரியாதைக்கும் உதவாதென்றார். அவர் ஒருகாலும் பரியாசமான ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லையென்று அவர் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கின்றது. மெத்தபிராஸ்தென்பவர் சொல்லுமாப்போலே, அர்ச். கிறிசொஸ்தொமுஸ் ஒருகாலும் கேலிப் பேச்சுப் பேசினதுமில்லை, தமக்கு முன்பாக யாராகிலும் அந்தப் பேச்சுப் பேசுகிறதற்கு ஒருகாலும் இடங் கொடுத்ததுமில்லை. பூர்வீக தபோதனர்கள் இதின் பேரில் வெகு அருவருப்பாயிருந்ததினாலே, இப்படிப்பட்ட பேச்சுப் பேசின சந்நியாகியை மற்றவர்களைவிட்டு ஒருவாரம் வரைக்கும் பிரித்து வைக்க வேண்டுமென்று அர்ச். பசிலியார் கற்பித்தார். இந்தத் தெண்டனை ஓர்வித சாபம்போலிருந்தது; இந்தக் குற்றத்தில் விழுந்தவர்கள் மற்றொருவரையும் கெடுத்துப் போடாதபடிக்கும் அவர்களுக்கு வெட்கம் உண்டாகும்படிக்கும் சந்நியாகிபோலே பேசாதவன் சந்நியாகிகளோடு சஞ்சாரம் பண்ணுகிறதற்குத் தகுந்தவனல்லவென்று அவர்களுக்குக் காட்டவும் மேற்சொன்ன தெண்டனை இங்கிறது வழக்கம்.

கிலுவியென்னும் மடத்துக்குச் சிரேஷ்டரான அர்ச். யூகென்பவர் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கும் வர்த்தமானமாவது: அவருடைய சந்நியாகிகளில் ஒருவரான தூரான்தென்பவர் துலுசென்னும் பட்டணத்துக்கு அதிமேற்றிராணியாரானார். இவர் கேலி பரியாசம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். இதைக் கண்டு அர்ச். யூகென்பவர் அடிக்கடி இவரைக் கண்டித்து இந்தக் குற்றத்தைத் திருத்திக்கொள்ளாவிட்டால், நீர் உத்தரிக்கிற ஸ்தலத்திலே வெகு கண்டிப்பான வேதனைப் பிலீரே

ன்று சொல்லுவாள். கொஞ்ச கணியார் செத்துப்போய் வாய் பிரகாரம் சேகேனென்னும் ஓர் கொடுத்து நான் பகிடி பரியாசம் உத்தரிக்கிற ஸ்தலத்திலே வெகு யூகென்பவரை எனக்காக வேண்டுகண்ணீர் சிந்திக்கொண்டு கெட்டுந்தக் காட்சியை அர்ச். யூகென்புற்றத்துக்குப் பரிகர்மாக எம்மவன் காக்க வேண்டுமென்று ததை மீறினதினாலே, அந்த அன்னப்பவருக்குக் காட்சியாகி அமையினாலே நான் இன்னம் உயாகவில்லையென்று முறைப்பட்ட யூகென்பவருக்கு வெளிப்படுத்தல் இருந்தது மெப்பென்று அறிநான் வரைக்கும் மவுனம் காக்கன் அந்த அதிமேற்றிராணியாரிடையிலே இருந்த புண்ணெல்லாடு மூன்றாம்விசை சேகேனென்பவருக்கும் அவருடைய சயறிந்த தோத்திரம் பண்ண துபொனார்.

ஆனால் ஒருகாலும் மற்றவயாசம் பண்ணாதபடிக்கு மகா டைய தகாத குணத்தின்பேரில்ததியின்பேரிலேயென்கிலும் யாகிலும் கேலி பண்ணிச் சூகலே அவர்களுக்கு அவமானமுந்தேகமில்லை. இப்படிப் புறத்தவீண் பரியாசத்தைப்பார்க்க மவ்வுமாய் எவ்வளவு சூகூழமாய்யோ, அவ்வளவுக்கு இந்தக் கே

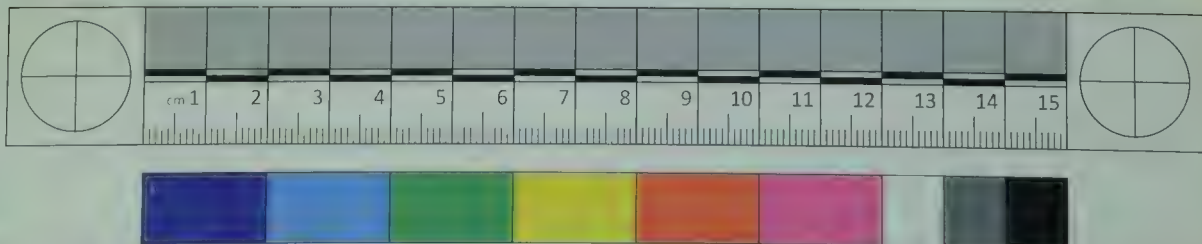

அவர் செத்தபின், அ
புறம், இயைக்கென்னும் திரு
பக்கத்திலேயும் எழுதியிருக்கி
யுணுகிறவர்கள் இருநூற்றி
யில் அவர்கள் வாயிலிருந்து இ
யல்பாக வாய்நிழலாய்ந்து
பெய்துப் பேசு மற்றவர்களுக்கு
தேர்ந்தவர்களுமல்ல, சந்நியா
யுமாவுடைய எண்ணமிதுவே.
அவர் அர்ச். சின்னப்பர் சொன்
பவர் சொன்னதாவது : கேலி
க்கத்துக்கும் கிறிஸ்துவனுடை
யார். அவர் ஒருகாலும் பரியாச
பென்று அவர் சரித்திரத்தில்
பெயர் சொல்லுமாப்போலே,
கேலிப்பேச்சுப் பேசினதனால்
தப்பிப் பேச்சுப் பேசுகிறதற்கு ஒ
ர்விக தபோதனர்கள் இதின்
லே, இப்படிப்பட்ட பேச்சுப்
பெயர் ஒருவராம் வரைக்கும் பிரித்
தார் கற்பித்தார். இந்தத் தென்
தக் குற்றத்தில் விழுந்தவர்கள்
தப்பிக்கும் அவர்களுக்கு வெட்
தாலே பேசாதவன் சந்நியாசிக
குற்றவனல்லவென்று அவர்க
டனே இங்கிறது வழக்கம்.

பேஷ்டரான அர்ச். யுகென்பவ
மானாவது : அவருடைய ச
பவர் துவாசென்னும் பட்டண
வர் கேலி பரியாசம் பண்ணிக்
. யுகென்பவர் அடிக்கடி இவ
திருத்திக்கொள்ளாவிட்டால்,
டிப்பான வேதனைப் படுவிரே

ன்று சொல்லுவார். கொஞ்ச காலத்துக்குப்பின், இந்த அதிமேற்றிரா
ணியார் செத்துப்போய் வாய் மெத்தவும் வீங்கி ஏக புண்ணியிருக்கிற
பிரகாரம் சேகேனென்னும் ஓர் பரிசுத்த சந்நியாசியாருக்குக் காட்சி
கொடுத்து நான் பகிடி பரியாசத்தைத் திருத்திக்கொள்ளாததினாலே,
உத்தரிக்கிற ஸ்தலத்திலே வெகு கொடூர வேதனைப்படுகிறேன்; அர்ச்.
யுகென்பவரை எனக்காக வேண்டிக்கொள்ளச் சொல்ல வேணுமென்று
கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டு கெஞ்சி மன்றாடினார். சேகேனென்பவர் இ
ந்தக் காட்சியை அர்ச். யுகென்பவருக்குச் சொல்லவே, அவர் இந்தச்
சூற்றத்துக்குப் பரிசுரமாக எழு சந்நியாசிகள் எழு நான் வரைக்கும்
மவுனங் காக்க வேணுமென்று கற்பித்தார். அவர்களில் ஒருவர் மவுன
த்தை மீறினதினாலே, அந்த அதிமேற்றிராணியார் மறுபடியும் சேகே
னென்பவருக்குக் காட்சியாகி அந்தச் சந்நியாசியாருடைய கீழ்ப்படியா
மையினாலே நான் இன்னம் உத்தரிக்கிற ஸ்தலத்திலே விதிவிலை
யாகவில்லையென்று முறைப்பட்டார். சேகேனென்பவர் இதை அர்ச்.
யுகென்பவருக்கு வெளிப்படுத்தவே, அந்தச் சந்நியாசியார் கீழ்ப்படியாம
ல் இருந்தது மெய்யென்று அறிந்து இன்னம் ஒரு சந்நியாசியார் எழு
நான் வரைக்கும் மவுனம் காக்கவேணுமென்று கற்பித்தார். அதின்பி
ன் அந்த அதிமேற்றிராணியார் மேற்றிராண உடுப்பு அணிந்துகொண்
டு வாயில் இருந்த புண்ணெல்லாம் சொஸ்தமாகி மலர்ந்த முகத்தோ
டு மூன்றாம்விசை சேகேனென்பவருக்குக் காட்சி கொடுத்து அர்ச். யு
கென்பவருக்கும் அவருடைய சந்நியாசிகளுக்கும் தன் போலே நன்றி
யறிந்த தோத்திரம் பண்ண வேணுமென்று சொல்லி உடனே மறைந்
துபோனார்.

ஆனால் ஒருகாலும் மற்றவர்களுக்குக் கஸ்தி வருவிக்கிற கேலி பரி
யாசம் பண்ணாதபடிக்கு மகா எச்சரிக்கையாயிருக்க வேணும். பிறரு
டைய தகாத குணத்தின்பேரிலேயாகிலும் அவர்களுடைய அற்பப் பு
த்தியின்பேரிலேயென்கிலும் வேறெந்தக் குற்றங் குறைகளைப் பற்றி
யாகிலும் கேலி பண்ணிச் சூகூமான வார்த்தை சொன்னால், அதினா
லே அவர்களுக்கு அவமானமும் கஸ்தியும் உண்டாகுமென்பதற்குச் ச
ந்தேகமில்லை. இப்படிப் புறத்தியாருக்குக் கஸ்தி வருவிக்கிற பரியாசம்
வீண் பரியாசத்தைப்பார்க்க மிகவும் கெட்டது. எவ்வளவு நவ்வுஞ் ச
வ்வுமாய் எவ்வளவு சூகூமாய்ப் புறத்தியார்பேரில் கேலி பண்ணுவா
யோ, அவ்வளவுக்கு இந்தக் கேலி அதிக குற்றமாகும்; ஏனென்றால்

அப்போது இதைக் கேட்கிறவர்கள் மனதிலே இது வெகு ஆழமாய்த் தரித்து வெகுநாள் நிலைக்கொள்ளும், சமுசாரவாசிகளுக்குள்ளே முதலாய் சூஷிக்காரரென்று பேர்கொண்டவர்கள் ஒருவருக்கும் கஸ்தியும் அவமானமும் வருஷியாமல் பரிபாசம் பண்ணினால், மற்றவர்கள் அவர்களைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு அவர்களோடு சேர்ந்து ஒருவருக்கும் கஸ்தி வருஷியாமல் அவர்கள் சிரிப்பு மூட்டுகிறதிலே, அவர்களைப் புகழ்ந்துகொள்ளுவார்கள். ஆனால் தங்கள் பேச்சிலே மற்றவர்களைக் குற்றி கஸ்திப்படுத்துகிறவர்களைச் சகலரும் பகைப்பதுமன்றிச் சிலர் அவர்களுக்குக் கஸ்தியான வார்த்தை சொல்லி நிந்திப்பார்கள். ஆனால் இப்பிரபந்தத்தின் முதல் பங்கிலே சகோதர சினைகத்துக்கு விரோதமான குற்றங்களைக் குறித்து நாம் பேசும்போது, இது காரியத்தையும் சொல்லியிருக்கிறதிலே, இவ்விடத்திலே இதன்பேரில் விஸ்தாரமாய் பேச வேண்டியதில்லை.

—000—

யந-ம் அதிகாரம்.

—000—

சர்வேசுரன்பேரிலே நமது பேச்சு புழக்கமெல்லாம் இருக்க வேணுமென்றும் அதுக்கடுத்த சில வழிபாடுகள் எதென்றும் சொல்லுவது.

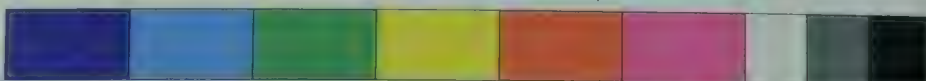
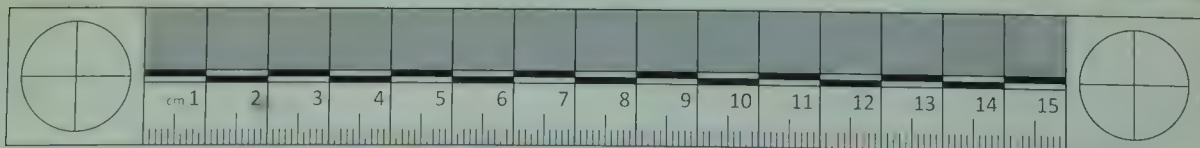
—00—

தகாத பேச்சொன்றும் உன் வாயிலிருந்து புறப்பட வேண்டாம்; நீ பேசுகிறதைக் கேட்கிறவர்களிடத்தில் பத்தியுண்டாவதற்குத் தகுந்த பேச்சு மாத்திரம் உன் வாயில் புறப்பட வேணுமென்று அர்ச் சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். இந்தப் புத்தி விசேஷமாய் நமக்குச் செல்லும்; நமது ஆத்துமத்தை ஈடேற்றுகிறதாமல்லாமல் பிறர் ஈடேற்றத்துக்காகவும் உழைக்க நமதுபேரில் கடன் இருக்கிறதிலே, மற்றவர்களைவிட நாம் இந்தப் புத்தியை அதுசரிக்கிறது அவசரம். பத்திக்கடுத்த பேச்சைவிடப் பிறருக்கு நன்மாதிரிகையும் பிரயோசனமுமுள்ள காரியம் வேறொன்றுமில்லையென்று சொல்லுலாம்; ஏனென்றால் ஞானப் பேச்சிலே நமக்கு வரும் பிரயோசனமுமல்லாமல் ஞானப் பேச்சு மாத்திரம் பேசிக்கொண்டுவருகிற சந்தியாசிறைச் சமுசாரவாசிகள்

கனமாயெண்ணி தர்வேசுரன்பேரிலே, சர்வேசுரனிலே நிறைந்திருக்க ஷமாய்ச் சங்கிப்பார்கள்; இதிலே க இவர் செய்கிற அலுவல் அதிகாரம் செய்து, பிரசங்கத்தைவிட அவருடைய திக ஞான நன்மை வந்ததென்று இருக்கிறதறிவோம்; புறத்தியாருலே நாம் செய்ய வேண்டிய வழியார் நமது ஏற்பாட்டாகமத்தில் துக்குப் பிரதான வழிபாடென்று லரும் இந்த வழிபாட்டை அதுசரி சொல்லியிருக்கிறார்.

இது காரியத்திலே நாம் நன்மக்குள்ளே நாமே ஞானப் பேச்சு விபாயிருக்கும். சந்தியாசிகள் ஞானாய்க் கற்றுக்கொண்டு சமுசார அவர்களோடு பத்தியுள்ள பேச்சு ஒருவர் ஒருவரோடு தேவ காரியம் ராஞ்சிஸ்கு கற்பித்தார். இப்படி வை ஞானப் பேச்சுப் பேசிக்கொறுபிள்ளை வடிவாய் அவர்களுக்கு வதித்து அவர்களுடைய பேச்சு தடியருளினார். இந்தப் பரிசுத்த வாயை யிலுமுண்டு, நவ சந்தியாசிகள் வரோடொருவர் ஞானப் பேச்சுப் பந்திரமும் நாம் இந்தப் பேச்சிலே கூடி ஞானப்போதகம் பண்ணுகிறியும் நாம் வழக்கமாய் பேசும்மென்று நமக்கு விசேஷமாய்க் கற்

அர்ச். பெர்நாதுஸ் இந்த வழிகளை வெகுவாய்க் கடிந்துகொண்டிருச்சபை முதல் யுகங்களிலே சந்தத்துக் காட்டிச் சொன்னதாவது

னதிலே இது வெகு ஆழமாய்த்
சமுசாரவாசிகளுக்குள்ளே முத
வர்கள் ஒருவருக்கும் கஸ்தியும்
பண்ணினால், மற்றவர்கள் அவ
ளோடு சேர்ந்து ஒருவருக்கும்
முட்டுகிறதிலே, அவர்களைப்
ள் பேச்சிலே மற்றவர்களைக்
லரும் பகைப்பதுமன்றிச் சிலர்
சால்லி நிந்திப்பார்கள். ஆனால்
காதர சினேகத்துக்கு விரோத
ம்போது, இது காரியத்தையும்
லே இதன்பேரில் விஸ்தாரமாய்

காரம்.

புழக்கமெல்லாம் இருக்க

ந்த சில வழிபாடுகள்

ல்லவது.

பிரிந்து புறப்பட வேண்டாம்;

பத்தியுண்டாவதற்குத் தகுந்

பட வேண்டுமென்று அர்ச் சின்

விசேஷமாய் நமக்குச் செல்

துமல்லாமல் பிறர் ஈடேற்ற

ள் இருக்கிறதிலே, மற்றவர்

க்கிறது அவசரம். பத்திக்குடு

கையும் பிரயோசனமுமுள்ள

ல்லாம்; ஏனென்றால் ஞான

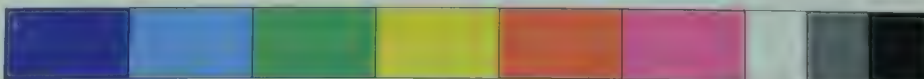
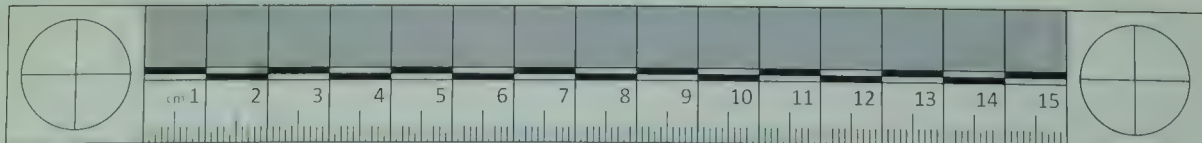
னமுமல்லாமல் ஞானப் பேச்

சியாசியைச் சமுசாரவாசிகள்

கனமாயெண்ணி சர்வேசுரன்பேரில் மாத்திரம் இவர் பேசுகிறதின
லே, சர்வேசுரனாலே நிறைந்திருக்கிறாரென்று நினைத்து இவரை விசே
ஷமாய்ச் சங்கிப்பார்கள்; இதிலே அவர்களுடைய ஈடேற்றத்துக்கா
க இவர் செய்கிற அலுவல் அதிக பிரயோசனப்படும். அர்ச். சவேரியா
ர் செய்தபிரசங்கத்தைவிட அவருடைய பேச்சினாலே மலுஷருக்கு அ
திக ஞான நன்மை வந்ததென்று அவருடைய சரித்திரத்தில் எழுதியி
ருக்கிறதறிவோம்; புறத்தியாருடைய நன்மைக்காக இயேசு சபையி
லே நாம் செய்ய வேண்டிய வழிபாடுகளைக் குறித்து அர்ச். இஞ்ஞாசி
யார் நமது ஏற்பாட்டாகமத்தில் பேசும்போது, பத்தியுள்ள பேச்சு இ
துக்குப் பிரதான வழிபாடென்று குறித்து இயேசு சபையிலுள்ள சக
லரும் இந்த வழிபாட்டை அனுசரிக்கப் பிரயாசப்பட வேண்டுமென்று
சொல்லியிருக்கிறார்.

இது காரியத்திலே நாம் நன்றாய்ப் பிரயோசனப்படும்பொருட்டு
நமக்குள்ளே நாமே ஞானப் பேச்சுப் பேசிப் பழகுகிறது மிகவும் உத
வியாயிருக்கும். சந்நியாசிகள் ஞானப் பேச்சுப் பேசுகிற விதத்தை ந
ன்றாய்க் கற்றுக்கொண்டு சமுசாரவாசிகளோடு ஊடாடுஞ் சமயத்தில்
அவர்களோடு பத்தியுள்ள பேச்சுப் பேசும்பொருட்டுச் சந்நியாசிகளே
ஒருவர் ஒருவரோடு தேவ காரியங்களைப் பேச வேண்டுமென்று அர்ச். பி
ராஞ்சிஸ்கு கற்பித்தார். இப்படி அவருடைய சந்நியாசிகள் ஒரு தட
வை ஞானப் பேச்சுப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, இயேசுநாதர் சி
றுபிள்ளை வடிவாய் அவர்களுக்கு நடுவே காட்சியாகி அவர்களை ஆசீர்
வதித்து அவர்களுடைய பேச்சு தமக்கு எவ்வளவு பிரியமென்று காட்
டியருளினார். இந்தப் பரிசுத்த வாடிக்கைக்கு ஒத்த வழக்கம் இயேசு ச
பையிலுமுண்டு. நவ சந்நியாசிகள் அநந்தமுறை ஒன்றாகக் கூடி ஒரு
விரோடொருவர் ஞானப் பேச்சுப் பேசுவார்கள்; நவ சந்நியாசம் முடி
ந்தபிறகும் நாம் இந்தப் பேச்சிலே தேர்ந்துபோகும்படியாக அடிக்கடி
கூடி ஞானப்போதகம் பண்ணுகிற வாடிக்கை நமக்குள்ளுண்டு. அன்
றியும் நாம் வழக்கமாய்ப் பேசும்போது, ஞானப் பேச்சுப் பேச வேண்டு
மென்று நமக்கு விசேஷமாய்க் கற்பித்திருக்கின்றது.

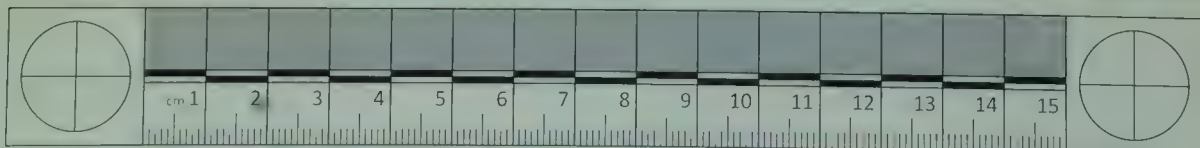
அர்ச். பெர்நாதுஸ் இந்த வழக்கத்தை அனுசரியாத சில சந்நியாசி
களை வெகுவாய்க் கடிந்துகொண்டிருக்கிறார். அதெப்படியென்றால், தி
ருச்சனப் முதல் யுகங்களிலே சந்நியாசிகள் அனுசரித்ததை அவர் எடு
த்துக் காட்டிச் சொன்னதாவது: அர்ச். அந்தோனியார் காலத்தில்

விளங்கின வன்வாசிகளுக்கும் நமக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம்! அவர்கள் கூடிப் பேசும்போது, மோகக் நன்மையின் பேரிலே மாத்திரம் பேசுவார்கள். ஆத்தும போசனத்தை அவர்கள் வெகு ஆவலோடு சாப்பிட்டதிலே, சரீர போசனத்தை மறந்துபோய் அநேக நரீன் ஆகா ரங்கொள்ளாமல் இருப்பார்கள். நம்மிடத்திலுள்ள மேலான வஸ்து வாகிய ஆத்துமத்துக்கு முந்த முந்தச் சாப்பாடுகொடுப்பதே கிரமம். ஆனால் நாம் கூடிப் பேசும்போது, அர்ச், சின்னப்பர் சொல்லுமாப் போலே, கர்த்தருடைய இராப்போசனத்தை சாப்பட நினையாமற்போகிறோம். மோகக் அப்பத்தைத் தர வேண்டுமென்று கேட்கிறவனுமில்லை; அதைக் கொடுக்கிறவனுமில்லை; வேதாகமத்தின் பேரில் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறதையும் காணோம்; ஆத்தும ஈடேற்றத்தின் பேரில் ஒரு வார்த்தை காதிலே விழுகிறதும்மில்லை; பகிடி பரியாசமும் சிரிப்பு மீண் வார்த்தையும் மாத்திரம் காதிலே விழுகிறதென்றார். இப்படி வீண் வார்த்தை பேசுகிறது தயவு தாக்கூணியமென்றும் விமரிசையென்றும் பிற சினேகமென்றும் ஞானப் பேச்சு உருசியற்ற பேச்சென்றும் அவமரியாதையென்றும் முரட்டுத்தனமென்றும் சர்வேசுரன் பேரில் பேசுகிறவர்கள் முரடென்றும் மனுஷர் அபத்தமாயெண்ணி அவர்கள் பேச்சுப் புழக்கத்தை விலக்கி நடக்கிறதைக் கண்டு கஸ்திப்படுகிறோம். ஆகிலும் இப்படிப்பட்ட பொய்யான பிற சினேகம் மெய்யான பிற சினேகத்தைக் கெடுத்து இந்தப் பொய் விமரிசை மெய் விமரிசையை அழிக்கும்; ஏனென்றால் சரீரத்தைச் சினேகித்து ஆத்துமத்தை அசட்டைபண்ணுகிறது சினேகமோ? சகலத்தையும் சரீரத்துக்குக் கொடுத்து ஆத்துமத்துக்கு ஒன்றும் கொடாமலிருக்கிறது விமரிசையோவென்று மேற்சொன்ன அர்ச். பெர்நர்துஸ் அருளிச்செய்தார். சரீரத்துக்குத் திருத்தியாய்ச் சாப்பட்டு ஆத்துமத்தைப் பட்டினியாய்ப் போட்டுக் கொல்லுகிறது சினேகமும்ல்ல, விமரிசையும்ல்ல; இது நிஷ்ரேமும் புத்திக்குறைவுமாகும். இயேசுநாதர் ஒருதடவை ஓர் பெரிய தேவ தாசருக்குக் காட்சி கொடுத்து நமது ஊழியப்பேரில் ஆறு காரியத்தைக் குறித்து முறைப்படுகிறோம்; அதில் இரண்டாம் காரியமென்னவென்றால், அவர்கள் பேச்சிலே வீண் காரியங்களைப் பேசுகிறதேயல்லாமல் நமதுபேரில் பேசுகிறதில்லையென்று வெகு கோபத்தோடு சொன்னதாகத் தோலேரென்பவர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். இது காரியத்திலே கர்த்தர் நமது பேரிலே இப்படி முறைப்பட்டுக் கடிந்து கொள்ளாதபடிக்குப் பிரயாசப்படக் கடவோம்.

நாம் எப்போதும் ஞானப் பேழ்பாட்டை அர்ச். பெர்நர்துசும் அருக்கிறார்கள். அதென்னவென்றால், போரும்போது, அவர்களோடு பேசுநிலை ஆயத்தம் பண்ணிக்கொண்டு ண காரியங்களைப் பேசும்போது, அது மாற்றுகிறதற்காக வேறே நல்ல ண்டு போக வேண்டும். நமது ஒழுதுவே. சமுசாரவாசிகள் வீணை உது விடுகிறதற்காகச் சிலவிசை பிரளாகிய நாம் பத்திக்கடித்த பேச்சைரிய காரியமோ? வீண் பேச்சை உமுள்ள ஞானப் பேச்சைக் கொண்டுத்தியும் விமரிசையுமுள்ளவர்களெ

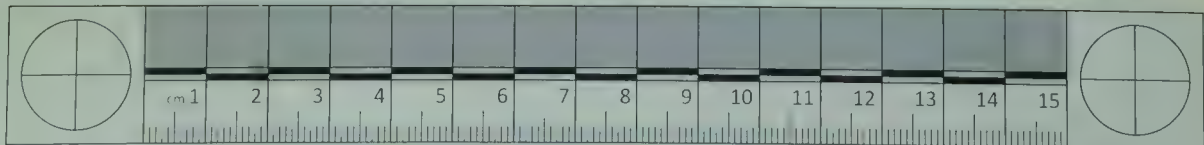
சர்வேசுரனை மிகவுஞ் சினேக வெகு பற்றுதல் வைத்திருக்கிறது விபான மூன்றும் வழிபாடாகும். கிறவன் அவர்பேரில் பேசவும் பேசலிக்க மாட்டான்; ஏனென்றால் தாசுகிறது ஒருவருக்கும் சலிப்பாயிரமுமாயிருக்கும். வியாபாரி வியாபாரேரிலும் எப்போதும் எவ்விடத்திலுள்ளென்று பார். விற்பனை வியாபகாதிலே விழும்போதெல்லாம் எவ்லல்லோ கலப்பைவயப் பிடித்துக் கொண்ட மாட்டை ஒட்டுகிறவனைக் குறித்தும் எருதைக் குறித்தும். அவன் நினைவேல்லாம் வயலிலுக்குமென்று ஞானியானவர் வசனம் ழிலின்பேரில் பிரியமாய்ப் பேசுகிற பாங்கத்தை நாடுகிறது நமது தெலகத்தை விட்டு வந்தோம்; ஆனால் தால், நாம் கைக்கொண்ட தொழிலை

எவ்வளவோ வித்தியாசம்! அவன்மையின் பேரிலே மாத்திரம் அவர்கள் வெகு ஆவலோடு சாற்றிப்போய் அநேக நாள் ஆகாமிடத்திலுள்ள மேலாண் வஸ்து சாப்பாடு கொடுப்பதே கிரமம். அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுமாப் பததை சாப்பட நியையாம்போலேனுமென்று கேட்கிறவனுமில் வேதாகமத்தின் பேரில் ஒரு வார் ஆத்தும் ஈடுற்றத்தின் பேரில் லே; பகிடி பரியாசமும் சிரிப்பு லே விழுகிறதென்றார். இப்படி சாஷனிமென்றும் விமரிசைபெ பேச்சு உருசியற்ற பேச்சென்றும் னமென்றும் சர்வேசுரன் பேரில் ர் அபத்தமாயெண்ணி அவர்க க்கிறதைக் கண்டு கஸ்திப்படுகி ய்யான பிற சினேகம் மெய்யான போய் விமரிசை மெய் விமரிசை தைச் சினேகித்து ஆத்துமத்தை சகலத்தையும் சரீரத்துக்குக் கொடாமலிருக்கிறது விமரிசை ர்நர்துஸ் அருளிச்செய்தார். சரீ ஆத்துமத்தைப் பட்டினியாய்ப் ல்ல, விமரிசையும்ல்ல; இது நி யேசுநாதர் ஒருதடவை ஓர் பெரி ன நமது ஊழியர்பேரில் ஆறு கா ழும்; அதில் இரண்டாங் காரிய ல வீண் காரியங்களைப் பேசுகிற ல்லையென்று வெகு கோபத்தோ வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். இது இப்படி முறைப்பட்டுக் கடிந்து டலோம்.

நாம் எப்போதும் ஞானப் பேச்சுப் பேசுவதற்கான வேறொரு வ ழிபாட்டை அர்ச். பெர்நர்துசும் அர்ச். பொனவெந்தாரும் போதித்தி ருக்கிறார்கள். அதென்னவென்றால், நாம் புறத்தியாரோடு சஞ்சரிக்கப் போகும்போது, அவர்களோடு பேசுவதற்கான யாதொரு ஞானப்பொ றுளை ஆயத்தம் பண்ணிக்கொண்டு போக வேண்டும்; மற்றவர்கள் வீ ண் காரியங்களைப் பேசும்போது, அந்தப் பேச்சை உபாயமாய்த் தடுத் து மாற்றுகிறதற்காக வேறே நல்ல பேச்சை ஆயத்தம் பண்ணிக்கொ ண்டு போக வேண்டும். நமது ஒழுங்கிலும் சொல்லியிருக்கிற புத்தியி னுவே. சமுசாரவாசிகள் வீணை உலக பேச்சை ஊடே கொண்டுவந் து விடுகிறதற்காகச் சிலவிசை பிரயாசப்படுகிறார்களே; சந்நியாசிக ளாகிய நாம் பத்திக்கடுத்த பேச்சை மூட்டப் பிரயாசப்படுகிறது பெ ரிய காரியமோ? வீண் பேச்சை உபாயமாய்த் தடுத்துப் பிரயோசன முள்ள ஞானப் பேச்சைக் கொண்டுவந்துவிடுகிறவர்கள் மாத்திரம் பு த்தியும் விமரிசையுமுள்ளவர்களென்று காட்டுகிறார்கள்.

சர்வேசுரனை மிகவுஞ் சினேகித்து மோக்ஷ நன்மையின்பேரில் வெகுபுற்றுதல் வைத்திருக்கிறது ஞானப் பேச்சுப் பேசுவதற்கு உத விபான மூன்றாம் வழிபாடாகும். சர்வேசுரனை வெருவாய்ச் சினேகிக் கிறவன் அவர்பேரில் பேசவும் பேசுகிறதைக் கேட்கவும் ஒருகாலும் ச லிக்க மாட்டான்; ஏனென்றால் தான் சினேகிக்கிறதைக் குறித்துப் பே சுகிறது ஒருவருக்கும் சலிப்பாயிராமல் எப்போதும் இன்பமும் பிரிய முமாயிருக்கும். வியாபாரி வியாபாரத்தின் பேரிலும் தன்னலுவலின் பேரிலும் எப்போதும் எவ்விடத்திலும் எவ்வளவு பிரியமாய்ப் பேசுகி ருனென்று பார். விற்பனை வியாபாரம் சந்தை கடையென்று அவன் காதிலே விரும்போதெல்லாம் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவான்! இதிலு லல்லோ கலப்பையைப் பிடித்து வேலைப்போலே நீண்ட தார்க்கோலை க் கொண்டு மாட்டை ஓட்டுகிறவன் உழவின்பேரில் பேசுவான்; மாட் டைக் குறித்தும் எருதைக் குறித்தும் பேசுவானெழிய மற்றப்படியல் ல, அவன் நீனைவெல்லாம் வயலிலும் படைச்சாலிலும் மாத்திரம் இரு க்குமென்று ஞானியானவர் வசனத்தார். ஒவ்வொருவனும் தன் தொ ழிலின்பேரில் பிரியமாய்ப் பேசுகிறது வழக்கம். புண்ணிய சாங்கோ பங்கத்தை நாடுகிறது நமது தொழிலல்லோ? இதற்காகவே நாம் உ ல்கத்தை விட்டு வந்தோம்; ஆகையால் நாம் சர்வேசுரனைச் சினேகித் தால், நாம் கைக்கொண்ட தொழிலின்பேரில் பிரியமாயிருந்தால், மோ

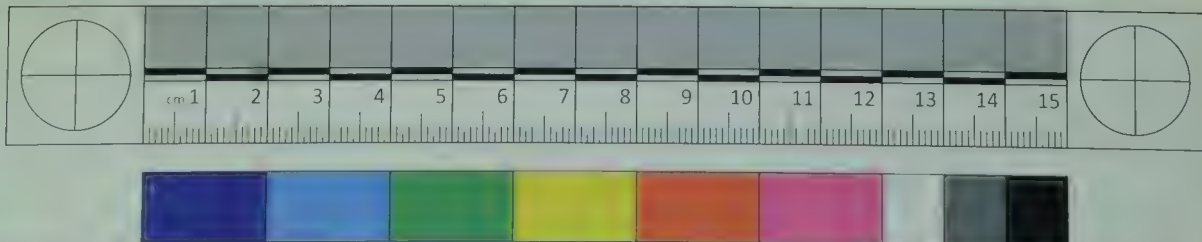
கூட நன்மைகளின் பேரில் பேசுகிறதே நமக்கு வெகு பிரியமாயிருக்கும்; பேசுகிறதற்கு வேறே பொருள் அவசரமாயிராது. சர்வேசுரன்பேரில் யாதொருவர் பிரியமாய்ப் பேசிக்கொண்டிவந்தால், இது மிகவும் நல்ல அடையாளமாகும்; இந்தப் பிரியம் இல்லாவிட்டால், இது மிகவும் கேட்ட அடையாளமே. இதிலுல்லோ இவர்கள் உலக பற்றுதலுள் ளவர்கள்; ஆகையால் உலகத்தின்பேரில் பேசுகிறார்களென்று அர்ச். அருளப்பர் வசனித்தார். சம்மனசுகளுடைய போசனத்தைக் கொண்டு உமது பிரசைகளைப் போஷிப்பித்தீர்; அவர்கள் வேலை செய்யாதிருந் தாலும், சகல மதாரமும் அடங்கியதும் சகல உருசியுள்ள தமாகிய அப் பத்தை ஆபத்தம்பண்ணி அவர்களுக்கு அனுப்பினீரென்று ஞானியா ளவர் வசனித்தார். இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். அருள்தீன் விபா க்கியானம்பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: வஞ்சகத்திலே சர்வேசுர ன் இவராயேல் சனங்களுக்குச் சாப்பாடாகக் கொடுத்த மன்னவென் னும் போசனத்திலே ஒவ்வொருவருக்கும் பிரியமான உருசியல்லாம் இ ருந்தாலும், நல்லவர்கள் மாத்திரம் அந்த உருசியைக் கித்தறுபவித்தார் கள். கேட்டவர்கள் அதிலே உருசி கண்டுபிடிக்கவில்லை; கண்டுபிடித்தி ருந்தால், கறி தர வேண்டுமென்று ஆசித்துக் கேட்டிருக்கமாட்டார்கள். இதிலுல்லோ சாப்படுகிறதற்குக் கறி நமக்குக் கொடுப்பதார்? எஜி ப்த்து தேசத்திலே இலவசமாய் மீன் சாப்பட்டோமே; நாம் அங்கே சாப்பட்ட பூசனிப் பழமும் வெள்ளரிப் பழமும் வெங்காயமும் வெள் ளைப்பூண்டும் நமது நினைவில் ஓடிவருகின்றதே; இப்போது இந்த ம ன்னவென்னும் போசனத்தை மாத்திரம் எந்நேரமும் பார்த்து நமது மனம் சோர்ந்து வாடுகின்றதென்றார்கள். இந்தச் சனங்கள் மன்னவெ ன்னும் போசனத்தினாலே சகல உருசியும் கண்டுபிடிக்காததுமன்றி அ து இவர்களுக்கு உருசியற்றதாயும் அருவருப்புள்ளதாயுமிருந்ததென்ப தற்குச் சந்தேகமில்லை. இதிலேதான் கறி வேண்டுமென்று கேட்டார் கள்; எஜிப்த்து தேசத்து உரோட்டித் துண்டை ஆசித்து நாடினா் கள். நல்லவர்களோவென்றால், மன்னவென்னும் போசனத்தின் பேரி ல் வெகு பிரியமாயிருந்து தாங்கள் ஆசித்த சகல உருசியும் அதிலே க ண்டுபிடித்ததினாலே, வேறொன்றையும் ஆசிக்கவுமில்லை; இது அது இல்லையென்று கஸ்திப்படவுமில்லை. நல்ல சந்தியாசிகளுக்கும் அசமந் தரும் புண்ணிய சுறுசுறுப்பற்றவர்களுமான சந்தியாசிகளுக்குமுள்ள வித்தியாசம்துவே. சர்வேசுரன்பேரிலும் மோகூ நன்மையின்பேரி லும் பேசுகிறது நல்ல சந்தியாசிகளுக்கு மகா பிரியமாயிருக்கும்; ஞா

னப் பேச்சாகிற இந்த மன்னுவ டிப்பார்கள்; சர்வேசுரன் அவர் ருப்பார்; சர்வேசுரனிடத்திலே புண்ணிய சுறுசுறுப்பற்ற சந்திய கடுத்த பேச்சிலே ஒரு உருசியும் ருவருத்து வெறுப்பார்கள்; பத் தைய வெகு பிரியமாய்க் கேட்பார் சர்வேசுரனுக்கடுத்த பேச்சு மா து என்று அர்ச். எரோணிமுஸ் லே விழுந்தால், அதைக் கவனியு ஆத்தம ஈடேற்றத்தின்பேரிலும் உலக காரியங்களின்பேரில் பேசு பத்திக்கடுத்த பேச்சு உனக்கு கக் கடவதென்று அர்ச். பசிலியா தாசன் உலக வீண் பேச்சைச் சர் பேசுகிறதே அவனுக்குப் பிரியம ல் மெய்யான தேவ பற்றுதலுள் படுத்தருணத்தில் மனிதர் பேசு தேட மாட்டான்; இதன்பேரில் லே, இதைக் கொண்டு அவனுக்கு ஆறுதல் வராது. அவன் சினேகி சுகிறதும் பேசுகிறதைக் கேட்கிற சந்தோஷமுமாயிருக்கும். சீயேமெ கத்திரீனம்மாள் சர்வேசுரன்பே கேட்பதற்கும் ஒருகாலஞ் சலியு ப்படுவாள்; அவளுடைய சீரீ பாற்றி வியாதியிலும் கஸ்தி துன் விப்பதற்குப் பத்திக்கடுத்த பேச் அநேக அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சர் துவே.

மக்குவெரு பிரியமாயிருக்கும்;
யிராது. சர்வேசுரன்பேரில்
வந்தால், இது மிகவும் நல்ல
வாவிட்டால், இது மிகவும் கே
இவர்கள் உலக பற்றுதலுள்
பேசுகிறார்களென்று அர்ச்.
பேசுனத்தைக் கொண்டு
அவர்கள் வேலை செய்யாதிருந்
சுல உருசியுள்ளதுமாகிப்
அனுப்பினீரென்று ஞானியா
பேரில் அர்ச். அருஸ்தின் விபா
ய: வறுத்தரத்திலே சர்வேசுர
டாகக் கொடுத்த மன்னுவென்
பிரியமான உருசியெல்லாம் இ
உருசியைச் சித்தித்துவித்தார்
பிடிக்கவில்லை; கண்டுபிடித்தி
துக் கேட்டிருக்கமாட்டார்கள்.
நமக்குக் கொடுப்பதார்? எஜ்
பாபட்டோமே; நாம் அங்கே
பழமும் வெங்காயமும் வெள்
கின்றதே; இப்போது இந்த ம
ம் எந்நேரமும் பார்த்து நமது
இந்தச் சனங்கள் மன்னுவெ
கண்டுபிடிக்காததுமன்றி அ
வருப்புள்ளதாயிருந்ததென்ப
கறி வேணுமென்று கேட்டார்
துண்டை ஆசித்து நாடினார்
வென்னும் போசனத்தின் பேரி
த்த சகல உருசியும் அதிலே க
ஆசிக்கவுமில்லை; இது அது
ல்ல சந்நியாசிகளுக்கும் அசமந்
முன சந்நியாசிகளுக்கும் உள்ள
மும் மோகூ நன்மையின்பேரி
மகா பிரியமாயிருக்கும்; ஞா

னப் பேச்சாகிற இந்த மன்னாவிலே அவர்கள் சகல உருசியும் கண்டுபி
டிப்பார்கள்; சர்வேசுரன் அவர்களுக்கு எல்லாத்திலும் எல்லாமுமாயி
ருப்பார்; சர்வேசுரனிடத்திலே எல்லாத்தையும் கண்டுபிடிப்பார்கள்.
புண்ணிய சுறுசுறுப்பற்ற சந்நியாசிகள் மோகூ மன்னுவாகிற பத்திக்
கடுத்த பேச்சிலே ஒரு உருசியும் கண்டுபிடிக்க மாட்டார்கள்; அதை அ
ருவருத்து வெறுப்பார்கள்; பத்திக்கடுத்த பேச்சைவிட்டு வீண் கதை
யை வெரு பிரியமாய்க் கேட்பார்கள்; இது கெட்ட அடையாளமாமே.
சர்வேசுரனுக்கடுத்த பேச்சு மாத்திரம் பேசுகிற நாக்கு பாக்கியமுள்ள
தென்று அர்ச். எரோணிமுஸ் வசனித்தார். வீண் பேச்சு உன் காதி
லே விழுந்தால், அதைக் கவனியாதே; வேதாகமத்தின்பேரிலும் உன்
ஆத்தம ஈடெற்றத்தின்பேரிலும் பேசுகிறதைக் கவனித்துக் கேள்.
உலக காரியங்களின்பேரில் பேசுகிறதெல்லாம் உனக்குக் கசப்பாகவும்
பத்திக்கடுத்த பேச்சு உனக்கு இன்பம் நிறைந்த மதுரமாகவும் இருக்
கக் கடவதென்று அர்ச். பசிலியார் அருளிச்செய்தார். மெய்யான தேவ
தாசன் உலக வீண் பேச்சைச் சகிக்க மாட்டான்; சர்வேசுரன்பேரில்
பேசுகிறதே அவனுக்குப் பிரியமல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. ஆகையா
ல் மெய்யான தேவ பற்றுதலுள்ளவன் வியாதியும் துன்ப துரிதமும்
படுத்தருணத்தில் மனிதர் பேச்சிலும் வினையாட்டிலும் ஆறுதலைத்
தேட மாட்டான்; இதன்பேரில் அவனுக்குப் பற்றுதல் இல்லாததின
லே, இதைக் கொண்டு அவனுக்கு அங்க வறுத்தமுண்டாகுமல்லாமல்
ஆறுதல் வராது. அவன் சினேகித்து ஆசிக்கிற சர்வேசுரன்பேரில் பே
சுகிறதும் பேசுகிறதைக் கேட்கிறது மாத்திரமே அவனுக்கு ஆறுதலும்
சந்தோஷமுமாயிருக்கும். சீயேனென்னும் பட்டணத்தில் பிறந்த அர்ச்.
கத்திரீனம்மாள் சர்வேசுரன்பேரில் பேசுகிறதற்கும் பேசுகிறதைக்
கேட்பதற்கும் ஒருகாலஞ் சலியாமல் அதின்பேரிலே மாத்திரம் பிரிய
ப்படுவாள்; அவளுடைய சரீர சௌக்கியத்தையும் பெண்ணையும் காப்
பாற்றி வியாதியிலும் கஸ்தி துன்பங்களிலும் அவளுக்கு ஆறுதலை வரு
விப்பதற்குப் பத்திக்கடுத்த பேச்சு நல்ல வழிபாடாயிருக்கும். வேறே
அநேக அர்ச்சியசிகஷ்டவர்கள் சரித்திரத்திலும் எழுதியிருக்கிறது இ
துவே.

—*~*~*~*

யச-ம் அதிகாரம்.

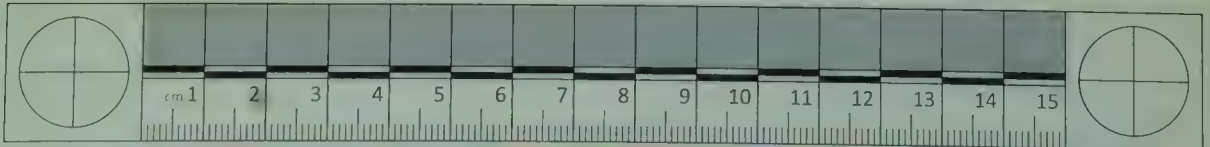
—00000—

பிறரோடு நாம் எப்போதும் சர்வேசரன்பேரில் மாத்திரம் பேசுகிறது
முக்கியமான காரியமென்று காட்டுவதற்கான வேற்றொரு
ஞாயஞ் சொல்லுவது.

பிறருடைய நன்மாதிரிகைக்காகவும் பிரயோசனத்துக்காகவும் சர்வேசரன்பேரில் பேசுகிறது அவசரமாயிருப்பதுமல்லாமல், நமது புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கும் இப்படிப் பேசுகிறது அவசரமாமே. ஏனென்றால் தேவ சினைகத்தை இருதயத்தில் மூட்டுகிறது ஞானப் பேச்சுக்குரிய குணமாகும். எம்மாலுமென்னும் ஊருக்குப் போன இரண்டு சீஷாக்கள் இயேசுநாதருடைய திருமாணத்தைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டு போனதினாலே, நமதிருதயம் நமக்குள்ளே எரிந்துகொண்டிருந்ததேயென்று சொன்னார்களல்லோ? மிகவுட்ப உருக்கமான பிரசங்கத்தைக் கேட்கிறதைவிட நாம் பேசுகிற ஞானப் பேச்சினாலே அதிக பத்தி பற்றுதல் நம்மிடத்தில் கிளம்புகிறதென்று சிலவிசை அது பவசித்தியினாலே அறிந்திருக்கிறோம். அர்ச். தோமாகு சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, ஆத்தம ஈடேற்றத்துக்குப் பிரயோசனமான ஞானக் காரியங்களின்பேரில் மாத்திரம் அவர் எப்போதும் எல்லாரோடும் பேசுவார்; இதினாலே அவர் மனதிரோடு பேசினபின், எளிதாய்ச் செபத்தியானஞ் செய்து வேத சாஸ்திரத்துக்கடுத்த மேலான பரம இரகசியங்களின்பேரில் வருத்தமில்லாமல் தியானிப்பார். ஏனென்றால், சர்வேசரன்பேரிலே மாத்திரம் அவர் பேசப் பழகியிருந்ததினாலே, ஞானத் தியானத்தில் அவருக்குப் பராக்கு மூட்டுவதற்கான நினைவு ஒன்றும் வராதிருந்தது. அர்ச். சுவேரியார் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிற வெகு ஆச்சரியமான வர்த்தமானமாவது : அவர் மனுஷரோடு இடைவிடாமல் சஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாலும், இடைவிடாத தியான யோகமும் பண்ணிக்கொண்டு வருவார். ஏனென்றால் அவர் அநேக காரியங்களை விசாரித்துப் பலசோலி அலுவலை நிறைவேற்றி ஏறக்குறைய எப்போதும் கடலிலும் பூமியிலும் பயணம் செய்து இடைவிடாமல் ஆயிரங் களைப்புக்கும் ஆபத்துக்குமுள்ளாகியிருந்தார்.

லும், சகலருக்கும் மிகுந்த தயவுரை மரியாதையாப் நடந்துகொண்ட போதும் உள்ளடக்கமாயிருந்து நடந்துகொண்டிருவார். பிறரோடும் ஸ்ரீமாயும் செய்து முடித்த அந்தனத்தில் அமிழ்ந்தி மோகி பத்த அவர் செய்துகொண்டுவந்த பலபேரில் இடைவிடாத கவனமுற்றி கிறது அவருக்கு வெகு எளிதாய் இடைவிடாத கவனமுற்றிராமலுமித்துப் பேசாமலும் வீண் காரியத்தின்பின் செபமும் தியானமும் இருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லாது தருணத்தில் தேவ பற்றுதலுக்கு நன்மாதிரிகையும் நமக்குப்போலே நாம் புறத்தியாரோடு சண்டிக்கொண்டிருந்தால், அது மனுஷருக்கு முமாயிருக்குமென்று அர்ச். இவ்வார்த்தை மனதைக் கெடுக்கும்; லிதாய்ச் செய்துகொண்டு வருவேத்தார்.

சில சமயங்களில் சமுசாரவார்கள் பேச்சுக்கு ஏற்றாற்போலே நடப்பதான்; ஆனால் அதின்பின் அவருக்கு ஒத்துவரும்படி செய்ய வேண்டியனசபோலே நம்மை இழுத்துக்கொள்ள மனசுக்கான பேச்சைத் துவக்கிகொஞ்சமாய்ப் பத்திக்கடுத்த பேசுபட்டு அவர்களை நமது நற்கருத்துவேண்டும். இதற்காக வெகு எச்சரிக்கை, தகுந்த சமயம் வரட்டுமென்று என்னால் தகுந்த சமயம் வரும்தச் சமயம் ஒருகாலும் வராமல்

பாங்க முயற்சி.

காரம்:

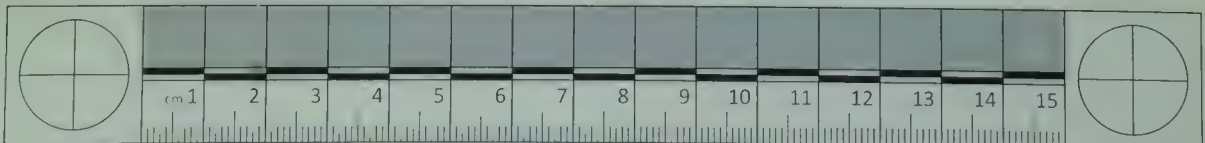
ன்பேரில் மாத்திரம் பேசுகிறது
ட்டுவதற்கான வேறொரு
லுவது.

வும் பிரயோசனத்துக்காகவும் ச
யமிருப்பதுமல்லாமல், நமது பு
டிப் பேசுகிறது அவசரமாமே.
தயத்தில் முட்டுகிறது ஞானப்
சென்னம் ஊருக்குப் போன இர
ருமானத்தைக் குறித்துப் பே
தயம் நமக்குள்ளே எரிந்துகொ
லோ? மிகவுட உருக்கமான பிர
சுகிற ஞானப் பேச்சிலே அ
மப்புறதென்று சிலவிசை அது
அர்ச். தோமாக சரித்திரத்தில்
கடேற்றத்துக்குப் பிரயோசன
த்திரம் அவர் எப்போதும் எல்
மனிதரோடு பேசினபின், எளி
சாஸ்திரத்துக்கடுத்த மேலான
ல்லாமல் தியானிப்பார். ஏனெ
அவர் பேசப் பழகியிருந்ததின
பராக்கு மூட்டுவதற்கான நினை
வரியார் சரித்திரத்தில் சொல்லி
னமாவது : அவர் மனுஷரோ
கொண்டு வந்தாலும், இடைவி
ண்டு வருவார். ஏனென்றால்
பலசோலி அலுவலை நிறைவே
ம் பூமியிலும் பயணம் செய்து
அபத்துக்குமுள்ளாகியிருந்தா

உ-ம் காண்டம், உ-ம் பொதகம், யிச-ம் அதிகாரம். 195

லும், சகலருக்கும் மிகுந்த தயவு தாக்ஷணியம் காண்பித்து வெகு மே
ரை மரியாதையாய் நடந்துகொண்டிருந்தாலும், மனசுக்குள்ளே எப்
போதும் உள்ளடக்கமாயிருந்து தேவ சந்திதானத்திலே எப்போதும்
நடந்துகொண்டிருவார். பிறரோடு பேசிப் புழங்கி சகல கவகாரிய
ங்களையும் செய்து முடித்த அந்த க்ஷணமே உருக்கமான செபத்தியா
னத்தில் அமிழ்ந்தி மோக்ஷ பத்தாவோடு சகசமாய்ச் சம்பாவிப்பார்.
அவர் செய்துகொண்டிருந்த பலசோலி அலுவலுக்குள்ளே சர்வேசுவரன்
பேரில் இடைவிடாத கவனமுற்றிருந்ததினாலே, செபத்தியானம் செய்
கிறது அவருக்கு வெகு எளிதாயிருந்தது. நாம் சர்வேசுவரன்பேரில்
இடைவிடாத கவனமுற்றிராமலும் நமது பேச்சிலே சர்வேசுவரனைக் கு
றித்துப் பேசாமலும் வீண் காரியங்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்தால், அ
தின்பின் செபமும் தியானமும் செய்கிறது நமக்கு வெகு வருத்தமாயி
ருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் நாம் பிறரோடு புழ
ங்குத் தருணத்தில் தேவ பற்றுதலைக்கொண்டிருந்தால், அது அவர்க
ளுக்கு நன்மாதிரிகையும் நமக்குப் பிரயோசனமுமாயிருக்கும்; அது
போலே நாம் புறத்தியாரோடு சஞ்சரிக்கும்போது, உலக பற்றுதலைக்
கொண்டிருந்தால், அது மனுஷருக்குத் துர்மாதிரிகையும் நமக்கு மோ
சமுமாயிருக்குமென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அருளிச்செய்தார். வீண்
வார்த்தை மனதைக் கெடுக்கும்; நாம் பிரியத்தோடு கேட்கிறதை எ
ளிதாய்ச் செய்துகொண்டு வருவோமென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வசனி
த்தார்.

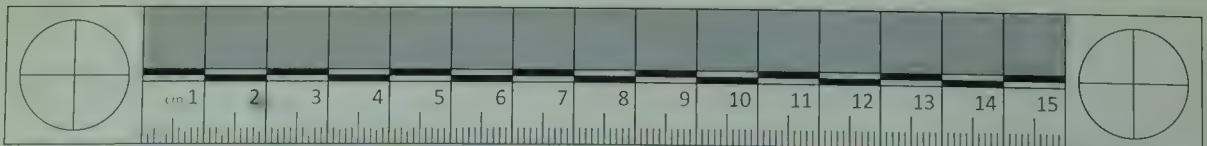
சில சமயங்களில் சமுசாரவாசிகளோடு நாம் பேசும்போது, அவ
ர்கள் பேச்சுக்கு ஏற்றும்போலே கொஞ்சம் பேச வேண்டுமென்பது மெ
ய்தான்; ஆனால் அதின்பின் அவர்கள் நம்மோடு பத்திக்குரிய பேச்சுக்
கு ஒத்துவரும்படி செய்ய வேண்டும். பேச்சிலே அவர்கள் தங்கள் ம
னசுபோலே நம்மை இழுத்துக்கொண்டுபோக விடப்படாது; அவர்க
ள் மனசுக்கான பேச்சைத் துவக்கி முடிக்கவொட்டாமல் கொஞ்சங்
கொஞ்சமாய்ப் பத்திக்கடுத்த பேச்சை இடையிலே கொண்டுவந்துவி
ட்டு அவர்களை நமது நற்கருத்துக்கு ஒத்தாப்போலே பேசச் செய்ய
வேண்டும். இதற்காக வெகு எச்சரிக்கையும் கவலையும் பட அவசரமில்
லை, தகுந்த சமயம் வரட்டுமென்று காத்திருக்கவும் தேவையில்லை; எ
னென்றால் தகுந்த சமயம் வருமட்டும் காத்திருந்தால், சிலவிசை அந்
தச் சமயம் ஒருகாலும் வராமல் துவக்கமுதல் கடைசிபரியத்தம் வெ

கு வீண்பேச்சுப் பேசிச் சர்வேசுரன்பேரில் ஒரு வீர்த்தையும் சொல்லாமற் போவாயாக்கும். நாம் மெய்யான சந்நியாசிகளென்றும் நமது அந்தஸ்துக்குத் தகுந்தாற்போலே பேசுகிறோமென்றும் உலகத்துக்கடுத்த பேச்சுப் பேசி வீண்கேரம் போக்காமல் சர்வேசுரனுக்கும் ஈடேற்றத்துக்கும் அடுத்த காரியங்களைப் பேசி இவ்வுலோகத்திலே சஞ்சரிக்கிறோமென்றும் சகலரும் அறிந்துகொள்ளும்படி செய்ய வேண்டும். ஞானப்பேச்சைக் கேட்க மனசில்லாதவர்கள் நம்மிடத்தில் வரவும் வேண்டியதில்லை; நாம் அவர்களோடு பேசவும் வேண்டியதில்லை. அர்ச். இஞ்ஞாசியாரைப் பார்க்க வந்தவர்கள் வீண்வார்த்தை மாத்திரம் பேசி வீண்கேரம் போக்கடித்தால், அவர் இரண்டு மூன்றுவிசை அவர்களோடு மலர்ந்த முகமாய்ப் பேசுவார். அதின்பின் அவர்கள் இன்னம் வந்து வீண்பேச்சுப் பேசினால், மரணம் தீர்வை நரகத்தின்பேரில் அவர் உடனே பேசத் துவக்குவார்; ஏனென்றால் இந்தப் பேச்சு அவர்களுக்குப் பிரியமாயிராவிட்டால், நம்மிடத்தில் திரும்பி வரமாட்டார்கள்; இந்தப் பேச்சு அவர்களுக்குப் பிரியமாயிருந்தால், இதிலே அவர்கள் ஆத்தம ஈடேற்றத்துக்கு ஏதாகிலும் பிரயோசனமுண்டாகுமென்பார்.

அர்ச். சின்னப்பர் எல்லாருக்கும் எல்லாமுமானதுபோலே நாமும் எல்லாரையும் இரட்சிப்பதற்காக எல்லாருடைய குணத்துக்கும் கூடினமாத்திரம் ஒத்தாற்போலே நடக்கப் பிரயாசப்பட வேண்டுமென்று அர்ச். அகுஸ்தின் அருளிச்செய்தார். இதிலே கஸ்திப்படுகிறவர்களோடு அர்ச். சின்னப்பருங் கஸ்திப்படுவார்; ஏனென்றால் ஒருவன் கஸ்திப்படும்தோது, நாமும் அவனோடு கஸ்திப்படுகிறதை அவன் கண்டால், அவனுக்கு ஆறுதல் உண்டாகும், சந்தோஷிக்கிறவர்களோடு அர்ச். சின்னப்பருங் சந்தோஷித்துப் பலவீனரோடு தாமும் பலவீனராகக் காட்டுவார். ஆகிலும் பிறருக்கு ஆறுதலை வருவித்து அவர்களுடைய நிர்ப்பாக்கியத்தை நீக்குவதற்கு அவசரமானமட்டும் மாத்திரம் நாம் அவர்களுக்கு ஒத்தாற்போலே நடப்பதேயல்லாமல் அவர்கள் விழுந்த குற்றத்தில் நாமும் விழப்பாடாதுவென்று நமக்குப் புத்தி சொல்லியிருக்கிறார். இச்சத்தியத்தை விளக்கிக் காட்டுவதற்காக வெகுநேற்றியான ஓர் உவமை யை அவர் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, விழுந்தவனைத் தூக்குவதற்காக வேறொருவன் குனிந்து எப்படிக்கைகொடுக்கிறானென்று பார்; விழுந்தவனோடு தானும் விழுவானோ? இல்லை;

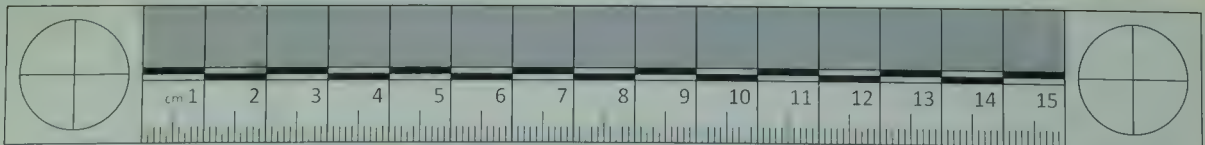
காலை அகட்டி அனைப் பெலமாய் டிக்கு எச்சரிக்கையாய்க் கைகொதற்குப் போதுமானமட்டுங் கொட்பான். சமுசாரவாசிகள்மட்டில் நவே. அவர்கள் பக்கமாய்க் கொஞ்சர்களைச் சர்வேசுரனுக்கு உகந்தவந்திரம் அவர்கள் குணத்துக்கு ஒத்தப்படி நடக்கும்போது, அவர்கள் நக்கொள்ளாமல் நமது நற்கருத்துழாதபடிக்கு ஸ்திரமாய் நிற்க வேண்டிய அறிந்துகொள்ள வேண்டிய சந்நியங்களையல்லாமல் வேறொன்றையெழுங்குகிறவர்கள் எல்லோரும். இதைப்போலே அவர்களுக்கு இல்லை; ஏனென்றால் சிலர் நல்கத்திலே பிரியப்படாதிருந்தாலும், ததொன்றே பிரதான காரியமெனலபேச்சைப் பிரியமாய்க் கேட்டுள். அவர்கள் பேசுகிற உலகபேசுப்போலே நாமும் அதின்பேரில் மண்டால், மற்ற உலோகவாசிகளே போலே நம்மோடுஞ் சினேகமாய்கனமாயெண்ணமாட்டார்கள்; இத அதிகாரமும் இல்லாமல்போய்ன்மையும் நம்மாலே வர அறியாதேயே சபையின் கீர்த்தியை எப்போடுப் பூர்வீத காலத்தில் நமது சனநடக்கையை நாமும் கண்டிப்பாகிராகிலும் அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு பேசியிர்த்தமுமான பேச்சுப் பேசினும் அவர் கவனியாமல் தமது இருமுப்பி மனசில் சர்வேசுரனோடு சசபைச் சுவாமிமார்கள் இதைக்கன்னதுக்கான மறுமொழி முதலா

இல் ஒரு வீர்த்தையும் சொல்
சந்தியாகிகளென்றும் நமது
கிறோமென்றும் உலகத்துக்க
ளாமல் சர்வேசுரனுக்கும் ஈடே
பசி இவ்வுலோகத்திலே சஞ்ச
ளள்ளும்படி செய்ய வேண்டு
தவர்கள் நம்மிடத்தில் வரவு
பேசவும் வேண்டியதில்லை.
வர்கள் வீணவார்த்தை மாத்தி
அவர் இரண்டு மூன்றுவிசை
வார். அதின்பின் அவர்கள் இ
மரணம் தீர்வை நரகத்தின்பே
; ஏனென்றால் இந்தப் பேச்சு
ம்மிடத்தில் திரும்பி வரமாட்
பிரியமாயிருந்தால், இதிலே
ளாகிலும் பிரயோசனமுண்டா

எல்லாமுமானதுபோலே நர்
எல்லாருடைய குணத்துக்கும்
க்கப் பிரயாசப்பட வேணுமெ
ர். இதிலே கஸ்திப்படுகிற
ப்படுவார்; ஏனென்றால் ஒரு
கஸ்திப்படுகிறதை அவன்
ரும், சந்தோஷிக்கிறவர்களோ
பலவீனரோடு தாழும் பல
கு ஆறுதலை வருவித்து அவர்
து அவசரமானமட்டும் மாத்தி
நடப்பதேயல்லாமல் அவர்க
தென்று நமக்குப் புத்தி சொ
கிக் காட்டுவதற்காக வெகு நே
யிருக்கிறார். அதாவது, விழு
குனிந்து எப்படிக்கைகொடு
னும் விழுவானே? இல்லை;

காலே அகட்டி அதைப் பெலமாய் ஊன்றிக்கொண்டு தான் விழாதப
டிக்கு எச்சரிக்கையாய்க் கைகொடுப்பான்; விழுந்தவனைத் தூக்குகிற
தற்குப் போதுமானமட்டுங் கொஞ்சமாத் திரம் குனிந்து கைகொடுப்
பான். சமூகாரவாசிகள்மட்டில் நாமும் நடக்க வேண்டிய விதம் இது
வே. அவர்கள் பக்கமாய்க் கொஞ்சமாத் திரங் குனிய வேண்டும்; அவ
ர்களைச் சர்வேசுரனுக்கு உகந்தவர்கள் ஆக்கப் போதுமானமட்டு மாத்
திரம் அவர்கள் குணத்துக்கு ஒத்தபடி நடக்க வேண்டும்; ஆகிலும் இ
ப்படி நடக்கும்போது, அவர்கள் நம்மைத் தங்கள் பரிசுமாய் இழுத்து
க்கொள்ளாமல் நமது நற்கருத்து நிறைவேறும் பொருட்டு நாமே வி
ழாதபடிக்கு ஸ்திரமாய் நிற்க வேண்டும். இது காரியத்தில் நாம் நன்ற
ய் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய சத்தியமாவது : நாம் பத்திக்கடுத்த கா
ரியங்களையல்லாமல் வேறொன்றையும் பேசுகிறதில்லையென்று நம்மோ
டு புழங்குகிறவர்கள் எல்லோரும் நன்றாய் அறிந்துகொள்ள வேண்டு
ம். இதைப்போலே அவர்களுக்கு நன்மாதிரிகையான காரியம் ஒன்று
ம் இல்லை; ஏனென்றால் சிலர் நல்ல பேச்சைக் கேட்பதற்குத் துவக்
கத்திலே பிரியப்பாதிருந்தாலும், அதின்பின் ஈடேற்றத்துக்கு அடுத்
ததொன்றே பிரதான காரியமென்று அவர்கள் அறிந்துகொண்டு நல்
லபேச்சைப் பிரியமாய்க் கேட்டு நம்மையும் கனமாய் எண்ணுவார்க
ள். அவர்கள் பேசுகிற உலகபேச்சுக்கு நாமும் ஒத்திருந்து அவர்களை
ப்போலே நாமும் அதின்பேரில் பிரியப்படுகிறோமென்று அவர்கள் க
ண்டால், மற்ற உலோகவாசிகளோடு அவர்கள் சினேகமாயிருக்கிறது
போலே நம்மோடுஞ் சினேகமாயிருப்பார்களாக்கும்; ஆனால் நம்மை
கனமாயெண்ணமாட்டார்கள்; இதிலே அவர்கள்பேரில் நமக்கிருந்
த அதிகாரமும் இல்லாமல்போய் அவர்கள் ஆத்துமத்துக்கு ஒரு ந
ன்மையும் நம்மாலே வர அறியாது. ஆகையால் இது காரியத்தில் இ
யேசு சபையின் தீர்த்தியை எப்போதும் அதிகரிப்பிக்கப் பிரயாசப்பட்
டுப் பூர்வீத காலத்தில் நமது சபையில் இருந்த சுவாமீமார்களுடைய
நடக்கையை நாமும் கண்டுபாவிக்கக் கடவோம். சமூகாரவாசிகள் யா
ராகிலும் அர்ச்சி, பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஷியாவைப் பார்க்கவந்து வீணும்
வியர்த்தமுமான பேச்சுப் பேசினால், அவர்கள் பேச்சை அற்பமாகிலு
ம் அவர் கவனியாமல் தமது இருதயத்தைச் சர்வேசுரனிடத்தில் எ
ழுப்பி மனசில் சர்வேசுரனோடு பேசிக்கொண்டிருப்பார். சில இயே
சுசபைச் சுவாமீமார்கள் இதைக்கண்டு கஸ்திப்பட்டு மற்றவர்கள் சொ
ன்னதுக்கான மறுமொழி முதலாய் நீர் சொல்லவில்லையென்று அ

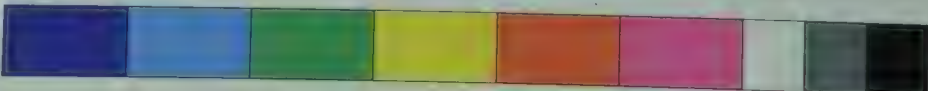
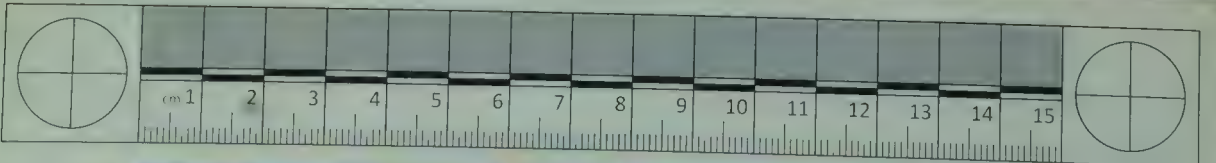
வரைக் கடிந்துகொண்டால், வீணநேரம் போக்குவதற்குவிட மற்றவர்கள் என்னைப் பைத்தியகாரனென்றும் மரியாதையற்றவனென்றும் எண்ணுகிறது தாவினையென்பார். சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்காத ஒவ்வொரு சுஷ்ணமும் சர்வேசுரனுக்காகச் செலவழியாத ஒவ்வொரு நிமிஷமும் வீணப்போனதென்று அவர் எண்ணியிருந்தார். மாக் கேது சென்னும் மடாதிபதியின்பேரில் காசியான் சொல்லுகிறது இதற்கு ஒத்திருக்கும். அதென்னவென்றால், ஞானப்பேச்சும் புத்திபிரசங்கமும் சொல்லுகிற சமயத்திலே நான் ஒருகாலும் தூங்காமல் இருக்கவும் வீண்காரியம் பேசத்துவக்கின உடனே தூங்கவும் கிருபைசெய்ய வேணுமென்று இவர் சர்வேசுரனிடத்தில் மன்றாடி இந்த வரம் அடைந்திருந்தார்.

கண்டசியாய் அர்ச். பெர்நாதுல் சகல சந்நியாசிகளுக்கும் பொதுவிலே சொன்ன ஓர் புத்தியை நாமுஞ் சொல்லிக் காட்டி இந்தப் போதகத்தை முடிக்கக் கடவோம். அதென்னவென்றால், சகலத்திலும் சந்நியாசிகள் நடக்கிற நடக்கையைக் காண்கிறவர்கள் எல்லாருக்கும் நன்மாதிரிகை உண்டாக வேண்டும்; சந்நியாசிகளைக் கண்டபின்னாலும் அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டபின்னென்கிலும் இவர்கள் மெய்ப்பான சந்நியாசிகளென்று ஒருவரும் சந்தேகப்படாமல் நிச்சயித்துக்கொள்ள வேணுமென்றார். அர்ச். சின்னப்பர் தீத்துசென்பவருக்குச் சொன்ன புத்தியும் இதுவே: அதாவது, நீ சொல்லுகிற புத்தி போதகத்திலும் உன் நடக்கையிலும் மேரை மரியாதையிலும் நற்கிரிகைக்கு உன்னை மாதிரிகையாகக் காட்ட வேண்டும்; நமது விரோதிகள் நமதுபேரில் பொல்லாப்புச் சொல்லுகிறதற்கு இடமில்லாமல் வெட்கப்படும் பொருட்டு உன் பேச்சிலே சூற்றங் குறையில்லாமல் செவ்வையாய் நடக்க வேணுமென்றார். இந்தப் புத்தியை அருசரிக்கக் கடவோம். சகலத்திலும் நமது நடக்கை நன்மாதிரிகைக்குரியதாயிருக்க வேண்டும்; நமது சினேகிதர் அதிலே சூற்றங் குறை ஒன்றுங் காணாமல் இருப்பதுமன்றி நமது சத்துருக்களும் விரோதிகளும் நமது நடக்கையிலே ஒரு குறையும் இல்லையென்றும் நம்மைத் தூற்றுக்கிறதற்குப் பிடிமானமில்லைபென்றும் கண்டு வெட்கப்பட வேண்டும்.

ஓர் அஞ்ஞான சாஸ்திரியை நோக்கி ஒருவன் உன்பேரிலே கெடுதலாய்ப் பேசுகிறானென்று சொன்னதற்கு அவன் சொன்ன மறுமொ

ழியாவது: பேசுநீடும், அவன் நான் வெகு நெற்றியாய் நடந்துகொட்டி நடக்க வேண்டும்; நமது வாக்குறையும் இருக்கப்படாது; அன்பேசுகிறவர்களை ஒருவரும் நம்பாதவையிலும் சூற்றத்தின் நிழல் முதலில் கிரிகைகளைக் கொண்டு பேசுகிற்கான உத்தம மறுமொழியாகும்.

இரண்டாம் போ

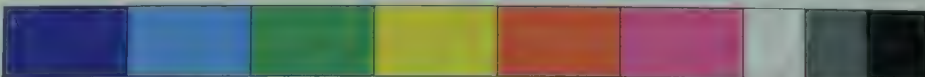
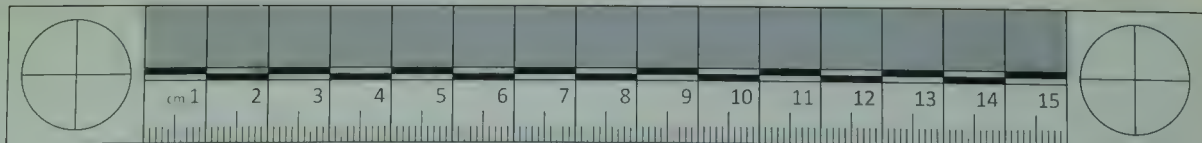
பாங்க முயற்சி.
போக்குகிறதென மற்றவர்
மரியாதைபற்றவென்றும்
வசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்காத
செல்வழியாத ஒவ்வொரு நி
எண்ணியிருந்தார். மாக்கேது
ன் சொல்லுகிறது இதற்கு ஒ
ப்பேச்சும் புத்திரசங்கமும்
யும் தூங்காமல் இருக்கவும் வீ
ங்கவும் கிருபைசெய்ய வேணு
றடி இந்த வரம் அடைந்திரு

கல சக்சிபாசிகளுக்கும் பொது
சொல்லிக் காட்டி இந்தப் போ
னவென்றால், சகலத்திலும் ச
கிறவர்கள் எல்லாருக்கும் ந
பாசிகளைக் கண்டபின்னாலு
ன்கிலும் இவர்கள் மெய்யான
படாமல் நிச்சயித்துக்கொள்ள
தூசென்பவருக்குச் சொன்ன
லுகிற புத்தி போதகத்திலும்
பிலும் நற்சிகைக்கு உன்னை
து விரோதிகள் நமதுபேரில்
ல்லாமல் வெட்கப்படும் பொ
ல்லாமல் செவ்வையாய் நடக்க
சரிக்கக் கடவோம். சகலத்தி
தாயிருக்க வேண்டும்; நமது
ங் காணாமல் இருப்பதுமன்றி
து நடக்கையிலே ஒரு சூறை
தற்குப் பிடிமானமில்லைபெ

ஒருவன் உன்பேரிலே கெடு
து அவன் சொன்ன மறுமொ

ழியாவது: பேசும், அவன் பேச்சை ஒருவரும் நம்பாதபடிக்கு
நான் வெகு நேற்றியாய் நடந்துகொள்ளவேனென்றான். நாமும் இப்ப
டி நடக்க வேண்டும்; நமது வாக்கிலுங் கிரிகையிலும் ஒரு குற்றமுங்
சூறையும் இருக்கப்படாது; அன்றியும் நமதுபேரில் கெடுதலாய்ப்
பேசுகிறவர்களை ஒருவரும் நம்பாதபடிக்கு நமது சீவியத்திலும் நடக்
கையிலும் குற்றத்தின் நிழல் முதலாய் இருக்கப் படாது. வாய் பேசா
மல் கிரிகைகளைக் கொண்டு பேசுகிறதே புறணிப் பேச்சை அடக்குவத
ற்கான உத்தம மறுமொழியாகும்.

இரண்டாம் போதகம் முற்றிற்று.

க-ம் போதகம்.

தாழ்ச்சியின் பேரில்.

00000

க-ம் அதிகாரம்.

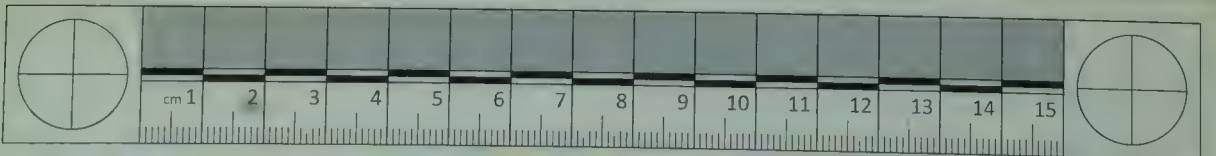
தாழ்ச்சியின் மேன்மையின்பேரிலும் அது நமக்கு எவ்வளவு
அவசரமென்பதின் பேரிலும்.

00000

நாம் சாந்த குணமும் மனத்தாழ்ச்சியுமுள்ளவராயிருக்கிறோமென்று நம்மிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள் ; மன அமரிகையைக் கண்டு பிடிப்பீர்களென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். இது காரியத்திலே அர்ச். அருஸ்தீன் சொல்லுகிறதாவது : பூமியிலே இரட்சகர் சஞ்சரித்த ஆபுசு காலமெல்லாம் நன்னடக்கைக்கு இடைவிடாத போதகமாயிருந்தது ; ஆனால் விசேஷமாய்த் தமது தாழ்ச்சியை நாம் கண்டு பாவிக்க வேண்டுமென்று போதித்தருளினாரென்றார். இந்தப் புண்ணியத்தின் மேன்மையையும் இது நமக்கு எவ்வளவு அவசரமாயிருக்கிறதென்பதையும் நன்றாய்க் கண்டுபிடிப்பதற்காகத் தேவசுதன் தமது வாக்கினாலும் விசேஷமாய்த் தமது கிரிகையினாலும் இந்தப் புண்ணியத்தை நமக்குக் கற்றுக் கொடுப்பதற்காக மோஷத்திலிருந்து பூமியில் இறங்கி வந்தாரென்றும் அவருடைய ஆபுசுகாலமெல்லாம் தாழ்ச்சிக்கு மாதிரிகையாயிருந்ததென்றும் உற்றுப்பார்த்தாலே போதும். இச்சத்தியத்தை ஒப்பிப்பதற்காக அர்ச். பசிலியார் இயேசுநாதருடைய சீவிய காலத்தைப் பரிசோதித்து அவர் பிறந்த நேரமுதல் சாகிதவரைக்கும் அவர் ஆபுசுகாலத்தில் உள்ள பிரதான சமயாசமயங்களை உற்றுப்பார்த்து அவருடைய கிரிகைகளிலெல்லாம் விசேஷமாய் இந்தப் புண்ணியத்தை நமக்குப் போதித்திருக்கிறாரென்று விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். ஏழையான தாயிடத்தில் மாட்டுக்கொட்டிலிலே மாட்டுத் தொட்டியி

லே பிறந்து கங்ஷைத் துணிக்
பாவிபோலே விருத்தசேதனம்
து தேசத்துக்கு ஒடிப்போக
ஞானஸ்தானம் பெறவுஞ் சித்த
கனம்பண்ணி அவரை இராசா
ஒளிந்துகொண்டார் ; அவருக்கு
போது, பிரஸ்தாபமாய் எதிர்
முந்துகொள்ளும்போதும் ஆ
ருக்குப் புகழ்ச்சி பாராட்டிமே
தார். அவரை நிற்தையவமான
சொல்லாமலிருந்தார். அவர்
சேஷித்துப் போதிப்பதற்காக
மே தம்மைத் தாழ்த்தி அதைக்
மானத்துக்குரிய சிவ்வை மரண
தொட்டியிலிருந்து தாழ்ச்சிமெ
சிப் பிரசங்கம் பண்ணினார். இ
து மாதிரிகையினாலும் அதன்
காகத் தம்மை ஒன்றுமில்லாத
சனித்தார். ஆனால் ஆன்டவம்
ரீர் உம்மைத் தானே ஏன் இவ்
ரும் தன்னை உயர்த்தாதபடி
தாழ்த்தினேமென்கிறார். எக்க
திரிகிற பைத்தியம் மனுஷனின்
ஆனால் நித்திய மகத்துவராகிய
மில்லாதவராய்ப் போனதைக்
கிய மனுஷன் ஆங்காரம் கொள்
கேடல்லோவென்று மேற்சொ
பிதாவுக்குச் சரிசமான தேவசு
யும் நிற்தையும் பட்டிருக்கையி
வமையுஞ் சங்கையையும் ஆதி

நாமே தாழ்ச்சிக்கு உபா
ரம் இந்தப் புண்ணியத்தைக்
இரகஷகர் சொன்னது ஞாயந்த

லே பிறந்து கந்தைத் துணிகளைப் போர்த்திக்கொள்ளச் சித்தமானார். பாவிபோலே விருத்தசேனப் படவும் பலவினன்போலே எஜிப்து தேசத்துக்கு ஒடிப்போகவும் பாவிதனஞ்ஞன் ஒருவனைப்போலே ஞானஸீநானம் பெறவுஞ் சித்தமானார். அதின்பின் மனுஷர் அவரைக் கணம்பண்ணி அவரை இராசாவாக ஏற்படுத்தத் தேமும்போது, அவர் ஒளிந்துகொண்டார்; அவருக்கு நிந்தையவமானஞ் செய்யத் தேமும் போது, பிரஸ்தாபமாய் எதிர்கொண்டு வந்தார். மனுஷர் அவரைப் புகழ்ந்துகொள்ளும்போதும் ஆவேஷமேறினவர்கள் வாயாலே பசாசு அவருக்குப் புகழ்ச்சி பாராட்டும்போதும் பேச வேண்டாமென்று கற்பித்தார். அவரை நிந்தையவமானப்படுத்தும்போது, ஒரு வர்த்தையுஞ் சொல்லாமலிருந்தார். அவர் சாவதற்குமுன், தாழ்ச்சியை நமக்கு விசேஷித்துப் போதிப்பதற்காகத் தமது சீஷர்களுடைய காலுக்குக் கீழே தம்மைத் தாழ்த்தி அதைக் கழுவி எல்லாத்தலதப் பார்க்கிலும் அவமானத்துக்குரிய சிலுவைமரணம் அடைந்து சிலுவையாகிப் பிரசங்கத் தொட்டியிலிருந்து தாழ்ச்சியென்னும் புண்ணியத்தின் பேரில் கடைசிப் பிரசங்கம் பண்ணினார். இதினிமித்தமாக அவர் முந்த முந்தக்கூடாது மாநிரிகையினாலும் அதின்பின் தமது வாக்கினாலும் போதிப்பதற்காகத் தம்மை ஒன்றுமில்லாதவனுக்கினுரென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். ஆனால் ஆண்டவரே, அளவிறந்த மகத்துவமுள்ள தேவரீர் உம்மைத் தானே ஏன் இவ்வளவு தாழ்த்தினீர்? பூமியிலே ஒருவரும் தன்னை உயர்த்தாதபடிக்கு நாம் நம்மை அளவிறந்த விதமாய்த் தாழ்த்தினோமென்கிறார். எக்காலத்திலும் வீண் மகிமையைத் தேடித் திரிகிற பைத்தியம் மனுஷனிடத்தில் உண்டாயிருந்தது மெய்தான். ஆனால் நித்திய மகத்துவமாகிய சர்வேசுவரன் தம்மைத் தாழ்த்தி ஒன்றுமில்லாதவராய்ப் போனதைக் கண்டபின், நிலத்தில் உதிக்கிற புழுவாகிய மனுஷன் ஆங்காரங் கொள்ளுகிறது பொறுக்கக்கூடாத வெட்கக் கேடல்லோவென்று மேற்சொன்ன அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். பிதாவுக்குச் சரிசமான தேவசுதன் அடிமையேஷங்கொண்டு தாழ்மையும் நிந்தையும் பட்டிருக்கையிலே, தூசையும் சாம்பலுமாகிய நான் மகிமையையுஞ் சங்கையையும் ஆசிக்கலாமோ?

நாமே தாழ்ச்சிக்கு உபாத்தியாயரென்றும் நம்மிடத்தில் மாதிரியும் இந்தப் புண்ணியத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேணுமென்றும் உலக இரகசுக் கொன்னது ஞாயந்தானே; ஏனென்றால் சொக்கிரத்தெஸ்

பிளாத்தோ அரிஸ்தோத்தேலெஸ் முதலிய ஞான சாஸ்திரிகளுக்கு இரந்தப் புண்ணியத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கத் தெரியாமல்போயிற்று. மனத்திடாரிக்கம் ஒறுத்தல் நீதி முதலிய புண்ணியங்களை அவர்கள் அநுசரித்து வந்தாலும், தாழ்ச்சி யென்னும் புண்ணியத்தை அநுசரிக்க மாட்டாமல் கீர்த்தி மகிமையை விசேஷமாய்த் தேடித் திரிந்தார்கள். தியோஷேன் என்பவனும் வேறு சில சாஸ்திரிகளும் மனுஷருடைய மேலான எண்ணத்தை வெளிப் பார்வைக்கு நிந்தித்துக்கொண்டுவந்த தினாலே, உலோகத்தையும் தங்களையும் பிறக்கணித்தார்களென்று வெளிப் பார்வைக்குத் தோன்றினது மெய்தான்; ஆனால் இது காரியத்திலே மற்றவர்கள் மகிமையைத் தேடுகிறதுபோலே, இவர்கள் தேடாமல் வேறே விதமாய்த் தேடிவந்தார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவ்விஷயத்தை மனுஷர் அவர்களுக்குச் சொல்லி இடித்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இவ்வண்ணமே தியோஷேனும் வேறு சில சாஸ்திரிகளும் விரந்துக்கு வர வேண்டுமென்று பிலாத்தோ என்பவன் கேட்டுக்கொண்டு தன் வீட்டிலே விலையேற்பெற்ற இரத்தினக்கம்பளிகளை விரித்துச் சிங்காரித்தான். தியோஷேனென்பவன் தன்பேரில் சேறுஞ் சகதியும் பூசிக்கொண்டு அசுத்தமாய் அந்த வீட்டில் பிரவேசித்து ஒரு இரத்தினக்கம்பளியை இழுத்துப்போட்டுக் காலுக்குக் கீழே வைத்து மிதித்தான். என்ன செய்கிறபென்று பிலாத்தோ கேட்டதற்கு பிலாத்தோவுடைய ஆங்காரத்தைக் காலுக்குக் கீழே வைத்து மிதிக்கிறேனென்றான். அதற்குப் பிலாத்தோ சொன்னதாவது: ஆமா, நீ வேறொரு வித ஆங்காரத்தைக் கொண்டு என் ஆங்காரத்தை மிதிக்கிறபென்றான். தன்னைத் தானே மெய்யாகவே நிந்திக்கிறது கிறிஸ்துவர்களுக்குரிய தாழ்ச்சியாகும். அஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் தாழ்ச்சி யென்கிற புண்ணியம் இன்னதென்று சுத்தமாய் அறியாமலிருந்ததுமன்றி அதின் பேர் முதலாய் அவர்களுக்குத் தெரியாமல்போனது. இது கிறிஸ்துவர்களுக்கு மாத்திரம் உரிய புண்ணியம்; இயேசுநாதருக்கு முன்னே இரந்தப் புண்ணியத்தை ஒருவரும் போதித்ததில்லை. இதிலாலல்லோ அவர் மலையில் செய்த ஆச்சரியமான பிரசங்கத்தின் துவக்கத்தில் மனத்தரித்திரமுள்ளவர்கள் பாக்கியவாந்தளென்று திருவுளம்பற்றினார். அர்ச். அருஸ்தீனும் அர்ச். எரோணிமுசும் அர்ச். கிரெகோரியாரும் வேறே அநேக அர்ச்சியிஷ்டவர்களும் சொல்லுமாப்போலே, இவ்வாக்கியத்தில் மனத்தரித்திரமுள்ளவர்களென்பதற்குத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களென்று அர்த்தமாகும். ஆகையால் இரட்சகர் முந்த முந்தத்தாழ்ச்சி

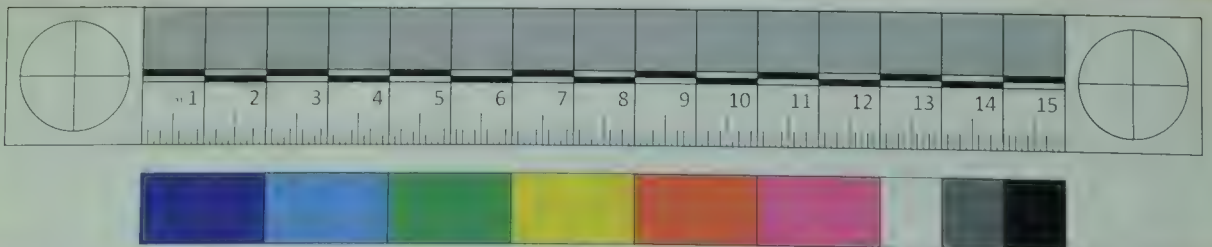
யென்னும் புண்ணியத்தைப் போதித்து முடித்தார்; அவருடைய நமக்குப் போதிக்கவில்லை. அவரிடத்தில் நாம் கற்றுக்கொள்கிறார். அர்ச். அருஸ்தீன் சொல்லோகத்தையும் படைக்கவும் காவலுக்கள் எல்லாதையுமுண்டவர்களை உயிர்ப்பிக்கவும் நம்மிடவர் சொல்லாமல் சாந்த குணமுள்ளோமென்று நம்மிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளும் ஆங்காரமும் நிறைந்த வெகுபெலனும் மோசமற்றதுமல்ல. புதுமை செய்கிறதை விட வேசானுக்கு ஊழியம் பண்ணுவது தாழ்ச்சியாயிருப்பது மோசமானது மிகவும் வருத்தமும் ஆபத்தும்

தாழ்ச்சியென்கிற புண்ணியம் க்கிறதென்று கொஞ்சம் விசேஷமாக இது நமக்கு முழுதும் அவசரமாகையல்லாமல் ஞான சீவியத்தின்று நம்பப் படாது. நாம் என்னெனையும் தாழ்ச்சி அவசரம், எந்தெனும் தாழ்ச்சி அவசரம்; என்னென்றால் நிதிருந்தால், அது நமது புண்கையிலிருந்து பறித்துக்கொள்ளுதார். நம்மிடத்தில் ஆங்காரமிரு செய்கிறது வீணியிருக்கும், கெடவிஷயமாயிருக்கும்; நற்கிரிகையால் ஆங்காரத்துக்கும் வீண்மே வேண்டுமென்று அர்ச். அருஸ்தீனும்யும்போது, ஆங்காரத்தை வெகுபுகழ்ச்சியின்பேரில் ஆசைப்பட்டு

யென ஞான சாஸ்திரிகளுக்கு இ
கத் தெரியாமல்போயிற்று. ம
புண்ணியங்களை அவர்கள் அ
ம் புண்ணியத்தை அஞ்சரிக்க
ழமாய்த் தேடித் திரிந்தார்கள்.
சாஸ்திரிகளும் மனுஷருடைய
வந்து விட்டிருக்கிறார்கள். ந
புண்ணியத்தார்களைன்று வெ
கான் : மனம் இய காரியத்தி
தபோலே, இவர்கள் அதம
ன்பகம் பச் சந்தேகமில்லை. இ
சாஸ்திரி இதைக் காட்டியிரு
னும் வேறு சில சாஸ்திரிகளும்
தா என்பவன் கேட்டுக்கொண்
தாந்தியாக் கம்பளிகளை விரித்து
வன் தன்பெரிய செலுஞ் சுகி
விரிப்பில் பிரவேசித்து ஒரு தி
ந் காணுதல் கிழைவது மி
லாத்தொ கேட்டதற்கு பிலாத்
கிழைவது மிதிக்கிறென
தாவது : ஆமா, நீ வேறொரு
ங்காரத்தை மிதிக்கிறாயென்று
கிழைவது மிதிக்கிறென
ர்கள் தாழ்ச்சி யென்கிற புண்
ரியாமல் பந்தமன்றி அகின்
கப்போனது. இது கிறிஸ்துவ
இயேசுவாதருக்கு முன்னே இ
தில்லை. இதினால்லோ அ
ங்கத்தின் துவக்கத்தில் மனத்
ன்னது திருவுளம்பற்றினார். அ
ம் அர்ச். கிரெகோரியாரும் வே
ரல்லுமாப்போலே, இவ்வாக்கி
பதற்குத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்க
ரட்சுர் முந்த முந்தத்தாழ்ச்சி

யென்னும் புண்ணியத்தைப் போதித்ததுமன்றி அதை எப்போதும்
போதித்து முடித்தார் ; அவருடைய சீவியகால முழுதும் வேறொன்
றையும் நமக்குப் போதிக்கவில்லை ; இந்தப் புண்ணியதை விசேஷமா
ய் அவரிடத்தில் நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று திருவுளமாயிரு
க்கிறார். அர்ச். அகுஸ்தின் சொல்லுமாப்போலே, பரலோகத்தையும் பூ
லோகத்தையும் படைக்கவும் காணப்படும் வஸ்துக்கள் காணப்படாத
வஸ்துக்கள் எல்லாத் தையுமுண்டாக்கவும் புதுமை செய்யவும் செத்
தவர்களை உயிர்ப்பிக்கவும் நம்மிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்களென்று அ
வர் சொல்லாமல் சாந்த குணமும் மனத்தாழ்ச்சியுமுள்ளவராயிருக்கி
றேமென்று நம்மிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்களென்று. ஏனென்றால்
காற்றும் ஆங்காரமும் நிறைந்த மேன்மையைவிட ஸ்திரமான தாழ்ச்சி
வெகுபெலனும். மோசமற்றதுமாயிருக்கிறதென்பதற்குச் சந்தேகமில்
லை. புதுமை செய்கிறதை விட தாழ்ச்சியாயிருந்து பயத்தோடு சர்
வேசரனுக்கு ஊழியம் பண்ணுகிறது தாவினா. புதுமை செய்கிறதை
விட தாழ்ச்சியாயிருப்பது மோசமில்லாத பாதை ; புதுமை செய்கிற
து மிகவும் வருத்தமும் ஆபத்துமுள்ள பாதையாகும்.

தாழ்ச்சியென்கிற புண்ணியம் நமக்கு எவ்வளவு அவசரமாயிரு
க்கிறதென்று கொஞ்சம் விசேஷித்து விளக்கிக் காட்டக் கடவோம்.
இது நமக்கு முழுதும் அவசரமான புண்ணியமாயிருக்கிறதிலே, இ
தையல்லாமல் ஞான சீவியத்தில் ஒரு அடி முதலாய் வைக்கலாமெ
ன்று நம்பப் பட்டது. நாம் எந்தெந்த புண்ணியம் செய்கிறதற்கு முன்
னையும் தாழ்ச்சி அவசரம், எந்தெந்தப் புண்ணியத்தைச் செய்யும்போ
தும் தாழ்ச்சி அவசரம், எந்தெந்தப் புண்ணியத்தைச் செய்தபிறகும்
தாழ்ச்சி அவசரம் ; ஏனென்றால் நமது புண்ணியத்திலே ஆங்காரம் க
லந்திருந்தால், அது நமது புண்ணிய பேறுகளைல்லாததையும் நமது
கையிலிருந்து பறித்துக்கொள்ளுமென்று அர்ச். அகுஸ்தின் வசனித்
தார். நம்மிடத்தில் ஆங்காரமிருந்தால், நாம் புண்ணியக் கிரிகைகளைச்
செய்கிறது வீணாயிருக்கும். கெட்ட கிரிகை மற்றத் துர்க்குணத்துக்கு
விஷயமாயிருக்கும் ; நற்கிரிகை ஆங்காரத்துக்கு விஷயமாகும். ஆகை
யால் ஆங்காரத்துக்கும் வீண்மகிமைக்கும் நாம் வெகுவாய்ப் பயப்பட
வேண்டுமென்று அர்ச். அகுஸ்தின் வசனித்தார். நாம் நற்கிரிகை செய்
பும்போது, ஆங்காரத்தை வெகு எச்சரிக்கையோடு விலக்க வேண்டும்.
புகழ்ச்சியின்பேரில் ஆசைப்பட்டால், நாம் செய்த நற்கிரிகையினால் வ

ரும் பலனெல்லாம் இழந்துபோவோம்; மற்றத் துர்க்குணங்களையெல்லாம் எளிதாய் அழித்துக்கொள்ளலாம்; அதுகள் எப்போதும் பாவத்தோடு சேர்ந்திருக்கும்; ஆகையால் நமக்கு மனதுண்டானால், அதுகளின் விவரங்களை எளிதாய் நினைத்தும், ஆனால் ஆங்காரம் வழக்கமாய் நன்கிரிகைகளோடு கலந்திருந்து அதுகளைக் கெடுப்பதற்கு இஷ்டவிடாமல் கண்ணி வைக்கும், கிறிஸ்துவனொருவன் இவ்வுலோகமாகிற் சமுத்திரத்திலே சுகமே யாத்திரை செய்து அவன் போய்ச் சேர வேனுமென்று எப்போதும் அசித்திருந்த மோகத்தையே நடிக்கிறென்று வைத்துக்கொள்ளுவாம். நமனென்று ஆங்காரமாகிற் காற்றும் மனிதருக்குப் பிறியப்பட வேனுமென்கிற ஆசையும் தன் புண்ணியக் கிரிகைகளை நினைத்து வீண் சந்தோஷமும் அவனிடத்திலேழும்பினால், யாத்திரையிற் நடுவிலே அவன் நிர்ப்பாக்கியமாய்க் கடலில் அமிழ்ந்திப்போவான். தாழ்ச்சியில்லாமல் வெகு புண்ணியக் கிரிகைகளைச் செய்கிறவன் காற்றிலே தூசியைத் தூற்றுகிறவனுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறான்; அவன் புண்ணியமெல்லாம் காற்றோடே, காற்றாய்ப் போகுமென்று அர்ச். கிரெகோரியாரும் அர்ச். பெர்னாதுசும் வசனித்தார்கள்.

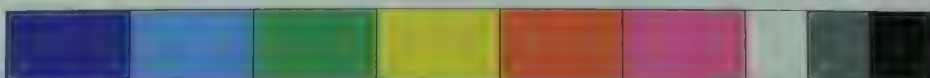
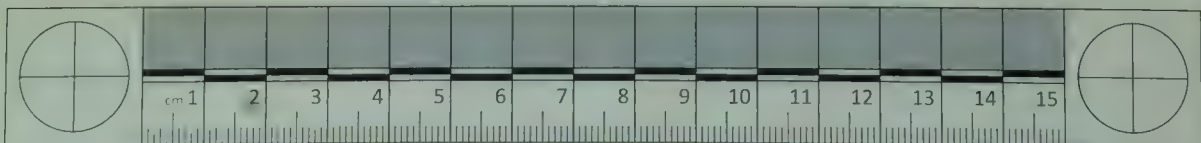
உ-ம் அதிகாரம்.

தாழ்ச்சி சகல புண்ணியங்களுக்கும் அஸ்திவாரமென்பதின் பேரில்.

தாழ்ச்சி அர்ச்சியகிஷ்டத்தனத்துக்கு அஸ்திவாரமென்று அர்ச். சிப்பிரியான் வசனித்தார். தாழ்ச்சி கிறிஸ்துவர்களுக்கு முதல் புண்ணியமென்று அர்ச். எரோனிமுஸ் அருளிச்செய்தார். தாழ்ச்சி சகல புண்ணியத்துக்கும் அஸ்திவாரமும் ஆதாரமென்று அர்ச். பெர்னாதுசு சொல்லியிருக்கிறார். தாழ்ச்சி சகல புண்ணியத்துக்கும் அஸ்திவாரமென்று இந்த மூன்று அர்ச்சியகிஷ்டவர்களும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். தாழ்ச்சி சகல புண்ணியத்துக்கும் எசமாட்டியுந் தாயுமென்றுஞ் சகல புண்ணியத்துக்கும் வேரும் ஊற்றுமென்றும் அர்ச். கிரெகோரியார்

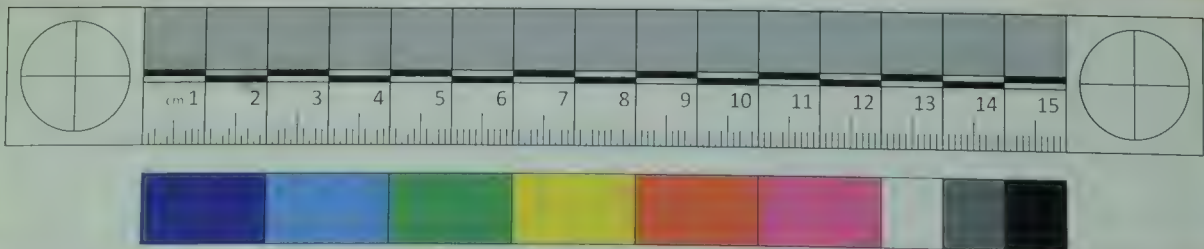
யார் அருளிச்செய்தார். தாழ்ச்சி சகல புண்ணியங்களுக்கும் அஸ்திவாரமென்று சொல்லுகிறது சரியான உவமை. குணங்களை நன்றாய் விளக்கிக் காட்டுவோர் சொல்லுமாப்போலே ம் வேரினிலே உண்டாகும்; பூவை வாடிப்போகும். இவ்வண்ணமே யாகிற வேனாவிட்டுப் பறித்தால், கருள்ளே கெட்டுப்போகும். அன்றாடம் கருள் எப்போதும் அதிசய அதுக்கு அழகும் வாசனையுமில்லை; உயிரைக் காப்பாற்றி வளர்த்துள்ளவன் பூமிக்குள்ளே மறைந்தாற் கு மறைந்திருக்கவும் எல்லாருடையதைப்படவும் ஆசைப்படுவான்; அதைத் தேடுவான்; ஆகிலும் அவனியங்களையுந் காப்பாற்றி நானுக்கு மரம் வளர்த்து வெகுநாள் நிலைநாட்டு அது நன்றாய் வேரூன்றி இவ்வளவு ஆழமாயிறங்குமோ, அளவு பழம் பழுக்கும். இதிலுள்ள பழம் பழுக்குமென்று இசாயாசொல்லவண்ணமே மற்றப் புண்ணியங்களாந்து பழம் பழுக்கும்பொருட்டு யிருப்பது அவசரம். தாழ்ச்சி இரண்டுந்நியிருக்குமோ, அவ்வளவுக்கு எந்நேரமும் ஸ்திரப்படும். ஆகையோடு நின்றுகொண்டுபோலே, தாழ்ச்சி தவிராமுமென்றும் வேருமாயிருக்கல பாவத்துக்கும் துவக்கமென்று

ஆனால் விசுவாசம் சகல புண்ணியங்களுக்கும் அஸ்திவாரமென்று எப்படிச் சொல்லலாமோ போட்டிருக்கிற அஸ்திவார

யார் அருளிச்செய்தார். தாழ்ச்சி சகல புண்ணியத்துக்கும் வேரென்று சொல்லுகிறது சரியான உவமைமாகும். இது தாழ்ச்சியின் குண குணங்களை நன்றாய் விளக்கிக் காட்ட உதவும். ஏனென்றால் அர்ச்சி, கிரேகோரியார் சொல்லுமாப்போலே, பூவுக்குள்ள அழகும் பளபளப்புமே வேரினிலே உண்டாகும்; பூவைப் பறித்தால், கொஞ்சத்துக்குள்ளே வாடிப்போகும். இவ்வண்ணமே எந்தப் புண்ணியத்தையும் தாழ்ச்சி யாகிற வேவைவிட்டுப் பறித்தால், அதிசீக்கிரமாய் வாடி கொஞ்சத்துக்குள்ளே கெட்டுப்போகும். அன்றியும் வேர் பூமிக்குள்ளே பறித்திருக்கும்; மனுஷர் எப்போதும் அதின்மேலே நடப்பார்கள்; வழக்கமாய் அதுக்கு அழகும் வாசனையுமில்லை; இப்படியிருந்தாலும், அது மரத்தின் உயிரைக் காப்பாற்றி வளரச்செய்யும். இவ்வண்ணமே தாழ்ச்சியுள்ளவன் பூமிக்குள்ளே மறைந்தாற்போலே, மனுஷருடைய கண்ணுக்கு மறைந்திருக்கவும் எல்லாருடைய காலுக்கும் மோகமிதிப்பட்டு நித்தைப்படவும் ஆசைப்படுவான்; அவன் மகிமையை விலக்கி அவமானத்தைத் தேடுவான்; ஆகிலும் அவனிடத்திலுள்ள தாழ்ச்சி சகல புண்ணியங்களையும் காப்பாற்றி நாளுக்குநாள் வளரச்செய்யும். கடைசியாய் மரம் வளர்ந்து வெருநாள் நிலத்திருந்து வெகு பழம் பழுக்கும்பொருட்டு அது நன்றாய் வேருன்றி இருக்க வேண்டும். வேர் பூமிக்குள்ளே எவ்வளவு ஆழமாயிறங்குமோ, அவ்வளவு காலம் நீளித்திருந்து அவ்வளவு பழம் பழுக்கும். இதிலல்லலோ மரம் கீழே வேர்விட்டு மேலே பழம் பழுக்குமென்று இசாயாசென்னுந் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். இவ்வண்ணமே மற்றப் புண்ணியங்கள் இருதயத்தில் நிலத்திருந்து வளர்ந்து பழம் பழுக்கும்பொருட்டுத் தாழ்ச்சி அதில் நன்றாய் வேருன்றியிருப்பது அவசரம். தாழ்ச்சி இருதயத்திலே எவ்வளவு ஆழமாய் வேருன்றியிருக்குமோ, அவ்வளவுக்குப் புண்ணியங்களும் அதில் வளர்ந்து எந்நேரமும் ஸ்திரப்படும். ஆகையால் சகல அர்ச்சியிசிஷ்டவர்களும் போதித்திருக்கிறதப்போலே, தாழ்ச்சி சகல புண்ணியங்களுக்கும் அஸ்திவாரமும் ஊன்றும் வேருமாயிருக்கிறதென்பது சத்தியம். ஆங்காரம் சகல பாவத்துக்கும் துவக்கமென்று ஞானியானவர் வசனித்தார்.

ஆனால் விசுவாசம் சகல புண்ணியத்துக்கும் அஸ்திவாரமென்பது நிச்சயமாகக்கொள்ள, தாழ்ச்சி சகல புண்ணியத்துக்கும் அஸ்திவாரமென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்று கேட்பாயாக்கும். இதிலுல்லலோ போட்டிருக்கிற அஸ்திவாரமாகிய இயேசுநாதரை அல்லாமல்

வேறெந்த அஸ்திவாரத்தையும் ஒருவரும் போடப்படாதென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். இதற்கு அர்ச். தோமஸ் சொல்லும் மறுமொழியாவது : வீட்டுக்கு நன்றாய் அஸ்திவாரம் போடுவதற்கு இரண்டு காரியம் அவசரம். முந்த முந்தப் பூமியை வெட்ட வேண்டும் ; அதுக்குள்ளிருக்கிற மணல் களிமண் முதலிய இலேசான வஸ்துக்களை யெல்லாம் வெளியே வாரிப்போட வேண்டும் ; அஸ்திவாரம் போடுவதற்குக் கெட்டியான தரை காணாமட்டும் எப்போதும் வெட்டிப் பறிக் க வேண்டும். இரண்டாவது, பூமியை நன்றாய் வெட்டி இலேசான மணல் முதலிய வஸ்துக்களை வெளியே எடுத்துக் கொட்டினபின், முதல் கல் வைக்க வேண்டும் ; அதின்மேல் வேறே கல் வைத்துக் கட்டி அஸ்திவாரம் போட வேண்டும். தாழ்ச்சியினாலும் விசுவாசத்தினாலும் ஞான அரமனைக்கு அஸ்திவாரம் போடுகிற விதம் இதுவே. தாழ்ச்சியினாலே பூமியை வெட்ட வேண்டும் ; அஸ்திவாரம் பறிக்கிறது தாழ்ச்சி தானே ; மனுஷனுடைய பலவீனமாகிற இலேசான மணல் எல்லாதையும் மனுஷன் இருதயத்திலிருந்து வெளியே வெட்டித்தள்ளுகிறது தாழ்ச்சியாகும். ஏனென்றால் உன் பலத்தை நம்பி புண்ணியத்துக்கு அஸ்திவாரம் போடவொண்ணாது ; உன் சொந்தப் பலம் காற்றில் பறக்கிற மணலுக்கு ஒப்பாகும். ஆகையால் உன் பேரில் நம்பிக்கையாகிற இந்த மணலைத் தள்ளி உன் பேரில் நம்பாமையாகிற கெட்டித் தரையின்மேலே அஸ்திவாரம் போட வேண்டும் ; உன் பேரில் தாழ்மையான எண்ணம் கொண்டு உன் பலத்தை நம்பாமலிருந்தால், இதுவே சகல புண்ணியங்களுக்கும் அஸ்திவாரம் போடுவதற்கான கெட்டித் தரையாகும் ; இதின்மேல் அஸ்திவாரக் கல்லாகிய இயேசுநாதரை வைத்து ஞான மாளிகை கட்டலாம் ; அதாவது, இயேசுநாதர் பேரிலுள்ள விசுவாசமாகிற அஸ்திவாரக் கல்லைத் தாழ்ச்சியாகிற கெட்டித் தரைமேல் வைத்துக் கட்ட வேண்டும். ஆலகயால் விசுவாசமாகிற அஸ்திவாரக் கல்லைப் போடுவதற்குத் தாழ்ச்சியைக் கொண்டு முந்த முந்த அஸ்திவாரம் பறிக்க வேண்டியிருப்பதினாலே, தாழ்ச்சி ஞான மாளிகையாகிற சகல புண்ணியங்களுக்கும் அஸ்திவாரமென்பது ஞாயந்தானே. தாழ்ச்சியால் பூமியை வெட்ட வேண்டும் ; அதாவது, மனுஷன் முந்த முந்த தன் நீசத்தனத்தையும் ஒன்றுமில்லாமையையும் பற்றும் பற்றாய் யோசித்து நன்றாய் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் ; இப்படி அஸ்திவாரம் வெட்டினபின், அதிலிருக்கிற இலேசான மணல் முதலிய வஸ்துக்களை யெல்லாம் வெளியே எடுத்துத் தள்ள வேண்டும் ; அதாவது,

மனுஷன் தன் பேரிலுள்ள நம்பிக்கையில் நம்பாமையாகிற கெட்டித் தரையின்மேல் இயேசுநாதராகிற அஸ்திவாரம் போடுவதற்கு புண்ணிய சாங்கோமேல் கட்டுகிற ஞான மாளிகை அஸ்திவாரம் ஸ்திரமாயிருக்கிறதினாலே, மான வெள்ளமும் இதை ஒருகாலுதாழ்ச்சியில்லாமல் கட்டுகிற ஞானமேலே கட்டியிருக்கிறதினாலே மூதம் இடிந்து விழும்.

தாழ்ச்சியின்பேரில் ஊன்றியபின்மேல் தோன்றினாலும், அது ரோமானிடத்திலும் அஞ்ஞான புண்ணியம் மெய்யான புண்ணியமல்லாக்கும் உயிர் கொடுக்கிற தேவகுதுமன்றி தாழ்ச்சியாகிற அஸ்திவாரகிடையாது. அவர்கள் அநுசரித்தபுண்ணியங்களில் புகழ்ச்சியையும் கீர்த்தினாலே அது மெய்யான புண்ணியமாகவும் புண்ணியத்தின் வீண் தேவகுதுமன்றி தாழ்ச்சியாகிற அஸ்திவாரமென்பது அவர்களுக்கு மெய்யான பாரகிற வீண் நன்மையாகிய இவ்வுடம்பு புண்ணியத்துக்குச் சம்பாவனைகுஸ்தின் வசனத்தார். ஆகையால் உன் ஆத்துமத்தில் ஞானமுந்தத் தாழ்ச்சியாகிற ஸ்திரமாயிரயாசப்படு. இது காரியத்தில் து : பெரிய காரியம் செய்ய நீ தேவகுதுமன்றி தாழ்ச்சியாகிற அஸ்திவாரம் செய் ; மிகவும் உயர்ந்த மானம், முந்த முந்தத் தாழ்ச்சியாகிற தே. நீ கட்டத் தேடுகிற மாளிகை வாரம் பறிக்க வேண்டும் ; எவ்வாறு

மனுஷன் தன் பேரினுள்ள நம்பிக்கையையெல்லாம் தள்ளித் தன் பேரி
ல் நம்பாமையாகிற கெட்டித் தரையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்; இ
தன்பேரில் இயேசுநாதராகிற அஸ்திவாரக் கல்லைப் போட்டு ஞான
மாளிகையாகிற புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைக் கட்டலாம். இதின்
மேல் கட்டுகிற ஞான மாளிகை அசைய மாட்டாது; இதின் அஸ்தி
வாரம் ஸ்திரமாயிருக்கிறதிலே, எந்தப் புசலும் எவ்வளவு பிரவாக
மான வெள்ளமும் இதை ஒருகாலும் விழத்தாட்ட அறியாது. ஆனால்
தாழ்ச்சியில்லாமல் கட்டுகிற ஞான மாளிகை காற்றிலே பறக்கிற ம
ணல் மேலே கட்டியிருக்கிறதிலே, கொஞ்சத்துக்குள்ளே அது மு
ழுதும் இடிந்து விழும்.

தாழ்ச்சியின்பேரில் ஊன்றியிராத புண்ணியமெல்லாம் புண்ணி
யமென்று தோன்றினாலும், அது மெய்யான புண்ணியமல்ல. பூர்விக
ரோமானிடத்திலும் அஞ்ஞான சாஸ்திரிகளிடத்திலும் இருந்த புண்
ணியம் மெய்யான புண்ணியமல்ல; ஏனென்றால் சகல புண்ணியங்க
ளுக்கும் உயிர் கொடுக்கிற தேவ சினேகம் அவர்களிடத்தில் இல்லாத
தமன்றி தாழ்ச்சியாகிற அஸ்திவாரமும் அவர்கள் புண்ணியத்துக்குக்
கிடையாது. அவர்கள் அநுசரித்துவந்த நீதி ஒழுத்தல் முதலிய புண்
ணியங்களில் புகழ்ச்சியையும் கீர்த்தியையும் மாத்திரம் தேடினார்கள்.
இதிலே அது மெய்யான புண்ணியமாயிராமல் ஒட்டைப் புண்ணிய
மாகவும் புண்ணியத்தின் வீண் தோற்றமாகவுமாதிரம் இருந்தது. அ
து புண்ணியத்தின் அடையாளமாய் மாத்திரம் இருந்ததிலே, சர்வே
சுரன் அவர்களுக்கு மெய்யான பாக்கியத்தைக்கொடாமல் அழிந்துபோ
கிற வீண் நன்மையாகிய இவ்வுலகை பாக்கியத்தை மாத்திரம் அந்த
ப் புண்ணியத்துக்குச் சம்பாவனையாகக் கொடுத்தாரென்று அர்ச். அ
குஸ்தின் வசனித்தார். ஆகையால் மெய்யான புண்ணியங்களைக் கொ
ண்டு உன் ஆத்துமத்தில் ஞான மாளிகை கட்ட வேண்டுமானால், முந்த
முந்தத் தாழ்ச்சியாகிற ஸ்திரமான அஸ்திவாரத்தை அதில் போடப்
பிரயாசப்படு. இது காரியத்தில் அர்ச். அகுஸ்தின் சொல்லுகிறதாவ
து: பெரிய காரியம் செய்ய நீ தேடினால், முந்த முந்தச் சின்னக் காரி
யம் செய்; மிகவும் உயர்ந்த மாளிகை கட்ட உனக்கு ஆசையுண்டான
ல், முந்த முந்தத் தாழ்ச்சியாகிற தாழ்ந்த அஸ்திவாரம் போட மறவா
தே. நீ கட்டத் தேடுகிற மாளிகையின் கனத்துக்குத் தக்கது அஸ்தி
வாரம் பறிக்க வேண்டும்; எவ்வளவு உயர்ந்த மாளிகை கட்ட வேண்டு

பாங்க முயற்சி.

பேட வேணுமென்றார், மாளி
ரலே அஸ்திவாரத்தில் ஆழம் இ
த்தில் எவ்வளவு ஆழந்த தாழ்ச்
வ்வளவு உயர்ந்த புண்ணிய சாங்
லாம். அர்ச், தேமாசு சொல்லு
ந்தை அவமானத்தை விலக்கி அ
ப்படுகிறவன் என்னென்ன நற்கி
தாழ்ச்சியாகிற அஸ்திவாரம் இல்
கோபாங்கத்திலும் வெகுதூ

காரம்.

தயும் பரிசோதித்து அதுக்குத்
எப்படி அஸ்திவாரமா
வெடுத்து விளக்கிக்

கி.

அஸ்திவாரமாயிருக்கிறதென்
த்தியத்தை நாம் தெளிவாய்க் க
அவசரமென்று அறிந்துகொள்
ணியத்தையும் இப்போது சுருக்
கோம். முந்த முந்த விசுவாசத்
ன் விசுவாச முயற்சி செய்யாம
வாசமாகிற வரத்தை சும்மா அ
டைய விசுவாசத்தைக் குறித்து
அறிந்தவர்கள் விசுவாச வரம் அ
வ சொல்லுகிறோம். இதிலால்
யாப் விசுவாசம் புத்தியை அ
பர் அருளிச்செய்தார். விசுவா

உ-ம் காண்டம், கூ-ம் போதகம், கூ-ம் அதிகாரம்.

209

சுத்தை அடைவதற்கு மனுஷனுடைய புத்தி தாழ்ந்து கீழ்ப்படிய வே
ண்டும். விசுவாச வரம் அடைவதற்கு ஆங்காரம் விக்கினமாயிருக்கி
ன்றது. இதிலாலல்லோ சர்வேசுரனிடத்திலிருந்து மாத்திரம் வருகிற
மகிமைபைத் தேடாமல் ஒருவரொருவரிடத்தில் மகிமைபைத் தேடி
த் திரிகிற நீங்கள் எப்படி விசுவாசிக்கக் கூடுமென்று இயேசுநாதர் திரு
வுளம்பற்றினார். விசுவாச வரம் அடைவதற்குத் தாழ்ச்சி அவசரமாயி
ருக்கிறதுமன்றி அதைக் காப்பாற்றுவதற்கும் அவசரமாகும். இதில
ல்லோ ஆங்காரம் சகல பதிதமார்க்கத்துக்கும் காரணமென்று சகல
அர்ச்சியசஷ்டவர்களும் நிரூபித்தார்கள்; ஏனென்றால் மனுஷன் தன்
னையும் தன் புத்தியையும் வெகு கனமாய் எண்ணித் திருச்சபையின்
எண்ணத்துக்குத் தன் புத்தியைக் கீட்படுத்தாத ஆங்காரத்தினாலே ப
திதமார்க்கமெல்லாம் முளைக்கும். அர்ச், சின்னப்பர் சொல்லுகிறத
ம் இதுவே: அதாவது, கடைசிக் காலத்திலே கல்திக்குரிய சமயம் நே
ரிடும்; தங்களைச் சினேகிக்கிறவர்களும் பொருளாசைக்காரரும் ஆங்கா
ரிகளும் அகந்தை உள்ளவர்களும் எழும்புவார்களென்று அறிந்துகொள்
ளென்றார். இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச், அருஸ்தீன் சொல்லுகிற
தாவது: சகல பதித மார்க்கங்களுக்கும் தப்பவெற்கும் ஆங்காரமும்
அகந்தையும் விசேஷ காரணமென்று அர்ச், சின்னப்பர் சொல்லியிரு
க்கிறாரென்றார். நம்பிக்கையாகிற புண்ணியமும் தாழ்ச்சியாகிற அஸ்
திவாரத்தில் ஊன்றியிருக்கின்றது; ஏனென்றால் தாழ்ச்சியுள்ளவன் த
ன் நிர்ப்பாங்கியத்தையும் பலவீனத்தையும் அறிந்துகொள்ளுவான்; த
ன்னால் ஒன்றும் ஆகாதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு வெகு ஆவலோ
டு சர்வேசுரனை நாடி அவர்பேரில் தன் நம்பிக்கையெல்லாம் வைப்பா
ன். தேவ சினேகம் தாழ்ச்சியினாலே வெகுவாய் ஒங்கிவளரும்; ஏனெ
ன்றால் தாழ்ச்சியுள்ளவன் தன்னிடத்தில் உள்ளதெல்லாம் சர்வேசுர
னிடத்திலிருந்து வருகிறதென்றும் தான் அதற்கு அபாத்திரவானே
ன்றும் கண்டு தன் நல்லுபகாரியாகிய சர்வேசுரனைச் சினேகிக்க வருந்
துவான். இதிலாலல்லோ தேவரீர் மனுஷனைக் கனம்பண்ணி உமது ப
ற்றுதலை அவன்பேரில் வைப்பதற்கு அவன் ஆனென்று யோபென்பவர்
சர்வேசுரனை நோக்கிச் சொன்னார். என்ன! ஆண்டவனே, நான் எப்போ
தும் உமக்குப் பொருந்தாதவனாயிருக்கிறேன்; தேவரீர் எப்போதும்
என்பேரில் பட்சமாயிருக்கிறீர்! நான் எப்போதும் உமக்குப் பொருந்
தாத குற்றங்களைச் செய்துகொண்டு வருகிறேன்; தேவரீர் எப்போது
ம் உமது வரப்பிரசாதங்களால் என்னை நிரப்புகிறீர்! அர்ச்சியசஷ்ட

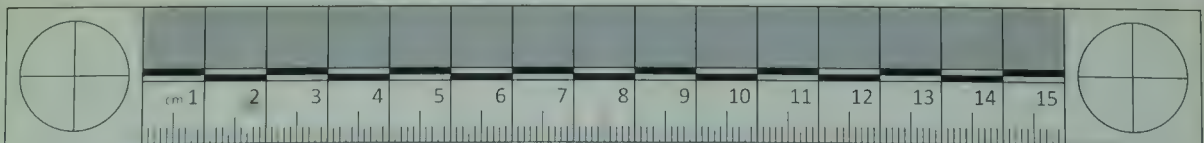
27

வர்கள் தேவசினேக அக்கினியைத் தங்கள் இருதயத்தில் மூட்டுவதற்காக விசேஷமாகப் பேற்சொன்ன யோசனைசெய்துகொண்டு வருவார்கள். தங்களுடைய நீசத்தனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் அவர்கள் எவ்வளவு போசிப்பார்களோ, அவ்வளவுக்குத் தங்கள் நீசத்தனத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்தருளின சர்வேசுரனேசுகினைக்க வந்துவார்கள். இந்நிமித்தமாகக் கர்த்தர் தமது அடிமையின் நீசத்தனத்தைப் பார்த்ததினாலே என் ஆத்தமம் அவரைத் தோத்திரிக்கிறதென்று தேவமாதா திருவுளம்பற்றினாள், பிறசினேகத்துக்குத் தாழ்ச்சி எவ்வளவு அவசரமென்று எளிதாய் அறிந்துகொள்ளலாம், பிறருடைய குற்றங்குறைகளைக் கண்டு அவர்களைக் கனமாயெண்ணுதலினாலே, பிறசினேகம் நம் மிடத்தில் குறைந்துபோகிறது வழக்கம். ஆனால் தாழ்ச்சியுள்ளவன் இப்படி நடக்க மாட்டான்; அவன் தன் குற்றத்தைக் கவனித்துப் பார்க்கிறதெயல்லாமல் பிறர் குற்றத்தை ஒருகாலும் பார்க்க மாட்டான்; நேரிடத்தில் நன்மையையும் புண்ணியத்தையுமாத்திரம் அவன் கான்பான்; மற்றவர்களெல்லாரும் புண்ணிய சாங்கோபாங்குகொள்ளும் தான் மாத்திரம் குற்றங் குறையுள்ளவனென்றும் கெட்டவனென்றும் நிச்சயித்துக்கொண்டு தன் சகோதரரோடு கூடியிருக்கத் தான் அபாத்திரவானென்று எண்ணி அவர்களைக் கனம்பண்ணிச் சங்கிந்து அவர்கள்மேலில் சினேகத்தினாலே நிறைந்திருப்பான். இதுவுமன்றித் தாழ்ச்சியுள்ளவன் சகலனையும் தனக்கு மேலாக நடத்தி அவர்களைக் கனம்பண்ணித்தன்னைச் சட்டைபண்ணுமல் மற்றவர்களுக்கு மேலான அலுவலையுந் தனக்குத் தாழ்ந்த வேலையையுந் கொடுக்கிறதினாலே கஸ்திப்பட மாட்டான். காய்மகாரத்துக்கு ஆங்காரம் தாயாயிருக்கிறதினாலே, தாழ்ச்சியுள்ளவர்களிடத்திலே காய்மகாரமே இருக்க மாட்டாது. தாழ்ச்சி எங்கே குடிக்கொண்டிருக்குமோ, அங்கே காய்மகாரமும் தரக்கூடும் சண்டை சச்சரவும் பிறசினேகத்தைக் குறைப்பதற்கு ஏதுவான எந்தக் குற்றங் குறையும் அண்டவே மாட்டாது.

கிறிஸ்துவனுக்கு வெகு அவசரமான பொறுமையென்னும் புண்ணியம் தாழ்ச்சியிலிருந்து பிறக்கும். ஏனென்றால் தாழ்ச்சியுள்ளவன் தன் பாவங்களையும் குற்றங்களையும் அறிந்துகொண்டு சகல ஆக்கினைக்கும் தான் பாத்திரவானென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுவான். ஆகையால் என்ன அவமானத் தனக்கு நேரிட்டாலும், தன் குற்றங்களுக்காகத் தனக்கு வர வேண்டிய ஆக்கினை இதிலும் அதிகமாயிருக்கிறதென்று நி

ச்சயித்துக்கொண்டு முறைப்பட்டு கோராத பாவங் கட்டிக்கொண்ட பைய நல்ல மனதோடு சகித்துக் கொண்டு திக்கதரிசியோடு சொல்லுவதும் முறைப்பட்டு முகார்தரமில்லாமல் கொள்ளும் தன்னைத் தகுந்தவிதமாகக் கொள்ளுவான். தாழ்ச்சியுள்ளவன் யதாலும், அவன் அதைக் கவனிக்காது சுத்தமாய் நினைக்கிறதாயில்லை, பொல்லாப்புச் செய்தாலும், அதிலிருப்பதும் தவிர அவர்கள் எப்போதும் என்ன நிச்சயித்துக்கொள்ளுவார்களெனும், அவர்கள் எப்போதும் லாய் நடத்துகிறார்களென்று என்ன கடைசியாய்த் தாழ்ச்சி பெறியத்தமாகும். இதிலுல்லோர் தேவரு கஸ்தி துன்பத்தையும் வருணனை வேணுமென்றும் பொறுனை வேணுமென்றும் ஞானியானவர் வெழிபாடென்று சூயித்திருக்கிறார் மத்திப் பொறுமையாயிரு; உனக்கொண்டு வேதனையைப் பொறுத்து ஆனால் வேதனையை அவனைவிட வதத் தைரியமாய்ச் சகித்துக் கொள்வது அவனுக்குச் சொல்லிக் காட்டியிருப்பாயிருவென்றார்: அதாவது, தாழ்ச்சியுள்ளவன் அர்த்தமாகும்.

சந்தியாகிக்கு விசேஷமாகத் தேவகிருதுமாகிய மனசுமாதையேசுநாதர் தாமே இந்தச் சத்தி இதிலுல்லோ நாம் சாது குணமுள்ளது நம்மிடத்தில் கற்றுக்கொண்டு பிடிப்பீர்களென்றார். தாழ்ச்சியுள்ளவன்

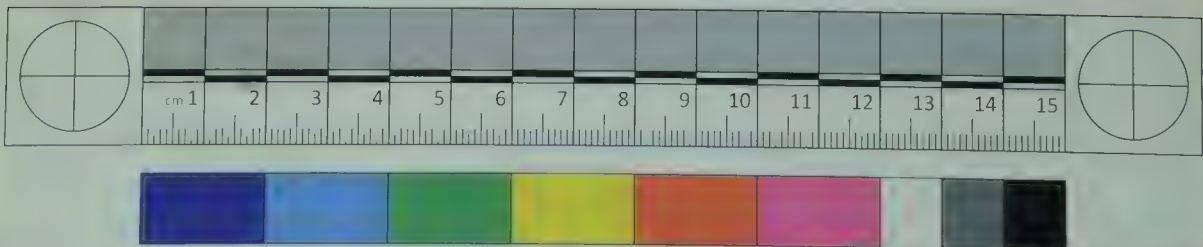

இருதயத்தில் மூட்டுவதற்கு
செய்துகொண்டு வருவார்கள்.
ரக்கியத்தையும் அவர்கள் எவ்வ
தங்கள் நீசத்தனத்தை ஏறெ
னைக்க வந்துவார்கள். இதி
நீசத்தனத்தைப் பார்த்த
திறிக்கிறதென்று தேவமாதா
நுத் தாழ்ச்சி எவ்வளவு அவசர
ம், பிறருடைய சூற்றங்குறைக
முற்றினாலே, பிறசினேகம் நம்
மம். ஆனால் தாழ்ச்சியுள்ளவன்
சூற்றத்தைக் கவனித்துப் பா
லுக்காலும் பார்க்க மாட்டான்;
புத்தையுமாத்திரம் அவன் கா
னிய சாங்கோபாங்கொன்றும்
னென்றும் கெட்டவனென்றும்
டு கூடியிருக்கத் தான் அபா
கனம்பண்ணிச் சர்ச்சித்து அவ
ருப்பான். இதுவுமன்றிச் தாழ்
லாக நடந்த அவர்களைக் கன
மற்றவர் நகுந்து மேலான அ
யுப் கொடுக்கிறதினாலே கஸ்தி
யங்காரம் தாயாயிருக்கிறதின
யமகாரமே இருக்க மாட்டாது.
ர, அங்கே காய்மகாரமும் தர்க்
தைக் குறைப்பதற்கு ஏதுவா
மாட்டாது.

ன பொறுமையென்னும் புண்
னென்றால் தாழ்ச்சியுள்ளவன்
றிந்துகொண்டு சகல ஆக்கினை
த்துக்கொள்ளுவான். ஆகையா
லும், தன் சூற்றங்களுக்காகத்
ம் அதிகமாயிருக்கிறதென்று நி

ச்சயித்துக்கொண்டு முறைப்படாமலிருக்கிறதாமன்றி நான் கர்த்தருக்
கேராத பாவங் கட்டிக்கொண்டதினாலே, அவருடைய கோபாக்கினை
யை நல்ல மனதோடு சகித்துக்கொள்ளவேனென்று மிக்கையாசென்
லும் திக்கதரிசியோடு சொல்லுவான். ஆங்காரி எல்லாத்தின் பேரிலு
ம் முறைப்பட்டு முகாந்தரமில்லாமல் தனக்கு அபியாயஞ் செய்கிறார்
களென்றும் தன்னைத் தருந்தவிதமாய் நடத்தவில்லைபென்றும் என்
னிக்கொள்ளுவான். தாழ்ச்சியுள்ளவனுக்கு என்ன அபியாயஞ் செ
ய்தாலும், அவன் அதைக் கவனிக்கிறதில்லை, அதை அபியாயமென்
று சுத்தமாய் நினைக்கிறதில்லை. மற்றவர்கள் தனக்கு என்னென்ன
பொல்லாப்புச் செய்தாலும், அது அபியாயமென்று அவன் எண்ணும
லிருப்பதுந் தவிர அவர்கள் எப்போதும் தனக்குத் தயவு செய்கிறார்க
ளென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுவான்; யாரார் அவனை எப்படி நடத்
தினாலும், அவர்கள் எப்போதும் தன்னை நடத்த வேண்டியதுக்கு மே
லாய் நடத்துகிறார்களென்று எண்ணி எப்போதும் சந்தோஷப்படுவா
ன். கடைசியாய்த் தாழ்ச்சி பொறுமையை யடைவதற்கான நல்ல ஆ
யத்தமாகும். இதிலுல்லோ தேவ ஊழியத்தைத் துவக்குகிறவர்கள்
வெகு கஸ்தி துன்பத்தையும் வருத்தத்தையும் படுவதற்கு ஆபத்தம் ப
ண்ண வேணுமென்றும் பொறுமையை ஆயுதமாகத் தரித்துக்கொள்ள
வேணுமென்றும் ஞானியானவர் சொன்னபின், தாழ்ச்சியை இதற்கான
வழிபாடென்று குறித்திருக்கிறார். ஆகையால் உன் இருதயத்தைத் தா
ழ்த்திப் பொறுமையாயிரு; உனக்கு வருகிறதெல்லாததையும் ஏற்றுக்
கொண்டு வேதனையைப் பொறுமையோடு சகித்துக்கொள்ளுனீறார்.
ஆனால் வேதனையை அவனைவிட்டு விலக்குவதற்கு அல்லது அவன் அ
லதத் தைரியமாய்ச் சகித்துக் கொள்ளுவதற்கு என்ன வழிபாட்டை
அவனுக்குச் சொல்லிக் காட்டியிருக்கிறார்? தாழ்ச்சியோடு பொறுமை
யாயிருவென்றார்: அதாவது, தாழ்ச்சியாயிருந்தால், பொறுமையாயிரு
ப்பாயென்று அர்த்தமாகும்.

சந்நியாசிகளுக்கு விசேஷமாய் அவசரமானதும் சகலரும் ஆசிட்
துத் தேடுகிறதமாகிய மனசமாதானம் தாழ்ச்சியிலிருந்து பிறக்கும்.
இயேசுகாதர் தாமே இந்தச் சத்தியத்தை நமக்குப் போதித்திருக்கிறார்:
இதிலுல்லோ நாம் சாது குணமும் மனத்தாழ்ச்சியுமாயிருக்கிறோமெ
ன்று நம்மிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்; மன சமாதானத்திலுக் கண்
டுபிடிப்பிடுகின்றார். தாழ்ச்சியாய் இரு; உன்னோடும் உன் சகோத

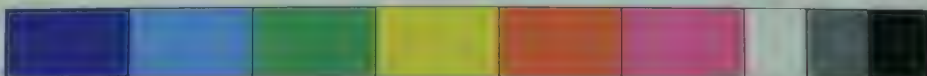
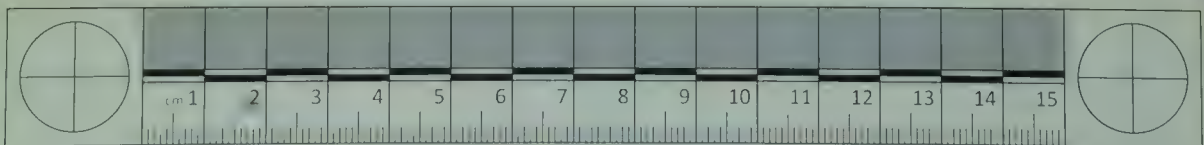

ரரோடும் சமாதானமாயிருப்பாய். ஆங்காரிகளுக்கு எப்போதும் சச்சரவு உண்டென்று ஞானியானவர் வசனித்தார்; ஆனால் ஆங்காரிகளுக்குள்ளே எவ்வளவு சச்சரவு இருக்குமோ, அவ்வளவு தாழ்ச்சியுள்ளவர்களே விட்டு அது அகன்றுபோகும். தாழ்ச்சியுள்ளவர்களுக்குள்ளே ஒரே சச்சரவு மாத்திரம் இருக்கும். அதென்னவென்றால், ஒவ்வொருவரும் தன்னேத் தாழ்த்தி மற்றவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டுமென்று எப்போதும் சச்சரவு பண்ணுவார்கள். வனத்துத் தவசியாகிய அர்ச், சின்னப்பருக்கும் அர்ச். அந்தோனியாருக்கும் நடந்த தர்க்கம் இதுவே. அவர்களுக்குக் காக்கை கொண்டுவந்திருந்த அப்பத்தை உடைத்துப் பிரிக்க வேண்டியிருந்தது. அர்ச். அந்தோனியார் விருந்தாடியாயிருந்ததிலே, அவர் அந்த அப்பத்தை உடைக்க வேண்டுமென்று அர்ச். சின்னப்பர் கேட்டுக்கொண்டார்; ஆனால் அர்ச். சின்னப்பர் வனவாசத்தில் முதிர்ந்தவராயிருந்ததிலே, அவர் அதை உடைக்க வேண்டுமென்று அர்ச். அந்தோனியார் சொன்னார். இவ்விருவரும் தன்னேத் தாழ்த்தி வேறொருவரைக் கனம் பண்ணுவதற்கான ஞாயத்தைச் சொல்லிக் காட்டினார்கள். இவ்விதமாய்த் தர்க்கம் பண்ணுகிறது நல்லதுதான். இவ்வித தர்க்கம் மெய்யான தாழ்ச்சியிலிருந்து பிறக்கிறதிலே, இது மன சமாதானத்தையும் சகோதர சினேகத்தையும் கலக்கிக் கெடுக்காமலிருக்கிறதுமல்லாமல் அதை ஸ்திரப்பித்திக் காப்பாற்றுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இப்போது சந்திரபாசிகளுக்குரியதும் அவர்களுக்கு அவசரமானதும் அவர்கள் வார்த்தைப்பாடு கொடுக்கிறதான தரித்திரம் விரத்தத்துவம் கீழ்ப்படிதலாகிற மூன்று புண்ணியத்தையும் யோசித்துப் பார்க்கக் கடவோம். தரித்திரம் தாழ்ச்சியோடு விடாத பந்தனமாக ஒன்றித்திருப்பதிலே, இவ்விரண்டு புண்ணியமும் கூடப் பிறந்த இரண்டு சகோதரிகளென்று சொல்லலாம்; இதிலே எட்டிப் பாக்கியங்களில் முதல் பாக்கியமாக இயேசுநாதர் ஏற்படுத்தின மனத் தரித்திரமும் தாழ்ச்சியும் ஒன்றுதானென்று சில அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் அருளிச் செய்தார்கள்; இயேசுநாதர் முதல் பாக்கியமாக ஏற்படுத்தின இந்த மனத் தரித்திரம் சந்திரபாசிகள் வார்த்தைப்பாடு கொடுக்கிற தரித்திரமென்னும் புண்ணியமென்று வேறே சில அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது எப்படி இருந்தாலுந் சரி, தரித்திரத்தோடு எப்போதும் தாழ்ச்சி சேர்ந்திருக்க வேண்டும்; ஏனென்றால் பரும்படியா

ன் நீச உடுப்பு அதை உடுத்திய எழுப்பி அவன் மற்றவர்களை நிந்தியிருக்கும்; இதினிமித்தமாக அந்த தமது சந்திரபாசிகள் தருந்த உகந்தித்திருக்கிறார். நாம் ஒன்றாக அதுபவியாதபடிக்கும், நமக்கு என்னென்ன கெட்ட காரியங்களைத் தந்தாலும், ந்தஸ்திலிருக்கிறோமென்றும் என்ன சந்தோஷமாய்ப் பட்டருபவிக்கிற தத்தத்துவத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குப் பட்ட இடமில்லை. தபசிலும் வெகுபேர் தாழ்ச்சிக் குறைவினாலே விழுந்து கெட்டார்களென்று வனவாசத்திலேயும்; ஏனென்றால் அவர்கள் பேரில் வைத்த நம்பிக்கையினால்தான் போனார்கள்; ஆங்காரிகளுக்குக் கினை இதுவே. கடைசியாய்த் தவிர வெகு சிங்காரமான ஆபரணமாய் லே தாழ்ச்சி இல்லாதிருந்தால், எழுப்பி பிரியப்படாதென்று அர்ச். லென்னும் புண்ணியம் நம்மிடத்திலுள்ளது அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சித்தபு ஒருகாலும் வெகு கீழ்ப்படிதலுடன் மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவனிடத்திலிருக்குமென்பதும் நிச்சயம். தகந்திக்கலாம்; என்னத்தைக் கந்திரைவு அவனிடத்தில் கிளம்பாது தோடு அவன் எப்போதும் ஒன்றாக நடக்கையையும் சிரேஷ்டருக்குத் தையும் புத்தியையும் அவருக்குத் வன் மனசிலே விரோதமும், அத்தாழ்ச்சியில்லாதவன் அப்படிச்

ஞான சிவியத்துக்கும் சந்திர

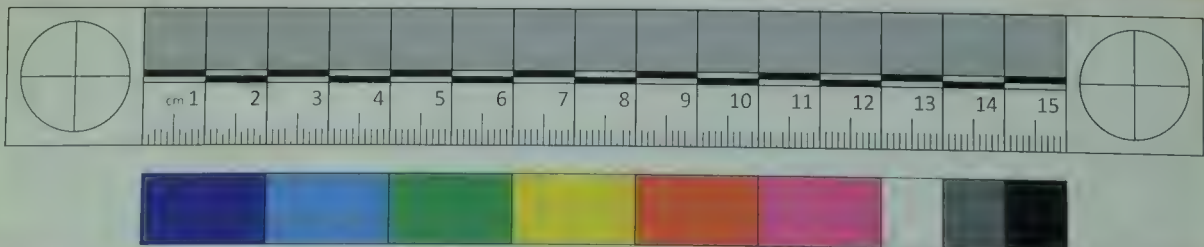

ரிகளுக்குள் எப்போதும் சச்சித்தார்; ஆனால் ஆங்காரிகளுக்கு அவ்வளவு தாழ்ச்சியுள்ளவர்க ள்ச்சியுள்ளவர்களுக்குள்ளே ஒ னன்னவென்றால், ஒவ்வொருவ ர்கீழ்ப்படிந்திருக்க வேணுமெ ன்கள். வனத்துத் தவசியாகிய வியாருக்கும் நடந்த தர்க்கம் ன்வெந்திருந்த அப்பத்தை உ ள்ச்சி. அந்தோனியார் விருந்தா பத்தை உடைக்க வேணுமென் னர்; ஆனால் அர்ச். சின்னப்பர் னலே, அவர் அதை உடைக்க னான்னார். இவ்விருவரும் தன் பண்ணுவதற்கான ஞாயத்தை ஞாயத் தர்க்கம் பண்ணுகிறது ந ன தாழ்ச்சியிலிருந்து பிறக்கிற சகோதர சினேகத்தையும் கல அதை ஸ்திரப்படுத்திக் காப்பா

ம் அவர்களுக்கு அவசரமானது துமான தரித்திரம் விரத்தத்து யத்தையும் யோசித்துப் பார்க்க ி விடாத பந்தனமாக ஒன்றித் யமும் கூடப் பிறந்த இரண்டு னாலே எட்டுப் பாக்கியங்களில் படுத்தின மனத் தரித்திரமும் ள்ச்சியசெட்டவர்கள் அருளிச் செ யமாக ஏற்படுத்தின இந்த மன யாடு கொடுக்கிற தரித்திரமென் ள்ச்சியசெட்டவர்கள் சொல்லியி னர் சரி, தரித்திரத்தோடு எப் ிம்; ஏனென்றால் பரும்படியா

ன் நீச உடுப்பு அதை உடுத்தியிருக்கிறவனிடத்திலே ஆங்காரத்தை எழுப்பி அவன் மற்றவர்களை நிந்திப்பதற்கு அந்த முறை காரணமர யிருக்கும்; இதினிமித்தமாக அர்ச். அருஸ்தீன் நீச உடுப்பை விலக்கி த் தமது சந்நியாசிகள் தருந்த உடுப்பைத் தரித்திருக்க வேணுமென்று கற்பித்திருக்கிறார். நாம் ஒன்றாலொன்று குறைவில்லாமல் சுகத்தை அதுபவியாதபடிக்கும், நமக்கு என்னென்ன கொடுத்தாலும், எவ்வளவு, கெட்ட காரியங்களைத் தந்தாலும், நாம் தரித்திரமென்றும் தரித்திர அ ந்தஸ்திலிருக்கிறோமென்றும் எண்ணிக்கொண்டு அதெல்லாதையும் சந்தோஷமாய்ப் பட்டதுபவிக்கிறதற்குத் தாழ்ச்சி அவசரமாமே. விர த்தத்துவத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தாழ்ச்சி அவசரமென்று சந்தே கப்பட இடமில்லை. தபசிலும் வனவாசத்திலும் தேர்ந்துபோயிருந்த வெகுபேர் தாழ்ச்சிக் குறைவினாலே வெட்கத்துக்குரிய காம பாவத்தில் விழுந்து கெட்டார்களென்று வனவாசிகள் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கி றதறிவோம்; ஏனென்றால் அவர்கள் தாழ்ச்சிக் குறைவினாலேயும் தங்க ள் பேரில் வைத்த நம்பிக்கையினாலேயும் கெட்டுக் காம பாவத்தில் விழு ந்துபோனார்கள்; ஆங்காரிகளுக்குச் சர்வேசுவரன் வழக்கமாயிடுகிற ஆக் கினை இதுவே. கடைசியாய்த் தாழ்ச்சி பரிசுத்த விரத்தத்துவத்துக்கு வெகு சிங்காரமான ஆபரணமாயிருப்பதினாலே, தேவ மாதாவிடத்தி லே தாழ்ச்சி இல்லாதிருந்தால், அவளுடைய கண்ணிமை சர்வேசுவரன்க் குப் பிரியப்படாதென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். கீழ்ப்படித லென்னும் புண்ணியம் நம்மிடத்தில் விசேஷமாய் விளங்க வேணுமெ ன்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சித்தமாயிருக்கிறார். தாழ்ச்சியில்லாதவன் ஒருகாலும் வெகு கீழ்ப்படிதலுள்ளவனாய் இருக்கமாட்டானென்பதும் மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவனிடத்திலே கீழ்ப்படிதல் குறைவில்லாமல் இருக்குமென்பதும் நிச்சயம். தாழ்ச்சியுள்ளவனுக்கு என்னத்தையுங் கற்பிக்கலாம்; என்னத்தைக் கற்பித்தாலும், அதுக்கு விரோதமான நி னைவு அவனிடத்தில் கிளம்பாது; தன் சிரேஷ்டருடைய எண்ணத் தோடு அவன் எப்போதும் ஒன்றித்திருப்பான்; தன் கிரிகைகளையும் நடக்கையையும் சிரேஷ்டருக்குக் கீழ்ப்படுத்துகிறதும்ன்றி தன் மன தையும் புத்தியையும் அவருக்குக் கீழ்ப்படுத்துவான்; கடைசியாய் அவன் மனசிலே விரோதமும், அருவருப்பும் ஒருகாலும் எழும்பாது. தாழ்ச்சியில்லாதவன் அப்படிச் செய்வானென்று சொல்ல முடியாது.

ஞான சேவியத்துக்கும் சந்நியாச சேவியத்துக்கும் அஸ்திவாரமான

செபத்தியானத்தை யோசித்துப் பார்த்தால், தாழ்ச்சியில்லாமல் அது ஒன்றுக்கும் உதவாதென்பது நிச்சயம்; ஆனால் தாழ்ச்சியுள்ள செபம் வானமண்டலத்தை ஊடுருவித் தேவசமுதத்தில் போய்ச்சேரும். இதிலுல்லோ தன்னைத் தாழ்த்துகிறவனுடைய செபம் மேகங்களை ஊடுருவும்; அது சர்வேசுரனிடத்தில் போய்ச் சேருமட்டும் அவன் ஆறுதலடைய மாட்டான்; உந்த சர்வேசுரன் அதைக் கிருபாகடாகூத்தோடு பார்க்குமட்டும் அது, அவரைவிட்டு நீங்காதென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். தாழ்ச்சியுள்ள அர்ச். யூதித்தம்மாள் தன் அறைக்குள் ஒதுங்கி மயிரொட்டியாணம் தரித்துக்கொண்டு சாம்பலைத் தலையில் தூவிக்கொண்டு தீர்க்கதெண்டமாய்த் தரையில் விழுந்து கர்த்தரை நோக்கி அபயசத்தமிட்டுச் சொன்னதாவது; தாழ்ச்சியும் சாந்தகுணமுமுள்ளவர்களுடைய செபம் தேவர்களுக்கு எப்போதும் பிரியமாயிருந்ததேயென்றான். சர்வேசுரன் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களுடைய செபத்தைக் கிருபாகடாகூதமாய் நோக்கி அவர்கள் மன்றாட்டைப் பிறக்கணிக்கவில்லை யென்று இராச தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். அன்றியும் தாழ்ச்சியுள்ளவன் வெட்கத்தோடு தள்ளப்பட மாட்டானென்றார். அவன் கேட்கிறதை அடைவானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பாவியாகிய புபலிக்காலுடைய செபம் சர்வேசுரனுக்கு எவ்வளவு பிரியமாயிருந்ததென்று பார்; அவன் தாழ்ச்சியினாலே மோகத்தை ஏற்றித்துப் பார்க்கவும் பிடத்தை அண்டிப் போகவும் துணியாமல் கோவிலிலே ஒரு மூலையில் நின்றன கொண்டு நெஞ்சிலே பிழைத்தடிக்கொண்டு தாழ்ச்சியோடு சொன்னதாவது: சர்வேசுரர், பாவியாகிய என்பேரிலே இரக்கமாயிருமென்றான். இவன் நீதிமானாகித் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போனென்று நிச்சயித்துச் சொல்லுகிறேமென்று இயேசுநாதர் திருவுணம்பற்றினார். ஆங்காரியான பரிசேயனோவென்றால், சாபத்துக்குள்ளாகிக் கோவிலை விட்டு அப்புறம் போனான். கடைசியாய் வேறே சகல புண்ணியங்களுக்கும் இவ்விதமாய்ப் பரிசோதித்து அதுவெல்லாம் தாழ்ச்சியிலிருந்து பிறக்கிறதென்று விளக்கிக் காட்டலாம். ஆகையால் தாழ்ச்சியாயிரு; சகல புண்ணியங்களையும் அடைந்து சீக்கிரமாய்ப் புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தில்வந்து சேருகிறதற்கு இதுவே சுருக்கமான வழியாகும்.

பிறருடைய ஆத்தும இரட்களுக்குத் தாழ்ச்சியென்ன அவசரமென்

நீ எவ்வளவு பெரிய மனுஷ

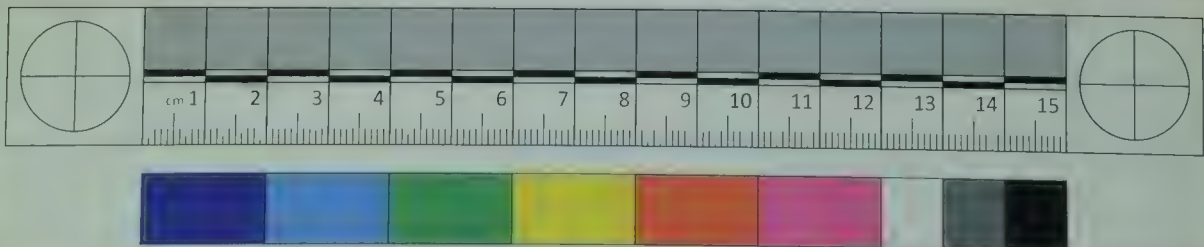
திலும் உன்னைத்தானே தாழ்த்த அடைவாயென்று ஞானியானவர் ஈடேற்றத்துக்காக நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா? உத்திபோகமென்பதற்குச் சந்தேகமே மிகவும் உயர்ந்த அந்தஸ்தில் வே சொல்லலாம். சுவீசேஷத்தை நுமானங்களை நிறைவேற்றித் தமயும் மனுஷருக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்தலரை ஏற்ப்படுத்தினாலோ? திருக்கிறார்; இதிலே சமாதானனொன்று அர்ச். சின்னப்பரோடு தைப் பிரசங்கித்துத் தேவ திரவிறைவேற்றுகிறதிலே, ஈடேற்றம்கையினாலே இதைச் சமாதான அல்லியிருக்கிறார். இதிலுல்லோன் நமது வாயில் வைத்திருக்கிறார் யஸ்தானபதிகளைப் போலையும் நதுபோலையும் பேசுகிறேமென்றார். சர்வேசுரன் நமக்குக் கொடுநுஷருடைய ஆத்துமத்தில் பேசுவேனுமென்று சித்தமாயிருக்கிற தாழ்ச்சி நமக்கு அவசரம்; இதைப் பித்துக் காட்டலாம். முந்த முந்த குமேன்மைப்பட்ட தாயிருக்கிற

தால், தாழ்ச்சியில்லாமல் அது ஆனால் தாழ்ச்சியுள்ள செபம் கைத்தில் போய்ச்சேரும். இதி லைய செபம் மேகங்களை ஊடு பிச் சேரும்படும் அவன் ஆறுத அதைக் கிருபாகடாகூத்தோ லீங்காதென்று ஞானியானவர் த்தம்மாள் தன் அறைக்குள் ஓ ண்டி சாம்பலைத் தலையில் தூ ராயில் விழுந்து கர்த்தவா நோ : தாழ்ச்சியும் சாந்தகுணமுமு ப்போதும் பிரியமாயிருந்ததே வர்களுடைய செபத்தைக் கிரு ருட்டைப் பிறக்கணிக்கவில்லை ர். அன்றியும் தாழ்ச்சியுள்ளவ னென்றார். அவன் கேட்கிறதை பாவியாகிய புபலிக்கானுடை யியமாயிருந்ததென்று பார் : அ றெடுத்துப் பார்க்கவும் பீடத் தாவிலிலே ஒரு மூலையில் நின் காண்டு தாழ்ச்சியோடு சொன் ர்பேரிலே இரக்கமாயிருமென் னுத் திரும்பிப் போனென்று பசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். பபத்துக்குள்ளாகிக் கோவிலே வேறே சகல புண்ணியங்களை வல்லாம் தாழ்ச்சியிலிருந்து பி ழுக்கையால் தாழ்ச்சியாயிரு ; ச கிரமாய்ப் புண்ணியசாங்கோ வ சுருக்கமான வழியாகும்.

ச-ம்: அதிகாரம்.

பிறருடைய ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக உழைக்கிறவர் களுக்குத் தாழ்ச்சியென்னும் புண்ணியம் விசேஷமாய் அவசரமென்று சொல்லுவது.

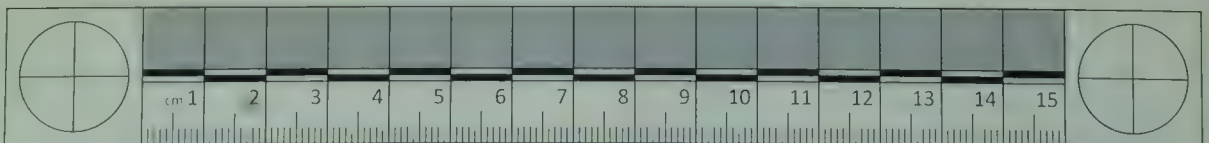
நீ எவ்வளவு பெரிய மனுஷானாயிருப்பாயோ, அவ்வளவு சகலத் திலும் உன்னைத்தானே தாழ்த்த வேண்டும்; அப்போது தேவ கிருபை அடைவாயென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். ஆத்துமாக்களுடைய ஈடேற்றத்துக்காக நாம் ஏற்றுக்கொண்ட அலுவல் மிகவும் மேலான உத்தியோகமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; இதிலே சர்வேசுரன் நம் மை மிகவும் உயர்ந்த அந்தஸ்தில் அழைத்திருக்கிறான்று மெய்யாக வே சொல்லலாம். சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்துத் தேவ திரவிய அ நுமானங்களை நிறைவேற்றித் தமது திருச்சீரத்தையும் இரத்தத்தை யும் மனுஷருக்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பதற்காக இயேசுநாதர் அப்போஸ் தலரை ஏற்படுத்தினாரல்லோ? இந்த அலுவலையே நமக்கும் கொடுத் திருக்கிறார்; இதிலே சமாதான அலுவலை அவர் நமக்குத் தந்தருளி னொன்று அர்ச். சின்னப்பரோடு நாமும் சொல்லலாம், சவிசேஷத் தைப் பிரசங்கித்துத் தேவ திரவிய அநுமானங்களை மனுஷருக்கு நி றைவேற்றுகிறதிலே, ஈடேற்றமாகிற வரம் அவர்களுக்கு வரும். ஆ கையிலே இதைச் சமாதான அலுவலென்று அர்ச். சின்னப்பர் சொ ல்லியிருக்கிறார். இதிலுல்லோ சமாதான வார்த்தையைச் சர்வேசுர ன் நமது வாயில் வைத்திருக்கிறார்; ஆகையால் நாம் இயேசுநாதருடைய ஸ்தாபனங்களைப் போலேயும் சர்வேசுரன் நமது வாயாலே பேசுகிற துபோலேயும் பேசுகிறோமென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய் தார். சர்வேசுரன் நமக்குக் கொடுத்த இந்த நாகைக் கொண்டு நாம் ம னுஷருடைய ஆத்துமத்தில் பேசி அவர்கள் இருதயத்தைத் திருப்ப வேணுமென்று சித்தமாயிருக்கிறார். ஆகையால் மற்றவர்களைவிடத் தாழ்ச்சி நமக்கு அவசரம்; இதை இரண்டு ஞாயத்தைக் கொண்டு ஒப் பித்துக் காட்டலாம். முந்த முந்த நமது அழைத்தலும் அலுவலும் வெ குமென்மைப்பட்டதாயிருக்கிறதிலே, ஆங்காரமும் வீண்மகிழ்மையு

முகித சேதனை நமக்கு வெகுவாய் உண்டாகும். மிகவும் உயர்ந்ததலை மேலே அகோரமான காற்றடிப்பது வழக்கம். நமது அனுவல் ரிமித்த மாக சகலரும் நம்மைச் சங்கித்து மகிமைப்படுத்துவார்கள்; நாம் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களென்றும் புது அப்போஸ்தலரென்றும் நம்மை அனுவருகிறவர்களை அர்ச்சிக்கிறவர்களென்றும் என்னுமவர்கள். இவ்வளவு மேலான மர்ளிகை இடிந்து கீழே விழாதபடிக்குத் தாழ்ச்சியாகிற ஆழ்ந்த அஸ்திவாரம் போட வேண்டும்; இவ்வளவு கனத்த பாரத்தினாலே நசுங்கிக் கெடாதபடிக்கு எவ்வளவோ புண்ணியமும் எவ்வளவோ ஸ்திரமான சாங்கோபாங்கமும் அவசரம்! சகலராலும் சங்கைப்புகிறவனுடைய இருதயம் ஆங்காரம் கொள்ளாமலிருக்கிறது அருமையல்லோ? மகா உயர்ந்த கோபுரத்தில் ஏறினவனுக்கு மயக்கம் வராமலிருக்கிறது மகா அபூர்வமாயிருக்கும். இப்படி மயங்கிக் கெட்டவர்கள் எத்தனையோ பேர்! தாழ்ச்சிக் குறைவினாலே தாங்களிருந்து உயர்ந்த அந்தஸ்திலிருந்து தாழ்விழுந்து தள்ளுண்டுபோனவர்கள் வெகுபேர். புறந்தைப்போலே புண்ணியத்தில் உயரப் புறந்து ஆங்காரத்தினாலே நரக இராசாளிக்கு இனாயாய்ப் போனவர்கள் எத்தனையோ பேரைக் கண்டிருக்கிறோம்! அர்ச். பக்கோமியாருடையவும் அர்ச். பாலேமோனுடையவும் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிற வனவாசி நெருப்புத் தண்டமேலே சூடுபடாமல், நடந்து வெகு புதுமைகளைச் செய்தானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; ஆனால் இ.நினாலே அவன் ஆங்காரமொன்றை மற்றவர்களைப் பிறக்கவிடுத்துத் தன்னை மற்றவர்களுக்கு மேலாக எண்ணித்தன்னைக் குறித்துச் சொன்னதாவது: சூடுபடாமல் நெருப்பில் நடக்கிறவனே அர்ச்சியசிஷ்டவன்; உங்களுக்குள்ளே யார் இப்படி நடப்பானென்றான். அர்ச். பாலேமோன் இவனுடைய வீண் மகிமையைக் கண்டு இவனை வெகுவாய்ச் கடிந்துகொண்டாலும், இவனுக்குப் புத்திவராமல் கொஞ்ச நாளைக்குள்ளே இவன் தாறுமாறாய் நடந்து அவலமாய்ச் செத்தான். இதற்கொத்த வர்த்தமானங்களைச் சத்திய வேதசரித்திரத்தில் எங்கும் காணலாம்.

ஆகையால் தாழ்ச்சியாகிற அஸ்திவாரம் நமக்கு விசேஷ அங்குர மாயிருக்கின்றது; ஏனென்றால் நம்மிடத்தில் தாழ்ச்சியில்லாவிட்டால், ஆங்காரத்தில் விழுதற்கான கனத்த அடித்து நேரிடும்; அதுவும் எல்லாத் தை விடப் பெரிய ஆங்காரமாகிய ஞான ஆங்காரத்தில் விழுந்து கெட்டுப்போயோம். இந்தச் சத்தியத்தை அர்ச். பொனவெந்தூர்

நன்றிய விளக்கிக் கீட்டி யிருக்க
வித ஆங்காரமுண்டு: இப்பிர
ஆங்காரம் சரீரத்துக்கடுத்த ஆந்
பிறக்கிற ஆங்காரம் ஞான ஆந்
ங்காரத்தைவிட ஞான ஆங்காரம்
இதற்கு அர்ச். பொனவெந்தூர்
யிருக்கும். அதென்னவென்றால்
லாதிருந்தாலும், அவனுடைய ம
னாலே, ஆங்காரி கள்ளனென்பது
ந்தமான மகிமையை ஒருவருக்கு
ந்தாலும், ஆங்காரி அதைத் திரு
மது மகிமையை வேறே எவனுக்
யிர்ப்பாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வாய்
ஆனால் ஆங்காரி தன்னால் இயன்
னதைத் திருடி அசுரத் தனக்குச்
ன்னமே தன் சரிப் பலத்தை யு
கெட்டிக்காரத்தனத்தை யும் புத்தி
த்த மற்றக் குறையுணங்கையுட
கிறவன் களவு செய்கிறானென்பது
இதுவெல்லாம் சர்வேசரனுக்குச்
க்குச் சொந்தம்போலெண்ணி ஆ
ற்சொன்ன நன்மைகளெல்லாம்
மைகளாகக்கொள்ள, இவன் கம்
தோஷந்தான். ஆனால் சர்வேசர
ஞான நன்மைகளையும் அவன் வழி
சுரன் செய்தருளுகிற நன்மையை
அவன் மகா குற்றவாளி; சர்வேச
திருடிகிறவன் இவன்தான்; சர்வே
ரையும் விஷயாகக் கொடுத்து
பொக்கியுங்களை இவன் திருடிக்கொ
கள்ளன். அர்ச். பிராஞ்சீலுக்கு
மென்று பயந்த அடிக்கடி சர்வே
ஆண்டவரே, உமது யாருக்களை என்
காத்துக்கொள்ள வேண்டும்; ஏ

தாரும். மிகவும் உயர்ந்தமலை
கம். நமது அலுவல் நிமித்த
ப்படுத்துவார்கள்; நாம் அர்
பெற்றவரும் நம்மை அண்
மும் எண்ணுவார்கள். இவ்வ
தாபடிக்குத் தாழ்ச்சியாகி
இவ்வளவு கனத்த பாரத்தி
வோ புண்ணியமும் எவ்வள
சரம்! சகலராலும் சங்கைப்
கொள்ளாமலிருக்கிறது அரு
ல ஏறினவனுக்கு மயக்கம் வ
ம். இப்படி மயங்கிக் கெட்ட
றையினாலே தாங்களிருந்த உ
ன்னன்னுண்டுபோனவர்கள் வெ
ல் உயரப் பறந்து ஆங்கா
போனவர்கள் எத்தனையோ
யோமியாருடையவும் அர்ச்.
யால்லியிருக்கிற வனவாசி நெ
து வெகு புதுமைகளைச் செ
ல் இன்னும் அவன் ஆங்கா
தத் தன்னை மற்றவர்களுக்கு
ன்னதாவது : குடுபடாமல்
வன் ; உங்களுக்குள்ளே யா
லமோன் இவனுடைய வீண்
கடிந்துகொண்டாலும், இவ
ள்ளே இவன் தாறுமாறாய் ந
ரத்த வர்த்தமானங்களைச் ச
லாம்.

ரம் நமக்கு விசேஷ அவசர
தில் தாழ்ச்சியில்லாவிட்டா
ஆபத்து நேரிடும் ; அதுவும்
ஞான ஆங்காரத்தில் விழு
வை அர்ச். பொனவெந்தூர்

நன்றாய் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். அதெப்படியென்றால், இரண்டு
வித ஆங்காரமுண்டு : இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளினாலே உண்டாகிற
ஆங்காரம் சரீரத்துக்கடுத்த ஆங்காரமாகும் ; ஞான நன்மைகளினாலே
பிறக்கிற ஆங்காரம் ஞான ஆங்காரமென்று சொல்லப்படும். சரீர ஆ
ங்காரத்தைவிட ஞான ஆங்காரம் அதிக தோஷ துரோகத்துக்குரியது.
இதற்கு அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லிக் காட்டின ஞாயம் தெளிவா
யிருக்கும். அதென்னவென்றால், ஆங்காரி வேறொருவனுக்கு மனசில்
லாதிருந்தாலும், அவனுடைய நன்மையைப் பறித்துக்கொள்ளுகிறதி
னாலே, ஆங்காரி என்னென்பது நிச்சயம். சர்வேசுரன் தமக்குச் சொ
ந்தமான மகிமையை ஒருவருக்கும் கொடாமல் பத்திரமாய் வைத்திரு
ந்தாலும், ஆங்காரி அதைத் திருடிக்கொள்ளுவான். இதினால்லோ ந
மது மகிமையை வேறே எவனுக்கும் கொடுக்கமாட்டோமென்று இசா
யியாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வாயாலே சர்வேசுரன் திருவுளம்பற்றினார்.
ஆனால் ஆங்காரி தன்னால் இயன்றமட்டும் சர்வேசுரனுடைய மகிமை
யைத் திருடி அதைத் தனக்குச் சொந்தம்போலே பாவிப்பான். இவ்வ
ண்ணமே தன் சரீரப் பலத்தையும் தன் மேலான அந்தஸ்தையும் தன்
கெட்டிக்காரத்தனத்தையும் புத்தியையும் சால்திரத்தையும் இதற்கொ
த்த மற்றத் குணகுணங்களையும்பற்றி தன் பேரில் ஆங்காரங்கொள்ளு
கிறவன் களவு செய்கிறானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை ; ஏனென்றால்
இதுவெல்லாம் சர்வேசுரனுக்குச் சொந்தமாயிருந்தாலும், இதைத் தன்
க்குச் சொந்தம்போலெண்ணி ஆங்காரிக்கிறார்களாவரும். ஆனால் மே
ற்சொன்ன நன்மைகளெல்லாம் அற்ப விலையுள்ள வியர்த்தமான நன்
மைகளாகக்கொள்ள, இவன் கட்டிக்கொள்ளுகிற தோஷமும் அற்பத்
தோஷந்தான். ஆனால் சர்வேசுரன் யாதொருவனுக்கு அளித்தருளிய
ஞான நன்மைகளையும் அவன் வழியாகப் பிறர் ஆத்துமத்துக்குச் சர்வே
சுரன் செய்தருளுகிற நன்மையையும்பற்றி அவன் ஆங்காரப்பட்டால்,
அவன் மகா குற்றவாளி ; சர்வேசுரனுக்குச் சொந்தமான மகிமையைத்
திருடுகிறவன் இவன்தான் ; சர்வேசுரன் தமது இரத்தத்தையும் உயி
ரையும் விலையாகக் கொடுத்து வாங்கின விலையெறப்பெற்ற ஞானப்
பொக்கிஷங்களை இவன் திருடிக்கொள்ளுகிறதினாலே, இவன் பேர்போ
ன கள்ளன். அர்ச். பிராஞ்சல்லு இந்த ஞான ஆங்காரத்தில் விழுவோ
மென்று பயந்து அடிக்கடி சர்வேசுரனை நோக்கிச் சொன்னதாவது :
ஆண்டவசீர, உமது வரங்களை எனக்கு அளித்தருளினால், நீரே அதைக்
காத்துக்கொள்ள வேண்டும் ; ஏனென்றால் என்னை நான் நம்புகிறதி

ல் ; நான் பேர்போன கள்ளன் ; சிலவிசை அதுகளைத் திருடிக்கொ
ள்ளுவேனோ என்னமோ தெரியாதென்பார். நாமும் இப்படிப் பயத்
தோடே நடக்கக் கடவோம். இந்தப் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவரிடத்தி
லுள்ள ஆழ்ந்த தாழ்ச்சி நம்மிடத்தில் இல்லாததினாலே, இது காரியத்
தில் அவரைப் பார்க்க நாம் அதிகமாய்ப் பயந்து வெகு ஆபத்துக்குரிய
ப இந்த ஞான ஆங்காரத்தில் விழாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாய் நடக்க
க்கடவோம். சர்வேசுரன் தமது திரவியப் பொக்கிஷங்களை நமது கை
யில் வைத்திருக்கிறார் ; அதுகளை அடவாக நம்மிடத்தில் கொடுத்திரு
க்கிறார் ; அதுகளை நாம் களவாங்கவும் படாது ; அதுகளில் ஒன்றையும்
நமக்குச் சொந்தம்போலே பாவிமாமல் அவருக்குச் சொந்தமானதெல்
லாததையும் சுமுத்திரையாய் அவருக்கே செலுத்திவிடக் கடவோம்.

இயேசுநாதர் மோகஷத்துக்கு எழுந்தருளின அன்றைக்குத் தமது
சீஷாக்களுக்குக் காட்சிக்கொடுத்து முந்த முந்த அவர்களுடைய விசுவா
சக்குறவைபும் கல்நெஞ்சத்தனத்தையும்பற்றி அவர்களைக் கடிந்து
கொண்டு அதின்பின் உலகத்தின் எத்திசையிலும் போய்ச் சுவீசேஷத்
தைப் பிரசங்கிக்கச் சொல்லிக் கற்பித்துப் புதுமைசெய்யும் வரத்தைக்
கொடுத்தருளினாரே. முந்த முந்த அவர்களைக் கடினதுகொண்டு அதி
ன்பின் புதுமைசெய்யும் வரத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தருளினதி
னாலே, இதிலே யாதோர் பரம இரகசியம் அடங்கியிருக்கவேண்டும்.
அதன்னவென்றால், மேலான ஞான உத்தியோகத்தில் ஏற்பட மன
ள்ளவன் முந்த முந்த தன் பலவீனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் ந
ன்றாய் ஆராய்ந்து அறிந்துகொண்டு தன்னைத் தாழ்த்திப் பணிந்து
கொள்ள வேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஸ்திரமான தாழ்ச்சி அவனிடத்தி
ல் இருந்தால், அவன் புதுமைசெய்தாலும், மோகஷமண்டலம் வரைக்கு
ம் பறந்து எழும்பினாலும், தன் நீசத்தனமும் ஒன்றுமில்லாமையுமாத்
திரம் தனக்குச் சொந்தமென்றும் மற்றதெல்லாம் சர்வேசுரனுக்குரிய
தென்றும் ஸ்திரமாய் நிச்சயித்துக்கொள்ளுவான். இது காரியத்தில்
தேயோதோதோத்தென்பவர் சொல்லுமாப்போலே, சர்வேசுரன் மோயி
சென்பவரைத் தமது பிரசைகளுக்குத் தலைவராக ஏற்படுத்துமுன் அ
வருடைய கையை நெஞ்சிலே வைக்கச் சொல்லிக் கற்பித்தார். அதிந்
பின் அந்தக் கையை நெஞ்சை விட்டு எடுக்கும்போது, அதிலே குஷ்ட
ரோகம் எங்கும் ஏகமாய்ப் பிடித்திருந்தது. இனிமேலாகச் செவப்புக்
கூடல் தண்ணீரைப் புதுமையாக இரண்டாய்ப் பிரித்து வெகு புது

மைகளைச் செய்யச் சூறித்திருந்த
கம் பிடித்து அவலட்சணப்பட
னார். இதிலே பிறருக்கு வெ
சூறிக்கப்பட்டவன் முந்த முந்த
யும் நன்றாயோசித்து அறிந்து
தாழ்மையான எண்ணத்தில் ம்
ட்டியருளினார்.

இரண்டாம் ஞாயமாவது
படம் பிரயாசம் அதிக பிரயோ
கு அதிக அவசரமாயிருக்கின்ற
கோபாங்கத்தில் வர்த்திப்பதற்
யினாலும் கெட்டுப்போகாதபடி
மல்லாமல் புறத்தியார் மனசை
ணியத்தில் வர்த்திக்கப்பண்ணு
ர் ஈடேற்றத்துக்காக நாம் செ
பிரதான வழிபாடென்று சொல்
மது பெலத்தையும் சாமர்த்திய
மாய் நம்பாமல் சர்வேசுரன்பே
லாம் வைக்க வேண்டும். இதிலு
ர்வேசுரன்பேரில் நம்பிக்கை வை
யென்று ஞானியானவர் வசன்
இனிமேல் விஸ்தாரமாய்ச் சொ
சர்வேசுரன்பேரில் மாத்திரம்
இது காரியத்தை அவர் கையிலே
சுமத்தினும்போலாகும் ; இதிலு
லே முக்கியமாய் விசாரித்துக்
களைத் திருப்புகிறது உமது
தில் நாங்கள் ஒன்றும் செய்யக்
யைச் செய்ய வேண்டும். நமது
னுமானால், நாம் அவரை நோ
நமது புத்தியில் தோன்றுகிற
வைத்தால், அப்போது இந்த
க்கொண்டு அபகரித்துக்கொள்

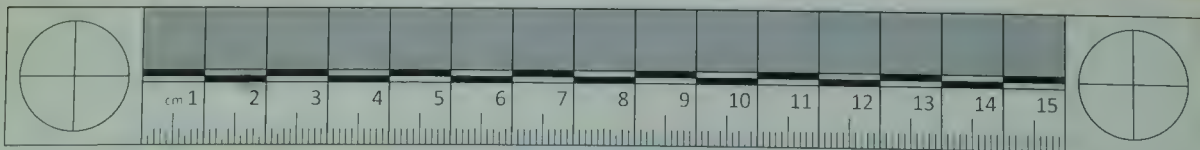

அதுகளைத் திருடிக்கொ
பார். நாமும் இப்படிப் பயத்
பரிய அச்சியசில்டவரிடத்தி
ல்லாததினாலே, இது காரியத்
ப்பயந்து வெகு ஆபத்துக்குரி
மக்கு எச்சரிக்கையாய் நடக்க
யப் பொக்கிஷங்களை நமது கை
யாக நம்மிடத்தில் கொடுத்திரு
டாது; அதுகளில் ஒன்றையும்
அவருக்குச் சொந்தமானதெல்
க செலுத்திவிடக் கடவோம்.

தருவின அன்றைக்குத் தமது
முந்த அவர்களுடைய விசுவா
யும்பற்றி அவர்களைக் கடிந்து
சையிலும் போய்ச் சுவிசேஷத்
புதுமைசெய்யும் வரத்தைக்
ர்களைக் கடிந்துகொண்டு அதி
ர்வாளுக்குக் கொடுத்தருளிநி
யம் அடங்கியிருக்கவேண்டும்.
உத்தியோகத்தில் ஏற்பட மன
தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் ந
தன்னைத் தாழ்த்திப் பணிந்து
கிரமான தாழ்ச்சி அவனிடத்தி
ம், மோகூமண்டலம் வகைக்கு
னமும் ஒன்றுமில்லாமையுமாத்
தெல்லாம் சர்வேசுரனுக்குரிய
ள்ளவான். இது காரியத்தில்
ப்போலே, சர்வேசுரன் மோயீ
தலைவராக ஏற்படுத்துமுன் அ
சொல்லிக் கற்பித்தார். அதின்
டுக்கும்போது, அதிலே குஷ்ட
தது. இனிமேலாகச் செவப்பக்
ன்டாய்ப் பிரித்து வெகு புது

மைகளைச் செய்யக் குறித்திருந்த அந்தக் கைமுந்த முந்தக் குஷ்டமோ
கம் பிடித்து அவலட்சணப்பட வேண்டுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமா
னார். இதினாலே பிறருக்கு வெகு ஆத்தும நன்மையைப் பெறுவிக்கக்
குறிக்கீப்பட்டவன் முந்த முந்தத் தன் பாவங்களையும் நீசத்தனத்தை
யும் நன்றாயோசித்து அறிந்துகொண்டு தன்னைத்தானே தாழ்த்தித்
தாழ்மையான எண்ணத்தில் ஸ்திரப்பட்டிருப்பது அவசரமென்று கா
ட்டியருளினார்.

இரண்டாம் ஞாயமாவது: ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக நாம
படும் பிரயாசம் அதிகப்பிரயோசனமாகும் பொருட்டுத் தாழ்ச்சி நமக்
கு அதிக அவசரமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் நாம் புண்ணிய சாய்
கோபாங்கத்தில் வர்த்திப்பதற்கும் ஆங்காரத்தினாலும் வீண் மகிமை
யினாலும் கெட்டுப்போகாதபடிக்கும் தாழ்ச்சி அவசரமாயிருக்கிறது
மல்லாமல் புறத்தியார் மனசை எளிதாய்த் திருப்பி அவர்களைப் புண்
ணியத்தில் வர்த்திக்கப்பண்ணுவதற்கும் தாழ்ச்சி அவசரமாமே. பிற
ர் ஈடேற்றத்துக்காக நாம் செய்ய வேண்டிய வழிபாடுகளில் தாழ்ச்சி
பிரதான வழிபாடென்று சொல்ல வேண்டும். இதற்காக நம்மையும் ந
மது பெலத்தையும் சாமர்த்தியத்தையும் புத்திக் கூர்மையையும் சுத்த
மாய் நம்பாமல் சர்வேசுரன்பேரில் மாத்திரம் நமது நம்பிக்கையெல்
லாம் வைக்க வேண்டும். இதிலுல்லோ உன் முழு இருதயத்தோடு ச
ர்வேசுரன்பேரில் நம்பிக்கை வை; உன் புத்திக் கூர்மையை நம்பாதே
யென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். இதற்கு ஞாயம் என்னவென்று
இனிமேல் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லிக் காட்டுவோம். நம்மை நம்பாமல்
சர்வேசுரன்பேரில் மாத்திரம் நமது நம்பிக்கையெல்லாம் வைத்தால்,
இது காரியத்தை அவர் கையில் ஒப்படைத்து அவர்பேரிலே இதைச்
சுமத்தினற்போலாகும்; இதினாலே இதை அவர் தமது காரியம்போ
லே முக்கியமாய் விசாரித்துக் கொள்ளுவார். கர்த்தாவே, ஆத்துமாக்
களைத் திருப்புகிறது உமது வேலை; எங்கள் வேலையல்ல; இதுகாரியத்
தில் நாங்கள் ஒன்றும் செய்யக் கூடாததினாலே, தேவரீரே இந்த வேலை
யைச் செய்ய வேண்டும். நமது அலுவலைச் சர்வேசுரன் ஆசீர்வதிக்கவே
ணுமானால், நாம் அவரை நோக்கி இப்படிச் சொல்ல வேண்டும்; ஆனால்
நமது புத்தியில் தோன்றுகிற வழிபாடுகளின்பேரில் நாம் நம்பிக்கை
வைத்தால், அப்போது இந்த அலுவலில் ஒரு பங்கை நமக்கு எடுத்து
க்கொண்டு அபகரித்துக்கொள்ளுகிறோமென்று சொல்ல வேண்டும். இ

தில் நாம் அபகரிக்கிறதைச் சர்வேசுரனிடத்தில் இருடிக்கொண்டாற் போலாகும். திராசுத் தட்டில் ஒன்று உயர்ந்தால், வேறொன்று தாழு ம். இவ்வண்ணமே இன்ன காரியம் நம்மால் ஆகுமென்று நாம் எண் னும்போது, அதைச் சர்வேசுரனிடத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு அ தினாலே சர்வேசுரனுக்கு வரவேண்டிய மகிமையையும் தோத்திரத் தையும் திருடிக்கொள்ளுகிறோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆத்தும இரட்சணிய அலுவலிலே வெகு அற்பப் பிரயோசனமாத்திரம் உண் டாகிறதற்கு அநந்தமுறை இதுவே காரணமாயிருக்கும்.

அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிற வர்த்த மானாவது: அவர் ரோமாபுரியில் இருக்கும்போது, அவருக்கு இத் தாலிபாஷை நன்றும் தீர்பாதிருந்தாலும், கொச்சைப் பேச்சுப் பேசிக் கிறிஸ்துவர்களுக்கு அவர் சொன்ன அற்ப சொற்பப் புத்தி பிரச ங்கத்தினாலே அவர்களுக்கு வெகு நன்மை உண்டாயிற்று. இதினாலே அவருடைய புத்தி பிரசங்கம் முடிந்தவுடனே, கிறிஸ்துவர்களுடைய இருதயம் துக்க மனஸ்தாபத்தால் ஊடுருவி வெகுபேர் குருக்கள் கா லிலே போய் விழுந்து பெருமூச்செறிந்து அழுதுகொண்டு மனஸ்தா ப மிகுதியினாலே ஒரு வார்த்தையும் சொல்லக் கூடாமலிருப்பார்கள். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் மனுஷர் புத்திக்கடுத்த வார்த்தைகளைக் கொண்டு ஆத்துமாக்களைத் திருப்ப வேணுமென்று தேடாமல் சர்வேசுரனுடைய புத்தியையும் வல்லபத்தையுக் கொண்டு பிறர் மனதைத் திருப்பத் தே டினதினாலே, இத்தனைபேர் மனத்திரும்பினார்கள். அவர் தம்மை நம்பா மல் சர்வேசுரன்பேரில் தமது நம்பிக்கையெல்லாம் வைத்ததினாலே, அவர் சொன்ன வார்த்தைகளுக்குச் சர்வேசுரன் வெகு பெலனைக் கொடுத்த ருளினர். இதினாலே அவர் சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஒரு அம்புபோலே புறத்தியாருடைய இருதயத்தைக் குத்தித் திறந்தது. ஆனால் நமது புத்தி சாமர்த்தியத்தைக் கனமாயெண்ணி நம்மிடத்தி லுள்ள சாஸ்திரம் நாம் சொல்லிக் காட்டுகிற ஞாயம் நாம் செய்கிற நேற்றியான பிரசங்கம் புத்திபோதகம் முதலிய வழிபாடுகளினாலே புற த்தியானை இரட்சிக்கலாமென்று நம்பி நம்மை நாமே கனமாயெண்ணி வீண் சந்தோஷப்படுகிறதினாலே, புறத்தியார் ஆத்துமத்துக்கு நம்மா லே வெகு பிரயோசனமில்லாமல் போகிறதென்று எண்ண வேண்டிய து. இப்படித் தங்கள்பேரில் நம்பிக்கை வைக்கிறவர்களைக் குறித்துச் சர்வேசுரன் சொல்லுகிறதாவது: நீங்கள் புறத்தியாருக்குத் தகுந்த

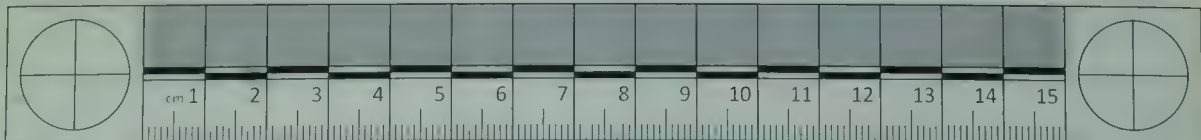
வெகு நேற்றியான புத்திமதி பட்டு எல்லாம் கைகூடி வந்த கூடி வராதபடிக்கு நாமே செய் சொல்ல வாக்கியம் உங்களிட அறிந்துகொள்ளுவார்கள். அத னும், அவர்களுக்கு ஆக்கினையா திலே பிள்ளையில்லாமலும் அடி வற்றப் பண்ணுமென்றார். நீ த ர்கள் உன்னை ஞானப் பிதாவெ லீனும் விபர்த்தமுமாயிருக்கு னைகள் இல்லாமலும் ஞானப் ப ம்; நீ பிறருக்குப் புத்திமதியா அறினாலே ஒரு ஞானப் பிர சு மாத்திரம் சொந்தமான நன் மெண்ணி அதை அபகரித்துக் வே. அகிலும் நாம் பிரசங்கிக்க ய் ஆராய்ந்து ஆபத்தம் பண்ண லுகிறதில்லை; அதை ஆபத்தம் து பற்றாது; நமது பிரசங்கம் றுக்குப் பிரயோசனமாகும்படி யோடு தேவ உதவியை இரந்து துக்கொண்டு பிரசங்கத்தை அ சொல்ல வேண்டியதாவது: ந ய வேண்டியதை மாத்திரம் மெ ய்யாகவே உன்னாலே என்ன ஆ பாக்கிபோலே உன் வார்த்தை யலாம்; ஆனால் இருதயத்தைக் டைய அலுவல். இதிலால்லெ ய கையிலிருக்கின்றது; அவர் சாயப்பாரென்று ஞானியான இளக்கித் திருப்புகிறது, சர்ே மம்; எங்களாலே இது காரி த்திருப்புகிறது சபாவத்துக்கு டிப்பதற்கு நாங்கள் என்னென்

பட்டத்தில் இருக்கொண்டாற்
யந்தால், வேறொன்று தாழு
மால் ஆகுமென்று நாம் எண்
ந்து எடுத்துக்கொண்டு அ
மகிமையையும் தோத்திரத்
ற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆத்தும
பிரயோசனமாத்திரம் உண்
னமாயிருக்கும்.

சொல்லியிருக்கிற வர்த்த
ருக்கும்போது, அவருக்கு இத்
ந்தாலும், கொச்சைப். பேச்சுப்
ன அற்பசொற்பப் புத்தி பிரச
ம உண்டாயிற்று. இதிலே
புடனே, கிறிஸ்துவர்களுடைய
நிருவி வெருபேர் குருக்கள் கா
து அழுதுகொண்டு மனஸ்தா
சால்லக் கூடாமலிருப்பார்கள்.
இத்த வார்த்தைகளைக் கொண்டு
தேடாமல் சர்வேசுரனுடைய
பிறர் மனதைத் திருப்பத் தே
பினர்கள். அவர் தம்மை நம்பா
யெல்லாம் வைத்ததினாலே, அ
சுரன் வெரு பெலனைக் கொடுத்
வ்வொரு வார்த்தையும் ஒரு
தயத்தைக் குத்தித் திறந்தது.
கனமாயெண்ணி நம்மிடத்தி
ட்கிற ஞாயம் நாம் செய்கிற
முதலியவழிபாடுகளினாலே புற
நம்மை நாமே கனமாயெண்ணி
தியார் ஆத்துமத்துக்கு நம்மா
நிறதென்று எண்ண வேண்டிய
வைக்கிறவர்களைக் குறித்துச்
கள் புறத்தியாருக்குத் தஞ்சுந்த

வெரு நேற்றியானே புத்திமதி சொன்னேமென்றெண்ணிச் சந்தோஷப்
பட்டு எல்லாம் கைகூடி வந்ததென்று என்னும்போது, ஒன்றும் கை
கூடி வராதபடிக்கு நாமே செய்வோம். ஒசேயேயென்னும் தீர்க்கதரிசி
சொன்ன வாக்கியம் உங்களுடத்தில் நிறைவேறினதென்று சகலரும்
அறிந்துகொள்ளுவார்கள். அதாவது: கர்த்தாவே, அவர்களுக்குக் கொ
டும். அவர்களுக்கு ஆக்கினையாக என்ன கொடுப்பீர்? அவர்கள் உதரத்
திலே பிள்ளையில்லாமலும் அவர்கள் கொங்கையிலே பாலில்லாமலும்
வற்றப் பண்ணுமென்றார். நீ தாழ்ச்சியில்லாதவனாயிருந்தால், மற்றவ
ர்கள் உன்னை ஞானப் பிதாவென்றும் தகப்பனென்றும் கூப்பிடுகிறது
வீணும் விபர்த்தமுமாயிருக்கும்; ஏனென்றால் உனக்கு ஞானப் பிள்
ளைகள் இல்லாமலும் ஞானப்பால் இல்லாமலும் வறடனாய் போவா
ம்; நீ பிறருக்குப் புத்திமதியாகிற ஞானப்பால் ஊட்டினபோதிலும்,
அதினால் ஒரு ஞானப் பிரயோசனமும் வரவறிபாது. சர்வேசுரனுக்
கு மாத்திரம் செந்தமான நன்மையை அங்காரத்தினாலே தனதென்
றெண்ணி அதை அபகரித்துக்கொள்ளுகிறவனுக்கு வரும் ஆக்கினையிது
வே. அதிலும் நாம் பிரசங்கிக்கவேண்டிய பொருளைப் பற்றும் பற்றா
ய் ஆராய்ந்து ஆபத்தம் பண்ண வேண்டாமென்று நாம் இங்கே சொல்
லுகிறதில்லை; அதை ஆபத்தம் பண்ண வேண்டியதுதான்; ஆனால் இ
து பற்றாது; நமது பிரசங்கம் மனிதர் ஆத்துமத்தில் தரித்து அவர்க
ளுக்குப் பிரயோசனமாகும்படியாய்க் கண்ணீர் சிந்தி வெரு அக்கறை
யோடு தேவ உதவியை இரந்து மன்றாட வேண்டும். தலையை உடைத்
துக்கொண்டு பிரசங்கத்தை ஆபத்தம்பண்ணினபின், நமக்குள் நாமே
சொல்ல வேண்டியதாவது: நாங்கள் வீணான ஊழியர்; நாங்கள் செய்
ய வேண்டியதை மாத்திரம் செய்தோமென்று சொல்ல வேண்டும். மெ
ய்யாகவே உன்னாலே என்ன ஆரும்? குண்டுபோடாமல் சுட்ட சிறுது
பாக்கிபோலே உன் வார்த்தையைக் கொண்டு கொஞ்சம் சத்தம் செய்
யலாம்; ஆனால் இருதயத்தைக் குத்தித்திறக்கிறது, கர்த்தாவே, உம்மு
டைய அலுவல். இதிலைல்லோ இராசாவின் இருதயம் கர்த்தருடை
ய கையிலிருக்கின்றது; அவர் பிரியம்போலே அதை எப்பக்கத்திலும்
சாய்ப்பாரென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். மனுஷர் இருதயத்தை
இளக்கித் திருப்புகிறது, சர்வேசுரா, உம்மாலே மாத்திரம் ஆரும் கரு
மம்; எங்களாலே இது காரியம் அதுகூலப்படக் கூடுமோ? மனதை
த்திருப்புகிறது சபாவத்துக்கு மேலான அலுவல்; இதைச் செய்து மு
டிப்பதற்கு நாங்கள் என்னென்ன புத்தி போதகம் பண்ணினாலும், என்

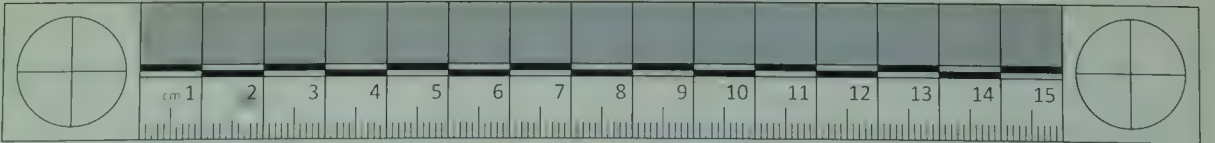

னென்ன வழிபாடுகளைச் செய்தாலும், உமது வரப்பிரசாதமில்லாவிட்டால், இதுவெல்லாம் என்னத்துக்குதவும்? நமது பிரயாசத்தினாலே பிறர் ஆத்துமத்துக்கு யாதொரு நன்மை உண்டாகிறதென்றும் நமது அலுவல் அதுகூலப்படுகிறதென்றும் தோன்றும்போது, நமது பேரில் நாமே வீண் சந்தோஷப்பட்டு இது காரியம் நம்மாலே ஆனதென்று எண்ணுகிறதற்கு ஏதாகிலுமுகாரந்தரமுண்டோ? இல்லையே. இதிலுல்லலோ வெட்டுகிறவன் கையிலிருக்கிற கோடாலி தன் பேரில் மகிமை பாராட்டுமோ? இரம்பக்காரன் கையிலிருக்கிற இரம்பம் தன்னை மேன்மையாக எண்ணுமோ? கையாலேடுத்து அடிக்கிற ருக்கியும் மரக்கோலும் தன் பேரில் மகிமை பாராட்டுமோவென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். பிறர் மனச்சுத் திருப்புவதற்கு நாம் ஒரு மரக்கோல் போலிருக்கிறோம். சர்வேசுரன் நம்மை அசைத்து நமது வழியாக ஆத்துமாக்களைத் திருப்பாவிட்டால், நம்மாலே ஒன்றுமாகாது. ஆகையால் ஒரு காரியத்திலும் நம்மைக் கனமாயெண்ணப் படாது; யாதொரு காரியம் அதுகூலப்பட்டால், அது சர்வேசுரனாலே மாத்திரம் லக கூடிவந்ததென்று நிச்சயித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நமது பலத்தின்பேரிலும் மனுஷர் உதவியின்பேரிலும் நாம் சுத்தமாய் நம்பிக்கை வைக்காமல் சகலமும் சர்வேசுரனாலே ஆகிறதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அதினால் வரும் மகிமையெல்லாததையும் அவருக்கே ஒப்படைக்க வேணுமென்று அவர் சுத்தமாயிருக்கிறதிலே, சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து உலோகத்தைத் திருப்புகிறதற்குச் சாஸ்திரிகளையும் வாசாலகரையும் சர்வேசுரன் தெரிந்துகொள்ளாமல் அறிவீனரும் முரடருமான செம்படவரை அப்போஸ்தலராகவும் பிரசங்கிகளாகவும் தெரிந்துகொண்டார். இதிலுல்லலோ புத்திசாலிகளுடைய ஆங்காரத்தைத் தாழ்த்துகிறதற்காக உலகத்தில் பைத்திய காரரைச் சர்வேசுரன் தெரிந்துகொண்டார்; உலகத்தில் பெரிதான காரியங்களை நிர்மூலப்படுத்துவதற்காகப் பலவீனமுள்ள காரியங்களையும் மனுஷர் கண்ணுக்கு ஒன்றுமில்லாததாகத் தோன்றினதையும் சர்வேசுரன் தெரிந்துகொண்டாரென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச் செய்தார். ஏன் இப்படித் தெரிந்துகொண்டாரென்று அறிய வேணுமோ? அர்ச். சின்னப்பர்தானே சொல்லுகிறதைக் கேள்: ஒருவரும் தன் பேரில் மகிமை பாராட்டாமல் கர்த்தர் பேரில் மாத்திரம் பெருமை பாராட்டுகிறதற்காக இப்படித் தெரிந்துகொண்டாரென்றார். வ

ல்லபமுள்ள இராஜாக்கள் சுவிக் கொண்டு சுவிசேஷபோதனையை படுத்தினால், இவர்களுடைய வல உலகத்தைத் திருப்பினார்களென்று அஞ்ஞான சாஸ்திரிகளோடு தந்தற்காக ஆழ்ந்த சாஸ்திரிகளையும் துகொண்டால், இது அவர்களுடைய அதுகூலப்பட்டதென்று மனிதர் நாதருடைய மகிமை ருறைந்து வேசுரன் மேற்சொன்ன இராசாட்சணியமாகிற அலுவலுக்குத் தருடைய சிலுவையினால் வரும் னாதபடிக்கு மனுஷருடைய புத்தி சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க வேல்லென்று அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுகிறதாவது: நமது கருடைய சிலாக்கியத்தைத் தாழ்த்த இராயர்களைத் திருப்பாமல் ஒர் அர்ச். சிப்பிரியான் பேர்போனப்பர் செம்படவர்தான்; இந்தையும் இராயர்களையும் சர்வேசுரன் ன்றார்.

மேலான அலுவலை நிறைவுகளைச் சர்வேசுரன் தெரிந்து ம் பல வர்த்தமானங்களைக் காலும் நம்மைத்தானே மகிமை திரத்தைப் பிரபலியப் படுத்தினதில் பதிப்பிப்பதற்காக இயூதித்தம்மாள் நூற்று நூற்றுக் கொண்ட பேர்போன கொண்டும். கொஞ்ச வயசுள்ள தான அணிந்துகொண்டு கொலிய கொண்டு கீழே விழுந்தாள்.

ங்க முயற்சி.

மது வரப்பிரசாதமில்லாவிட்
மும்? நமது பிரயாசத்தினாலே
ம உண்டாகிறதென்றும் நமது
தோன்றும்போது, நமது பே
காரியம் நம்மாலே ஆனதென்
ரமுண்டோ? இல்லையே. இதி
க்கிற கோடாலி தன் பேரில் ம
கையிலிருக்கிற இரம்பம் தன்
ாலெடுத்து அடிக்கிற குச்சியும்
ரட்டுமோவென்று ஞானியான
புவதற்கு நாம் ஒரு மரக்கோல்
ம அசைத்து நமது வழியாக ஆ
மாலே ஒன்றுமாகாது. ஆகை
யாயெண்ணப் படாது; யாதொ
சர்வேசுரனாலே மாத்திரம் வக
வேண்டும்.

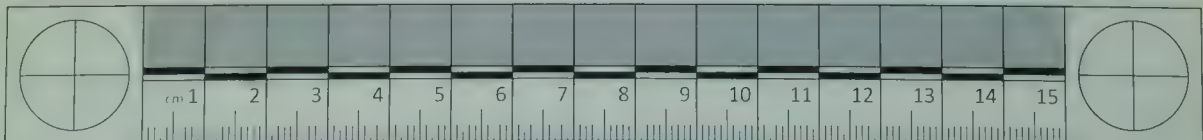
உதவியின்பேரிலும் நாம் சுத்
மம் சர்வேசுரனாலே ஆகிறதெ
ரும் மகிமையெல்லாததையும்
அவர் சித்தமாயிருக்கிறதின
லாகத்தைத் திருப்புகிறதற்குச்
வசுரன் தெரிந்துகொள்ளாமல்
ரை அப்போல்தவராகவும் பி
இதினாலல்லோ புத்திசாலிக
தற்காக உலகத்தில் பைத்திய
டார்; உலகத்தில் பெரிதான
பலவீனமுள்ள காரியங்களை
லாததாகத் தோன்றினதையும்
அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்
ண்டாரென்று அறிய வேணு
லுகிறதைக் கேள் : ஒருவரும்
த்தர் பேரில் மாத்திரம் பெரு
நிந்துகொண்டாரென்றார், வ

உ-ம்கர்ண்டம், கூ-ம் போதகம், ச-ம் அதிகாரம்.

223

ல்லமுள்ள இராசரீக்கள் சுவீசேஷத்தைப் போதித்துப் படையைக்
கொண்டு சுவீசேஷபோதனையை உலகமெங்கும் நட்டுப் பிரபலியப்
படுத்தினால், இவர்களுடைய வல்லபத்தினாலும் பராக்கிரமத்தினாலும்
உலகத்தைத் திருப்பினார்களென்று மனிதர் சொல்லுவார்களாகும்.
அஞ்ஞான சாஸ்திரிகளோடு தர்க்கம் பண்ணி அவர்களைத் திருப்புவ
தற்காக ஆழ்ந்த சாஸ்திரிகளையும் அருமையான வாசாலகரையும் தெரிந்
துகொண்டால், இது அவர்களுடைய போதகத்தின் திறமையினாலே
அறுகூலப்பட்டதென்று மனிதர் எண்ணுவார்கள். இதினாலே இயேசு
நாதருடைய மகிமை குறைந்துபோகும். இதின்மித்தமாகத்தான் சர்
வேசுரன் மேற்சொன்ன இராசரீக்களையும் சாஸ்திரிகளையும் ஆத்தம இ
ரட்சணியமாகிற அலுவலுக்குத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. இயேசுநாத
ருடைய சிலுவையினால் வரும் பேறு பலனை மனிதர் குறைவாய் என்
ணைப்படிக்கு மனுஷருடைய புத்தியையும் வாசாலகத்தையுங் கொண்டு
சுவீசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க வேணுமென்று சர்வேசுரனுக்குச் சித்தமி
ல்லையென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். அர்ச். அருளித்
தெரிந்துகொண்டாவது : நமது கர்த்தராகிய இயேசுநாதர் ஆங்காரிகளு
டைய சிலாக்கியத்தைத் தாழ்த்துவதற்காக வாசாலகரைக் கொண்டு
இராயர்களைத் திருப்பாமல் ஓர் செம்படவனைக் கொண்டு திருப்பினார்.
அர்ச். சிப்பிரியான் பேர்போன வாசாலகராயிருந்தார்; அர்ச். இராய
ப்பர் செம்படவர்தான்; இந்தச் செம்படவரைக் கொண்டு வாசாலகரை
யும் இராயர்களையும் சர்வேசுரன் சத்திய வேதத்துக்குட்படுத்தினாரெ
ன்றார்.

மேலான அலுவலை நிறைவேற்றுகிறதற்குப் பலவீனமுள்ள ஆபுத
ங்களைச் சர்வேசுரன் தெரிந்துகொண்டானென்று வேதாகமத்தில் எங்கு
ம் பல வர்த்தமானங்களைக் காணலாம். நாம் ஒரு காரியத்திலும் ஒருகா
லும் நம்மைத்தானே மகிமைபாராட்டாமல் சகலத்திலும் தேவதோத்
திரத்தைப் பிரபலியப் படுத்த வேணுமென்கிற சத்தியத்தை நமது ம
னதில் பதிப்பிப்பதற்காக இப்படிச் செய்தருளினார். பலவீனமுள்ள
யூதித்தம்மாள் நூற்று நாற்பதிலுயிரம் போர்வீரருள்ள படையின்மே
ல் கொண்ட பேர்போன செயல் இந்தச் சத்தியத்தை ஒப்பித்துக்காட்
டும். கொஞ்ச வயசுள்ள தாலித்தென்பவர் கவணை மாத்திரம் ஆபுதமாக
அணிந்துகொண்டு கொலியாததென்னும் இராசுரத்தை ஒரே கல்லைக்
கொண்டு கீழே விழத்தாட்டிப் பிலிஸ்தீனர்பேரில் அவர் கொண்டசெ

யமும் இந்தச் சத்தியத்தை நமக்குப் போதிக்கின்றது. இதிலல்லோ இலராயேல் சனங்களை விசாரிக்கிற சர்வேசுரன் ஒருவர் உண்டென்று பூமிபெல்லாம் அறிந்துகொள்ளவும் கத்தியினாலும் ஈட்டியினாலும் கர்த்தர் சண்டையில் செயங்கொடாமல் செயம் அவராலேமாத்திரம் வருகிறதென்று இங்கே கூடின சங்கமெல்லாம் அறிந்துகொள்ளவும் வேணுமென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. ஜேதேயோனுக்கு ககர்த்தர் திருவுளம்பற்றினதும்துவே; அதென்னவென்றால், நூற்றிழு ப்பதினாயிரம் மாதியானித்தருக்கு விரோதமாய் முப்பத்திரண்டாயிரம் போர்விரரை ஜேதேயோன் சேர்த்திருந்தார். அப்போது கர்த்தர் அவரை நோக்கிச் சொன்னதாவது: மாதியாலித்தரை நாம் உன் கையில் ஒப்புக்கொடுக்க மாட்டோம்; என்னென்றால் உன்னிடத்தில் வெகு சனங்கள் இருக்கிறார்களென்றார். இங்கே சர்வேசுரன் சொன்னதைக் கேட்டு ஆச்சரியப்படாததார்? உன்னிடத்தில் வெகு பேர் இருக்கிறதினாலே, நீ செயங்கொள்ளக் கூடாதென்கிறே. இது சரியோ? உங்கள் சத்துருக்கள் வெகு பேர், நீங்கள் கொஞ்சம் பேர்; ஆனதினாலே நீங்கள் செயங்கொள்ளக் கூடாதென்று சொன்னால், சரியாயிருக்குமென்பாயாக்கும். இல்லை, இல்லை, நீ சொல்லுகிறது சரியல்ல; நீ சொல்லுகிறது மனுஷர் வழக்கமாய்ப் பேசுகிறதுபோலேயிருக்கும்; சர்வேசுரன் இப்படிப் பேசுகிறதில்லை. உன்னிடத்தில் வெகு போர்விரர் இருக்கிறதினாலே, நீ செயங்கொள்ள மாட்டாயென்றார். ஆனால் வெகு பேர் இருந்தால், ஏன் செயங்கொள்ளக் கூடாதென்பாயாக்கும். இதற்குச் சர்வேசுரன் சொல்லுகிறதைக் கேள்: இலராயேல் சனங்கள் இந்தச் செயம் வந்ததென்று எண்ணாமல் தங்கள் பெலத்தினாலே ஈடேறினோமென்று சொல்லாதபடிக்கு வெகு போர்விரர் இருக்கப் படாதென்றார். ஆகையால் முந்நாறு போர்விரரை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு இவர்களைக் கொண்டு மாத்திரம் சத்துருக்களோடு சண்டை செய்யவேணுமென்று சர்வேசுரன் ஜேதேயோனுக்குக் கற்பித்தார். இந்த முந்நாறு பேரும் கத்தியைமுதலாய்க் கையில் எடுக்காமல் பேர்போன செயத்தை அவர் களுக்குக் கொடுத்தருளினார். அவர்கள் ஒரு ஸ்தலில் பிடித்திருந்த எக்காளச் சத்தத்தையும் பானை உடைக்கிற சத்தத்தையும் வேறொரு கையில் பிடித்திருந்த தீவட்டி வெளிச்சத்தையும் கொண்டு சர்வேசுரன் சத்துருக்கள் பையலின் வெகு பயங்கரத்தை மூட்டினதினாலே, சத்துருக்கள் பயந்து தங்களில் ஒருவரொருவரை விடிந்தாட்டி ஒருவ

ரொருவரைக் கொன்று சர்வச எங்கள் பலத்தினாலே செயங்கொள்ள சொல்லக் கூடாது; தேவனு சொல்ல வேண்டும். இதுதான் ம. இவ்விலாக க்வை காரியம் க்கது அலுவல் கைகூடி வருவருகிற அதுகூலம் நம்மாலே வருகிறதென்று நாம் நிச்சயித்த சித்தமாயிருக்கிறார். மரத்தை கிறவனாலேயும் ஆகிறது என்று து சர்வேசுரனாலே மாத்திரம் ஆதேவ வரப்பிரசாதம் மனிதராலும் புண்ணிபத்திலும் வர்த்தி மனுஷருடைய பெலன் ஒன்றுக்கினாலே ஒன்றும் ஆகாதென்றிலும் மனிதராலே அதுகூலப்பகவுப் கருதவுப் கூடுமோ? இந்நிறைக்கிறவனும் ஒன்றுமில்லை; ன்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளமும் தேவ திரவிய அதுமானம் மரத்தை நட்டுப் பயிர் செய்கின்றது பலன் கொடுக்கும்படியல்ல; மனிதருடைய இருதயத்தையுப் பலவளர் அவர் மாத்திரத்துத் தங்கள் கெட்ட நடவளவர் சர்வேசுரனொருவரே. கொண்டு கொஞ்சஞ் சத்தமாதமாலே வேறென்ன ஆகும்? ஆதும்போது, ஒறுத்தலைக் கொண்புண்ணிய பிரகாசத்தை மனுஷினாலே ஆத்துமாக்களுக்கு ஏ. இதைக் கொண்டு சர்வேசுரன்

நாம் இப்போது சொன்ன

ரொருவரைக் கொன்று சர்வசங்காரப்பட்டார்கள். இதிப்படியிருக்க, எங்கள் பலத்தினுலே செயற்கொண்டோமென்று இலராயேல் சனங்கள் சொல்லக் கூடாது; தேவ பலத்தினுலே செயற்கொண்டோமென்று சொல்ல வேண்டும். இதுவே சர்வேசுரன் அடையத் தேடின மகிமை, இவ்வுலோகக் கைவ காரியங்களிலே நாம் படும் பிரயாசத்துக்குத் தக்கது அல்லவல் கைகூடி வருமென்றிருந்தாலும், இதிலே முதலாய் வருகிற அதுகூலம் நம்மாலே வராமல் சர்வேசுரனுலே மாத்திரம் வருகிறதென்று நாம் நிச்சயித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிறார். மரத்தை நடுகிறவனாலேயும் தண்ணீர் இறைக்கிறவனாலேயும் ஆகிறது ஒன்றுமில்லை; மரம் வளர்ந்து பழம் பழுக்கிறது சர்வேசுரனுலே மாத்திரம் ஆகிற காரியமல்லோ? இதிப்படியிருக்க, தேவ வரப்பிரசாதம் மனிதர் மனந்திரும்புதல், அவர்கள் ஞானத்திலும் புண்ணியத்திலும் வர்த்தித்தல் முதலிய ஞான நன்மைகளிலே மனுஷருடைய பெலன் ஒன்றுக்குமுதவாது; அவர்களுடைய பிரயாசத்தினுலே ஒன்றும் ஆகாதென்றிருக்கையிலே, இது காரியத்தில் ஏதாகிலும் மனிதராலே அதுகூலப்படுமென்று கனவிலே முதலாய் நினைக்கவும் கருதவும் கூடுமோ? இதிலுல்லோ நடுகிறவனும் தண்ணீர் இறைக்கிறவனும் ஒன்றுமில்லை; வளரச்செய்கிறவர் சர்வேசுரன்தானே என்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றினார். நாம் புத்தி பிரசங்கங்களையும் தேவ திரவிய அநுமானங்களையும் கொண்டு பிறர் ஆத்துமமாகிற மரத்தை நட்டுப் பயிர் செய்வோம்; ஆனால் அது புண்ணியத்தில் வளர்ந்து பலன் கொடுக்கும்படி செய்கிறவர் சர்வேசுரனல்லாமல் நாம்ல்ல; மனிதருடைய இருதயத்தில் தேவ பயத்தையும் நடுக்கத்தையும் எழுப்ப வல்லவர் அவர் மாத்திரம்; மனுஷர் தங்கள் பாவத்தை அருவருத்துத் தங்கள் கெட்ட நடக்கையை விட்டுவிடச் செய்யக்கூடுமானவர் சர்வேசுரனொருவரே. நாம் சுவிசேஷமாகிற எக்காளத்தைக் கொண்டு கொஞ்சஞ் சத்தமாத்திரம் செய்யக் கூடுமேயல்லாமல் நம்மாலே வேறென்ன ஆகும்? ஆகிலும் நாம் இந்த எக்காளச் சத்தம் ஊதும்போது, ஒழுத்தலைக் கொண்டு நமது சரிந்தை உடைத்து நமது புண்ணிய பிரகாசத்தை மனுஷர். கண்ணிலே உதிக்கச் செய்தால், இதிலுலே ஆத்துமாக்களுக்கு ஏதாகிலும் பிரயோசனம் உண்டாகலாம்; இதைக் கொண்டு சர்வேசுரன் நமக்குச் செய்யக் கொடுப்பது வழக்கம்.

நாம் இப்போது சொன்னதைக் கொண்டு இரண்டு சத்தியத்தை

எற்படுத்தக்கடவோம்; ஆத்துமாக்களை இரட்சிக்கிற அலுவலிலே இது நமக்கு மிகுந்த ஆறுதலைத் தந்து நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்தித்துப் பிறரையும் புண்ணியத்தில் வளர்ப்பிப்பதற்கு மிகவும் ஒத்தாசையாயிருக்கும். முதல் சத்தியமாவது: நாம் முன்னமே சொன்னதுபோலே, நம்மைச் சுத்தமாய் நம்பாமல் சர்வேசுரன்பேரில் நமது நம்பிக்கையெல்லாம் வைத்து நமது அலுவல் கைகூடிவந்தால், அது நம்மாலேயானதென்று எண்ணாமல் சர்வேசுரனாலே மாத்திரம் அதுகூலப்பட்டதென்று நிச்சயித்துக் கொள்ள வேண்டும். நமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நாம் பிரயோசனமாயிருக்க வேனுமானால், நம்மை மேலாக எண்ணாமல் நாம் ஒன்றுக்கும் உதவாதவர்களென்று நிச்சயித்துக்கொள்ள வேனுமென்று அர்ச். கிறிசோஸ்தொமஸ் வசனித்தார். ஆத்துமாக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேனுமானால், அர்ச். இராயப்பர் கற்பித்ததை அதுசரிக்க வேனுமென்று அர்ச். அம்பிரோசியார் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, யாதொருவன் பேசினால், சர்வேசுரனுடைய வாக்குக்கு அவன் ஆயுதமாயிருக்கிறது போலே பேச வேண்டும். அவன் ஏதாகிலும் செய்தால், சர்வேசுரன் கொடுத்தருளிய அதிகாரத்தைக் கொண்டு செய்யுகிறதேபோலே செய்ய வேண்டும்; இதுவே இயேசுநாதர் வழியாகச் சகலத்திலும் சர்வேசுரனுக்குத் தோத்திரம் உண்டாகும்; அவருக்குச் சதாகாலமும் மகிமையும் இராச்சியபாரமும் உண்டாகுமென்றார். ஆகையால் ஏதாகிலும் நம்மாலே ஆருமென்று எண்ணாமலும் எதிரி மித்தமாகவும் நமது பேரில் வீண் சந்தோஷப்படாமலும் அதுகூலமேல்லாம் சர்வேசுரனாலே மாத்திரம் ஆகிறதென்று சத்தியமாய் நிச்சயித்துக் கொள்ளக் கடவோம்.

நாம் இதுவரையில் சொன்னதைக் கொண்டு ஸ்தாபிக்க வேண்டிய இரண்டாம் சத்தியமாவது: நமது பலவீனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் கண்டு மனத்திடாரிக்கமற்றுப்போகப் படாது. இதுவும் நமக்கு அவசரமான சத்தியமாமே; ஏனென்றால் ஆத்துமாக்களைத் திருப்பிப் பாவத்தின் அடிமைத்தனத்திலும் அந்தகாரமாகிற பழித மார்க்கத்திலும் அஞ்ஞானத்திலுமிருந்து மனிதரை விடுதலையாக்குகிற மேலான அலுவலையும் உந்தமான உத்தியோகத்தையும் ஒரு பக்கத்திலும் தன் பலவீனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் வேறொரு பக்கத்திலும் உற்றுப்பார்க்கிறவன் இவ்வளவு மேலான அலுவலைச் செய்ய நான் கடைப் பட்டவனெனவென்று அவநம்பிக்கைப் படாமற்போவானோ?

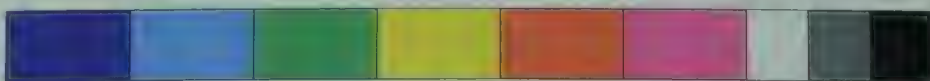
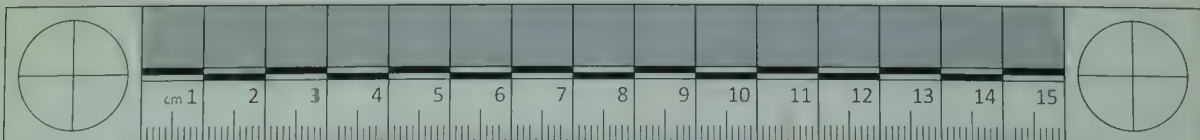
இதைக் கண்டு இது என்னொரு மனதைத் திருப்புகிறதே அதிகாரம் நிரூபித்த தெரியும்; சகலரையும் தவனுமாயிருக்கிறெனன்று யாடல்லோ? இல்லை, இல்லை, இந்த ம் நிர்ப்பாக்கியனுமென்று நீயேன் உன்னை இந்த அலுவலுக்குக் களை எஜிப்த்து தேசத்தின் அபுகிற ஆச்சரியமான அலுவலை நிகூடாதென்று எண்ணியிருந்தாய் வேனுமென்று சர்வேசுரன் சர்வேசுரனை நோக்கிச் சொன்னதையே சனங்களை எஜிப்த்து நானா? கர்த்தாவே, நீர் அனுபபுறு மன்றாகுகேன்; பேசுகிறது கேட்கிறது இதுதான். இந்தக் கமோயிசென்பவர் நன்றாய் அறிசுரன் இந்த அலுவலில் நியமித்த உன் வாயாலே நாம் பேசுவோம் க்கொடுப்போம்; பரவோனிடத் தீர்க்கதரிசிக்கு நடந்த காரியருவளத்தைச் சனங்களுக்கு அது ஆனால் இந்தத் தீர்க்கதரிசி இது பண்ணி: ஆ! கர்த்தாவே, எனக்கு பென்றார். இதுவேதான் சர்வமயித்திருக்கிறார். உன்னிடத்திலே செய்கிற காரியத்திலே ஏதாகிலும் நெண்ணிச் சர்வேசுரனுக்கு மபை நீ களவாண்டுகொள்ளுவாயில் நியமித்திருக்க மாட்டாராளாலே ஒன்றும் ஆகாதென்று ரன் தேடுகிறார்; இவர்களைக் கெயங்களைச் செய்து முடிப்பது வ

இரட்சிக்கிற அலுவலிலே இ
புண்ணியத்தில் வந்தித்துப்
புறங்கு மிகவும் ஒத்தாசையாயி
ன்னமே சொன்னதுபோலே,
பேரில் நமது நம்பிக்கையெ
வந்தால், அது நம்மாலேயா
மாத்திரம் அதுகூலப்பட்ட
ம். நமக்கும் மற்றவர்களுக்கும்
ல், நம்மை மேலாக எண்ணும
று நிச்சயிப்பிக்கொள்ள வே
வந்தார். ஆத்துமாக்களுக்கு
ராயப்பி கற்பித்ததை அநுச
பார் சொல்லியிருக்கிறார். அ
காலைய வாக்குக்கு அவன்
வண்டும். அவன் ஏதாகிலும்
அநுகரத்தைக் கொண்டு செ
வதே இயேசுநாதர் வழியாகச்
ரம் உண்டாகும்; அவருக்குச்
ராரும் உண்டாகுமென்றார்.
மன்று எண்ணுமலும் எதிரி
ரவுப்படாமலும் அதுகூலமே
தென்று சத்தியமாய் நிச்சயி

கொண்டு ஸ்தாபிக்க வேண்
பலவீனத்தையும் நிர்ப்பாக்கிய
பாகப் படாது. இதுவும் ந
ன்றால் ஆத்துமாக்களைத் தி
ம் அந்தகாரமாகிப் பதித மார்
தரை விடுதலையாக்குகிற மே
யாகத்தையும் ஒரு பக்கத்தி
த்தையும் வேறொரு பக்கத்தி
லான அலுவலைச் செய்ய நா
க்கைப் படாமற்போவானே?

இதைக் கண்டு இது என்னாலாகும் கருமமல்ல; மற்றவர்களைவிட என்
மனதைத் திருப்புகிறதே அதிக அவசரம்; என் பலவீனம் எனக்கு ந
ன்றாய்த் தெரியும்; சகலரையும் விட நான் தாழ்ந்தவனும் கடைப்படா
தவனுமாயிருக்கிறேனென்று யாவரும் சொல்லுகிறதற்கு ஞாயமுண்
டல்லோ? இல்லை, இல்லை, இந்த ஞாயம் சரியல்ல; நீ மகா பலவீனனு
ம் நிர்ப்பாக்கியனுமென்று நீயே அறிந்திருக்கிறதிலேதான், சர்வேசுர
ன் உன்னை இந்த அலுவலுக்கு நியமித்திருக்கிறார். இவராயேல் சனங்
களை எஜிப்த்து தேசத்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலையாக்கு
கிற ஆச்சரியமான அலுவலை நிறைவேற்ற மோயிசேசன்பவர் தன்னாலே
கூடாதென்று எண்ணியிருந்தார். இதிலே நீ இந்த அலுவல் செய
ய வேணுமென்று சர்வேசுரன் அவருக்குச் சொல்லும்போது, அவர் ச
ர்வேசுரனை நோக்கிச் சொன்னதாவது: பரவோனிடத்தில் போய் இஸ
ராயேல் சனங்களை எஜிப்த்து தேசத்திலிருந்து விடுதலையாக்குவதற்கு
நானா? கர்த்தாவே, நீர் அனுப்ப வேண்டியவரை அனுப்ப வேணுமென்
று மன்றாடுகிறேன்; பேசுகிறது எனக்கு வருத்தமென்றார். சர்வேசுரன்
கேட்கிறது இதுதான். இந்தக் காரியம் செய்வதென்னாலே கூடாதென்று
மோயிசேசன்பவர் நன்றாய் அறிந்திருந்ததிலேதான், அவரைச் சர்வே
சுரன் இந்த அலுவலில் நியமித்து அவரைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது:
உன் வாயாலே நாம் பேசுவோம்; நீ சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி
க்கொடுப்போம்; பரவோனிடத்தில் போவென்றார். எரோமியாசென்னு
ந் தீர்க்கதரிசிக்கு நடந்த காரியமுமிதுவே. சர்வேசுரன் தமது தேவதிரு
வுளத்தைச் சனங்களுக்கு அறிவிப்பதற்காக அவரை அனுப்பினார்.
ஆனால் இந்தத் தீர்க்கதரிசி இது தன்னாலே ஆகக்கூடாத காரியமென்றெ
ண்ணி: ஆ! கர்த்தாவே, எனக்குப் பேசத் தெரியாது; நான் சிறு பிள்ளை
யென்றார். இதிலேதான் சர்வேசுரன் உன்னை இந்த அலுவலுக்கு நி
யமித்திருக்கிறார். உன்னிடத்தில் வெகுபுத்தி சாமர்த்தியம் இருந்தால்,
செய்கிற காரியத்திலே ஏதாகிலும் உன் சாமர்த்தியத்திலே ஆனதெ
ன்றெண்ணிச் சர்வேசுரனுக்கு மாத்திரம் செலுத்த வேண்டிய மகிமை
பை நீ களவாண்டுகொள்ளுவாயென்பதினாலே, உன்னை இந்த அலுவ
லில் நியமித்திருக்க மாட்டாராக்கும். தாழ்ச்சியுள்ளவர்களையும் தங்க
ளாலே ஒன்றும் ஆகாதென்று நிச்சயித்திருக்கிறவர்களையும் சர்வேசு
ரன் தேவதென்றார்; இவர்களைக் கொண்டு மாத்திரம் அவர் மேலான காரி
யங்களைச் செய்து முடிப்பது வழக்கம்.

சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறதுபோலே, இயேசுநாதருடைய சீஷர்கள் பிரசங்கிக்கப் போய்த் திரும்பி வந்தபின், அவர்கள் மனிதருக்குச் செய்த நன்மையையும் புதுமையையும் இரட்சகர் கண்டு இன்பி ர்த்துசாந்துவிடத்தில் சந்தோஷித்துச் சொன்னதாவது: பரலோகத் துக்கும் பூலோகத்துக்கும் அதிபதியாகிய பிதாவே, தேவரீர் இந்தக் காரியங்களைப் புத்திமன்களுக்கும் விவேகங்களுக்கும் மலறத்து வைத் து இந்த அற்பமனுஷருக்கு வெளிப்படுத்தினீர்; பிதாவே, தேவரீருக் கு இப்படித் தாற்பரியமானதிலே, உமக்கு நன்றியறிந்ததோத்திரம் பண்ணுகிறேனென்றார். தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்! தங் களாலே ஒன்றுங் கூடாதென்றும் ஒன்றும் அறுகூலப்படாதென்றும் நிச்சயித்துக்கொள்ளுபவர்கள் பாக்கியவான்கள்! இவர்களைத்தான் சர்வேசுவர் உயர்த்துவார்; இவர்களைக் கொண்டதான் ஆச்சரியமான காரியங்களைச் செய்வார்; வெகு பேருடைய மனதைத் திருப்பி வெகு பேரைப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் நடத்தி மேலான கருமங்க ளைச் செய்து முடிப்பதற்கு இவர்களை ஆபுதமாகத் தெரிந்துகொள்ளு வார். ஆகையால் ஒருவரும் தைரியமற்றுப்போக வேண்டாம். இஹி னால் லீலா சிறுமலர் ஆடிகளே, பயப்படாதேயுங்கள்; ஏனென்றால் உங்களுக்குத் தெவ இராச்சியத்தைக் கொடுக்க வேணுமென்று உங்கள் பிதாவுக்குத் தாற்பரியமாயிற்றென்று இயேசுநாதர் நிருவுளம்பற்றி னார். இயேசுசபையே, நீ இப்போது பலவினமாயிருக்கிறாய்; உன்னிட த்தில் வெகு சந்தியாகிகள் இன்னம் சேரவில்லை; ஆகிலும் இதிலே நீ அவரம்பிக்கைப்பட வேண்டாம்; ஏனென்றால் மனுஷருடைய ஆத் மத்தின்பிரியும் இருபத்தின்பேரிலும் உனக்கு அதிகாரம் கொடு க்க மோகூத பிதாவுக்குத் தாற்பரியமாயிற்று. நமது பிதாவாகிய அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ரோமாபுரிக்குப் போகும்போது, இயேசுநாதர் அவருக் குக் காட்சி கொடுத்து ரோமாபுரியில் உனக்குச் சனுவாயிருப்போமெ ன்று வாக்குத்தத்தம் பண்ணினார். ஆச்சரியமான இந்தக் காட்சியினி மித்தம் நமது சபை இயேசுசபை யென்று பேர் தரித்துக்கொண்ட து. அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய சபையிலுமல்லாமல் இயேசுநாதரு டைய சபையிலும் நாம் இருக்கிறோமென்றும் இயேசுநாதர் நமது பிதா வுக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணின ஆதரவு நமக்குண்டென்றும் இந்தப் பேர் தெளிவாய்க் காட்டுகின்றது. ஆகையால் நமக்குத் தலைவரும் நம் மை நடத்துகிறவரும் இயேசுநாதராகக் கொள்ளச் சர்வேசுவர் நமக்குக் கொடுத்தருளிய ஆத்தம இரட்சணியமாகிற மேலான இந்த அலு

வலிலே நாம் களைத்துப் போகவு ப்டாது.

ரு-ம்

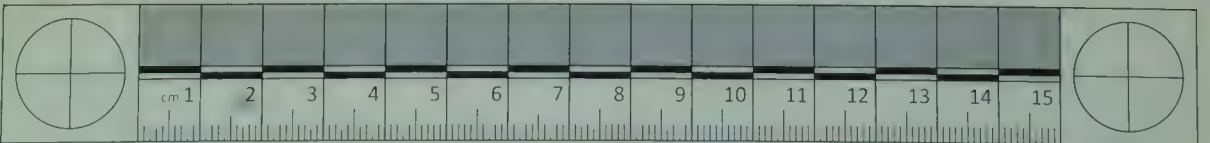
நமது பேரில் நாமே தாழ்வு

கிறது தாழ்ச்சியின்

சொ

அர்ச். லவுரஞ்ச யூஸ்தி

யாக்கி வரத்தைச் சர்வேசுவர லாமல் வேறொருவருக்கும் தாழ் வது; அதை அறிந்துகொள்ளுகிற யான தாழ்ச்சி இன்னதென்று மோசம் போகிறதுபோலே வேற றதில்லை. நான் பாவி, நிர்ப்பாக்கி இது தாழ்ச்சியென்று நினைக்கிற ச்சியைவிட எளிதான காரியம் சொல்ல வேண்டும்; நாமெல்லா க்கிறதினாலே, நாமெல்லாரும் த ண்டும். ஆனால் பேச்சுக்காக ம மொழிய நாம் பாவியென்றும் நி மனசில் நிச்சயித்துக்கொள்ளுகி த்திக்கொள்ளுகிறதும் தாழ்மையி ழ்ச்சியென்று எண்ணுகிறயோ காரம் ஒளிந்திருக்கலாம். புண் பட்டவனென்றும் நல்லவனென் னென்றும் காட்டுவற்காக இக் யானால், இது மிஞ்சின சூட்சும மில்லை. நாம் இனிமேல் சொல் வெளிக் கிரிகைகளைத் தழுத்தபடி

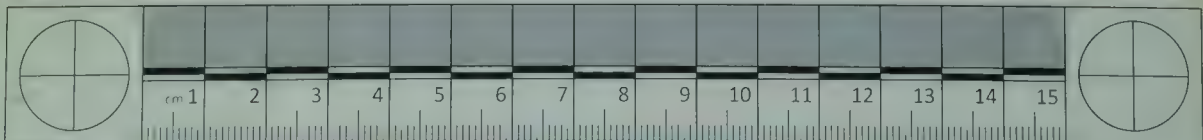

வலிலே நாம் களைத்துப் போகவும் படாது, அதரியமற்றுப்போகவும் படாது.

ஞ-ம் அதிகாரம்.

நமது பேரில் நாமே தாழ்மையான எண்ணங் கொண்டிருக்
கிறது தாழ்ச்சியின் முதல் அந்தஸ்தென்று
சொல்லுவது.

அர்ச். லவரேஞ்ச யுஸ்தினியான் சொன்னதுபோலே, தாழ்ச்சி யாகிற வரத்தைச் சர்வேசுரனிடத்தில் பெற்றுக்கொண்டவர்களல் லாமல் வேறொருவருக்கும் தாழ்ச்சி இன்னதென்று தெரியவுமாட்டா னு; அதை அறிந்துகொள்ளுகிறதும் மகா அருமைபாயிருக்கும்; மெய் யான தாழ்ச்சி இன்னதென்று அறிந்துகொள்ளுகிறதிலே மஹவுன் மோசம் போகிறதுபோலே வேறெந்தக் தூரியத்திலும் மோசம் போகி ரதில்லை. நான் பாவி, நிர்ப்பாக்கியவானென்று நீ சொல்லுகிறதிலே, இது தாழ்ச்சியென்று நினைக்கிறாயாக்கும். இது தாழ்ச்சியானால், தாழ் ச்சியைவிட எளிதான காரியம் உலகத்தில் எங்குங் கிடையாதென்று சொல்ல வேண்டும்; நாமெல்லாரும் இப்படிப் பேசுகிறது வழக்கமாயிரு க்கிறதிலே, நாமெல்லாரும் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களென்று சொல்ல வே ண்டும். ஆனால் பேச்சுக்காக மாத்திரம் நாம் இப்படி சொல்லுகிறோ மொழிய நாம் பாவியென்றும் நிர்ப்பாக்கியவானென்றும் மெய்யாகவே மனசில் நிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறதில்லை. பரும்படியான உடுப்பு உடு த்திற்கொள்ளுகிறதும் தாழ்மையான நீச அலுவலைச் செய்கிறதும் தாழ்ச்சியென்று எண்ணுகிறபோ ? பரிச்சேதமில்லை; இதிலே வெகு ஆங் காரம் ஒளிந்திருக்கலாம். புண்ணியத்திலே தான் மற்றவர்களுக்கு மேற் பட்டவனென்றும் நல்லவனென்றும் மற்றவர்களைவிடத் தாழ்ச்சியுள்ள வனென்றும் காட்டுவற்காக இந்த வேலைகளைச் செய்கிறதென்று. இப்படி யானால், இது மிஞ்சின சூட்சுமுள்ள ஆங்காரமேயல்லாமல் வேறொன்று மில்லை. நாம் இனிமேல் சொல்லப்போகிறது போலே தாழ்ச்சிக்கடுத்த வெளிக் கிரிகைகளைத் தழுந்தபடி. செய்தால், மெய்யான தாழ்ச்சியை அ

ங்க முயற்சி.

மென்பது மெய்தான் ; அதிலு
ல்ல. தாழ்ச்சியின் நிழலையும்
வெகுபேர் ; மெய்யான தாழ்ச்
சு. எஃகோணிமுல் வசனத்தார்.
தாழ்ச்சியான சத்தமாய்ப் பே
சுநின்று நான் பாவி நிர்ப்பாக்கி
எளிதான காரியந்தான் ; ஆ
கிலும் சூழுகிற வார்த்தை
க்கு எவ்வளவு தூரமாயிரு
கையால் வாக்கினாலும் கள்
பாட வேண்டாம். ஒருவன்
பட்டிருந்து பொறுமையாகும் ;
தற்குச் சந்தேகமில்லை.

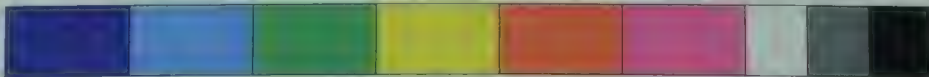
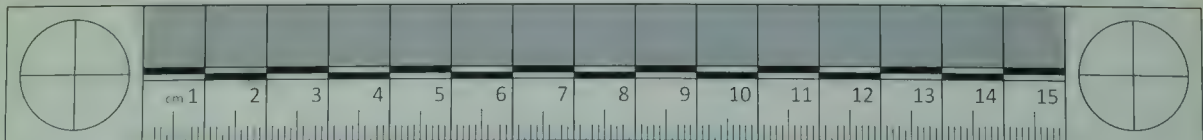
விளக்கிக் காட்டுவதற்காக
தன்னைத்தானே சரி
மெய்யாகவே நிச்சயித்துக்
ண்ணிபென்றார். ஆகையா
ல்ல ; தாழ்ச்சி மனப்பற்றுத
ததையும் ஒன்றுமில்லாமை
தன்மையில் தாழ்மையா
ததைப்பட ஆகிப்பதே தா

நினைவதை அச்சியசெஷ்டவ
வண்டென்று சொல்லியிருந்
வருக்குப்பின் அர்ச். தோமா
தாழ்ச்சியிலே மனிரண்டு
ர்கள். அர்ச். அஞ்சேல்மூ
பொனவெந்தார் இதெல்லா
வைத்திருக்கிறார். அர்ச்.
பிருக்கிறதிலேயும், இதை
அதுசரிக்கலாமென்பதின
ச்சியிலே மூன்று அந்தஸ்து

உ-ம் காண்டம், ஈ-ம் போதகம், று-ம் அதிகாரம்.

231

ண்டென்று நாமும் அங்கேகரித்துக்கொள்ளக் கடவோம். நமது பே
ரில் நாமே தாழ்மையான எண்ணங்கொண்டிருக்கிறது தாழ்ச்சியின்
முதல் அந்தஸ்தாகும் ; தன்னைத் தானே அறிந்துகொள்ளுகிறது தன்
பேரில் தாழ்மையான எண்ணங் கொள்ளுவதற்கு ஏக வழிபாடாமே.
மேற்கண்ட பிரகாரம் அர்ச். பெர்நாதுஸ் சொன்னது இவ்விரண்டை
யுமாத்திரம் சூறித்திருக்கிறதிலே, அவர் தாழ்ச்சியின் முதல் அந்த
ஸ்தை மாத்திரம் சொல்லிக் காட்டியிருக்கிறார். மலிதன் தன் பேரில்
தாழ்மையான எண்ணங் கொண்டிருக்கிறது தாழ்ச்சியென்னும் புண்
ணியமாகும் ; தன்னைச் சரியாய் அறிந்துகொள்ளுகிறது இதற்கான ஏக
வழிபாடு. இதிலே தன்னை அறிந்துகொள்ளுகிறது தாழ்ச்சியின் மு
தல் அந்தஸ்தென்று சிலர் சொன்னது ஞாயமென்பதற்குச் சந்தேகமி
ல்லை ; ஆனால் அர்ச். பொனவெந்தார் சொல்லுமாப்போலே, தாழ்ச்சியி
ல் மூன்று அந்தஸ்து மாத்திரம் உண்டென்று நாம் அங்கேகரித்துக்கொ
ள்ளுகிறதிலே, தன் பேரில் தாழ்மையான எண்ணங்கொண்டிருந்
கிறது தாழ்ச்சியின் முதல் அந்தஸ்தென்றும் தன்னை அறிந்துகொள்
லுகிறது இந்த முதல் அந்தஸ்தில் வந்து சேருவதற்கான வழிபாடெ
ன்றும் சொல்லுகிறோம். ஆகிலும் இதுவெல்லாம் ஒன்றுதான் ; தன்
னை அறிந்துகொள்ளுகிறது தாழ்ச்சிக்கு அஸ்திவாரமும் ஊற்றுமென்
று எல்லாரும் அங்கேகரித்துக்கொள்ளுகிறோம் ; ஏனென்றால் ஒருவனை
அறியாமல் அவன் எப்படிப்பட்டவனென்று தீர்மானிக்கக் கூடுமோ ?
இது கூடாத காரியம் ; முந்த முந்த அவனை நன்றாய் அறிந்துகொள்ள
வேண்டும் ; அதின்பின் அவன் எப்படிப்பட்டவனென்று தீர்மானித்
துக்கொள்ளலாம். ஆகையால் எல்லாத்துக்குமுன்னே உன்னை நீயே
ஆழ்ந்து அறிந்துகொள்ளுகிறது அவசரமாமே ; அதின்பின் நீ எப்படி
ப்பட்டவனென்று நீயே தீர்மானித்துக்கொள். உன்னை நீயே அறிந்து
கொண்ட மாத்திரத்தில் தாழ்ச்சியுள்ளவனாவாய் ; ஏனென்றால் நீ மிக
வும் நீச வஸ்துவென்று அறிந்துகொள்ளுவாய். சர்வேசுரன் எல்லாத்
தையும்விட மெய்யைச் சினேகிக்கிறதிலே, தாழ்ச்சியை விசேஷமா
ய்ச் சினேகிக்கிறாரென்று சில அச்சியசெஷ்டவர்கள் சொல்லியிருக்கி
றார்கள். ஏனென்றால் தாழ்ச்சியும் மெய்யும் இரண்டும் ஒன்றுதான்.
ஆங்காரமும் அகந்தையும் பொய்யல்லாமல் வேறொன்றுமில்லை ; ஏ
னென்றால் ஆங்காரி தன்பேரில் கொண்டிருக்கிற மேலான எண்ணம்
பொய்யான எண்ணந்தான் ; மற்றவர்கள் தன்னை மேலாக எண்ண வே
ண்டுமென்று அவன் படுகிற ஆசையும் தப்பிதமான ஆசைதான். ஆகை

யால் நீ தாழ்ச்சியானமெய்ப் பாதையில் நடக்க வேண்டுமானால், நீ எப்படிப்பட்டவனென்று பார்த்து அப்படிப்பட்டவனென்று எண்ணிக் கொள். இங்கே நாம் சொல்லுகிறது வருத்தமான காரியமல்ல; நீ எப்படிப்பட்டவனோ அப்படிப்பட்டவனென்று எண்ணாமல் உன்பேரில் வேறே எண்ணங் கொள்ளுகிறதற்கு முகந்தரமென்ன? உன் பேரில் சரியான எண்ணங்கொள்ளாமல் வேறே எண்ணங்கொள்ளுகிறது மிகவும் ஆபத்துக்குரிய வஞ்சகமல்லவோ?

சு-ம் அதிகாரம்.

தன்னை அறிந்துகொள்ளுகிறது தாழ்ச்சிக்கு அஸ்திவாரமும்

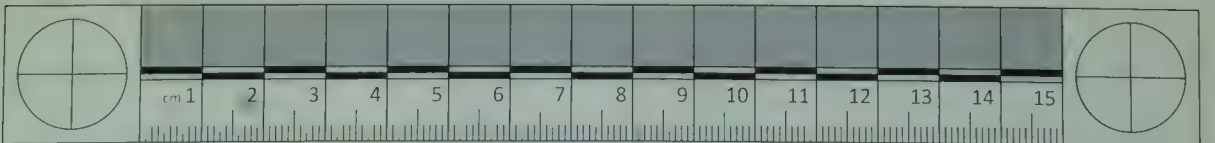
ஊற்றும் தாழ்ச்சியை அடைவதற்கு ஏக வழி

பாடுமென்று சொல்லுவது.

நாம் ஆரென்று இப்போது ஆழ்ந்து யோசித்து நமது நிர்ப்பாங்கியத்தையும் பலவீனத்தையும் ஆழமாய்த் தோண்டிப் பார்க்கக் கடவோம்; இப்படிப் பார்த்தால் தாழ்ச்சியாகிற புதையலைக் கண்டுபிடிப்போம். பணத்தைப் போக்கடித்தவன் சேற்றிலும் அசுத்தத்திலும் அதைக் கண்டுபிடிப்பானென்று அர்ச்சு. ஏரோணிமுஸ் வசனித்தார். உன் நிர்ப்பாங்கியமாகிற குப்பைக் குழியிலேயும் உன் பாவமாகிற அசுத்தத்துக்குள்ளேயும் தாழ்ச்சியாகிய விலைபெற்ற மாணிக்கத்தைக் கண்டுபிடிப்பாய். இது காரியத்தை ஒழுங்கோடு யோசிக்கும்படியாய்ச் சபாவ வகையிலே மனுஷன் ஆரென்று முந்த முந்த விசாரிக்கக் கடவோம். நமது நிர்ப்பாங்கியத்தை ஆழமாய் வெட்டித் தோண்டிப் பார்ப்பதற்கு இது முந்தின மண் வெட்டிக் கொட்டாகும். நீ என்னமாயிருந்தாயென்றும் என்னமாயிருக்கிறாயென்றும் என்னமாய்ப் போவாயென்றும் இம்மூன்று சத்தியமும் எப்போதும் உன் நினைவில் இருக்கட்டும். என்னமாயிருந்தாய்? அசுத்தமான விதையாயிருந்தாய். என்னமாயிருக்கிறாய்? அசுத்தமுள்ள பாத்திரமாயிருக்கிறாய். என்னமாய்ப் போவாய்? புழுக்களுக்கு இரையாய்ப் போவாயென்று அர்ச்சு. பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். இது காரியத்தை நன்றாய் யோசித்து ஆழ்ந்து தியா

னிப்பதற்கு வெகு இடமுண்டு என்னும் பாப்பானவர் பேரெழுத்து மனுஷ சபாவம் எவ்வளவு நிர்ப்பாங்கியமும் பூண்டுகளையும் பார்ப்பதற்கு உத்தமம்; மனுஷனுடைய புறப்பெயர். மரத்திலும் பூண்டிலும் சதைத் தைலமுண்டாகிச் சுவைபெற்று ரீரமோவென்றால் அசுத்தமுள்ளது. மரம் எப்படியோ பழம் பழம் கெட்ட மரம் நல்ல பழம் பழம் பழம் பழம். அர்ச்சுயசுஷ்டவர்கள் ரீரம் வெண் பனியாலே மூடி வெளிப் பார்வைக்கு அழகாகவல்ல அதுக்குள்ளே அசுத்தமுள்ளது சரீரத்திலிருந்து புறப்படுகிற பரிசுத்தம், அது அசுத்தமான முமேயல்லாமல் வேறல்லவென்று நினைத்ததாக யோபென்பவர் நோக்கி நீ என் தகப்பனென்று கோதரி யென்றும் சொன்னேற்றமும் நிறைந்த சாக்கல்லாமாம் நாம் ஆங்காடிப்பதற்கு எதாதினாலோ தூசியும் சாம்பலும் ஆய்வசனித்தார். நாம் இப்போது நற்குக் காரணமாயிருக்கக் கூடுத்தி நித்திப்பதற்கு இது முகாடைய பலவீனத்தையும் நிர்ப்பாங்கியம் தாழ்ச்சியை நன்றாய்க் கொல்லியிருக்கிறார். நமது நிர்ப்பாங்கியமாகிய மரம் நன்றாய் வ

ஆனால் இன்னம் ஒரு மனசுத்தனத்தை இன்னம் கொட்டவோம். சர்வேசுவரன் உன்னை

நிப்பதற்கு வெறு இடமுண்டு. இதின்மித்தமாக இன்னேசெஞ்சு புள்
என்னும் பாப்பானவர் பேரொலியிட்டுச் சொல்லுகிறதாவது : ஓ! ஓ!
மனுஷ சுபாவம் எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கியமும் வெட்கமுமுள்ள காரியம்!
புல்லையும் பூண்டுகளையும் பார் : அதிலிருந்து இலை பூ பழம் முதலியது
பிறக்கின்றது ; மனுஷனுடைய சரீரத்திலிருந்து அசுத்தம் மாத்திரம்
புறப்படும். மரத்திலும் பூண்டுகளிலுமிருந்து எண்ணெய் இரசம் வா
சனைத் தைலமுண்டாகிச் சுகந்த வாசனை வீசும் ; மனுஷனுடைய ச
ரீரமோவென்றால் அசுத்தமும் நாற்றமும் நிறைந்த பாத்திரமாயிருக்கி
ன்றது. மரம் எப்படியோ பழமும் அப்படித்தான் இருக்குமென்றார் ;
கெட்ட மரம் நல்ல பழம் பழுக்காதென்று இயேசுநாதர் நிரூபணம் பற்
றினர். அர்ச்சியசெய்தவர்கள் சொல்லுமாப்போலே, மனிதனுடைய ச
ரீரம் வெண் பரியாலே மூடின குப்பை மேட்டுக்கு ஒப்பாகும். அது
வெளிப் பார்வைக்கு அழகாகவும் பழபழப்பாகவுந் தோன்றும் ; ஆன
ல் அதுக்குள்ளே அசுத்தமும் நாற்றமுமாத்திரம் இருக்கும். மனிதர்
சரீரத்திலிருந்து புறப்படுகிற அசுத்தத்தையெல்லாம் யோசித்துப் பா
ர்த்தால், அது அசுத்தமான குப்பைக் குழியும் அருவருப்பான சாலக
முமேயல்லாமல் வேறல்லவென்று அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். இ
தின்மித்தமாக யோபென்பவர் சொன்னதாவது : புழுத்த நாற்றத்தை
நோக்கி நீ என் தகப்பனென்றும் புழுக்களை நோக்கி நீ என் தாய் ச
கோதரி யென்றும் சொன்னேனென்றார். மனிதன் புழுவும் புழுத்த நா
ற்றமும் நிறைந்த சாக்கல்லாமல் வேறென்ன ? இது இப்படியிருக்க,
நாம் ஆங்காரிப்பதற்கு ஏதாகிலும் காரணம் உண்டோ ? இதிலால்
லோ தாசியும் சாம்பலும் ஆங்காரிக்கிறதென்னவென்று ஞானியானவர்
வசனித்தார். நாம் இப்போது சொன்னதெல்லாம் நாம் ஆங்காரிப்பத
ற்குக் காரணமாயிருக்கக் கூடுமோ ? இல்லையே, நம்மை நாடித் தாழ்
த்தி நிநிப்பதற்கு இது முகாந்தரமேயல்லாமல் வேறல்ல. மனிதனு
டைய பலவினத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் நினைத்துப்பார்த்தால்,
அது தாழ்ச்சியை நன்றாய்க் காப்பாற்றுகின்றது அர்ச். கிறேகோரியார்
சொல்லியிருக்கிறார். நமது நிர்ப்பாக்கியமாகிய குப்பைக் குழியிலே தா
ழ்ச்சியாகிய மரம் நன்றாய் வளரும்.

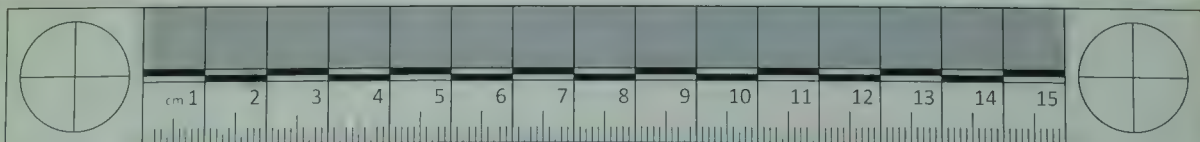
ஆனால் இன்னம் ஒரு மண்வெட்டிக் கொட்டுப்போட்டு நமது நீ
சுத்தனத்தை இன்னம் கொஞ்சமதிகமாய்த் தோண்டிப் பார்க்கக் க
டவோம். சர்வேசுரன் உன்னைப் படைக்குமுன்னே என்னமாயிருந்தா

ந்தாயென்றும் ஒன்றுமில்லா
வெளிப்பட உன்னுலே கூடா
விருக்கிற உயிரைச் சர்வேசு
ருக் கொடுத்து உன்னை ஒன்
வெளியே எடுத்துவிட்டாரே
ல் நம்மாலே நாம் ஒன்றுமில்
மயைப் பார்க்க நம்மைக் கன
; நம்மிடத்தில் உள்ளதெல்
மென்பதும் சத்தியம். இதிலு
ல்லாமையாயிருக்கக்கொள்ள,
னல் அவனுடைய எண்ணம்
ந்தார். இதோ மறுக்கப்படா
; இதைக் கொண்டு நமது ந
ரால் சிங்காரிக்க வேண்டும்.

நாம் சர்வேசுரனிடத்திலிரு
மாலே நாமாய்ப் பிழைத்திரு
சின், அந்த விட்டுவிடுவான்;
ந்தாலும், அது தன்னாலே நிற்
சர்வேசுரன் நம்மை உண்டாக்
நாம் அவர் நமது உயிரைத் தா
ரமாகும். நாமிருந்து புறப்ப
ளத்திலே நாம் திரும்பவும் வி
ல்லாத வல்லபமுள்ள கையா
கிக்கொண்டிருக்கிறார். இதிலு
டாக்கி எப்போதில் உமது கை
வசனித்தார். நாவிருந்து புற
தாளத்திலே நான் விழாதப
மது சர்வேசுரன் கைதானே.
டைய ஒத்தாசை கண்ணத்துக்
ஒரு கண்ணம் அவருடைய ஒத்
ரங்குகிற அவருடைய கையை
ரால், அகண்ணமே நாமும் தொ
வனிச்சம் நீங்குகிறதுபோலே

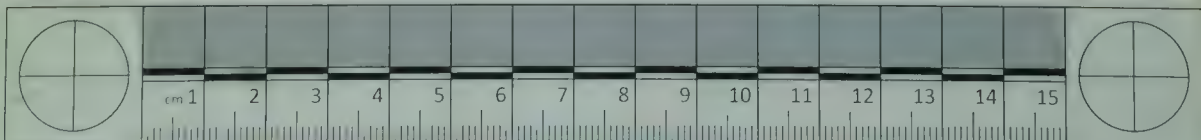
நாமும் இவ்வினோகத்தை விட்டு நீங்கி ஒன்றுமில்லாமையாய்ப்போ
யோம். இதிலுல்லோ சகல சாதி சனங்களும் சர்வேசுரனுக்கு முன்
பாக இல்லாததுபோலேயும் ஒன்றுமில்லாமைபோலேயும் இருக்கிறார்
கொன்று இசாயியாசென்னுந் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். நாம் ஒன்றுமி
ல்லாமைபென்று நாமே தினந்தோறும் சொல்லுகிறது மெய்தான். ஆ
னால் நாம் இதை நாக்கினாலே சொல்லுகிறதேயல்லாமல் நாம் சொல்லு
கிறது மெய்யான சத்தியமென்று மனதிலே நிச்சயித்துக்கொள்ளுகி
றேமோ இல்லையோ தெரியாது. நான் தேவரிருக்கு முன்பாக ஒன்று
மில்லாமைபோலே இருக்கிறேனென்று தாவீதென்னுந் தீர்க்கதரிசி சர்
வேசுரனை நோக்கிச் சொன்னார். இவர் இது காரியத்தைச் சத்தியமெ
ன்று முழுதும் நிச்சயித்துச் சொன்னதுபோலே, நாமும் இதை முழு
தும் நிச்சயித்து உணர்ந்துகொண்டால், எவ்வளவோ பாக்கியவான்க
ளாவோம்! மெய்யாகவே, மெய்யாகவே நான் ஒன்றுமில்லை; என்னிட
த்தில் உள்ளது ஒன்றும் எனக்குச் சொந்தமல்ல; கர்த்தாவே, தேவ
ரிந்தான் இதெல்லாததையும் எனக்குக் கொடுத்தருளினீர். உம்மிடத்
தில் இதை நான் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்; இது என்னைத்தில்
உண்டாவதற்கு நான் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை; தேவரினே இதெல்லாத்
தையும் என்னிடத்தில் உண்டாக்கினீர்; தேவரினே இதைக் காப்பாற்
றுகிறீர்; தேவரினே நான் அசைவதற்கான பெலனைக் கொடுத்தருளினீ
ர். இப்படியிருக்க இதின் பேரில் நான் மகிமைப் பாராட்டுகிறதற்கு
க் காரணமென்ன? என் உயிரும் மூச்சும் கிரிகையும் எல்லாம் உமது
கையிலிருந்து வருகின்றது; நான் என்னுலே ஒன்றுமில்லாமையாயி
ருக்கிறதிலே, என்னுலே சத்தமாய் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது. ஆ
கையால் எதின் பேரில் நான் ஆங்காரப்படலாம்? ஒருவேளை என்னு
டைய ஒன்றுமில்லாமையைப்பற்றி நான் ஆங்காரப்படலாமாக்ளும்.
தூசியும் சாம்பலும் எதின்பேரில் ஆங்காரப்படலாமென்று ஞானியோ
டு முன்னமே சொல்லிக் காட்டினோமல்லோ? இப்போது தூசியையும்
சாம்பலையும் பார்க்க சொற்பமான ஒன்றுமில்லாமையாகிய மனிதன் எ
தின்பேரில் ஆங்காரப்படலாமென்று கேட்கிறோம். ஒன்றுமில்லாமை
யாகிய மனுஷன் ஆங்காரித்து நான் இதென்று அதென்று நினைக்கிறத
ற்கு முகாந்தரமென்ன? சமயமென்ன? இதற்கு ஒரு முகாந்தரமும்
இல்லையென்பது நிச்சயம்.

— 00000 —

இதினாலே வெட்கி ழாணி உன்னாலே கூடினமாதிரம் உன்னைத் தாழ்த்திக்கொள் ; ஏனென்றால் நீ எவ்வளவு ஆழமாய் உன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டாலும், ஏக நன்மையாகிய சர்வேசுரனுக்குப் பொருந்தாத பாவத்தையே கட்டிக்கொண்டதினாலே, உனக்கு வரவேண்டிய நிறைவுக்கு இதுவெல்லாம் பற்றாது. இந்தச் சத்தியம் அளவிறந்த பாதாளம் ; ஆழமறியக்கூடாத கிடுகிடு பாதாளம் ; ஏனென்றால் சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனம் எவ்வளவென்றும் சர்வேசுரனுக்கு விரோதமாகிற பாவம் எவ்வளவு கனத்த தோஷமென்றும் அதுக்கு இடவேண்டிய ஆக்கினை எவ்வளவென்றும் நாம் மோகித்திலே சர்வேசுரனை முகமுகமாய்த் தரிசிக்கும் வரைக்கும் நன்றாய் அறிந்துகொள்ளக் கூடாது.

இச்சத்தியத்தை நாம் ஆழ்ந்து தியானித்து நமது பாவதோஷத்தையும் நிப்பாக்கியத்தையும் பற்றும் பற்றாய் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், எவ்வளவோ தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாவோம் ! நாம் எவ்வளவு நீசரென்றெண்ணிச் சகலவித நிறைவு அவமானங்களையும் எவ்வளவு சந்தோஷத்தோடு பட்டநுபவிப்போம் ! சர்வேசுரனுக்குப் பாவ துரோகம் பண்ணினவன் அவருடைய இஷ்டப்பிரசாதத்தை அடைந்தபின் அவருக்காக என்னதான் பட்டநுபவித்தாலும், அதுவெல்லாம் போதுமோ ? சர்வேசுரனைக் கைவிட்டு தன் ஆசாபாசத்துக்கு ஏற்றபடி நடந்து தன் சிஷ்டகரும் எசமானமாகிய சர்வேசுரனுக்கு மன நோகப்பண்ணி அழிந்தொழியும் அற்ப இன்பத்தை நாடித் திரிந்து இதற்காக நித்திய ஆக்கினைக்குப் பாத்திரமானவன் சர்வேசுரனுடைய அளவிறந்த மகத்துவத்துக்கு விரோதமாய்க் கட்டிக்கொண்ட பாவத்துக்குப் பரிசாரமாக எந்தெந்த நிறைவு அவமானத்தையும் இகழ்ச்சியையும் சந்தோஷமாய்ப் பட்டநுபவிக்க வேண்டாமோ ? இதினாலல்லோ தாழ்த்தரசன் சர்வேசுரனை நோக்கி தேவரீர் எனக்கு ஆக்கினையிட்டு என்னைத் தாழ்த்துகிறதற்குமுன் பாவஞ் செய்தேன் ; இதினாலே உமது திருக் கற்பனைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறேனென்றார். நான் பாவஞ்செய்ததினாலே, வாய் பேசாமலிருக்கிறேன் ; முறைப்படுகிறதற்கு எனக்கு நாக்கில்லை ; என் பாவத்தினாலே எனக்கு வர வேண்டியதுக்குமுன் நான் பட்டநுபவிக்கிறதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. கர்த்தாவே, எனக்கு இட வேண்டிய ஆக்கினை யெல்லாம் தேவரீர் இடவில்லை ; நான் இவ்வுலோகத்தில் அநுபவிக்கக் கூடுமான நிறைவு அவமானம் கஸ்தி துன்பமெல்லாம் கூடி ஒரே பாவத்துக்கு வர வேண்டிய ஆக்கினைக்கு முன்பாக ஒன்றுமில்லை. சர்வேசு

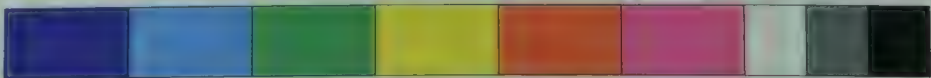
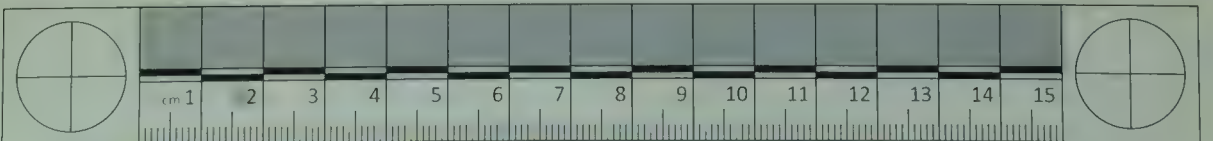

ரணை நிந்தித்த பாவி நிந்தனைப்படுகிறது தன் ஐசுமானீச்சட்டைப் பண்ணிநின்ற துரோகியை ஒருவரும் சட்டை பண்ணிநிற்கிறது தன் சிஷ்டகரை மனம் பொருந்தி அகந்தையாய் நிந்தித்தவனை அவன் மனசுபோலே ஒருகாலும் ஒன்றும் செய்ய விடாமலிருக்கிறது மூலமல்லோ?

ஆனால் இன்னம் இது காரியத்தை ஆழ்ந்து யோசிப்பதற்கு இடமுண்டு. சர்வேசுவரன் தமது இரக்கத்தினாலே நமது பாவத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டாரென்று நம்பலாமென்றாலும், அது முழுதும் நிச்சயமல்ல. இதினால்லோ மனிதன் சினேகத்துக்கே பகைக்கோ பாத்திரமாயிருக்கிறானென்று அவனுக்குத் தெரியாதென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். என்னிடத்தில் பாவமுண்டென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை; ஆனால் இதினாலே நான் நீதிமானாகவில்லையென்று அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார். என்னமோ நான் நீதிமானாயிராவிட்டால், சந்தியாகியாகி ஆத்துமாக்களைத் திருப்பினதினாலே என்னத்துக்குதவும்? நான் மனுஷருடையவும் சம்மனசுகளுடையவும் பாஷை. பேசினாலும், என்னிடத்தில் தேவ சினேகமில்லாவிட்டால், ஊதுகிற எக்காளமும் கொட்டுகிற கைத்தாளமும் போலானேன்; நான் தீர்க்கதரிசன வரம் அடைந்து சகல சாஸ்திரங்களையும் சகல பரம இரகசியங்களையும் அறிந்திருந்தாலும், மலையை இருந்த இடத்தைவிட்டுப் பெயர்ந்து வைப்பதற்கான விசுவாசம் என்னிடத்திலிருந்தாலும், என்னிடத்தில் சினேகமில்லாவிட்டால், நான் ஒன்றுமில்லை; என் ஆஸ்தியெல்லாம் தரித்திரருக்குப் போசனமாகத் தந்து என் சரீரத்தைச் சுட்டெரிக்கக் கொடுத்து விட்டாலும், என்னிடத்தில் தேவ சினேகமில்லாவிட்டால், இதுவெல்லாம் ஒன்றுக்குமுதவாதென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் உன்னிடத்தில் தேவ சினேகமும் தேவ இஷ்டப்பிரசாதமுமில்லாவிட்டால், ஐயோ! உனக்கு நிர்ப்பாக்கியம்; ஏனென்றால் உன்னிடத்தில் தேவ இஷ்டப்பிரசாதமில்லாதேபோனால், நீ ஒன்றுமில்லை; ஒன்றுமில்லாமையைவிடத் தாழ்ந்தவனாயிருக்கிறாய். நாம் தேவ இஷ்டப்பிரசாதத்தோடு இருக்கிறோமோ இல்லையோவென்று அறியாதிருக்கிறது எப்போதும் தாழ்ச்சியாயிருந்து நமது பேரில் தாழ்மையான எண்ணம் கொண்டிருப்பதற்கான வழிபாடாகும். நாம் பாவஞ் செய்து நிச்சயம்; சர்வேசுவரன் அதைப் பொறுத்துக்கொண்டாரோ இல்லையோவென்று நமக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியாது. இதிப்படியிருக்கத்

தலையை உயர்த்தி நடக்கத் துணைசந்தேகமிருக்கையிலே, வெட்கத்தைக் குறைக்கும் தன்னைத் தாழ்த்தாதவனாய் போலே, தாழ்ச்சியாகிற வரம் நிலைக்கொள்ளும் பொருட்டு நம்முடைய ஸ்ரீமதோ இல்லையோவென்று நாம் நினைக்கிறோம். மெய்யாகவே இது காரியமாகுமா? தேகமும் எவ்வளவு கஸ்திக்குரியதும் நன்மைத்தனமும் நிறைந்த கிரியையும் அநாதைக் காப்பாற்றுவதற்கு யத்தனமும், அவர்களை நிந்தியாமல் வியாதிருக்கும், ஒகோ! சர்வேசுவரன் தமது துணைக்கொண்டாராக்கும்; நமது ஸ்ரீமதோ இல்லையோவென்று நம்முடைய ருதாலும் அசமந்தமாயிராமல் எப்போதும் எப்போதும் தேவ ஸ்ரீமதோவதற்கும் எவ்வளவு பெலந்தாமாக எப்போதும் பயத்தோடு வியாதிருக்கும் இல்பிரித்துசாந்தியை பொறுக்கப்பட்டதென்று பயமின்றி வாயாலே வேசுரரிடத்தில் நம்மைத்தானே நிந்தித்துத் தாழ்வதற்கு எப்போதும் கண்ணம் பிரயோசனமாயிருக்கும்; நமது யோசித்துப் பார்ப்பதற்கு எப்போதும்

அன்றியும் சென்மப் பாவமில்லாப்புக்களையும் சேதபாதங்களைப் பாவத்தினாலே நமது சுபாவம் அழிந்து அளவிட்டுப் பார்த்தால், நமது வவனவோ முகந்தாமுண்டு! பார்த்தினாலே கீழே விழுகிறது. தோஷத்தினாலே நமது சரீரத்திலே பிரயோசனத்துக்கும் அபித்த

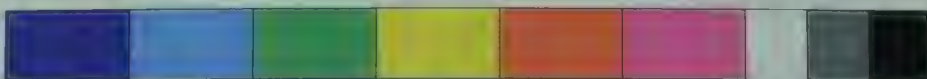
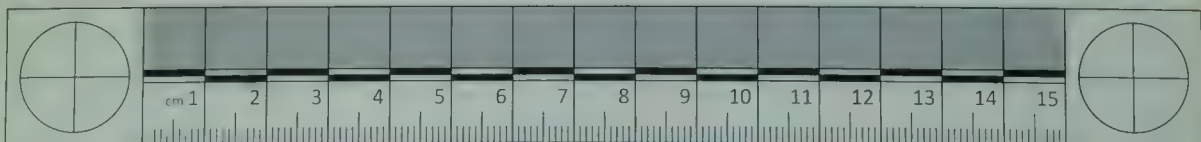

ம் தன் ஸ்சமானீச்சட்டைப்
ட்டை பண்ணாதிருக்கிறதும் த
தயாய் நித்தித்தவனை அவன் ம
ப விடாமலிருக்கிறதும்-ஞாயம

ஆழ்ந்து யோசிப்பதற்கு இட
னுலே நமது பாவத்தைப் பொ
றாலும், அது முழுதும் நிச்சய
தத்துக்கோ பகைக்கோ பாத்தி
ரியாதென்று ஞானியானவர் வ
டென்று எனக்குத் தோன்ற
னாகவில்லையென்று அர்ச். சின்
நீதிமானியராவீட்டால், சந்தி
னிலே என்னத்துக்குதவும்?
யவும் பாஷை. பேசினாலும், எ
டால், ஊதுகிற எக்காளமும்
ன்; நான் திர்க்கதரிசன வரம்
பரம இரகசியங்களையும் அறிந்
தவிட்டுப் பெயர்த்து வைப்பத
லும், என்னிடத்தில் சினேகமி
ஆஸ்தியெல்லாம் தரித்திரரு
தச் சுட்டெரிக்கக் கொடுத்து
கமில்லாவிட்டால், இதுவெல்
சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார்.
மும் தேவ இஷ்டப்பிரசாதமு
ளக்கியம்; ஏனென்றால் உன்னி
தேபோலும், நீ ஒன்றுமில்லை;
யிருக்கிறாய். நாம் தேவ இஷ்
லையோவென்று அறியாதிரு
நமது பேரில் தாழ்மையான
டாகும். நாம் பாவஞ் செய்
றுத்துக்கொண்டாரோ இல்
தரியாது. இதிப்படியிருக்கத்

தலையை உயர்த்தி நடக்கத் துணிகிறவனார்? இவ்வளவு கொரோமான
சந்தேகமிருக்கையிலே, வெட்கத்தினாலே கூசியுமியின் கர்ப்பம் வ
ரைக்கும் தன்னைத் தாழ்த்தாதவனார்? அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லு
மாப்போலே, தாழ்ச்சியாகிற வரப்பிரசாதம் நம்மிடத்தில் நிச்சயமாய்
நிலைக்கொள்ளும். பொருட்டு நம்மிடத்தில் தேவ இஷ்டப்பிரசாதம் உ
ண்டோ இல்லையோவென்று நாம் சந்தேகப்படச் சர்வேசுரன் சித்தமா
னார். மெய்யாகவே இது காரிபத்தில் நம்மிடத்திலுள்ள பயமும் சந்
தேகமும் எவ்வளவு கஸ்திக்குரியதாயிருந்தாலும், இது தேவ இரக்கமு
ம் நன்மைத்தனமும் நிறைந்த கிருபைதானே. தாழ்ச்சியை அடைவத
ற்கும் அதைக் காப்பாற்றுவதற்கும், மற்றவர்கள் எவ்வளவு பாவஞ் செ
ய்தாலும், அவர்களை நிந்தியாமலிருப்பதற்குந்நீந்தப் பயம் மிகவும் உத
வியாயிருக்கும், ஒகோ! சர்வேசுரன் அவர்களுடைய பாவத்தைப் பொ
றுத்துக்கொண்டாராக்கும்; நமது பாவத்தைப் பொறுத்துக்கொண்
டாரோ இல்லையோவென்று நமக்குத் தெரியாது. இந்த நிலைவு நாமோ
ருகாலும் அசமந்தமாயிராமல் மேன்மேலும் புண்ணிய வழியிலே நட
ப்பதற்கும் எப்பொழுதும் தேவ பயத்திலும் தாழ்ச்சியிலும் நிலைக்கொ
ள்ளுவதற்கும் எவ்வளவு பெலத்த முகாந்தரமாயிருக்கும்! இதினிமித்
தமாக எப்போதும் பயத்தோடு நடக்கிறவன் பாக்கியவானென்று ஞா
னி வாயாலே இஸ்பிரித்துசாந்து திருவுளம்பற்றினார். நமது பாவம்
பொறுக்கப்பட்டதென்று பயமில்லாமலிருக்கவொண்ணாதென்று ஞா
னி வாயாலே வேரூரிடத்தில் திருவுளம்பற்றினார். ஆகையால் நாம்
நம்மைத்தானே நிந்தித்துத் தாழ்ச்சியில் நிலைக்கொள்ளுவதற்கு நமது
பாவத்தை எப்போதும் கண்ணுக்கு முன்பாக வைத்திருக்கிறது மிகவு
ம் பிரயோசனமாயிருக்கும்; நமது பாவத்தை எப்போதும் ஆழ்ந்து
யோசித்துப் பார்ப்பதற்கு எப்போதும் முகாந்தரமுண்டு.

அன்றியும் சென்மப் பாவத்தினாலே நமக்கு நேரிட்டிருக்கிற பொ
ல்லாப்புக்களையும் சேதபாதங்களையும் பற்றும் பற்றா போசித்துப்
பாவத்தினாலே நமது சுபாவம் எவ்வளவு கேட்டுப்போயிருக்கிறதென்
று அளவிட்டுப் பார்த்தால், நம்மை நாமே தாழ்த்தி நிந்திப்பதற்கு எ
வ்வளவோ முகாந்தரமுண்டு! ஏனென்றால் மேலே எறிந்த கல் தன்
பாரத்தினாலே கீழே விழுகிறதபோலே, நாமும் சென்மப் பாவத்தின்
தோஷத்தினாலே நமது சரீரத்துக்கும் வீண் மகிமைக்கும் நமது வீண்
பிரயோசனத்துக்கும் அழித்ததெல்லாத்தையும் நாடித் திரிகிறோமே.

இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளின் பேரில் வெகு ஆவலுள்ள பற்றுதலாயிருக்கிறோம்; மோகஷ நன்மைகளின் பேரில் நம்மிடத்தில் ஓர் பற்றுதலுமில்லை, இருந்தாலும் சொற்பப் பற்றுதல் மாதிரம் உண்டு. நம்மிடத்தில் கீழ்ப்படிய வேண்டியது ஆளுகின்றது; ஆளவேண்டியது கீழ்ப்படிகின்றது. நாம் வெருநிர்ப்பாக்கியாயிருக்கிறதிலே, மோகஷ இராச்சியத்துக்காகப் பிறந்திருந்தாலும், மிருகங்களுக்குரிய ஆசாபாசமும் பூமியை மாதிரம் நாகுகிற நீசப் பற்றுதலும் நம்மிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்றது. இதிலுல்லோ மனுஷனுடைய இருதயம் கெட்டுத் தாது மாறப்போனது; ஆர் அதை அறிந்துகொள்ளக் கூடுமென்று எநே மியாசென்னுந் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். எசேக்கியேலென்பவர் காட்சியில் கண்ட சுவர் இதுவே. அதை எவ்வளவு வெட்டிப் பறித்தாலும் எப்போதும் அதிலிருந்து அருவருப்புக்குரிய நரகல் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் நமது குற்றம் குறைகளே நமக்குச் சொந்தமான காரியம்; அதை உற்று விசாரித்தால், நாம் கூசி வெட்கப்படுவதற்கு எவ்வளவோ இடமுண்டு! நமது நாக்கை அடக்குவதற்கும் நமது இருதயத்தைக் காப்பதற்கும் எவ்வளவு அசட்டைத்தனமாயிருக்கிறோம்! நமது நகருத்தில் எவ்வளவு நிலைக்கொள்ளாமல் போகிறோம்! இன்ப சுகங்களையும் சுய பிரயோசனத்தையும் எவ்வளவு நாடித் திற்கிறோம்! நமக்குப் பிரியமாயிருக்கிறதை எவ்வளவு ஆவலோடு செய்துகொண்டு வருகிறோம்! சுய சினேகத்தால் நிறைந்துபோயிருக்கிறோம்; நமது சுய மனசிலும் சுபாவ பற்றுதலிலும் எவ்வளவு பிடிவாதமாய் நிலைக்கொண்டிருக்கிறோம்! நமது ஆசாபாசம் எவ்வளவு பெலன் கொண்டிருக்கின்றது! கெட்ட வாடிக்கை நம்மிடத்தில் எவ்வளவு வேரூன்றிச் திரப்பட்டிருக்கின்றது! நமது கெட்ட சபாவத்துக்குப் பிரியமானதெல்லாததையும் எவ்வளவு எளிதாய்ச் செய்துகொண்டிருக்கிறோம்! காற்று அடித்துக்கொண்டு போகிற ஓர் இலைக்கு வீரோதமாய் உமது வல்லபத்தைக் காண்பிக்கிறேன்று போபென்பவர் சர்வேசுரனை. நோக்கிச் சொன்னார். இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். கிரெகோரியார் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: மனுஷனை ஓர் இலைக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறது ஞாயந்தானே; ஏனென்றால் அற்பக் காற்றும் இலையை அசைப்பதுபோலே, மனுஷனும் சோதனையாகிற அற்பக் காற்றினால் எளிதாய் அலைக்கழிக்கப்படுவான். சிலவிசை கோபமாகிற காற்று அவனை அடித்துக்கொண்டு போகும்; சிலவிசை வின் சந்தோஷமாகிற காற்றுக்கு இடம் கொடுப்பான்; சிலவிசை பொருளாசை மகிமைப் பி

ரியம் அவனை உபாதிக்கும்; சில அடித்துக்கொண்டு போகும்; மேலே எழும்புவான்; சிலவிசை ப்படுத்தும். இதிலுல்லோ ந விழுந்தோம்; நமது தோஷத்துக்கொண்டு போகிறதென்ற த்தார். சோதனையாகிற சொம் துக்கொண்டு போகின்றது; பு நம்மிடத்தில் அற்ப உறுதியுமிட தி நாணி வெட்கப்படுகிறதற்கு து பாவம் குற்றம் குறைகளின் மல்லாமல் நமது நற்கிரகைகளை குற்றமும் குறையும் கலந்திருக் ம்மை நாம் தாழ்த்திக்கொள் முண்டு. இதிலுல்லோ நாமே நமது நற்கிரகைகளெல்லாம் விருக்கிறதென்று இசாயியாசை ஆனால் இது காரியத்தை நாம் த்தியிருக்கிறதிலே, இதின் பேசுகிறது அவசரமல்ல.

அ-ம்

தையிரமும் நம்பிக்கையு

அறிந்துகொள்ளுகிற

வேணுமென

நமது நிர்ப்பாக்கியம் வெரு

தாழ்த்துகிறதற்கான முகாந்தர இதுவெல்லாம் அதுபவசித்திய து குற்றம் குறைகளைப் பார்த்து க்குப் புத்தி சொல்லுகிறது அவ

ரியம் அவனை உபாதிக்கும்; சிலவிசை இன்ப சுகமாகிற காற்று அவனை அடித்துக்கொண்டு போகும்; சிலவிசை ஆங்காரமாகிற காற்றினால் மேலே எழும்புவான்; சிலவிசை பயம் அவனைக் கலக்கி அவநம்பிக்கை ப்படுத்தும். இதிலுல்லோ நாமெல்லாரும் இலையைப்போலே வாடி விழுந்தோம்; நமது தோஷ துரோகம் காற்றுப்போலே நம்மை அடித்துக்கொண்டு போகிறதென்று இசாயியாசென்னுந் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். சோதனையாகிற சொற்பக் காற்று நம்மை விடித்தாட்டி அடித்துக்கொண்டு போகின்றது; புண்ணியத்திலும் நற்பிரதிக்கையிலும் நம்மிடத்தில் அற்ப உறுதியுமில்லை. ஆகையால் நம்மை நாமே தாழ்த்தி நாணி வெட்கப்படுகிறதற்கு இது கனத்த முகாந்தரமல்லோ? நமது பாவம் குற்றம் குறைகளினிமித்தம் நம்மை நாமே தாழ்த்துகிறது மல்லாமல் நமது நற்கிரகைகளையும் பரிசோதித்து அதிலே எவ்வளவு குற்றமும் குறையும் கலந்திருக்கிறதென்று கவனித்துப் பார்த்தால், நம்மை நாமே தாழ்த்திக்கொள்ளுகிறதற்குப் போதுமான முகாந்தரமுண்டு. இதிலுல்லோ நாமெல்லாரும் அசுத்தமுள்ளவர்களானோம்; நமது நற்கிரகைகளெல்லாம் கெட்ட இரத்தக்கறை பிடித்த துணிபோலிருக்கிறதென்று இசாயியாசென்னுந் தீர்க்கதரிசி அருவிக்செய்தார். ஆனால் இது காரியத்தை நாம் வேண்டுமிடத்தில் ஏற்கனவே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறதினாலே, இதின் பேரிலே இவ்விடத்தில் விஸ்தாரமாய்ப் பேசுகிறது அவசரமல்ல.

அ-ம் அதிகாரம்.

தேரியமும் நம்பிக்கையுமற்றுப்போகாமல் நம்மை நாமே அறிந்துகொள்ளுகிற முயற்சி எப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுவது.

நமது நிர்ப்பாக்கியம் வெகுவாயிருக்கிறதிலேயும் நம்மை நாமே தாழ்த்துகிறதற்கான முகாந்தரம் அநேகம் இருக்கிறதிலேயும் நாமே இதுவெல்லாம் அதுபவசித்தியினாலே அறிந்திருக்கிறதிலேயும் நமது குற்றம் குறைகளைப் பார்த்து அவநம்பிக்கையில் விழாதபடிக்கு நமக்குப் புத்தி சொல்லுகிறது அவசரமென்று தோன்றும்.

இது நிச்சயமான சத்தியமாயிருக்கிறதினாலே, நமது பலவீனத்தை ஆழ்ந்து அறிந்துகொள்ளப் பிரயாசப்படும்போது, நமது நிர்ப்பாக்கியத்தின் கனத்தைக் கண்டு தைரியமற்றுப்போய் அவநம்பிக்கைப் படாதபடிக்கு நமது பலவீனத்தை யோசித்துப் பார்த்தபின், அத்தோடே நில்லாமல் நமது நம்பிக்கையெல்லாம் சர்வேசுரன் பேரிஷ் வைப்பதற்காக அவருடைய நன்மைத்தனத்தை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஞானசீவிய கிரந்தகர்த்தாக்கள் போதித்திருக்கிறார்கள். இவ்வண்ணமே நாம் பாவத்துக்காகப் படுகிற மனஸ்தாபத்தின் மிகுதியினாலே அவநம்பிக்கையில் விழாதபடிக்குச் சிலவிசை பாவத்தின் கனத்தை உற்று விசாரியாமல் சர்வேசுரனுடைய இரக்கத்தை யோசித்துப் பார்த்துப் பொறுத்தல் அடைவோமென்கிற நம்பிக்கையை நம்மிடத்தில் வருவித்துக்கொள்ள வேண்டும். இதிலுல்லோ இந்த அந்தஸ்தி விருக்கிறவன் மிதமிஞ்சின கஸ்திப்பட வொண்ணாதென்று அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார். இவ்வண்ணமே நாம் தைரியத்தையும் நம்பிக்கையையும் போக்கடியாதபடிக்கு நமது நிர்ப்பாக்கியத்தையும் பூலவீனத்தையுமாத்திரம் தியானித்துப் பார்த்தால் போதுமென்றிருக்கப் படாது; நமது நிர்ப்பாக்கியத்தை ஆழ்ந்து நன்றாய் உற்று விசாரித்து நமது பேரில் நம்பிக்கை வைப்பதற்கு ஒரு முகார்தரமும் இல்லையென்றும் நமது பெலத்தை ஒருகாலும் நம்பக்கடாதென்றும் நிச்சயமாய் அறிந்துகொண்டபின், உடனே சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தை யோசித்துப் பார்க்க வேணும். இப்படிச் செய்தால், மனத்திடாரிக்கமற்றுப்போகாததுமன்றித் தைரியமும் நம்மிடத்திலுண்டாகும்; ஏனென்றால் நமது நிர்ப்பாக்கியத்தை நாம் யோசித்துப் பார்க்கும்போது, நமக்கு அவநம்பிக்கை உண்டானாலும், சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தை உற்று விசாரிந்தால், அதினாலே நமக்குத் தைரியமுண்டாகும். உன் பலவீனத்தையும் உன் பேரிலே நம்பிக்கை வைப்பதற்கு ஒரு முகார்தரமுமில்லையென்கிற சத்தியத்தையும் நீ அறிந்துகொண்டால், அதினாலே உனக்கு எவ்வளவு அவநம்பிக்கை யுண்டாகுமோ, அவ்வளவு சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தைத் தியானித்து அவர் பேரில் உன் நம்பிக்கையெல்லாம் வைக்கும்போது, தைரியம் உன்னிடத்தில் பிறக்கும்.

அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் இது காரியத்தில் மிகவும் கனத்தவோர் புத்தி சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதென்னவென்றால், நாம் இப்போது

சொன்னதுபோலே, நமது நிர்ப்பாக்கியப் பார்த்தாலே போதுமென்றினைத்தையும் உதாரத்துவத்தையும் நமது நம்பிக்கையெல்லாம் வைக்கள்; ஆனால் சர்வேசுரனுடைய நமது போதுமென்றிராமல் உடையோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். மைத்தனத்தையும் உதாரத்துவத்தையும் நமது நிர்ப்பாக்கியத்தை மறந்துவரும் விழுந்து நம்மை நாமே நம்பிய நடந்து கெட்டுப்போவோமென்கிற அநேகர் பயங்கரமான விதமாய்க் கொண்டு இதுவே காரணமாயிருந்தது. இதனையோ பெயர் செபத்தினாலும் உலம் வரைக்கும் ஏறினவர்களே லுள்ள மிஞ்சின நம்பிக்கையினாலே தனையோ பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவர்களே நம்பியிருந்ததினாலே, பாவநம்பிக்கையினாலே எங்களுக்கு ஒருருந்தார்கள்; இதுவே அவர்கள் நிரபாக்குக் காரணமாயிற்று. சர்வேசுரனையும் வரங்களையும் அளிக்கும்மேகொண்டு என் செல்வ காலத்திலுமில்லையென்றார்; தமது பேரில் நம்பிக்கைக்கு ஆக்கினைபாக அவர் காமபாதாரென்று அர்ச். பசிலியார் சொன்னாக்கதரிசியே, ஒருகாலும் நான் அல்லது, சற்றே பொறும்; சர்வேசுரனின் கையை எடுத்துக்கொண்டு விட்டு நீக்குவார்; அப்போது எப்போது சர்வேசுரன், என்னைவிட்டு என்டர், நான் உடனே கலக்கத்தென் சர்வேசுரன் உமது பலவீனத்தெ

செய்திருக்கிறேன், நமது பலவீனத்
தரப்படுமேபோது, நமது நிர்ப்பாக்
மற்றுப்போய் அவநம்பிக்கைப்
பித்துப் பார்த்தபின், அத்தோ
ராம் சர்வேசுரன் பேரிஷ் வைப்ப
த யோசித்துப் பார்க்க வேணு
ம் போதித்திருக்கிறார்கள். இ
சிற மனஸ்தாபத்தின் மிகுதியி
ருச் சிலவிசை பாவத்தின் கனத்
தைய இரக்கத்தை யோசித்துப்
பார்த்து நம்பிக்கையை நம்பித்
திருந்துவல்லா இந்த அந்தஸ்தி
வொண்ணாதென்று அர்ச். சின
ராம் தைரியத்தையும் நம்பிக்கை
நிர்ப்பாக்கியத்தையும் புலவீனத்
ரால் போதுமென்றிருக்கப் படா
வற்றுப் உற்று விசாரித்து நமது
மகாந்தரமும் இல்லையென்றும்
பாதென்றும் நிச்சயமாய் அறிந்
தைய நன்மைத்தனத்தை யோ
செய்தால், மனத்திடாரிக்கமற்
பிடித்திலுண்டாகும்; ஏனென்
னத்துப் பார்க்கும்போது, நமக்
சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்
தம்மக்குத் தைரியமுண்டாகும்.
நம்பிக்கை வைப்பதற்கு ஒரு மு
ய்யம் நீ அறிந்துகொண்டால்,
கையுண்டாகுமே, அவ்வள
வுத் தியானித்து அவர் பேரில்
போது, தைரியம் உன்னிடத்தில்

த்தில் மிகவும் கனத்தவோர் பு
வென்றால், நாம் இப்போது

சொன்னதுபோலே, நமது நிர்ப்பாக்கியத்தையும் பலவீனத்தையும் உற்
றுப் பார்த்தாலே போதுமென்றிராமல் சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்
னத்தையும் உதாரத்துவத்தையும் யோசித்துப் பார்த்து அவர் பேரில்
நமது நம்பிக்கையெல்லாம் வைக்க வேணுமென்று போதித்திருக்கிறார்
கள்; ஆனால் சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தை யோசித்துப் பார்க்
பதும் போதுமென்றிராமல் உடனே நமது பலவீனத்தை மறுபடியும்
யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஏனென்றால் சர்வேசுரனுடைய நன்
மைத்தனத்தையும் உதாரத்துவத்தையும் தியானித்துக்கொண்டிருந்து
நமது நிர்ப்பாக்கியத்தை மறந்துபோனால், ஆங்காரத்திலும் அகந்தையி
லும் விழுந்து நம்மை நாமே நம்பி எச்சரிக்கையில்லாமல் துணிகரமா
ய் நடந்து கெட்டுப்போவோமென்று பயப்படுகிறதற்கு இடமுண்டு
அநேகர் பயங்கரமான விதமாய்க் கெட்டுப்போனதற்கு அந்தமுறை
இதுவே காரணமாயிருந்தது. ஞானத்தில் தேர்ந்திருந்தவர்கள் எத்
தனையோ பெயர் செபத்தினாலும் தியானயோகத்தினாலும் மோகமண்
டலம் வரைக்கும் ஏறினவர்கள்போலே தோன்றினாலும், தங்கள் பேரி
லுள்ள மிஞ்சின நம்பிக்கையினாலே தாழ தள்ளுண்டுபோனார்கள்! எத்
தனையோ பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டைவர்கள் தாங்கள் பாவினென்கிற சத்
தியத்தை மறந்துபோய்ச் சர்வேசுரன் தங்களுக்கு அளித்தருளின வர
ங்களை நம்பியிருந்ததினாலே, பாவத்தில் விழுந்து கெட்டார்கள்! இந்த
நம்பிக்கையினாலே எங்களுக்கு ஒரு மோசமும் வராதென்று எண்ணியி
ருந்தார்கள்; இதுவே அவர்கள் நிர்ப்பாக்கியமாய்க் கெட்டுப்போகிறதற்
குக் காரணமாயிற்று. சர்வேசுரன் தாவீதரசனுக்கு வெகு உபகாரங்க
ளையும் வரங்களையும் அளிக்கும்போது, அவர் தமது பேரில் நம்பிக்கை
கொண்டு என் செல்வ காலத்தில் நான் ஒருகாலும் அசையப்போகிற
தில்லையென்றார்; தமது பேரில் அவர் கொண்டிருந்த இந்த நம்பிக்கை
க்கு ஆக்கினையாக அவர் காம பாவத்திலும் சூலைபாதகத்திலும் விழுந்
தாரென்று அர்ச். பசிலியார் சொல்லியிருக்கிறார். தாவீதென்னும் தீர்
க்கதரிசியே, ஒருகாலும் நான் அசையமாட்டேனென்று சொல்லுகிறீர்,
நல்லது, சந்தே போதும்; சர்வேசுரன் உம்மைத் தாங்கிக்கொண்டிரு
க்கிற கையை எடுத்துக்கொண்டு அவருடைய ஒத்தாசையை உம்மை
விட்டு நீக்குவார்; அப்போது என்ன நடக்குமென்று பார்ப்பீர். அப்
போது சர்வேசுரர், என்னைவிட்டு உமது திருமுகத்தைத் திருப்பிக்கொ
ண்டீர், நான் உடனே கலக்கத்துக்குள்ளானேனென்று சொல்லுவீர்.
சர்வேசுரன் உமது பலவீனத்தோடு உம்மை விட்டுவிடுவார்; நீர் ஆயி

ரம் தோஷ துரோகத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுவீர்; அவர் உமக்கு வரப்பிரசாதங்களை அளிக்கும்போது, நீர் கண்டுபிடியாத உமது நீசத்தனத்தையும் பலவினத்தையும் அப்போது கண்டுபிடிப்பீர். அர்ச். இராயப்பர் தமதுபேரில் வீண் நம்பிக்கை வைத்திருந்ததினாலே, பாவத்தில் விழுந்தாரென்று அர்ச். பசிலியார் சொல்லியிருக்கிறார். அதேபிடியென்றால், அர்ச். இராயப்பர் இயேசுநாதரை நோக்கித் தேவரீர் மற்றவர்களுக்கெல்லாம் இடறலாயிருந்தபோதிலும், எனக்கு ஒருகாலும் இடறலாயிருக்கமாட்டீர்; உம்மோடு சாக வேண்டியிருந்தாலும், உம்மை மறுதலிக்க மாட்டேனென்று துணிகரமாய்ச் சொன்னார். அவருடைய துணிகரத்தைத் தெண்டித்து அவரைத் தாழ்த்தி அவருடைய பலவினத்தை அவருக்குக் காட்டுவதற்காக அவர் பாவத்தில் விழும்படி சர்வேசுரன் விட்டுவிட்டார். ஆகையால் நமது ஆயுதகால முழுதும் நமது பலவினத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் ஒருகாலும் மறவாமலும் நமக்கு மோசமில்லையென்று எண்ணாமலும் நாம் யாரென்று யோசித்து நம்மை ஒருகாலும் நம்பாமலும் நமக்குள்ளிருக்கிற சத்துரு நம்மை எங்கே காட்டிக் கொடுத்து மோசம் பண்ணுமோவென்று எப்போதும் பயந்துகொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஆகிலும் நமது பலவினத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் யோசித்துப் பார்த்தாலே போதுமென்றிராமல் அதின்பின் சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தையும் தியானித்துப் பார்க்க வேண்டும்; இதிலேயும் நிலமால் திரும்பவும் நமது நிர்ப்பாக்கியத்தை யோசிக்க வேண்டும். இந்த முயற்சி யக்கோபென்பவர் காட்சியில் கண்ட ஏணிபோலிருக்க வேண்டும். அது பூமியில் நடப்பே பரலோகத்திலே சாத்தியிருக்கவே, அதிலே சம்மனசுகள் ஏறுகிறது இறங்குகிறதுமாயிருந்தார்களே. அப்படிப்போலே நீயும் சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தை யோசித்துப் பார்த்து அவர் பேரில் நம்பிக்கைகொண்டு மோசனம் வரைக்கும் ஏறு; ஆனால் ஆங்காரத்திலும் அகந்தையிலும் விழாதபடிக்கு அங்கே நிலமால் உடனே உன் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் நீசத்தனத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்து கீழே இறங்கு; இன்னம் நீ அவநம்பிக்கையில் விழாதபடிக்கு இங்கேயும் நிலமால் திரும்பிச் சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தைத் தியானித்து உடனே மேலே ஏறி உன் நம்பிக்கையெல்லாம் அவர் பேரில் வை; கடைசியாய் இந்த ஏணியில் இடைவிடாமல் ஏறுகிறது இறங்குகிறதுமே உனக்கு அலுவலாயிருக்க வேண்டும்.

சீயேனென்னும் பட்டணத்திலே சாசின் சோதனையைச் செயிப்பதற்குச் சொல்லியிருக்கிறார். அவனுக்கு அவருடைய சீவிய காலமெல்லாம் வேறொன்றுமில்லையென்று அவரம்போது, அவன் சர்வேசுரனுடையச் சொன்னதாவது: என் சீவிய காலமென்று என் இரட்சகருக்கு முன்னர்; ஆனால் சிலுவையில் அறையுள்ள மறைந்துகொள்ளுவேன்; அவருள் பாவக் கறைகளைக் கழுவிச் செய்து சந்தோஷிப்பேன்; கர்த்தாவின் பனிக்கட்டியைவிடத் தூய வெணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைந்து அழுது கஸ்திப்பதில் அவசரமில்லை. மான சோதனை வருவிக்கப் பிரயாசை செய்து தாழ்த்தித் தன்னைப் பார்த்து பாக்கியமான பாவி நானே; ஸ்ரீசெய்யவில்லை; அவர் தாய் வயிற்றிலே ரோமான அருந்தவம் செய்துகொள்ளிக் கட்டிக்கொண்டிருந்தாலும், எவ்விதிலே, அதுகளுக்கு ஆனவிக் கவுமில்லையென்பான். அப்போத்தில் வெகு தாழ்ச்சியும் வேறேயும் இருக்கிறதைக் கண்டு கோபசொன்னதாவது: உனக்கும் சாபம் விலக்கொடுத்தவர்களுக்கும் சாபம் விக்கிறதென்று எனக்குத் தெரியாவிப்பதற்காக நான் உன்னைத் தாழ்கத்தை யோசித்து மேலே ஏறுகிறாவிப்பதற்காக நான் உன்னை உயர்த்தாளம் வரைக்கும் உன்னைத் தாழ்ப்பாதிக்கிறாயென்றது. என்றபடியினாலே தனக்கு எப்போதும் வெ

நங்க முயற்சி.
 னவீர்; அவர் உமக்கு வரப்பி
 னடியாத உமது நீசத்தனத்
 ன்பிடிப்பீர். அர்ச். இராயப்
 னந்ததினலே, பாவத்தில் வி
 னியிருக்கிறார். அதெப்படியெ
 னபக்தி தேவரீர் மற்றவர்க
 னவர்க்கு ஒருகாலும் இடற
 னபயிருந்தாலும், உம்மை ம
 ப்ச் சொன்னார். அவருடைய
 னாற்றி அவருடைய பலவி
 வர் பாவத்தில் விழும்படி சர்
 மது ஆபுக்கால முழுதும் நம
 னுருகாலும் மற்றவாமலும் நம
 ராம் யாரென்று யோசித்து ந
 னிருக்கிற சத்துரு நம்மை எங்
 முமோவென்று எப்போதும் ப

பிப்பாக்கிப்பந்தையும் யோசித்
 அதின்பின் சர்வேசுரனுடைய
 ன்க்க வேண்டும்; இதிலேயும்
 யத்தை யோசிக்க வேண்டும்.
 னியில் கண்ட ஏணிபோலிரு
 ன் லாகத்திலே சாத்தியிருக்க
 ன் இறப்புகளையிருந்தார்க
 னுடைய நன்மைந்தனத்தை
 பிக்கொண்டு மோகனம் வ
 அந்நையிலும் விழாதபடிக்கு
 னியத்தையும் நீசத்தனத்தையு
 இன்னம் நீ அவநம்பிக்கையில்
 நம்பிச் சர்வேசுரனுடைய நன்
 மிலே ஏறி உன் நம்பிக்கையெ
 இந்த ஏணியில் இடைவிடாம
 த அலுவலாயிருக்க வேண்டும்.

சீயேனென்னும் பட்டணத்தில் பிறந்த அர்ச். சுத்தரீனம்மாள் ப
 சாகின் சோதனையைச் செயிப்பதற்காக நான் இப்படி நடந்தேனென்று
 சொல்லியிருக்கிறேன். அவளுக்கு அவநம்பிக்கை உண்டாக்குவதற்காக
 அவளுடைய சீவிய காலமெல்லாம் வீண் புண்ணிய வேஷமேயல்லாம
 ல் வேறொன்றுமில்லையென்று அவளுக்குப் பசாசு சோதனை வருவிக்கு
 ம்போது, அவள் சர்வேசுரனுடைய இரக்கத்தை யோசித்துப் பார்த்து
 ச் சொன்னதாவது : என் சீவிய காலமெல்லாம் இருளடர்ந்த அந்தகா
 ரமென்று என் இரட்சகருக்கு முன்பாக அங்கீகரித்துக்கொள்ளுகிறே
 ன் ; ஆனால் சிவனையில் அறையுண்ட இயேசுவின் திருக்காயத்துக்கு
 ன் மறைந்துகொள்ளுவேன் ; அவருடைய திரு இரத்தத்தில் முழுதி எ
 ன் பாவக் கறைகளைக் கழுவிச் சத்தமாக்கி இரட்சகரிடத்தில் அகமகிழ்
 ந்து சந்தோஷிப்பேன் ; கர்த்தாவே, தேவரீர் என்னைக் கழுவுவீர், நான்
 பனிக்கட்டியைவிடத் தூய வெண்மையாவேனென்பான். நீ புண்
 னிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைந்திருக்கிறாய், உன் குற்றங்களுக்காக
 அழுது கஸ்திப்படி அவசரமில்லையென்று பசாசு அவளுக்கு ஆங்கார
 மான சோதனை வருவிக்கப் பிரயாசப்பட்டால், அவள் தன்னை வெகு
 வாய்த் தாழ்த்தி தன்னைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது : ஐயோ ! நிர்ப்
 பாக்கியமான பாவி நானே ; ஸ்நாபக அருளப்பர் ஒருகாலும் பாவஞ்
 செய்பவிலலை ; அவர் தாய் வயிற்றிலே அர்ச்சிக்கப்பட்டிருந்தாலும், க
 ரோமான அருந்தவம் செய்துகொண்டு வந்தாரே ! நான் வெகு பாவங்க
 னைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தாலும், அதுகளை ஒருளவும் அறியவில்லை
 எவ்வுமில்லை, அதுகளுக்கு ஆனந்தமாய்க் கஸ்திப்பட்டு இன்னம் அழு
 கவுமில்லையென்பான். அப்போது பசாசு ஒரு பக்கத்திலே அவளிட
 த்தில் வெகு தாழ்ச்சியும் வேறொர் பக்கத்திலே வெகு தேவ நம்பிக்கை
 யும் இருக்கிறதைக் கண்டு கோப வெறிகொண்டு அவளைப் பார்த்துச்
 சொன்னதாவது : உனக்கும் சாபம், உனக்கு இந்தப் புத்தியைச் சொ
 ல்லிக்கொடுத்தவர்களுக்கும் சாபம் ; உனக்கு எப்படிச் சோதனை வரு
 விக்கிறதென்று எனக்குத் தெரியாது ; அவநம்பிக்கையை உனக்கு வரு
 விப்பதற்காக நான் உன்னைத் தாழ்த்தினால், நீ சர்வேசுரனுடைய இரக்
 கத்தை யோசித்து மேலே ஏறுகிறாய் ; உனக்கு வீண் மகிமையை வரு
 விப்பதற்காக நான் உன்னை உயர்த்தினால், நீ தாழ்ச்சியினாலே நரக பா
 தாளம் வரைக்கும் உன்னைத் தாழ்த்தி நரகத்திலே முதலாய் என்னை
 உபாதிக்கிறெய்ன்றது. என்றபின் தான் அவளுக்குச் செய்த சோதனை
 யினாலே தனக்கு எப்போதும் வெட்கம் வருகிறதென்று கண்டு அவளை

ச் சும்மா விட்டு ஒடிப்போனது. நாமும் நடக்கவேண்டிய விதமிது வே. ஒரு பக்கத்திலே நம்மை ஒருகாலும் நம்பாமல் வெகுவாய்ப் பயந்து நடுங்க வேண்டும்; வேறொரு பக்கத்திலே சர்வேசுரன் பேரில் மிகுந்த நம்பிக்கையும் சந்தோஷமுமாயிருக்க வேண்டும்; நம்மை ஒருகாலும் நம்பாமல் சர்வேசுரனை முழுதும் நம்பவேண்டும். சர்வேசுரன் தமக்குகந்த ஊழியருக்குத் தினந்தோறும் போதிக்கிற இரண்டு போதகமும் இதுவேயென்று ஓர் மகாத்மமா சொல்லியிருக்கிறார். தன்பாவங்களையும் சூற்றங்களையும் சேர்த்துப் பார்க்கிறதும் அதுகளை வெகு இரக்கத்தோடு பொறுத்துக்கொள்ளுகிற சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தை உற்றுப் பார்க்கிறதும் நமக்கு வேலையாயிருக்க வேண்டும்.

கூ-ம் அதிகாரம்.

நம்மை நாமே அறிந்துகொள்ளுகிற முயற்சியினாலே நமக்கு வரும் பிரயோசனத்தின் பேரில்.

நம்மை நாமே அறிந்துகொள்ளுகிற முயற்சியை நாம் மேன்மேலும் செய்துகொண்டுவரும் பொருட்டு இந்த முயற்சியினால் வரும் உச்சிதமான சில பிரயோசனங்களை இங்கே சொல்லிக் காட்டுவோம். நம்மை அறிந்துகொள்ளுகிறதா தாழ்ச்சிக்கு அஸ்திவாரமும் ஊற்றுமாயிருக்கிறதென்றும் தாழ்ச்சியை அடைவதற்கும் காப்பாற்றுவதற்கும் அது அவசரமான வழிபாடென்றும் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறோமே. மெய்யான தாழ்ச்சியை அடைகிறது எப்படியென்று ஓர் பூர்வீக வனவாசியிடத்தில் கேட்டதற்கு அவர் சொன்னதாவது : தன் சூற்றங்களை யோசித்துப் பார்த்து மற்றவர்களுடைய சூற்றங்களைப் பாராமலிருக்க வேண்டுமென்றார். தன்னை அறிந்துகொள்ளுகிறதே மெய்யான தாழ்ச்சியை அடைவதற்கான வழிபாடு; தன்னை நோண்டிப் பார்த்தால், தனக்குள்ளே தாழ்ச்சியைக் கண்டுபிடிக்கலாம். தாழ்ச்சியை அடைகிறது நமக்கு முழுதும் அவசரமாயிருப்பதினாலே, நம்மை நாமே உள்ளும் புறம்பும் சரியாய் ஆராய்ந்து பார்த்து நமது நீசத்தனத்தை

ம் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் அறிந்துகொண்டேவண்டும்.

அன்றியும் சகல சாஸ்திரங்களைத் தன்னை அறிந்துகொள்ளுகிறதற்கு நிச்சயமான வழிபாடென்று க்கிறார்கள். இதுக்கு அர்ச். பெர்நர்ஸ், தன்னை அறிந்துகொள்ளுகிறதற்கும் மேற்பட்டதாயிருக்கிறதென்று எளிதாய்ச் சர்வேசுரனை அறிந்துகொள்வதற்கு நமது கண்ணிலே சேர்ந்ததற்கு அவனுடைய சரீரக் கண்ணைக்கிறதற்கு அவனுடைய ஆத்துமையைக் கொண்டு நாம் இப்போது சொல்லுத்தருளினோன்று அர்ச். பொனவென்றால், நாம் சர்வேசுரனையும் நம்மை நமது இருக்கிறதிலே, கர்த்தர் நாம் உமல் பூசி அதைத் திறந்துவிடவார். மே அறிந்துகொண்டு அதின்பின் சர்வேசுரனை உயிருள்ள விசுவாசத்தோடான அர்ச். பொனவெந்தூர் வசக்குத் திருச்சபை நமது நெற்றியில் யாயிருக்கிறாய், தூசியாய்ப் போகின்றத்ச் சடங்கைக் கொண்டு திருச்சமும் இதுவே. ஏனென்றால் இந்த கிறோமென்கிற சத்தியத்தை திருவைத்துக் காட்டி நம்மை யாரொசெய்கின்றது. இந்த அறிவினாலே அவருக்குப் பொருந்தாத பாவனமது பாவத்துக்காகத் தபசு பன்கும். ஆகையால் தன்னைத் தானே அறிந்துகொள்ளுவதற்கான வத்தியான மண்ணையும் தனது நீசத்திற் பார்ப்பானோ, அவ்வளவு சர்வே

நாங்க முயற்சி.

ம் நடக்கவேண்டிய விதமிது
ம் நம்பாமல் வெறுவாய்ப் பயந்
திலே சர்வேசுரன் பேரில் மிகு
க்க வேண்டும்; நம்மை ஒரு
ம் நம்பவேண்டும். சர்வேசுரன்
ம் போடுகிற இரண்டு போ
மா சொல்லியிருக்கிறார். தன்
க்கப் பார்ச்சுதும் அதுகளை
ந்ருகிற சர்வேசுரனுடைய நன்
மக்கு வெறுவாய் நுக்க வேண்

காரம்.

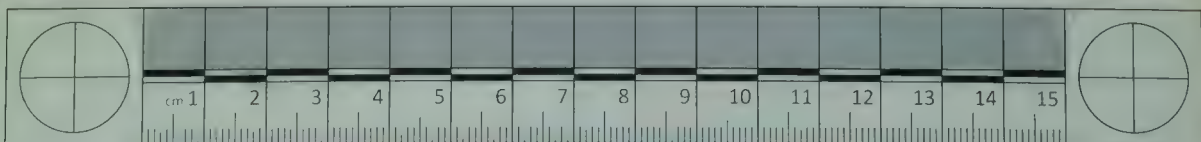
முயற்சியினாலே நமக்கு
ன் பேரில்.

முயற்சியை நாம் மேன்மே
ந்த முயற்சியினால் வரும் உ
க சொல்லிக் காட்டுவோம். ந
கு அஸ்திவாரமும் ஊற்றுமா
வதற்கும் காப்பாற்றுவதற்கும்
கனவே சொல்லியிருக்கிறோ
து எப்படியென்று ஓர் பூர்வீக
சான்னதாவது : தன் குற்றம்
டைய குற்றங்களைப் பாராம
துகொள்ளுகிறதே மெய்யான
தன்னை நோண்டிப் பார்த்தா
பிடிக்கலாம். தாழ்ச்சியை அ
ருப்பதினாலே, நம்மை நாமே
ர்த்து நமது நீசத்தனத்தையு

உ-ம் காண்டம், ந-ம் போதகம், கூ-ம் அதிகாரம். 247

ம் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் அறிந்துகொள்ள இடைவிடாமல் பிரபாசப்ப
டவேண்டும்.

அன்றியும் சகல சாஸ்திரங்களையும் ஆழந்து படித்தறிந்ததைவி
டத் தன்னை அறிந்துகொள்ளுகிறது சர்வேசுரனை அறிந்துகொள்ளுகிற
தற்கு நிச்சயமான வழிபாடென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொல்லியிரு
க்கிறார்கள். இதுக்கு அர்ச். பெர்நத்துஸ் சொல்லுகிற முகாந்தரமேதெ
ன்றால், தன்னை அறிந்துகொள்ளுகிற சாஸ்திரம் வேறெந்தச் சாஸ்திரத்
துக்கும் மேற்பட்டதாயிருக்கிறதினாலே, அதைக் கொண்டு மிகவும்
எளிதாய்ச் சர்வேசுரனை அறிந்துகொள்ளுவோம். உலக இரட்சகர் பி
றவிக் குருடன் கண்ணிலே சேற்றைப் பூசின்தன்னைத் தானே பார்க்கி
க்கிறதாய் அவனுடைய சரீரக் கண்ணையும் சர்வேசுரனை அறிந்து ஆராதி
க்கிறதாய் அவனுடைய ஆத்துமக் கண்ணையும் திறந்தாரே. இதைக்
கொண்டு நாம் இப்போது சொல்லுகிற சத்தியத்தை நமக்குப் போதி
த்தருளினாரென்று அர்ச். பொனவெந்தூர் வசனித்தார். அதைப்படியெ
ன்றால், நாம் சர்வேசுரனையும் நம்மையும் அறியாத பிறவிக் குருடராயி
ருக்கிறதினாலே, கர்த்தர் நாம் உற்பத்தியான மண்ணை நமது கண்ணி
ல் பூசி அதைத் திறந்துவிடுவார். இதினாலே முந்த முந்த நம்மை நா
மே அறிந்துகொண்டு அதின்பின் நமது கண்ணுக்குப் பார்வை தந்த
சர்வேசுரனை உயிருள்ள விசுவாசத்தோடு ஆராதிப்போமென்று மேற்
சொன்ன அர்ச். பொனவெந்தூர் வசனித்தார். விபூதித்திருநாள் அன்லாற
க்குத் திருச்சபை நமது நெற்றியில் சாம்பலைப் பூசி : மனுஷனே, நீ தூசி
யாயிருக்கிறாய், தூசியாய்ப் போவாயென்று சொல்லுகிறதல்லோ ?
இந்தச் சடங்கைக் கொண்டு திருச்சபை நமக்குப் போதிக்கிற போதக
மும் இதுவே. ஏனென்றால் இந்தச் சடங்கினாலே நாம் தூசியாயிருக்
கிறோமென்கிற சத்தியத்தை திருச்சபை நமது கண்ணுக்கு முன்பாக
வைத்துக் காட்டி நம்மை யாரென்று நாமே அறிந்துகொள்ளும்படி
செய்கின்றது. இந்த அறிவினாலே நாம் சர்வேசுரனை அறிந்துகொண்டு
அவருக்குப் பொருந்தாத பாவஞ் செய்ததினாலே, மனஸ்தாபப்பட்டு ந
மது பாவத்துக்காகத் தபசு பண்ணுகிறதற்கு இது உதவியாயிருக்
கும். ஆகையால் தன்னைத் தானே அறிந்துகொள்ளுகிறது சர்வேசுர
னை அறிந்துகொள்ளுவதற்கான வழிபாடாகும். மனுஷன் தான் உற்ப
த்தியான மண்ணையும் தனது நீசத்தனத்தையும் எவ்வளவு யோசித்து
ப் பார்ப்பானோ, அவ்வளவு சர்வேசுரனுடைய பெருமையையும் மேன்

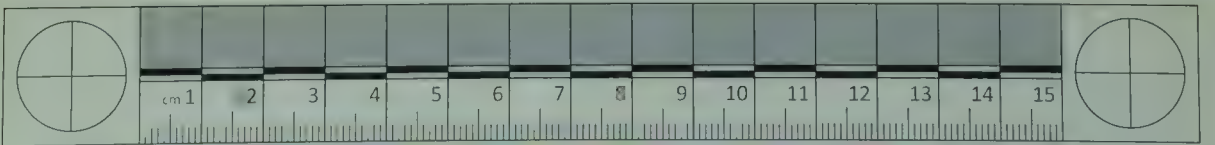

மையையும் அறிந்துகொள்வான். இதிலுல்லோ ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான இரண்டு வஸ்துவைக் கிட்டத்தில் வைத்தால், அதுகளிலுள்ள வித்தியாசம் தெளிவாய்த் தோன்றும். வெள்ளையான வஸ்துவைக் கருப்பான வஸ்துவின் கிட்டத்தில் வைத்தால், வெண்மை வெரு தெளிவாய்த் துலங்கும். இப்படியே மனுஷனெல்லாத்திலும் தாழ்ந்த வஸ்து; சர்வேசுரன் எல்லாத்துக்கும் உயர்ந்தவர்; இவ்விருவரும் முழுதும் விரோதமானவர்கள். ஆகையால் மனுஷன் தன்னை எவ்வளவு அறிந்துகொண்டு தன்னாலே தான் ஒன்றுமில்லாமையும் நிர்ப்பாக் கியமும் பாவமுமென்று எவ்வளவு நிச்சயமாய் அறிந்துகொள்ளுவானோ, அவ்வளவுக்கு நீசமும் தாழ்மையுமான தன்னைச் சினைக்கிற சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனமும் இரக்கமும் எவ்வளவென்று கண்டி கொள்ளுவான்.

அன்றியும் இவ்வளவு நிர்ப்பாக்சியமான வஸ்துவாகிய தன்பேரிலே சர்வேசுரன் அத்தனை உபகாரங்களைப் பொழிந்திருந்தாலே, மனுஷன் அவருக்கு இடைவிடாமல் நன்றியறிந்த தோற்றம் பண்ணி மனுஷர் ஒருவரொருவரைச் சகித்துக்கொள்ள வெறுவருத்தப்பட்டாலும், சர்வேசுரன் அவர்களைச் சகித்துக்கொள்ளுகிற துமல்லாமல் மனுமக்களோடிருக்கிறது தமக்கு இன்பமென்று சொன்னதைத் தியானித்து ஆச்சரியப் பட்டு மென்மேலும் அவன் இருதயம் தேவ சினைக அக்கினி சுவாலைப் பற்றி எரிவதற்கு இது தகுந்த வழிபாடாகும். கர்த்தாவே, தேவரீர் மனுஷர் பேரில் அவ்வளவு பிரியம் வைத்து அவர்களோடு தேவரீர் அவ்வளவு ஏகபந்தனமாய் ஒன்றிக்கிறதற்குக் காரணமென்ன? இதினிமித்தமாகவே சர்வேசுரனை மேன்மேலும் நன்றாய் அறிந்துகொண்டு அவனா அதிகமதிகமாய்ச் சினைகிப்பதற்காக அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் தங்களை அறிந்துகொள்ளப் பிரயாசப்பட்டார்கள். இந்நகாக அர்ச்சி, அருஸ்தின் சர்வேசுரனை நோக்கி வழக்கமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த தாவது: ஒருகாலும் மாறாதவராயிருக்கிற சர்வேசுரா, நான் என்னை அறிந்துகொள்ளவும் நான் உம்மை அறிந்துகொள்ளவும் கிருபை செய்தருளுமென்பார். அர்ச்சி, பிராஞ்சீஸ்கு: சர்வேசுரா, தேவரீர் ஆர்? நான் ஆவிர்ப்ப இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். இந்த முயற்சியைக் கொண்டு அநேக அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சர்வேசுரனை மேலான விதமாய் அறிந்துகொண்டார்கள். ஆகையால் நம்மை நாமே அறிந்துகொள்ளுகிற அறிவு சர்வேசுரனை அறிந்துகொள்ளுகிற

தற்கு நிச்சயமான வழிபாடாகும். இரண்டு எவ்வளவு தாழ்வாயோ, அவருடைய உயருவாய்; சர்வேசுரனை எவ்வளவு உன்னையும் அறிந்துகொள்ளுகூழ் பிரகாசம் நமது இருதய அடைய கண்ணுக்கு உத்தமமான மரிகைகளிலே முதலாய் நாம் வெரு வெட்கிக் கூசும்படி செய்யும். குமும்போது, முன்னே காணாத ஆண்டுபிடிப்போமல்லவோ? இவ் கதிர் நமதிருதயத்தில் படவே, நனை முதலாய்க் கண்டிபிடித்து மயமென்று தோன்றுகிற நமது நம்களைக் கண்டிபிடிப்போமென்று

அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் தங்களுக்கு தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாயிருந்ததற்கு அர்ச்சியசிஷ்டத்தனத்தில் வளரக்கணிக்கிறதிலும் அதிகமதிகமாய் வேசுரன் அவர்களுக்கு எவ்வளவு கவர்கள் கண்ணுக்கு எவ்வளவு கவதாங்கள் ஒன்றுமில்லாமையும் பாய் அறிந்துகொள்ளுவார்கள். அவர்களிடத்தில் குற்றம் குறைகளை எவ்வளவுக்குத் தாங்கள் இன்னம் கண்கிறதென்றும் தாங்கள் அதிலே ஒபிடித்தோமென்றும் நிச்சயித்துக்கள் சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தந்தாலும், இன்னம் அதைச் சரியென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுவாகியத்தையும் நீசத்தனத்தையும் பார்த்திருந்தாலும், இன்னம் அண்டென்று எண்ணிக்கொள்ளுவாவ்வளவு அறிந்திருந்தாலும், அ

தற்கு நிச்சயமான பிழிபாடாகும்; ஏனென்றால் உன்னை அறிந்துகொண்டு எவ்வளவு தாழ்வாயோ, அவ்வளவு சர்வேசுரனை அறிந்துகொண்டு உயருவாய்; சர்வேசுரனை எவ்வளவு அறிந்துகொள்ளுவாயோ, அவ்வளவு உன்னையும் அறிந்துகொள்ளுவாய். ஏனென்றால் அப்போது மோக்ஷ பிரகாசம் நமது இருதய அந்தகாரத்துக்குள் உதித்து மனுஷருடைய கண்ணுக்கு உத்தமமான புண்ணியமென்று தோன்றுகிற நங்கிரிகைகளிலே முதலாய் நாம் வெகு சூற்றங் குறைகளைக் கண்டுபிடித்து வெட்கிக் கூசும்படி செய்யும். சூரியன் கதிர் ஓர் அறையில் பிரவேசிக்கும்போது, முன்னே காணாத ஆயிரம் தூசியையும் அணுக்களையும் கண்டுபிடிப்போமல்லவோ? இவ்வண்ணமே தேவ வரப்பிரசாதத்தின் கதிர் நமது இருதயத்தில் படவே, நாம் நம்மிடத்திலுள்ள அம்பக் குறைகளை முதலாய்க் கண்டுபிடித்து மற்றவர்களுக்கு உத்தமமான புண்ணியமென்று தோன்றுகிற நமது நங்கிரிகைகளிலே ஆயிரங் சூற்றங்குறைகளைக் கண்டுபிடிப்போமென்று அர்ச்சு. பொனவெந்தூர் வசனித்தார்.

அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் தங்களை வெகு தாழ்மையாக எண்ணி வெகு தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாயிருந்ததற்குக் காரணம் இதுவே. - அவர்கள் அர்ச்சியசிஷ்டத்தனத்தில் வளர வளரத் தாழ்ச்சியிலும் தங்களைப் பிறக்கணிக்கிறதிலும் அதிகமழிகமாய் வளர்ந்துகொண்டு வந்தார்கள். சர்வேசுரன் அவர்களுக்கு எவ்வளவு ஞான வெளிச்சம் தந்து தம்மை அவர்கள் கண்ணுக்கு எவ்வளவு காட்டுவாரோ, அவ்வளவுக்கு அவர்கள் தாங்கள் ஒன்றுமில்லாமையும் பாவமுமாயிருக்கிறோமென்று தெளிவாய் அறிந்துகொள்ளுவார்கள். அவர்கள் தங்களை அறிந்துகொண்டு தங்க ளிடத்தில் சூற்றங் குறைகளை எவ்வளவு கண்டுபிடிப்பார்களோ, அவ்வளவுக்குத் தாங்கள் இன்னம் கண்டுபிடியாத சூற்றம் வெகுவாயிருக்கிறதென்றும் தாங்கள் அதிலே ஓர் அம்பப் பங்கை மாத்திரம் கண்டுபிடித்தோமென்றும் நிச்சயித்துக்கொள்ளுவார்கள். கடைசியாய் அவர்கள் சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தை எவ்வளவு கண்டுபிடித்திருந்தாலும், இன்னம் அதைச் சரியாய் தாங்கள் கண்டுபிடிக்கவில்லை யென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுவார்கள். அதுபோலே தங்கள் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் நீசத்தனத்தையும் அவர்கள் எவ்வளவு பரிசோதித்துப் பார்த்திருந்தாலும், இன்னம் அதிக நிர்ப்பாக்கியம் தங்களுடத்தில் உண்டென்று எண்ணிக்கொள்ளுவார்கள். ஏனென்றால் நாம் சர்வேசுரனை எவ்வளவு அறிந்திருந்தாலும், அவரைச் சரியாய் அறிந்துகொள்ள ஒரு

காலும் நம்மாலே முடியாது; எப்போதும் அவனை மேன்மேலும் அறிந்துகொள்ளவும் ஆச்சரியப்படவும் இடமுண்டு. அப்படியே நாமும் நம்மை எவ்வளவு அறிந்துகொண்டு எவ்வளவு நிந்தித்தாலும், இன்னம் அதிகமாய் நம்மை நாமே நிந்திப்பதற்கு எப்போதும் இடமுண்டி; நமது நிப்பாக்கியத்தை ஒருகாலும் சரியாய் அறிந்துகொள்ள நம்மாலே முடியாது. இங்கே நாம் உள்ளதுக்குக் கூட்டிச் சொல்லுகிறோமென்று எண்ணவேண்டாம்; இது மறுக்கப்படாத சத்தியமாகும்; ஏனென்றால் மனுஷன் ஒன்மீல்லாமையையும் பாவத்தையும்போலே தன்னைத் தாழ்த்த வேண்டும்; ஆனால் இப்படி மனுஷன் தன்னைத் தாழ்த்த ஒருகாலும் முடியாதென்பது நிச்சயம்.

ஒரு அர்ச்சியசிஷ்டவன் தன்னைத் தானே அறிந்துகொள்ளுகிறவரம் தர வேணுமென்று சர்வேசுரனை வேண்டிக்கொண்டு அந்த வரத்தை அடைந்தான். தன் நிப்பாக்கியத்தையும் அவலட்சணத்தையுங் கண்டு அவன் பட்ட அருவருப்பினாலே அதைப் பார்க்க முடியாமல்: ஆண்டவரே, என் நிப்பாக்கியத்தையும் அவலட்சணத்தையும் கொஞ்சமாகிலும் என் கண்ணைவிட்டு மறைக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால், நான் அவநம்பிக்கையில் விழுவேனென்று வேண்டிக்கொண்டான். அவிலாவென்னும் மகாத்துமா வெளிப்படுத்தினம்போலே, தமக்கு அறிமுகமான ஒரு புண்ணிபவதி தன்னைத் தானே அறிந்துகொள்ளுகிறவரம் தந்தருள வேணுமென்று சர்வேசுரனை அடிக்கடி வேண்டிக்கொண்டிவந்தான். ஒருநாள் சர்வேசுரன் அவருடைய கண்ணைத் திறந்து அவருடைய நிப்பாக்கியத்தை அவன் கண்ணுக்குக் காட்டியருளிநர். அவன் அதைக் கண்டு பட்ட அருவருப்பின் மிகுதியினாலே கதறிச் சொன்னதாவது: ஆண்டவரே, உமது கிருபையினாலே இந்தப் பார்வையை என்னைவிட்டு நீக்கியருளும்; இவ்வளவு அருவருப்புக்குரிய பூதத்வதப் பார்க்க என்னாலே முடியாதென்றான்.

கடைசியாய் நாம் முன்னமே சொன்னம்போலே, தேவ தாசர் தங்கள்பேரில் கொண்டிருந்த பரிசுத்த பகையும் அருவருப்பும் இதினால் உண்டாகும். என்னென்றால் அவர்கள் தங்கள் பாவத்தை யோசித்துத் தாங்கள் சர்வேசுரனுக்குச் சத்துருவும் அவருக்கு விரோதிகளுமென்று எண்ணிச் சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தை எவ்வளவு அறிந்து அதைச் சினேகிப்பார்களோ, அவ்வளவு தங்கள்பேரில் அருவருப்புக்கொ

ள்ளவர்கள். இதினால்லோ தேவரீர் எனக்கு விரோதியான சமைபோலானேனென்றார். சகட சரீர்ப் பற்றுதல் தங்கனிடத்திற் அழிந்து பிறக்கிறதென்ற களுக்கு விரோதமாய் எழும்பித்தில் அழிந்தொழுகிற இன்பத்தரவேசுரனை நாம் விட்டு அகன்று ஆளாக்கி நித்திய மகிமையை இது நமக்கு அத்தனை பொல்லாமல் நமக்குப் பொல்லாப்புச் செய்திருந்துப் பகைக்கிறது ஞாயமல்துக்கும் விரோதியான இந்தப் ப

ய-ம்

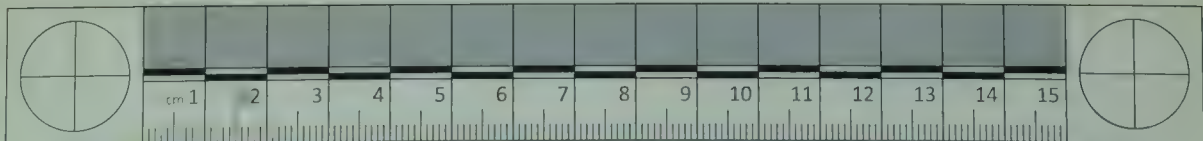
நம்மை அறிந்துகொள்ளுகிற

மற்றுப்போகாததுமே

நமக்குண்டாருவி

நம்மை அறிந்துகொள்ளுகிற

யோசனமுமுண்டு. அதென்னடாரிக்கமற்றுப் போகாததுமென்றிரு முகாந்தரமேதென்றால், என்னாலே ஒன்றும் ஆகாதென்றுனை அற்பமாகிலும் நம்பாமல் சர்வலாம் வைப்பான்; இந்த நம்பிக்கைப்பதற்குத் திராணிபுள்ளவருடையங்களைத் துவக்கி முடிக்கிறதாருகிறவர்களுக்கே உரிய அலுவலாருக்கூடாதென்றும் சர்வேசுர

ங்க முயற்சி.

தம் அவரை மேன்மேலும் அடமுண்டு. அப்படியே நாமும் வளவு சித்தித்தாலும், இன்னம் எப்போதும் இடமுண்டி; நம அறிந்துகொள்ள நம்மாலே கூட்டிச் சொல்லுகிறோமென்பதாத சத்தியமாகும்; ஏனென பாவத்தையும்போலே தன்னை மனுஷன் தன்னைத் தாழ்த்த

தானே அறிந்துகொள்ளுகிற வேண்டிக்கொண்டு அந்த வரத்தையும் அவலட்சணத்தையுங் கதைப் பார்க்க முடியாமல்: ஆ அவலட்சணத்தையும் கொஞ்ச வேண்டும்; இல்லாவிட்டால், று வேண்டிக்கொண்டான். அத்தினும்போலே, தமக்கு அறிதானே அறிந்துகொள்ளுகிற வன அடிக்கடி வேண்டிக்கொண்டனைய கண்ணைத் திறந்து அணுக்குக் காட்டியருளினார். அன் மிகுதியினாலே கடறிச் சொரபையினாலே இந்தப் பார்வை வளவு அருவருப்புக்குரிய பூதத்ரள்.

ன்னும்போலே, தேவ தாசர் தகையும் அருவருப்பும் இதனால் நங்கள் பாவத்தை யோசித்துத் அவருக்கு விரோதிகளுமென்று னத்தை எவ்வளவு அறிந்து அங்கள் பேரில் அருவருப்புக்கொ

உ-ம் காண்டம், கூ-ம் போதம், ய-ம் அதிகாரம்.

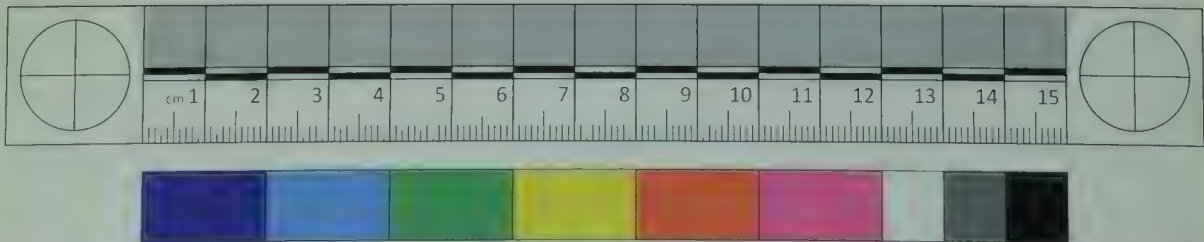
251

ள்ளவார்கள். இதிலுல்லோ யோபென்பவர் சர்வேசுரனை நோக்கித் தேவரீர் எனக்கு விரோதியானீர்; எனக்கு நானே பொறுக்கக்கூடாத சுமைபோலானேனென்றார். சகல பொல்லாப்புக்கும் ஊற்றுகிற கெட்ட சரீர்ப் பற்றுதல் தங்கலிடத்தில் இருக்கிறதென்றும் சகல பாவமும்து அறிவிருந்து பிறக்கிறதென்றும் தேவ தாசர் அறிந்துகொண்டு தங்களுக்கு விரோதமாய் எழும்பித் தங்களை உபாதிப்பார்கள். கொஞ்சத்தில் அழிந்தொழுகிற இன்பத்துக்காக அளவில்லாத நன்மையாகிய சர்வேசுரனை நாம் விட்டு அகன்றுபோகிறதற்கும் நம்மை நரகத்துக்கு ஆளாக்கி நித்திய மகிமையை இழந்துபோகிறதற்கும் காரணமாயிருந்து நமக்கு அத்தனை பொல்லாப்புகளைச் செய்து இன்னம் இடைவிடாமல் நமக்குப் பொல்லாப்புச் செய்யக் காத்திருக்கிறவனை நாம் அருவருத்துப் பகைக்கிறது ஞாயமல்லோ? உன் நன்மைக்கும் ஈடேற்றத்துக்கும் விரோதியான இந்தப் பிராண சத்துரு நீதானே.

ய-ம் அதிகாரம்.

நம்மை அறிந்துகொள்ளுகிறதிலே நாம் மனத்திடாரிக்க
மற்றுப்போகாததுமன்றிப் புதிதான பெலன்
நமக்குண்டாகுமென்று சொல்லுவது.

நம்மை அறிந்துகொள்ளுகிறதிலே, இன்னம் வேறொரு பிரயோசனமுமுண்டு. அதென்னவென்றால், இதிலே நாம் மனத்திடாரிக்கமற்றுப் போகாததுமன்றி ஸ்திரப்பட்டு உறுதிப்படுவோம். இதற்கு முகந்தாமமேதென்றால், தன்னை அறிந்துகொள்ளுகிறவன் தன்னாலே ஒன்றும் ஆகாதென்று தப்பாமல் நிச்சயித்துக்கொண்டு தன்னை அற்பமாகிலும் நம்பாமல் சர்வேசுரன் பேரில் தன் நம்பிக்கையெல்லாம் வைப்பான்; இந்த நம்பிக்கையினாலே சகலத்தையும் செய்து முடிப்பதற்குத் திராணியுள்ளவனாவான். மகா அருமையான பெரிய காரியங்களைத் துவக்கி முடிக்கிற தங்கள் பலவீனத்தை அறிந்துகொள்ளுகிறவர்களுக்கே உரிய அலுவல்; என்னென்றால் தங்களாலே ஒன்றும் ஆகக்கூடாதென்றும் சர்வேசுரனாலே மாத்திரம் சகலமும் ஆகுமென்

றும் இவர்கள் நிச்சயித்திருக்கிறதினாலே, இவர்கள் எடுத்த அலுவலைச் சர்வேசுரன் தமது அலுவலென்றெண்ணி இவர்கள் வழியாக அநிசயங் களைச் செய்தருளுவார். இதினால்லோ சர்வேசுரன் தமது தோத்திர த்துக்காக ஆபத்தம்பண்ணி வைத்த இரக்கத்துக்குரிய பாத்திரங்களி ல் தமது தோத்திரமாகிற ஆஸ்தியைக் காண்பித்தருளுவாரென்று அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார். தமது தோத்திரத்தை அதிகமாய்த் துல ங்கப்பண்ணுவதற்காக அவர் மகா பலவீனமுள்ள பாத்திரங்களில் த மது வல்லபமும் பெலமுமாகிற பொக்கிஷத்தை வைத்தருளுகிறது வ முக்கம். ஆகையால் அர்ச். சின்னப்பர் தம்மை உபாதித்துக்கொண்டிருந்த சோதனைகளைத் தம்மை விட்டு நீக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித் துக்கொண்டபோது, கர்த்தர் அவருக்குத் திருவுளம்பற்றினதாவது : நமது வரப்பிரசாதம் உனக்குப் போதும்; ஏனென்றால் நமது பெலன் பலவீனத்தினாலே விளங்குமென்றார். மகா ஆபத்துக்குரிய விபாதினையைச் சொஸ்தப்படுத்துகிற வைத்தியன் மிகுந்த மகிமை அடைவான்; அது போலே நம்மிடத்தில் எவ்வளவு பலவீனமுண்டோ, அவ்வளவுக்கு நம் மைப் பெலப்படுத்துகிற சர்வேசுரனுக்குத் தோத்திரம் உண்டாகும். மேற்சொன்ன வாக்கியத்துக்கு அர்ச். அருஸ்தீனும் அர்ச். அம்புரோசி யாரும் சொன்ன அர்த்தமிதுவே; இதினாலேதான் தங்கள் பலவீன த்தை நன்றாய் அறிந்துகொண்டு தங்களை நம்பாமல் தங்கள் நம்பிக் கையெல்லாம் சர்வேசுரன் பேரில் வைக்கிறவர்களுக்குச் சர்வேசுரன் பெலத்த ஒத்தாசை செய்தருளுவார்; தங்களைக் கனமாயெண்ணித் த ங்கள் சாமர்த்தியத்தை நம்புகிறவர்களைக் கைவிடுவார். அர்ச். பசிலி யார் சொல்லுமாப்போலே, பெரிய திருநாட்களிலே நம்மிடத்தில் பத் தியும் உருக்கமும் உண்டாருமென்று நாம் நம்பியிருந்தாலும், அதுக் காக நாம் செய்கிற ஆபத்தத்தின்பேரில் நாம் நம்பிக்கை வைக்கிறதினாலே, வழக்கமான பத்தி பற்றுதல் முதலாய் இந்தத் திருநாட்களில் நம் மிடத்திலே பிறக்கவில்லையென்று சிலவிசை கண்டிருக்கிறோம். தேவ பத்தி பற்றுதல் சர்வேசுரன் இரக்கத்தினாலே நமக்கு இலவசமாய்க் கொடுக்கிற வரமென்றும் நமது பிரயாசத்தினாலேயும் பேறுபலன்களி னாலேயும் அதை அடையக்கூடாதென்றும் நமக்குக் காட்டுவதற்காக நாம் நினைவாத சமயத்திலே சிலவிசை சர்வேசுரன் மோகூ இன்பத் தையும் மன ஆறுதலையும் நமக்கு அளித்தருளுகிறது வழக்கம். ஆகையால் நமது நிர்ப்பாக்கியத்தை அறிந்துகொள்ளுகிறதினாலே, நம்மிடத் தில் தைரியமற்றுப்போகாததுமன்றி அது அதிகரிக்கும்; ஏனென்ற

ல் அது நமது பேரினாள் நம்பிக் லாததையும் சர்வேசுரனிடத்தில் நான் பலவீனனாயிருக்கும்போது அ அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செக் ம்புரோசிபாரும் இவ்வாக்கியத்தையும் வது : என் பலவீனத்தையும் ஒண் ண்டி என்னை நான் தாழ்த்தும்போ தில் எவ்வளவு பலவீனத்தையும் நி னே, அவ்வளவுக்குச் சர்வேசுரன் த்துப் பெலப்படுவேனென்று இத

நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்தி ட ஆசாபாசங்களை அடக்கிப் புண் க்குடமோவென்றும் சிரோஷ்டர் சி அலுவலைத் தருந்த விதமாய்ச் செய் ன்றும் எப்போவாகிலும் நம்மிடத் நம்பிக்கையும் தாழ்ச்சியினாலே வரு ர்த்தனங் கொடுக்க என்னாலே ஏல தம் போதிக்கவும் இதற்கொத்த லே முடியாதென்று சொல்லுக ஆகிலும் அநந்தமுறை இந்தப் பே தென்றறிவோம்; ஏனென்றால் இ தினாலே ஆகலாமென்று நாம் நினை வழக்கம். இது ஆங்காரத்துக்கு அ காத்தென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு ல் திருப்பினால், நமக்கு வேண்டிய கிறதென்று கண்டுகொள்ளுவோம். பிரகாசமும் ஈடேற்றமுமாயிருக்கி ன்? கர்த்தர் என் சீவியத்தைக் கா சுவென்? ஓர் படை வந்து என்னை பயமில்லை; சண்டை முன்மறத்தி ம்புவென். மரண அந்தகாரத்துக்கு றோ, தேவரீர் என்னேடே கூட இரு ள்சமாட்டேனென்று தேவ சங்கீத

பாங்க முயற்சி.

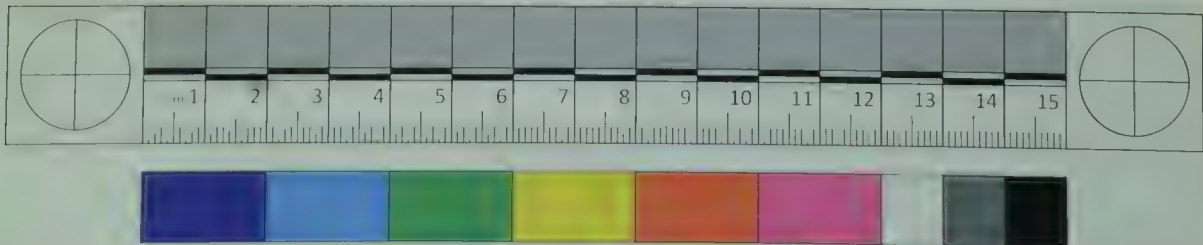
ல, இவர்கள் எடுத்த அலுவலைச்
ணி இவர்கள் வழியாக அநிசயம்
சர்வேசுரன் தமது தோத்திர
இரக்கத்துக்குரிய பாத்திரங்களி
காண்பித்தருளவாரென்று அர்
தாத்திரத்தை அதிகமாய்த் துல
லவினமுள்ள பாத்திரங்களில் த
வந்ததை வைத்தருளுகிறது வ
தம்மை உபாதித்துக்கொண்டி
கேக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்
ந் திருவுளம்பற்றினதாவது :
தம்; ஏனென்றால் நமது பெண்
மகா ஆபத்துக்குரிய விபாதிசைச்
ந்த மகிமை அடைவான்; அது
முண்டோ, அவ்வளவுக்கு நம்
புத்திரம் உண்டாகும்.
அருஸ்தீனம் அர்ச். அம்புரோசி
இருளேதான் தங்கள் பலவீன
ய்களை நம்பாமல் தங்கள் நம்பிக்
வக்கிறவர்களுக்குச் சர்வேசுரன்
நம்மனைக் கணமாபெண்ணித் த
ளக் கைவிடுவார். அர்ச். பசிலி
ருகாட்களிலே நம்மிடத்தில் பத்
நாம் நம்பியிருந்தாலும், அதுக்
ல் நாம் நம்பிக்கை வைக்கிறதின
லாய் இந்தத் திருகாட்களில் நம்
யைக் கண்டிருக்கிறோம். தேவ
ந்தினால் நமக்கு இலவசமாய்க்
சத்தினாலேயும் பேறுபலன்களி
தும் நமக்குக் காட்டுவதற்காக
சர்வேசுரன் மோகக் இன்பத்
த்தருளுகிறது வழக்கம். அகை
கொள்ளுகிறதினாலே, நம்மிடத்
அது அதிகரிக்கும்; ஏனென்ற

உ-ம் காண்டம், கூ-ம் போதகம், யு-ம் அதிகாரம்.

253

ல் அது நமது பேரினாள் நம்பிக்கையை நீக்கி நமது நம்பிக்கையெல்
லாததையும் சர்வேசுரனிடத்தில் வைக்கப்பண்ணும். இதிலுல்லோ
நான் பலவினையிருக்கும்போது, பெலனுள்ளவனையிருக்கிறேனென்
து அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். அர்ச். அருஸ்தீனம் அர்ச். அ
ம்புரோசியாரும் இவ்வாக்கியத்தை விளக்கிக் காட்டிச் சொல்லுகிறதா
வது : என் பலவினத்தையும் ஒன்றுமில்லாமையையும் அறிந்துகொ
ண்டு என்னை நான் தாழ்த்தும்போது, உயர்ந்துபோவேன் ; என்னிடத்
தில் எவ்வளவு பலவினத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் கண்டுபிடிப்பே
னோ, அவ்வளவுக்குச் சர்வேசுரன் பேரில் என் நம்பிக்கையெல்லாம் வை
த்துப் பெலப்படுவேனென்று இதற்கு அந்தமாரமுமன்றார்கள்.

நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்திக்கக் கூடுமோவென்றும் நமது கெட்
ட ஆசாபாசங்களை அடக்கிப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைய
க்கூடுமோவென்றும் சிவோஷ்டர் சிலவிசை நமக்குக் கொடுத்திருக்கிற
அலுவலைத் தழுத்த விதமாய்ச் செய்து முடிக்க நம்மாலே ஆகுமோவே
ன்றும் எப்போவாகிலும் நம்மிடத்தில் உண்டாகிற சந்தேகமும் அவ
நம்பிக்கையும் தாழ்ச்சியினாலே வருகிறதென்று நினைவாதே. பாவசங்கீ
ர்த்தனக் கொடுக்க என்னாலே ஏலாது ; தூர தேசத்தில் போய் வே
தம் போதிக்கவும் இதற்கொத்த வேறே எந்த அலுவல் செய்யவும் என்
னாலே முடியாதென்று சொல்லுகிறது தாழ்ச்சிபோலே தோன்றும்.
ஆகிலும் அந்தமுறை இந்தப் பேச்சு ஆங்காரத்தினாலே உண்டாகிற
தென்றறிவோம் ; ஏனென்றால் இந்த அலுவலெல்லாம் நமது பெலத்
தினாலே ஆகலாமென்று நாம் நினைக்கிறதினாலே இப்படிப் பேசுகிறது
வழக்கம். இது ஆங்காரத்துக்கு அடையாளம். நம்மாலே ஒன்றும் ஆ
காதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு நமது கண்களைச் சர்வேசுரனிடத்தி
ல் திருப்பினால், நமக்குவேண்டிய தைரியமும் பெலனும் உடனே வரு
கிறதென்று கண்டுகொள்வோம். இதிலுல்லோ கர்த்தர் எனக்குப்
பிரகாசமும் ஈடெற்றமுமாயிருக்கிறார் ; நான் ஆருக்குப் பயப்படுவே
ன் ? கர்த்தர் என் சீவியத்தைக் காப்பாற்றுகிறார் ; நான் ஆருக்கு அஞ்
சுவேன் ? ஓர் படை வந்து என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டாலும், எனக்குப்
பயமில்லை ; சண்டை முன்மறத்திலே முதலாய் நான் சர்வேசுரனை ந
ம்புவேன். மரண அந்தகாரத்துக்குள்ளே நான் நடந்தாலும், ஆண்டவ
ரே, தேவரீர் என்னோடே கூட இருக்கிறதினாலே, நான் ஒன்றுக்கும் அ
ஞ்சமாட்டேனென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இவ்

வாக்கியங்களிலே இராச தீர்க்கதரிசி ஒரே கருத்தை எவ்வளவு நானுவி
த வாக்கியங்களைக் கொண்டு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறான் என்று ஆச்சரி
யப்பட இடமுண்டு. தேவ சங்கீதங்களிலெல்லாம் தேவ நம்பிக்கை
யாகிற பற்றுதலை எங்கும் வருணித்திருக்கிறதென்று கண்டிருக்கிறோ
ம்; இதினாலே இராச தீர்க்கதரிசி சர்வேசுரன் பேரில் எவ்வளவு நம்பி
க்கை வைத்திருந்தானென்றும் நாமும் எவ்வளவு நம்பிக்கை வைக்க வே
னுமென்றும் தெளிவாய்க் காட்டியிருக்கின்றது. இன்னமும் தேவ ஒ
த்தாஸையைக் கொண்டு சுவரோலிக் குதிப்பேனென்று மேற்சொன்ன
தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். அதாவது, தேவ ஒத்தாஸையைக் கொண்டு
சகல விக்கினங்களையும் எதிர்த்துச்செயிப்பேனென்று இதற்கு அர்த்த
மாகும். இன்னமும் அவர் தானே சொல்லுகிறதாவது: 'விட்டிலைப்
போலிருக்கிற மனுஷனாக் கொண்டு இராசுதனாச் செய்கொள்ளுகிற
வர் சர்வேசுரன் தானே; சிங்கங்களையும் புலிகளையும் சர்வேசுரன் பேரா
லே நசுக்குவேன்; என் கையைச் சண்டைக்குப் பழக்குகிறவரும் வெ
ங்கல வில்லை முறிப்பதற்கு எனக்குப் பெலன் தருகிறவரும் அவர் தா
னே யென்றார். அவருடைய ஒத்தாஸையையும் வரப்பிரசாதத்தையும்
கொண்டு நாம் பராக்கிரமசாலிகளாவோமென்று முழு நம்பிக்கையோ
டு நிச்சயித்துக்கொள்ளலாம்.

யக-ம் அதிகாரம்.

தன்னை அறிந்துகொள்ளுகிறதினாலே வரும் வேறே
சில பிரயோசனங்களின் பேரில்.

நமது பலவீனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் கண்டு நம்மைத்
தாழ்த்துகிறதே சர்வேசுரன் நமக்குத் தமது வரங்களை அளித்துத் தே
வ வரப்பிரசாதங்களை ஏராளமாய் நமதுபேரில் பொழிவதற்கு நாம் செ
ய்யக்கூடுமான பிரதான வழிபாடுகளில் ஒன்றாகும். இதினாலே அர்ச்.
சின்னப்பர் சொல்லுகிறதாவது: இயேசுநாதருடைய பெலன் என்னி
டத்தில் நிலைக்கொள்ளும் பொருட்டு என் பலவீனத்தின் பேரில் சர்
தோஷமாய் மகிமை பாராட்டுவேனென்றார். இன்னமும் என் பலவீ

னத்தின் பேரில் நான் பிரியப்படு
பேரில் அர்ச். அம்பிரோசியார் வி
தாவது: கிறிஸ்துவன் மகிமை பா
க் கொண்டு மாத்திரம் மகிமை பா
ன் சர்வேசுரன் சமூகத்தில் பெரிய
சி நிலத்தின் பேரில் இன்பமான
ளினர்; அது பலவீனப்பட்டிருந்த
று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியி
வாக்கியத்தை வியாக்கியானித்துச்
த்துமமாகிற தமது காணியாட்சி
ளமான மழையை எப்போது பொ
லவீனப்பட்டிருக்கும்போதுதான்
ன் பலவீனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்
போது, சர்வேசுரன் அவனைப் ப
தாலும் வரங்களாலும் அவனை நி
ர்ப்பாக்கியத்தையும் காயத்தையும்
காட்டுவானே, அவ்வளவுக்கு மற்ற
னுக்குச் சகாயம் பண்ணுவார்கள்.
நீசத்தனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்
வேசுரனுக்கு முன்பாகத் தன்னை
வ்வளவுக்குச் சர்வேசுரன் அவன்
சாதங்களின் வற்றாத திரவியப் பெ
மாய்ப் பொழிந்தருளுவார். இதிலு
திடாரிக்கக் கொடுப்பவரும் ஒன்று
லன் கொடுப்பவரும் அவர்தானே
தரிசி வசனித்தார்.

இந்த முயற்சியினாலே நாம்
னங்களையும் சுருக்கமாய்ச் சொல்
அறிந்துகொள்ளுகிறது எல்லாத்த
நிச்சயித்துச் சொல்லுகிறோம். அ
னையில் இந்த அந்தத் தாமதமாய்
நீக்குகிறதற்கான பரிகாரம் என்ன
கு எப்போதும் நாம் சொல்லக்கூ

ஒரே கருத்தை எவ்வளவு நாலு
படுத்தியிருக்கிறான். ஆச்சரி
யுள்ளெல்லாம் தேவ நம்பிக்கை
ருக்கிறதென்று கண்டிருக்கிறோ
வோசரன் பேரில் எவ்வளவு நம்பி
எவ்வளவு நம்பிக்கை வைக்க வே
ருக்கின்றது. இன்னமும் தேவ ஒ
ருதிப்பேனென்று மேற்சொன்ன
தேவ ஒத்தாசையைக் கொண்டு
சயிப்பேனென்று இதற்கு அர்த்த
சொல்லுகிறதாவது : விட்டிலைப்
இராசுதரைச் செய்கொள்ளுகிற
புழைகளையும் சர்வேசரன் பேரா
ண்டைக்குப் பழக்குகிறவரும் வெ
ப்பெலன் தருகிறவரும் அவர் தா
சையையும் வரப்பிரசாதத்தையும்
வோமென்று முழு நம்பிக்கையோ

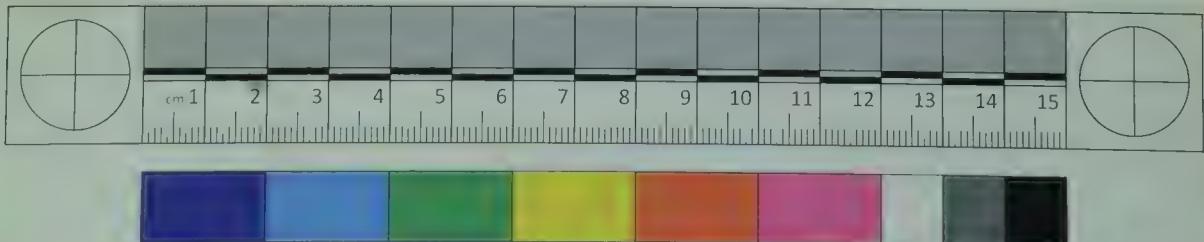
யுதிகாரம்.

கிறதினாலே வரும் வேறே
யுள்ளின் பேரில்.

பாக்கியத்தையும் கண்டு நம்மைத்
தமது வரங்களை அளித்துத் தே
மதுபேரில் பொழிவதற்கு நாம் செ
ய்யில் ஒன்றாகும். இதிலே அர்ச்.
வோசநாதருடைய பெலன் என்னி
யென் பலவீனத்தின் பேரில் சந்
னன்றார். இன்னமும் என் பலவீ

னத்தின் பேரில் நான் பிரியப்படுகிறேனென்றார். இவ்வாக்கியத்தின்
பேரில் அர்ச். அம்புரோசியார் வியாக்கியானம்பண்ணிச் சொல்லுகிற
தாவது : கிறிஸ்துவன் மகிமை பாராட்ட வேணுமானால், தாழ்ச்சியை
க் கொண்டு மாத்திரம் மகிமை பாராட்ட வேண்டும் ; இதிலே அவ
ன் சர்வேசரன் சமூகத்தில் பெரியவனானேன்றார். உமது காணியாட்
சி நிலத்தின் பேரில் இன்பமான மழையை ஏராளமாய்ப் பொழிந்தரு
ளினீர் ; அது பலவீனப்பட்டிருந்தது ; அதைப் பெலப்படுத்தினீர்
ஒன்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அர்ச். அருஸ்தீன் இவ்
வாக்கியத்தை வியாக்கியானித்துச் சொல்லுகிறதாவது : சர்வேசரன் ஆ
த்துமமாகி தமது காணியாட்சி நிலத்தில் வரப்பிரசாதமாகி ஏரா
ளமான மழையை எப்போது பொழிவானென்றெண்ணுகிறாய் ? அது ப
லவீனப்பட்டிருக்கும்போதுதான் பொழிவார். அதாவது, மனுஷன் த
ன் பலவீனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் நன்றாய் அறிந்துகொள்ளும்
போது, சர்வேசரன் அவனைப் பலப்படுத்தித் தமது கிருபாகடாக்ஷத்
தாலும் வரங்களாலும் அவனை நிறப்புவார், தரித்திரனொருவன் தன் நி
ர்ப்பாக்கியத்தையும் காயத்தையும் மற்றவர்களுக்கு எவ்வளவு திறந்து
காட்டுவானோ, அவ்வளவுக்கு மற்றவர்கள் அவன் பேரில் இரங்கி அவ
னுக்குச் சகாயம் பண்ணுவார்கள். இவ்வண்ணமே கிறிஸ்துவன் தன்
நீசத்தனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் நன்றாய் அறிந்துகொண்டு சர்
வேசரனுக்கு முன்பாகத் தன்னை எவ்வளவு தாழ்த்தி நிந்திப்பானோ, அ
வ்வளவுக்குச் சர்வேசரன் அவன் பேரில் இரக்கமாகித்தமது வரப்பிர
சாதங்களின் வற்றாத திரவியப் பொக்கிஷங்களை அவன் பேரில் ஏராள
மாய்ப் பொழிந்தருளுவார். இதிலுல்லோ களைத்துப்போனவனுக்குத்
திடாரிக்கக் கொடுப்பவரும் ஒன்றுஞ் செய்யக்கூடாதவர்களுக்குப் பெ
லன் கொடுப்பவரும் அவர்தானே யென்று இசையிசைன்னூர் தீர்க்க
தரிசி வசனித்தார்.

இந்த முயற்சியினாலே நாம் அடையக்கூடுமான சகல பிரயோச
னங்களையும் சுருக்கமாய்ச் சொல்லிக் காட்டுகிறதற்காக நம்மை நாமே
அறிந்துகொள்ளுகிறது எல்லாத்துக்கும் பொதுவான பரிசாரமென்று
நிச்சயித்துச் சொல்லுகிறோம். நாம் செய்துவருகிற ஞான சம்பாஷ
னையில் இந்த அந்தத் தாறுமாறு என்னத்தினாலே வருகிறது? அதை
நீக்குகிறதற்கான பரிசாரம் என்னவென்று கேட்கிற பல கேள்விகளுக்
கு எப்போதும் நாம் சொல்லக்கூடுமான மறுமொழியாவது : தன்னை

அறிந்துகொள்ளாததினாலேதான் இந்தத் தாறுமாறெல்லாம் உண்டா கின்றது ; தன்னை அறிந்துகொள்ளுகிறதே இந்தத் தாறுமாறை நீக்கு வதற்கு நல்ல பரிசாரமென்று சொல்லலாம். இப்படியே நமது சகோ தரர் பேரில் நம்மிடத்தில் எழும்புகிற நியாயமற்ற கெட்ட எண்ணம் எதினாலே உண்டாகிறதென்று கேட்டால், தன்னை அறிந்துகொள்ளா ததினாலே அது உண்டாகிறதென்று சொல்லுவோம் ; ஏனென்றால் நீ உன்னைத்தானே நன்றாய் அறிந்துகொள்ள அக்கறையோடு பிரயாசப் பட்டுக்கொண்டு வந்தால், உன் நிர்ப்பாக்கியத்தை நீயே யோசித்து அ தற்காக அடிகிறதற்குப் போதுமான வேலையுண்டு ; மற்றவர்களுடைய குற்றங் குறைகளை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதற்கு முதலாய் உனக்கு நேரம் இராது. உன் சகோதரரோடு கண்டிப்பாய்ப் பேசி அவர்களுக்குக் குத்துகிற வார்த்தை சொல்லுகிறாயே. இதற்குக் காரணமென்ன வென்று கேட்டால், உன்னை நீயே அறிந்துகொள்ளாமலிருப்பது இத ற்குக் காரணமென்று சொல்லுவோம் ; ஏனென்றால் நீ உன்னைச் சரி யாய் அறிந்துகொண்டு நீ சகலருக்கும் தாழ்ந்தவனென்றும் மற்றவர்க ள் உனக்கு மேற்பட்டவர்களென்றும் நிச்சயித்திருந்தால், அவர்களை இப்படிப் பேச உனக்குத் துணிவு வராது. இந்த அந்தக் காரியத்தை மற்றவர்கள் எனக்கு ஏன் கொடுக்கவில்லை ? ஏன் இப்படி என்னை நட த்துகிறார்களென்கிற முறைப்பாடும் தகாத போக்கும் உன் மனசில் பி றந்தால் ; இதற்குக் காரணமென்ன ? நாம் மேற்சொன்னதே இதற்குக் காரணமென்பது நிச்சயம். இந்த அந்தச் சோதனை வந்து உன்னை உ பாதிக்கும்போது, உன் மனம் கலங்கி மிதமிஞ்சி மனஞ் சோர்ந்து வா கிகிறாயே ; அடிக்கடி நீ ஒரே சூற்றத்தில் விழுகிறதைக் கண்டு அவநம் பிக்கைப்படுகிறாயே ; இதுவெல்லாம் எதினாலே வருகிறதென்று நினை க்கிறாய் ? உன்னை நீயே அறிந்துகொள்ளாததினாலே வருகிறதென்று சொல்லுகிறோம் ; ஏனென்றால் நீ தாழ்ச்சியுள்ளவனாயிருந்து உன் இ ருதயம் எவ்வளவு கெட்டுப்போயிருக்கிறதென்று நன்றாய் அறிந்திருந் தால், இதற்காக நீ மனங்கலங்கவுமாட்டாய் ; மனத் திடாரிக்கமற்றுப் போகவுமாட்டாய். மனத் திடாரிக்கமற்றுப்போகாததும்நீ இன்னம் இதைவிட அதிக சோதனை உனக்கு வராததினாலேயும் அதிக கனமா ன சூற்றத்திலே நீ விழாததினாலேயும் ஆச்சரியப்படுவாய் ; கனமான தாறுமாறுகளில் நீ விழுந்து கெட்டுப்போகாதபடிக்குத் தமது கையா லே உன்னைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற சர்வேசுரனை இடைவிடாமல் புகழ்ந்து பாராட்டுவாய். அவர் ஒரு நிமிஷம் உன்னைத் தாங்காமல் வி

உ-ம் காண்டம், ந-ம்

ட்டுவிட்டால், நீ சகல தாறுமாறையும் பது மறுக்கப்படாத சத்தியமல்ல சூத்தம் நிறைந்த சாலகமாகிய உ லாமல் வேறே என்ன புறப்படும் கிய உன் ஆத்துமத்திலிருந்து து கிலும் வெளிப்படக்கூடுமோ ? க யத்தில் சாபிக்கப்பட்ட பழமல்ல தினலல்லோ நாம் தூசியாயிருக்க னென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல் பேரில் அர்ச். அஞ்சேல்மூ சொல் டித்துக்கொண்டிப்போனால், இதின் முன்டோவென்றார். ஆகையால் மும் சாந்தகுணமும் கீழ்ப்படித றுத்தலுமுள்ளவனாயிருப்பதற்காக அறிந்துகொள்ளுகிறதே இதற்காக ள் சகல ஞான நோய்க்கும் இது கொள்ளக்கடவாய்.

அர்ச். பிராஞ்சீல்கு போர்ஷ் வர்த்தமானமாவது : அவர் ஒரு ந னமே அவருக்குக் கினைகமாயிருந்த பட்டான். அவர் முன்னமே அது லாமல் மகா நிர்ப்பாக்கியமான அ வெருவாய் அங்கலாய்த்துக்கொஞ் தை விசாரித்துக்கொள்ள வேண்டு அர்ச்சியசிஷ்டவர் ம்லர்ந்த முகத் தாவது : நம்மைப் பற்றி நீர் கஸ்திப் துபோலே, நாம் ஒன்றுமில்லாத னென்றால் நாம் ஓரிடத்தில் போ னை அங்கே அனுப்புகிறதுண்டு ; வில்லாமல் ஆபத்தம்பண்ணிவை ரியக்காரன் ஆவென்று அந்தத் து கியசிஷ்டவர் சொன்னதாவது : நம் றிவும் நமது பாவத்தின் நிமித்தம்

தத் தாறுமாறெல்லாம் உண்டா
றதே இந்தத் தாறுமாறை நீக்கு
லாம். இப்படியே நமது சகோ
ந நியாயமற்ற கெட்ட எண்ணம்
டால், தன்னை அறிந்துகொள்ளா
சொல்லுவோம்; ஏனென்றால் நீ
ள்ள அக்கறையோடு பிரயாசப்
பாக்கியத்தை நீயே யோசித்து அ
வேலையுண்டு; மற்றவர்களுடை
பார்ப்பதற்கு முதலாய் உனக்கு
கண்டிப்பாய் பேசி அவர்களுக்கு
றயே. இதற்குக் காரணமென்ன
அறிந்துகொள்ளாமலிருப்பது இத
ம்; ஏனென்றால் நீ உன்னைச் சரி
ம் தாழ்த்தவென்றும் மற்றவர்க
ம் நிச்சயித்திருந்தால், அவர்களை
ராது. இந்த அந்தக் காரியத்தை
தில்லை? ஏன் இப்படி என்னை நட
தகாத போக்கும் உன் மனசில் பி
நாம் மேற்சொன்னதே இதற்குக்
அந்தச் சோதனை வந்து உன்னை உ
கி மிதமிஞ்சி மனஞ் சோர்ந்து வா
தில் விழுகிறதைக் கண்டு அவநம்
எதினாலே வருகிறதென்று நினை
ள்ளாததினாலே வருகிறதென்று
ராமச்சியுள்ளவனுமிருந்து உன் இ
க்கிறதென்று நன்றாய் அறிந்திருந்
ட்டாய்; மனத் திடாரிக்கமற்றுப்
மற்றுப்போகாததுமன்றி இன்னம்
வராததினாலேயும் அதிக கனமா
ம் ஆச்சரியப்படுவாய்; கனமான
ப்போகாதபடிக்குத் தமது கையா
கிற சர்வேசுரனை இடைவிடாமல்
நிமிஷம் உன்னைத் தாங்காமல் வி

ட்டுவிட்டால், நீ சகல தாறுமானிலும் விழுந்து கெட்டுப்போவாயென்
பது மறுக்கப்படாத சத்தியமல்லோ? சகல தூர்க்குணங்களாகிற அ
சுத்தம் நிறைந்த சாலகமாயிய உன் இருதயத்திலிருந்து தூர்க்குணமல்
லாமல் வேறே என்ன புறப்படும்? கஷ்டம் நிறைந்த குப்பைக் குழியா
கிய உன் ஆத்துமத்திலிருந்து தூர்க்கந்த நற்றமல்லாமல் வேறே ஏதா
கிலும் வெளிப்படக்கூடுமோ? சாபிக்கப்பட்ட மரமாகிய உன் இருத
யத்தில் சாபிக்கப்பட்ட பழமல்லாமல் வேறே பழம் பழுக்குமோ? இ
தினாலல்லோ நாம் தூசியாயிருக்கிறதைச் சர்வேசுரன் நினைவுகூர்ந்தா
றொன்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இவ்வாக்கியத்தின்
பேரில் அர்ச்சு. அஞ்சேஸ்வர சொல்லுகிறதாவது: தூசியைக் காற்று அ
டித்துக்கொண்டுபோனால், இதினிமித்தம் ஆச்சரியப்படுகிறதற்கு இட
முண்டோவென்றார். ஆகையால் உன் சகோதரர் பேரில் பிறசினேக
மும் சாந்தகுணமும் கீழ்ப்படிதலும் பொறுமையும் சகலத்திலும் ஒ
றுத்தலுமுள்ளவனாயிருப்பதற்கான வழிபாடேதென்றால், உன்னை நீ
அறிந்துகொள்ளுகிறதே இதற்கான வழிபாடாகும்; உன்னிடத்திலுள்
ள் சகல ஞான நோய்க்கும் இதுவே தருந்த ஓளவீதமென்று அறிந்து
கொள்ளக்கடவாய்.

அர்ச்சு. பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஷியா சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிற
வர்த்தமானமாவது: அவர் ஒரு நாள் பயணஞ் செய்யும்போது, முன்
னமே அவருக்குச் சினேகமாயிருந்த ஓர் வம்மிஷபதி அவருக்கு எதிர்ப்
பட்டான். அவர் முன்னமே அதுபவித்த சுக சௌக்கியம் ஒன்றுமில்
லாமல் மகா நிர்ப்பாக்கியமான அந்தஸ்திலிருக்கிறதை அவன் கண்டு
வெகுவாய் அங்கலாய்த்துக்கொஞ்சமாகிலும் உமது சரீர சௌக்கியத்
தை விசாரித்துக்கொள்ள வேனுமென்று சொன்னான். அதுக்கு அந்த
அர்ச்சியசிஷ்டவர் மலர்ந்த முகத்தோடு அவனை நோக்கிச் சொன்ன
தாவது: நம்மைப் பற்றி நீர் கஸ்திப்பட வேண்டியதில்லை; நீர் நினைக்கிற
துபோலே, நாம் ஒன்றுமில்லாத நிர்ப்பாக்கியமான பரதேசியல்ல; ஏ
னென்றால் நாம் ஓரிடத்தில் போய்ச் சேருமுன்னே, ஒரு காரியக்கார
னை அங்கே அனுப்புகிறதென்று; அவன் சகலத்தையும் நமக்குக் குறை
வில்லாமல் ஆயத்தம்பண்ணிவைப்பானென்றார். அப்போது இந்தக் கா
ரியக்காரன் ஆரென்று அந்தத் துரைமகன் கேட்டான். அதற்கு அர்ச்சு
சியசிஷ்டவர் சொன்னதாவது: நம்மை நாமே அறிந்துகொள்ளுகிற அ
றிவும் நமது பாவத்தின் நிமித்தம் நரக அக்கினைக்குப் பாத்திரமானோ

மென்கிற நினைவுந்தான் இந்தக் காரியக்காரன்; நீய் எந்த இடத்தில் போய்ச் செந்தாலும், தங்குகிறதற்கு எவ்வளவு அவந்தரையான இடம் அகப்பட்டாலும், மேற்சொன்ன நினைவைக் கொண்டு நாமிருக்க வேண்டிய அந்தஸ்துக்கு எப்போதும் மேலாயிருக்கிறோமென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறோமென்றார்.

அர்ச், தொமினீக்கு சபை சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கும் ஓர் வர்த்தமானமாவது: உத்தம தேவ தாசரான ஓர் சந்நியாசியார் அர்ச். தொமினீக்கு சபையிலுட்பட்ட அர்ச். மர்கரீத்தம்மானோடு ஒரு நாள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, அவர் சொன்னதாவது: பூர்வீக வனவாசிகள் சர்வேசுரன் கண்ணுக்குப் பிரியமுள்ளவர்களாகிச்சகல வித தேவ பிரசாதங்களும் தங்களுக்கு வரும்படியாய் அவர்கள் நடந்த பாதையை எனக்குக் காட்ட வேணுமென்று அந்த முறை சர்வேசுரனைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு வந்தேன்; ஓர் நாள் இராத்திரி நான் நித்திரை போகும்போது, தங்க எழுத்து எழுதியிருந்த ஓர் புத்தகம் எனக்கு முன்னே இருக்கிறதாகக் காட்சியில் கண்டேன்; எழுந்திருந்து வாசியென்கிற ஒரு சத்தத்தைக் கேட்டு விழித்து உடனே எழுந்திருந்து வாசிக்கும்போது, அதிலே எழுதியிருந்த தேவ திரு வாக்கியமாவது: சர்வேசுரனைச் சினேகிக்கிறதும் தங்களைத் தாங்களே நிந்திக்கிறதும் வேறொருவரையும் நிந்தியாமலும் அவர்கள் பேரில் கெடுதலான எண்ணங்கொள்ளாமலும் இருக்கிறதமே பூர்வீக வனவாசிகளுடைய புண்ணிய சாங்கோபாங்கமென்று எழுதியிருந்தது; இதை வாசித்த உடனே காட்சி மறைந்து போனதென்றார்.

யஉ-ம் அதிகாரம்.

நம்மை நாமே அறிந்துகொள்ளுகிற முயற்சியைச் செய்து பழகுகிறது எவ்வளவு கனமான காரியமென்று சொல்லுவது.

நம்மை நாமே அறிந்துகொள்ளுகிற முயற்சியைச் செய்து பழகுகிறது எவ்வளவு கனமான காரியமென்று நாம் இதுவரையில் சொன்

ன்னைக் கொண்டு அறிந்துகொண்டிருக்கிறோம். கா வருத்தமான சாஸ்திரம் எவ்வளவு கனமான விளங்கின எழு ஞானிகளுக்குள் தில் கேட்டதற்குத் தன்னைத்திலும் வருத்தமான சாஸ்திரமானதை நாம் கற்றறியாதபடிக்குச் சபண்ணுமென்றான். இதனியித்தன்கிற பேர்போன சலோபம் பூர்த்து. இன்னம் வேறோர் ஞான கற்றுக்கொடுப்பதற்காக உன்னேக்கமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு வருகின்ற காரியத்தில் போதித்த ஸ்திரிகள் சொன்ன புத்தியை எவ்வளவு காரியத்தில் இவர்கள் சொன்ன புத்தியில்லை, மனுஷர் கற்றறிந்த தன்னைத் தானே அறிந்துகொண்டிருக்கிறோம். ரயோசனமுள்ள கலைக்கியானமென்றிருக்கிற தீர்மானித்தார்கள். அவரானம் பூமியின் குணங்களைக் கள் அசைந்தாடுகிற விதத்தையுடன் வல்லபத்தையும் கற்றுக்கொண்டனம் எண்ணுகிறார்கள்; ஆகையின்கிற அறிவு இதுக்கு மேலானமான அறிவு. அர்ச். சின்னப்பர் மெல்லாம் நம்மை ஆங்காரிகளாக ந்துகொள்ளுகிற சாஸ்திரம் நம்மக்குமென்றார். இதனியித்தமாக முயற்சி செய்துகொண்டுவர வேதாக்கள் ஸ்திரமாய்ப் போதித்த நம் குறைகளை உற்றுப்பார்க்கிற மாயிருக்கிறதினாலே, அதை மேல்களுக்கு இன்பமாகத் தோன்றுகிறிலே வெகு நேரம் செலவழிக்க அவர்களைக் கடிந்துகொள்ளுகிற

பாங்க முயற்சி.

பக்காரன்; நீர் எந்த இடத்தில்
எவ்வளவு அவந்தரையான இட
னைவைக் கொண்டு நாமிருக்க வே
மேலாயிருக்கிறோமென்று நிச்சயி
:

திரத்தில் எழுதியிருக்கும் ஓர் வ
சரான ஓர் சந்தியாகியார் அர்ச்.
சு. மர்கீத்தம்மாளோடு ஒரு நாள்
சொன்னதாவது: பூர்வீக வனவா
யெழுள்ளவர்களாகிச்சகல வித தே
படியாய் அவர்கள் நடந்த பாதை
ய அந்த முறை சர்வேசுரனைப் பி
ர் நாள் இராத்திரி நாள் நித்திரை
கியிருந்த ஓர் புத்தகம் எனக்கு மு
ண்டேன்; எழுந்திருந்து வாசியெ
டுத்து உடனே எழுந்திருந்து வாசி
தேவ திரு வாக்கியமாவது: சர்
ராத் தாங்களே நிந்திக்கிறதும் வே
கள் பேரில் கெடுதலான எண்ண
ர்வீக வனவாசிகளுடைய புண்ணி
ருந்தது; இதை வாசித்த உடனே

பு——

திகாரம்.

என்கிற முயற்சியைச் செய்து

னமான காரியமென்று

வது.

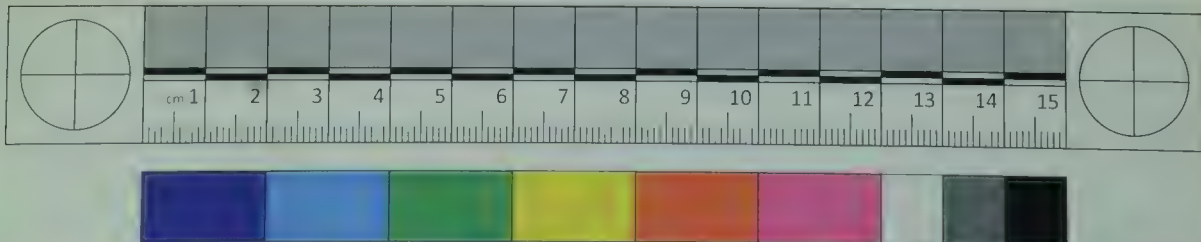
என்கிற முயற்சியைச் செய்து பழ

மென்று நாம் இதுவரையில் சொன்

உ-ம் காண்டம், கூ-ம் போதகம், டெ-ம் அதிகாரம்.

259

ன்னைக் கொண்டு அறிந்துகொள்ளலாம். கற்றுக்கொள்ளுகிறதற்கு ம
கா வருத்தமான சாஸ்திரம் எதுவென்று பூர்வீக கிரேஸ்தேசத்தில்
விளங்கின ஏழு ஞானிகளுக்குள்ளே ஒருவனை தாலேசென்பவனிடத்
தில் கேட்டதற்குத் தன்னைத்தானே அறிந்துகொள்ளுகிறது சகலத்
திலும் வருத்தமான சாஸ்திரமாகும்; என்னென்றால் இந்தச் சாஸ்திரத்
தை நாம் கற்றறியாதபடிக்குச் சுயசினேகம் இடைவிடாமல் விக்கினம்
பண்ணுமென்றான். இதனியித்தமாக உன்னை நீயே அறிந்துகொள்ளே
ன்கிற பேர்போன சுலோபம் பூர்வீக சாஸ்திரிகளுக்குள் வழங்கி வந்
தது. இன்னம் வேறோர் ஞான சாஸ்திரி ஞானத்தைச் சுருக்கமாய்க் க
ற்றுக்கொடுப்பதற்காக உன்னோடு குடியிருவன்கிற வாக்கியத்தை வழ
க்கமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு வருவான். ஆனால் அஞ்ஞான சாஸ்திரி
கள் இது காரியத்தில் போதித்த போதகத்தை விட்டுக் கிறிஸ்துவ சா
ஸ்திரிகள் சொன்ன புத்தியை எடுத்துக் காட்டக் கடவோம். இது கா
ரியத்தில் இவர்கள் சொன்ன புத்தி மிகவு் மேலானதென்பதற்குச் சந்
தேகமில்லை. மனுஷர் கற்றறிந்த சகல கல்வி கலைக்கியானங்களைவிடத்
தன்னைத் தானே அறிந்துகொள்ளுகிறது மேலான கல்வியென்றும் பி
ரயோசனமுள்ள கலைக்கியானமென்றும் அர்ச். அகுஸ்தினும் அர்ச். பெ
ர்நாதுகம் தீர்மானித்தார்கள். அர்ச். அகுஸ்தின் சொல்லுகிறதாவது:
வானம் பூமியின் குணங்களை விளக்கிக் காட்டி வான மண்டலங்
கள் அசைந்தாடுகிற விதத்தையும் கிரகங்களின் ஓட்டத்தையும் அதி
ன் வல்லபத்தையும் கற்றுக்கொடுக்கிற சாஸ்திரத்தை மனிதர் வெகு
கனமாய் எண்ணுகிறார்கள்; ஆனால் தன்னைத் தானே அறிந்துகொள்
ளுகிற அறிவு இதுக்கு மேலான சாஸ்திரம், இதைவிடப் பிரயோசன
மான அறிவு. அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே, மற்றச் சாஸ்திர
மெல்லாம் நம்மை ஆங்காரிகளாக்கிக் கெடுக்கும்; ஆனால் நம்மை அறி
ந்துகொள்ளுகிற சாஸ்திரம் நம்மைத் தாழ்த்தி நம்மை நல்லவர்களாக்
குமென்றார். இதனியித்தமாக நாம் செபத்தியான நேரத்தில் இந்த
முயற்சி செய்துகொண்டுவர வேணுமென்று ஞானசீவிய கிரந்தகர்த்
தாங்கள் ஸ்திரமாய்ப் போதித்திருக்கிறார்கள். அன்றியும் தங்கள் குற்
றங் குறைகளை உறுப்பார்க்கிறது தங்களுக்குப் பொருந்தாத காரிய
மாயிருக்கிறதினாலே, அதை மேலெழுந்த வாரியாய்ப் பார்த்தபின் தங்
களுக்கு இன்பமாகத் தோன்றுகிற யாதொரு பத்திக்கடுத்த தியானத்
திலே வெகு நேரம் செலவழிக்கிறவர்கள் மோசம் போகிறார்களென்று
அவர்களைக் கடிந்துகொள்ளுகிறார்கள். தங்களுக்குத் தாங்களே பொரு

ந்தாதவர்களாயிருக்கிறதைக் கண்டு வெட்கப்பட்டு அவலட்சணமான பெண் முகக் கண்ணாடியிலே தன்னை ஒருகாலும் பாராதிருப்பதுபோலே இவர்களும் அவலட்சணமான தங்கள் சூற்றங் குறைகளை உற்றுப் பாராமலிருப்பார்கள். இதினியித்தம் சர்வேசுவரன் பேராலே அர்ச்சு. பெர்ந்தால் சொல்லுகிறதாவது ; மனுஷனே, நீ யாரென்று உற்று விசாரித்தால், நமக்குப் பிரியப்படுவாய், உனக்கு நீ தானே அருவருப்புள்ளவனாவாய் ; ஆனால் நீ உன்னை உற்று விசாரியாததினாலே, நீ உன் பேரில் பிரியப்பட்டு நமக்குப் பிரியமில்லாதவனாய் போகிறாய். ஆனால் நமக்கும் உனக்கும் நீ பிரியப்படாத காலம் வரும் ; நீ பாவஞ் செய்ததினாலே, அப்போது நமக்குப் பிரியப்படாமற் போவாய் ; உனக்கு நீ தானே சித்திய கேட்டாட வருவித்துக்கொண்டதினாலே, உன்பேரிலும் பிரியப் படாமற் போவாயென்றார்.

அர்ச்சு. கிரேகோரியார் இவ்விஷயத்தில் சொல்லுகிறதாவது : சிலர் உண்டு ; இவர்கள் சர்வேசுவரனுக்கு ஊழியம் பண்ணத் துவக்கிச் சில புண்ணியக் கிரிகைகளைச் செய்தமாத்திரத்திலே, நாங்கள் அர்ச்சியிஷ்டுவர்களாய்ப் போனோமென்றெண்ணுகிறார்கள். இவர்கள் தாங்கள் செய்கிற நன்மையை உற்றுப்பார்த்துத் தாங்கள் இதுக்குமுன் கட்டிக் கொண்ட பாவத்தை முழுதும் மறந்துபோகிறார்கள் ; தாங்கள் இப்போது கட்டிக்கொள்ளுகிற பாவத்தை முதலாய்ச் சிலவிசை இவர்கள் பார்க்கிறதில்லை. ஆனால் மெய்யான புண்ணியவான்கள் நடக்கிற விதம் இதற்கு முழுதும் விரோதமாயிருக்கும் ; ஏனென்றால் அவர்கள் புண்ணியமும் நற்கிரிகைகளும் நிறைந்திருந்தாலும், தங்களிடத்தில் கெடிக் கலாயிருக்கிறதை மாத்திரம் உற்றுப்பார்த்துத்தங்கள் சூற்றங் குறைகளின்பேரில் இடைவிடாமல் கண்ணுண்டாயிருப்பார்கள். இவ்விருவகைப்பட்டவர்களும் நடக்கிற வித்தியாசத்துக்குத் தக்கது இவர்களுடைய நடக்கையும் வித்தியாசமாயிருக்கும் ; ஏனென்றால் தங்கள் குறைகளைக் கண்டு தங்களைத் தாழ்த்துகிறவர்கள் தங்களிடத்திலுள்ள புண்ணியத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவார்கள் ; தங்களிடத்திலுள்ள புண்ணியத்தைப் பார்க்கிறவர்கள் தங்களைக் கனமாயெண்ணித் தங்கள் ஆங்காரத்தினாலே அதை இழந்துபோய் கெட்டுப்போவார்கள். ஆகையால் தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள் தங்களிடத்திலுள்ள சூற்றங் குறைகளையோசிப்பதினாலே பிரயோசனப்படுவார்கள் ; ஆங்காரிகள் தங்களிடத்திலுள்ள நன்மையை யோசிப்பதினாலே அதைத் தங்களுக்குத் தின

மையாக்கிக்கொள்ளுவார்கள். சாரங்கே சொல்லுகிறதற்கு அத்தவருல்லதாயிருந்தாலும், அவருடைய மும் ; சில நஞ்சு எவ்வளவு கெடுதலாய் மாய்ப் புடம் போட்டுத் தகுந்த ஒளவுத்தமாகும். இவ்விஷயத்தில் தாவது ; பசாசு உன் நற்கிரிகைகளை டத்தில் வீண் மகிமையை எழுநினைவுகூர்ந்து இந்தச் சோதனை னப்பர் தாம் கண்ட மேலான மைக் கொண்டு செய்வித்த ஆச்சு காரம் எழும்பாதபடிக்கு ஐயோ னேனே ; இயேசுகாதருடைய சிவனெயென்று நினைத்துக்கொள்ளுவதைக்குக் கலாபம் பண்ணினதினாலே அவைவதற்கு நான் பாத்திரவானவங்களை ஞாபகத்தில் வருவித்த மகிமையுமாகிற சோதனையைத்

மனுமகனே, நான் சொல்லுமனசானவர் தனியேல் திர்க்கதரோணிமுஸ் இவ்வாக்கியத்தின் ல்லுகிறதாவது : தனியேல், எவ் சிகள் கண்ட மேலான காட்சிகளைத் தோன்றினது. ஆகையால் அம்மனசுகளாய்ப் போனோமென்ற அவர்களைப் பார்த்து மனுமக்களோலே அவர்களுடைய பலவீனம் சம்மனசானவர் அவர்கள் கண்டே நாங்கள் மற்றவர்களைப்போல மனுஷனென்று அந்தத் திர்க்கபடி அறிந்துகொண்டு தாழ்த்திச் சரித்திரத்தில் இதற்கொத்தவர் ம், அநேக அர்ச்சியிஷ்டுவர்க

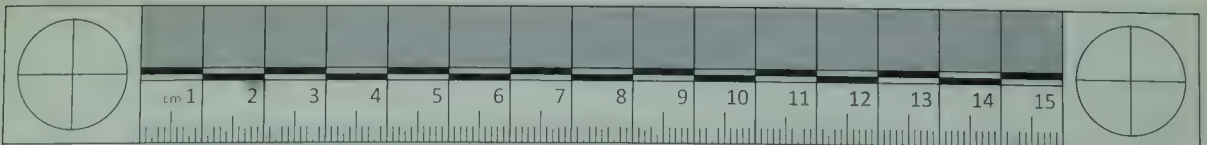

வடக்கப்பட்டு ஆலட்சணமான
ஒருகாலும் பாராதிருப்பதுபோ
வர்கள் குற்றங் குறைகளை உற்றுப்
சர்வேசுரன் பேராலே அர்ச்சு. பெ
னே, நீ யாரென்று உற்று விசாரி
யாக்கு நீ தானே அருவருப்புள்ளவ
சாரியாததினாலே, நீ உன் பேரில்
புறப்ப் போகிறாய். ஆனால் நமக்
ம் வரும்; நீ பாவஞ் செய்ததின
மற்போவாய்; உனக்கு நீ தானே
பதினாலே, உன்பேரிலும் பிரியப்

பத்தில் சொல்லுகிறதாவது: சி
ஊழியம் பண்ணத் துவக்கிச் சில
கிரத்திலே, நாங்கள் அர்ச்சியசிஷ்
றுகிறார்கள். இவர்கள் நாங்கள்
ந்தாங்கள் இதுக்குமுன் கட்டிக்
துபோகிறார்கள்; நாங்கள் இப்
க முதலாய்ச் சிலவிசை இவர்கள்
பண்ணியவர்கள் நடக்கிற விதம்
ம்; ஏனென்றால் அவர்கள் புண்
ந்தாலும், தங்களிடத்தில் கெடுத
பார்த்துத்தங்கள் குற்றங் குறைக
ண்டாயிருப்பார்கள். இவ்விருவ
பாசத்துக்குத் தக்கது இவர்களு
த்க்கும்; ஏனென்றால் தங்கள் கு
திகிறவர்கள் தங்களிடத்திலுள்ள
னவார்கள்; தங்களிடத்திலுள்ள
ங்களைக் கனமாயெண்ணித் தங்க
போய் கெட்டுப்போவார்கள். ஆ
ரிடத்திலுள்ள குற்றங் குறைகளை
ார்கள்; ஆங்காரிகள் தங்களிடத்
லே அதைத் தங்களுக்குத் தின

மையாக்கிக்கொள்ளுவார்கள். சாப்பாட்டிலே நடக்கிற விசேஷம் நாம்
இங்கே சொல்லுகிறதற்கு அத்தாட்சியாயிருக்கும். சாப்பாடு எவ்வள
வு நல்லதாயிருந்தாலும், அதை மிதமிஞ்சித் தின்றால், பொல்லாப்பாகு
ம்; சில நஞ்சு எவ்வளவு கெடுதலாயிருந்தாலும், அதைத் தகுந்த வித
மாய்ப் பூடம் போட்டுத் தகுந்த சமயத்தில் சாப்பட்டால், அது நல்ல
ஒளஷ்தமாகும். இவ்விஷயத்தில் அர்ச்சு. கிரேகோரியார் சொல்லுகிற
தாவது: பசாசு உன் நம்கிரைகளை உன் நினைவில் வருவித்து உன்னி
டத்தில் வீண் மகிமையை எழுப்பத் தேடும்போது, உன் பாவத்தை
நினைவுகூர்ந்து இந்தச் சோதனையைச் செய்க வேண்டும். அர்ச்சு. சிங்
னப்பர் தாம் கண்ட மேலான காட்சிகளினாலேயும் சர்வேசுரன் தம்
மைக் கொண்டு செய்வித்த ஆச்சரியங்களினாலேயும் தம்மிடத்தில் ஆந்
னப்பாத்தபடிக்கு ஐயோ! நான் பாவி, தேவதூஷணன் சொன்
னேனே; இப்பேசநாதருடைய சீஷாக்களை அலைக்கழித்து உபாதித்தே
னேபென்று நினைத்துக்கொள்ளுவார்; நான் சர்வேசுரனுடைய திருச்ச
பைக்குக் கலாபம் பண்ணினதினாலே, அப்போஸ்தலனொன்றிற் பேர்
அடைவதற்கு நான் பாத்திரவானல்லவென்றார். தான் முன் செய்த பா
வங்களை ஞாபகத்தில் வருவித்துக்கொள்ளுகிறதே ஆங்காரமும் வீண்
மகிமையுமாகிற சோதனையைத் தள்ளுகிறதற்கான பரிகாரமாகும்.

மனுமகனே, நான் சொல்லுகிறதைக் கேளென்று கபிரியேல் சம்
மனசானவர் தனியேல் தீர்க்கதரிசியை நோக்கிச் சொன்னார். அர்ச்சு. எ
ரோணிமுஸ் இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் வியாக்கியானம்பண்ணிச் சொ
ல்லுகிறதாவது: தனியேல், எசேக்கியேல் முதலிய பூர்வீக தீர்க்கதரி
சிகள் கண்ட மேலான காட்சிகளினாலே சம்மனசுகளாய்ப் போனதாக
த் தோன்றினது. ஆகையால் அவர்கள் தங்கள் அந்தஸ்தை மறந்து ச
ம்மனசுகளாய்ப் போனோமென்றெண்ணி ஆங்கரங்கொள்ளாதபடிக்கு
அவர்களைப் பார்த்து மனுமக்களை யென்று சொல்லிச் சர்வேசுரன் பே
ராலே அவர்களுடைய பலவீனத்தையும் ஈங்கிஷ் மனுஷத்தனத்தையு
ம் சம்மனசானவர் அவர்கள் கண்ணுக்கு முன்பாக வைப்பார். இதின
லே நாங்கள் மற்றவர்களைப்போலே பலவீனமும் நிரப்பாக்கியமுமுள்
ள மனுஷனென்று அந்தத் தீர்க்கதரிசிகள் யோசித்துத் தங்களை உள்ள
படி அறிந்துகொண்டு தாழ்த்திக்கொண்டு வருவார்கள். சத்திய வேத
சரித்திரத்தில் இதற்கொத்த வர்த்தமானங்களை வெகுவாய்க் காணலா
ம். அநேக அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் பேர்போன வம்மிஷபதிகளும் அ

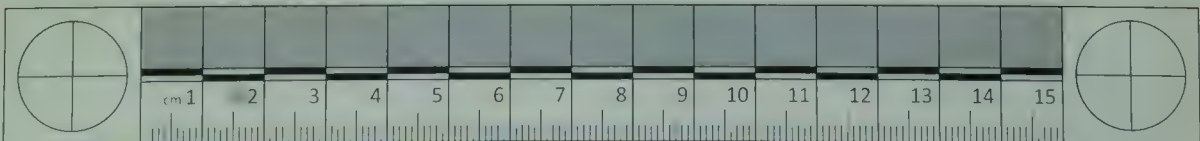

நேக முடி பொறுத்த இராசாக்களும் இராயர்களும் அர்ச். பாப்புக்களும் வீண் மகிமையாகிற சோதனையைச் செயிப்பதற்காகத் தாங்கள் நீச மனுஷனொன்று இடைவிடாமல் நினைத்துக்கொண்டு வந்ததுமன்றி நீங்கள் மனிதர்தான், இதை மறவாதேயுங்களென்று நேரத்துக்கு நேரம் அவர்களுக்கு நினைப்பூட்டுவதற்காகத் தங்களோடு யாதாமெருவனை எப்போதும் வைத்திருப்பார்கள்.

அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஷியா சுமுசார வாழ்க்கையிலிருக்கும் போது, ஓர் மகாத்துமா அவருக்குச் சொன்னதாவது: தேவ ஊழியத்திலே நீர் வாத்திக்க வேணுமானால், உம்மை நீர்தானே நிந்தித்து உமது பேரில் வெட்கிக் கூசுவதற்கான யாதொரு காரியத்தின் பேரில் தினந்தோறும் யோசனை பண்ணாமல் ஒருநாளும் விடப்படாதென்றார். இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் இந்தப் புத்தியை வெகு ஆவலோடு அதுசரித்துக்கொண்டு வந்ததினாலே மனோதிபானம் பண்ணினபின், தம்மை அறிந்து நிந்தித்துத் தாம் கேட்டது வாசித்தது பார்த்தது எல்லாத்தையும் தமக்கு அவமானமாக்கிக்கொள்ளுவதற்காகத் தினந்தோறும் இரண்டிமணி நேரம் செலவழியாமற் போகமாட்டார். இதுவுமன்றி வேறொரு பத்தி முயற்சியுஞ் செய்துகொண்டுவருவார். அதென்னவென்றால், காலமே எழுந்திருந்த உடனே தாம் மண்ணும் தூசியுமாயிருக்கிறோம், மண்ணும் தூசியுமாய்ப் போவோமென்கிற சத்தியம் அன்றைக்கு முழுதும் தமது மனசிலே பதிந்திருக்கும் பொருட்டு முந்த முந்த முழங்காலிலிருந்து மும்முறை பூமியை முத்தி செய்வார். இதற்கொத்த பத்தி முயற்சிகளைக் கொண்டு அவர் அடைந்த பலன். எவ்வளவென்று அவரிடத்தில் விளங்கின தாழ்ச்சியையும் அர்ச்சியசிஷ்டத்தனத்தையும் கொண்டு வெளிப்படும். இந்தப் புத்தியை நாளும் அதுசரிக்கக் கடவோம். நம்மை நாமே நிந்திப்பதற்குரிய யாதோர் காரியத்தின் பேரில் தினந்தோறும் தியான நேரத்தில் கொஞ்சமாகிலும் யோசியாமலிருக்கப் படாது; நமது பேரில் தாழ்மையான எண்ணம் நமதாத்துமத்திலே ஸ்திரமாய்ப் பதிந்து நமது பலவீனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் இடைவிடாமல் நினைத்து நமது பேரிலே முழு வெட்கமும் கூச்சமும் நமது இருதயத்தில் எழும்பும் வகைக்கும் இந்த முயற்சியை விடாமல் செய்துகொண்டுவர வேண்டும். இந்த முயற்சி செய்கிறது நமக்கு மிகவும் அவசரம்; ஏனென்றால் மற்றவர்கள் நம்மைக் களமாயெண்ண வேணுமென்கிற ஆங்காரம் நம்மிடத்தில் சுபாவமாய்

மைந்திருக்கும்; ஆகையால் நமது இடைவிடாமல் நம்மை நாமே தாழ்வு எப்போதும் அழுக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற தண்ணீர்மேலே எழுந்தும் ஆங்காரத்தினால் எழும்பிக் கொண்டிருக்கின்ற ஆகையால் நமது பேரில் நாம் களமாய் எண்ணத்தினாலே நமது மனது புகிற ஆங்காரத்தை எப்போதும் மயில் அவலட்சணமான தன் காலத்து பலவீனத்தையும் சூற்றங் குளங்காரத்தினாலே நம்மிடத்தில் உருவேண்டும். திராகூத் தோட்டத்து வமையை யோசித்துப் பார்க்கக் கப்பம் பழம் பழுக்காததினாலே, தேறிய வேணுமென்று சொன்னான். எனதாவது: ஐயா, இன்னம் ஒரு நாளைச் சுற்றி வெட்டிக்கொடுத்து உப்பும் பழுத்தால் நல்லது; பழுதலாமென்றான். நீயும் செய்ய வேண்டுகிற பலனற்ற மலட்டு மரத்தை பாவமும் நிர்ப்பாக்கியமுமாகிற முயற்சியும் புண்ணியமுமாகிற பழம்

ஆனால் இந்த முயற்சியை நாளும் யாகவும் வீண் பயத்தினிமித்தம் கும் இங்கே இரண்டு விசேஷத்தையும் முந்த முந்த இது புண்ணியத்தின் அடித்த ரூயற்சியென்றெண்ணப்போஸ்தலரும் முதலாய் இந்த ஆகையால் இது புண்ணியத்திலே லாய் அடித்த முயற்சியாகும். இத்துக்குமுரிய முயற்சியென்றும் எனதில் உண்டாகுமென்றும் நினைத்தியைக் கொண்டு நம்மிடத்தில்

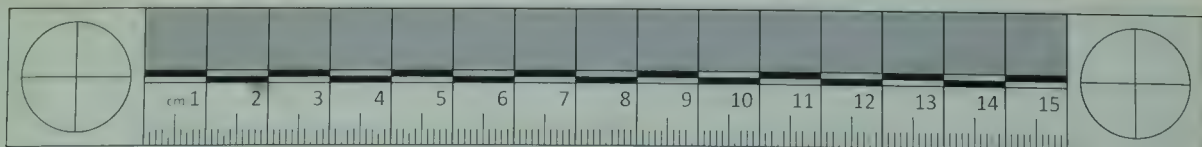

இராயர்களும் அர்ச். பாப்புக்களு
செயிப்பதற்காகத் தாங்கள் நீச
துக்கொண்டு வந்ததுமன்றி நீங்
ங்களுன்று நேரத்துக்கு நேரம்
தங்களுோடு யாதாமெருவனை

சமுசார வாழ்க்கையிலிருக்கும்
சொன்னதாவது: தேவ ஊழிய
உம்மை நீர்தானே நிந்தித்து உ
யாதொரு காரியத்தின் பேரில்
ஒருநாளும் விடப்படாதென்றார்.
பை வெகு ஆவலோடு அதுசரித்
தானம் பண்ணினபின், தம்மை அ
சித்தது பார்த்தது எல்லாத்தை
வந்ததற்காகத் தினந்தோறும் இர
காமாட்டார். இதுவுமன்றி வே
ண்டுவருவார். அதென்னவென்
காம் மண்ணும் தூசியுமாயிருக்கி
வோமென்கிற சத்தியம் அன்றை
கிருக்கும் பொருட்டு முந்த முந்
மியை முத்தி செய்வார். இதற்
அவர் அடைந்த பலன். எவ்வ
முச்சியையும் அர்ச்சியசிஷ்டத்த
இந்தப் புத்தியை நாமும் அதுச
ப்பதற்குரிய யாதோர் காரியத்
நரத்தில் கொஞ்சமாகிலும் யோ
தாழ்மையான எண்ணம் நமதா
மது பலவீனத்தையும் நிர்ப்பாக்
மது பேரிலே முழு வெட்கமு
தும்பும் வரைக்கும் இந்த முயற்சி
வண்டும். இந்த முயற்சி செய்கி
ன்றால் மற்றவர்கள் நம்மைக் கன
ரம் நம்மிடத்தில் சுபாவமாய் நி

றைந்திருக்கும்; ஆகையால் நமது பலவீனத்தை உற்று விசாரித்து இ
டைவிடாமல் நம்மை நாமே தாழ்த்திக்கொள்ளாவிட்டால், தண்ணீரி
ல் எப்போதும் அழுக்கிக்கொண்டிராத நெட்டித்தட்டை சுண்ணத்துக்
கு சுண்ணம் தண்ணீர்மேலே எழும்புகிறதுபோலே, நாமும் எப்போது
ம் ஆங்கீரத்தினால் எழும்பிக் கெட்டுப்போவோமென்பது தப்பாது.
ஆகையால் நமது பேரில் நாம் சுபாவமாய்க் கொண்டிருக்கிற மேலா
ன எண்ணத்தினாலே நமது மனசில் இடைவிடாமல் உயர்ந்து எழும்
புகிற ஆங்காரத்தை எப்போதும் அடக்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.
மயில் அவலட்சணமான தன் காலிப் பார்ப்பதுபோலே, நாமும் நம
து பலவீனத்தையும் குற்றங் குறைகளையும் யோசித்துப் பார்த்து ஆ
ங்காரத்தினாலே நம்மிடத்தில் உண்டாகிற வீண் மகிமையை அடக்க
வேண்டும். திராக்ஷத் தோட்டத்தில் நட்டிருந்த அத்திமரத்தின் உ
வமையை யோசித்துப் பார்க்கக் கடவோம். அது மூன்று வருஷமா
ய்ப் பழம் பழுக்காததினாலே, தோட்டத்தெசமான் அதை வெட்டி எ
றிய வேனுமென்று சொன்னான். அதற்குத் தோட்டக்காரன் சொன்
னதாவது: ஐயா, இன்னம் ஒரு வருஷம் இந்த மரம் நிற்கட்டும்; தூ
ரைச் சுற்றி வெட்டிக்கொடுத்து எருப் போடுவேன்; அதின்பின் அது
பழம் பழுத்தால் நல்லது; பழுக்காவிட்டால், அதை வெட்டி எறிய
லாமென்றான். நீயும் செய்ய வேண்டிய காரியம்துவே. உன் ஆத்தும
மாகிற பலனற்ற மலட்டு மரத்தைச் சுற்றிக் கொற்றிக்கொடுத்து உன்
பாவமும் நிர்ப்பாக்கியமுமாகிற எருப் போடு; இப்படிச் செய்தால், தா
ழ்ச்சியும் புண்ணியமுமாகிற பழம் அதில் பழுக்கும்.

ஆனால் இந்த முயற்சியை நாம் அதிக உறுதியாய்ச் செய்யும்படி
யாகவும் வீண் பயத்தினிமித்தம் இந்த முயற்சியைக் கைவிடாதபடிக்
கும் இங்கே இரண்டு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது நலமாயிருக்கும்.
முந்த முந்த இது புண்ணியத்தைத் துவக்குகிறவர்களுக்கு மாத்திரம்
அடுத்த முயற்சியென்றெண்ணப் படாது; அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் அ
ப்போஸ்தலரும் முதலாய் இந்த முயற்சி செய்துகொண்டுவந்தார்கள்;
ஆகையால் இது புண்ணியத்திலே வெகுவாய்க் கதித்தவர்களுக்கு முத
லாய் அடுத்த முயற்சியாகும். இரண்டாவது, இது கஸ்திக்கும் துயர
த்துக்குமுரிய முயற்சியென்றும் இதினாலே கலக்கமும் குழப்பமும் ம
னதில் உண்டாகுமென்றும் நினைக்கவுந் கருதவும் படாது. இந்த முய
ற்சியைக் கொண்டு நம்மிடத்தில் எவ்வளவு பலவீனத்தையும் குற்றங்

குறைகளையும் நாம் கண்டுபிடித்தாலும், சகலரும் நம்மை நிந்தித்து அருவருப்பதற்கு அளாயிருக்கிறோமென்று நாம் அறிந்துகொண்டாலும், இதிலே மனசமாதானமும் ஞான மதாரமும் நம்மிடத்தில் பிறக்கும்; ஏனென்றால் மெய்யான தாழ்ச்சியிலே இந்த அறிவு பிறந்தால், அதிலே உண்டாகிற வருத்தம் மதாமாயிருக்கும்; அது மதாமாயிருக்கிறதிலே, அந்த வருத்தம் நம்மிடத்தில் உண்டாக வேண்டுமென்று ஆசைப்படுவோம். நமது குற்றங் குறைகளையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் கண்டு சிலவிசை நம்மிடத்தில் எழும்புகிற மனத்துயரமும் கலக்கமும் பசாசின் சோதனையாகும். இது நாம் மிகவும் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களென்று நம்பும்படி செய்து தேவ இரக்கத்தின் பேரில் நம்மிடத்தில் அவநம்பிக்கையை மூட்டித் தேவ ஊழியத்திலே நமக்குக் கோழைத்தனத்தை உண்டாக்குவதற்காகப் பகர்சு செய்கிற கபடமென்று அறிந்துகொள்ளக் கடவாய். நமது பலவீனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் மாத்திரம் யோசித்துப் பார்த்தால், கஸ்தியிலே மனஞ் சோர்ந்து வாடி அவநம்பிக்கைப்பட இடமுண்டென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; ஆனால் இதை யோசித்தபின், சர்வேசுரனுடைய அளவிறந்த நன்மைத்தனத்தையும் இரக்கத்தையும் நமது பேரில் அவரிடத்திலுள்ள சினேகத்தையும் நமக்காக அவர் பட்ட பாடுகளையும் சாவதானமாய்த் தியானித்து அவர் பேரில் நமது நம்பிக்கையெல்லாம் வைக்க வேண்டும். இப்படி நடந்தால், நம்மை நாமே யோசிக்கும்போது மனத் திடாரிக் கமற்றுப்போக இடமிருந்தாலும், சர்வேசுரனே யோசிக்கும்போது தைரியமுண்டாகும். அழுகிறதற்கும் பயப்படுகிறதற்கும் மாத்திரம் நம்மிடத்திலே இடமுண்டு; சர்வேசுரனிடத்திலே சந்தோஷத்துக்கும் நம்பிக்கைக்கும் மாத்திரம் இடமுண்டு. நமது பலவீனத்தின் கனத்தையும் நமது பாவத் திரளையும்பற்றி அவர் நம்மைக் கவனிவாரென்று பயப்படக் காரணமில்லை; அவருடைய நன்மைத்தனத்தையும் இரக்கத்தின் கனத்தையும் யோசித்துப் பார்த்தால், நமது நிர்ப்பாக்கியமும் பாவமும் எவ்வளவாயிருந்தாலும், தேவ கிருபை எல்லாத்துக்கும் மேற்பட்டதாகத் தோன்றும். ஆகையால் இவ்விரு சத்தியத்தையும் ஆழ்ந்து அளவிட்டுப் பார்த்தால், பலவீனமுள்ள நாணல்த்தட்டையின் மேலே பாரம் ஏற்றக்கூடாததுபோலே நமது பேரிலே நாம் சுத்தமாய் நம்பிக்கை வைக்கப் படாதென்றும் சர்வேசுரன் பேரில் மாத்திரம் நமது நம்பிக்கையெல்லாம் வைக்க வேண்டுமென்றும் அறிந்துகொள்ளுவோம். இதிலுல்லலோ கர்த்தாவே, எங்கள் நன்கிரைகையின் பேரி

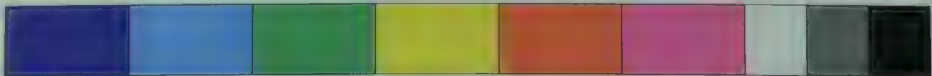
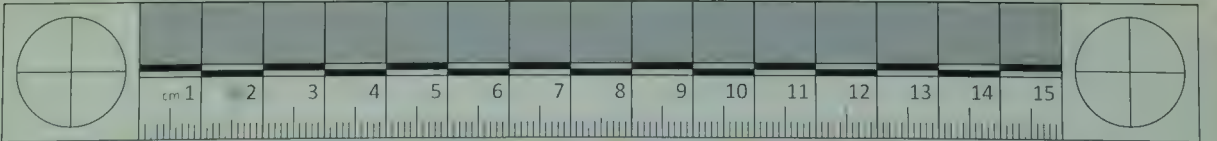
ல் நம்பிக்கை கொண்டு உமது டம் பண்ணி வேண்டிக்கொள் ன் பேரில் நம்பிக்கை வைத்து னியேலேன்னுந் தீர்க்கதரிசி வ

யந-ம்

தாழ்ச்சியின் இரண்ட

நிந்தைப்பட வேண்டுமென்

ண்டாம் அந்தஸ்தாகும். பேரெ ப்படுவென்று அர்ச். பொனவொ யின் முதல் அந்தஸ்திலே மிகவ இரண்டாம் அந்தஸ்தில் வந்து வேண்டியதில்லை. நம்மை நாடு மற்றவர்கள் நம்மை நிந்திக்கிற ப்படுவோமென்பதற்குச் சந்தே வெந்தூர் சொல்லுகிறதாவது: நாம் நினைக்கிறதுபோலே மற்ற ச் சந்தோஷப்படுவோமல்லோ? நிந்திக்கும்போது நாம் சந்தே மென்ன? நம்மை நாமே மெய் லான எண்ணங்கொண்டிருக்க சந்தோஷியாமற் போகிறோமெ யாகவே தோஷ துரோகங் கட்டிய ஆக்கினையை இன்னம் நா பென்பவர் வசனத்தார். இவ் யார் வியாக்கியானம் பண்ணி லே இப்படிச் சொல்லுவார்கள்.

சகலரும் நம்மை நிந்தித்து அ
நாம் அறிந்துகொண்டாலும்,
தூரமும் நம்மிடத்தில் பிறக்கு
விலே இந்த அறிவு பிறந்தால்,
வாயிருக்கும்; அது மதுரமாயி
டத்தில் உண்டாக வேண்டுமென்
தறையையும் நிர்ப்பாங்கியத்தை
மூம்புகிற மனத்துயரமும் கலக்
து நாம் மிகவும் தாழ்ச்சியுள்ளவ
ரெக்கத்தின் பேரில் நம்மிடத்தி
னுழியத்திலே நமக்குக் கோழை
சாசு செய்கிற கபடமென்று அ
வினத்தையும் நிர்ப்பாங்கியத்தை
ம, கஸ்தியினிலே மனஞ் சோர்ந்
னடென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை;
னுடைய அளவிறந்த நன்மைத்
பரில் அவரிடத்திலுள்ள சினே
களையும் சாவதானமாய்த் தியா
கயெல்லாம் வைக்க வேண்டும்.
செய்க்கும்போது மனத் திடாரிக்
வகரண யோசிக்கும்போது தை
ப்படுகிறதற்கும் மாத்திரம் நம்
ரிடத்திலே சந்தோஷத்துக்கும்
டு. நமது பலவீனத்தின் கனத்
அவர் நம்மைக் கைவிடுவாரென்
டைய நன்மைத்தனத்தையும் இர
பார்த்தால், நமது நிர்ப்பாங்கிய
ம, தேவ கிருபை எல்லாத்துக்கு
கயால் இவ்விரு சத்தியத்தையும்
வினமுள்ள நாணல்த்தட்டையி
ாலே நமது பேரிலே நாம் சுத்த
றும் சர்வேசுரன் பேரில் மாத்திர
வேண்டுமென்றும் அறிந்துகொள்
வ, எங்கள் நம்கிரிகையின் பேரி

ல் நம்பிக்கை கொண்டு உமது சந்திரானத்தில் நாங்கள் தீர்க்கதன்
டம் பண்ணி வேண்டிக்கொள்ளாமல் உமது அளவிறந்த இரக்கத்தி
ன் பேரில் நம்பிக்கை வைத்து உம்மைப் பிரார்த்திக்கிறோமென்று த
னியேலென்னுந் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார்.

யந-ம் அதிகாரம்.

(10)

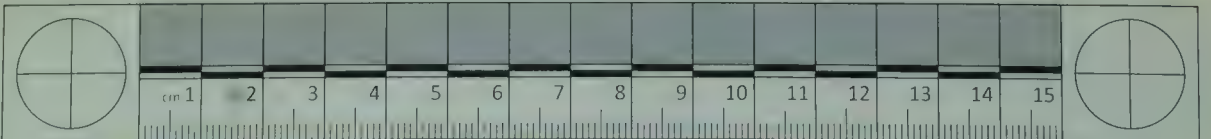
தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்து இன்னதென்று
சொல்லுவது.

நிந்தைப்பட வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறது தாழ்ச்சியின் இர
ண்டாம் அந்தஸ்தாகும். பேரெடுக்க விரும்பாமல் நிந்தைப்பட ஆசை
ப்படுவென்று அர்ச். பொனவெந்தூர் அருளிச்செய்தார். நாம் தாழ்ச்சி
யின் முதல் அந்தஸ்திலே மிகவும் ஸ்திரமாய் உறுதிப்பட்டிருந்தால்,
இரண்டாம் அந்தஸ்தில் வந்து சேருகிறதற்கு வெகு தூரம் நடக்க
வேண்டியதில்லை. நம்மை நாமே மனதில் மெய்யாகவே நிந்தித்தால்,
மற்றவர்கள் நம்மை நிந்திக்கிறதைக் கண்டு கஸ்திப்படாமல் சந்தோஷ
ப்படுவோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. மேற்சொன்ன அர்ச். பொன
வெந்தூர் சொல்லுகிறதாவது: இதற்கு அத்தாட்சி வேண்டுமோ? கேள்:
நாம் நினைக்கிறதுபோலே மற்றவர்களும் நினைத்தால், நாம் சுபாவமாய்
ச் சந்தோஷப்படுவோமல்லோ? இதிப்படியிருக்க, மற்றவர்கள் நம்மை
நிந்திக்கும்போது நாம் சந்தோஷப்படாவிட்டால், இதற்குக் காரண
மென்ன? நம்மை நாமே மெய்யாகவே நிந்தியாமல் நமது பேரில் மே
லான எண்ணங்கொண்டிருக்கிறதிலே, நாம் நிந்தைப்படும்போது
சந்தோஷியாமற் போகிறோமென்றார். நான் பாவஞ்செய்தேன்; மெய்
யாகவே தோஷ துரோகங் கட்டிக்கொண்டேன்; எனக்கு வர வேண்
டிய ஆக்கினையை இன்னம் நான் பட்டதுபவிக்கவில்லையென்று யோ
பென்பவர் வசனித்தார். இவ்வாக்கியத்தின்பேரில், அர்ச். கிரெகோரி
யார் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: அநேகர் வாயினு
லே இப்படிச் சொல்லுவார்கள், தங்கள்பேரில் நிந்தையாய்ப் பேசுவா

ர்கள்; ஆனால் மற்றவர்கள் அவர்கள் பேரில் இப்படி நிந்தையாய்ப் பேசினால், இதைப் பொறுக்க மாட்டார்கள். இதற்குக் காரணமேதென்றால், இவர்கள் வாயினாலே தங்கள் பேரில் நிந்தையாய்ப் பேசுகிறதேபோலே, மனசிலே தங்கள் பேரில் நிந்தையாய் நினைக்கிறதில்லை; இதிலே இவர்களுடைய தாழ்ச்சிகள் வெளித் தாழ்ச்சியேயல்லாமல் மெய்யான உள்த் தாழ்ச்சியல்ல, மற்றவர்கள் தங்களைத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களென்று எண்ணவும் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாக வெளிப் பார்வைக்குத் தோன்றவும் இவர்கள் ஆசைப்படுகிறதேயல்லாமல் மெய்யான தாழ்ச்சி இவர்களிடத்தில் கிடையாது; ஏனென்றால் இவர்களிடத்தில் மெய்யான தாழ்ச்சி உண்டானால், இவர்களுக்குச் செப்கிற கண்டனை தெண்டனை யினியமித்தம் வெகு கோபங்கொள்ளவுமாட்டார்கள்; தங்கள் குற்றத்துக்குப் போக்குச் சொல்லித்தங்களைக் குற்றமற்றவர்களென்று காட்டுவதற்கு அத்தனை பிரயாசப்படவுமாட்டார்கள், அத்தனை மனக் கலக்கங்கொள்ளவுமாட்டார்கள்.

காசியான் வெளிப்படுத்தின வர்த்தமானமாவது : ஓர் வனவாசி சேராப்பியோனென்னும் மடாதிபதியைப் பார்க்க வந்தார். அவருடைய உபொவனியிலும் முகச்சாயலிலும் பேச்சிலும் வெகு தாழ்ச்சியையும் தமது பேரில் வெகு நிந்தையையும் காட்டினார். நான் பெரும் பாவி, மூச்சு விடுகிறதற்குப் பாத்திரவானல்ல, பூமி என்னைத் தாங்குகிறதற்கு நான் அபாத்திரவானென்று அந்தமுறை சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். கீழேயல்லாமல் வேறேரிடத்திலும் உட்கார மாட்டோமென்றார்; மற்றவர்கள் தமக்குக் கால் கழுவவும் சம்மதிக்கவில்லை. சாப்பிட்ட பின், சேராப்பியோனென்னும் மடாதிபதி நான சீவியத்துக்கடுத்த சில பேச்சுப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, அந்தச் சங்கியாசியாருக்கு ஒரு புத்தி சொல்ல மனதாகி அவரைப் பார்த்து மிருத்த பட்சத்தோடும் சாது குணத்தோடும் சொன்னதாவது : நீர் வாலப் பிராயமும் பெலமுமுள்ளவராயிருக்கிறதினாலே, அறைக்கறை அங்குமிங்கும் போகாமல் ஒரு அறைக்குள்ளே ஒதுங்கியிருந்து மற்ற வனவாசிகளைப்போலே கைவேலை செய்து பிளைக்கிறது தாவினென்றார். இதைக் கேட்டு அந்த வனவாசி வெகு கோபமாகி அவருடைய முகம் செவ்வுபோயிற்று. அப்போது அர்ச். சேராப்பியோன் சொன்னதாவது : என் மகனே, கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னே உன் பேரில் மிகவும் தாழ்மையாய்ப் பேசி வெகு தாழ்ச்சி காட்டினாயே; இப்போது பிற சினேகத்தோடும்

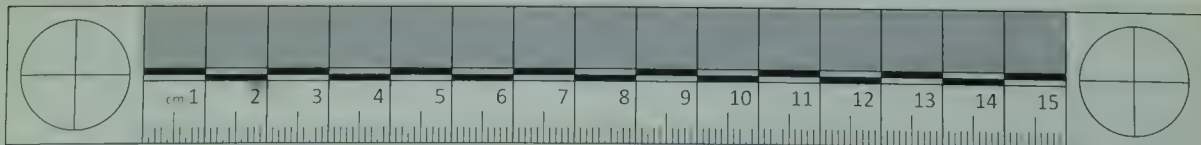
மதுர குணத்தோடும் உனக்கு டாமல் கோபங்கொள்ளுகிறாய். குற்றஞ் சாட்டிக்கொள்ளுவார்களெனினாலே, உன்னைப் புண்ணியாய் உள்பேரில் தாழ்மையான நிதித்துக்கொள்கிறதினாலே, மயிலையே வென்றார். இது காரியமிட்டுச் சொல்லுகிறதாவது : ஐருக்கிரேம் ! மது கள்ள குரவையுடைய மேலான எண்ணத்தால் மிடத்தில் தாழ்ச்சியென்று தோன்றாமாயிருக்கும்; மனுஷர் நம்மை நந்தமுறை அவர்களுக்கு முன்பே லேதான் நீ உன்பேரில் கெடுதல்கெடுதலாயெண்ணினால், கஸ்தியப்ப் பேசும்போது, மனசிலும் எண்ணியிருந்தால், மற்றவர்கள் உன் கண்டு சந்தோஷப்படுவாயே; அநீயே தாழ்த்திக்கொள்ளுகிறதினாலே அடைய வேணுமென்று உன் கஸ்தியே அடையாளமென்றேத் தாழ்த்திக்காட்டுவார்கள்; மும் நிறைந்திருக்குமென்று தாழ்மையையும் இகழ்ச்சியையும் எண்ணத்தையும் தேடித் தீர்க்க, மும் எங்கேயாகிலுமுண்டோர் ஆசைப்படுகிறதை விட அகன்றாலே அர்ச். பெர்நத்துஸ் சொல்லி தாழ்ச்சியுள்ளவென்கிற புண்ணியமல்ல; இது புண்ணியத்தை ஏனென்றால் நீ கெட்டவென்கின்றேனென்று தோன்ற ஆசைப்படுகின்றாயில்லையென்றார். மெய்யாகவே பொல்லாய்ப்பைக் கொண்டு நல்ல

பிரிவு இப்படி கிந்தையாய்ப் பேசி
தென்புக் காரணமேதென்றால்,
கிந்தையாய்ப் பேசுகிறதேபோலே,
கினைக்கிறதில்லை; இதிலுலே இவ
தாழ்ச்சியேயல்லாமல் மெய்யான
புகழ்ச்சி தாழ்ச்சியுள்ளவர்களை
கவனிப்பார்வையுக்குத் தோன்
லாமல் மெய்யான தாழ்ச்சி இவ
ரால் இவர்களிடத்தில் மெய்யான
செய்கிற கண்டனை தெண்டனை
வுமாட்டார்கள்; தங்கள் குற்றத்
குற்றமற்றவர்களைன்று காட்டு
ட்டார்கள், அத்தனை மனக் கல

ந்தமானவது : ஓர் வனவாசி
யைப் பார்க்க வந்தார். அவருடை
யும் பேச்சிலும் வெகுதாழ்ச்சியையு
மாட்டினார். நான் பெரும் பாவி,
ல்ல, பூமி என்னைத் தாங்குகிறதற்
ந்தமுறை சொல்லிக்கொண்டிருந்
திலும் உட்கார மாட்டோமென்று
யும் சம்மதிக்கவில்லை. சாப்பட்ட
திபதி ஞான சீவியத்துக்கடுத்த சி
போது, அந்தச் சந்தியாகியாருக்கு
ரப் பார்த்து மிருந்த பட்சத்தோ
காவது : நீர் வாலப் பிராயமும் பெ
அமைக்கறை அங்குமிங்கும் போகா
ருந்து மற்ற வனவாசிகளைப்போலே
வுளையென்றார். இதைக் கேட்டு அ
ருடைய முகம் செவந்துபோயிற்று.
ர் சொன்னதாவது : என் மகனே,
ர்பிரிவில் மிகவும் தாழ்மையாய்ப்
இப்போது பிற கினைகத்தோடும்

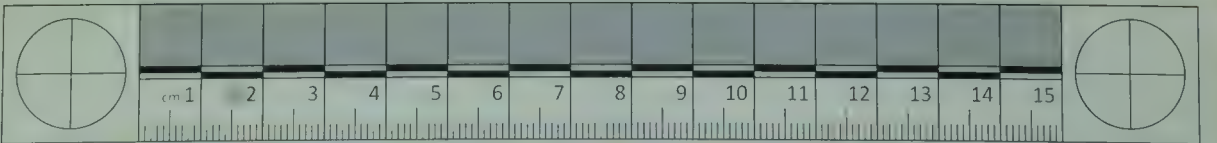
மதுர குணத்தோடும் உனக்குச் சொன்ன புத்தியைப் பொறுக்கமாட்
டாமல் கோபங்கொள்ளுகிறாயே! நீதிமான் தன்பிரிவில் முந்த முந்தக்
குற்றஞ் சாட்டிக்கொள்ளுவானென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்
கிறதுபோலே, உன்னைப் புண்ணியவானென்று நாங்கள் எண்ணும்படி
யாய் உன்பிரிவில் தாழ்மையான பேச்சுப் பேசினாயோ? உன்னை நீயே நி
ந்தித்துக்கொள்ளுகிறதிலே, புகழ்ச்சி அடையவேணுமென்று விரும்
பினாயே வென்றார். இது காரியத்தில் அர்ச். கிரேகோரியார் பேரொலி
யிட்டுச் சொல்லுகிறதாவது : ஐயோ! நாம் எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கியராயி
ருக்கிறோம்! நமது கள்ள ஞானத்தினாலேயும் வஞ்சகத்தினாலேயும் மனு
ஷருடைய மேலான எண்ணத்தை மாத்திரம் தேடித் திரிகிறோம்; நம்
மிடத்தில் தாழ்ச்சியென்று தோன்றுகிறது சில விஷயப் பெலந்த ஆங்கா
ரமாயிருக்கும்; மனுஷர் நம்மைக் கனமாயெண்ணிப் புகழுவதற்காக அ
ந்தமுறை அவர்களுக்கு முன்னே நம்மைத் தாழ்த்துகிறோம். இதிலு
லேதான் நீ உன்பிரிவில் கெடுதலாய்ப் பேசினாலும், மற்றவர்கள் உன்னை
க்கெடுதலாயெண்ணினால், கஸ்திப்படுகிறாய். நீ உன்பிரிவில் தாழ்மையா
ய்ப் பேசும்போது, மனசிலும் மெய்யாகவே உன்னைத் தாழ்மையாய் எ
ண்ணியிருந்தால், மற்றவர்கள் உன்னைத் தாழ்மையாய் நினைக்கிறதைக்
கண்டு சந்தோஷப்படுவாயே; அப்போது நீ கஸ்திப்பட்டால், உன்னை
நீயே தாழ்த்திக்கொள்ளுகிறதிலே, மற்றவர்களுடைய மேலான எண்
னத்தை அடைய வேணுமென்று கருத்துகொண்டிருந்தாயென்பதற்கு
உன் கஸ்தியே அடையாளமென்றார். சிலர் வெளிப் பார்வையுக்குத் தங்க
ளைத் தாழ்த்திக்காட்டுவார்கள்; அவர்கள் மனதில் வஞ்சகமும் ஆங்கா
ரமும் நிறைந்திருக்குமென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். ஏனென்றால்
தாழ்மையையும் இகழ்ச்சியையும் கொண்டு புகழ்ச்சியையும் மேலான
எண்ணத்தையும் தேடித் திரிகிறதை விடப் பெலந்த வஞ்சகமும் கப
டமும் எங்கேயாகிலுமுண்டோ? தாழ்ச்சியுள்ளவர்களைன்று தோன்ற
ஆசைப்படுகிறதை விட அகந்தையான ஆங்காரம் எங்கேயுண்டு? இதி
னாலே அர்ச். பெர்நாதுஸ் சொல்லுகிறதாவது : தாழ்ச்சியைக் கொண்
டி தாழ்ச்சியுள்ளவனென்கிற புகழ்ச்சியை அடைய விரும்புகிறது புண்
னியமல்ல; இது புண்ணியத்தை நிர்மூலம் பண்ணுவதற்கு ஒப்பாகும்;
ஏனென்றால் நீ கெட்டவனென்கிறதைக் கொண்டிருக்கிற நல்லவனெ
ன்று தோன்ற ஆசைப்படுகிறதை விட அயோக்கியமான காரியம் ஒன்
றுமில்லையென்றார். மெய்யாகவே நீ உன்பிரிவில் சொல்லிக்கொள்ளுகிற
பொல்லாப்பைக் கொண்டு நல்லவனென்று பேர்பட ஆசைப்படுகிறது

அயோக்கியமல்லோ? இப்படிப்பட்டவர்களைக் குறித்து அர்ச். அம்பு ரோசியார் சொல்லுகிறதாவது: அநேகரிடத்தில் தாழ்ச்சியென்னும் புண்ணியமில்லாவிட்டாலும், தாழ்ச்சியின் வேஷம் போடுகிறார்கள்; வெளியிலே அவர்கள் தாழ்ச்சி காண்பிக்கும்போதே, உள்ளத்தில் அதை நிர்மூலம் பண்ணுகிறார்களென்றார்.

மகிமைப் பிரியமும் மேலான எண்ணத்தை அடைய வேண்டுமென்ற கிறிஸ்துவரும் நம்மிடத்தில் வெகு பெலன் கொண்டிருக்கிறதிலே, நமது ஆங்காரத்தைத் திருத்திப்படுத்துவதற்காக ஆபிரம் உபாய தந்திரங்களைச் செய்து நேரோயாகிலும் உபாயமாயென்கிலும் எவ்விதத்திலும் நமக்கு மகிமை வருவித்துக்கொள்ள எப்போதும் சுபாவமாய்ப் பிரயாசப்படுகிறோமென்பது நிச்சயம். அர்ச். கிரோசியார் சொல்லுமாப்போலே, ஆங்காரிகள் யாதொரு காரியத்தை நன்றாய்ச் செய்து முடித்தோமென்று நினைக்கும்போது, தாங்கள் செய்த அலுவலிலேயுள்ள சூற்றங் குறையைச் சொல்லிக் காட்ட வேண்டுமென்று மற்றவர்களிடத்திலே கேட்கிறது வழக்கம். நீ வெகு நேற்றியாய் செய்து முடித்தாய்; அதிலே குறைபொன்றுமில்லையென்று மற்றவர்கள் சொல்லுகிறதற்காக இப்படி கேட்பார்கள். தங்கள் சூற்றத்தை மற்றவர்கள் தங்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறது தாழ்ச்சியென்று அவர்களுக்குத் தோன்றும்; ஆனால் இது தாழ்ச்சியல்ல, ஆங்காரம், புகழ்ச்சியைத் தங்களுக்கு வருவித்துக்கொள்ளுவதற்காக அவர்கள் இப்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறதேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல, வேறு சிலர் தாங்கள் செய்ததை இகழ்ந்துகொண்டு அதின் பேரில் தங்களுக்குச் சந்தோஷமில்லையென்று காட்டுவார்கள். என்னத்துக்காக? அவர்கள் செய்ததை மற்றவர்கள் அங்கீகரித்துக்கொண்டு நீ செய்ததைப் பார்க்க நேற்றியாய் ஒருவராலேயும் செய்ய முடியாது, ஏன் இதின் பேரிலே நீ சந்தோஷப்படவில்லையென்று சொல்லுகிறதைக் கேட்டு அகமகிழ்வதற்காக இப்படிப் பேசுவார்கள். பேர்போன ஓர் சந்திரியாசியார் இவ்வகைப்பட்ட தாழ்ச்சியைத் துறட்டித் தாழ்ச்சியென்று சொல்லுவார்; ஏனென்றால் நமக்கு எட்டாததைத் துறட்டியைக் கொண்டு இழுத்துக்கொள்ளுகிறதேபோலே, இவ்வகைத் துறட்டித் தாழ்ச்சியைக் கொண்டு நமக்கு வராத புகழ்ச்சியை வருவித்துக்கொள்ளப் பிரயாசப்படுகிறது வழக்கம். பிரசங்கியோருவர் நான் இன்றைக்கு ஆச்சரியமான பிரசங்கம் பண்ணியிருக்கிறேன்; வானத்தையும் மலையையும் வைத்

து உருட்டிப்போட்டேனென்று மையை விட்டு இறங்கிவருவார்; யுள்ள சூற்றங் குறைகளைப் பிரகாட்டி வேண்டுமென்று கேட்பார்கள் என்னத்துக்கு? உன் பிரசங்கம் உனக்குத் தெரியுமே; ஏன் இரு சூற்றம்மில்லையென்று உன்னை இப்படி கேட்கிறாய்; நீ இருந்துள்ள யாதாமொருவர் இப்படி சொற்ப சூற்றத்தை உனக்குச் சந்தோஷப்படாமல் கோபம் கொட்டுப் பிரயாசப்படுவாய். இப்படி எவன் புத்தியில்லாதவென்று மற்றமென்று அவன் சொல்லுகிற அவனிடத்திலே சாமர்த்தியமிட ஆகையால் என் பிரசங்கத்திலே நங்களென்று நீ கேட்டது ஆங்காரம் கேட்டதேயல்லாமல் மற்றப்படி கொண்டு மனவுருடைய புகழ்ச்சி பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நாம் நேதால், நாம் அதைச் செய்தது நுக்கொள்ளுவோம், அந்தக் சூற்றம் இழுந்துபோன மேலான என்னைக் கொண்டு கொண்டால், இதுவும்த சூற்றத்தை வெருவாய்க் கூட என்னத்துக்காக? அந்தக் சூற்றம் எவாயிருக்கக் கூடாதென்று மற்றதை நமது பேரில் சாட்டித்தியினலே இப்படிப் பேசுகிறோ இப்படிக்கூட்டிச் சொல்லுகிறது சூற்றத்தைக் கூட்டிச்சொல்லுபாயமாய் மறைக்கப் பிரயாசப்படுத்துகிறதேயல்லாமல் சந்தேகம் ஒளித்துத் தாழ்ச்சியாக நாம் செய்கிற உபாய தந்திரம்

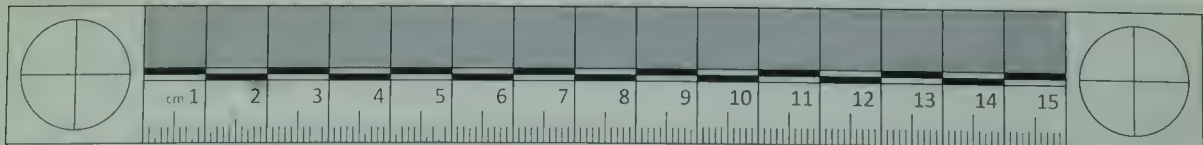

க முயற்சி.

ர்களைக் குறித்து அர்ச். அம்பு
ரிடத்தில் தாழ்ச்சியென்னும் பு
ன் வேஷம் போடுகிறார்கள்;
கும்போதே, உள்ளத்தில் அ

ணத்தை அடைய வேண்டுமென்
ன் கொண்டிருக்கிறதிலே, ந
வதற்காக ஆபிரம் உபாய தந்தி
பாயென்கிலும் எவ்விதத்திலு
எப்போதும் சுபாவமாய்ப் பிர
ர்ச். கிரகோரியார் சொல்லுமா
ரியத்தை நன்றாய் செய்து முடி
ங்கள் செய்த அலுவலிலேயுள்ள
வேண்டுமென்று மற்றவர்களிடத்
நேற்றியாய் செய்து முடித்தாய்;
று மற்றவர்கள் சொல்லுகிறதற்கா
ற்றத்தை மற்றவர்கள் தங்களுக்கு
காளுகிறது தாழ்ச்சியென்று அ
து தாழ்ச்சியல்ல, ஆங்காரம், புக
கொள்ளுவதற்காக அவர்கள் இப்ப
ல் மற்றப்படியல்ல. வேறு சிலர்
டு அதின் பேரில் தங்களுக்குச் ச
கள். என்னத்துக்காக? அவர்கள்
ய்க்கொண்டு நீ செய்ததைப் பார்க்
ய்ய முடியாது, ஏன் இதின் பேரி
சொல்லுகிறதைக் கேட்டு அகம
ர். பேர்போன ஓர் சந்திரியாய்
ட்டித் தாழ்ச்சியென்று சொல்லு
ததைத் துறட்டியைக் கொண்டு இ
வ்வகைத் துறட்டித் தாழ்ச்சியைக்
ப வருவித்துக்கொள்ளப் பிரயாசப்
ருவர் நான் இன்றைக்கு ஆச்சரியமா
; வானத்தையும் மலையையும் வைத்

து உருட்டிப்போட்டேனென்று நினைத்துக்கொண்டு பிரசங்கத்தொட்
டியை விட்டு இறங்கிவருவார்; அப்புறம் நான் செய்த பிரசங்கத்திலே
யுள்ள குற்றம் குறைகளைப் பிற சினேகத்திலே எனக்குச் சொல்லிக்
காட்டி வேண்டுமென்று கேட்பார். அப்பா, இந்தப் பாசங்கெல்லாம்
என்னத்துக்கு? உன் பிரசங்கத்திலே ஒரு குற்றமில்லையென்று
உனக்குத் தெரியுமே; ஏன் இப்படிக் கேட்க வேணும்? அதிலே ஒ
ரு குற்றமில்லையென்று உன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறதற்காகத்தா
னே இப்படிக் கேட்கிறாய்; நீ தேடுகிறது புகழ்ச்சிதான். ஆனால் நற்க
ருத்துள்ள யாதாமொருவர் இந்தப் பிரசங்கத்திலே நீ செய்த அம்ப
சொற்ப குற்றத்தை உனக்குச் சொல்லிக் காட்டினால், அப்போது நீ
சந்தோஷப்படாமல் கோபங் கொண்டு அது குற்றமல்லவென்று காட்
டப் பிரயாசப்படுவாய். இப்படி உன் குற்றத்தைச் சொல்லிக் காட்டி
னவன் புத்தியில்லாதவனென்றும் வெகு நேற்றியான காரியத்தைக் கு
ற்றமென்று அவன் சொல்லுகிறதிலே, காரியத்தை அறிந்துகொள்ள
அவனிடத்திலே சாமர்த்தியமில்லையென்றும் எண்ணிக்கொள்ளுவாய்.
ஆகையால் என் பிரசங்கத்திலேயுள்ள குற்றத்தைச் சொல்லிக் காட்டு
ங்களைன்று நீ கேட்டது ஆங்காரத்திலேயும் வீண் மகிமையிலேயு
ம்கேட்டதேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. இந்தக் கள்ளத் தாழ்ச்சியைக்
கொண்டு மனுஷருடைய புகழ்ச்சியையும் மகிமையையும் தேடினயென்
பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நாம் செய்த குற்றத்தை மறைக்கக் கூடாதிரு
ந்தால், நாம் அதைச் செய்தது மெய்தானென்று சில விசை அங்கீகரித்
துக்கொள்ளுவோம். அந்தக் குற்றத்தைக் கட்டிக்கொண்டதினாலே நா
ம் இழந்துபோன மேலான எண்ணத்தை அடைவதற்காக அதை அங்
கீகரித்துக்கொண்டால், இதுவும் ஆங்காரந்தான். சிலவிசை நாம் செ
ய்த குற்றத்தை வெகுவாய்க் கூட்டிப் பெருக்கிச் சொல்லுகிறதுண்டு;
என்னத்துக்காக? அந்தக் குற்றம் நாம் சொல்லுகிறதுபோலே, அவ்வ
ளவாயிருக்கக் கூடாதென்று மற்றவர்கள் கண்டு நாம் செய்யாத குற்
றத்தை நமது பேரில் சாட்டிக்கொள்ளுகிறோமென்றும் தாழ்ச்சி மிகு
தியினாலே இப்படிப் பேசுகிறோமென்றும் மற்றவர்கள் நினைப்பதற்காக
இப்படிக்கூட்டிச் சொல்லுகிறதுண்டு. ஆகையால் நமதுபேரில் இல்லா
த குற்றத்தைக் கூட்டிச் சொல்லுகிறதிலே உள்ள குற்றத்தையும் உ
பாயமாய் மறைக்கப் பிரயாசப்படுகிறோம். கடைசியாய் நமது ஆங்கா
ரத்தை ஒளித்துத் தாழ்ச்சியாகிற திணைக்குள்ளே அதை மறைப்பதற்கா
க நாம் செய்கிற உபாய தந்திரம் இத்தனையென்று சொல்லக் கூடாது.

அர்ச், பெர்நாதுஸ் சொல்லுமாப்போலே, இஷ்டக் கொண்டு தாழ்ச்சி எவ்வளவு மேலான உத்தம புண்ணியமென்றும் ஆங்காரம் எவ்வளவு வெட்கத்துக்கும் இகழ்ச்சிக்குரிய துர்க்குணமென்றும் அறிந்து கொள்ளலாம். ஆங்காரந்தானே தனக்கு இகழ்ச்சி வராதபடிக்குத் தாழ்ச்சியாகி அடையைக் கொண்டு தன்னை மூடிக்கொள்ளுகிறதிலே, தாழ்ச்சி மிகவும் மகிமையான காரியமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையென்று மேற்சொன்ன அர்ச், பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். ஆங்காரம் தன்னை வெளியிலே காட்டத் துணியாமல் தாழ்ச்சியாகி தினாக்குள்ளே எப்போதும் மறைந்துகொண்டிருப்பதினாலே, அது மிகவும் வெட்கத்துக்குரிய துர்க்குணமென்று சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் மேலான எண்ணத்தையும் புகழ்ச்சியையும் நீ அடையத் தேடுகிறாயென்று மற்றவர்கள் அறிந்துகொண்டால், இது மகா நீசத்தனமென்று நீ நினைக்கிறதிலேதான் இதற்கு வெட்கப்படுகிறாய்; இதிலேதானே உன் ஆங்காரத்தைக் கள்ளத் தாழ்ச்சியைக் கொண்டு மறைக்கப் பிரயாசப்படுகிறாய். ஆனால் புகழ்ச்சியைத் தேடித் திரிகிறாயென்று மற்றவர்கள் நினைக்கிறது வெட்கத்துக்குரிய காரியமென்றிருக்கையிலே, புகழ்ச்சியைத் தேடித் திரிய ஏன் நீ வெட்கப்படவில்லை? நீ புகழ்ச்சியை நாடுகிறாயென்று மற்றவர்கள் நினைத்தாலும், இது பொல்லாப்பல்லவே; புகழ்ச்சியை நாடுகிறதுதானே பொல்லாப்பு. நீ புகழ்ச்சியைத் தேடுகிறாயென்று மற்றவர்கள் அறிந்துகொள்ளுகிறதிலே நீ வெட்கப்பட்டாலும், உன்னிடத்திலுள்ள அற்பக் குறை எல்லாத்தையும் கண் திறந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற சர்வேசுவரன் இதை அறிந்திருக்கிறதிலே நீ வெட்கப்படாதிருக்கிறதென்ன?

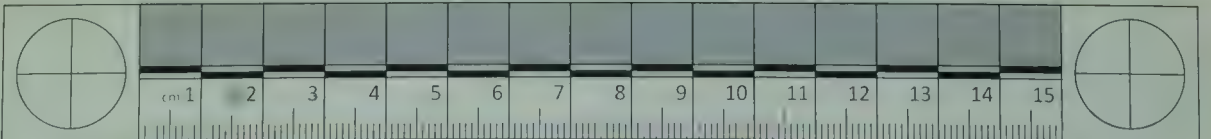
நாம் இன்னம் தாழ்ச்சியின் முதல் அந்தஸ்தில் ஸ்திரப்பாததினாலேதான் இதுவெல்லாம் வரும். இதிலேதான் தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்துக்கு வெகு தூரமாயிருக்கிறோம். இது காரியத்தில் துவக்கத்திலே செய்யவேண்டியதை முந்த முந்தச் செய்து முடிக்க வேண்டும். இதற்காக நமது நிர்ப்பாக்ஷியத்தையும் ஒன்றுயில்லாமையையும் நன்றாய் ஆழ்ந்து யோசித்து அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்த அறிவினாலே நமது பேரில் தாழ்மையான எண்ணம் பிறக்கும்; இதுவே தாழ்ச்சியின் முதல் அந்தஸ்து. இதன்பின் தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்தில் ஏறலாம். ஆகையால் தாழ்ச்சியை அடைவதற்கு உன்னை நீயே நிந்தித்துக்கொண்டு உன்பேரில் உண்மையாகவே கெடுதலாய்ப்

பேசுகிறதும் பற்றாது; உன்பேரில் மற்றவர்களும் உன்னைக் கெடுதலுடைய பேரில் சொல்லிக்கொள்ளுகிற சொல்லில் வேண்டுமென்றும் கபடி வேண்டும். அர்ச், கிளிமாக்கருள் தானே நிந்தித்துத் தன் பேரில் ச்சியல்ல; ஏனென்றால் தன்னிடையோடு சகித்துக்கொள்ளாதவனாய்கிற நிந்தை அவமானத்தையும் யும் சந்தோஷமாய்ப் பட்டதுபட தன் பேரிலே கெடுதலாய்ப் பேசுபோருமைக்காரன், அசமந்தமுள்ளலுக்கிறதும் நல்லதுதான்; ஆனால் படிச் சொல்லுகிறது இதினால்தான் டி. நினைக்க வேண்டுமென்று நீ மெய்ப்படி உன்பேரில் பேசுந்தருணதடால், இதுவே மெய்யான தாழ்

யச-ம்

தாழ்ச்சியின் இரண்டாம்
சில படிக்களைச் சொ

தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அ
வருத்தமாயிருப்பதினாலே, அதி
கே குறித்துக் காட்டுவோம். இதி
படியாய் ஏறித் தாழ்ச்சியின் இ
ல் எளிதாய் வந்து சேரலாம். ஆ
ய மேலான எண்ணத்தையும் ச
டு அதை விலக்கி நடக்கிறது த

பேரலே, இஷ்டக் கொண்டு தாழ்
ணிமென்றும் ஆங்காரம் எவ்வ
யுநர்க்குணமென்றும் அறிந்து
கு இகழ்ச்சி வராதபடிக்குத் தாழ்
னை முடிக்கொள்ளுகிறதிலே,
மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையெ
வசனந்தார். ஆங்காரம் தன்
தாழ்ச்சியாகிற திணைக்குள்ளே
திலே, அது மிகவும் வெட்கத்
வெண்டும். ஏனென்றால் மேலா
நீ அடையத் தேடுகிறபென்று
து மகா நீசத்தன்மென்று நீ நினை
குகிறாய்; இதிலேதானே உன்
க் கொண்டு மறைக்கப் பிரயாசப்
புத் திரிகிறபென்று மற்றவர்கள்
மென்றிருக்கையிலே, புகழ்ச்சி
படவில்லை? நீ புகழ்ச்சியை நாடி
ம், இது பொல்லாப்பல்லவே; புக
ப்பு. நீ புகழ்ச்சியைத் தேடுகிற
ருகிறதிலே நீ வெட்கப்பட்டா
லற எல்லாத் தையும் கண் திறந்து
ந் இதை அறிந்திருக்கிறதிலே

நல் அந்தஸ்தில் ஸ்திரப்பாததி
திலேதான் தாழ்ச்சியின் இர
யிருக்கிறோம். இது காரியத்தில்
முத்த முத்தச்செய்து முடிக்கவே
பத்தையும் ஒன்றுமில்லாமையையு
துகொள்ள வேண்டும். இந்த அ
ன் எண்ணம் பிறக்கும்; இதுவே
ன்பின் தாழ்ச்சியின் இரண்டாம்
ழ்ச்சியை அடைவதற்கு உன்னை
உண்மையாகவே கெடுதலாய்ப்

பேசுகிறதும் பற்றாது; உன்பேரில் நீ கெடுதலாய் நினைக்கிறதபோலே
மற்றவர்களும் உன்னைக் கெடுதலாய் நினைக்க வேணுமென்றும் நீ உன்
பேரில் சொல்லிக்கொள்ளுகிற நிந்தையை மற்றவர்களும் உனக்குச்
சொல்ல வேணுமென்றும் கபடில்லாமல் மெய்யாகவே நீ ஆசைப்பட
வேண்டும். அர்ச்சு. கிளிமாக்கருளப்பர் சொல்லுமாப்போலே, தன்னைத்
தானே நிந்தித்துத் தன் பேரில் இகழ்ச்சிப் பேச்சுப் பேசுகிறது தாழ்
ச்சியல்ல; ஏனென்றால் தன்னிடத்திலுள்ள சகலத்தையும் பொறுமை
யோடு சகித்துக்கொள்ளாதவனார் ஆனால் மற்றவர்கள் தனக்குச் செ
ய்கிற நிந்தை அவமானத்தையும் தன்னைப் படுத்திவைக்கிற பாட்டை
யும் சந்தோஷமாய்ப் பட்டருபவிக்கிறதே மெய்யான தாழ்ச்சியாகும்.
தன் பேரிலே கெடுதலாய்ப் பேசுகிறதும் நான் ஆங்காரி, சோம்பேறி,
போறுவைக்காரன், அசமந்தமுள்ளவன், துடிதுடித்தவனென்று சொ
ல்லுகிறதும் நல்லதுதான்; ஆனால் மற்றவர்கள் உன்னைப்பார்த்து இப்
படிச் சொல்லுகிறது இதிலும்திக நல்லது. மற்றவர்கள் உன்னை இப்ப
டி நினைக்க வேணுமென்று நீ மெய்யாகவே ஆசைப்பட்டு அவர்கள் இ
ப்படி உன்பேரில் பேசுந்தருணத்தில் நீ மெய்யாகவே சந்தோஷப்பட்
டால், இதுவே மெய்யான தாழ்ச்சியாகும்.

—(0)—

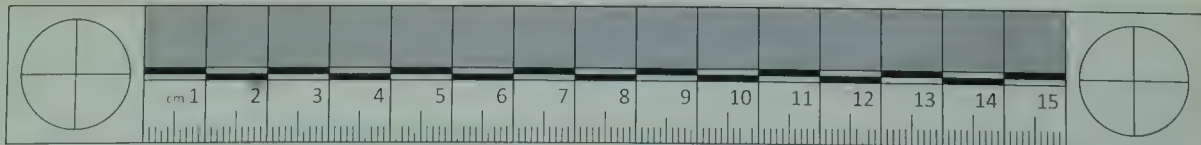
யச-ம் அதிகாரம்.

—0—

தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்தில் ஏறுவதற்கான
சில படிக்களைச் சொல்லிக் காட்டுவது.

—000—

தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்தில் வந்து சேருகிறது மிகவும்
வருத்தமாயிருப்பதிலே, அதிலே ஏறுவதற்கான நாலு படியை இங்
கே குறித்துக் காட்டுவோம். இதிலே கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் படி
படியாய் ஏறித் தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்திலுள்ள மேற்படியி
ல் எளிதாய் வந்து சேரலாம். ஆகையால் மகிமையையும் மனிதருடை
ய மேலான எண்ணத்தையும் சுத்தமாய்த் தேடாமல் எச்சரிக்கையோ
டு அதை விடக்கி நடக்கிறது தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்தில்

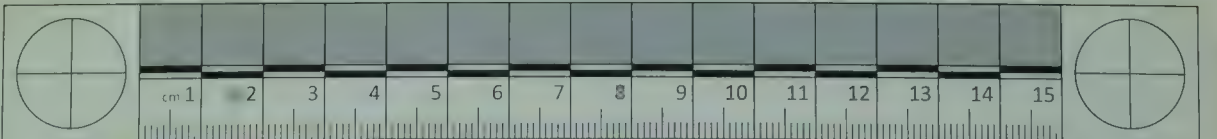

ஏறுவதற்கான முதல் படியாகும். எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் இது காரியத்திலே வெகு நேற்றியான மாதிரிகை காட்டியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் மகிமையையும் மேலான எண்ணத்தையும் தேடாமலிருந்ததுமன்றிச் சங்கையையும் உயர்ந்த பட்டத்தை யும் கீர்த்தி மகிமைக்கடுத்த சகலத்தையும் மோசத்துக்குரிய ஆபத்தென்றெண்ணி விலக்கி நடந்தார்கள். இயேசுநாதர் தாமே முந்த முந்த இவ்விதமாய் நடந்து காட்டினார். அவர் ஐந்தப்பத்தைக் கொண்டு ஐயாயிரம் பேருக்குத் திருத்தியாய்ப் போசனங் கொடுத்தபின், சனங்க ள் தம்மைப் பிடித்து இராசாவாக ஏற்படுத்த வருகிறார்களென்றறிந் து மலைமேல் ஒதுங்கி மறைந்துகொண்டார். அவர் எவ்வளவு உயர்ந்த பட்டத்தில் இருந்தாலும், ஒரு மோசமும் அவருக்கு வருமென்று பயப்படத் தேவையில்லை; ஆகிலும் மகிமையை விலக்கி நடக்க வேணுமென்று தமது மாதிரிகையைக் கொண்டு நமக்குக் காட்டுவதற்காக இப்படிச் செய்தார். இதிலேதான் அவர் மறுபுறமாக மூன்று சீஷாக்களுக்கு சௌந்தரியவடிவாய்த் தம்மைக் காட்டினபின், நாம் உயிர்த் தெழுந்திருக்கும்படி இதை ஒருவருக்கும் சொல்லாதேயுங்களென்று கற்பித்தார். குருடருக்குப் பார்வை தந்து எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத புதுமைகளை அவர் செய்யும்போது, சொஸ்தப்பட்டவர்கள் அதை ஒருவருக்கும் சொல்ல வேண்டாமென்று கற்பிப்பார். மனுஷருடைய மேலான எண்ணத்தினாலேயும் புகழ்ச்சியினாலேயும் நாம் சிலாக்கியப் பட்டுக் கெட்டுப்போகாதபடிக்கு அதை விலக்கி நடக்க வேணுமென்று தமது மாதிரிகையினாலே நமக்கு இப்படிப் போதிக்கச் சித்தமானார்.

அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சபை சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிற சங்கதி யாவது: அச்சபைக்கு அதிசிரோஷ்டராயிருந்த எலியாசென்பவர் திருச்சபைக்குச் சத்துருவாகிய இரண்டாம் பிதேதேரிக்கென்னும் இராயனுக்குச் சனுவாயிருந்ததினாலே, சாபத்துக்குட்பட்டிருந்தார். அச்சபையைச் சேர்ந்த ஜீவசென்னும் ஓர் பரிசுத்த சந்நியாசியார் இதை அறிந்த மாத்திரத்தில் கீழே விழுந்து தன் பெலன்கொண்ட மட்டும் பூமிபை அழுக்கிக் கொண்டு பூமியோடு ஒட்டிப்போனதுபோலே வெகு நேரம் கிடந்தார். ஏன் இப்படிச் செய்கிறீரென்று கேட்டதற்கு அவர் சொன்னதாவது: எலியாசென்பவர் மேலான மகிமைப் பட்டத்தில் உயர்ந்திருந்ததினாலே கெட்டுப்போனாரே; இதினிமித்தமாக என்னாலே கூடினமட்டும் பூமிக்குள்ளே ஆழமாய் என்னைத் தாழ்த்தப்

பிரயாசப்படுகிறேனென்றார். அலியிருக்கிற கதையை ஜெர்சோர்த் தெளிவித்திருக்கிறார். அதாவது மாதேவியின் மகனும்; அவன் மம்போது, ஏற்குலேசென்பவன் தாட்டினனும்; ஆனால் அந்தேமெல்லாம், அதிக பெலன் கொண்டு வன் இதைக் கண்டு அவனைக் கீழ் கொண்டு ஒரு கையையும் அவன் றித்துக் கொண்டுபோட்டானும், போது, நமக்குச் செய்கிறதுமித ணத்தையும் மகிமையையும் கொ தாய் நம்மைச் செயித்துக் கெடு யான தாழ்ச்சியுள்ளவன் தன் னுத் தன்னைத் தாழ்த்தி எல்லா பயந்து நடப்பான்.

நிந்தை அவமானத்தைப் பெறு து இரண்டாம் படியென்று அர்ச்சு, உனக்கு நிந்தை அவமானமு ம் நேரிட்டால், அதைச் சாது கு ம். ஏனென்றால் நிந்தை அவமான தேட வேணுமென்றும், அது உனக்குமகிழ வேணுமென்றும் நாம் தில்லை; இது உனக்கு இன்னம் எட்டாத உயர்ந்த புண்ணிய சா னுக்கு நேரிடுகிற நிந்தை அவமான சகித்துக்கொள்ள வேணுமென்று றேரம். இதிலுல்லோ உனக்கு னதோடு ஏற்றுக்கொள்; அது எதைச் சகித்துக்கொண்டு உன்னை ன்று ஞானியானவர் வசனித்தார் பாற்றுவதற்கும் இதுவே தகுந்த மனுஷருடைய மேலான எண்ண

ண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத அர்
வெகு நேற்றியான மாதிரிகை
மையையும் மேலான எண்ணத்
கையையும் உயர்ந்த பட்டத்தை
கயும் மோசத்துக்குரிய ஆபத்தெ
யேசுநாதர் தாமே முந்த முந்த
ர் ஐந்தப்பத்தைக் கொண்டு ஐ
போசனங் கொடுத்தபின், சனங்க
ற்படுத்த வருகிறார்களென்றபின்
னார். அவர் எவ்வளவு உயர்ந்த
மும் அவருக்கு வருமென்று பய
மையை விலக்கி நடக்க வேணு
ண்டு நமக்குக் காட்டுவதற்காக இ
வர் மறுபொருத்தி மூன்று சேஷாக்
கமக் காட்டினபின், நாம் உயிர்
தக்கும் சொல்லாதேயுங்கொன்று
ந்து எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்கா
, சொஸ்தப்பட்டவர்கள் அதை
ன்று கற்பிப்பார். மனுஷருடைய
ச்சியிலேயும் நாம் சிலாக்கியப்
தை விலக்கி நடக்க வேணுமென்று
படிப் போதிக்கச் சித்தமானார்.

திரத்தில் எழுதியிருக்கிற சங்கதி
ராயிருந்த எலியாசென்பவர் திரு
மம் பிறேதேரிக்கென்னும் இராய
பத்துக்குட்பட்டிருந்தார். அச்ச
ர் பரிசுத்த சங்கியாசியார் இதை
தன் பெலன்கொண்ட மட்டும்
டு ஒட்டிப்போனதுபோலே வெ
செய்கிறீரென்று கேட்டதற்கு அ
பவர் மேலான மகிமைப் பட்டத்
போனாரே; இதின்மித்தமாக எ
ஆழமாய் என்னைத் தாழ்த்தப்

பிரயாசப்படுகிறேனென்றார். அந்தேயென்பவன் பேரில் புலவர் சொல்
லியிருக்கிற கதையை ஜேர்சோன் எடுத்துக் காட்டி. இது காரியத்தை
த் தெளிவித்திருக்கிறார். அதாவது, அந்தேயென்னும் இராசுதன் பூ
மாதேவியின் மகனும்; அவன் எற்குலேசென்பவனோடு மல்லுக்கட்டு
ம்போது, எற்குலேசென்பவன் மூன்றுவிசை அவனைப் பூமியில் விழத்
தாட்டினனும்; ஆனால் அந்தேயென்பவன் பூமியைத் தொடும்போதெ
ல்லாம், அதிக பெலன் கொண்டு எழுந்திருப்பானும்; எற்குலேசென்ப
வன் இதைக் கண்டு அவனைக் கீழே விழத்தாட்டாமல் உயரத் தூக்கிக்
கொண்டு இரு கையையும் அவன் கழுத்திலே வைத்து கழுத்தை நெ
றித்துக் கொண்டுபோட்டானும். பசாசு நம்மோடு யுத்தம் பண்ணும்
போது, நமக்குச் செய்கிறதுமிதுவே. மனுஷருடைய மேலான எண்
ணத்தையும் மகிமையையும் கொண்டு நம்மை மேலே உயர்த்தி எளி
தாய் நம்மைச் செயித்துக் கெடுக்கப் பிரயாசப்படும். இதிலே மெய்
யான தாழ்ச்சியுள்ளவன் தன் நீசத்தனத்தை இடைவிடாமல் நினைத்
துத் தன்னைத் தாழ்த்தி எல்லாத்தையும்விட மகிமை பெருமைக்குப்
பயந்து நடப்பான்.

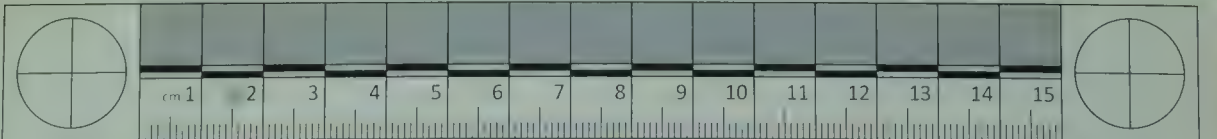
நிந்தை அவமானத்தைப் பொறுமையோடு சகித்துக்கொள்ளுகிற
து இரண்டாம் படியென்று அர்ச். அஞ்செல்லு வசனித்தார். அதாவ
து, உனக்கு நிந்தை அவமானமும் வெட்கத்துக்குரிய இலச்சைக்கேடு
ம் நேரிட்டால், அதைச் சாது குணமாய்ச் சகித்துக்கொள்ள வேண்டு
ம். ஏனென்றால் நிந்தை அவமானங்களை நீ ஆசைப்பட்டு ஆவலோடு
தேட வேணுமென்றும், அது உனக்கு வரும்போது, சந்தோஷப்பட்டு
அகமகிழ வேணுமென்றும் நாம் இப்போது உன்னிடத்தில் கேட்கிற
தில்லை; இது உனக்கு இன்னம் வருத்தமான காரியம்; இது உனக்கு
எட்டாத உயர்ந்த புண்ணிய சாங்கோபாங்கம். சமயம் வரும்போது,
உனக்கு நேரிடுகிற நிந்தை அவமானத்தையெல்லாம் பொறுமையோடு
சகித்துக்கொள்ள வேணுமென்று மாத்திரம் இப்போது சொல்லுகி
ரோம். இதிலல்லோ உனக்கு நேரிடுகிறதெல்லாத்தையும் நல்ல ம
னதோடு ஏற்றுக்கொள்; அது எவ்வளவு வருத்தமாயிருந்தாலும், அ
தைச் சகித்துக்கொண்டு உன்னைத் தாழ்த்திப் பொறுமையாயிருவெ
ன்று ஞானியானவர் வசனித்தார். தாழ்ச்சியை அடைவதற்கும் காப்
பாற்றுவதற்கும் இதுவே தகுந்த வழிபாடு; ஏனென்றால் மகிமையும்
மனுஷருடைய மேலான எண்ணமும் நம்மை ஆங்காரத்திலும் வீண சி

லாக்கியத்திலும் தள்ளும் ; அதுபோலே, நமக்கு நித்தையான காரிய மெல்லாம் நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாவதற்கும் தாழ்ச்சியிலே பெலப் பட்டு வர்த்திப்பதற்கும் உதவியாயிருக்கும். அர்ச். லவுரோஞ்ச யூஸ்தீ ஸ்யான் மஹ காலத்தில் வெகு தண்ணீரோடிக் கோடை காலத்தில் வற்றிப்போகிற வாரிக்குத் தாழ்ச்சியை ஒப்பிட்டிருக்கிறார். தாழ்ச்சி செல்வ காலத்தில் குறைந்துபோய்த் துன்ப காலத்தில் வர்த்திக்கிறது வழக்கம்.

நாம் இங்கே சொல்லுகிறதை அதுசரிப்பதற்குத் தினந்தோறும் போதுமான சமயம் நேரிடும் ; அச்சமயங்களைப் பிரயோசனப்படுத்தி க்கொள் நுகிறதற்கு மனது வைத்தாலே போதும். இதினாலே கிறிஸ்துநாதர் அதுசாரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதாவது : மற்றவர்களுக்குப் பிரியமானதெல்லாம் அவர்களுக்கு நன்றாகக் கைகூடிவரும், உனக்கு ஒன்றும் வாய்க்காது ; மற்றவர்களுடைய வார்த்தையை எல்லாரும் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டுக்கொள்ளுவார்கள், நீ சொல்லுகிறது ஒன்றுக் கும் உதவாதென்று தள்ளிப்போடுவார்கள் ; மற்றவர்கள் கேட்கிறதை பெல்லாம் கொடுப்பார்கள், நீ கேட்கிறதை இல்லையென்று சொல்லுவார்கள் ; மற்றவர்களைச்சங்கிப்பார்கள், உன்னை அற்பமாகிலும் சட்டைபண்ணமாட்டார்கள் ; சகல கவை காரியங்களையும் மற்றவர்களை விசாரிக்கச் சொல்லுவார்கள், நீ ஒன்றுக்கும் உதவாதவனென்றெண்ணுவார்கள். இதுவெல்லாம் சுபாவத்துக்கு வருத்தமான காரியந்தான் ; ஒரு வார்த்தையுஞ் சொல்லாமல் நீ இதைச் சகித்துக்கொண்டால், இது அற்பப் புண்ணியமல்லவென்று சொல்லியிருக்கின்றது. ஒவ்வொருவனும் தனக்குட்புகுந்து தினந்தோறும் தாழ்ச்சி முயற்சி செய்கிறதற்கு நேரிடுகிற பற்பல சமயங்களை யோசித்துப் பார்த்து அத்தருணத்தில் எப்படி நடக்கிறெனென்று பரிசோதிக்கக் கடவான். யாதாமொருவர் அதிகாரத்தோடு மேட்டிமையாய் உன்னை ஏதாகிலுஞ் செய்யச் சொன்னால், உன் மனதில் எழும்புகிற நினைவென்ன ? உனக்குச் சொல்லுகிற புத்தியையும் செய்கிற கண்டிப்பையும் நீ பட்டதுபவிக்கிற விதமென்ன ? டீரோஷ்டர் உன்னை நம்பாமல் ஒதுக்கி வைக்கிறதாக உனக்குத் தோன்றினால், உன் மனதில் கிளம்புகிற நினைவென்ன ? அர்ச். தோரோத்தேயர் இவ்விஷயத்தில் சொல்லுகிறதாவது : தினந்தோறும் உனக்கு நேரிடுகிற தாழ்ச்சி சமயங்களில் எது நேரிட்டாலும், அது உன் ஆங்காரத்தைச் சொஸ்தப்படுத்துவதற்கான ஓளவுதமென்றெண்ணி

அதைச் சகித்துக்கொள் ; உன் உன் ஆத்தம வைத்தியனாயிருக்கொள் ; நீ இப்படி நடவாதிருப்பென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளெ

மனுஷர் நமக்குக் காண்புகிற புகழ்ச்சியையும்பற்றிச் சந்தைய மூன்றும் படியாகும் ; மேமானது. என்னென்றால் மற்றவநாம் புகழ்ச்சியைத் தேடாதிருங்கள் நம்மைப் புகழும்போது, வருத்தமான காரியமென்று அத்தோடு துலங்குகிற சூரியனையுசக்குள்ளே நான் சந்தோஷித்தபெரிதாயிருக்குமென்று யோபெல் அர்ச். கிரொகோரியார் வியாக்தமமாய்ப் போதித்திருக்கிறார். மகிமை கீர்த்தியினிமித்தம் சந்தைப் பிரியத்தோடு பார்க்கிறுஷ்டருடைய மேலான எண்ணச் சந்தோஷமும் படவிலையெண்ணு காட்டியிருக்கிறார். ஆங்குள்ள வித்தியாசமேதென்றால், ள்ளருகிறதைக் கேட்டு அகமகிழ்ந்துக்குப் பொய்யான புகழ்ச்சி வந்தாள் ; ஏனென்றால் தாங்கள் சர்தேரோமென்று பாராமல், மனிதர்மாதிரம் கவனிப்பார்கள். இதுமனுஷர் தங்களைக் கனமாய் எடைந்தோமென்று சந்தோஷப்பூனல் மெய்யான மனத்தாழ்ச்சிகனமாயெண்ணிப் புகழ்ந்துகொள் ஆத்தமத்துக்குள் புகுந்து இதினாலல்லோ என்னை உயர்த்தி

லே, நமக்கு நினைதயான காரிய
வதற்கும் தாழ்ச்சியிலே பெலப்
பும். அர்ச். லவுஞ்ச யுஸ்தீ
னரோடிக் கோடை காலத்தில்
யுபப்ட்டிருக்கிறார். தாழ்ச்சி
துன்ப காலத்தில் வர்த்திக்கிறது

அதாரிப்பதற்குத் தினந்தோறும்
மயம்மனைப் பிரயோசனப்படுத்தி
யே போகும். இதிலே கிறிஸ்
பிரித்தாவது: மற்றவர்களுக்குப்
புறநாயுடைய வர்த்தையை எல்லாரும் ஆ
யர்கள், நீ சொல்லுகிறது ஒன்றுக்
யர்கள்; மற்றவர்கள் கேட்கிறதை
கிறதை இல்லையென்று சொல்லு
யர்கள், உன்னை அம்பமாகிலும் சட்
வ காரியங்களையும் மற்றவர்களை வி
யும் உதவாதவனென்றெண்ணு
க்கு வருத்தமான காரியந்தான்;
இதைச் சகித்துக்கொண்டால், இ
சொல்லியிருக்கின்றது. ஒவ்வொ
தும் தாழ்ச்சி முயற்சி செய்கிறத
பாசித்துப் பார்த்து அத்தருணத்
சாதிக்கக் கடவான். யாதாமொரு
ய் உன்னை ஏதாகிலுஞ் செய்யச்
கிற நினைவென்ன? உனக்குச் சொ
ப்பையும் நீ பட்டதுபவிக்கிற வி
ராமல் ஒதுக்கி வைக்கிறதாக உன
கினம்புகிற நினைவென்ன? அர்ச்.
ரல்லுகிறதாவது: தினந்தோறும்
கிலி எது நேரிட்டாலும், அது உ
தற்கான ஒளவுதமென்றெண்ணி

அதைச் சகித்துக்கொள்; உனக்கு நிகழை அவமானம் பண்ணுகிறவன்
உன் ஆத்தம வைத்தியனாயிருக்கிறதிலே, அவனுக்காக வேண்டிக்
கொள்; நீ இப்படி நடவாதிருந்தால், உன்னிடத்தில் தாழ்ச்சி இல்லை
யென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறார்.

மனுஷர் நமக்குக் காண்பிக்கிற மேலான எண்ணத்தையும் செய்
கிற புகழ்ச்சியையும்பற்றிச் சந்தோஷப்படாதிருப்பது நாம் ஏறவேண்
டிய மூன்றாம் படியாகும்; மேற்சொன்ன படியைவிட இது வருத்த
மானது. ஏனென்றால் மற்றவர்கள் நம்மைப் புகழாதிருக்கும்போது,
நாம் புகழ்ச்சியைத் தேடாதிருக்கிறது எளிதாயிருக்கும்; அனல் அவ
ர்கள் நம்மைப் புகழும்போது, மனசிலே சந்தோஷப்பாதிருக்கிறது
வருத்தமான காரியமென்று அர்ச். அகுஸ்தின் வசனித்தார். பிரகாசத்
தோடு துலங்குகிற சூரியனையும் சந்திர பிரகாசத்தையும் கண்டு மன
சுக்குள்ளே நான் சந்தோஷித்தால், என் தோஷ துரோகம் எவ்வளவு
பெரிதாயிருக்குமென்று யோபென்பவர் வசனித்த வாக்கியத்தின் பேரி
ல் அர்ச். கிரொகோரியார் வியாக்கியானம்பண்ணி இச்சத்தியத்தை உத்
தமமாய்ப் போதித்திருக்கிறார். அபெப்படியென்றால், நாம் அடைந்த
மகிமை கீர்த்தியினிமித்தம் சந்தோஷப்படுகிறது சந்திர சூரிய பிரகா
சத்தைப் பிரியத்தோடு பார்க்கிறதற்கு ஒப்பாகும். யோபென்பவர் ம
னுஷருடைய மேலான எண்ணத்தையும் புகழ்ச்சியையும்பற்றி அற்ப
ச் சந்தோஷமும் படவில்லையென்று மேற்சொன்ன வாக்கியத்தைக்கொ
ண்டு காட்டியிருக்கிறார். ஆங்காரிகளுக்கும் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களுக்கு
முள்ள வித்தியாசமேதென்றால், ஆங்காரிகள் தங்களைப் புகழ்ந்துகொ
ள்ளுகிறதைக் கேட்டு அகமகிழ்ந்து சந்தோஷப்படுவார்கள்; அவர்களு
க்குப் பொய்யான புகழ்ச்சி வந்தாலும், அதினிமித்தம் அக்களிப்பார்க
ள்; ஏனென்றால் தாங்கள் சர்வேசரனுக்கு முன்பாக எப்படி இருக்கி
றோமென்று பாராமல், மனிதர் தங்களை எப்படி நினைக்கிறார்களென்று
மாத்திரம் கவனிப்பார்கள். இதிலே தாங்கள் ஆசிக்கிறதுபோலே
மனுஷர் தங்களைக் கனமாய் எண்ணினால், நாங்கள் விரும்பினதை அ
டைந்தோமென்று சந்தோஷப்பட்டுச் சிலாக்கியங்கொள்ளுவார்கள்.
ஆனால் மெய்யான மனத்தாழ்ச்சியுள்ளவன் யாதாமொருவர் தன்னைக்
கனமாயெண்ணிப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறதைக் கண்ட மாத்திரத்தில் த
ன் ஆத்தமத்துக்குள் புருந்து தன்னைத் தாழ்த்தி வெட்கப்படுவான்.
இதிலைல்லோ என்னை உயர்த்தினபோது, என்னை நானே தாழ்த்திக்

கொண்டு மனக்கலக்கப்பட்டேனென்று இராச தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். கிகோரியார் சொல்லுகிறதாவது : இவர் இப்படி மனங் கலங்குகிறதற்கு முகார்தாமுண்டு ; ஏனென்றால் மற்றவர்கள் புகழ்ந்துகொள்ளுகிற காரியம் பொய்யாயிருந்தால், சர்வேசுவரன் அந்தப் புகழ்ச்சிக்காக அவரை வெகு கண்டிப்பாழ்த்துக் கொண்டிப்பாரென்று நடுங்குகிறதற்கு இடமுண்டு ; அவரைப் புகழ்ந்து கொள்ளுகிற காரியம் மெய்யாயிருந்தால், அதினால் வரவேண்டிய சம்பாவணையை இந்தப் புகழ்ச்சியினிமித்தம் போக்கடிப்போமென்று பயப்படுகிறதற்கு இடமுண்டென்றார். உன் ஆபுசு காலத்திலே வெகுபாக்கியங்களைப் பெற்றுக்கொண்டாய் ; உன் நற்கிரிகைகளுக்குச் சம்பாவணை அடைந்தாயென்று சொல்லுகிற நாள் வரும்.

ஆகையால் ஆங்காரிகள் அதிக ஆங்காரப்பட்டு சிலாக்கியங் கொள்ளுகிறதற்குப் புகழ்ச்சி காரணமாயிருக்கும் ; தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள் தங்களை அதிகமாய்த் தாழ்த்திக்கொள்ளுகிறதற்கு அந்தப் புகழ்ச்சியே காரணமாயிருக்கும். ஞானியானவர் நமக்குச் சொல்லியிருக்கிற புத்தியிதுவேயென்று அர்ச். கிகோரியார் வசனித்தார். அதாவது, வெள்ளியை உலையிலேயும் தங்கத்தைச் சூனியிலேயும் போட்டுச் சோதிக்கிறதபோலே, மனுஷன் புகழுகிறவனுடைய வாலயக்கொண்டு சோதிக்கப்படுவானென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். சுய தங்கமும் வெள்ளியும் நெருப்பினாலே நகாசப்பட்டுப் பளபளப்பாகும் ; உதவாத வெள்ளியுந் தங்கமும் நெருப்பிலே நீரிச் சாம்பலாய்ப் போகும். புகழ்ச்சியினாலே மனுஷனுக்கு நடக்கிற காரியமுமிதுவே. ஒருவர் உனக்குச் சொல்லுகிற புகழ்ச்சியைக்கேட்டு நீ ஆங்காரங் கொண்டால், வாயாகிற இந்த உலைக்குட்டை நீ பொறுக்கமாட்டாததினாலே, நீ சுயதங்கமுமல்ல, வெள்ளியுமல்ல ; ஆனால் உன்னை மற்றவர்கள் புகழும்போது, நீ உன்னைத் தாழ்த்திக்கொண்டால், புகழ்ச்சியாகிற நெருப்பு உன்னைச் சுட்டுக் கொடுக்காமல் உன்னை நகாசப்படுத்திப் பளபளப்பாக்குகிறதினாலே, நீயே பத்தனாமாற்றுப் பசும்பொன். ஆகையால் நீ தாழ்ச்சியில் வர்த்திக்கிறாயோ இல்லையோவென்று அறிந்துகொள்ளுகிறதற்கு இஸ்பிரீத்துசார்து சொல்லிக் காட்டின இந்த அடையாளத்தைக் கொண்டு உன்னைச் சோதித்துப் பார் ; உன்னை ஒருவன் புகழும்போது, கஸ்திப்புகிறாயோ சந்தோஷப்படுகிறாயோவென்று பார் ; இதைக் கொண்டு உன்னிடத்தில் மெய்யான தாழ்ச்சி உண்டோ, கள்ளத் தாழ்ச்சி உண்டோ

வென்று அறிந்துகொள்ளுவாய்.

அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்டோ, மற்றவர்கள் அவரை அழைக்கிறதை அவர் கண்டால், எல்லாம் ஏன் இது காரியத்திலே இவ்வளவு அவரிடத்தில் கேட்டதற்கு அவர்கள் நம்மை நினைக்கிறதற்கும் நாயாசமாயிருக்கிறதினாலே, சர்வேசுரைக்குக் கொடுக்க வேணுமென்று இது நாம் முன்னமே எடுத்துக் வசனத்துக்கு முழுதும் ஒத்திருப்பாய் அறிந்துகொண்டு நமது உறுதியாய் ஸ்திரப்பட்டிருந்தால், கொள்ளாதலுமாகிற கார்த்து நமக்குப் பாக்கியத்தை நாம் மறந்துபோய்ச்சி வரும்போது, இது பொய்யென்று சொல்லுகிற குணஞ்ஞாங்கன் நமக்கு நம்மைக் கனமாயெண்ணுகிறதே சயித்துக்கொண்டு நம்மை நாடு.

யரு-ம்

நிந்தைப்பட வேணுமென்.

சந்தோஷப்படுகிற.

செ.

மனிதராலே நிந்தைப்பட

மானங்களின் பேரில் பிரியப்ப

தில் வந்து சேருவதற்கான நா

று இராச தீர்க்கதரிசி வசனித்தா
கொகோரியார் சொல்லுகிறதாவ
தற்கு முகந்தரமுண்டு ; ஏனென்
ற காரியம் பொய்யாயிருந்தால்,
அவரை வெகு கண்டிப்பாழ்த் தெ
டுமுண்டு ; அவரைப் புகழ்ந்து
தால், அதினால் வரவேண்டிய சம்
தம் போக்கடிப்போமென்று பய
உன் ஆபுசு காலத்திலே வெகுபா
உன் நற்கிரிகைகளுக்குச் சம்பாவ
நாள் வரும்.

ஆங்காரப்பட்டு சிலாக்கியங் கொ
யிருக்கும் ; தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள்
ள்ளுகிறதற்கு அந்தப் புகழ்ச்சியே
நமக்குச் சொல்லியிருக்கிற புத்தி
ர் வசனித்தார். அதாவது, வெள்
ளையிலேயும் போட்டுச் சோதிக்கி
வடைய வாயைக்கொண்டு சோதிக்
வசனித்தார். சுய தங்கமும் வெள்
பளபளப்பாகும் ; உதவாத வெள்
ம்பலாய்ப் போகும். புகழ்ச்சியின
லிதுவே. ஒருவர் உனக்குச் சொல்
ரார் கொண்டால், வாயாகிற இந்த
ததிலே, நீ சுயதங்கமுமல்ல, வெ
ர்கள் புகழும்போது, நீ உன்னைத்
கிற நெருப்பு உன்னைச் சுட்டுக் கொ
பளபளப்பாக்குகிறதிலே, நீயே
யால் நீ தாழ்ச்சியில் வர்த்திக்கிற
ள்ளுகிறதற்கு இன்பிரித்துசாந்து
யாளத்தைக் கொண்டு உன்னைச்
ன் புகழும்போது, கஸ்திப்படுகிற
வபார் ; இதைக் கொண்டு உன்னி
டா கள்ளத் தாழ்ச்சி உண்டோ

வென்று அறிந்துகொள்ளுவாய்.

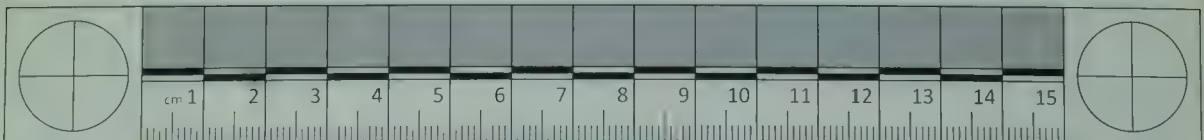
அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஷியா சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறது
போலே, மற்றவர்கள் அவரை அர்ச்சியசிஷ்டவொன்று கனம் பண்ணு
கிறதை அவர் கண்டால், எல்லாத்தையும்விட அதிக கஸ்திப்படுவார்.
ஏன் இது காரியத்திலே இவ்வளவு வருத்தப்படுகிறீர் என்று ஓர் நாள்
அவரிடத்தில் கேட்டதற்கு அவர் சொன்ன மாறுத்தரமாவது : அவர்
கள் நம்மை நினைக்கிறதற்கும் நாம் இருக்கிறதற்கும் முழுதும் வித்தி
யாசமாயிருக்கிறதிலே, சர்வேசுரனுக்கு நாம் வெகு கண்டிப்பான க
ணக்குக் கொடுக்க வேணுமென்று பயந்து கஸ்திப்படுகிறோமென்றார்.
இது நாம் முன்னமே எடுத்துக் காட்டின அர்ச். கொகோரியாருடைய
வசனத்துக்கு முழுதும் ஒத்திருக்கும். ஆகையால் நம்மை நாமே சரி
யாய் அறிந்துகொண்டு நமது பேரில் தாழ்மையான எண்ணத்தில் உ
றுதியாய் ஸ்திரப்பட்டிருந்தால், மனிதருடைய புகழ்ச்சியும் மெய்ச்சுக்
கொள்ளாதலுமாகிற கார்த்த நம்மைப் பூமியை விட்டு எழுப்பி நமது நிர்
ப்பாக்கியத்தை நாம் மறந்துபோகப் பண்ண மாட்டாது. நமக்குப் புக
ழ்ச்சி வரும்போது, இது பொய்யான புகழ்ச்சியென்றும் மற்றவர்கள்
சொல்லுகிற குணகுணங்கள் நம்மிடத்தில் இல்லையென்றும் மனுவார் ந
ம்மைக் கனமாயெண்ணுகிறபோலே நாம் இருக்கவில்லையென்றும் நிச்
சயித்துக்கொண்டு நம்மை நாமே தாழ்த்தி வெட்கி நாணக் கடவோம்.

யரு-ம் அதிகாரம்.

நிந்தைப்பட வேணுமென்று ஆசித்து நிந்தை வரும்போது
சந்தோஷப்படுகிறது நாலாம் படியென்று
சொல்லுவது.

—:(0):—

மனிதராலே நிந்தைப்பட வேணுமென்று ஆசித்து நிந்தை அவ
மானங்களின் பேரில் பிரியப்படுகிறது தாழ்ச்சியின் சாங்கோபாங்கத்
தில் வந்து சேருவதற்கான நாலாம் படியாகும். அர்ச். பெர்நாதுஸ்

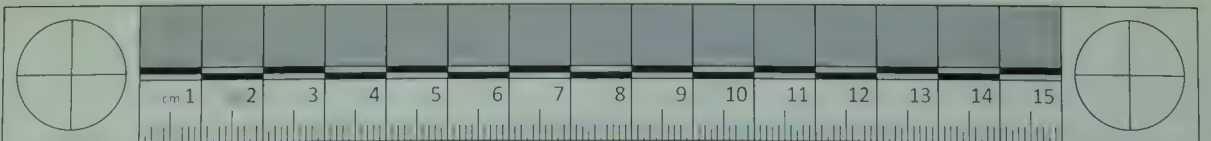

சொல்லுமாப்போலே, மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவன் மற்றவர்கள் தன்னைத் தாழ்ச்சியுள்ளவனென்று எண்ணாமல் தாழ்மை நிகழ்க்குரியவனென்று எண்ண வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டித் தனக்கு வந்த தாழ்மையினிமித்தம் சந்தோஷிப்பான். தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்திலுள்ள மேலான சாங்கோபாங்கமிதுவே. மேற்சொன்ன அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொல்லுமாப்போலே, வெட்டிவேர் வெகுசிறிதாயிருந்தாலும், மிகவும் வாசனையாயிருக்கிறதினாலே, இஸ்பிரீத்துசாந்து இதைத் தாழ்ச்சிக்கு அடையாளமென்று சொல்லியிருக்கிறார். இதிலுல்லோ என் வெட்டிவேர் வாசனை வீசினதென்று தேவநானத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. ஏனென்றால் உன்னை நீயே மனதில் நிதிக்கிறதாமல்லாமல் மற்றவர்களும் உன்னை நிதிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டால், அப்போது உன் தாழ்ச்சி வெட்டிவேர் போலிருக்கும்; அதின் வாசனை எங்கும் வீசி எல்லாரையும் சந்தோஷப்படுத்தும்.

அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுமாப்போலே, இரண்டிவத தாழ்ச்சியுண்டு. ஒன்று புத்தியிலிருக்கும்; இதிலே மனுஷன் தன் நிர்ப்பாகியத்தையும் நீசத்தனத்தையும் சோதித்துப் பார்த்து அதை உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு தன்னைத் தனக்குள் மெய்யாகவே பிறக்கணித்துத் தான் எவ்வித நிகழ்க்கும் பாத்திரவானென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுவான். வேறொரு தாழ்ச்சி மனதிலே இருக்கும்; இதிலேதான் சகலராலும் நிகழ்க்கும் அவமானமும் படவேண்டுமென்று ஆசிப்பான். புத்தியிலுள்ள முதல் வகைத் தாழ்ச்சி இயேசுநாதரிடத்தில் இருக்கக் கூடாது; ஏனென்றால் தாம் சர்வேசுரனுக்குச் சரிசமானமாயிருக்கிறோமென்று அவர் மெய்யாகவே அறிந்திருந்ததினாலே, தம்மை நிதிக்கவும் தாம் நிகழ்க்குரியவரென்று எண்ணிக்கொள்ளவும் அவராலே முடியாது; ஆனால் மனதிலும் இருதயத்திலுமுள்ள இரண்டாம் வகைத் தாழ்ச்சி அவரிடத்தில் இருந்தது. இதிலுல்லோ அடிமையின் வேஷங்கொண்டு தம்மை ஒன்றுமில்லாமையாக்கிக்கொண்டாரென்று. அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். இன்னமும் மனிதர் பேரில் வைத்த சினேகத்தினாலே, தம்மைத் தாழ்த்தித் தாம் தாழ்மைக்குரியவொன்று அவர்களுக்குக் காணப்படச் சித்தமானார். இதிலே நாம் சாந்தகுணமும் மனத்தாழ்ச்சியுமுள்ளவொன்று நம்மிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுகின்றோம். ஆனால் நாம் இவ்விருவகைத் தாழ்ச்சியையும் கொண்டிருக்க வேண்டும்; ஏனென்றால் நம்மிடத்திலே இரண்டாம் வகைத் தாழ்

ச்சியில்லாமல் முதல் வகைத் தாழ்ச்சியைப் பொய்யான கள்ளத் தாழ்ச்சிதான் மனிதர் வேறே விதமாய் நம்மை நதைவிட அதிக அபியாயமும் கொடுக்கிறதோ? ஆகையால் மெய்யாகவே நனைத் தாழ்த்தி நிதிக்கிறவன் திக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட

நமது நிவ்விப இரட்சகர் தந்தித்த போதகமிதுவே. நமது நிகழ்க்கை அவமானங்களை எவ்வளவு மனத்தாளன்று பார். பரலோக பூதவர் மனுஷனாகி அடிமை வேஷங் கெட்ட தாழ்த்திக்கொண்டார்; பாவமையிட்ட சரீரத்தின் அடையாளங்களுக்கு ஒவ்வாத காரியமாயிருக்கின்றவிலே; ஆனால் பாவியின் அடிமைக்கொண்டார். இதிலே பாவியைப் பாவியைப்போலே பாவினருக்கும் பெற்றுப் பரபாசென்னும் கொலைதப்பட்டு அவனைப்பார்க்கக் கெட்டுத்திரமல்லவென்றும் 'அநீதத் தீர்த்து பேரில் வைத்த சினேகத்தினால் களையும் பட வேண்டுமென்று மிகவும் மனுஷராலும் நிகழ்க்கப்படுகிற கொண்டிருந்தார்.' இதிலுல்லோ வேண்டியது; அதைப் பெறுமட்டுக்கொண்டிருந்தோமென்றார். அவமானமும் பட்டதபவிக்கிற கொண்டிருந்தார். ஓர் அடிமைகொண்டார்; தேவ தூஷணனைப்போலே கள்; பைத்தியகாரனைப்போலே

தாழ்ச்சியுள்ளவர்களை மற்றவர்கள் தன்
மனம் தாழ்மை நினைக்கரியவ
செய்யப்பட்டுத் தனக்கு வந்த தாழ்
தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தல்
தவே. மேற்சொன்ன அர்ச்சியசி
உவோர் வெகுசிறிதாயிருந்தாலும்,
இன்பிர் துசாந்து இதைத் தாழ்
பிரகிருக்கிறார். இதிலுல்லோ என்
தேவகானத்தில் சொல்லியிருக்கி
மனதில் நினைக்கிறதும்ல்லாமல்
னுமென்று ஆசைப்பட்டால், அப்
பாவிருக்கும்; அதின் வாசனை எ
படுத்தும்.

ப்போலே, இரண்டுவித தாழ்ச்சி
இன்னுமே மனஷன் தன் நிப்பாக்
கித்துப் பார்த்து அதை உள்ளப
தன் மெய்யாகவேபிறக்கணித்துத்
ரெனென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளு
இருக்கும்; இதிலுல்தான் சக
படவேனுமென்று ஆசிப்பான். பு
இயேசுநாதரிடத்தில் இருக்கக் கூ
ணக்குச் சரிசமானமாயிருக்கிறோ
ருந்ததினாலே, தம்மை நினைக்கவு
ணிக்கொள்ளவும் அவராலே முடி
வமுள்ள இரண்டாம் வகைத் தா
னாலல்லோ அடிமையின் வேஷங்
பாக்கிக்கொண்டாரென்று அர்ச்.
னமும் மனிதர் பேரில் வைத்த சி
தாம் தாழ்மைக்குரியவொன்று
னர். இதிலுலே நாம் சாந்த் குண
நம்மிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்
கத் தாழ்ச்சியையும் கொண்டிருந்
திலே இரண்டாம் வகைத் தாழ்

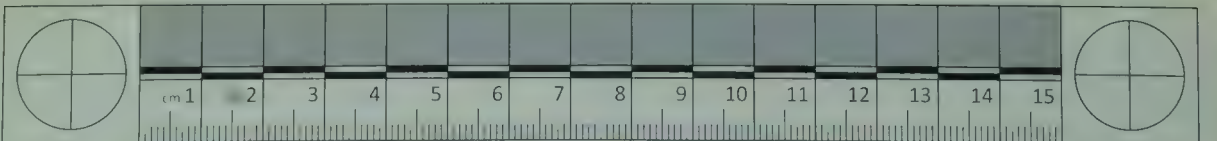
ச்சியில்லாமல் முதல் வகைத் தாழ்ச்சி மாத்திரம் இருந்தால், இது
பொய்யான கள்ளத் தாழ்ச்சிதானே. நம்மிடத்தில் உள்ளதை விட்டு
மனிதர் வேறே விதமாய் நம்மை நினைக்க வேனுமென்று ஆசைப்படுகி
றதைவிட அதிக அநியாயமும் பொய்யும் வேறே எங்கேயாகிலுமுண்
டோ? ஆகையால் மெய்யாகவே தாழ்ச்சியாயிருந்து தனக்குள்ளே த
ன்னைத் தாழ்த்தி நினைக்கிறவன் மற்றவர்களும் தன்னைத் தாழ்த்தி நி
னைக்க வேனுமென்று ஆசைப்பட வேண்டும்.

நமது நிவ்விப இரட்சகர் தமது மாதிரிகையினாலே நமக்குப் போ
தித்த போதகமிதுவே. நமது பேரில் வைத்த சினைகத்தினாலே நிந்
தை அவமானங்களை எவ்வளவு பிரியத்தோடும் ஆவலோடும் அதுபவி
த்தானென்று பார். பரலோக பூலோகத்துக்கு ஏகாதி கர்த்தராகிய அ
வர் மனஷனுக்கி அடிமை வேஷங்கொண்டு தம்மை அளவிறந்த விதமா
ய்த் தாழ்த்திக்கொண்டார்; பாவி வேஷங்கொண்டு பாவத்துக்கு அடி
மைப்பட்ட சரீரத்தின் அடையாளமாகத் தோன்றினார். பாவம் சர்வே
சுரனுக்கு ஒவ்வாத காரியமாயிருக்கிறதினாலே, அவர் அதைக் கைக்கொ
ள்ளவில்லை; ஆனால் பாவியின் அடையாளத்தையும் சாடையையும் கை
க்கொண்டார். இதிலுலே பாவிமைப்போலே விருத்தசேதனப்பட்டுப்
பாவியைப்போலே பாவிக்குக்கும் புள்ளிக்கானருக்கும் நடுவே தீட்சை
பெற்றுப் பரபாசென்னும் கொலைபாதகனோடு ஒரே வரிசையாக நிறுத்
தப்பட்டு அவனைப்பார்க்கக் கெட்டவனென்றும் உயிரோடிருக்கப் பா
த்திரமல்லவென்றும் அநீதத் தீர்வைக்குட்பட்டார். கடைசியாய் நம
து பேரில் வைத்த சினைகத்தினிமித்தம் சகலவித நினைத அவமானங்
களையும் பட வேனுமென்று மிகவும் ஆசைப்பட்டு நிருவானமாய் சீகல
மனஷராலும் நினைப்படுகிற நேரம் எப்போ வருமென்று காத்துக்
கொண்டிருந்தார். இதிலுல்லோ நாம் இரத்த ஞானஸ்நானம் பெற
வேண்டியது; அதைப் பெறுமட்டும் அதைப் பெறவேனுமென்கிற ஆ
சையினாலே எவ்வளவு வருத்தப்படுகிறோம்! உங்களுடே கூட இந்த
ப் பால்கா போசனம் பண்ண வேனுமென்று உருக்கமான ஆசைப்
பட்டுக்கொண்டிருந்தோமென்றார். ஆகையால் தாம் சகலவித நினைத
அவமானமும் பட்டதபவிக்கிற நேரம் எப்போ வருமென்று காத்துக்
கொண்டிருந்தார். ஓர் அடிமைமைப்போலே கன்னத்தில் அழைபட்
டார்; தேவ தூஷணனைப்போலே அவருடைய முகத்திலே துப்பினார்
கள்; பைத்தியகாரனைப்போலே அவருக்கு வெள்ளை உடுப்பும் பரியாச

ராசாவைப்போலே ஊதா உடுப்பும் உடுத்தினார்கள்; பெருங் கள்ளனைப் போலே கொடூரமாய் அவரைச் சாட்டையால் அடித்தார்கள்; இரண்டு கள்ளருக்கு நடுவே மகா அவமானத்துக்கும் வெட்கத்துக்குமுரிய விதமாய்ச் சிலுவையில் அறைபுண்டு மரணமடைந்தார். நமது ஆத்தம இரட்சகர் வெகு ஆவலோடு அபேட்சித்து அதுபவித்த நீந்தை அவமானங்கள் இதுவே. இதிலுல்லோ என் இருதயம் அவமானத்தை யும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் அபேட்சித்துக் காத்துக்கொண்டிருந்ததென்று தாவீதென்னுந் தீர்க்கதரிசி வாயாலே திருவுளம்பற்றினார். நீந்தை அவமானங்களை அவர் மிகுந்த ஆவலோடு அபேட்சித்திருந்ததினாலே, அது தமக்கு எல்லாத்திலும் பிரியமான காரியம்போலே அது வருமட்டும் எப்போ வருமென்று ஆசையோடு காத்துக்கொண்டிருந்தார். இதிலுல்லோ நமது பேரில் வைத்த சினேகத்தினாலே சகலவித நீந்தை அவமானமும் தூஷணமும்பட வேணுமென்று அவரிடத்திலே பொறுக்கக்கூடாத ஆசையாகிற பசியுந் தாகமும் உண்டாயிருந்ததென்று காட்டுகிறதற்காக அவர் நீந்தையால் திருத்திப்படுவாரென்று எரெமியாசென்னுந் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். சகலவித சங்கைக்குமுரிய தேவசுதன் நமது பேரில் வைத்த சினேகத்தினாலே நீந்தை அவமானங்களை இவ்வளவு ஆவலோடு அசித்து இவ்வளவு சந்தோஷத்தோடு அதுபவித்திருக்கையிலே, அவருடைய சினேகத்துக்காக நீசரும் பாவிசு ஞமாகிய நாம் மற்றவர்கள் நம்மை நீசரென்றும் பாவிசுள்ளென்றும் எண்ணவும் நமக்கு வரவேண்டிய நீந்தை அவமானங்களைச் சந்தோஷமாய் அதுபவித்துக்கொள்ளவும் ஆசைப்படுகிறது பெரிய காரியமோ? அர்ச். சின்னப்பர் நடந்த நடக்கை இதுவே. இதிலுல்லோ இயேசுநாதருக்காக நான் படுகிற நீந்தை நெருக்கிடை துன்ப துரிதங்களுக்குள்ளே அகமகிழ்ந்து சந்தோஷிக்கிறெனென்றார். இன்னமும் அவர் சிறைச்சாலையில் இருக்கும்போது, இயேசுநாதருக்காக இந்த நீந்தைப் படுகிறேமென்று அவர் அதுபவித்த சந்தோஷத்தை மனசுக்குள்ளடக்கக்கூடாமல் நீங்களும் இந்தச் சந்தோஷத்துக்குப் பங்காளிகளாகிறது ஞாயமென்று பிளிப்பியருக்கு எழுதியனுப்பினார். உலக இரட்சகர் நீந்தை அவமானமாகிற இந்தப் பாலை அப்போஸ்தலருக்கு ஊட்டி வளர்த்ததினாலே, யூதர் அவர்களைப் பிடித்துக் கழிகளால் அடித்தபின், இயேசுநாதருடைய திருநாமத்துக்காக நாங்கள் நீந்தைப்படப் பாத்திரமானேமென்று அகமகிழ்ந்து அக்களித்துக்கொண்டு போனார்கள். அநேக வேதசாட்சிகள் இந்த மாதிரிகையைக் கண்பொவித்தார்கள்.

வேதசாட்சியான அர்ச். இஞ்ஞாருக்கு இனாயாகப் போடுவதற்கு அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு போனதை அவ்மானங்களையும் படுத்திவிட்டு நீந்தை இப்போது இயேசுநாதரென்றார். கடைசியாய் நாம் இவ்வேணுமென்று நமது பிதாவாகிய பான விதமாய் விசேஷித்து நமக்கு யென்றால், இயேசு சபையில் புதிதே பிரவேசித்திருக்கிறவர்களும் நமது காரியங்கள் எல்லாத்தையும் பிரியப்பட்டு அதுபவித்ததெல்லாம் க்கிறது ஞான சிவியத்துக்கு எவ்வென்று சர்வேசுரனுக்கு முன்பாகச் சகலவேண்டும். ஏனென்றால் உலோக மாதிரியும் ஆவலோடு தேடுவார்களென்று இயேசுநாதரை மெய்பாக்கி போதகத்துக்கு விரோதமானதென்று இயேசுநாதர் பேரிலுள்ள சினேகையைப் பிரியத்தோடு தரித்துக்கொளவாகிலும் இயேசுநாதருக்கு ஒத்திருக்கச் சகலவித இகழ்ச்சியும் நீந்தை வரவேணுமென்று எப்போது வரவேண்டும்; ஆகிலும் இதிலே தவிர வராதபடிக்கும் தங்கள் குற்றத்தினையையிராதபடிக்கும் எச்சரிக்கையினைப் பேரில் சொல்லக்கூடாமையிருக்கின்றது. உலோகவாசிகளும் மகிமைபை அருவருத்துத் தள்ளுவெறுத்துவிட்டவர்களுக்கிடையையும் புகழ்ச்சியையும் ஆசிக்கிறதையும் ஆசிக்கிறவர்களே மெய்லோகத்துக்குச் செத்துப்போனார்கள்.

பெற்றிருக்கின்றனர்; பெருங் கள்ளனை
டையால் அடித்தார்கள்; இர
னத்துக்கும் வெட்கத்துக்குமுரி
மரணமடைந்தார். நமது ஆ
பேட்சித்து அதுபவித்த நிந்தை
என் இருதயம் அவமானத்தை
துக் காத்துக்கொண்டிருந்ததெ
யாலே திருவுணம்பற்றினார். நிந்
வலோடு அபேட்சித்திருந்ததின
யமான காரியம்போலே அது வ
சயோடு காத்துக்கொண்டிருந்தா
த்த சினேகத்தினாலே சகலவித
வேணுமென்று அவரிடத்திலே
ந் தாகமும் உண்டாயிருந்ததெ
பால் திருத்திப்படுவாொன்று எ
தார். சகலவித சங்கைக்குமுரிய
னகத்தினாலே நிந்தை அவமான
இவ்வளவு சந்தோஷத்தோடு அ
சினேகத்துக்காக நீசரும் பாவிச
சரென்றும் பாவிசென்றும் எ
த அவமானங்களைச் சந்தோஷ
ப்படுகிறது பெரிய காரியமோ?
துவே. இதிலுல்லோ இயேசு
நுக்கிடை துன்ப துரிதங்களுக்கு
னென்றார். இன்னமும் அவர் சி
சுநாதருக்காக இந்த நிந்தைப் ப
தோஷத்தை மனசுக்குள்ளடக்க
ஷித்துக்குப் பங்காளிகளாகிறது
னுப்பினார். உலக இரட்சகர் நிந்
ப்போஸ்தலருக்கு ஊட்டி வளர்
துக் கழிகளால் அடித்தபின், இ
ளங்கள் நிந்தைப்படப் பாத்திர
னித்துக்கொண்டு போனார்கள்.
கையைக் கண்பொவித்தார்கள்.

வேதசாட்சியான அர்ச். இஞ்ஞாசியான உரோமாபுரியில் மிருகங்க
ளுக்கு இனாயாகப் போடுவதற்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகும்போது,
அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறவர்கள் அவருக்குச் சகலவித நிந்
தை அவமானங்களையும் படுத்தினார்கள். இதைக் கண்டு அவர் சந்தோ
ஷித்து நான் இப்போது இயேசுநாதருக்குச் சீஷனாகத் துவக்குகிறே
னென்றார். கடைசியாய் நாம் இந்த மாதிரிவகளைக் கண்பொவிக்க
வேணுமென்று நமது பிதாவாகிய அர்ச். இஞ்ஞாசியார் வெகு கண்டிப்
பான விதமாய் விசேஷித்து நமக்குப் போதித்திருக்கிறார். அதைப்படி
யென்றால், இயேசு சபையில் புதிதாய் பிரவேசிக்கிறவர்களும் முன்ன
மே பிரவேசித்திருக்கிறவர்களும் உலோகவாசிகள் பிரியப்பட்டுத் தே
டுகிற காரியங்கள் எல்லாத்தையும் அருவருத்துத் தள்ளி இயேசுநாதர்
பிரியப்பட்டு அதுபவித்ததெல்லாத்தையும் ஆவலோடு தேடி அதுபவி
க்கிறது ஞான சீவியத்துக்கு எவ்வளவு அவசரமும் பிரயோசனமுமெ
ன்று சர்வேசுரனுக்கு முன்பாகச் சாக்கிரதையாய் யோசித்துப் பார்க்
க வேண்டும். எனென்றால் உலோகவாசிகள் உலோக போதகத்தை
அதுசரிக்கிறதினாலே, உலோக மகிமையையும் பெருமையையும் கீர்த்
தியையும் ஆவலோடு தேடுவார்கள். அப்படியே உலோகத்தை வெறு
த்து இயேசுநாதரை மெய்யாகவே கண்பொவிக்கிறவர்கள் உலோக
போதகத்துக்கு விரோதமானதெல்லாத்தையும் ஆவலோடு அபேட்சி
த்து இயேசுநாதர் பேரிலுள்ள சினேகத்தினாலே அவருடைய ஆடை
யைப் பிரியத்தோடு தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆகையால் எவ்வ
ளவாகிலும் இயேசுநாதருக்கு ஒத்தவர்களாகும் பொருட்டுத் தங்களுக்
குச் சகலவித இகழ்ச்சியும் நிந்தையும் பொய்ச் சாட்சியும் அவமானமு
ம் வரவேணுமென்று எப்போதும் ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்க வே
ண்டும்; ஆகிலும் இன்னாலே தங்களுக்கும் புறத்தியாருக்கும் பாவம்
வராதபடிக்கும் தங்கள் குற்றத்தினாலே பாவத்துக்குத் தாங்கள் கார
ணமாயிராதபடிக்கும் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேணுமென்றார். தாழ்ச்
சியின் பேரில் சொல்லக்கூடுமானதெல்லாம் இந்த ஒழுங்கில் அடங்கி
யிருக்கின்றது. உலோகவாசிகளுக்கு மகா இன்பமாயிருக்கிற கீர்த்தி
மகிமையை அருவருத்துத் தள்ளுகிறதே உலோகத்தை மெய்யாகவே
வெறுத்துவிட்டவர்களுக்கடுத்த நடக்கை. உலோகவாசிகள் மகிமை
யையும் புகழ்ச்சியையும் ஆசிக்கிறதுபோலே, நிந்தையையும் அவமான
த்தையும் ஆசிக்கிறவர்களே மெய்யான சந்தியாசிகள்; இவர்களே உ
லோகத்துக்குச் செத்துப்போனவர்களென்று சொல்ல வேண்டும். இ

யேசுநாதர் பட்ட நிந்தை அவமானங்களைத் தாங்களும் பட்டு இகழ்ச்சியையும் பிறக்கணிப்பையும் தேடி இயேசுநாதருக்காகச் சந்தோஷமாய் அதை அதுபவித்து அவருடைய ஆடையைத் தரித்துக்கொள்ளுகிறவர்களே மெய்யான இயேசு சபையாரென்றும் இயேசுநாதருடைய மெய்யான துணைவர்களென்றும் சொல்ல வேண்டும். ஆண்டவரோ, சகலரும் உம்மைக் கெட்டவனென்று நினைத்திருந்தார்களே; உம்மைக்குற்றவாளியைப்போலே இரண்டு கள்ளருக்கு நடுவே ஸ்தாபித்தார்களே. இது இப்படியிருக்க, மனுஷர் என்னை நல்லவனென்று எண்ணுவதற்கு இடங் கொடாதேயும்; ஏனென்றால் எசமானைப் பார்க்க ஊழியனை மேலாயெண்ணுகிறதும், குருவைப் பார்க்கச் சீஷனைக் களம்பண்ணுகிறதும் நியாயமல்ல. ஆனால் மனுஷர் உம்மை உபாதித்து நிந்தித்திருக்க, மனிதர் என்னையும் உபாதித்து நிந்திக்கக் கிருபை செய்தருளும்; அப்போதுதான் நான் எல்லாத்திலும் உம்மை மெய்யாகவே கண்போவித்து உமக்கு மெய்யான சீஷனாகவும் துணைவனாகவும் இருப்பேன். இயேசுநாதர் மனிதருக்காக அவ்வளவு நிந்தை அவமானப்பட்டதினாலே, கிறிஸ்துவர்கள் அதை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டுருக்க வேண்டியிருக்கையிலே, அவர்கள் சங்கை மகிமைப்பட வேண்டுமென்று ஆசிக்கிறது அயோக்கியமான புத்திக்கேடென்று அர்ச்சவேரியார் எண்ணியிருந்தார்.

யசு-ம் அதிகாரம்.

—(o)—

புண்ணிய முயற்சியைப் பிரியத்தோடு செய்கிறது தாழ்ச்சி முதலிய சகல புண்ணியத்துக்கும் அடுத்த சாங்கோபாங்கமென்றும் புண்ணிய முயற்சியை நிலைபெறச் செய்கிறது எவ்வளவு அவசரமென்றுஞ் சொல்லுவது. "

—o—

புண்ணிய முயற்சியைப் பிரியத்தோடு செய்கிறது புண்ணிய சாங்கோபாங்கமென்று ஞான சாஸ்திரிகள் எல்லாரும் நிரூபித்தார்கள். இதிலே யாதொரு புண்ணியக்கிரிகையைத் துரிதமாயும் எளிதாயும் பிரியமாயும் செய்கிறவர்கள் அந்தப் புண்ணியத்தில் அப்பியாசப்பட்ட

புருக்கிறார்களென்று அடையாளம் சாஸ்திரத்தில் அப்பியாசப்பட்டுத் தாஸ்திரத்தை ஆச்சரியமான துரிதமெய்நவான். இதவாத்தியத்திடுற்றியாய்க் கிண்ணுரங் கொட்கிடுயென்று யோசித்து ஆபத்தம்பண்ணுவது எளிதாயிருப்பதினாலே, வேறுமுதலாய் வெகு நேற்றியாய்க் கிண்ணிலே அப்பியாசப்பட்டவர்களும் லாமல் புண்ணிய முயற்சியைச் செலவே நீ அப்பியாசப்பட்டிருக்கிறதை அறிய வேணுமானால், முந்தாதிரிதமாயும் எளிதாயும் செய்கிறமுமையான காரியங்களைச் செய்கிறச் செய்ய வருத்தமும் அருவருப்புயென்னும் புண்ணியத்திலே நீ இல்லையென்று அடையாளமாகும். கிறத்தற்கு யோசனையும் ஆயத்தமுந்தப் புண்ணியத்தின் சாங்கோபாசனையும் ஆயத்தமும் மெய்யாகவே இன்னம் இந்தப் புண்ணிய சாங்கோபா இது அடையாளமாகும். யாருமுன் ஒரு விரலை என்கே வைக்கவைக்க வேணும்; எந்த நரம்பைத் இது கிண்ணுரம் நன்றாய்க் கொட்குல் அதைக் கொட்கிறதற்கு இம் உண்டாகவில்லையென்று இதிலுந்த அப்பியாசப்பட்டவன் இப்பவான். ஆகையால் அறிஸ்தோட்போலே, யாதொரு கல்வியை உத்செய்கிறது மகா எளிதாயிருப்படியென்று யோசியாமல் செய்துரியத்தை யோசித்துச்செய்யும்போதென்றோ இல்லையோவென்று

பாக்க முயற்சி.

ங்களைத் தாங்களும் பட்டு இகழ்ச்
இயேசுநாதருக்காகச் சந்தோஷமா
ஆடையைத் தரித்துக்கொள்ளுகி
யபாரென்றும் இயேசுநாதருடைய
சால்ல வேண்டும். ஆண்டவரே,
நினைத்திருந்தார்களே; உம்மைக்
களாருக்கு நடுவே ஸ்தாபித்தார்க
என்னை நல்லவனென்று எண்ணு
எனென்றால் எசுமனைப் பார்க்க
ம், ருருவைப் பார்க்கச் சிஷ்யனைக்
ஆனால் மனுஷர் உம்மை உபாதி
னையும் உபாதித்து நிந்திக்கக் கிரு
நான் எல்லாத்திலும் உம்மை மெ
தெய்யமான சிஷ்யனாகவும் துணைவனு
னிதருக்காக அவ்வளவு நிந்தை அவ
கள். அதை எப்போதும் நினைத்துக்
லே, அவர்கள் சங்கை மகிமைப்பட
க்கியமான புத்திக்கேடென்று அர்ச்.

அதிகாரம்.

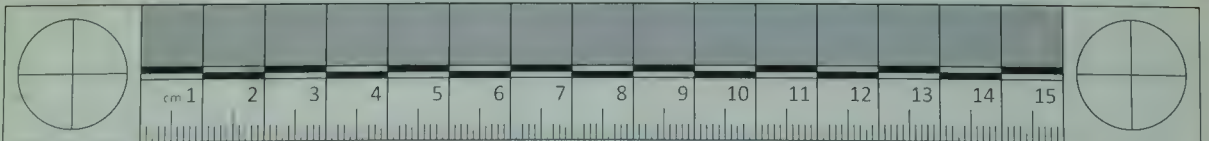
0)——

நாடு செய்கிறது தாழ்ச்சி முதலிய
டுத்த சாங்கோபாங்கமென்றும்
நிலைபெறச் செய்கிறது
மன்றுஞ் சொல்லுவது.

பிரியத்தோடு செய்கிறது புண்ணிய
ஸ்திரிகள் எல்லாரும் நிரூபித்தார்கள்.
கிரிகையைத் துரிதமாயும் எளிதாயும்
தப் புண்ணியத்தில் அப்பியாசப்பட்

உம் காண்டம், உம் போதகம், யசும் அதிகாரம். 283

டிருக்கிறார்களென்று அடையாளமாகுமென்றார்கள். யாதொரு கல்வி
சாஸ்திரத்தில் அப்பியாசப்பட்டுத் தேர்ந்திருக்கிறவன் அந்தக் கல்வி
சாஸ்திரத்தை ஆச்சரியமான துரிதத்தோடு எளிதாய்ச் செய்துகொ
ண்டுவருவான். கீதவாத்தியத்திலே உத்தமமாய்த் தேர்ந்து வெகு நே
ற்றியாய்க் கிண்ணாரம் கொட்டுகிறவன் அதைக் கொட்டுகிறதெப்படி
யென்று யோசித்து ஆபத்தம்பண்ண அவசரமில்லை; அது அவனுக்கு
வெகு எளிதாயிருப்பதினாலே, வேறே காரியத்தை நினைத்துக்கொண்டு
முதலாய் வெகு நேற்றியாய்க் கிண்ணாரம் கொட்டுவான். புண்ணியத்
திலே அப்பியாசப்பட்டவர்களும் இப்படி நடப்பார்கள்; வருத்தமில்
லாமல் புண்ணிய முயற்சியைச் செய்வார்கள். ஆகையால் தாழ்ச்சியி
லே நீ அப்பியாசப்பட்டிருக்கிறாயோவென்று அறியவேணுமோ? இ
தை அறிய வேணுமானால், முந்த முந்தத் தாழ்மையான கிரிகைகளைத்
துரிதமாயும் எளிதாயும் செய்கிறாயோவென்று பார்; ஏனென்றால் தா
ழ்மையான காரியங்களைச் செய்கிறதற்குச் சமயம் வரும்போது, அதைச்
செய்யவருத்தமும் அருவருப்பும் உன் மனதில் பிறந்தால், தாழ்ச்சி
யென்னும் புண்ணியத்திலே நீ இன்னம் முழுதும் அப்பியாசப்பட்டி
ல்லையென்று அடையாளமாகும். தாழ்மை அவமானங்களை அதுபவித்
கிறதற்கு யோசனையும் ஆபத்தமும் உனக்கு அவசரமாயிருந்தால், இ
ந்தப் புண்ணியத்தின் சாங்கோபாங்கத்தை அவைதற்கு இந்த யோ
சனையும் ஆபத்தமும் மெய்யாகவே நல்ல வழிபாடுதான்; ஆகிலும் நீ
இன்னம் இந்தப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடையவில்லையென்
று இது அடையாளமாகும். யாதொருவன் கிண்ணாரம் கொட்டுவதற்
குமுன் ஒரு ஷரீலை எங்கே வைக்க வேணும், வேறொரு ஷரீலை எங்கே
வைக்க வேணும்; எந்த நரம்பைத் தொட வேணுமென்று நினைத்தால்,
இது கிண்ணாரம் நன்றாய்க் கொட்டுகிறதற்கு நல்ல வழிபாடுதான்; ஆ
னால் அதைக் கொட்டுகிறதற்கு இவ்விடத்திலே இன்னம் அப்பியாச
ம் உண்டாகவில்லையென்று இதிலே வெளிப்படும்; ஏனென்றால் அ
ந்த அப்பியாசப்பட்டவன் இப்படி யோசியாமல் நன்றாய்க் கொட்டு
வான். ஆகையால் அரிஸ்தோத்தலேசென்னும் சாஸ்திரி சொல்லுமாப்
போலே, யாதொரு கல்வியை உத்தமமாய்க் கற்றறிந்தவனுக்கு அதை
ச் செய்கிறது மகர் எளிதாயிருப்பதினாலே, அதைச் செய்கிறது எப்ப
டியென்று யோசியாமல் செய்து முடிப்பான். யாதொருவன் ஒரு கர்
ரியத்தை யோசித்துச்செய்யும்போது, அதிலே அவனுக்கு அப்பியாசம்
உண்டோ இல்லையோவென்று தெரியாது; ஒன்றும் நினையாமல் யா

தொரு காரியத்தை நன்றாய்ச் செய்தால் மாத்திரம், அதிலே அவனுக்கு அப்பியாசம் உண்டென்று தெரியவரும்; ஏனென்றால் நாம் நினைபாத காரியம் திடீரென்று நேரிட்டால், நம்மிடத்திலுள்ள அப்பியாசம்போலே நாம் அப்போது நடப்போமென்பது நிச்சயம்.

யாதொருவன் ஒரு புண்ணியத்தைச் சாங்கோபாங்கமாய் அடைந்து அதிலே அப்பியாசப்பட்டிருக்கிறானே இல்லையோவென்று அறிவதற்கு புலுத்தார்க்கென்னும் சாஸ்திரி பனிரண்டு அடையாளம் குறித்து வைத்திருக்கிறான். அதில் ஒரு அடையாளம் கனாவாகும்: கனாவிலே முதலாய் நல்ல நினைவும் புண்ணியத்துக்கடுத்த பற்றுதலுமாத்திரம் உருபிகரத்திலே தோன்றினால், அல்லது தகாத நினைவு கனாவிலே வந்தாலும், தூங்கும்போது முதலாய் நீ அதிவிமித்தம் கஸ்திப்பட்டு விழித்திருக்கிறவனைப்போலே, அதைத் தள்ளப் பிரயாசப்பட்டால், அப்போது புண்ணியம் உன் ஆத்துமத்திலே ஆழமாய் வேருன்றியிருக்கிறதென்று அடையாளமாகும்; ஏனென்றால் அச்சமயத்தில் உன் மனசுமல்லாமல் உருபிகரமும் உள்ளிந்திரியமும் நீதி ஞாயத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறதென்று இதிலே தெரியவரும். யாதோர் வேலை செய்வதற்கு மாட்டை நன்றாய் அப்பியாசப்படுத்தியிருந்தால், அதை ஓட்டுகிறவன் மூக்குக் கயிற்றைப் பிடியாநிறுந்தாலும், தூங்கினாலும், அது தன்னாலே அந்த வேலையைச் செய்துகொண்டிருக்கும். இவ்வண்ணமே யாதோர் புண்ணியத்தை உத்தமமாய் அடைந்து உள்ளிந்திரியங்களை நீதி ஞாயத்துக்கு நன்றாய்க் கீழ்ப்படுத்தியிருந்தால், தூக்கத்தினாலே உன் புத்தி சோர்ந்து கிடந்தாலும், உன் உள்ளிந்திரியம் எப்போதும் அதுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும். அர்ச், அருஸ்தின் போதித்திருக்கிற போதகம் இதுவே. இதிலுல்லோ கர்த்தாவே, உமது கற்பனைகளின் பேரில் நாங்கள் வைத்திருக்கிற கவனம் எங்கள் இருதயத்தில் ஆழமாய்ப் பதிந்திருக்கிறதிலே, கனாவிலே முதலாய்ச் சோதனையைச் செய்கிறோமென்றார். சிலரிடத்திலே தேவகற்பனையின் பிபரில் அணைகடந்த பற்றுதலும் புண்ணியத்தின் பேரில் மட்டில்லாத ஆவலும் துர்க்குணத்தின் பேரில் சொல்லக்கூடாத அருவருப்பும் உண்டாயிருந்து அவர்கள் விழித்திருக்கும்போது, சோதனையைச் செய்க்க உத்தமமாய்ப் பழகியிருக்கிறதிலே, தூங்கும்போது முதலாய்ச் சோதனையைச் செயித்துத் தள்ளுவார்கள். அர்ச், சவேரியார் ஓர் இராத்திரி தூங்கும்போது, கனாவிலே வந்த கம்புக்கு விரோதமான ஓர் நினைவைத்

தள்ளுகிறதற்காக அவர் பட்டிருந்து திரளான இரத்தம் கதியிருக்கிறதறிவோம். நாம் விசுரனோடு எப்போதும் சிவிக்ருஷும்புற்றினார். சிலர் சொருந்தாலும், தூங்கினாலுமென்பதாலுமென்று அர்த்தமாகும்; லே, தேவ ஊழியத்திலே வெருக்கும்போதும் நித்தினைசெனை விட்டுப் பிரியாமல் ஞான அர்த்தமாகுமென்றார்கள்.

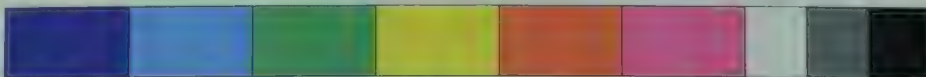
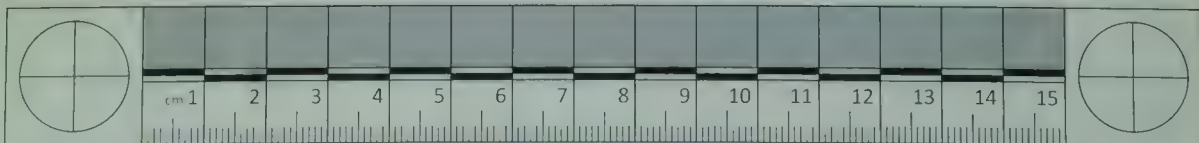
யாதோர் புண்ணியக் கிரித்தோடும் செய்தால், நாம் அந்நிதிருக்கிறோமென்று இது அனமூன்றும் அடையாளம்; இது யால் நீ தாழ்ச்சியின் சாங்கோலையோவென்று அறியவேண்டுத்துக் காட்டின ஒழுங்கைச் சேகருக்கு மகிமையும் புகழ்ச்சியுப்படுகிறுப்போலே, உனக்கு அகமகிழ்ந்து சந்தோஷப்படுகிற காரியத்திலே அறியவேண்டிட்டால், இந்தப் புண்ணியத்துமன்றி அதிலே நிலைத்திருக்கும் சந்தோஷத்தோடும் செய்கொண்டவருகிறது கூடாததோஷத்தோடு செய்யாத காரிதகத்தை மறுக்கப்படாத சத்தர்களென்று அர்ச், தொரோத்காலம் வரைக்கும் மௌனம் ருவாயாக்கும்; ஆனால் இந்தப் பதிந்து இதிலே முழுதும் அமான நடக்கைபோலாகி இதிலே

மாத்திரம், அதிலே அவனுக்கு
ம்; ஏனென்றால் நாம் நினைவாத
மிடத்திலுள்ள அப்பியாசம்போ
து நிச்சயம்.

தைச் சாங்கோபாங்கமாய் அடை
றனோ இல்லையோவென்று அறிவ
பனிரண்டு அடையாளம் குறித்
டையாளம் கனவாகும் : கனவி
ரியத்துக்கடுத்த பற்றுதலுமாத்தி
அல்லது தகாத நினைவு கனவிலே
ய் நீ அதிர்மித்தம் கஸ்திப்பட்டு
த்தள்ளப் பிரயாசப்பட்டால், அ
த்திலே ஆழமாய் வேறன்றியிருக்
னென்றால் அச்சமயத்தில் உன் ம
ந்திரியமும் நீதி ஞாயத்துக்குக் கீழ்
தரியவரும். யாதோர் வேலை செய்
சப்பித்தியிருந்தால், அதை ஒட்
புதிருந்தாலும், தூங்கினாலும், அது
துகொண்டிருக்கும். இவ்வண்ண
மமாய் அடைந்து உள்விந்திரியம்
ப்படுத்தியிருந்தால், தூக்கத்தின
லும், உன் உள்விந்திரியம் எப்போ
அர்ச். அருஸ்தீன் போதித்திருக்
லா கர்த்தாவே, உமது கற்பனைகளி
கவனம் எங்கள் இருதயத்தில் ஆழ
விலே முதலாய்ச் சோதனையைச்
லே தேவகற்பனையின் பேரில் அ
தின் பேரில் மட்டில்லாத ஆவலும்
ட்டாத அருவருப்பும் உண்டாயிரு
து, சோதனையைச் செயிக்க உத்த
ங்கும்போது முதலாய்ச் சோதனை
அர்ச். சவேரியார் ஓர் இராத்திரி தூ
புக்கு விரோதமான ஓர் நினைவைத்

தன்னுகிறதற்காக. அவர் பட்ட கண்டிப்பான பிரயாசத்தினாலே வாயி
லிருந்து திரளான இரத்தம் கக்கினொன்று அவர் சரித்திரத்தில் எழு
தியிருக்கிறதறிவோம். நாம் விழ்த்திருந்தாலும், தூங்கினாலும், சர்வே
சுரனோடு எப்போதும் சிவிக்கக் கடவோமென்று அர்ச். சின்னப்பர் தி
ருவுளம்பற்றினார். சிலர் சொல்லுமாப்போலே, இதிலே நாம் விழ்த்தி
ருந்தாலும், தூங்கினாலுமென்பதற்கு நாம் உயிரோடிருந்தாலும் செத்
தாலுமென்று அர்த்தமாகும்; ஆனால் வேறு சிலர் சொல்லுமாப்போ
லே, தேவ ஊழியத்திலே வெகு உருக்கமாய் நடக்கிறவர்கள் விழ்த்தி
ருக்கும்போதும் நித்தினா செய்யும்போதும் எப்போதும் இயேசுநாத
ரை விட்டுப் பிரியாமல் ஞான சீவியம் சீவிக்க வேணுமென்று இதற்கு
அர்த்தமாகுமென்றார்கள்.

யாதோர் புண்ணியக் கிரிகையை நாம் பிரியத்தோடும் சந்தோஷ
த்தோடும் செய்தால், நாம் அந்தப் புண்ணியத்தை உத்தமமாய் அடை
ந்திருக்கிறோமென்று இது அடையாளமாகும்; இதுவே முக்கியமான
மூன்றாம் அடையாளம்; இதுவே புண்ணிய சாங்கோபாங்கம். ஆகை
யால் நீ தாழ்ச்சியின் சாங்கோபாங்கத்தை அடைந்திருக்கிறாயோ இல்
லையோவென்று அறியவேணுமோ? முந்தின அதிகாரத்தில் நாம் எடு
த்துக் காட்டின ஒழுங்கைச் சோதித்துப் பார். உலோக வாசிகள் தங்
களுக்கு மகிமையும் புகழ்ச்சியும் வரும்போது, அகமகிழ்ந்து சந்தோஷ
ப்படுகிறாப்போலே, உனக்கு இகழ்ச்சியும் அவமானமும் வரும்போது,
அகமகிழ்ந்து சந்தோஷப்படுகிறாயோவென்று பார். இன்னமும் இது
காரியத்திலே அறியவேண்டியதாவது : இப்படி நீ சந்தோஷப்படாவி
ட்டால், இந்தப் புண்ணியத்திலே நீ சாங்கோபாங்கத்தை அடையாத
துமன்றி அதிலே நிலைத்திருக்கவுமாட்டாய்; ஏனென்றால் பிரியத்தோ
டும் சந்தோஷத்தோடும் செய்யாத காரியத்தை நிலைபெறச் செய்து
கொண்டிருக்கிறது கூடாத காரியமாகும். இதிலேதான் நாம் சந்
தோஷத்தோடு செய்யாத காரியம் நிலைத்திருக்கமாட்டாதென்கிற போ
தத்தை மறுக்கப்படாத சத்தியமாகப் பூர்வீக வனவாசிகள் நிரூபித்தா
ர்களென்று அர்ச். தொரோத்தேயர் சொல்லியிருக்கிறார். நீ கொஞ்ச
காலம் வரைக்கும் மௌனம் காத்து வெகு உள்ளடக்கமாய் நடந்துவ
ருவாய்க்கும்; ஆனால் இந்தப் பழக்கம் உன் இருதயத்தில் ஆழமாய்ப்
பதிந்து இதிலே முழுதும் அப்பியாசப்பட்டு இது உனக்குச் சபாவ
மான நடக்கைபோலாகி இதிலே நீ சந்தோஷமும் பிரியமும் படாவிட்

டால், இந்தப் புண்ணியத்திலே நிலைபெறாமல் போவாயென்று பயப்படுகிறதற்கு இடமுண்டு; ஏனென்றால் நாம் கட்டாயமாய்ச் செய்கிற காரியம் ஒன்றும் நிலைநிற்க மாட்டாது. ஆகையால் புண்ணியம் நமது இருதயத்துக்குள்ளே ஆழமாய் இறங்கி ஸ்திரமாய் வெறுன்றி அது நமக்குச் சபாவமான காரியம்போலேயும் நமது சபாவப் பற்றுந்லுக்கு ஒத்ததுபோலேயும் அந்தப் புண்ணியக்கிரிகைகளைப் பிரியத்தோடும் சந்தோஷத்தோடும் செய்துகொண்டு வருகிற வரைக்கும் அந்தப் புண்ணிய முயற்சியிலே பழகுகிறது மிகவும் முக்கியமான காரியம். இப்படிப் பழகினால், அந்தப் புண்ணியத்திலே நாம் நிலைக்கொள்ளுகிறது ஏறக்குறைய நிச்சயமென்று சொல்லலாம். கர்த்தருடைய கம்பனையில் முழு மனசு அல்லது முழுப் பிரியம் வைக்கிறவன் பாக்கியவான்; அவன் நீரோட்டத்தின் அருகாண்மையில் நடமாடக்கூற விருகும்போலே தருந்த காலத்தில் புண்ணியமும் நீதியுமாகிற கனி கொடுப்பானென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது.

ய-ம் அதிகாரம்.

தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்தில் நாம் வந்து சேருகிறதற்கான சாங்கோபாங்கம் இன்னதென்று விசேஷித்து விளக்கிக் காட்டுவது.

(0)

இது காரியத்தில் நாம் மேற்சொன்ன புத்தியைத் தவிர இன்னம் ஒரு புத்தியை அர்ச். கிளிமாக்கருளப்பர் சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், ஆங்காரிகள் உலோக மகிமையை மிகவும் கனமாய் எண்ணியிருக்கிறதினாலே, அதை அடைவதற்காகத்தங்கள் பேரில் அநேகம் பொய்யான புகழ்ச்சிகளைச் சொல்லுவார்கள்; நாங்கள் 'வமிசபதிகள், ஆஸ்திபந்தர், கெட்டிக்காரரென்று தங்களைப் பாராட்டுவார்கள். அப்படியே உத்தம தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள் நினைவு அவமானத்தின் பேரில் தங்களிடத்திலுள்ள அணிகலந்த ஆவலினாலே சில சமயங்களில் தங்களுக்கு அவமானத்தை வருவித்துக்கொள்ளுவதற்காகத் தங்களிடத்தில் இல்லாத சூற்றங் குறைகளை உண்டென்று மற்றவர்கள் நினைப்பதற்கான வழிபாடெல்லாம் செய்துகொள்வார்கள். இப்படியே வ

னவாசியான சிவமேயானென்பவர்த்தியை அந்த நாட்டை ஆளும் ரீதிக் போக வேண்டுமென்று கருபவர் இதை அறிந்து தமது அனரொட்டியையும் பாக்ககட்டி, உச்சாடையாய்ச் சாப்பட்டுக்கொண்ட கண்பி நிந்தித்துக்கொண்டு துத்தேடின நிந்தை தமக்குட்டார். இதற்கொத்த வேறே அபடியே அர்ச். பிராஞ்சேஸ்ரு மனபுரித்த எத்தனித்திருக்கிறார்களெத்துக்கொண்டிருந்தார். யூனிபமையாய் எண்ணும்படியாகச்செய்திருந்தார்.

சகல நன்மையின் பொக்கித்ததென்றும் மெய்யான பிரகாரத்தினாலே உலகம் அறிந்துகொண்டென்றும் இந்தப் பெரிய அர்சுங்களில் யோசித்து உலகத்தின் உலோகம் மதிக்கிறதெல்லாத்ன உலோகம் நிந்திக்கிறதெல்லாத்ன கொண்டு வந்தார்கள். இதிலே வகையாய் விலக்கி இயேசுகாதருக்கே யேசுகாதர் தங்கள் பேரில் வைத்த யானமென்று எண்ணியிருந்தார் அவமானங்களின் பேரில் அவர்களுக்கு வருவித்துக்கொள்ளுவதற்கொண்டு வந்தார்கள். இது காலசொல்லுகிறதாவது: இவ்விஷய இன்பிரீத்துசாந்துவின் ஏவலினுகையால் இவர்கள் பேரில் நாம் விசேஷ தேவ ஏவுதலில்லாமல் ப்படாதென்பது மெய்தான்; ஆ

நாமம் போவாயென்று பயப்ப
நாம் கட்டாயமாய்ச் செய்கிற
ஆகையால் புண்ணியம் நமது
ஸ்திரமாய் வேருன்றி அது ந
நமது சபாவப் பற்றுந்லுக்கு
கிரிகைகளைப் பிரியத்தோடும் ச
ருகிற வரைக்கும் அந்தப் புண்
ம முக்கியமான காரியம். இப்ப
ல நாம் நிலைக்கொள்கிறதது ஏ
ம். கர்த்தருடைய கம்பனையில்
வக்கிறவன் பாக்கியவான்; அ
ல் நட்புருக்கிற விருகும்போ
நிதியுமாகிற கனி கொடுப்பானே
கின்றது.

திகாரம்.

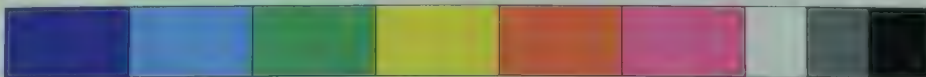
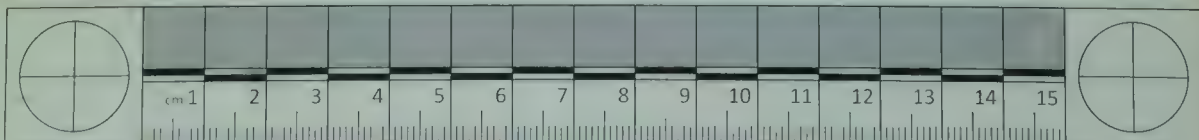
நாம் வந்து சேருகிறதற்கான
தன்று விசேஷித்து

வெது.

என்ன புத்தியைத் தவிர இன்ன
என்பர் சொல்லியிருக்கிறார். அ
க மகிமையை மிகவுந் கன்மாய்
டைவதற்காகத்தங்கள் பேரில் அ
ல்லவர்கள்; நாங்கள் 'வமிசபதி
ர் தங்களைப் பாராட்டுவார்கள்.
கள் நிந்தை அவமானத்தின் பேரி
ஆவலினாலே சில சமயங்களில்
தக்கொள்ளுவதற்காகத் தங்களிட
ண்டென்று மற்றவர்கள் நினைப்
கொள்ளுவார்கள். இப்படியே வ

னவாகியான சிமேயோனென்பவருடைய அர்ச்சியிஷ்டத்தனத்தின் கீ
ர்த்தியை அந்த நாட்டை ஆளும் அதிபதி கேள்விப்பட்டு அவரைப் பா
ர்க்கப் போக வேண்டுமென்று கருத்துக்கொண்டான். சிமேயோனென்
பவர் இதை அறிந்து தமது அறையின் கதவில் உட்கார்த்துகொண்டு
உரொட்டியையும் பாலக்கட்டியையும் எடுத்துப் பைத்தியகாரன் முக
ச்சாடையாய்ச் சாப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். அந்த அதிகாரி அவரை
க் கண்டு நிந்தித்துக்கொண்டு போனான். அவரோவென்றால் தாம் ஆசி
த்துத் தேடின நிந்தை தமக்குக் கிடைத்ததினாலே, வெகு சந்தோஷப்ப
ட்டார். இதற்கொத்த வேறே அநேக வர்த்தமானங்களுமுண்டு. இப்
படியே அர்ச். பிரானுசீஸ்கு மனிதர் தம்மைக் கனம்பண்ணி மகிமைப்
படுத்த எத்தனித்திருக்கிறார்களென்றறிந்து காலாலே சேற்றை மிதி
த்துக்கொண்டிருந்தார். யூனிப்பேரன்பவர் மனுஷர் தம்மைத் தாழ்
மையாய் எண்ணும்படியாகச்சிறுபிள்ளைகளோடு ஊஞ்சலாடிக்கொண்
டிருந்தார்.

சகல நன்மையின் பொக்கிஷமாகிய இயேசுகராதனா உலகம் நிந்தி
த்ததென்றும் மெய்யான பிரகாசமாகிய தேவ சுதனைக் குருட்டாட்ட
த்தினாலே உலகம் அறிந்துகொள்ளாமலும் சங்கை செய்யாமலும் போ
னதென்றும் இந்தப் பேரிய அர்ச்சியிஷ்டவர்கள் மேற்கொன்ன சமய
ங்களில் யோசித்து உலகத்தின் பேரில் வெகு அருவருப்புக் கொண்டு
உலோகம் மதிக்கிறதெல்லாததையும் அவர்கள் வெகுவாய் நிந்தித்து
உலோகம் நிந்திக்கிறதெல்லாததையும் அவர்கள் வெகுவாய் மதித்துக்
கொண்டு வந்தார்கள். இதிலே உலோக மகிமையை வெகு எச்சரிக்க
லையாய் விலக்கி இயேசுகராதருக்காக அவரோடு நிந்தைப்படுகிறது இ
யேசுகராதர் தங்கள் பேரில் வைத்த அளவிறந்த சினேகத்துக்கு அடை
யாளமென்று எண்ணியிருந்தார்கள். இதினிமித்தமாக உலோக நிந்தை
அவமானங்களின் பேரில் அவர்கள் கன பிரியங்கொண்டு அதைத் தங்
களுக்கு 'வருவித்துக்கொள்ளுவதற்காக நானுவிதப் பிரயாசப்பட்டுக்
கொண்டு வந்தார்கள். இது காரியத்தில் அர்ச். கிறிமாக்கருளப்பர்
சொல்லுகிறதாவது: இவ்விஷயத்தில் அர்ச்சியிஷ்டவர்கள் செய்தது
இஸ்பிரீத்துசாந்துவின் ஏவலினாலே செய்துகொண்டு வந்தார்கள்; ஆ
தையால் இவர்கள் பேரில் நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதேயல்லாமல்
விசேஷ தேவ ஏவுதலில்லாமல் இவர்களைக் கண்டு பாவிக்கத் துணிய
ப்பட்டாதென்பது மெய்தான்; ஆனால் இவர்களுடைய பரிசுத்த பைத்தி

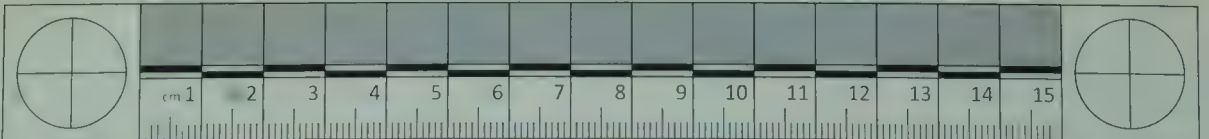

யத்தை நாம் கண்பொவியாதேபோனாலும், தங்களைத் தாழ்த்துகிறதற்கு அவர்களிடத்தில் உண்டாயிருந்த அணைகடந்த பற்றுதலையும் மனுஷராலே நித்தனைப்படுகிறதற்கு அவர்களிடத்தில் விளங்கின உருக்கமான ஆவலையும் நாம் கண்பொவிக்கப் பிரயாசப்பட்ட வேணுமென்றார்.

அர்ச். தியாதோக்கென்பவர் இன்னம் இது காரியத்தில் சொல்லுகிறதாவது : இரண்டெவித தாழ்ச்சியுண்டு. அதின் முதலாவது, புண்ணியத்தில் நடுத்தரமானவர்களுடைய தாழ்ச்சியாகும். இவர்கள் தாழ்ச்சியில் கொஞ்சம் வர்த்தித்திருந்தாலும், ஆங்காரமான சோதனை இவர்களுக்கு வருகிறதினாலே, இவர்கள் அத்தோடு யுத்தம்பண்ணித் தேவகிருபையினாலே தங்களைத் தாழ்த்தி ஆங்காரத்தைச் செயிக்கப் பிரயாசப்படுவார்கள். இரண்டாம் வகைத் தாழ்ச்சி புண்ணியசாங்கோபாங்கருடைய தாழ்ச்சியாகும். இவர்களுக்குச் சர்வேசுரன் ஏராளமான ஞான வெளிச்சத்தைக் கொடுத்திருக்கிறதினாலே, இவர்கள் தங்களை நன்றாய் அறிந்துகொண்டு இவர்களிடத்தில் ஆங்காரத்துக்கும் வீண் சிலாக்கியத்துக்கும் அடித்த ஒரு சோதனையும் வரக்கூடாதென்று தோன்றும். இந்த அந்தஸ்தில் உள்ளவர்களுக்குத் தாழ்ச்சி சுபாவ ரூபம் போலே இருக்கும். ஆகையால் இவர்கள் எவ்வளவு நன்கிரகைகளைச் செய்தாலும், எப்போதும் தங்கள் பேரில் தாழ்மைபான எண்ணங்கொண்டு சகலனாயும்விடத் தாங்கள் தாழ்ந்தவர்களென்று எப்போதும் எண்ணியிருப்பார்கள். இவ்வகைத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களுக்கும் முதல் வகை நடுத்தரமான தாழ்ச்சியுள்ளவர்களுக்குமுள்ள வித்தியாசமேதென்றால், நடுத்தரமான தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள் தங்கள் பேரில் இன்னம் முழுச் செயல்கொள்ளவில்லை; இன்னம் அவர்களிடத்தில் ஆங்காரமாகிற சோதனை வந்து அவர்களை வருத்தப்படுத்துகிறது வழக்கம்; அவர்களுக்கு வருகிற தாழ்மை அவமானங்களை அவர்கள் பொறுமையோடு சகித்துக்கொண்டாலும், அதுகளை இன்னம் சந்தோஷமாய் அநுபவிக்கிறதில்லை; ஏனென்றால் அவர்களுடைய ஆசாபாசம் முழுதும் தோர்வைப்படாததினாலே, அது இன்னம் எப்போதும் அவர்கள் உள்ளத்திலே சண்டை செய்துகொண்டிருக்கும். ஆனால் சாங்கோபாங்கருடைய தாழ்ச்சியிலே வருத்தமில்லாதிருக்கிறதும்ல்லாமல் சந்தோஷம் நிறைந்திருக்கும்; ஏனென்றால் அவர்களுடைய ஆசாபாசம் முழுதும் தோர்வைப்பட்டு அடங்கியிருந்து ஒரு விரோதமும் செய்வதற்கு இடமில்லாததினாலே, அவர்கள் சர்வேசுரன் சமூகத்தில் தங்களைப் பிரிய

த்தோடு தாழ்த்தித் தங்களுக்குத் தைக்கண்டுபிடிப்பார்கள். அவர்கள் சொல்லுமாப்போதெனத் தங்களுக்குக் காரியம் கைகொடுக்கவேண்டியதில் நேரிடுகிறது. இவ்வுலோகத்தில் நேரிடுகிறது. கலக்கத்துக்கு இடம் கொடுக்கின்றவர்கள் துன்பத்தில் மனப்பத்தில் ஆங்காரியமலும் எப்போதிலோகத்தில் சம்பவிக்கிற சமஸ்களைப்போலே, உத்தம மனமையும் சகித்ததுபவிப்பார்களென்கிறவனுக்குக் கந்தி வருத்த வருவிக்கக்கூடுமான கந்தைத் தைக்கக்கொள்ள, அவனுக்குக் கந்தை உலகத்திலே என்ன உண்டாவான காரியமே அவனுக்கு மனவனுடைய மன அமரிகைகளைச் சோல்தொழுல் சொல்லுமாப்போதெனத் தானே துணைன்றால் சகல் புசலையும் விடப்போலே இவனுடைய ஆத்தமன் பாக்கியவான்; எப்போது பான்.

தாழ்ச்சியின் இந்த மேலும் பிரயாசப்பட வேண்டும். மாப்போலே, கல்கு மாப்போலே அந்நிலையில் உள்ளவர்கள் ச்சியலிஷ்டவராகிய சர்வேசுரனின் இந்நிலைலோ நாம் சந்தோஷம் நம்மிடத்தில் கருதுக்கொள்ளும் செல்லுவதற்காக நமக்கு நாம் பாடுகொண்டு அந்நிலைமையில் உள்ளவாப்போலே, உலக இயல்

னும், தங்களைத் தாழ்த்துகிறத
அணைகடந்த பற்றுதலையும் ம
களிடத்தில் விளங்கின உருக்
கப் பிரயாசப்பட வேண்டுமென்

னம் இது காரியத்தில் சொல்லு
டு. அதின் முதலாவது, புண்
தாழ்ச்சியாகும். இவர்கள் தாழ்
ம், ஆங்காரமான சோதனை இவ
த்தோடு யுத்தம்பண்ணித் தேவ
ங்காரத்தைச் செய்க்கப் பிரயா
தாழ்ச்சி புண்ணியசாங்கோபாங்
க்குச் சர்வேசுரன் ஏராளமான
றதினிலே, இவர்கள் தங்களை ந
த்தில் ஆங்காரத்துக்கும் வீண் சி
னையும் வரக்கூடாதென்று தோ
ளுக்குத் தாழ்ச்சி சுபாவ குணம்
கள் எவ்வளவு நன்கிரகைகளைச்
ரில் தாழ்மையான எண்ணங்கோ
ந்தவர்களென்று எப்போதும் எ
ழ்ச்சியுள்ளவர்களுக்கும் முதல் வ
ளுக்குமுள்ள வித்தியாசமேதென்
கள் தங்கள் பேரில் இன்னம் மு
அவர்களிடத்தில் ஆங்காரமாகிற
படுத்துகிறது வழக்கம்; அவர்க
ளை அவர்கள் பொறுமையோடு
ன்னம் சந்தோஷமாய் அதுபவித்
டய ஆசாபாசம் முழுதும் தோர்
எப்போதும் அவர்கள் உள்ளத்தி
ம். ஆனால் சாங்கோபாங்கருடை
க்கிறதும்ல்லாமல் சந்தோஷம் நி
களுடைய ஆசாபாசம் முழுதும்
ரு விரோதமும் செய்வதற்கு இட
ரன் சமூகத்தில் தங்களைப் பிரிய

த்தோடு தாழ்த்தித் தங்களுக்கு வருகிற நிந்தை அவமானங்களில் மதுர
த்தைக் கண்டுபிடிப்பார்கள். ஆகையால் மேற்சொன்ன அர்ச்சியசிஷ்
டவர்கள் சொல்லுமாப்போலே, முதல் வகைத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள்
தங்களுக்குக் காரியம் கைகூடிவரும்போதும் கைகூடிவராதபோதும்
இவ்வுலோகத்தில் நேரிடுகிற பற்பல விஷயங்களிலும் எளிதாய் மனக்
கலக்கத்துக்கு இடங் கொடுப்பார்கள். இரண்டாம் வகைத் தாழ்ச்சியு
ள்ளவர்கள் துன்பத்தில் மனத் திடாறிக்கம் அற்றுப்போகாமலும் இன்
பத்தில் ஆங்காரியாமலும் எப்போதும் ஒருகண்ட சீராயிருந்து இவ்வு
லோகத்தில் சம்பவிக்கிற சகல வர்த்தமானங்களுக்கும் மேற்பட்டவர்
களைப்போலே, உத்தம மனசமாதானத்தையும் உத்தம அமரிக்கை
யையும் சுகித்ததுபவிப்பார்கள். நிந்தைப்பட வேண்டுமென்று ஆசைப்ப
டுகிறவனுக்குக் கஸ்தி வருத்தம் ஒன்றுமில்லை; ஏனென்றால் கஸ்தியை
வருவிக்கக்கூடமான நிந்தைதானே அவனுக்குச் சந்தோஷத்தை வருவி
க்கக்கொள்ள, அவனுக்குக் கஸ்தியை வருவிக்கக்கூடமான காரியம் இந்
த உலகத்திலே என்ன உண்டு? மனுஷர் மனங் கலங்குகிறதற்கு ஏது
வான காரியமே அவனுக்கு மன அமரிக்கையை வருவிக்கக்கொள்ள, அ
வனுடைய மன அமரிக்கையை நீக்க யாராலே முடியும்? அர்ச். கிறி
சோஸ்தொமுஸ் சொல்லுமாப்போலே, இந்த அந்தஸ்திலிருக்கிறவன்
இவ்வுலோகத்தைத் தானே தனக்குப் பரகதியாக்கிக்கொண்டான்; ஏ
னென்றால் சகல் புசிலையும் விட்டகன்று துறைமுகத்தில் இருக்கிறதா
போலே இவனுடைய ஆத்துமம் அமரிக்கையாயிருக்கிறதினிலே, இவ
ன் பாக்கியவான்; எப்போதும் மன சமாதானத்தைச் சுகித்ததுபவிப்
பான்.

தாழ்ச்சியின் இந்த மேலான அந்தஸ்தில் வந்து சேருவதற்கு நா
ம் பிரயாசப்பட வேண்டும். ஏனென்றால் அர்ச். அகுஸ்தின் சொல்லு
மாப்போலே, நமக்கு மாத்திரம் மனசுண்டானால், தேவ கிருபையின
லே அர்ச்சியசிஷ்டவர்களையும்ல்லாமல் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களுக்கு அர்
ச்சியசிஷ்டவராகிய சர்வேசுரனையும் கண்பொவிக்க நம்மாலே கூடும்.
இதினாலல்லோ நாம் சாந்த குணமும் மனத்தாழ்ச்சியுமுள்ளவொன்று
நம்மிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுகளென்றார். நாம் அவர் அடியைப் பிள்
செல்லுவதற்காக, நமக்கு மாதிரிகை காண்பித்து நமக்காகப் பாடு பட்
டாளென்று அர்ச். இராயப்பர் வசனித்தார். அர்ச். ஏரோணிமுஸ் சொ
ல்லுமாப்போலே, உலக இரட்சகர் சவிசேஷத்தில் கண்டிருக்கிற, வா

பேரீன நோக்கி நீ உத்தமனாக மனசிருந்தாலென்று சொன்னதினாலே, உத்தமராகிறது நம்மாலாகும் கருமமென்று தெளிவாய்க் காட்டியருளினார்; ஏனென்றால் என் பலவினத்தினிமித்தம் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைய என்னாலே முடியாதென்று நீ போக்குச் சொன்னால், உன்னையிட உன் உள்ளத்தை அறிந்திருக்கிற இயேசுநாதர் உனக்கு மனசுண்டானால், உத்தமனாகலாமென்று சொல்லுவாரோ? ஆகிலும் உனக்கு மனசுண்டானால், நீ புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடையலாமென்று அவரோ சொல்லியிருக்கிறார்; ஏனென்றால் நமக்கு உதவி செய்ய அவர் எப்போதும் தயாராயிருக்கிறார்; நமக்கு மனசுண்டானால், அவருடைய ஒத்தாசையைக் கொண்டு எல்லாம் நம்மாலே கூடும். மேற்சொன்ன அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொல்லுமாப்போலே, பூமியிலே நடந்து வானத்தில் சாத்தியிருந்த ஓர் ஏனியை யாக்கோபென்பவர் காட்சியில் கண்டார்; அதிலே சம்மனசுகள் ஏறுகிறதும் இறங்குகிறதும் அறிந்தார்கள்; அதில் ஏறுகிறவர்களுக்குத் தைரியத்தை மூட்டிக் கைகொடுத்துத் தூக்குவதற்காகச் சர்வேசுரன் அந்த ஏனியின் துளியிலே உட்கார்ந்திருந்தார். ஆகையால் நீயும் இந்த ஏனியில் ஏறு; நாம் மேற் சொன்ன படிபடியாய்த் தாழ்ச்சியின் மேலான அந்தஸ்தில் ஏறுவதற்குப் பிரயாசப்படு; நீ துணிவனாகும் ஏறுவதற்குச் சர்வேசுரன் உனக்குக் கைகொடுப்பார். வழிப்போக்கன் மிகவும் உயர்ந்த மேட்டைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்தால், அதிலே ஏறக்கூடாதென்று நினைப்பான்; ஆனால் கிட்டத்தில் வந்து அதிலே ஏறுகிறதற்கு எல்லாரும் நடக்கிறபாடு உண்டென்று கண்டால், தானும் அதின்மேலே ஏறலாமென்று அறிந்துகொள்ளுவான்.

ய அ-ம் அதிகாரம்.

தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்தில் வந்து சேருவதற்கான சில வழிபாடுகளின்பேரிலும் விசேஷமாய் இயேசுநாதருடைய மாதிரிகையின் பேரிலும்.

ஓர் புண்ணியத்தை அடைவதற்கு இரண்டு வழிபாடுண்டென்று சொல்லுகிறது வழக்கம். முந்தின வழிபாடு புத்திக்கடுத்தது; இரண்டாம் வழிபாடு புண்ணியக் கிரிகைக்கடுத்தது. முந்தமுந்த முந்தி

ள வழிபாட்டைக் குறித்துப் பார்ப்போம். மாதிரிகையை உற்றுத் தியானிப்பது உதவியான பிரதான வழிபாடு. காலமெல்லாம் அவர் பிறந்த நாளிலிருந்து உத்தமமான மாதிரிகையின்பித்த தாழ்ச்சியின் சகல மனதற்கு முந்தின நான் அப்போதே அர்ச்சி. அருஸ்தின் விசேஷமாய் து; அவர் தமது ஆபுக்காலமே வராகவும் மனுஷருக்கு அவமாயாகவும் தோன்றித் தாழ்ச்சியின்பித்த தாழ்ச்சியின் போகவேண்டிய காலத்திலே மனுஷரைச் சினேகித்திருந்தனேகித்து அதற்கு ஒரு அடைவாலே இராப்போசன முடிந்ததமது வஸ்திரங்களைக் கழற்றியில் கட்டிக்கொண்டு ஒரு தடக்களுக்குக் கால் கழுவி இடைவெளி அனைத்துடைக்கத் துவக்கினின்றது. ஓ! ஆச்சரியமான தமே! அப்போஸ்தலர் அப்போபிடிக்கவில்லை. இதிலே அர்ச்சவாய், தேவரோ என் காலே க இரட்சகர் அவரைப் பார்த்து தெரியாது, பின்னாலே அறிந்தம இருந்த இடத்திற்குப் போய்குத் தெளிவித்துக் காட்டுவதமை எசமானென்றும் ஆண்டவர்தான்; ஏனென்றால் நாம் உனக்கு ஆண்டவரும் எசமானுக்க, நீங்கள் ஒருவரொருவருவருவால் நாம் செய்ததுபோலே, காட்டினோமென்றார். அவர் த

மாங்க முயற்சி.

ந்தாலென்று சொன்னதினாலே,
ன்று தெளிவாய்க் காட்டியருளி
மித்தம் புண்ணிய சாங்கோபா
தன்று நீ போக்குச் சொன்னால்,
கிருக்கிற இயேசுநாதர் உனக்கு
து சொல்லுவாரோ? ஆகிலும்
சாங்கோபாங்கத்தை அடைய
ர்; ஏனென்றால் நமக்கு உதவி
க்கிறார்; நமக்கு மனசுண்டான
ன்டு எல்லாம் நம்மாலே கூடும்.
துமாப்போலே, பூமியிலே நட
யை யாக்கோபென்பவர் காட்சி
எறுகிறதும் இறங்குகிறதாமாயி
க் கைதிரியத்தை மூட்டிக் கைகொ
ந்த ஏனியின் றுளியிலே உ
ந்த ஏனியில் எறு; நாம் மேற்
மேலான அந்தஸ்தில் எறுவதற்
எறுவதற்குச் சர்வேசுரன் உன்
பிகவும் உயர்ந்த மேட்டைத்
றமக்கூடாதென்று நினைப்பான்;
றுகிறதற்கு எல்லாரும் நடக்கிற
ம் அதின்மேலே ஏறலாமென்று

திகாரம்.

ல் வந்து சேருவதற்கான சில
மாய் இயேசுநாதருடைய
பேரிலும்.

ற்கு இரண்டு வழிபாடுண்டுள்
வழிபாடு புத்திக்கடித்தது; இ
க்கடித்தது. முந்தமுந்த முந்தி

உ-ம் காண்டம், கூ-ம் போதகம், டி-ம் அதிகாரம்.

291

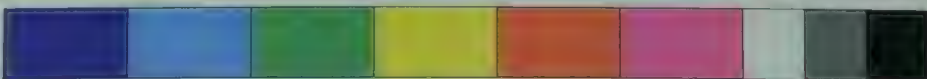
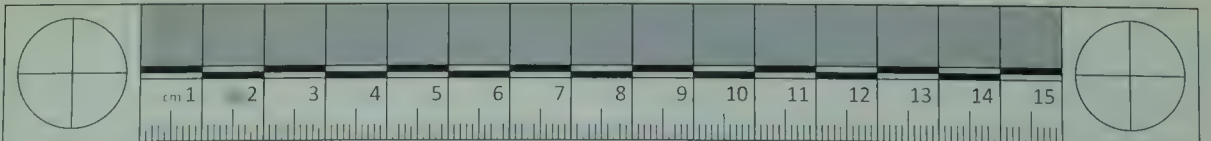
ன் வழிபாட்டைக் குறித்துப் பேசக் கடவோம். இயேசுநாதருடைய
மாதிரிகையை உற்றுத் தியானிக்கிறது நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாவதற்
கு உதவியான பிரதான வழிபாடாகும். உலக இரட்சகருடைய ஆயுசு
காலமெல்லாம் அவர் பிறந்த நாள்த் துவக்கிச் சாகிறபரியந்தம் தாழ்ச்
சிக்கு உத்தமமான மாதிரிகையாயிருந்தது; ஆனால் அவர் நமக்குக் கா
ன்பித்த தாழ்ச்சியின் சகல மாதிரிகைகளுக்குள்ளே அவர் பாடுபடுவ
தற்கு முந்தின நான் அப்போஸ்தலருக்குக் கால் கழுவினோ; இதை
அர்ச். அகுஸ்தின் விசேஷமாய் உற்று விசாரித்துச் சொல்லுகிறதாவ
து; அவர் தமது ஆயுசுகாலமெல்லாம் மனுஷரெல்லாருக்கும் தாழ்ந்த
வராகவும் மனுஷருக்கு அவமானமாகவும் நீசச் சுணங்குந்கு நீண்ட
யாகவும் தோன்றித் தாழ்ச்சியின் மாதிரிகையை நமக்குக் காண்பித்தா
ர். இதுவும் போதாமல் தாம் இவ்வுலகத்திலிருந்து தமது பிதாவி
னிடத்தில் போகவேண்டிய காலம் வந்ததென்றறிந்து உலகத்திலிருந்
த மனுஷனைச் சினேகித்திருந்தாலும், கடைசியாய் அவர்களைச் சி
னேகித்து அதற்கு ஒரு அடையாளம் காண்பிக்கச் சித்தமானார். இதி
னாலே இராப்போசன முடிந்தபின், அவர் மேசையிலிருந்து எழுந்து
தமது வஸ்திரங்களைக் கழற்றிப்போட்டு ஒரு துண்டைத் தமது இடை
யில் கட்டிக்கொண்டு ஒரு தட்டில் தண்ணீர் வார்த்துத் தமது சீஷா
க்களுக்குக் கால் கழுவி இடையில் கட்டியிருந்த துண்டைக் கொண்டு
அதைத் துடைக்கத் துவக்கினொன்று சுன்க்சஷத்தில் சொலவியிருந்
கின்றது. ஓ! ஆச்சரியமான தாழ்ச்சியே! ஓ! ஆர்ந்த பரம இரகசிய
மே! அப்போஸ்தலர் அப்போது இந்தப் பரம இரகசியத்தைக் கண்டு
பிடிக்கவில்லை. இதிலே அர்ச். இராயப்பர் இயேசுநாதனை கோக்கிச்
சுவாமி, தேவரீரோ என் காலைக் கழுவுகிறதென்றார். அப்போது உல
க இரட்சகர் அவரைப் பார்த்து நாம் செய்கிறது இப்போது உனக்குத்
தெரியாது, பின்னாலே அறிந்துகொள்ளுவாயென்றார். அதன்பின் தா
ம் இருந்த இடத்திற்குப் போய் இந்தப் பரம இரகசியத்தை அவர்களுக்
குத் தெளிவித்துக் காட்டுவதற்காகச் சொன்னதாவது: நீங்கள் நம்
மை எசமானென்றும் ஆண்டவரென்றும் கூப்பிடுகிறீர்களே; இது சரி
தான்; ஏனென்றால் நாம் உங்களுக்கு எசமான்தான். ஆகையால் உங்
களுக்கு ஆண்டவரும் எசமானமாகிய நாம் உங்கள் காலைக் கழுவிரு
க்க, நீங்கள் ஒருவரொருவருடைய காலைக் கழுவ வேண்டும்; ஏனென்
ன்றால் நாம் செய்ததுபோலே, நீங்களும் செய்ய உங்களுக்கு மாதிரிகை
காட்டினோமென்றார். அவர் தம்மைத் தாழ்த்தினதுபோலே, நாழும்

நம்மைத் தாழ்த்த வேண்டுமென்று இந்தப் பரம இரீகசியத்தைக் கொண்டு நமக்குக் கற்றுக் கொடுக்கச் சித்தமானார். தாழ்ச்சி மிகவும் மேலான புண்ணியம், இது மகா வருத்தமுள்ள முயற்சியென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; ஏனென்றால் இயேசுநாதர் இந்தப் புண்ணியத்தில் காண்பித்த அத்தனை மாதிரிகைகளும் இன்னம் கொஞ்சத்துக்குள்ளே காட்டப்போகிற அத்தனை மாதிரிகைகளும் போதாதென்று நமது பலவீனத்தையும் நம்மிடத்தில் ஆட்கொண்டிருக்கிற ஆங்காரத்தின் அகந்தையையும் நன்றாய் அறிந்திருந்ததினாலே, அதுக்கான ஒளஷ்தம் கொடுப்பதற்காக வெகு தாழ்ச்சி முயற்சிகளைச் செய்து தாழ்ச்சியை நமது இருதயத்தில் ஸ்திரமாய்ப் பதிப்பிப்பதற்காகத் தமது ஆயுசு காலத்தின் கடைசியிலே மரண சாதனமாக இந்தப் புண்ணியத்தின் மாதிரிகையைக் காட்டியருளினார்.

நாம் சாது குணமும் மனத்தாழ்ச்சியுமுள்ளவராயிருக்கிறோமென்று நம்மிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்கொள்ளு இரட்சகர் திருவுளம்பற்றினார். அர்ச். அஞஸ்தீன் இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் வியாக்கியானம் பண்ணிப் பேரொலியிட்டுச் சொல்லுகிறதாவது: ஓ! ஆச்சரியமான போதகமே! ஆங்காரமாகிற நஞ்சு நிறைந்த பாத்திரத்தில் மரணத்தைச் சாப்பிட்ட மனுஷர்களுக்கு எசமானும் ஆண்டவருமாகிய இயேசுவே, நாங்கள் உம்மிடத்தில் என்னத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சித்தமாயிருக்கிறீர்? நாம் சாந்த குணமும் மனத்தாழ்ச்சியுமுள்ளவராயிருக்கிறோமென்று நீங்கள் நம்மிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறோமென்கிறார். என்ன! ஆண்டவரே, தேவ ஞான சாஸ்திரத்தின் திரவியப் பொக்கிஷமெல்லாம் உம்மிடத்தில் அடங்கியிருக்கின்றதே; நீர் சாந்த குணமும் மனத்தாழ்ச்சியுமுள்ளவராயிருக்கிறீரென்று உம்மிடத்தில் நாங்கள் கற்றுக்கொள்ளுகிறதானா இந்தச் சாஸ்திரம்? சின்னவர்களாகிறது அவ்வளவு பெரிய சாஸ்திரமோ? அளவிற்ற மேன்மையுள்ள தேவரீர் இந்தச் சாஸ்திரத்தை எங்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்காவிட்டால், வேறொருவரும் இதைக் கற்றுக்கொடுக்க முடியாதா? ஆம், முடியாது. தன்னைத் தாழ்த்திச் செனவனாகிறது மிகவும் வருத்தமான பெரிய சாஸ்திரமாயிருக்கிறதிலே, சர்வேசுவரன் தானே இதுக்கு மாதிரிகை காட்டாவிட்டால், மனுஷன் ஒருகாலும் இதைக் கற்றுத் தேரக்கூடாது. மேன்மை மகிமைப் பிரியம் மனுஷன் இருதயத்தில் ஆழமாய் வேருன்றியிருக்கிறதுபோலே, வேறொருவன் வேருன்றியிரு

க்கிறதில்லை. ஆணையால் நம்ம சர்வேசுவரனே மாதிரிகை காட்டாமது வியாதியைச் சொஸ்தப்படுகைமொன்றே தருத்த ஒளஷ்தம் என்கத்தினாலே மனுஷனுக்கு அச்சியாகிற இந்த மாதிரிகையை நம் நமது ஆங்காரத்தைக் குணமஷ்தம் அதைக் குணப்படுத்துவதென்று நினைப்பதென்று சர்வேசுவரன் மைப்படுவதற்கு வெட்கத்தையுமம்மிடத்தில் எழுப்பப் போதாது. க்கூடுமென்று எனக்குத் தெரியாதிப்பதி இயேசுநாதருடைய இயைச்சரிப்பப்படு அதைக் கண்பொடாயம் உண்டானும்பொலே சொன்னதாவது: ஆண்டவரே, யித்தீர்; இத்தே எனக்கு விடையாக்கிக்கொள்ளுமென்றார்.

இது காரியத்தில் அர்ச். பெரியமாயிருக்கும். அதென்னவென்கூடுமான இரண்டு வகை வளக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு சித்துப்பார்த்தார். சர்வேசுவரனே லூசிப்பேர் அவருக்குச் சாட்டது. இதிலே நான் மோகித்தேமேலாய் என் சிம்மாசனத்தை என்மேலே வடக்குத் திசையில் மேகங்களுக்கு மேலாய் எழுமவேனென்று. அன்றியும் வெசியில் சேர்த்துக்கொண்டது; எடுத்துக்குக் கீழாய்த் தன்னவர்கள் எல்லாரையும் நரகத்தில்காசமுள்ள சம்மனக்களாயிருளாய்ப் போனது. அதன்பின்

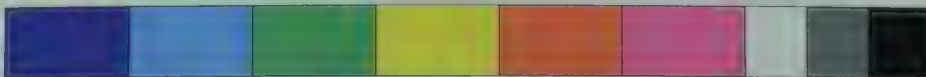
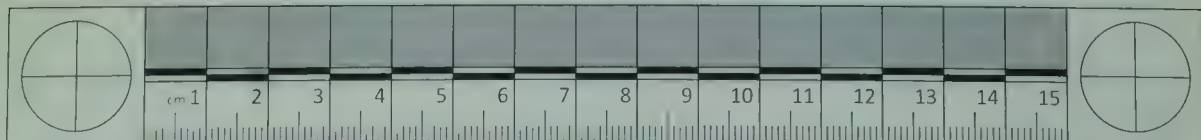

தப் பரம இரட்சியத்தைக் கொ
தமானார். தாழ்ச்சி மிகவும் மே
முள்ள முயற்சிபென்பதற்குச் ச
தார் இந்தப் புண்ணியத்தில் கா
ன்னம் கொஞ்சத்துக்குள்ளே கா
ம் போதாதென்று நமது பலவீ
டிருக்கிற ஆங்காரத்தின் அகந்
லை, அதுக்கான ஒளஷ்தம் கொ
ளைச் செய்து தாழ்ச்சியை நமது
நற்காகத் தமது ஆயுசு காலத்தி
ந்தப் புண்ணியத்தின் மாதிரி

த்ச்சியுமுள்ளவராயிருக்கிறெம
களென்று இரட்சகர் திருவுளம்ப
பத்தின் பேரில் விபாக்கியானம்
கிறதாவது: ஓ! ஆச்சரியமான
ந்த பாத்திரத்தில் மரணத்தை
ம் ஆண்டவருமாகிய இயேசுவே,
கற்றுக்கொள்ள வேணுமென்று
மும் மனத்தாழ்ச்சியுமுள்ளவரா
தில் கற்றுக்கொள்ளச் சித்தமாயி
வோ, தேவ ஞான சாஸ்திரத்
ம்மிடத்தில் அடங்கியிருக்கின்ற
சியுமுள்ளவராயிருக்கிறென்று
கிறதானது இந்தச் சாஸ்திரம்?
சாஸ்திரமோ? அளவிற்றதே மே
த்தை எங்களுக்குக் கற்றுக்கொடு
க் கற்றுக்கொடுக்க முடியாதா?
ன்னவனுதிரு மிகவும் வருத்
துல, சர்வேசுரன் தானே இது
ஷன் ஒருகாலும் இதைக் கற்றுத்
பிரியம் மனுஷன் இருதயத்தில்
வென்றும் வலநுநறியிரு

க்கிறதில்லை. ஆகையால் நம்மைத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாக்குவதற்குச்
சர்வேசுரனே மாதிரிகை காட்ட வேண்டியிருந்தது; ஆங்காரமாகிற ந
மது வியாதியைச் சொஸ்தப்படுத்துவதற்குச் சர்வேசுரனுடைய மாதிரி
கைபொன்றே தகுந்த ஒளஷ்தமாகும். அவர் நமது பேரில் வைத்த சி
னேகத்தினாலே மனுஷனாக அவ்நரித்து ஒன்றுமில்லாமையாகித் தாழ்
ச்சியாகிற இந்த மாதிரிகையைக் கொண்டு நமக்குக் கொடுத்த ஒளஷ்த
ம் நமது ஆங்காரத்தைக் குணப்படுத்தாவிட்டால், வேறே எந்த ஒள
ஷ்தம் அதைக் குணப்படுத்துமென்று எனக்குத் தெரியாதென்றார். தா
ழ்ந்து நிந்தைப்படுகிற சர்வேசுரனைப் பார்க்கிற பார்வை மேன்மை மகி
மைப்படுவதற்கு வெட்கத்தையும் நிந்தைப்படுவதற்கு ஆசையையும் ந
ம்மிடத்தில் எழுப்பப் போதாதிருந்தால், வேறே எது இதை எழுப்ப
க்கூடுமென்று எனக்குத் தெரியாது. ஆகையால் கெரியென்னும் மடா
திபதி இயேசுகநாதருடைய இவ்வளவு ஆழ்ந்த தாழ்ச்சியைக் கண்டு ஆச்
சரியப்பட்டு அதைக் கண்டுபாவிப்பதற்குத் தமது இருதயத்தில் கட்
டாயம் உண்டானாற்போலே பேரொலியிட்டுச் சர்வேசுரனை நோக்கிச்
சொன்னதாவது: ஆண்டவரே, என் ஆங்காரத்தைச் செயித்தீர், செ
யித்தீர்; இதோ எனக்கு விலங்கு மாட்டும்; என்னை உமக்கு அடிமையா
க்கிக்கொள்ளுமென்றார்.

இது காரியத்தில் ஆர்ச். பெர்நாதுஸ் சொல்லுகிறது வெகு ஆச்ச
ரியமாயிருக்கும். அதென்னவென்றால், நித்திய பாக்கியத்தை அடைய
க்கூடுமான இரண்டு வகை வஸ்துக்கள் சர்வேசுரனுக்கு ஒத்தவர்களா
க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கெட்டுப்போனதைத் தேவசுதன் யோ
சித்துப்பார்த்தார். சர்வேசுரன் சம்மனசுகளை உண்டாக்கினார். உட
னே லுசிப்பேர் அவருக்குச் சரியாக வேணுமென்று கருத்துக்கொண்
டது. இதினாலே நான் மோகஷத்தில் ஏறுவேன்; நஷத்திரங்களுக்கு
மேலாய் என் சிம்மாசனத்தை ஸ்தாபிப்பேன்; உடன்படிக்கை மலையி
ன்மேலே வடக்குத் திசையில் என் ஆசனத்தை ஏற்படுத்துவேன்;
மேகங்களுக்கு மேலாய் எழும்பி உன்னத சர்வேசுரனுக்கு ஒத்தவனா
வேனென்றது. அன்றியும் வேறே அநேக சம்மனசுகளையும் தன் கட்
சியில் சேர்த்துக்கொண்டது; ஆனால் சர்வேசுரன் நீங்கள் நரக பாதா
ளத்துக்குக் கீழாய்த் தள்ளுண்டுபோவீர்களென்று சாபம் போட்டு அ
வர்கள் எல்லாறையும் நரகத்திலே தள்ளினார். முன்னே அதுகள் பிர
காசமுள்ள சம்மனசுகளாயிருந்தாலும், இப்போது அந்தகார அருடிக
ளாய்ப் போனது. அதின்பின் சர்வேசுரன் மனுஷனைப் படைத்தார்.

ஆனால் 'நரக சர்ப்பமாகிய பசாசு அவனுக்கு விஷத்தை ஊட்டிச் சொன்னதாவது : நீங்கள் நன்மையும் தின்மையும் அறிந்து தேவர்களைப் போலே இருப்பீர்களென்றது. மனுஷன் சர்வேசுரனாக வேனுமென்று ஆவல் கொண்டு சர்வேசுரனுடைய கற்பனையை மீறினான்; சர்வேசுரனுக்கு ஒத்தவனாக வேனுமென்று ஆசிர்த்ததினாலே, பசாசுக்கு ஒத்தவனானான். குஷ்டரோகியான நாகாமானென்பவன் எலிசேயுசென்னுந் தீர்க்கதரிசிக்குக் கொடுத்த பணத்தை அவர் வேண்டாமென்று சொன்னபின், அவருடைய ஊழியன் அதை வாங்குகிறதற்காக நாகாமான் பிறகே ஓடினான். தீர்க்கதரிசி இதைக் கண்டு அந்த ஊழியனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது : நாகாமானுடைய ஆஸ்திக்கு நீ பங்காளியாக ஆசைப்பட்டாய்; நீயும் உன் சந்ததியாரும் அவனுடைய குஷ்டரோகத்துக்கும் பங்காளிகளாவீர்களென்றார். சர்வேசுரன் மனுஷருக்கு தீட்ட தீர்ப்பும் இதற்கொத்ததாகும். ஓ! மனுஷனே, பசாசின் ஆஸ்தியாகிய ஆங்காரத்துக்கு நீ பங்காளியாக வேனுமென்று ஆசைப்பட்டாய்; இதினாலே அதுக்கிட்ட தண்டனைக்கும் நீ பங்காளியாவாய். ஆகையால் மனுஷன் சர்வேசுரனுக்கு ஒத்தவனாக வேனுமென்று விரும்பினதினாலே, அவனும் பசாசைப்போலே கெட்டுப் பசாசுக்கு ஒத்தவனானான். இதிப்படியிருக்கத் தேவசுதன் என்ன செய்தாவொன்று பார். அவர் தமக்குள்ளே சொன்னதாவது : நமது பிதா நமது மகிமையை ஒருவருக்கும் கொடுக்க மாட்டார்; தாம் உண்டாக்கின மேலான வஸ்துக்களையெல்லாம் நமக்காகக் கெடுக்கிறாரே. சம்மனசுகள் நம்மைப்போலேயாக வேனுமென்று விரும்பினதினாலே கெட்டுப்போனார்கள்; மனுஷனும் இதற்காகத்தானே கெட்டுப்போனான்; சகலரும் நம்மைப்போலேயாக வேனுமென்று ஆசிக்கிறார்கள். நல்லது, நாம் மகா தாழ்மையான உருபமெடுத்துக்கொண்டு மனுஷருக்கு நம்மைக் காட்டுவோம்; நம்மைப்போலாக வேனுமென்று ஆசைப்பட்டுத் தேடுகிறவர்கள் எல்லாரும் ஈடேற்றம் அடைவார்களென்றார். சர்வேசுரனுக்கொத்தவர்களாக வேனுமென்று நம்மிடத்திலுள்ள ஆவலை நிறைவேற்றுகிறதற்காகச் சர்வேசுரன் மோகூத்திலிருந்து இறங்கி மனுஷனானாரே. ஓ! இது அளவில்லாத இரக்கத்தின் மிகுதியல்லோ? இனிமேலாக நாம் சர்வேசுரனுக்கொத்தவர்களாகலாமென்கிற நம்பிக்கை ஆங்காரமாயிராமல் பரிசுத்த தாழ்ச்சியாயிருக்கும்.

ஓர் சிறு குழந்தை பிறந்ததென்று இசையியாசென்னுந் தீர்க்கதரிசி வசனத்தார். இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். பெர்னாதுஸ் விபாக்

கியானம்பண்ணிச் சொல்லுகிற யாகப் பிரயாசப்படக் கடவோமெனையான பரம இரக்கியம் நமக்கு ந்த குணமும் மனத்தாழ்ச்சியும் கொள்ளிக் கடவோம்; ஏனென்றாலேயாகாவிட்டால், மோட்ச இளென்றார்.

யகூ-ம்

நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாக முகாந்தரம்

நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாக இந்தப் போதகத்தின் துவக்கத்திலே தாழ்ச்சி சகல புண்ணியங்களையும் சகல புண்ணியங்களையும் அடைவதற்கும் இது ஆனவழிபாடென்றும் தால், சகல புண்ணியங்களையும் கொத்த பல ஞாயங்கனையும் கொத்துக்கடுத்த முகாந்தரங்களையும் புண்ணிபத்தை ஸ்தாபித்திருக்கும் நமது பலவீனத்துக்குத் தாளையும் இங்கே எடுத்துக் காட்டுத்த முகாந்தரங்களையும்ல்லாமல் சித்துப் பார்த்து நாம் இந்தச் சலோக மகிமை பெருமையைப் மலே நடப்பதற்கு நமக்கு மிகுந்தத்தமான காரியமாயிருப்பதினாலே மாலானமட்டும் பிரயாசப்பட்டுது சொல்லிக் காட்டுவோம்.

நாம் வெகு கவலைபோடும் லான எண்ணமும் மகிமையும்

ங்க முயற்சி.

க்கு விஷத்தில்த ஊட்டிச் சொ
மையும் அறிந்து தேவர்களைப்
சர்வேசுரனாக வேணுமென்று
னை மீறினான்; சர்வேசுர
தனினுலே, பசாசுக்கு ஒத்தவ
பவன் எலிசேயுசென்னுந் தி
ர்வேண்டாமென்று சொன்ன
குதிறதற்காக நாகாமான் பிற
அந்த ஊழியனைப் பார்த்து
ஸ்திக்குநீ பங்காளியாக ஆசை
வனுடைய ருஷ்டரோகத்துக்
சான் மனுஷருக்கு இட்ட தீர்
ச, பசாசின் ஆஸ்தியாகிய ஆ
ன்று ஆசைப்பட்டாய்; இதி
யாளியாவாய். ஆகையால் ம
மென்று விரும்பினதினாலே,
சுக்கு ஒத்தவனானான். இதிப்
ொன்று பார். அவர் தமக்கு
து மகிமையை ஒருவருக்கும்
மேலான வஸ்துக்களையெல்
சுகள் நம்மைப்போலேயாக
பிப்போனார்கள்; மனுஷனும்
லரும் நம்மைப்போலேயாக
ம் மகா தாழ்மையான உருப
காட்டுவோம்; நம்மைப்போ
கிறவர்கள் எல்லாரும் ஈடே
கொத்தவர்களாக வேணுமெ
னுகிறதற்காகச் சர்வேசுரன்
ஓ! இது அளவில்லாத
கநாம் சர்வேசுரனுக்கொத்த
மாயிராமல் பரிசுத்த தாழ்ச்

சாயியசென்னுந் திருக்கதரி
அர்ச், பெர்நதுஸ் விபாக்

உ-ம் காண்டம், கூ-ம் போதகம், யகூ-ம் அதிகாரம்.

295

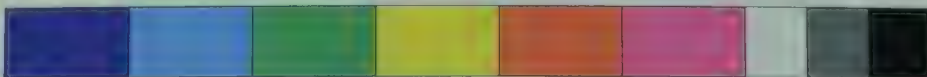
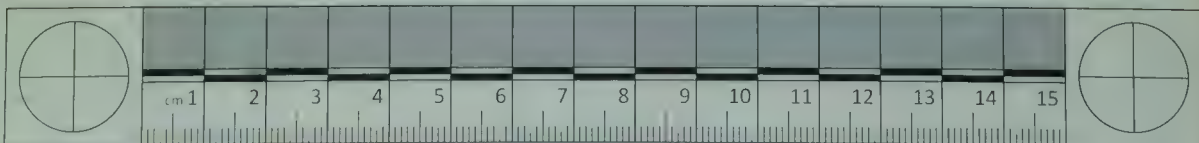
கியானம்பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: இந்தச் சிறு பிள்ளைபோலே
யாகப் பிரயாசப்படக் கடவோம்; உன்னத சர்வேசுரன் சிறு குழந்
தையான பரம இரகசியம் நமக்கு விணுப்ப் போகாதபடிக்கு அவர் சா
ந்த குணமும் மனத்தாழ்ச்சியுமுள்ளவனென்று அவரிடத்தில் கற்றுக்
கொள்ளக் கடவோம்; ஏனென்றால் நீங்கள் இந்தச் சிறு குழந்தைபோ
லேயாகாவிட்டால், மோட்ச இராச்சியத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டீர்கள்
என்றார்.

யகூ-ம் அதிகாரம்.

நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாவதற்குத் தகுந்த சில
முகாந்தரங்களின் பேரில்.

நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாவதற்குத் தகுந்த அநேக ஞாயங்களை
இந்தப் போதகத்தின் துவக்கத்திலே எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம்.
தாழ்ச்சி சகல புண்ணியங்களுக்கும் அஸ்திவாரமும் வேருமென்றும் ச
கல புண்ணியங்களையும் அடைவதற்கும் அதுகளைக் காப்பாற்றுவதற்
கும் இது ஆனவழிபாடென்றும் நாம் தாழ்ச்சியை மாத்திரம் அடைந்
தால், சகல புண்ணியங்களையும் அடைவோமென்றும் இன்னம் இதற்
கொத்த பல ஞாயங்களையும் சொல்லிக் காட்டினோம். ஆனால் வேத
த்துக்கடுத்த முகாந்தரங்களைக் கொண்டு மாத்திரம் நாம் இந்தப்
புண்ணியத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறோமென்று ஒருவரும் எண்ணாதபடி
க்கு நமது பலவீனத்துக்குத் தகுந்த சில தெளிவான சுபாவ ஞாயங்க
ளையும் இங்கே எடுத்துக் காட்டுவது நலமாயிருக்கும். வேதத்துக்கடு
த்த முகாந்தரங்களையும்ல்லாமல் புத்திக்கடுத்த ஞாயங்களையும் போ
சித்துப் பார்த்து நாம் இந்தச் சத்தியத்தை அறிந்துகொண்டால், உ
லோக மகிமை பெருமையைப் பிறக்கணித்துத் தாழ்ச்சியின் பாதையி
லே நடப்பதற்கு நமக்கு மிகுந்த ஆவலுண்டாகும்; இது மிகவும் வரு
த்தமான காரியமாயிருப்பதினாலே, இதை விளக்கிக் காட்டுவதற்கு நம்
மாலானமட்டும் பிரயாசப்பட்டு எவ்வித ஞாயங்களையும் கொண்டுவந்
து சொல்லிக் காட்டுவோம்.

நாம் வெகு கவலையோடும் பிரயாசத்தோடும் தேடித்திரிகிற மே
லான எண்ணமும் மகிமையும் என்னவென்று முந்தமுந்தக் கவனமா

ப் விசாரித்துப் பார்க்கக் கடவோம். அது எப்படிப்பட்டதென்று நாம் சரியாய் அறிந்துகொண்டு அதைப் பிறக்கணித்துத் தள்ளுவதற்கு நம்மிடத்தில் தைரியம் உண்டாகும்பொருட்டு அது எப்படிப்பட்டதென்று எவ்விதத்திலும் உற்புப்பார்க்கக் கடவோம். நாம் பல காரியங்களைக் கனமாயெண்ணுகிறது வழக்கம்; ஆனால் அது எப்போதும் மெய்யாகவே கனமான காரியமல்ல; நமது அறப்ப புத்திக்கு அது கனமாகத் தோன்றுகிறதேயல்லாமல் மற்றப்படியல்லவென்று செனேக்காவென்னும் சாஸ்திரி வசனித்தான். இதை ஒரு உவமையினாலே விளக்கிக் காட்டுவதற்காக அவன் சொல்லுகிறதாவது: எறும்பு எதையாகிலும் தூக்கிச் சுமந்துகொண்டு போகும்போது, அந்தச் சுமை அதுக்கு மெய்யாகவேமிகவும் பாரமாய்த்தான் தோன்றும்; ஆகிலும் அது நமக்கு மிகவும் இலேசாயிருக்குமென்றான். மனுஷருடைய மேலான எண்ணத்தின் பேரிலும் மகிமையின் பேரிலும் நாம் நினைக்க வேண்டியது இதுவே. மற்றவர்கள் உன் பேரில் வைத்திருக்கிற மேலான எண்ணத்தினாலே, நீ நல்லவனாகவும் அவர்கள் உன் பேரில் கொண்டிருக்கிற கெட்ட எண்ணத்தினாலே நீ கெட்டவனாகவும் போவாயோ? இல்லை, இல்லை. அர்ச். அருஸ்தின் சொல்லுமாப்போலே, வியாதிபுள்ள ஆத்துமம் புகழ்ச்சியினாலே சொனக்கியப்படுகிறதுமில்லை, சொனக்கியமுள்ள ஆத்துமம் புறணிப் பேச்சினாலே வியாதியாய்ப்போகிறதுமில்லை. அருஸ்தின் பேரிலே நீ என்னென்ன நினைக்க வேணுமோ, அதெல்லாம் நினைத்துக்கொள்; நாம் சர்வேசுரனுக்கு முன்பாகக் குற்றவாளியாயிரா விட்டால், அதுவே நமக்குப் போதும். சர்வேசுரன் கண்ணுக்கு முன்பாக நாம் குற்றமில்லாமலிருக்கிறதே கனமான காரியம்; மற்றதெல்லாம் வீணும் வியர்த்தமுமாகும்; அதினாலே ஆவதுமில்லை, போவதுமில்லை. கிறிஸ்துநாதர் அதுசாரத்திலே சொல்லியிருக்குமாப்போலே, புகழ்ச்சியினாலே மனுஷனுடைய பேறு பலன் எவ்வளவாகிலும் அதிகரிக்குமோ? ஒவ்வொருவனும் சர்வேசுரனுடைய கண்ணுக்கு முன்பாக எப்படியிருக்கிறானோ அப்படிப்பட்டவனேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. இதிலுல்லோ தன்னைக் கனமாயெண்ணுகிறவன் அதினாலே கனப்பட்டவனல்ல; சர்வேசுரன் ஆரைக் கனமாயெண்ணுகிறாரோ அவன் மாத்திரம் கனம்பொருத்தியவனென்று அர்ச். கின்னப்பர் அருளிச்செய்தார்.

இவ்விஷயத்தில் அர்ச். அருஸ்தின் ஒரு உவமை சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, ஆங்காரம் மெய்யான பெருமையல்ல; அது வீக்கமா

கும்; வீங்கியிருக்கிறது வெள்ளை உள்னாக்குள்ளே புழுத்திருக்குய புகழ்ச்சியினிமித்தம் ஆங்காரத்தோன்றுவார்கள்; ஆனால் அவர்கள் புகழ்ச்சியினாலே அவர்கள் யானபெருமையல்ல; அது மேதேகமில்லை. மேற்சொன்ன அசில வியாதிக்காரருண்டு. அவர் இருக்கிறதாகத் தோன்றும்; ர்கள் வீங்கி மகோதர வியாதிவேண்டும், மனிதருடைய மேலானும் நமக்குண்டாகிறதுமே கலாம்; ஆனால் அது நம்மைப் வெல்லாம் மெய்யான சத்தியவாய்திறந்து மகிமையாகிற வீதென்ன? நாம் வியாதியாயிருவெளிப் பார்வைக்குத் தோன்றும், வியாதிக்காரராகத் தோன்றும் நாம்கெட்டவர்களாயிருந்து என்னுகிறதைவிட நாம் நமைக் கெட்டவர்களென்று என்யிராவிட்டால், மற்றவர்கள் உலும், அதினாலே உனக்கு என்வளைப் பிரஸ்தாபமான இடத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது. இவ்வளவு சொல்லுகிறதாவது: நீ சர்போய் நிற்கும்போது, மனுஷமகிமை உண்டாகாமல் உன் புகழ்ச்சி உண்டாகும்; இதுவே

அர்ச். கிரகோரியார் எகோனியா தேசத்திலுள்ள ஓர்ர். அவர் பெரிய அர்ச்சியசுஷ்டமாய் அவரிடத்திலுள்ள ஒவ்

அது எப்படிப்பட்டதென்று நா
பிறக்கணித்துத் தள்ளுவதற்கு
பொருட்டு அது எப்படிப்பட்ட
க்கக் கடலோம். நாம் பல் காரிய
க்கம்; ஆனால் அது எப்போதும்
; நமது அற்பப் புத்திக்கு அது க
மற்றப்படியல்லவென்று செனே
ர. இதை ஒரு உவமையினாலே வி
ம் ஒக்கிறதாவது : எரும்பு எதை
பாடும்போது, அந்தச் சமை அது
தான் தோன்றும்; ஆகிலும் அது
பொருள். மனுஷருடைய மேலான
பேரிலும் நாம் நினைக்க வேண்டி
நினைக்கக் கூடிய மெலான. எண்
ர்கள் உன் பேரில் கொண்டிருக்கி
டவனாகவும் போவாயோ? இல்லை,
மாப்போலே, வியாதியுள்ள ஆத்து
கிறதாயில்லை, சொளக்கியமுள்ள
பாதிபாப்போகிறதாயில்லை, அரு
ளக்க வேண்டுமோ, அதெல்லாம் நி
க்கு முன்பாகக் குற்றவாளியாயிரா
ம். சர்வேசுவரன் கண்ணுக்கு முன்
தக் கனமான காரியம்; மற்றதெல்
அதினாலே ஆவதாயில்லை, போவது
லே சொல்லிய நஞ்ஞமாப்போலே,
று பலன் எவ்வளவாகிலும் அதிகரி
றுடைய கண்ணுக்கு முன்பாக எ
வனையல்லாமல் மற்றப்படியல்ல.
பண்ணுபிறவன் அதினாலே கண்ப்ப
னமாயெண்ணுகிறாரோ அவன் மா
ய அர்ச், கின்னப்பர் அருளிச்செய்

தின் ஒரு உவமை சொல்லியிருக்கி
ன பெருமையல்ல; அது வீக்கமா

கும்; வீங்கியிருக்கிறது வெளிப்பார்வைக்குப் பெரிதாகத் தோன்றும்;
உள்ளுக்குள்ளே புழுத்திருக்குமென்றார். இவ்வண்ணமே மனுஷருடைய
புகழ்ச்சியினிமித்தம் ஆங்காரிக்கிறவர்கள் பெரிய மனுஷர்போலே
தோன்றுவார்கள்; ஆனால் அவர்கள் மெய்யாகவே பெரியமனுஷரானல்
ல. புகழ்ச்சியினாலே அவர்களிடத்தில் உண்டாகிற ஆங்காரம் மெய்
யானபெருமையல்ல; அது மோசத்துக்குரிய வீக்கமென்பதற்குச் சந்
தேகமில்லை. மேற்சொன்ன அர்ச், அசுஸ்தின் சொல்லுமாப்போலே,
சில வியாதிக்காரருண்டு. அவர்கள் கொழுத்துப்போய் வெழுஷ்டியா
ய் இருக்கிறதாகத் தோன்றும்; ஆனால் இது நல்ல கொழுப்பல்ல; இவ
ர்கள் வீங்கி மகோதர வியாதி பிடித்திருக்கிறார்களென்று சொல்ல
வேண்டும். மனிதருடைய மேலான எண்ணத்தினாலும் புகழ்ச்சியினா
லும் நமக்குண்டாகிறதுமே. அதினாலே நாம் வீங்கிப்போய் இருக்
கலாம்; ஆனால் அது நம்மைப் பெரிய மனுஷராக்க முடியாது. இது
வெல்லாம் மெய்யான சத்தியமாயிருக்கையிலே, ஒண்ணைப்போலே
வாய்திறந்து மகிமையாகிற வீண் காற்றைக் குடிக்க நாம் வருந்துகிற
தென்ன? நாம் வியாதியாயிருந்தாலும், சொளக்கியமுள்ளவர்களாக
வெளிப் பார்வைக்குத் தோன்றுகிறதைவிடச் சொளக்கியமாயிருந்தாலு
ம், வியாதிக்காரராகத் தோன்றுகிறது தாவினையல்லோ? இவ்வண்ண
மே நாம் கெட்டவர்களாயிருந்தாலும், மனுஷர் நம்மை நல்லவர்களென்
று எண்ணுகிறதைவிட நாம் நல்லவர்களாயிருந்தாலும், அவர்கள் நம்
மைக் கெட்டவர்களென்று எண்ணுகிறது தாவினே. நீ புண்ணியவானா
யிராவிட்டால், மற்றவர்கள் உன்னைப் புண்ணியவானென்று நினைத்தா
லும், அதினாலே உனக்கு என்ன பிரயோசனம், அவள் கிரிகைகள் அ
வளைப் பிரஸ்தாபமான இடத்தில் புகழ்க்கடவதென்று வேதாக்கமத்தில்
சொல்லியிருக்கின்றது. இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச், எரோணிமு
ஸ் சொல்லுகிறதாவது : நீ சர்வேசுவரனுக்கு முன்பாகத் தீர்வைக்குப்
போய் நிற்கும்போது, மனுஷருடைய வீண் புகழ்ச்சியினாலே உனக்கு
மகிமை உண்டாகாமல் உன் நற்கிரிகையினாலே மாத்திரம் உனக்குப்
புகழ்ச்சி உண்டாகும்; இதுவே உன்னை மெய்ச்சிக்கொள்ளுமென்றார்.

அர்ச், கிராகோரியார் எழுதிவைத்த வர்த்தமானாவது : இக்
கோனியா தேசத்திலுள்ள ஓர் மடத்திலே ஒரு சந்நியாசியார் இருந்தா
ர். அவர் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவொன்று பேர்கொண்டிருந்தார்; விசே
ஷமாய் அவரிடத்திலுள்ள ஒதுத்தலும் ஒருசந்தி உபவாசமும் ஆச்சரி

யத்துக்குரியதென்று சகலரும் எண்ணியிருந்தார்கள். அவர் சாகக் கிடக்கும்போது, சகல சந்தியாகியும் தம்மிடத்தில் வரவழைத்தார். அவர்கள் இதைக் கேட்டுத் தாங்கள் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கான யாதொரு உச்சிதமான புத்திமதி சொல்லுவாரென்று நம்பிச் சந்தோஷமாய் அவரிடத்தில் போனார்கள். ஆனால் அந்தச் சந்தியிக்கு மனசிலே வெகு வேதனை உண்டாகிப் பயந்து நடுங்கிக்கொண்டு கட்டாயத்தினாலே அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: என் ஆபுசு காலமெல்லாம் வஞ்சகமும் கள்ள ஞானமுமேயல்லாமல் வேறொன்று மில்லை; நான் கடின ஒருசந்தி உபவாசம் பிடிக்கிறேனென்று நீங்கள் எண்ணியிருந்தாலும், உங்களுக்குத் தெரியாமல் இரகசியமாய்ச் சாப்பட்டுக்கொண்டு வந்தேன்; இந்த வஞ்சகத்துக்கு ஆக்கியாயாக ஓர் பயங்கரமான பெரிய நாகம் வாலாலே என் காலிலே சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது இதோ! பாரங்கள்: என் ஆத்துமத்தைப் பிடுங்கி நரகத்திலே கொண்டுபோவதற்காக என் வாங்குள்ளே அதின் தலையை வைக்கிறதென்று சொல்லிச் செத்தான். மற்றவர்கள் இதைக் கண்டு வெகு ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இந்த கிரீப்பாக்கியனை மற்றவர்கள் அர்ச்சியிஷ்டவனென்று எண்ணியிருந்ததினாலே, இவனுக்கு என்ன பிரயோசனம்?

அர்ச். அத்தனையார் மலிதருடைய புகழ்ச்சியையும் மேலான எண்ணத்தையும் தேடித் திரிகியவர்களை வண்ணாத்திப்பூச்சியைப் பிடிக்க ஒடித் திரிகிற பிள்ளைகளுக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார், இவர்கள் சிலந்திப்பூச்சிக்கு ஒப்பாயிருக்கிறார்களென்று வேறு சிலர் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; சிலந்திப்பூச்சிபோலே ஒட்டடை நெய்தார்களென்று இசாயியாஸ் சொன்ன வாக்கியம் இவர்களுக்கே செல்லும். இந்தப் பூச்சி சையைப் பிடிப்பதற்காகத் தன் குட்டிலையுள்ளதெல்லாத்தையும் நுனா நுனாயாய்த் தள்ளி ஒட்டடை நெய்யும். இப்படியே ஆங்காரிகள் மனுஷருடைய சொற்ப எண்ணத்தை அடைவதற்காக இடைவிடாமல் உவ்மத்துக் களைத்துப்போவார்கள். அர்ச். சவேரியார் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறதாவது: மனுஷருடைய மேலான எண்ணமும் புகழ்ச்சியும் வெகு பொல்லாப்பை வருவித்து வெகு நன்மைக்கு விக்கினமாயிருக்கிறதினாலே, இந்த அர்ச்சியிஷ்டவர் இதன் பேரில் வெகு அருவருப்புக்கொண்டிருந்தார். இந்தச் சத்தியம் அவர் இருதயத்திலே ஸ்திரமாய்ப் பதிந்திருந்ததினாலே, சிலவிசை அவர் பெருமூச்செறிந்து பேரொலியிட்டுச் சொன்னதாவது: 'ஓ! மனுஷருடைய மேலான எ

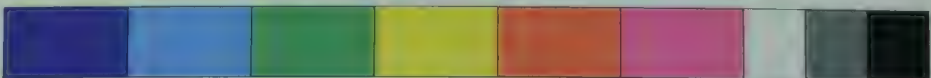
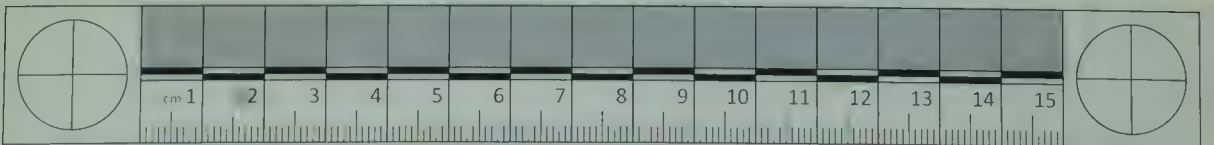
ண்ணமே, நீ எவ்வளவு பொல்லப்பிச் செய்கிறாய், இன்னம் எவ்

உய-ம்

நாம் தாழ்ச்சியுள்ள

சுபாவ கு

நமதுபேரில் மிரமிஞ்சி எண்ணம் வைக்க வேணுமென்று இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். எண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: பதுமல்லாமல் பைத்தியகாரனாயும் பைத்தியகாரன் பைத்தியசென்னார் தீர்க்கதரிசி சொல்கட்டிச் சொல்லுகிறதாவது: ஒருகொண்டு அவன் பைத்தியகார அப்படியே ஆங்காரி பிதற்றிச் செய்துக் காட்டுவோம், கேள்: லூசிபேர் சொன்னதாவது: களுக்கு மேலாக என் சிம்மாசமையின்மேலே வடதிசையில் நகளுக்கெல்லாம் மேலாக எருவேனென்று பிதற்றிச் சொன்னற்றக் கூடுமோ? இன்னமும் உன்னு வேறொரு ஆங்காரி சொல்லுவியைக் கூட்டிலே பிடிக்கிற ஷனாயும் பிடித்தேன்; கோழி உலகத்திலுள்ள சகல சாதி சரளும் இவர்களை அசைக்கவண்ணியிலிலையென்றான். இதைப் பண்டாவென்றார். அதின் பிண்டமான பேச்சுக்களை அவர் எழுதி

க முயற்சி.

யிருந்தார்கள். அவர் சாகக் கி
தம்மிடத்தில் வரவழைத்தார்.
ண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கா
சொல்லுவாடென்று நம்பிச் சந்
ஆனால் அந்தச் சந்தியிக்கு
பயந்து நடுங்கிக்கொண்டு கட்
சொன்னதாவது: என் ஆயுசு
மமுமேயல்லாமல் வேறொன்று
சும் பிடிக்கிறேனென்று நீங்கள்
நரியாமல் இரகசியமாய்ச் சாப்ப
சகத்துக்கு ஆக்கியாக ஓர் ப
ன் காலிலே சுற்றிக்கொண்டிரு
ஆத்தாமத்தைப் பிடுங்கி நரகத்
பத்தினுள்ளே அதின் தலையை வை
ற்றவர்கள் இதைக் கண்டு வெகு
பியனை மற்றவர்கள் அர்ச்சியசிஷ்
இவனுக்கு என்ன பிரயோசனம்?

ய புகழ்ச்சியையும் மேலான எ
வண்ணத்திப்பூச்சியைப் பிடி
பிட்டிருக்கிறார், இவர்கள் சிலந்
யேறு சிலர் சொல்லியிருக்கி
டை நெய்தார்களென்று இசா
க்கே செல்லும். இந்தப் பூச்சி ஈ
லயுள்ளதெல்லாததையும் நுணை
ம். இப்படியே ஆங்காரிகள் மனு
டைவதற்காக இடைவிடாமல் உ
அர்ச். சுவேரியார் சரித்திரத்தில்
ய மேலான எண்ணமும் புகழ்ச்
து வெகு நன்மைக்கு விக்கினமா
டவர் இதன் பேரில் வெகு அரு
த்தியம் அவர் இருதயத்திலே ஸ்
வசை அவர் பெருமூச்செறிந்து
ஓ! மனுஷருடைய மேலான எ

உ-ம் காண்டம், கூ-ம் போதகம், உல-ம் அதிகாரம்.

299

ண்ணமே, நீ எவ்வளவு பொல்லாப்புச் செய்தாய், எவ்வளவு பொல்லா
ப்புச் செய்கிறாய், இன்னம் எவ்வளவு பொல்லாப்புச் செய்வாயென்றார்.

உய-ம் அதிகாரம்.

நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாவதற்குத் தவியான சில
சுபாவ ஞாயங்களின் பேரில்.

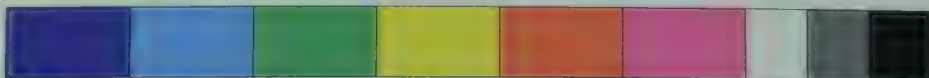
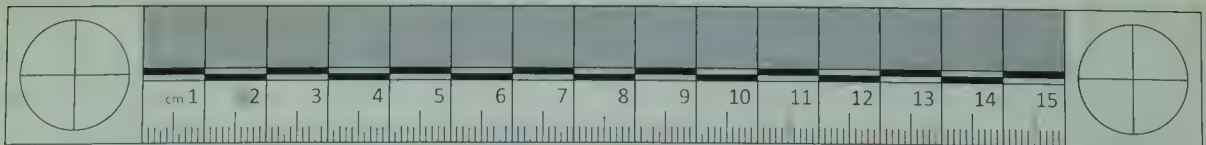
நமதுபேரில் மிதமிஞ்சின எண்ணம் வைக்காமல் மட்டுள்ள எ
ண்ணம் வைக்க வேண்டுமென்று அர்ச். தின்னப்பர் அருளிச்செய்தார்.
இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். கிறிசோஸ்தொமஸ் வியாக்கியானம்ப
ண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: ஆங்காரி கெட்டவனும் பாவியுமாயிருப்
பதுமல்லாமல் பைத்தியகாரனும் மூடனுமாயிருக்கிறானென்றார். அன்
றியும் பைத்தியகாரன் பைத்தியப் பேச்சுப் பேசுவானென்று இசாயி
யாசென்னுந் தீர்க்கதரிசி சொன்ன வாக்கியத்தை அவர் எடுத்துக் கா
ட்டிச் சொல்லுகிறதாவது: ஒருவன் பேசுகிற பைத்தியப் பேச்சைக்
கொண்டு அவன் பைத்தியகாரனென்று அறிந்துகொள்ளலாமல்லோ?
அப்படியே ஆங்காரி பிதற்றிச் சொல்லுகிற பைத்தியப்பேச்சுகளை எ
டுத்துக் காட்டுவோம், கேள்: சகலருக்கும் முந்தின ஆங்காரியாகிய
லூசிபேர் சொன்னதாவது: மோகஷத்திலே ஏறுவேன்; நட்சத்திரங்
களுக்கு மேலாக என் சிம்மாசனத்தை ஏற்படுத்துவேன்; ஏற்பாட்டு
மலையின்மேலே வடதிசையில் என் ஆசனத்தை ஸ்தாபிப்பேன்; மேக
ங்களுக்கெல்லாம் மேலாக எழும்பி உந்தத் தரவேகரனுக்கு ஒத்தவனா
வேனென்று பிதற்றிச் சொன்னது. இதைப் பார்க்க வின் பிதற்றுப் பித
ற்றக் கூடுமோ? இன்னமும் உலகத்தையெல்லாம் கீழ்ப்படுத்தினேனெ
ன்று வேறொரு ஆங்காரி சொல்லுகிற அகந்தைப் பேச்சைக் கேள்: கு
ருவியைக் கூட்டிலே பிடிக்கிறதுபோலே, என் கையாலே சகல மனு
ஷனையும் பிடித்தேன்; கோழி இட்ட முட்டையெ எடுக்கிறதுபோலே,
உலகத்திலுள்ள சகல சாதி சனங்களையும் நானே பிடித்தேன்; ஒருவ
ரும் இரொக்கையை அசைக்கவும் கத்துகிறதற்கு வாய் திறக்கவும் து
ணியவில்லையென்றான். இதைப் பார்க்க வின் பிதற்று எங்கேயாகிலுமு
ண்டோவென்றார். அதின்பின் இதற்கொத்த வேறே அநேக ஆங்கார
மான பேச்சுகளை அவர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அதிலே உள்

ள பைத்தியத்தினிமித்தமாக இந்த ஆங்காரிகள் பேச்சுற பேச்சு மெய் யாகவே முழுதும் புத்தியைப் போக்கடித்தவர்களுடைய பேச்சோ இ ல்லையோவென்று சந்தேகப்படுகிறதற்கு இடமுண்டு. பைத்தியகார ிர் செய்கிற பைத்தியக் கோட்டாலையும் அவர்கள் பிதற்றுகிற பித ற்றுதலையும் மனுஷர் கண்டு சிலவிசை சிரிக்கிறதாண்டு. அப்படியே ஆ ங்காரிகள் சொல்லுகிற வீண் மகிமைக்கடுத்த பேச்சினாலேயும் அவர்க ள் செய்கிற மேட்டிமையான சேஷ்டையினாலேயும் அவர்கள் கட்டிகி ற கள்ளமுகச் சாடையினாலேயும் அவர்களுடைய ஓய்மாரமான நடையி னாலேயும் சகலத்திலும் மேன்மைப்படவேண்டுமென்று அவர்களிடத் திலுள்ள அனைகடந்த ஆவலினாலேயும் தங்கள் பேரிலும் தங்களுக்கடு த்த சகல காரியங்களின்பேரிலும் அவர்கள் கொண்டிருக்கிற மேலான எண்ணத்தினாலேயும் அந்தமூறை மனுஷருக்குச் சிரிப்புண்டாகும். பைத்தியகாரருடைய பைத்தியத்தைப் பார்க்க ஆங்காரிகளுடைய பை த்தியம் அதிக கெட்டதும் அதிக வெட்கத்துக்குரியதுமென்று அர்ச். கிறிசோஸ்தொமுஸ் வசனித்தார்; ஏனென்றால் ஆங்காரிகளுடைய பை த்தியத்திலே பாவமுண்டு, பைத்தியகாரருடைய பைத்தியத்திலே பா வமில்லை. இதிலே இவ்விருண்டு பைத்தியத்துக்கும் வெகு வித்தியா சமுண்டு. இந்நிமித்தமாகப் பைத்தியகாரரைக் கண்டு இரக்கப்படு வோம்; ஆங்காரிகளைக் கண்டு நகைத்துப் பரியாசம் பண்ணுகிறது வ முக்கம்.

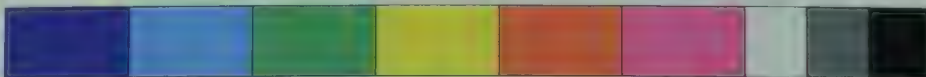
ஆகையால் ஆங்காரிகள் பைத்தியகாரரென்பது மெய்; பைத்திய காரன்மட்டில் நாம் வழக்கமாப் நடப்பதுபோலே, ஆங்காரிகள் மட்டி லும் நடப்போமென்பதும் மெய். ஏனென்றால் பைத்தியகாரன் எவ்வ ளவு பிதற்றினாலும், அவன் பேச்சை மறுத்துப் பேசாமல் அவன் சொ ல்லுகிறதெல்லாத் தையும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறது வழக்கம். இவ்வண் ணமே வீண் மகிமையும் ஆங்காரமுமுள்ளவனைப் பைத்தியகாரனென் றெண்ணி மனிதர் அவன் பேச்சை மறுத்துப் பேசமாட்டார்கள். ஆங் காரமாகிற இந்த விபாதியும் பைத்தியமும் இப்போது மனுஷருக்குள் ளே வெகுவாய் வழங்கி வருகிறதினாலே, இல்லாத காரியத்தையும் நம் பாத காரியத்தையும் சொல்லிப் பசுப்பாதேபோனால், அவர்களோடே பேசுகிறது வருத்தமாயிருக்கும். ஏனென்றால் மற்றவர்கள் தங்களைக் கனமாபெண்ணித் தாங்கள் செய்கிறதெல்லாத் தையும் ஒத்துக்கொள்ளு கிறதைக் கண்டு அவர்கள் சந்தோஷப்படுகிறதினாலே, அவர்களைப் புகழ்

ந்துகொள்ளுகிறதே அவர்களுடைய வழிபாடாகும். சலமோனென்ப ங்களில் இது ஒன்றுமே. இதிலு க்கிறதைக் கண்டேன்; இவர்க ளான அந்தஸ்திலிருந்து நற்கிரி ல் புகழ்ச்சி அடைந்திருந்தார்கள ன்றார். ஏனென்றால் ஒருவனிடம் அவனைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறா ள் கெடுதலினிமித்தம் அவனை டாத பைத்தியம் எங்கேயாகிலு ன்பாகப் புகழ்ந்துகொண்டாலு ம் மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிவிடுவ தற்காக உன் முகதாவிலே பெ மாட்டார்கள், அல்லது உன்ன லேயென்று அறிந்திருந்தாலும், தற்காக சுற்றிச் சுற்றிப் பேசவா ரனைப்போலே நடத்துகிறார்கள். த்தியம் ஆட்கொண்டிருக்கிறதெ டப் பிரஸ்தாபமான கிரிகையென் பாயிருந்ததென்றும் சகலரும் ளென்றும் உன்னிடத்தில் சொ ள்விந்துபோலே பிரியமாயிருக் தினாலே மாத்திரம் உன்னைப் புக்ருப் பிரியப்படுவதற்காகவும் ரம் அவர்கள் இப்படி உன்னைப் றற்ப்படியல்ல. ஆனால் இது தற்கு உதவும்; ஏனென்றால் அ கிற புகழ்ச்சியினிமித்தம் நீ சொ மாயெண்ணி நீ செய்த சூற்றத் பொய் புகழ்ச்சி காரணமாயி ள் நினைக்கிறதை உள்ளபடி சொல்லுகிறது மனுஷருக்குப் மனுஷருக்குச் சத்துராதிகளாய் ள சூற்றங் சூறைகளைத் திருத்

பகாரனெயது மெப்; பைத்திய
பதுபோலே, ஆங்காரிகள் மட்டி
ன்னளால் பைத்தியகாரன் எவ்வ
றுத்துப் பேசாமல் அவன் சொ
ன்னுகிறது வழக்கம், இவ்வண்
ள்ளவளைப் பைத்தியகாரனென்
றுத்துப் பேசமாட்டார்கள். ஆந்
பழம் இப்போது மனுஷருக்குள்
யில்லாத காரியத்தையும் நம்
ப்டேபேரால், அவர்களோடே
ன்னளால் மற்றவர்கள் தங்களை
கல்லாத்தையும் ஒத்துக்கொள்ளு
படுகிறதினாலே, அவர்களைப் புகழ்

ந்துகொள்ளுகிறதே அவர்களுடைய சனுவை அடைவதற்குத் தப்பாத வழிபாடாகும். சவியோனென்பவர் உலகத்தில் கண்ட வீண் வியர்த்தங்களில் இது ஒன்றாகும். இதினாலல்லோ கெட்டவர்களைப் புதைத்திருக்கிறதைக் கண்டேன்; இவர்கள் உயிரோடிருக்கும்போது, மேன்மையான ஆந்தல்திலிருந்து நற்கிரகை செய்தவர்கள்போலே பட்டணத்திலுள் புகழ்ச்சி அடைந்திருந்தார்கள்; இது வியர்த்தமும் பைத்தியமும்ன்றார். ஏனென்றால் ஒருவனிடத்தில் இல்லாத சமகுணத்தைப்பற்றி அவனைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறதையும் அந்தமுறை அவனிடத்திலுள்ள கெடுதலினிமித்தம் அவனை மெய்ச்சிக்கொள்ளுகிறதையும்விட அடாத பைத்தியம் எங்கேயாகிலுமுண்டோ? இப்படி உன்னைக் கண்டிருப்பாகப் புகழ்ந்துகொண்டாலும், நீ இல்லாதவிடத்திலே உள்ளதை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிவிடுவார்கள்; ஆனால் உனக்குப் பிரியப்படுவதற்காக உன் முகதாவிலே பொய் சொல்லி உன்னைப் பசப்ப அஞ்ச மாட்டார்கள், அல்லது உன்னிடத்தில் புகழ்ச்சிக்குரியது ஒன்றில்லைபென்று அறிந்திருந்தாலும், பொய் சொல்லாமல் உன்னைப் புகழுவதற்காக சுற்றிச் சுற்றிப் பேசுவார்கள். இவ்வாறு உன்னைப் பைத்தியகாரனைப்போலே நடத்துகிறார்கள். உன்னிடத்திலே ஆங்காரமாகிற பைத்தியம் ஆட்கொண்டிருக்கிறதென்றும், நீ பிரசங்கமாகிலும் வேறெந்தப் பிரஸ்தாபமான கிரிகையென்கிலும் செய்தபின், அது வெகு நேற்றிபாயிருந்ததென்றும் சகலரும் வெகு சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டார்கள் என்றும் உன்னிடத்தில் சொன்னால், இது உனக்கு மகா நேற்றியான விருந்துபோலே பிரியமாயிருக்குமென்று மற்றவர்கள் அறிந்திருக்கிறதினாலே மாத்திரம் உன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுவார்கள். ஆகிலும் உனக்குப் பிரியப்படுவதற்காகவும் உன் சனுவை அடைவதற்காகவும்கூடிரம் அவர்கள் இப்படி உன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறதேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. ஆனால் இது உன்னை அதிக பைத்தியகாரனுக்குகிறதற்கு உதவும்; ஏனென்றால் அவர்கள் பொய்யாக உனக்குச் சொல்லுகிற புகழ்ச்சியினிமித்தம் நீ செய்தது நன்றியிருந்ததென்று நீ தப்பித் தவறினாவிட நீ செய்த குற்றத்திலே திரும்பியும் விடுவதற்கு அந்தப் பொய்ப் புகழ்ச்சி காரணமாயிருக்கும். இக்காலத்திலே மனுஷர் தாங்கள் நினைக்கிறதை உள்ளபடி சொல்லுகிறதில்லை; ஏனென்றால் மெய் சொல்லுகிறது மனுஷருக்குப் பொருந்தாது; மெய் சொல்லுகிறவர்கள் மனுஷருக்குச் சத்துராதிகளாய்ப் போவார்கள். ஆங்காரிகளிடத்திலுள்ள குற்றங் குறைகளைத் திருத்துவதற்காக அவர்களுக்குப் பிழைகளை

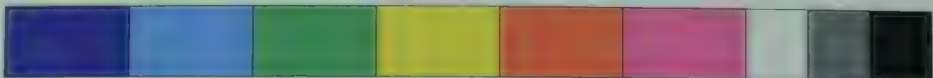
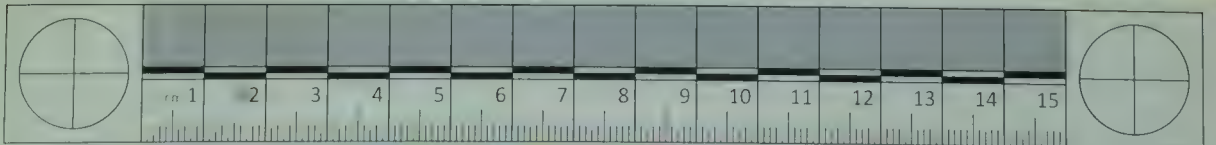

த்தோடு யாதொருபுத்தி சொன்னால், அவர்கள் பைத்தியகாரரைப்போலே வெறுகொண்டு தங்கள் ஆங்காரத்தைக் குணப்படுத்தத் தங்களுக்கு மருந்துகொடுக்கிறவர்களுடைய முகத்திலே காறித் துப்புவார்கள். ஆகையால் வீணிலே சண்டையும் புகையும் மூட்டிக்கொள்ள ஒர்வருக்கும் மனசில்லாததினாலே, ஒருவனுக்குப் பொருந்தாத காரியத்தை ஏன் சொல்லுகிறோமென்றெண்ணிச் சொல்லாதிருப்பார்கள். ஆங்காரிக்கு முன்பாக மற்றவர்கள் மறைத்துப் பேசுகிறதினாலேயும் அவன் தன் பேரிலே மேலான எண்ணங்கொண்டிருக்கிறதினாலேயும் அவர்கள் சொல்லுகிற பொய்ப் புகழ்ச்சி யெல்லாத்தையும் மெய்யென்று நினைத்துக்கொள்ளுவான். ஆகையால் மனுஷர் சொல்லுகிற புகழ்ச்சியெல்லாம் வஞ்சகமும் வீண் பசப்புதலும் பொய்யுமென்று நாம் அறிந்திருக்கக்கொள்ள, மனுஷருடைய புகழ்ச்சியைப் படிப்பதிலும் எவ்வளவு பைத்தியமென்று அறிந்துகொள்ளலாம்; ஏனென்றால் இந்தப் புகழ்ச்சியெல்லாம் மரியாதைக்காகச் சொல்லுகிற பொய்யென்று யாவரும் அறிந்த காரியமே.

இன்னம் இது காரியத்தில் ஓர் சத்தியத்தை விசாரித்துப் பார்க்க வேண்டும். அதென்னவென்றால், ஆங்காரிகளைச் சர்வேசுரனும் மனுஷரும் பகைப்பார்க்கின்ற அர்ச்சு. கழிசோஸ்தொமுஸ் சொல்லியிருக்கிறார். சர்வேசுரன் இவர்களைப் பகைக்கிறது சத்தியமான காரியம். இதிலுல்லோ ஆங்காரி கர்த்தருக்கு அருவருப்பாயிருக்கிறென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். ஆங்காரமான பார்வை சர்வேசுரனுக்கு அருவருப்பான ஏழு காரியங்களில் முந்தினதென்று மேற்சொன்ன ஞானியானவர் வசனித்தார். ஆங்காரிகளை மனுஷரும் பகைப்பார்க்கின்றபது நிச்சயம். இதிலுல்லோ ஆங்காரம் சர்வேசுரனுக்கும் மனுஷருக்கும் பகைக்குரிய காரியம்; ஆங்காரிகளுடைய இருதயம் புழுத்த குடலிலிருந்து புறப்படுகிற ஆவிபோலிருக்குமென்று மேற்சொன்ன ஞானியானவர் அருளிச்செய்தார். ஒருவரும் இவர்களை அண்டிப்போகவும் கூடாது, ஒருவரும் இவர்களோடு நிலைத்திருக்கவும் முடியாது. மற்றவர்கள் இவர்களுக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்யாமல் இவர்கள் அபேட்சிக்கிறதற்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்கிறதினாலே, இவர்களுடைய ஆங்காரத்துக்கான தண்டனை செய்கிறார்களென்பது நிச்சயம். இவர்கள் தங்களைச் சகலரும் மதித்துச் சங்கைசெய்ய வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாலும், சகலரும் இவர்களைப் பைத்தியகாரரென்று

எண்ணுவார்கள்; தங்களைச் சர்வேசுரனும் மனுஷரும் பகைப்பார்க்கின்ற அபேட்சித்தாலே, இவர்களுக்கு சரியாய் வந்துசேரத் தேடுகிறவர்களுக்குச் சமான்ஸ்தர் தங்களுடைய இவர்களை விலகி நடப்பதிலே, இவர்களை சங்கையெல்லாம் தாங்களே சொல்லுகிறதினாலே, இவர்கள் முழியர் முதலாய் இவர்களைப் பகைத்துருவென்று சொல்லுவார்கள். முண்டோ அவனை எல்லாரும் கியுள்ளவனைச் சகலரும் கண்டிப்பிள்ளைகரிடத்திலுள்ள கபடகண்டு எல்லாரும் அதுகளைச் சர்கரிடத்திலுள்ள மாசற்றதலென்று யாவரும் அவர்களைச் சிடுடத்தில் விளங்குகிற சாந்த குடுக்கத்தையும்பற்றி அவர்களுடைய சமருணம் ஊகிக்கத்தையும் அவர்களுக்கு வருவிக்கக்கூட சகலரும் அவர்களைச் சினை

மனுஷருடைய மேலான கிறது பைத்தியமென்று ஒப்பிற்றியான ஒரு ஞாயத்தைச் சொன்ன தம்மைத் தாழ்த்தி ஒன்று சித்தமானோ; இது ஒன்றில் அல்லது நாம் உலக மகிமையித்யமென்று சொல்ல வேண்டும். இத்யமென்று மனுஷர் எண்ணிக்கு இடறலாகவும் அஞ்ஞான சிவனையில் அநுபுண்ட இடையில் அழைத்தல் வரம் அடைந்த தேவ வல்லமையாகவும் தேவ

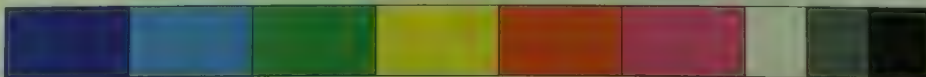
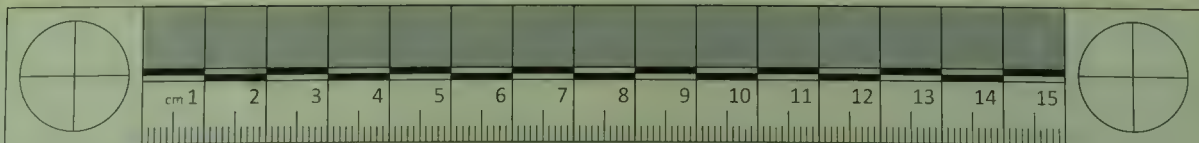

அவர்கள் பைத்தியகாரனாப்போ
தைக் குணப்படுத்தத் தங்களுக்
கத்திலே காறித் துப்புவார்கள்.
தையும் முட்டிக்கொள்ள ஒருவரு
நுப் பொருந்தாத காரியத்தை ஏ
ல்லாதிருப்பார்கள். ஆங்காரிக்
பேசுகிறதிலேயும் அவன் தன்
உருக்கிறதிலேயும் அவர்கள்
ரத்தையும் மெப்பென்று நினைத்
ர் சொல்லுகிற புகழ்ச்சியெல்லா
ப்பென்று நாம் அறிந்திருக்கக்
கம்புகிறது எவ்வளவு பைத்திய
ன்றால் இந்தப் புகழ்ச்சியெல்லா
ப்பென்று யாவரும் அறிந்த கா

சத்தியத்தை விசாரித்துப் பார்
ங்காரிகளைச் சர்வேசுரனும் மனு
சீசாஸ்தொமுஸ் சொல்லியிருக்கி
றது சத்தியமான காரியம். இதி
ருவருப்பாயிருக்கிறானென்று ஞா
ன பார்வை சர்வேசுரனுக்கு அரு
ள்தென்று மேற்சொன்ன ஞானி
னுஷ்டமும் பகைப்பார்களைப்பது
சர்வேசுரனுக்கும் மனுஷருக்கும்
ய இருதயம் புழுத்த ரூடலிலி
மென்று மேற்சொன்ன ஞானியா
வர்களை அண்டிப்பேரீகவும் கூ
திருக்கவும் முடியாது. மற்றவர்
தைச் செய்யாமல் இவர்கள் அ
ங்களைச் செய்கிறதிலே, இவர்
னை செய்கிறார்களென்பது நிச்ச
த்துச் சங்கைசெய்ய வேண்டுமெ
வர்களைப் பைத்தியகாரனென்று

எண்ணுவார்கள்? தங்களைச் சகலரும் சினேகித்துத் தேட வேண்டுமெ
ன்று இவர்கள் அபேட்சித்தாலும், சகலரும் இவர்களைப் பகைத்து வில
கி நடப்பார்கள். இவர்களுக்கு மேற்பட்டவர்கள் இவர்கள் தங்களுக்குச்
சரியீர்ப் வந்துசொத் தெடுகிறதிலே, இவர்களைப் பகைப்பார்கள்; இ
வர்களுக்குச் சமானஸ்தர் தங்களுக்கு மேற்பட இவர்கள் விரும்புகிறதி
லே, இவர்களை விலகி நடப்பார்கள்; இவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள்
இல்லாத சங்கையெல்லாம் தங்களுக்குச் செய்ய வேண்டுமென்று இவர்க
ள் சொல்லுகிறதிலே, இவர்களை வெறுப்பார்கள். இவர்களுடைய ஊ
ழியர் முதலாய் இவர்களைப் பகைத்து இவர்கள் பொறுக்கக் கூடாத ச
த்துருவென்று சொல்லுவார்கள். கடைசியாய் யாரிடத்திலே ஆங்கார
முண்டோ அவனை எல்லாரும் பகைத்து நிந்திப்பது வழக்கம்; தாழ்ச்
சியுள்ளவனைச் சகலரும் கணம்பண்ணிச் சினேகிப்பார்கள். சூழ்ந்தைப்
பிள்ளைகளிடத்திலுள்ள கபடந்தனத்தையும் மாசந்தனத்தையும்
கண்டு எல்லாரும் அதுகளைச் சினேகிப்பதுபோலே, தாழ்ச்சியுள்ளவ
ர்களிடத்திலுள்ள மாசந்தனத்தையும் கபடத்தனத்தையும் க
ண்டு யாவரும் அவர்களைச் சினேகிப்பார்கள்; ஏனென்றால் அவர்களிட
த்தில் விளங்குகிற சாந்த குணத்தையும் கபடன்மையையும் அடக்க
ஒடுக்கத்தையும்பற்றி அவர்களைல்லாருக்கும் பிரியப்படுவார்கள். அவ
ர்களுடைய சம்குணம் ஊசிக்கார்தம்போலே எல்லாருடைய பிரியத்
தையும் அவர்களுக்கு வருவிக்கும்; அவர்களுடைய தாழ்ச்சியைக் கண்
டு சகலரும் அவர்களைச் சினேகிப்பார்கள்.

மனுஷருடைய மேலான எண்ணத்தையும் புகழ்ச்சியையும் தேடி
கிறது பைத்தியமென்று ஒப்பிப்பதற்காக அர்ச். பெர்நாதுஸ் வெகுநே
ற்றியான ஒரு ஞாயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, தேவசுத
ன் தம்மைத் தாழ்த்தி ஒன்றுமில்லாமையாகி நிந்தை அவமானப்படச்
சித்தமானாரே; இது ஒன்றில் பைத்தியமென்று சொல்ல வேண்டும்,
அல்லது நாம் உலக மகிமையின் பேரில் வைத்திருக்கிற ஆசை பைத்
தியமென்று சொல்ல வேண்டும். தேவசுதனுடைய நடக்கையைப் பைத்
தியமென்று மனுஷர் எண்ணினது மெய்தான். இதிலுல்லோ யூதரு
க்கு இடநலாகவும் அஞ்ஞானிகளுக்குப் பைத்தியமாகவும் தோன்றிச்
சிலுவையில் அறையுண்ட இயேசுநாதனை நாம் போதிக்கிறோம்; ஆன
ல் அழைத்தல் வரம் அடைந்த யூதருக்கும் அஞ்ஞானிகளுக்கும் அவர்
தேவ வல்லமையாகவும் தேவ ஞானமாகவும் இருக்கிறார். ஆகையால்

தேவ ஞானமாகிய தேவசுதன் தம்மைத் தாழ்த்தினது பைத்தியமல்ல வென்பது மறுக்கப்படாத சந்தியம். இதிப்படியிருக்க, ஆங்காரமும் வீண் மகிமையும் பைத்தியமென்பது நிச்சயமல்லோ? உலக மகிமையையும் கீர்த்தியையும் நாம் வெகு வெகு கனமாய் எண்ணுகிறதிலே, நாம் மெய்யாகவே பைத்தியகாரனென்று காட்டுகிறோம்.

—oooo—

உக-ம் அதிகாரம்.

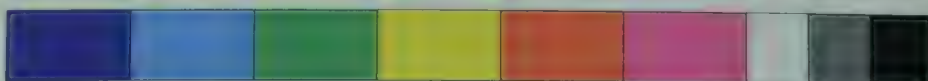
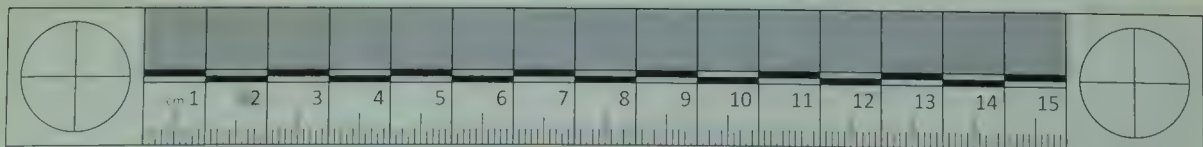
—oooo—

புண்ணியத்தையும் தாழ்ச்சியையும் அதுசரிக்கிறது மனுஷருடைய மேலான எண்ணத்தை அடைவதற்கு நிச்சயமான வழிபாடென்று சொல்லுவது.

இது காரியத்தை நாம் எவ்வளவு விளக்கித் காட்டியிருந்தாலும், மனுஷருடைய மேலான எண்ணமாகிற வீண் காற்றை நீ கினைகித்து அழப்ப் புகையாகிற புதழ்ச்சியை இன்னம் கனமாயெண்ணுவாயாக்கு ம். இதினாலே மனுஷர் நம்மைக் கனமாயெண்ணுகிறது வெகு நேற்றி யான காரியமென்றும் பிறருடைய நன்மாதிரிகைக்கும் வேறேக நன் மைக்கும் மனுஷருடைய மேலான எண்ணம் உதவியாயிருக்குமென் றும் உன் கீர்த்தியை உன்றாய் விசாரித்துக்கொள்ளென்று ஞானியான வர் தானே போதித்தி ருக்கிறொன்றும் சொல்லுவாயாக்கும். நல்லது, ஆகட்டும்; நீ உன் கீர்த்தியைக் காப்பாற்றி மனுஷருடைய மேலான எண்ணத்தை அடையப் பிரயாசப்பட்டாய்; ஆனால் இதற்காக நீ செ ய்கிற வழிபாட்டைக் கொண்டு இது கைகூடவருமென்று நினைத்தால், மோசம் போகிறாயென்று உனக்குச் சொல்லுகிறோம்; இல்லை, ஆங்கா ரத்தினாலே நீ ஒருகாலும் மகிமை அடையமாட்டாய். இதினாலல்லோ மனிதர் நம்மைக் கனமாயெண்ணுவதற்குப் புண்ணியமும் தாழ்ச்சியு மே தப்பாத வழிபாடாகுமென்று அர்ச், கிறிசோஸ்தொமஸ் வசனித் தார். நல்ல சந்நியாசியாகப் பிரயாசப்படு; நீ நடக்கிற நடக்கையினும் சகல சமயங்களிலும் மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவனாக வருந்து; இப்படி உடந்தால், சகலரும் உன்னைக் கனமாய் எண்ணுவார்கள்; ஏனென்றால் உலகத்தை மெய்யாகவே வெறுத்துவிட்ட சந்நியாசிக்ஞரிய மகிமை யி

துவே. சமுசாரவாசிகள் வி ளுகிறதுபோலே, பரும்படி த அலுவல் செய்கிறது சந்நி ய மேலான எண்ணத்தின் த்திரிகிறது சந்நியாசிக்கு அ ி சந்நியாசத்தை விட்டுச் ச லீடு கட்டத் துவக்கினான், னென்று இவனை எல்லாரும் ணமே சந்நியாசி மனுஷருடை யையும் நாடித் திரிவது வெ ன் சந்நியாசத்தில் பிரவேசி வெறுத்துவிட்டிருக்க, அதை வாழ்க்கையில் திரும்பிப் பே

புண்ணிய சாங்கோபாங்க கனமாய் எண்ண வேனுமெ த்துக்குரிய காரியமென்று மெ கேள் : இந்த ஆசை உன்வி துகொள்ளட்டும்; அவர்கள் எவ்வளவு வெட்கம் வருமென் திலே இதற்கொத்த ஓர் நேற் வென்றால், ஒரு தடவை அப் தூரமாயிருந்ததிலேயும் த ட்டாதென்று அவர்கள் நிலை பெரியவனென்று வாக்குவா த ற்குகிற தாவனத்துக்கு வந்து ப் பேசினீர்களென்று இயேசு ல் அவர்கள் தங்களுடைய ஆ ருக்குத் தெரியப்பட்டதென்று லாமல் மௌனமாயிருந்தார்க ரியவனென்று வாக்குவாதம் த த்தில் சொல்லியிருக்கிறது. னின் தாவது : உலகத்திலே ம களென்றும் மேற்பட்டவர்க

ங்க முயற்சி.

தாழ்த்தினது பைத்தியமல்ல
இதிப்படியிருக்க, ஆங்காரமும்
சபமல்லோ? உலக மகிமை
கனமாய் எண்ணுகிறதிலே,
பாட்டுகேடும்.

காரம்.

புதாங்கி, மலுஷருடைய
வதற்கு சீர்ப்பான
பாட்டுவது.

விளக்கிப் காட்டியிருந்தாலும்,
விண் காற்றை நீ சினேகித்து
என் கனமாயெண்ணுவாயாக்கு
மெண்ணுகிறது பொரு நேற்றி
பாதிருக்கவும் வேறேக நன்
ண்ணம் உதவியாயிருக்குமென்
துக்கொள்ளென்று ஞானியான
சொல்லுவாயாக்கும். நல்லது,
நாற்றி மலுஷருடைய மெலான
லாம்; ஆனால் இதற்காக நீ செ
கூடிவருமென்று நினைத்தால்,
பாடுவதற்கும்; இல்லை, ஆங்கா
யமாட்டாய். இதிலுல்லோ
குப்புண்ணியமும் தாழ்ச்சியு
கிறிசோஸ்தொமுஸ் வசனித்
தி; நீ நடக்கிற நடக்கையிலும்
செயுள்ளவகை வருந்து; இப்படி
எண்ணுவார்கள்; ஏனென்றால்
புதாங்கிக்குரிய மகிமை யி

உ-ம் காண்டம், ந-ம் போதகம், உ-ம் அதிகாரம்.

305

துவே. சமுசாரவாசிகள் விலை உயர்ந்த உடுப்பணிந்து ஆரபாரம் பண்
ணுகிறதுபோலே, பரும்படியான வஸ்திரத் தரித்துக்கொண்டு தாழ்ந்
த அலுவல் செய்கிறது சந்திராசிக்குத் தகுந்த ஒழுக்கம். மலுஷருடைய
மேலான எண்ணத்தின் பேரில் பற்றுதல் வைத்து அதைத் தேடி
த்திரிகிந்து சந்திராசிக்கு அடாத அயோக்கியமான நடக்கை. சந்திரா
சி சந்திராசத்தல விட்டுச் சமுசாரவாழ்க்கையில் ஏற்பட்டால், இவன்
லீடுகட்டத் துவக்கினான், அதை முடிக்கக் கடைப்படாமற் போனா
னென்று இவனை எல்லாரும் கேலிபண்ணுவார்களல்லோ? இவ்வண்
னமே சந்திராசி மலுஷருடைய மேலான எண்ணத்தையும் புகழ்ச்சி
யையும் நாடித் திரிவது வெட்கத்துக்குரிய காரியம்; ஏனென்றால் இவ
ன் சந்திராசத்தில் பிரவேசிக்கும்பொது, மகிமை பொருளையெல்லாம்
வெறுத்துவிட்டிருக்க, அதை இப்போது நாடித் தேடுகிறது சமுசார
வாழ்க்கையில் திரும்பிப் போவதற்கு ஒப்பாகும்.

புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைத் தேடுகிறவன் மலுஷர் தன்னைக்
கனமாய் எண்ண வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறது எவ்வளவு வெட்க
த்துக்குரிய காரியமென்று தெளிவாய் அறிந்துகொள்ள வேண்டுகிறோம்?
கேள் : இந்த ஆசை உன்னிடத்தில் உண்டென்று மற்றவர்கள் அறிந்
துகொள்ளட்டும்; அவர்கள் இதை அறிந்துகொண்டதினாலே; உனக்கு
எவ்வளவு வெட்கம் வருமென்று பார்த்துக்கொள்ளுவாய். சுவீசேஷத்
திலே இதற்கொத்த ஓர் நேற்றியான் வர்த்தமானமுண்டு. அடுத்தான்
வென்றால், ஒரு தடவை அப்போஸ்தலர் இயேசுநாதருக்குக் கொஞ்சம்
தூரமாயிருந்ததினாலேயும் தாங்கள் பேசுகிறது அவருக்குக் கேட்க மா
ட்டாதென்று அவர்கள் நினைத்திருந்ததினாலேயும் நமக்குள்ளே யார்
பெரியவனென்று வாக்குவாதம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் த
ங்குகிற தாவனத்துக்கு வந்து சேர்ந்தபின், பாதையிலே என்ன பேச்சு
ப் பேசினீர்களென்று இயேசுநாதர் அவர்களிடத்தில் கேட்டார். ஆன
ல் அவர்கள் தங்களுடைய ஆங்காரமும் வீண் மகிமையும் இயேசுநாத
ருக்குத் தெரியப்பட்டதென்று கண்டு வெட்கப்பட்டு ஒன்றுஞ் சொல்
லாமல் மௌனமாயிருந்தார்கள்; ஏனென்றால் நமக்குள்ளே யார் பெ
ரியவனென்று வாக்குவாதம் பண்ணிக்கொண்டார்களென்று சுவீசேஷ
த்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அப்போது இயேசுநாதர் திருவுடம்பற்
றினதாவது : உலகத்திலே மற்றவர்களை ஆளுகிறவர்களைப் பெரியவர்
களென்றும் மேற்பட்டவர்களென்றும் மனிதர் எண்ணுவார்கள்; ஆன

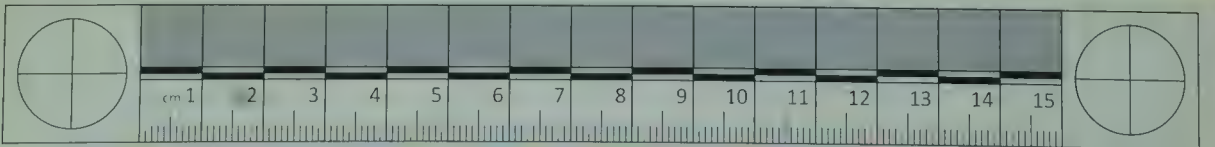
69

ல் உங்களுக்குள்ளே இப்படியல்ல ; உங்களுக்குள்ளே பெரியவனாயிருக்கிறவன் சின்னவனாக வேண்டும் ; மற்றவர்களுக்கு மேற்பட்டவன் ஊழியனாக வேண்டும். முந்தினவன் எல்லாருக்கும் கடைசியும் எல்லாருக்கும் ஊழியனுமாக வேண்டுமென்றார். சர்வேசரனுடைய வீடாகிற சந்நியாசத்திலே தன்னைத் தாழ்த்திச் சின்னவனாகிற பெரியவனாகிற தற்குச் சரியாகும் ; எல்லாருக்கும் கீழாகத் தன்னைத் தாழ்த்துகிறதா எல்லாருக்கும் மேலாக உயருகிறதற்கு ஒப்பாகும் ; சந்நியாசத்தினுள்ள மெய்யான மகிமையிதுவே. ஏனென்றால் நீ தேடுகிற மகிமை மெய்யான மகிமையல்ல ; அது வெட்கத்துக்குரிய வீண் புகை. அதினாலே நீ உலக மகிமையை அடையாமல் அவமானத்தையும் அடைவாய் ; ஏனென்றால் உன்னை ஆங்காரியென்றெண்ணுவார்கள் ; உன் பேரில் கொண்டிருக்கக் கூடுமான மிகுந்த தாழ்மையான எண்ணமிதுவே. நீ மகிமை பெருமையைத் தேடுகிறாயென்றும் மகிமைக்கடுத்த அற்பக் காரியங்களையும் கனமாயெண்ணுகிறாயென்றும் மகிமைக்கடுத்த காரியத்திலே உனக்கு எளிதாய்க் கஸ்தி வருகிறதென்று மற்றவர்கள் நினைப்பதற்கு இடமுண்டானால், இதினாலே உன் கீர்த்திக்கு வெகு சேதமுண்டாகும்.

அர்ச். கிளிமாக்கருளப்பர் சொல்லுமாப்போலே, வீண் மகிமை ஆங்காரிகளுக்கு அநேகமுறை வெட்கத்துக்கும் கூச்சத்துக்கும் காரணமாயிருந்தது ; ஏனென்றால் அவர்கள் செய்கிற காரியத்தைக் கொண்டு தானே அவர்களுடைய ஆங்காரம் வெளிப்பட்டதினாலே, அவர்களுக்கு அவமானம் நேரிட்டது. தங்களுக்குச் சங்கை மகிமையை வருவிப்பதற்காக அவர்கள் சொல்லுகிறதா செய்கிறதெல்லாம் அவர்களுடைய ஆங்காரத்தை வெளியாக்குகிறதற்கு உதவுகிறதென்று அவர்கள் நினைக்கிறதில்லை ; இதினாலே அவர்கள் மகிமையை அடைவதற்காகச் செய்கிற வழிபாட்டைக் கொண்டு தானே நிந்தையை அடைவார்கள். இது காரியத்தில் அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லுகிறதாவது : ஆங்காரம் மனக்குருட்டாட்டமாகும் ; அது நம்மிடத்தில் இல்லைபென்று நினைக்கும் போதுதான், அது வெருவாய் இருக்கும். இதினாலே சிலவிசை ஆங்காரி தனக்கு மகிமை வருவிப்பதற்காக ஒன்றும் நினைவாமல் வெரு காரியங்களைச் சொல்லுவான், செய்வான் ; ஆனால் அவன்தானே இது காரியத்தில் கொஞ்சம் யோசனை செய்திருந்தால், இனையெல்லாம் சொல்லியிருக்கவுமாட்டான், செய்திருக்கவுமாட்டான், யாதோர் சமயத்தி

லே ஆங்காரி மற்றவர்கள் தன்னைவிட மற்றவர்களைக் கவனித்தல் இதினாலே தனக்குப் பொல்லாத கெட்டிப் போயிற்றென்றும், இல்ல, தனக்கு மகிமை வருவதெனினாலுள்ளதெல்லாத்தையும் தீர்த்தம் அவனைத் தாழ்வாயென காரியென்றும் மகிமையைத் தீர்த்தம் ; சந்நியாசத்திலே மிகவுயரியதைத் திரும்பி தூண்டியதைச் செய்யட்டுமென்று மாய் எண்ணிச் சினேகிப்பா

ஆகையால் புண்ணியத்தில் உலக புத்தியையும் உலக ரீத்தால், புண்ணியத்தையும் என் நம்மைச் சினேகித்துக் காப்பாடாகும். ஸ்பார்த்துதேசராசாக்களில் ஒருவனாகிய அநேசென்பவன் மனுஷருடைய என்னசெய்யவேண்டுமென்று வது : உன்னை மற்றவர்கள் கவனிக்குகிறாயோ, அப்படிப்பட்ட வேறொரு சமயத்தில் வேறொரு தற்கு அவன் சொன்னதாவது பட்டதை மாத்திரஞ்செய்து னுவார்களென்றான். வேறொருன் எங்கும் அவன்பேரில் புகழ் அந்த சாஸ்திரியைப் பார்த்ததையும் மேன்மையும் நான் என்னாலே நீ எனக்கு நன்றியறிந்துச் சாஸ்திரி சொன்ன மாறுதல் புகழ்ச்சி பொய்யாகாதபடிக்கு நடக்கிறதினாலே, நீயும் எனக்

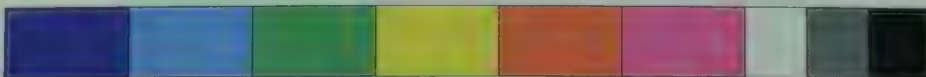
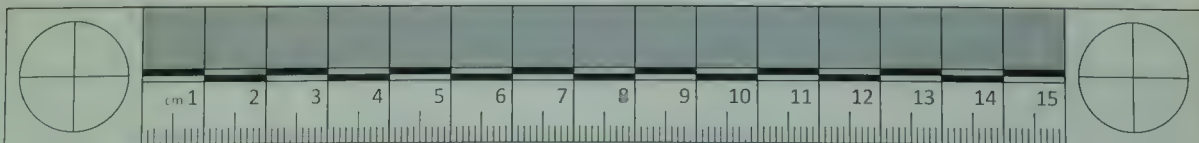
உங்களுக்குள்ளே பெரியவனுயிரு
மற்றவர்களுக்கு மேற்பட்டவன்
எல்லாருக்கும் கடைசியும் எல்லா
ர். சர்வேசுரனுடைய வீடாகிற
ச் சின்னவனாகிறது பெரியவனாகிற
மோகத் தன்னைத் தாழ்த்துகிறது
கு ஒப்பாகும்; சந்நிபாசத்திலுள்
ன்னரால் நீ தேடுகிற மகிமை மெ
கத்துக்குரிய வீண் புகை. அதின
ல் அவமானத்தையும் அடைவாய்;
றெண்ணுவார்கள்; உன் பேரில்
தாழ்மைபாவ எண்ணமிதுவே.

பென்றும் மகிமைக்கடுத்த அற்பக்
ரபென்றும் மகிமைக்கடுத்த காரிய
வருகிறதென்று மற்றவர்கள் நினை
வே உன் கீர்த்திக்கு வெகு சேதமு

சால்லுமாப்போலே, வீண் மகிமை
கத்துக்கும் கூச்சத்துக்கும் காரண
ன் செப்கிற காரியத்தைக் கொண்டு
வெளிப்பட்டதினாலே, அவர்களுக்கு
ச சங்கை மகிமையை வருவிப்பதற்
கிறதெல்லாம் அவர்களுடைய ஆங்
தவுகிறதென்று அவர்கள் நினைக்கிற
மையை அடைவதற்காகச் செய்கிற
ந்தையை அடைவார்கள். இது காரி
பால்லுக்கிறதாவது: ஆங்காரம் மனக்
டத்தில் இல்லையென்று நினைக்கும்
ந்ஞம. இதிலே சிலவிசை ஆங்கா
க ஒன்றும் நீயோயாமல் வெகு காரி
ன்; ஆனால் அவன்தானே இது காரி
திருந்தால், இதையெல்லாம் சொல்
க்கடிமாட்டான். யாதோர் சமயத்தி

லே ஆங்காரி மற்றவர்கள் தன்னைச் சட்டைப்பண்ணவில்லையென்றும் த
ன்னைவிட மற்றவர்களைக் கனம்பண்ணினார்களென்றும் மனம் கொந்து
இதினாலே தனக்குப் பொல்லாப்புச் செய்தார்களென்றும் தன் மகிமை
கெட்டுப் போயிற்றென்றும் இதன்பேரில் தான் முறைப்பாடு சொன்
னால், தன்க்கு மகிமை வருமென்றும் எண்ணி இது காரியத்தில் தன் ம
னசிலுள்ளதெல்லாதையும் வெளிப்படுத்துவான். ஆகிலும் இதிலிமி
த்தம் அவனைத் தாழ்வாபெண்ணுவார்கள்; ஏனென்றால் அவன் ஆங்
காரியென்றும் மகிமையைத் தேடித் திரிகிறவனென்றும் எண்ணுவார்
கள்; சந்நிபாசத்திலே மிகவும் பகைக்குரிய காரியமிதுவே. போன கா
ரியத்தைத் திரும்பி தூண்டிவிடாமல் சிரேஷ்டர் சித்தம்போலே செ
ய்ததைச் செய்யட்டுமென்று விட்டுவிட்டால், சகலரும் இவனைக் கன
மாய் எண்ணிச் சினேகிப்பார்கள்.

ஆகையால் புண்ணியத்தையும் சாங்கோபாங்கத்தையும் கவனியா
மல் உலக புத்தியையும் உலக மகிமையைமுமாத்நிரம் யோசித்துப் பா
ர்த்தால், புண்ணியத்தையும் தாழ்ச்சியையும் அறுசரிப்பதே மற்றவர்க
ள் நம்மைச் சினேகித்துக் கனம்பண்ணுவதற்கு மிகவும் தருந்த வழி
பாடாகும். ஸ்பார்த்துதேசத்தில் விளங்கின மகா புத்தியுள்ள இ
ராசாக்களில் ஒருவனாகிய அஜேஸ்ஸாசென்பவனிடத்தில் சோக்கிராத்
தேசென்பவன் மனுஷருடைய மேலான எண்ணத்தை அடைவதற்கு
என்னசெய்யவேண்டுமென்று கேட்டான். அதுக்கு அவன் சொன்னதா
வது: உன்னை மற்றவர்கள் எப்படிப்பட்டவனென்று நினைக்க மனசா
யிருக்கிறயோ, அப்படிப்பட்டவனாவதற்குப் பிரயாசப்படுவென்றான்.
வேறொரு சமயத்தில் வேறொருவன் இந்தக் கேள்வியைத்தானே கேட்
டதற்கு அவன் சொன்னதாவது: நீ நல்லதை மாத்திரம் பேசி மகிமை
ப்பட்டதை மாத்திரஞ்செய்தால், மற்றவர்கள் உன்னைக் கனமாயெண்
ணுவார்களென்றான். வேறொரு அஞ்ஞான சாஸ்திரியுடைய சினேகித
ன் எங்கும் அவன்பேரில் புகழ்ச்சியாய்ப் பேசுவான். ஒருநாள் அவன்
அந்த சாஸ்திரியைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: உன் புண்ணியத்
தையும் மேன்மையும் நான் எங்கும் புகழ்ந்து பாராட்டுகிறேனே; இதி
னாலே நீ எனக்கு நன்றியறிந்திருக்க வேண்டுமென்றான். அதுக்கு அந்த
ச் சாஸ்திரி சொன்ன மாறுத்தரமாவது: நீ என்பேரில் சொல்லுகிற
புகழ்ச்சி பொய்யாகாதபடிக்கு நான் மெய்யாகவே புண்ணிய வழியில்
நடக்கிறதினாலே, நீயும் எனக்கு நன்றியறிந்திருக்க வேண்டுமென்றான்.

ஆகிலும் மனுஷருடைய புகழ்ச்சியை அடைவதற்காகப் புண்ணியம் செய்ய வேண்டுமென்று நாம் இங்கே சொல்லுகிறதில்லை; ஏனென்றால் இதுக்காகப் புண்ணியஞ் செய்தால், அந்தப் புண்ணியம் ஒன்றுக்கும் உதவாமல் கெட்டுப்போகும். நீ மெய்யாகவே தாழ்ச்சியுள்ளவனாகப் பிரயாசப்பட்டால், நீ மகிமையை விரும்பாதிருந்தாலும், உனக்கு நிச்சயமாய் மகிமை வருமென்றும் மகிமையை எவ்வளவு விலக்கி நினைதப்பட ஆசிரியையோ அவ்வளவு மற்றவர்கள் உன்னைக் கனம்பண்ணுவார்களென்றும் சொல்லுகிறோமென்பாழிய மற்றப்படியல்ல. ஏனென்றால் மகிமை நமது சரித்திரன் நிழல்போலே யிருக்கும்; அந்த நிழலைவிட்டு ஒடினால், அது உன்னைத் துடர்ந்துவரும்; நீ அதைப் பிடிக்க ஒடினால், உனக்கு எட்டாமல் ஒடிப்போகும். இதிலுலே அர்ச்சு. எரோணிமுஸ் அர்ச்சு. பவுலம்மாளைக் குறித்துச் சொன்னதாவது: அவள் மகிமையை விலக்கி நடந்ததினாலே, மகிமை அடைந்தாள்; நிழல் மனுஷனைத் துடர்ந்துவருகிறதுபோலே, மகிமை புண்ணியவாளைத் துடர்ந்துவரும்; மகிமையைத் தேடுகிறவனை அது விலக்கித் தள்ளி அதைத் தேடாதவனிடத்திலே வந்து சேருமென்றார்.

இயேசுநாதர் தாமே இந்தப் புத்தியைச் சுவிசேஷத்தில் நமக்குப் போதித்திருக்கிறார். அதைப்படியென்றால், பரிசேயர் கூடுகிற கூட்டங்களில் தங்களுக்கு முதலிடம் வேண்டுமென்று தேடித்திரிகிறதைக் கண்டு அவர்களை நோக்கிச் சொன்னதாவது: யாராகிலும் கலியாண விருந்துக்கு உன்னை அழைத்தால், முதலிடத்திலே போய் உட்காராதே; ஏனென்றால் உனக்கு மேற்பட்டவன் யாராகிலும் வந்தால், உன்னையும் அவனையும் வரவழைத்தவன் உள்ளே பிரவேசித்து உன்னைப் பார்த்து அப்பாலே போ, இவன் உன்னிடத்தில் இருக்கட்டுமென்று சொல்லுவான்; அப்போது நீ வெட்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் போக வேண்டியதாய் வரும். ஆனால் உன்னை விருந்துக்கு வரவழைத்தால், போய்க் கடைசியிடத்தில் உட்காரு; அப்போது உன்னை விருந்துக்கு வரவழைத்தவன் வந்து உன்னைப் பார்த்து என்சினேகிதனே, மேலான இடத்துக்குப் போவென்பான்; அப்போது விருந்திலிருக்கிற சகலருக்கு முன்பாக உனக்கு மகிமை வருமென்றார். இஸபிரீத்துசாந்து ஞானிவாயாலே நமக்குப் போதித்திருக்கிற போதகமுமிதுவே. அதென்னவென்றால், இராசாவுக்கு முன்பாக மகிமை பாராட்டாதே, பெரிய மனுஷரோடு கூட இராசை; ஏனென்றால்

இராசாவுக்கு முன்பாக அவருக்கு வாவிவென்று உன்னைப் படைசியாய்த் தன்னை உயர்த்தாதாழ்த்துகிறவன் உயர்த்தப்படும்பற்றினார். ஆகையால் தாழ்த்துத் தன்னைத் தாழ்த்துகிறவனாக மகிமைப்பட்டவனாவான். உன்மைப்பட ஆசிக்கிறவன் சாபவான். இது காரியத்தில் அருவிகிறதாவது: ஒ! பரிசுத்த எவ்வளவு வித்தியாசம்! சகேதத்திலிருந்து தாழ் தள்ளிவிட்டாரம் பண்ணுவதற்காக அவயத்தது. ஆங்காரம் ஆதலையிட்டது; தாழ்ச்சி நல்ல கள்ளுங்காரம் மனுஷருடைய பாவை பல பாஷைக்காரரை ஒன்றோடோனோசொன்னும் இராசாச்சி குசைபென்பவரை எவ் கோபென்பவருடைய புத்திராரம் பரவோனைக் கெடுத்தது; த்தினதென்றார்.

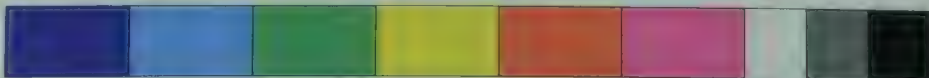
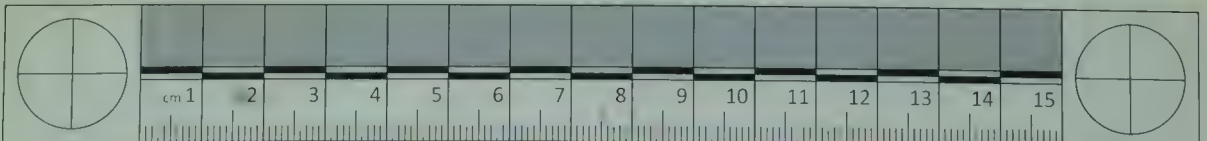
மனசமாதானத்தை

வழிபாடென்றும்

அடையக்கூட

நாம் சாந்த குணமும்

த்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்; பிடிப்பிர்களென்று இயேசுநாதர்

பை அடைவதற்காகப் புண்ணி
க சொல்லுகிறதில்லை; ஏனென்
ரால், அந்தப் புண்ணியம் ஒன்றுக்
மெய்யாகவே தாழ்ச்சியுள்ளவனு
விற்கும்பாதிருந்தாலும், உனக்கு நி
கிமைபை எவ்வளவு விலக்கி நி
ற்றவர்கள் உன்னைக் கண்ம்பண்
மயொழிய மற்றப்படியல்ல. ஏ
நிழல்போலே யிருக்கும்; அந்த
துடர்ந்துவரும்; நீ அதைப் பிடி
ப்போகும். இதிலே அர்ச். எ
தும்பித்துச் சொன்னதாவது: அவ
ல, மகிமை அடைந்தாள்; நிழல் ம
ல, மகிமை புண்ணியவானைத் துட
னை அது விலக்கித் தள்ளி அதை
முன்முன்னர்.

த்தியைச் சவீசேஷத்தில் நமக்குப்
ன்றால், பரிசேயர் கூடுகிற கூட்ட
ணுமென்று தேடித்திரிகிறதைக் க
ராவது; யாராகிலும் கலியாண வி
முதலிடத்திலே போய் உட்காரா
ட்டவன் யாராகிலும் வந்தால், உ
வன் உள்ளே பிரவேசித்து உன்
வன் உன்விடத்தில் இருக்கட்டு
நீ வெட்கப்பட்டிக்கொண்டு கடை
ப் வரும். ஆனால் உன்னை விடுத்து
சிறிபுடத்தில் உட்காரு; அப்போது
வன் வந்து உன்னைப் பார்த்து என்
குப் போவென்பான்; அப்போது
க உனக்கு மகிமை வருமென்றார்.
நமக்குப் போதித்திருக்கிற போத
இராசாவுக்கு முன்பாக மகிமை
பாடி கூட இராதே; ஏனென்றால்

இராசாவுக்கு முன்பாக அவமானப்படுகிறதைவிட மேலான இடத்து
க்கு வாவென்று உன்னைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறது நலமென்றார். க
டைசியாய்த் தன்னை உயர்த்துகிறவன் தாழ்த்தப் படுவான்; தன்னைத்
தாழ்த்துகிறவன் உயர்த்தப்படுவானென்று உலக இரட்சகர் திருவுள
ம்பற்றினார். ஆகையால் தாழ்ச்சியாயிருந்து மற்றவர்களுக்குக் கீழாக
த் தன்னைத் தாழ்த்துகிறவன் சர்வேசுரனுக்கும் மனுஷருக்கும் முன்பா
க மகிமைப்பட்டவனாவான். ஆங்காரியாயிருந்து எல்லாத்திலும் மே
ன்மைப்பட ஆசிக்கிறவன் சகலராலும் நிந்தையும் அவமானமும் படு
வான். இது காரியத்தில் அர்ச். அசுஸ்தின் பேரொலியிட்டுச் சொல்
லுகிறதாவது: ஒ! பரிசுத்த தாழ்ச்சியே, உனக்கும் ஆங்காரத்துக்கும்
எவ்வளவு வித்தியாசம்! சகோதரரே, ஆங்காரம் லாசிபேணா மோக்ஷ
த்திலிருந்து தாழ் தள்ளிவிட்டது; தாழ்ச்சி தேவசுதன் மனுஷ அவ
தாரம் பண்ணுவதற்காக அவனை மோக்ஷத்திலிருந்து இறங்கிவரச்செ
ய்தது. ஆங்காரம் ஆதாமைப் பூலோக பரகதியிலிருந்து துரத்திவிட்
டது; தாழ்ச்சி நல்ல கள்ளனுக்கு மோக்ஷபாக்கியம் கொடுத்தது. ஆ
ங்காரம் மனுஷருடைய பாஷையைக் கலக்கிக் குழப்பினது; தாழ்ச்சி
பல பாஷைக்காரரை ஒன்றாகக் கூட்டினது. ஆங்காரம் நாபுக்கோ
தோளேசோனெனும் இராசாவை மிருகமாக்கித் தாழ்த்தினது; தாழ்
ச்சி சூசைபென்பவரை எலிபித்து தேசத்தாரெல்லாருக்கும் யாக்
கோபென்பவருடைய புத்திரருக்கும் மேலாக உயர்த்தினது. ஆங்கா
ரம் பரவோனைக் கெடுத்தது; தாழ்ச்சி மோயீசனைக் காப்பாற்றி உயர்
த்தினதென்றார்.

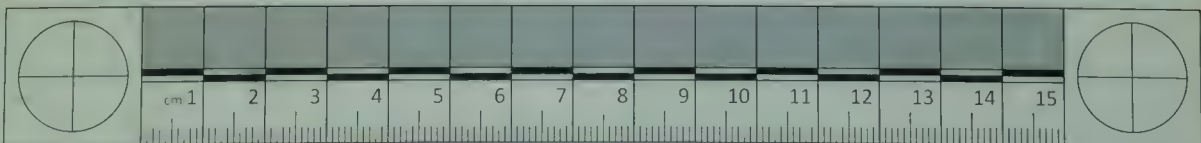
உஉ-ம் அதிகாரம்.

— 0000 —

மனசமாதானத்தை அடைவதற்குத் தாழ்ச்சி தருந்த
வழிபாடென்றும் தாழ்ச்சியில்லாமல் அதை
அடையக்கூடாதென்றும் சொல்லுவது.

— 0000 —

நாம் சாந்த குணமும் மனத் தாழ்ச்சியுமுள்ளவரென்று நம்மிட
த்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்; அப்போது மனசமாதானத்தைக் கண்டு
பிடிப்பீர்களென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். மனசமாதானம்

அர்ச், இன்னப்பர் திருவுளம்பற்றி
 க்கும் விலைபெறப்பெற்றதுமா
 வதற்காக உலோகத்தின் மே
 த் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாக வருந்
 துடைவதற்குத் தாழ்ச்சியே ஏகவ
 தகளைக் கொண்டு இரட்சகர் வே
 காரியத்துக்கு விரோதமர்ந காரி
 யு விளங்குமென்பதினாலே ஆங்கா
 ர கலக்கமும் குழப்பமும் எவ்வ
 னாலே தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள் சுகித்
 தையும் எவ்வளவு என்று தெரியவ
 தானமே இல்லையென்று வேதாக
 ருக்கிறதறிவோம். கெட்டவர்களு
 யு இசாயியாசென்னும் தீர்க்கத
 ராதானமென்று அவர்கள் சொன்
 ம் கிடையாதென்று எரோமியாசெ
 ர்களுடைய பாதையில் ஊக்கமு
 தானம் இன்னதென்று அவர்களுக்
 லில் சொல்லியிருக்கின்றது. அவ
 ரு விரோதமாய் இடைவிடாமல்
 ஏதாகிலும் அற்ப சமாதானம் உ
 ளான கஸ்தி நிறைந்திருக்கும். அந்
 இடைவிடாத மனக்கலக்கமுண்
 இன்னதென்று அர்ச், அருஸ்தின்
 லல்லாமல் ஆங்காரம் இருக்கவெமா
 மகாரத்தினாலேயும் மாத்திரம் ப
 லுகையால் இவ்விரு தூர்க்குணமும்
 மனுஷனிடத்தில் என்னசெய்யுமெ
 த். ஆங்காரத்தையும் அதைவிட்டு
 க்கையுங் கொண்டிருக்கிற மனுஷ
 வேணுமென்று தேடினாலும், அது
 வர்களைக் கணம்பண்ணுகிறார்களே
 பித்தைப் பார்க்கக் கசப்பானது
 மால் கலக்கமுற்றிருக்குமென்பத

ற்குச் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் மற்றவர்கள் தன்னைப் பிறக்கணித்
 து வேறொருவனைத் தனக்கு மேலாய் எண்ணுகிறார்களென்று ஆங்காரி
 கண்டு பொறுக்கக் கூடாத கலக்கமும் கஸ்தியும் படுவான்.

ஆங்காரத்தின் சூனாகுணத்தைக் காட்டுவதற்காக ஆமானென்ப
 வனைக் குறித்து வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிற ஆச்சரியமான வர்
 த்தமானத்தைக் கேள் : இந்த ஆமானென்பவன் அசுவேருசென்னும்
 இராசாவுக்கு வெகுசனுவாளியாயிருந்தான். இராசா அவனை ஆஸ்திபர்
 தனாக்கித் தன் இராச்சியத்திலுள்ள சகல வம்மிஷபதிகளுக்கும் மேலா
 ய் உயர்த்தினான். ஆகையால் சகலரும் இவனைக் கணம்பண்ணிக்கொ
 ண்டு வந்தார்கள்; இவனுக்கு ஒன்றாலொன்று சூறை இல்லையென்று
 தோன்றினது. ஆகிலும் இராசா அரமனை வாசலைக் காத்துக்கொண்டி
 ருந்த ஒருவன் இவன் வரும்போது எழுந்திருந்து இவனைக் கும்பிடாத
 தினாலே, இவன் வெகுவாய் மனங்கலங்கிக் கஸ்திப்பட்டு ஒருநாள் தன்
 சினேகிதருக்கும் பெண்சாதிக்கும் இது காரியத்தை வெளிப்படுத்தின
 ன். அதைப்படியென்றால், தன் ஆஸ்தியின் திரட்சியையும் தனக்குக் கி
 டைத்த மேன்மை பெருமையையும் இராசா தினந்தோறும் தனக்குப்
 பண்ணுகிற சனுவையும் எடுத்துக் காட்டி அவன் சொன்னதாவது :
 ஆகிலும் யூதனான மர்தொக்கேயென்பவன் இராசா அரமனை வாசலில்
 உட்கார்ந்திருக்கிறதை நான் காண்கிற வரைக்கும் இதுவெல்லாம் ஒன்
 றுமில்லையென்று என்னுகிறேனென்றான். அவனிடத்திலே எவ்வளவு
 கலக்கமும் குழப்பமும் உண்டாயிருந்ததென்று இந்த வார்த்தைகளைக்
 கொண்டு தெரியவரும்! ஆங்காரத்தினாலே மனுஷனுடைய இருதயத்
 தில் எழும்புகிற புசல் எப்படிப்பட்டதென்று இதிலே அறிந்துகொ
 ள்ளலாம். ஆகையால் கெட்டவர்கள் அமரிக்கைப்படாமல் அலைக்கழி
 க்கப்படுகிற கடலுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறார்களென்று இசாயியாசென்னும்
 தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். கடைசியாய் ஆமானென்பவன் மர்தொக்கே
 யென்பவன் பேரில் கொண்ட குரோதத்தினாலே அவனாப் பழிவாந்
 திதும் போதாமல் யூத சனங்களெல்லானையும் பழிவாங்க வேணுமெ
 ன்று தீர்மானித்து அவர்களெல்லானையும் சங்கரிப்பதற்காக அசுவேரு
 சென்னும் இராசாவிடத்தில் தீர்ப்புப் பெற்றுக்கொண்டான். இந்தக்
 கொலைபாதகத்துக்குக் குறித்த நாள் வருமட்டும் காத்திராமல் மர்தொ
 க்கேயென்பவனாத் தூக்கிலே போடுவதற்கு ஓர் கழுமாததை நட்பு
 அவனாத் தூக்குவதற்கு இராசாவிடத்தில் உத்தரவு கேட்க வந்தான்.

ஆனால் தேவதிரூஷும் அவனுடைய கருத்தையெல்லாம் நிர்மூலமாகக் கி அவனை வெட்கப்படுத்தி மந்தொக்கேயென்பவன் பேரில் அவன் வாங்க நினைத்திருந்த பழியை அவன்பேரிலேதானே கொண்டுவந்துவிட்டது. அதைப்படியென்றால், அன்றிராத்திரி இராசா நித்தினை செய்யக்கூடாதிருந்ததினாலே, தன் இராச்சியத்தில் நடந்த பிரதான வீரத்தமானவர்கள் எழுதியிருந்த புத்தகத்தைக் கொண்டுவரச் சொல்லி அதை வாசிக்கச் சொன்னான். அப்படியே வாசித்துக்கொண்டு வருகையில், இராசாவுக்கு விரோதமாய் அண்ணகர் செய்திருந்த சதிமானத்தை மந்தொக்கேயென்பவன் இராசாவுக்கு வெளிப்படுத்தினான் என்று எழுதியிருந்தது. அதற்காக மந்தொக்கேயென்பவனுக்கு என்ன வெகுமதி கொடுத்தார்களென்று இராசா கேட்டார்; ஒன்றுங் கொடுக்கவில்லையென்று சொன்னார்கள். அப்போது ஆமானென்பவன் அறைக்குள் பிரவேசித்தான். அது யாரென்று இராசா கேட்டார்; ஆமானென்று சொன்னார்கள். உடனே அவனை உள்ளே வரச்சொல்லி இராசா அவனிடத்தில் கேட்டதாவது: இராசா யாதொருவனைக் கனம்பண்ண வேணுமானால், அவனுக்கு என்ன செய்ய வேணுமென்று கேட்டார். தன்னவிட வேறொருவனையும் இராசா கனம்பண்ண மாட்டானென்று ஆமான் நினைத்துக்கொண்டு சொன்னதாவது: இராசா யாதொருவனைக் கனம்பண்ண வேணுமென்று தாற்பரியப்பட்டால், அவனுக்கு இராசா உடை உடுத்தி இராசா ஏறுகிற குதிரைமேலே அவனை ஏற்றி அவன் தலையிலே கிரீடத்தை வைத்து இந்த இராச்சியத்திலேயுள்ள மேலான உத்தியோகஸ்தரிலொருவன் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு இராசா கனம்பண்ண விரும்புகிறவனுக்கு இந்த மகிமை கிடைக்குமென்று ஊர்வலம் சுற்றித் தெருவிலெங்கும் கட்டியங்கூற வேணுமென்றான். அப்போது இராசா உடனே நீ போய் இராச வஸ்திரத்தை எடுத்து அரமனை வாசலிலே இருக்கிற மந்தொக்கேயென்பவனுக்கு உடுத்தி அவனைக் குதினைமேலேற்றி கிரீடம் தரித்து நீ கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கட்டியம் கூறி ஊர்வலம் வா; இதொன்றையும் விடாமல் எல்லாத் தையும் சரியாய்ச் செய்ய வேணுமென்றான். ஐயோ! இதைக் கேட்டவுடனே, ஆங்காரத்தினாலே உப்பிப்போயிருந்த ஆமானுடைய இருதயம் இரண்டாய் வெடித்தாற்போலானது. ஆங்காரிக்கு இதைவிடப் பயங்கரமான அவமானம் எங்கேயாகியுண்டோ? ஆகிலும் ஆமானென்பவன் இதைப்பெல்லாம் சரியாய்ச் செய்து முடிக்கவேண்டியதாயிற்று. அவன் மந்தொக்கேயென்பவனைத் தூக்குவதற்கு நட்பிருந்த கழு

மரத்திலே அவன் தானே கொட்டான். விண்மகிமையைத் தேடுவே, ஆமானென்பவன் அவ்வளவு அன்பேரில் அத்தனை கோப வெறுமென்னவென்று யோசித்துப் பாயென்பவன் இவனைக் கும்பிடாததைய அமரிக் கையைக் குறித்து நன் இருதயத்தைக் குடைந்து யமேகாரணமாயிருக்கும். சமுசலான அந்தஸ்திலிருக்கிறவர்களை அவர்களுடைய ஆங்காரத்துக்குச் சம்பவித்தால், அவர்களுக்கும்; அவர்களைக் கத்தியாலே வெட்டுவதையாகத் தோன்றாது. ஒவ்வொருவரும் அடைந்திருந்தாலும், அவமானமாகிலும் வரலாமென்று லுடைய மனம் இடைவிடாமல் திவ்நேரமும் கலக்கமுற்றிருக்கிற காரியம் இதுவே; ஏனெனமாய் எண்ணுகிறார்களென்று விலைக் கொடுத்தார்களென்றும் அறிந்து சமுசாரவாதிகள் தங்கம்மத்தமாகப் படுகிற வருத்தத்திடு கலக்கமுற்றிருப்பான். எத்தலே சந்தியாசத்தை விட்டுப் போதார்கள்! எத்தலையோ சந்தியாமென்றும் சந்தியாசத்திலே மகிதென்றும் எண்ணிச் சந்தியாசத்தே சந்தியாசிகள் ஈடேறாமல் கொடியிருந்தது! ஏனென்றால் தாய் அவசரமாயிருக்கிறதும்ல்லாமல் நை அவசரமாயிருக்கும். இதிகளைப்போலே சிறுபிள்ளையாக ரவேசிக்க மாட்டீர்களென்று இ

மரத்திலே அவன் தானே கொஞ்ச நாளைக்குப்பின் தூக்குண்டு மாண்டான். வீண்மகிமையைத் தேடுகிறதினாலே வரும் பிரயோசனம் இதுவே, ஆமரீனென்பவன் அவ்வளவு மனக்கலக்கமும் மந்தொக்கெயென்பவன்பேரில் அத்தனை கோப வெறியும் பகையும் கொண்டதற்குக் காரணமென்னவென்று யோசித்துப் பார்; இவன் போரும்போது, மந்தொக்கெயென்பவன் இவனைக் கும்பிடாததே இதற்குக் காரணமாகும். ஆங்காரியுடைய அமரீக்கையைக் குறித்து இடைவிடாமல் கஸ்தியாகிற புழு அவன் ஒருதயத்தைக் குண்டாக்கிகொண்டிருப்பதற்கு வெரு சொற்பக் காரியமே காரணமாயிருக்கும். சமுசாரவாசிகளிடத்திலும் விசேஷமாகப் மேலான அந்தஸ்திலிருக்கிறவர்களிடத்திலும் நடக்கிற காரியம் இதுவே. அவர்களுடைய ஆங்காரத்துக்கு வீரோதமான காரியம் என்னவாகிலும் சம்பவித்தால், அவர்களுக்குப் பிராணன் போகிறப்போலேயிருக்கும்; அவர்களைக் கத்தியாலே வெட்டினாலும், அது அவர்களுக்கு அத்தனாவேதனையாகத் தோன்றாது. ஒருவன் எவ்வளவு மேன்மையையும் சலுவையும் அடைந்திருந்தாலும், எப்போதும் அவனுக்கு யாதொரு அன்பு அவமானமாகிலும் வரலாமென்று அவன் அறிந்திருக்கிறதினாலே, அவனுடைய மனம் இடைவிடாமல் காப்பான துக்கசாகரத்தில் அமிழ்ந்திருக்கும் கலக்கமுற்றிருக்கும். ஆங்காரமுள்ள சந்திராசத்தும் நடக்கிற காரியம் இதுவே; ஏனென்றால் தன்னையிட மற்றவர்களைக் கனமாகப் எண்ணுகிறார்களென்றும் தின்னார் இன்னொருக்கு இத்திந்த அல்லவலைக் கொடுத்தார்களென்றும் தன்னை நினைக்கவில்லையென்றும் இவன் அறிந்து சமுசாரவாசிகள் தங்களுக்கு நேரிட்ட மகிமைக் குறைச்சல் நிமித்தமாகப் படுகிற வருத்தத்தைவிட இவன் அதிக மரிச்சல் கொண்டிருக்கமுற்றிருப்பான். எத்தனையோ சந்திராசிகள் ஆங்காரத்தினாலே சந்திராசத்தை விட்டுப் போகிறதற்கு ஏதுவான உபத்தில் இத்தார்கள்! எத்தனையோ சந்திராசிகள் தங்களை ஒருவரும் மதிக்கவில்லையென்றும் சந்திராசத்திலே மகிமை பெற்றிருக்கத் தங்களாலே கூடாதென்றும் எண்ணிச் சந்திராசத்தை விட்டுப்போனார்கள்! எத்தனையோ சந்திராசிகள் ஈடேறாமல் கெட்டுப்போனதற்கு ஆங்காரம் காரணமாயிருந்தது! ஏனென்றால் தாழ்ச்சி புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கு அவசரமாயிருக்கிறதாமல்லாமல் ஆத்தம ஈடேற்றத்துக்கும் அந்தஸ்துறை அவசரமாயிருக்கும். இதிலுல்லோ நீங்கள் இந்தச் சிறு பிள்ளைகளைப்போலே கிறுபிள்ளையாகாவிட்டால், மோட்ச இராச்சியத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டீர்களென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். ஒ! உ

கருத்தையெல்லாம் நிர்மூலமாகக் கெயென்பவன் பேரில் அவன் வாங்கல்தானே கொண்டுவந்துவிட்டிருக்கிற இராசா நித்திரை செய்க்குத்தில் நடந்த பிரதான வீரத்தமாகக் கொண்டுவரச் சொல்லி. அதை நினைத்துக்கொண்டு வருகையில், இசையிறுந்த சதிமானத்தை மர்வளிப்படுத்தினென்று எழுதியிரபவனுக்கு என்ன வெகுமதி கொள்ளும்; ஒன்றுங் கொடுக்கவில்லையென்று என்பவன் அறைக்குள் பிரவேசித்தார்; ஆமரீனென்று சொன்னார் சொல்லி இராசா அவனிடத்தில் வளைக் கனம்பண்ண வேறுமானுமென்று கேட்டார். தன்னையிடண்ண மாட்டாரென்று ஆமான் நி: இராசா யாதொருவனைக் கனம்பட்டால், அவனுக்கு இராச உடைமலே அவனை ஏற்றி அவன் தலையிசாச்சியத்திலேயுள்ள மேலான உத்ததைப் பிடித்துக்கொண்டு இராசாத்த மகிமை கிடைக்குமென்று ஊட்டியங்கூற வேணுமென்றான். அ இராச வஸ்திரத்தை எடுத்து அரகெயென்பவனுக்கு உடுத்தி அவனை வரீ கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொ; இதொன்றையும் விடாமல் எல்லுமென்றான். ஐயோ! இதைக் கேசிப்போயிருந்த ஆமானுடைய இருலானது. ஆங்காரிக்கு இதைவிடபுகுமுண்டோ? ஆதிலும் ஆமாய்ச் செய்து முடிக்கவேண்டியதாயினத் தூக்குவதற்கு நட்பிருந்த கழு

லோகத்தின் மேலான் எண்ணமே, நீ எத்தனை பொல்லாப்புச் செய்தாய், எத்தனை பொல்லாப்புச் செய்திருப்பாய், எத்தனை பொல்லாப்புச் செய்யப்பென்று அர்ச். சவேரிபார் அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருவார்.

இதுவனையில் நாம் சொன்னதெல்லாம் யோசிக்குமானவீழ், நாமே அந்தமுறை அதுபவசத்தியினால் அறிந்திருக்கிற வேறொரு சத்தியத்தை ஒப்பிப்பதற்கு இது உதவும். அதென்னவென்றால்; சிலவிசை பித்தரீர் திகோதிபத்தம் பரவுகிறதினாலே, மனதைக் கஸ்தி பிடித்து உபாதிப்பது மெய்தான்; ஆகிலும் அந்தமுறை நமது மனதிலே கஸ்தி உண்டாவதற்குப்பித்தமும் வேறே எந்தச் சரீர விபாதியும் காரணமாயிராமல் ஆங்காரமாகிற மன விபாதியே அதற்குக் காரணமென்றறிந்திருக்கிறோம். உன்னிடத்தில் சிலவிசை கஸ்தியுண்டாகும்; இதற்குக் காரணம் என்னவென்று நீனைக்கறாய்; மற்றவர்கள் உன்னைச் சட்டை பண்ணாமலும் உன்னைக் கணம்பண்ணாமலும் இருக்கிறதினாலே, இந்தக் கஸ்தி உன்னிடத்தில் உண்டாகும். இவ்வொரு சமயத்தில் நீ கஸ்தியாயிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? யாதொரு காரியத்திலே உனக்கு மகிமை வருமென்று நம்பியிருந்தாய்; நீ நம்பினபிரகாரம் அது வாய்க்கவில்லை; உனக்கு அலுவலமும் வெட்கமும் வந்துவிடிந்தது; இதிலேதான் நீ கஸ்திப்பட்டுக் கலங்குகிறாய். நீ செய்த அந்தப் பிரசங்கத்திலே அந்த அலுவலிலே நீ ஆசைத்தபிரகாரம் உனக்குப் புகழ்ச்சியும் மனமையும் வராமல் உன் கீர்த்தி கெட்டு உலுந்துபோனது; இதுவே நீ கஸ்திப்படுகிறதற்குக் காரணம். உனக்குக் கீர்த்தி வருவதற்கு எதுவான யாதொரு காரியத்தைச் செய்கிறதாயிருக்கும்போது, அது நன்றாகப் படைக்கடிவருமோ இல்லையோவென்று சந்தேகப்பட்டு ஆங்காரத்தினாலே முகம் சோம்பிக் கலக்கமுற்றிருக்கிறதினாலே, உன் உலுக்கிட்டு நிற்காரம் காரணம். கடைசியாய் ஆங்காரியிடத்தில் வருகிற கஸ்தி கலக்கத்துக்கெல்லாம் ஆங்காரமே காரணமல்லாமல் வேறல்ல. ஆனால் மனத்தாழ்ச்சியுள்ளவனுக்கு இந்த வருத்தமெல்லாம்கூட; அவன் உலக மகிமைவையத் தேடாமல் எல்லாத்திலும் கடைசியிடமே எனக்குப் போதுமென்றிருக்கிறதினாலே, அவன் ஒரு மனக்கலக்கமுமில்லாமல் ஆழந்த சமாதானத்தை சுகித்ததுபவிப்பான்; இந்தச் சமாதானத்தைக் குலைக்க ஒருவராலும் முடியாது. ஆகையால் ஞானத்தையும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தையும் நாம் விரும்பாமல் நமது பிரயோசனத்தையும் மனசமாதான இன்பத்தையும் மாத்திரம் தேடினபோதிலு

ம், இதுவே நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவரமாகும். உத்தம மன அமரிக்ன சீவியமாமே; இடைவிடாத க்கு க்ஷணம் சாகிறதற்கொப்பா

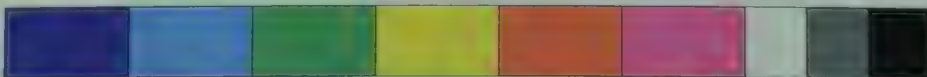
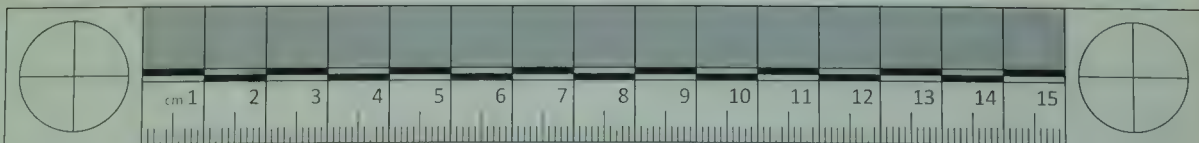
இது காரியத்திலே அர்ச். மானத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிற நிப்பாக்கியமும் ரூட்டாட்டவருக்குக் காட்டியருளினார். இந்தச் சொல்லுமிறதாவது: நான் இராமசெய்யவேண்டியிருந்தது. அதிலே துச் சொல்லவேண்டுமென்று உடைய பைத்தியமும் மகிமைப் பிநான் சொல்லவேண்டுமென்று எத்தலாம் பொய்யென்று அவர்கள் பற்றுவதென்று அதின்பேரில் பிரலே ஒரு நாள்த்தடவையிலே நான் பிரசங்கத்தினாலே எனக்கு மந்தேகம் என் மனதைப் பிடித்து எனக்குக் கனத்த கரம் அடித்திருந்தேன். இப்படி இருக்கும் காலம் பட்டனத்துத் தெருவிலே வன் எனக்கு எதிர்ப்பட்டான். மாயிருக்கிறதை நான் கண்டு நேகிதனை நோக்கிச் சொன்னதன்னைன்று சொல்லுவேன்? நம்மதியும் கலக்கமும் நிப்பாக்கியமுடைவிடாமல் அழுக்கிக்கொண்டமைப் பிரியத்தினாலே இந்தச் சுகிடுகின்றது. இவ்வளவு வருத்தமையத் தேடுகிறதென்ன? மனஅமாதப் பிச்சைக்காரன் அந்தச் சந்தன்; நாமோவென்றால் அந்தச் சந்தோமாக்கும். இவன் பிச்சைப் ப

எத்தனை பௌல்லாப்புச் செய்தா
றப், எத்தனை பௌல்லாப்புச் செ
க்கடி சொல்லிக்கொண்டிருவார்.

கல்லாம் யோசிக்குமானவிலும், நாமே
அறிந்திருக்கிற வேறொரு சத்தியத்
தென்னவென்றால்; சிலவிசை பித்
ல்ல, மனதைக் கஸ்தி பிடித்து உ
ந்தமுறை நமது மனதிலே கஸ்தி
ந்தச் சரீர வியாதியும் காரணமாயி
யே அதற்குக் காரணமென்றறிந்தி
யை கஸ்தியுண்டாகும்; இதற்குக்
பும்; மற்றவர்கள் உன்னைச் சட்டை
றமனம் இருக்கிறதெனில், தீர்தக்
தின்னொரு சமயத்தில் நீ கஸ்தி
யாதொரு காரியத்திலே உனக்கு
பும்; நீ நம்பினபிரகாரம் அது வாய்
வெட்கமும் வந்துவிடிந்தது; இதி
ருவதும். நீ செய்த அந்தப் பிரசங்
த்தப்பாகாரம் உனக்குப் புகழ்ச்சியு
கெட்டு உலகத்துப்போனது; இது
மும். உனக்குத் தெரியாதவதற்கு
யப்பிரதாயிருக்கும்போது, அது
பாவென்று சந்தேகப்பட்டு ஆங்கா
முற்றி நிற்கிறதெனில், உன் கஸ்திக்
ரப் அங்காரிபிடித்தல் வருகிற கஸ
தம காரணமல்லாமல் வேறல்ல. ஆ
ந்த வந்தமெல்லாமல்லை; அவ
எல்லாத்திலும் கடைசி யிடமே எ
னில், அவன் ஒரு மனக்கலக்கமுமில்
த்தருபவர்ப்பான்; இந்தச் சமாதா
டியாது. ஆகையால் ஞானத்தையும்
நாம் விரும்பாமல் நமது பிரயோச
தையும் மாத்திரம் தேடினபோதின

ம், இதுவே நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாவதற்குப் போதுமான முகாந்த
ரமாகும். உத்தம மன அமரிக்கையோடு உயிர் வாழ்கிறதே மேல்யா
ன சீவியமாமே; இடைவிடாத மனக்கலக்கமுற்றிருப்பது கஷணத்து
க்கு கஷணம் சாகிறதற்கொப்பாகும்.

இது காரியத்திலே அர்ச்சு. அருஸ்தின் தமக்கு நடந்த ஒரு வந்த
மானத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். இதிலே அவரிடத்தில் இரு
ந்த நிர்ப்பாக்கியமும் குருட்டாட்டமும் இவ்வளவென்று சர்வேசுவர் அ
வருக்குக் காட்டியருளினார். இந்த வந்தமானத்தைக் குறித்து அவர்
சொல்லுகிறதாவது: நான் இராயன்பேரில் ஒரு புகழ்ச்சிப் பிரசங்கம்
செய்யவேண்டியிருந்தது அதிலே வெகு பொய்ப் புகழ்ச்சியைச் சேர்
த்துச் சொல்லவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தேன்; ஆனால் மறு ஒரு
புடைய பைத்தியமும் மகிமைப் பிரியமும் வேறுவாய் இருக்கிறதெனில்,
நான் சொல்லவேண்டுமென்று எத்தனித்திருந்த அந்தப் புகழ்ச்சியை
லாம் பொய்யென்று அவர்கள் அறிந்திருந்தாலும், இன்னம் அதுவும்
பற்றாதென்று அதின்பேரில் பிரியப்பட்டிருக்கமாட்டார்கள். இதிலு
லே ஒரு நாள்த்தடவையிலே நான் சொல்லப்போகிற இந்தப் புகழ்ச்சி
ப் பிரசங்கத்திலே எனக்கு மகிமை வருமோ இல்லையெனவென்று ச
ந்தேகம் என் மனதைப் பிடித்து உபாதித்ததெனில், நெருப்புப் பறக்க
எனக்குக் கனத்த கரம் அடித்ததுபோலே வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிரு
ந்தேன். இப்படி இருக்கிற காலத்தில் நான் ஓர்தடவை மிலானென்
னும் பட்டனாத்துத் தெருவிலே போகும்போது, பிச்சைக்காரன் ஒரு
வன் எனக்கு எதிர்ப்பட்டான். அவன் கொஞ்சம் குடித்துச் சந்தோஷ
மாயிருக்கிறதை நான் கண்டு பெருமூச்செறித்து என்னொருந்தச் சி
னேகிதனை நோக்கிச் சொன்னதாவது: நம்முடைய பைத்தியத்தை எ
ன்னென்று சொல்லுவேன்? நம்முடைய அலுவலிலே நாம் புதிதான கஸ
தியும் கலக்கமும் நிர்ப்பாக்கியமும் பாரமான சுமைபோலே நம்மை இ
டைவிடாமல் அழுக்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. நம்மிடத்திலுள்ள மகி
மைப் பிரியத்திலே இந்தச் சுமை கஷணத்துக்கு கஷணம் அதிகப்ப
டுகின்றது. இவ்வளவு வருத்தமெல்லாம் பட்டு இன்னாலே நாம் அடைய
தத் தேடுகிறதென்ன? மனஅமரிக்கையும் சந்தோஷமுந்தானே இந்
தப் பிச்சைக்காரன் அந்தச் சந்தோஷத்தை அடைந்து அதுபவிக்கிறு
ன்; நாமோவென்றால் அந்தச் சந்தோஷத்தை ஒருகாலும் அடையமாட்
டோமாக்கும். இவன் பிச்சைப் பணத்தைக் கொண்டு அடைந்த இந்தச்

சொற்ப சந்தோஷத்தை நாம் எவ்வளவு பிரயாசப்பட்டோம் தேடினாலும் அடையமாட்டோமாகும். இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்குக் குடியினாலே வந்த அந்தச் சந்தோஷம் மெப்பான சந்தோஷமல்லவென்பது மெய்தான்; ஆனால் நம்முடைய சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு நாம் தேடுகிற சந்தோஷம் இதைவிடப் பெரியான சந்தோஷந்தானே. எப்படியிருந்தாலுந் சரி; இந்தப் பிச்சைக்காரன் சந்தோஷமாயிருந்தான், நான் கவலையாயிருந்தேன்; அவன் பெருமன் அமரிக்கையாயிருந்தான், நான் மனக்கலக்கப்பட்டேன் பிராணன் போகிறதுபோலே யிருந்தேன். யாதெருவன் என்னைப் பார்த்து உனக்குச் சந்தோஷம் வேணுமோ கஷ்டி வேணுமோவென்று கேட்டிருந்தால், சந்தோஷம் வேணுமென்று சொல்லியிருப்பேனென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகிலும் நீ அந்தப் பிச்சைக்காரனைப்போலே இருக்கவேணுமோ, நீ இருக்கிறதுபோலே இருக்க வேணுமோவென்று என்னிடத்தில் கேட்டிருந்தால், நான் இருந்த அந்தஸ்திலே ஆயிரம் கவலை விசாரம் வந்து என் இருதயத்தைக் கிழித்தாலும் நான் இருக்கிறதுபோலேதான் இருக்க வேணுமென்று சொல்லியிருப்பேன். ஆனால் இப்படிச் சொல்லுகிறதற்குக் காரணம் ஒன்று மில்லை; ஏனென்றால் இந்தப் பிச்சைக்காரனுடைய அந்தஸ்துக்கு என் அந்தஸ்து மேற்பட்டதென்று எண்ணுவதற்குக் காரணமென்ன? அவனைவிட நான் சாஸ்திரியாய் இருந்தது காரணமோ? இல்லை, இல்லை; ஏனென்றால் என் சாஸ்திரத்தினாலே எனக்கு ஒரு சந்தோஷமும் வரவில்லை; என் சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு மற்றவர்களுக்குப் புத்திவருவிக்கவேணுமென்று தீர்மானம், அவர்களுக்குப் பிரியப்பட வேணுமென்று மாத்திரம் தேடித் திருந்தேனே. ஆகையால் என்னைவிட இந்தப் பிச்சைக்காரன் பாக்கியவானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; ஏனென்றால் அவன்விடத்தில் சந்தோஷமிருந்தது, என்னிடத்திலே ஆயிரம் கவலை விசாரம் வந்து என்னை உபாதித்துக்கொண்டிருந்தது. அன்றியும் ருடித்துச் சந்தோஷப்படுவதற்கு அவன் செய்த வழிபாட்டிலே பாவமில்லை; நான் பொய் சொல்லிக் கீர்த்தி அடையப் பிரயாசப்பட்டதினாலே, என்னிடத்திலே பாவமுண்டாயிருந்ததென்றார்.

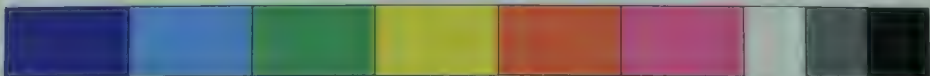
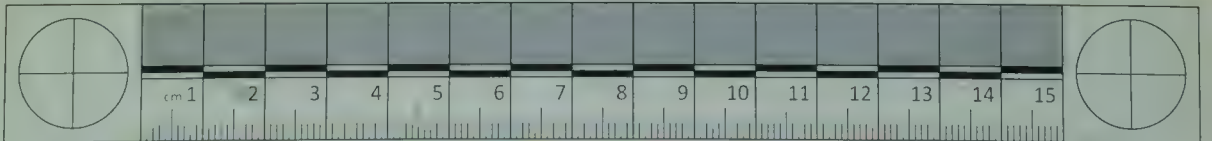
தாழ்ச்சி முயற்சி செய்க

அடைவதற்கான

செய்

தாழ்ச்சியென்னும் புண்ணிய

யங்களையும் முகாந்தரங்களையும் மே; இதுவே இந்தப் புண்ணியத்தாடாகும். ஆனால் நம்முடைய னைப்போலாகவேணுமென்று சொசை நமது இருதயத்தில் ஆங்காருக்கிறதினாலே, அந்த ஆங்காரத்திருது. நாம் இது காரியத்திலே இருக்கிறோம். நீங்கள் பயப்பாடிகளுக்கு எத்தனை ஞாயங்களைச் சொல்லுகிறதாவது: நீங்கள் கொப்படக் காரணமில்லையென்று எப்பயம் எங்களைவிட்டு நீங்க வழிகாட்சொல்லுகிறதாவது: உலக மகிழ்வின்பேரிலும் நீங்கள் சொல்லுதுக்கொள்ளுகிறோம்; உலக மகிழ்வு அறிந்திருக்கிறோம்; ஆகிலும் அத்துத் தள்ள எங்களாலே முடிஎங்களை மயக்கி இழுத்துக்கொண்டதென்பார்கள். பயந்தாரியின் ஞாயமெல்லாம் பற்றுதேபோலு கிட்டப்போய் அசைத் தொடவுகளில் அவனைப் போகவும் சொசெய்தால், தன்னிடத்திலுள்ள காந்தரம் ஒன்றுமில்லையென்றும்

உக-ம் அதிகாரம்.

——(:::)——

தாழ்ச்சி முயற்சி செய்கிறது இந்தப் புண்ணியத்தை

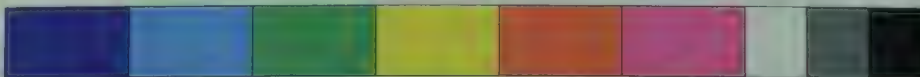
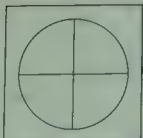
அடைவதற்கான விசேஷ வழிபாடென்று

சொல்லுவது.

——ooo——

பிரயாசப்பட்டதே தோஷமும்
சந்தோஷமல்லவென்பது மெய்
தைக் கொண்டு நாம் தெடுக்கிற ச
சந்தோஷந்தானே. எப்படியிருந்
சந்தோஷமாயிருந்தான், நான்
அமரிக்கையாயிருந்தான், நா
பாகிறதுபோலே யிருந்தேன். யா
க்குச் சந்தோஷம் வேணுமோ க
தால், சந்தோஷம் வேணுமென்று
தெகமில்லை. ஆகிலும் நீ அந்தப்
ணுமோ, நீ இருக்கிறதுபோலே
த்தில் கேட்டிருந்தால், நான் இருந்
ம் வந்து என் இருதயத்தைக் கிழி
நான் இருக்க வேணுமென்று சொல்
தல்லுகிறதற்குக் காரணம் ஒன்று
க்காரணமாய் அந்தஸ்துக்கு என்
ணுவதற்குக் காரணமென்ன? அவ
து காரணமோ? இல்லை, இல்லை;
எனக்கு ஒரு சந்தோஷமும் வா
ரண்பி மற்றவர்களுக்குப் புத்திவரு
ர்களுக்குப் பிரியப்பட வேணுமென்
ஆகையால் என்னைவிட இந்தப் பி
யுச் சந்தேகமில்லை; என்னன்றால்
ய, என்னிடத்திலே ஆபிரம் கவலை
க்கொண்டிருந்தது. அன்றியும் ரு
செய்த வழிபாட்டிலே பாவமில்
அடையப் பிரயாசப்பட்டதினாலே,
த்தென்றார்.

தாழ்ச்சியென்னும் புண்ணியத்தை அடைவதற்கான பற்பல ஞா
யங்களையும் முகாந்தரங்களையும் இதுவரையில் எடுத்துக் காட்டினோ
மே; இதுவே இந்தப் புண்ணியத்தை நாம் அடைவதற்கு முதல் வழி
பாடாகும். ஆனால் நம்முடைய ஆதித்தாய் ஆதித்தகப்பன் சர்வேசுர
னைப்போலாகவேணுமென்று கொண்டிருந்த அகந்தைக்குரிய நம்பிக்
சை நமது இருதயத்தில் ஆங்காரமாகிற விதையை ஆழமாய் விதைத்தி
ருக்கிறதினாலே, அந்த ஆங்காரத்தை அழிப்பதற்கு ஞாயமாதீதிரம் பற்
ருது. நாம் இது காரியத்திலே சுபாவமாய்ப் பயந்தாரினைப்போலே
இருக்கிறோம். நீங்கள் பயப்பாட ஒரு காரணமுமில்லையென்று பயந்தா
ரினக்கு எத்தனை ஞாயங்களைச் சொல்லிக் காட்டினாலும், அவர்கள்
சொல்லுகிறதாவது: நீங்கள் சொல்லுகிறதெல்லாம் மெய்தான்; பய
ப்படக் காரணமில்லையென்று எங்களுக்குத் தெரியும்; ஆகிலும் எங்கள்
பயம் எங்களைவிட்டு நீங்க வழிகாணுமென்பார்கள். இப்படியே சிலர்
சொல்லுகிறதாவது: உலக மகிமையின்பேரிலும் மேலான எண்ணத்
தின்பேரிலும் நீங்கள் சொல்லுகிறதெல்லாம் மெய்தான்; இதை ஒத்
துக்கொள்ளுகிறோம்; உலக மகிமை காற்றும் புகையுமென்று உன்றாய்
அறிந்திருக்கிறோம்; ஆகிலும் அவதச் சட்டைபண்ணுமல் பிறக்கணி
த்துத் தள்ள எங்களாலே முடியவில்லை; என்னமோ உலக மகிமை
எங்களை மயக்கி இழுத்துக்கொண்டுபோய் எங்கள் மனதைக் கலக்குகி
றதென்பார்கள். பயந்தாரியின் பயத்தைத் தீர்ப்பதற்குச் சொல்லுகிற
ஞாயமெல்லாம் பற்றுதேபோலால், அவன் பயப்படுகிற வஸ்துவுக்குக்
கிட்டப்போய் அதைத் தொடவும் இராத்திரியிலே இருட்டான இடங்
களில் அவனைப் போகவும் சொல்லுகிறது வழக்கம். அவன் அப்படிச்
செய்தால், தன்னிடத்திலுள்ள பயம் வீணாகரியமென்றும் அதற்கு மு
காந்தரம் ஒன்றுமில்லையென்றும் பரிட்சை பார்த்து அறிந்துகொள்ளு

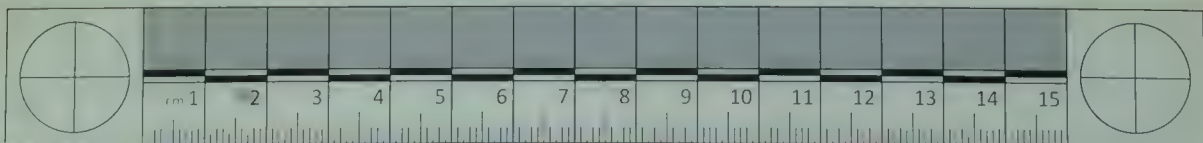
வான். இவ்வண்ணமே உலக மகிமையின்பேரில் ஒருவனுக்குள்ள பற்றுதலை முழுதும் நீக்கி அவனைச் சரியான புத்திக்குக் கொண்டுவரவேணுமானால், அவனுக்கு ஸ்திரமான ஞாயங்களை எடுத்துக்காட்டி உலக மகிமை ஒன்றுமில்லையென்று ஒப்பிக்கிறது பற்றாது; அவனைத் தாழ்ச்சி முயற்சி செய்யப் போடவேண்டும். இந்தப் புண்ணியத்தை அடைவதற்கு தாழ்ச்சி முயற்சியைச் செய்கிறதே தகுந்த வழிபாடென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் தீர்மானித்தார்கள்.

பழக்கத்தினாலேயும் அப்பியாசத்தினாலேயும் கல்வி சாஸ்திரங்களை நாம் கற்றுக்கொள்ளுகிறதபோலே, புண்ணியங்களையும் அப்பியாசத்தினாலேதான் அடைய வேணுமென்று அர்ச்ச. பசிலியார் வசனித்தார். நல்ல வேலைக்காரனும் கெட்டிக்கார கீதவாத்தியனும் சிறந்த வாசலகனும் புத்திச் சூட்சுமுள்ள ஞானசாஸ்திரியுமாவதற்கு அந்தந்தக் கொழிவுக்கடுத்த கிரிகைகளைப் பலமுறை செய்து செய்து பழகவேண்டும்; அப்பியாசத்தினாலே மாத்திரம் இது கைகூடிவரும். இவ்வண்ணமே தாழ்ச்சியையும் வேறெந்தப் புண்ணியத்தையும் அடைவதற்கு அந்தந்தப் புண்ணியத்துக்குரிய முயற்சிகளைச் செய்ய வேண்டும்; விடாத அப்பியாசத்தினாலே மாத்திரம் எந்தப் புண்ணியத்தையும் அடையலாம். துர்க்குணத்தையும் ஆசாபாசங்களையும் அடக்கி அதுகளை ஒழுங்குப்படுத்துகிறதற்குப் புத்தி ஞாயமும் சவிக்ஷை போதகமும் மாத்திரமே போதுமென்று யாதொருவன் சொன்னால், அது தப்பையாகும். யாதாமொருவன் வீடு கட்டுவதற்குச் செய்ப வேண்டியதைத் தன் ஆயுசு காலமெல்லாம் படித்தறிந்தாலும், இந்த வேலையை ஒருகாலும் செய்து பழகாவிட்டால், இவனைக் கொத்தென்று சொல்லலாமோவென்று அர்ச்ச. பசிலியார் வசனித்தார். யாதொருவன் ஒரு கல்விக்கடுத்த ஒழுங்குகளையும் பிரமாணங்களையும் எந்நேரமும் படித்தறிந்திருந்தாலும், அந்தக் கல்வியை ஒருகாலும் செய்து பழகாவிட்டால், இவன் ஒருகாலும் கல்விமானாக மாட்டானென்பது நிச்சயமாமே. அப்படியே தாழ்ச்சியையும் வேறெந்தப் புண்ணியத்தையும் செய்து செய்து பழகாவிட்டால், அதை ஒருகாலும் அடையக் கூடாதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதிலுல்லலோ தேவ கற்பனைக்குக் காது கொடுக்கிறவர்கள் சர்வேசுரன் சமூகத்தில் நீதிமான்களாக மாட்டார்கள்; ஆனால் தேவ கற்பனையைச் செய்து முடிக்கிறவர்கள் நீதிமான்களாவார்களென்று அர்ச்ச. சின்னப்பர் அருவிச்செய்தார். நற்புத்திமதிகளின்படி நடக்கா

விட்டால், அதுக்குக் காது கொடுக்காதே அறிவைவிட அப்பியாசம் எவ்வளவு சர்வேசுரன் கையிலிருந்தாலும் ஒன்றும் ஆகாதென்பதல்லாமல் நம்மாலே ஒன்றும் ஆகாது என்பதும் இயன்றமட்டும் உழைத்துப் பரன் சித்தமாயிருக்கிறானென்பது

உங்கள் எசமானும் அண்ட முவியிருக்க நீங்களும் ஒருவர் ஒருவருடன் இருக்கத் திருவுளம்பற்றினார். யாக்கியானித்துச் சொல்லுகிறதல்லவருக்குக் கால் கழுவி நாம் என்று இதிலே நமக்குப் போதித்தார் உமது காலக் கழுவி வேண்டிப் புத்தியை நீர் கண்டுபிடிக்கவாக்குப் பிறகு தெரியவருமென்று செய்து தர்போலே நீங்களும் செய்து காட்டினோமென்று திருவுளம்பற்ற வேசுரனே நமக்குத் தாழ்ச்சியின் கண்டுபாவிக்கக் கடவோம்; இந்தத் தாழ்ச்சி முயற்சியை நீர் வோமென்றார். சகலத்துக்கும் வருமான இயேசுநாதர் தம்மதைத் தமது சேஷர்களுக்குக் கால் கழுவி அர்ச்ச. சூசையப்பரும் அவருக்காகக் கழுவிச் சீழ்ப்பட்டிருக்கச் சகலமாம் செய்திருக்க நாமும் தாழ்ச்சி செய்து பழகக் கடவோம். இப்புண்ணியத்தை அடைவோமென்று

அர்ச்ச. பெர்நாதுஸ் சொல்ல, பொறுமை மனசமாதானத்து யாயிரப்பதுபோலே, தாழ்மை நீ தாழ்ச்சியை அடைய வேணு

பாங்க முயற்சி.

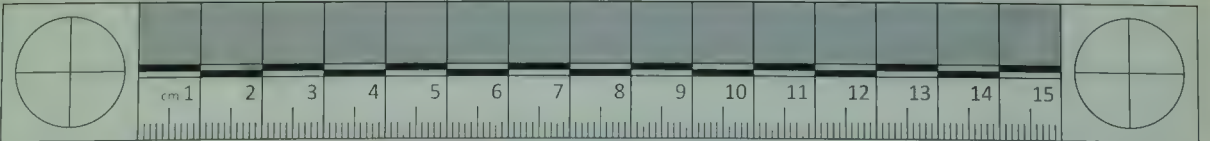
யின்பேரில் ஒருவனுக்குள்ள பற்
புதுக்குக் கொண்டுவரவே
யங்களை எடுத்துக்காட்டி உலக
பற்றுது; அவனைத் தாழ்ச்
புது புண்ணியத்தை அடை
தெய்வத்திற்கு வழிபாடு என்று அ

தினாலேயும் கல்வி சாஸ்திரங்க
லு, புண்ணியங்களையும் அப்பியா
ன்று அர்ச்சு. பசுலியார் வசனத்தா
ர தீதவாத்தியனும் சிறந்த வாசா
ரஸ்திரியுமாவதற்கு அந்தந்ததோ
செய்து செய்து பழகவேண்டும்;
கைகூடிவரும். இவ்வண்ணமே
பிழைத்தையும் அடைவதற்கு அந்தந்
னைச் செய்ய வேண்டும்; விடாத
புண்ணியத்தையும் அடையலா
னையும் அடக்கி அதுகளை ஒழுங்கு
ந் சுவீகரிக்கப் போதகமும் மாத்திர
சான்னால், அது தப்பவையாகும்.
செய்ய வேண்டியவதைத் தன் ஆ
ந்த வேலையை ஒருகாலும் செ
த்தனென்று சொல்லலாமாவென்
பாடுதொருவன் ஒரு கல்விக்கழித்
எந்நேரமும் படித்தறிந்திருந்தா
செய்து பழகாவிட்டால், இவன் ஒ
ப்பது நிச்சயமாமே. அப்படியே
யியத்தையும் செய்து செய்து பழ
டையக் கூடாதென்பதற்குச் சந்தே
பனைக்குக் காது கொடுக்கிறவர்கள்
நாக மாட்டார்கள்; ஆனால் தேவ
ர்கள் நீதிமான்களாவார்களென்று
நற்புத்திமதிகளின் படி. நடக்கா

விட்டால், அதுக்குக் காது கொடுப்பது வீணயிருக்கும்; இது காரியத்
திலே அறிவைவிட அப்பியாசம் நல்லது. எவ்விதப் புண்ணியமும் ந
ன்மையும் சர்வேசுரன் கையிலிருந்து நமக்கு வரவேணுமேயல்லாமல்
நம்மாலே ஒன்றும் ஆகாதென்பது மெய்தான்; ஆனால் சர்வேசுரனைய
ல்லாமல் நம்மாலே ஒன்றும் ஆகாதிருந்தாலும், நாம் இதற்காக நம்மா
ல் இயன்றமட்டும் உழைத்துப் பிரயாசப்பட வேண்டுமென்று சர்வேசு
ரன் சித்தமாயிருக்கிறான்பது நிச்சயம்.

உங்கள் எசமானும் ஆண்டவருமாகிய நாம் உங்களுக்குக் கால் க
முனியிருக்க நீங்களும் ஒருவர் ஒருவருக்குக் கால் கழுவு வேணுமென்று
இரட்சகர் திருவுளம்பற்றினார். இவ்வாக்கியத்தை அர்ச்சு. அசுஸ்தின் வி
யாக்கியானித்துச் சொல்லுகிறதாவது: இயேசுநாதர் தாமே அப்போ
ஸ்தலருக்குக் கால் கழுவி நாம் தாழ்ச்சி முயற்சி செய்ய வேணுமெ
ன்று இதிலே நமக்குப் போதித்தருளினார். அர்ச்சு. இராயப்போ, கர்
த்தர் உமது காலேக் கழுவு வேண்டாமென்று நீர் சொன்னபோது, இந்
தப் புத்தியை நீர் கண்டுபிடிக்கவில்லை; இதிலே இந்தப் புத்தி உம
க்குப் பிறகு தெரியவருமென்று கர்த்தர் வாக்குத்தத்தம் பண்ணி நாம்
செய்ததுபோலே நீங்களும் செய்யும்பொருட்டு உங்களுக்கு மாதிரிகை
காட்டினோமென்று திருவுளம்பற்றினார். என் சகோதரரோ, உங்கத சர்
வேசுரனே நமக்குத் தாழ்ச்சியின் மாதிரிகை காட்டியிருக்க, நாம் இதை
க் கண்பொவிக்கக் கடவோம்; உங்கத சர்வேசுரன் செய்து காட்டின
இந்தத் தாழ்ச்சி முயற்சியை நீச வஸ்துக்களாகிய நாமும் செய்யக்கட
வோமென்றார். சகலத்துக்கும் ஏகாதி கர்த்தரும் சர்வ வல்லபமுள்ள
வருமான இயேசுநாதர் தம்மைத் தாழ்த்தியிருக்கத் தேவசுதன் தானே
தமது சீஷர்களுக்குக் கால் கழுவிருக்கத் தமது திருத் தாயாரும்
அர்ச்சு. சூசையப்படும் அவருக்கிட்ட கட்டளையெல்லாம் செய்து அவர்
களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கச் சகலவித நிசிதமான தாழ்ந்த வேலையெல்
லாம் செய்திருக்க நாமும் தாழ்ச்சிக்கடுத்த வெளிக் கிரிகைகளெல்லா
ம் செய்து பழகக் கடவோம். இப்படிச் செய்தால், தாழ்ச்சியென்னும்
புண்ணியத்தை அடைவோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

அர்ச்சு. பெர்னாதுஸ் சொல்லுகிறதும் இதுவே. அதென்னவென்று
ல், பொறுமை மனசமாதானத்துக்கும் படிப்பு சாஸ்திரத்துக்கும் வழி
யாயிருப்பதுபோலே, தாழ்மை தாழ்ச்சிக்கு வழியாகும். ஆகையால்
நீ தாழ்ச்சியை அடைய வேணுமானால், தாழ்மையின் பாதையிலே ந

டவென்றார். தாழ்மையைப் பொறுத்துக்கொள்ள ஒன்னிலே கூடாவிட்டால், தாழ்ச்சியை அடையவும் ஒன்னிலே கூடாது மெய்ப்பான மனத்தாழ்ச்சியை அடைவதற்குத் தாழ்மைபான வெளி முயற்சி ஏன் அவசரமாயிருக்கிறதென்று அர்ச். அசுஸ்தீன் ஒரு உச்சிதமான ஞாயத்வதச் சொல்லிக் காட்டியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், நீ சகோதரனுடைய காலில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து கிடக்கும்போது, உன் இருதயத்தில் தாழ்ச்சியான எண்ணம் பிறக்கும், அல்லது அந்த எண்ணம் முன்னமே உன் ஆத்துமத்திலே இருந்தால், அது ஸ்திரப்படுமென்றார். மனுஷனுடைய உள்க்கிரிகையும் வெளிக் கிரிகையும் ஏகபந்தனமாய் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரிபாமல் இருக்கிறதிலே, சரீரம் தாழ்ந்தால் இருதயத்திலும் தாழ்ச்சியான எண்ணம் கிளம்பும். உன் சகோதரனுக்கு ஊழியஞ்செய்து அவன் காலம் முத்திசெய்து பரும்படியான உடுப்பணிந்துகொண்டி தாழ்ந்த வேலைபை நீ செய்யும்போது, என்னமோ ஆத்துமத்திலே தாழ்ச்சி பிறக்கிறதாக அறிந்துகொள்ளுவாய், அல்லது தாழ்ச்சி ஏற்கனவே இருதயத்தில் இருந்தால், இந்தத் தாழ்ச்சி முயற்சியினாலே அது பெலப்பட்டு ஒக்கி வளருகிறதாக உணர்ந்துகொள்ளுவாய். சரீரத்திலே உடுத்தியிருக்கிற பரும்படியான உடைபைக் கொண்டு ஆத்துமத்திலே தாழ்ச்சி எப்படி பிறக்குமென்று நீ கேட்டால், இதற்கு அர்ச். தோரோத்தேயர் சொல்லும் மறுமொழியாவது : சரீரத்திலுள்ள செளக்கியமும் விபாதிபும் ஆத்துமத்தையும் பிடிக்கிறது நிச்சயமல்லோ? சரீரம் சுக்மேயிருக்கும் போது, ஆத்துமம் சந்தோஷிக்கிறதாகவும், சரீரத்திலே அசௌக்கியம் உண்டானால், ஆத்துமம் கஸ்திப்புகிறதாகவும், சரீரம் நிருத்தியாய்ச் சாப்பட்டபின், ஆத்துமம் பூரிக்கிறதாகவும், சரீரம் பசித்து வாடும்போது, ஆத்துமமும் சோர்ந்து வாடிகிறதாகவும் கண்டிருக்கிறோமே. யாதாமொருவன் சிங்காரமாய்ச் சோடித்த குகிணமேலேயாகிலும் சிம்மாசனத்தின்மேலே யென்கிலும் ஏறியிருக்கும்போது, அவன் மனதில் ஓடுகிற எண்ணம் வேறே; ஒன்றுக்கும் உதவாத தட்டுவாணிக் குகிணமேல் அவன் ஏறியிருக்கும்போதாகிலும் தாழத் தரையிலே படுத்திருக்கும்போதென்கிலும் அவனிடத்தில் உண்டாகிற நிலைவுவேறே. அவன் ஆடை ஆபரணங்கள் பூண்டிருக்கும்போது, அவன் நிலைக்கிற நிலைவுவேறே; பிறறல் துணி கட்டியிருக்கும்போது, அவனிடத்தில் உண்டாகும் எண்ணம் வேறெய்வன்றார்.

அர்ச். பசிலியார் சொல்லுகிறதும் இதுவே, அதென்னவென்றால்,

சமுசாரவாசிகள் விலையுயர்ந்த காரமும் சிலாக்கியமுமான எ அவ்வண்ணமே தேவதாசரும் ப் பேர்ட்டுக்கொண்டிருந்தால், தைக்குரியவர்களானும்போலே ன நிலைவும் அவர்களிடத்தில் ப டவர் சொல்லுமாப்போலே, ச ப்படுத்திவதற்காக விலையுயர்ந் பூண்டுக்கொள்ளுகிறதுபோலே, ச்சியுள்ளவர்களும் மனுஷருடை ய்ப்பான தாழ்ச்சியைத் தங்கள் வெகு தாற்பரியமாய்ப்பரும்படி கள். அர்ச். சுவேரியார் சரித்தி து : அவர் நல்ல உடை உடுத்தி எண்ணம் தம்மிடத்தில் எழு பாற்றுவதற்காக எப்போதும் று சொல்லியிருக்கின்றது.

மனத் தாழ்ச்சியையும் மே தற்கு அந்தந்தப் புண்ணிய மு று ஒப்பிப்பதற்கு வேறொரு மு அடைய வேணுமென்கிற வெறு யற்சியானது மனதிலே பட்டு விட முகதாவில் இருக்கிற பெ லைவிடக் கண்ணிலே பார்க்கிற மெல்லோ? ஆகையால் ஒரு நமக்கு முகதாவில் இருக்கிறதில் யத் தூண்டி எழுப்பும்; யாதெ ஆசை மாந்திரம் இருந்தால், உதவாது. இவ்வண்ணமே நீ சைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாலு றுமையென்கிற புண்ணியம் வெ ஒரே நின்றை அவமானத்தை நீ அதிலுலே பொறுமையென்கிற

துக்கொள்ள இன்னாலே கூடாவி
ன்னாலே கூடாது மெய்யான ம
மைபான வெளி முயற்சி ஏன்
சூழ்தின் ஒரு உச்சிதமான ஓய
அதென்னவென்றால், நீ சகோத
பூந்து கிடக்கும்போது, உன் இ
பிறக்கும், அல்லது அந்த எண்
இருந்தால், அது ஸ்திரப்படுமே
ம் வெளிக் கிரிவையும் ஏகபந்தன
டு ஒன்று பிரியாமல் இருக்கிறதி
லும் தாழ்ச்சியான எண்ணம் கி
ஞ்செய்து அவன் கரில் முத்திசெ
ண்ணு தாழ்த்த வேலையை நீ செ
தினே தாழ்ச்சி பிறக்கிறதாக அறி
சி ஏற்கனவே இருதயத்தில் இருந்
ல அது பெலப்பட்டு ஒங்கி வள
சரித்திலே உடுத்தியிருக்கிற ப
அத்துமத்திலே தாழ்ச்சி எப்படி
ந அர்ச். தொரோத்தேயர் சொல்
ள்ள சொனக்கிபழம் விபாதியும் ஆ
மல்லோ? சரிம சுகமேயிருக்கும்
கவும், சரித்திலே அசௌக்கியம்
கிறதாகவும், சரிம திருத்தியாய்ச்
கவும், சரிம பசித்த வாடும்போ
தாகவும் கண்டிருக்கிறோமே. யா
த்த ருதினாமேலேயாலும் சிம்
பிரிபுக்கும்போது, அவன் மனதில்
ம் உதவாத தட்டுவாணிக் ருதினா
லும் தாழத் தனையிலே படுத்தி
ல் உண்டாகிற நினைவுவெறே. அ
ருக்கும்போது, அவன் நினைக்கிற நி
ருக்கும்போது, அவன் உத்தத்தில் உ
ர்.

துமிதுவே. அதென்னவென்றால்,

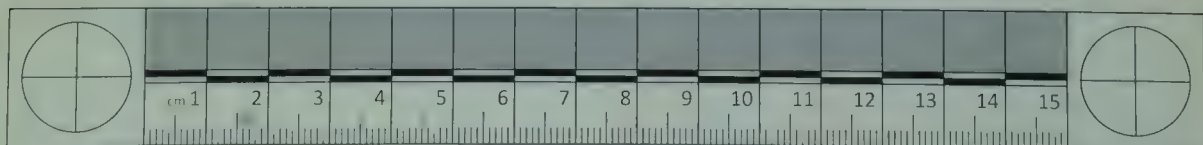
சமுசாரவாசிகள் விலையுயர்ந்த உடுப்பணிந்திருந்தால், அதினாலே ஆங்
காரமும் சிலாக்கியமுமான எண்ணம் அவர்கள் மனதில் உதிக்கும்.
அவ்வண்ணமே தேவதாசரும் சந்நியாசிகளும் பரும்படியான உடுப்பு
ப் போட்டுக்கொண்டிருந்தால், இதினாலே அவர்கள் மெய்யாகவே நிந்
தைக்குரியவர்களானபோலே தாழ்ச்சியும் தங்கள்பேரில் தாழ்மையா
ன நினைவும் அவர்களிடத்தில் பிறக்கும். மேற்சொன்ன அர்ச்சியசிஷ்
டவர் சொல்லுமாப்போலே, சமுசாரவாசிகள் தங்களை உயர்த்திக் கன
ப்படுத்துவதற்காக விலையுயர்ந்த நெற்றியான ஆடை ஆபரணங்களைப்
பூண்டுகொள்ளுகிறபோலே, தேவ ஊழியரும் மெய்யான மனத்தாழ்
ச்சியுள்ளவர்களும் மனுஷருடைய கண்ணுக்குத் தங்களை நீசராக்கி மெ
ய்யான தாழ்ச்சியைத் தங்கள் இருதயத்தில் பெலப்படுத்துவதற்காக
வெகு தாழ்பரியமாப்பரும்படியான உடுப்பை அணிந்துகொள்ளுவார்
கள். அர்ச். சவேரியார் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் சங்கதியாவ
து: அவர் நல்ல உடை உடுத்தினால், ஆங்காரமும் சிலாக்கியமுமான
எண்ணம் தம்மிடத்தில் எழும்புமென்று பயந்து தாழ்ச்சியைக் காப்
பாற்றுவதற்காக எப்போதும் உதவாத உடுப்பு உடுத்தியிருப்பாரென்
று சொல்லியிருக்கின்றது.

மனத் தாழ்ச்சியையும் வேறெந்தப் புண்ணியத்தையும் அடைவ
தற்கு அந்தந்தப் புண்ணிய முயற்சி வெகு ஒத்தாசையாயிருக்குமென்
று ஒப்பிப்பதற்கு வேறொரு முகாந்தரமேதென்றால், புண்ணியத்தை
அடைய வேணுமென்கிற வெறும் ஆசையைவிட அந்தப் புண்ணிய மு
யற்சியானது மனதிலே பட்டு உறுத்தும்; அப்பாலேயுள்ள பொருளை
விட முகதாவில் இருக்கிற பொருளும், நாம் கேள்விப்பட்ட காரியத்
தைவிடக் கண்ணாலே பார்க்கிற காரியமும் நம்மை அதிகமாய்த் தூண்
டுமல்லோ? ஆகையால் ஒரு காரியத்தை நாம் செய்யும்போது, அது
நமக்கு முகதாவில் இருக்கிறதினாலே, நமது மனதை வெகு கெட்டியா
ய்த் தூண்டி எழுப்பும்; யாதொரு காரியத்தின் பேரில் நம்மிடத்தில்
ஆசை மாத்திரம் இருந்தால், அது நம்மை அவ்வளவு தூண்டி எழுப்ப
உதவாது. இவ்வண்ணமே நீ பாடுபட வேணுமென்று எவ்வளவு ஆ
சைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாலும், அதினாலே உன் இருதயத்திலே பொ
றுமையென்கிற புண்ணியம் வெருவாய் ஸ்திரப்பட அறியாது; ஆனால்
ஒரே ரிந்தை அவமானத்தை நீ நல்ல மனதோடு பட்டதுபவித்தால்,
அதினாலே பொறுமையென்கிற புண்ணியம் உன்னிடத்தில் அதிகமாய்

உறுதிப்படும். தாழ்ச்சியென்னும் புண்ணிய முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று வெகுநாள் ஆசைப்பட்டிக்கொண்டிருக்கிறதைவிட ஒரே நாள் யாதொரு தாழ்ந்த வேலையைச் செய்தால், அல்லது கிழிந்த பழம் துணியை உடுத்தியிருந்தால், இதிலே தாழ்ச்சி அதிக பெலப்பட்டு ஒங்கும். நாம் வழக்கமாப்ச் செய்துகொண்டிருக்கிற தாழ்ச்சி முயற்சிகளில் தினந்தோறும் நாம் அதுபவசித்தியிலே அறிந்திருக்கிற சத்தியம்துவே. தாழ்ச்சி முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று நாம் எவ்வளவு உருக்கத்தோடு ஆசைப்பட்டிக்கொண்டிருந்தாலும், அதை முதல்விசை செய்யும்போது, எப்போதும் அது மனதை உறுத்தும்; ஆனால் இரண்டாம்விசை மூன்றாம்விசை அதைச் செய்தால், ஏறக்குறைய வருத்தமில்லாமற்போகும். இதிலேதான் பூர்விக காலத்தில் பல அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் செய்துகொண்டிருந்த வெளியரங்கமான தாழ்ச்சி முயற்சிகளை இயேசு சபையிலும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. இந்தத் தாழ்ச்சி முயற்சிகள் ஒருவித ஓளஷ்தம்போல் இருக்கும்; இந்த ஓளஷ்தத்தை ஒருவிசை சாப்பட்டால், முன்னே வருத்தமாகத் தோன்றினதெல்லாம் எளிதாகும். அன்றியும் நாம் மனதிலே செய்கிற புண்ணிய முயற்சியோடு வெளி முயற்சியும் சேர்ந்திருந்தால், அது மகா உத்தமமும் வெகு பலாபலனுமுள்ள புண்ணியக் கிரிகையென்று சகல வேத சாஸ்திரிகளும் நிரூபித்தார்கள். ஆகையால் இது காரியத்தை எவ்விதமாய் போசித்துப் பார்த்தாலுஞ் சரி; தாழ்மையான வெளிக் கிரிகை தாழ்ச்சியென்னும் புண்ணியத்தை அடைவதற்கு எப்போதும் வெகு ஒத்தாசையாயிருக்குமென்பது நிச்சயம்.

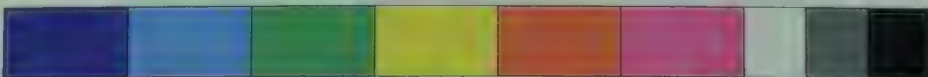
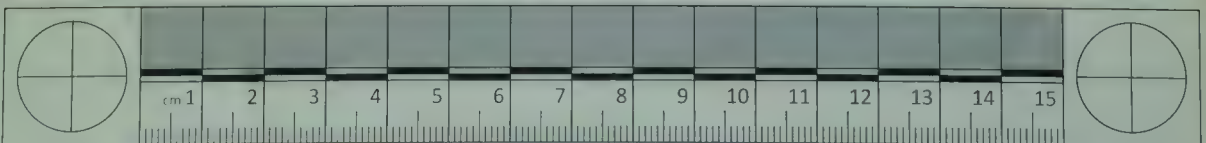
அன்றியும் யாதொரு புண்ணியத்தை அடைவதற்கு உதவுகிற வழிபாடுகளை அதைக் காப்பாற்றுவதற்கும் அதிகரிப்பதற்கும் உதவிமென்பதினாலே, தாழ்மையான வெளிக் கிரிகையானது தாழ்ச்சியை அடைவதற்குமல்லாமல் அதைக் காப்பாற்றி அதிகரிப்பதற்கும் அவசரமாமே. ஆகையால் ஒறுத்தலின் பேரில் பேசும்போது, நாம் சொன்னதுபோலே, தாழ்ச்சி முயற்சி புண்ணியத்தைத் துவக்குகிறவர்களுக்கும் அல்லாமல் புண்ணியத்தில் வெகுவாய் வர்த்தித்தவர்களுக்கும் பொதுப்படச் சகலருக்கும் மிகவும் அவசரமென்பது நிச்சயம். இதிலே அர்ச்சி. இஞ்ஞாசியார் நமது ஏற்பாட்டாகமத்தில் இது காரியத்தை வெகு அக்கறையோடு நமக்குக் கற்பித்திருக்கிறார். ஓரிடத்தில் அவர் சொல்லுகிறதாவது: பிறசினேகத்துக்கும் தாழ்ச்சிக்குமெடுத்த அலுவலைத்

தன்னால் இயன்றமட்டும் முழு வருகிறது மிகவும் முக்கியமானவர் சொல்லுகிறதாவது: சொசோதனைக்கு விரோதமான காரியபண்ணவேண்டும். இப்படியே புள்ளவனுயிருந்தால், அவனைத் தவல்களை அவனுக்குக் கொடுக்க வேர் தானே சொல்லுகிறதாவது: வேண்டுமென்று சிரேஷ்டர் கற்பித்தவல்களை அதிக உச்சாயத்தோடு கையால் தாழ்ச்சியும் தாழ்மையுமாகுகொடுத்துத் தாங்க வேண்மற்றவர்கள் தன்னை நிந்திக்க வேண்டும்க்கியாகும்; இந்த மனத்தாழ்ச்சியில் பிறக்க வேண்டும். அதாவது, போலே, வெளிக் கிரிகையிலேயும். ஆகையால் மெய்யான தாழ்ச்சி கணித்துத் தான் மகிமை அடைகணிக்கொள்ளுவானல்லோ? அப்படெல்லாம் இந்தத் தாழ்மையானமும்; மனதிலிருக்கிற தாழ்ச்சிக்குக்க வேண்டும். இயேசுநாதர் சொலாத்திலும் கடைசி இடத்தைத் ரோடும் சஞ்சரிப்பது அயோக்கியத அலுவல்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிற இந்தத் தாழ்ந்த வெளிக் கிரிகைக்கு உதவிமென்று கண்கொள்ளு

புண்ணிய முயற்சி செய்ய வேண்டு
காண்டிருக்கிறதைவிட ஒரே நாள்
யதால், அல்லது கிழிந்த பழந் து
நீல தாழ்ச்சி அதிக பெலப்பீட்டு ஒ
காண்டிருக்கிற தாழ்ச்சி முயற்சிக
த்தியினிலே அறிந்திருக்கிற சத்தி
வேணுமென்று நாம் எவ்வளவு உ
டுவந்தாலும், அதை முதல்விசை
மனதை உறுத்தும்; ஆனால் இர
தச் செய்தால், ஏறக்குறைய வருந்த
பூர்விக காலத்தில் பல அர்ச்சியசி
வளியர்ங்கமான தாழ்ச்சி முயற்சி
கியிருக்கின்றது. இந்தத் தாழ்ச்சி
ல் இருக்கும்; இந்த ஓஷத்ததை
வருந்தமாகத் தோன்றினதெல்லா
னதிலே செய்கிற புண்ணிய முயற்
திருந்தால், அது மகா உத்தமமும்
க் கிரிகையென்று சகல வேத சாஸ
ரால் இது காரியத்தை எவ்விதமாய்
தாழ்மையான வெளிக் கிரிகை தாழ்ச்
டவதற்கு எப்போதும் வெகு ஒத்தா
யத்ததை அடைவதற்கு உதவுகிற வ
தற்கும் அதிகரிப்பதற்கும் உதவுமெ
ளிக் கிரிகையானது தாழ்ச்சியை அ
ப்பாற்றி அதிகரிப்பதற்கும் அவசர
பேரில் பேசும்போது, நாம் சொன்ன
ணியத்தைத் துவக்குகிறவர்களுக்கும்
யாய் வர்த்தித்தவர்களுக்கும் பொதுப்
மென்பது நிச்சயம். இதிலே அர்
டாகமத்தில் இது காரியத்தை வெகு
ருக்கிறார். ஓரிடத்தில் அவர் சொல்
தும் தாழ்ச்சிக்குமுடிக் த அலுவலைத்

தன்னால் இயன்றமட்டும் முழு மனப் பற்றுதலோடு செய்துகொண்டு
வருகிறது மிகவும் முக்கியமான காரியமென்றார். வேறோரிடத்தில் அ
வர் சொல்லுகிறதாவது: சோதனை வருமுன்னே அதை விலக்கிச்
சோதனைக்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்து அத்தோடு யுத்தம்
பண்ணவேண்டும். இப்படியே யாதொருவன் ஆங்காரத்துக்குச் சார்
புள்ளவனாயிருந்தால், அவனைத் தாழ்த்துவதற்கு உதவியான நீச அலு
வல்களை அவனுக்குக் கொடுக்க வேணுமென்றார். வேறோரிடத்தில் அ
வர் தானே சொல்லுகிறதாவது: தாழ்ந்த நீச அலுவல்களைச் செய்ய
வேணுமென்று சிரேஷ்டர் கற்பித்தால், தனக்கு அருவருப்பான அலு
வல்களை அதிக உச்சாயத்தோடு செய்து முடிக்க வேணுமென்றார். ஆ
கையால் தாழ்ச்சியும் தாழ்மையுமாகிய இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்
று கைகொடுத்துத் தாங்க வேண்டும்; தன்னைத் தானே பிறக்கணித்து
மற்றவர்கள் தன்னை நிந்திக்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறது மனத்தா
ழ்ச்சியாகும்; இந்த மனத்தாழ்ச்சியினாலே வெளித் தாழ்ச்சி நம்மிடத்தி
ல் பிறக்க வேண்டும். அதாவது, நாம் மனசிலே நம்மை நிந்திக்கிறது
போலே, வெளிக் கிரிகையிலேயும் அந்த நிந்தையைக் காட்ட வேண்டு
ம். ஆகையால் மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவன் தன்னைத் தானே பிறக்
கணித்துத் தான் மகிமை அடைவதற்கு அபாத்திரவானென்று என்
ணிக்கொள்ளுவானல்லோ? அப்படியே அவனுடைய வெளிக் கிரிகை
ளெல்லாம் இந்தத் தாழ்மையான எண்ணத்துக்கு ஒத்திருக்க வேண்
டும்; மனதிலிருக்கிற தாழ்ச்சிக்கு வெளிக் கிரிகை அத்தாட்சியாயிரு
க்க வேண்டும். இயேசுநாதர் சொன்னதுபோலே, எப்போதும் எல்
லாத்திலும் கடைசி இடத்தைத் தெரிந்துகொள்; ஏழைகளோடும் நீச
ரோடும் சஞ்சரிப்பது அயோக்கியமென்றெண்ணுதே; மிகவும் தாழ்ந்
த அலுவல்களைச் செய்துகொண்டு வா; மனத்தாழ்ச்சியினால் உண்டா
கிற இந்தத் தாழ்ந்த வெளிக் கிரிகையானது தாழ்ச்சியை அதிகரிப்பத
ற்கு உதவிமென்று கண்கொள்ளுவாய்.

உச-ம் அதிகாரம்.

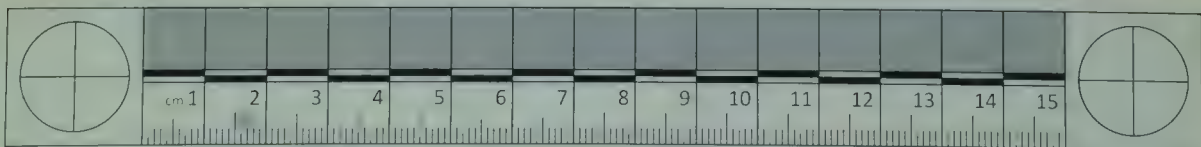
—000—

மேற்சொன்ன சத்தியத்தை ஸ்திரப்படுத்துவதற்கான சில
வர்த்தமானங்களைச் சொல்லிக் காட்டுவது.

கிணூலி இராயப்பர் சொல்லுகிற சங்கதியாவது: கர்த்தாசிய
சபை சந்திரியாசியார் ஒருவர் மகா பரிசுத்தமாய் நடந்து மேலான. விர
த்தத்துவ வரம் அடைந்திருந்ததிலே, மோக கணுவின் நிழல் முத
லாய் தேவ கிருபையினாலே அவரை விட்டு நீங்கியிருந்தது. அவருக்கு
க் கடைசி வியாதி வந்து சாகுந் தருணத்தில் அம்மடத்திலிருந்த சந்திர
யாசிகள் எல்லாரும் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போ
து நீர் எதினாலே சர்வேசுரனுக்கு வெகு பிரியமுள்ளவரானீர் என்று சொ
ல்லவேண்டுமென்று மடத்துச் சிரோஷ்டர் அவருக்குக் கற்பித்தார். அப்
போது அந்த மகாத்துமா சொன்னதாவது: சுவாமீ, தேவரீர் கற்பிக்கி
றதைச் சொல்லுகிறது எனக்கு மிகவும் வருத்தமாயிருக்கின்றது; என்
சிரோஷ்டராகிய தேவரீர் இதைக் கற்பியாதிருந்தால், நான் ஒருகாலும்
சொல்ல மாட்டேன். சிறுபிராயத் துவக்கிக் கரோமான பசாசின் சோ
தனை வந்து என்னை உபாதித்துக்கொண்டிருந்தது; ஆனால் இதிலே
எனக்கு எவ்வளவு மனவருத்தம் உண்டானதோ அவ்வளவு அறுதலை
இயேசுநாதரும் தேவமாதாவும் எனக்குச் செய்துகொண்டுவந்தார்கள்.
ஓர்நாள்த் தடவையிலே வழக்கத்துக்கு அதிகமான சோதனை வந்து
என்னை உபாதிக்கையில், தேவமாதா பிரசன்னமாய் எனக்குக் காட்சி
யானாள். அவளைக் கண்டவுடனே பசாசும் தந்திரமும் எல்லாம் என்
னை விட்டு ஓடி ஒழிந்துபோனது. தேவமாதா என்னைத் தேற்றி புண்
னியத்திலே நிலைநிற்பதற்கான திடாரிக்கத்தைத் தந்து சொன்னதாவ
து: நீ தாம் வழியிலே ஸ்திரப்படுவதற்கு எளிதான வழிபாட்டை உ
னக்குச் சொல்லிக் காட்டி நமது திருக்குமாரனுடைய அளவிறந்த தி
ரவியப் பொக்கிஷங்களில் ஏதாகிலும் உனக்குத் தெரிவிப்பதற்காக மூ
ன்று தாழ்ச்சி முயற்சியை உனக்குக் கற்றுக் கொடுக்கத் தாற்பரியமா
யிருக்கிறோம்; நீ அதைப் பிரமாணிக்கமாய் அநுசரித்துவந்தால், அதி

னாலே சர்வேசுரனுக்கு நீ பிரியப்
கற்றிச் செய்கலனாவாய். ஆகைய
ம் அலுவலிலும் ஆக இம்மூன்று
நீயே தீர்ந்திக்கொண்டு வர வே
யிலே எப்போதும் உருகியற்ற பத
ரும்படியான கெட்ட உடுப்பையும்
லையும் நீ எப்போதும் ஆசித்துத்
ந்துபோனாள். அவள் திருவாய் ம
தைகள் என் இருதயத்தில் ஆழம
போதித்த இந்தப் புத்தியை அந்
கொண்டிவந்தேன்; இதிலே நா
வெகு பலபலனுண்டானதென்று

காசியான் எழுதிவைத்ததா
பென்னும் மகாத்துமா தாம் ஆண்
வந்த மகிமை பெருமையை விலக்க
மானமும் வரக்கூடமான யாதோ
தீர்மானித்தார். இதற்காக இரகசிய
வெகு தூரமாயிருந்த அர்ச். பக்மே
ணிய சுறுசுறுப்பும் விளங்குகிற
யாமலும் சட்டைபண்ணமலும் ந
ந்திப்பார்களுன்மெண்ணிச் சமுசா
க்கொண்டு அங்கே போனார். அந்
ய காலிலே சாஷ்டாங்கமாய் விழ
துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கெஞ்சி
காத்திருந்தார். அந்தச் சந்திரியாசிக
நீ உலக சுகபோகங்களை அநுபவி
த்திலே சர்வேசுரனுக்கு ஊழியன்
னுக்கு ஊழியஞ்செய்யவா வந்தாய்
ளைக்க வந்திருக்கிறாயென்று அவ
டைசியாய் அவரைச் சந்திரியாசத்தி
தோட்டக்காரனுக்குக் கீழ்ப்படிந்த
ல்லிப் போட்டார்கள். அப்படியே
கு தாழ்ச்சியோடு சரியாய்ச் செய்

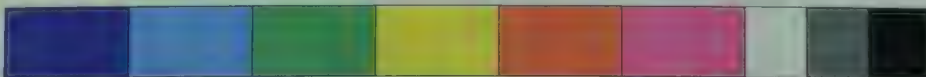
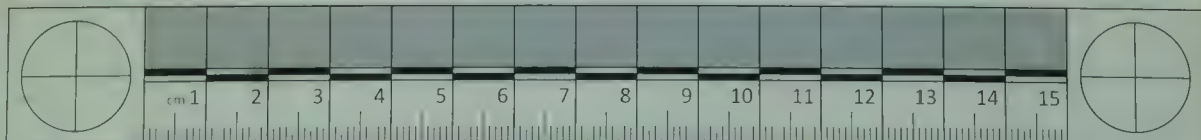

திரப்படுத்துவதற்கான சில
சாட்சிக் காட்டுவது.

கிற சங்கதியாவது: கர்த்தாசிய
செத்தமாய் நடந்து மேலான விர
லே, மோக கனுவின் நிழல் முத
விட்டு நீங்கியிருந்தது. அவருக்கு
ணத்தில் அம்மடத்திலிருந்த சந்நி
துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போ
து பிரியமுள்ளவரானின்று சொ
ஷ்டர் அவருக்குக் கற்பித்தார். அப்
காவது: சுவாமி, தேவரீர் கற்பிக்கி
வும் வருத்தமாயிருக்கின்றது; என்
ப்பிரயாதிருந்தால், நான் ஒருகாலும்
துவக்கிக் கரோமான பசாசின் சோ
காண்டிருந்தது; அனால் இதிலே
ண்டானதோ அவ்வளவு அறுதலே
க்குச் செய்துகொண்டுவந்தார்கள்.
துக்கு அதிகமான சோதனை வந்து
நா பிரசன்னமாய் எனக்குக் காட்சி
பசாகம் தந்திரமும் எல்லாம் என்
தேவமாதா என்னைத் தேற்றி புண்
டாரிக்கத்தைத் தந்து சொன்னதாவ
வதற்கு எளிதான வழிபாட்டை உ
ருக்குமாரனுடைய அளவிறந்த தி
ம் உனக்குத் தெரிவிப்பதற்காக மூ
ந் கற்றுக் கொடுக்கத் தாற்பரியமா
க்கமாய் அநுசரித்துவந்தால், அதி

னாலே சர்வேசரனுக்கு நீ பிரியப்பட்டுச் சத்துருவின் சோதனையை அ
கற்றிச் செயலிலாவாய். ஆகையால் சாப்பாட்டிலும் உபொவனையிலு
ம் அலுவலிலும் ஆக இம்முன்று காரியத்திலும் எப்போதும் உன்னை
நீயே தூழ்த்திக்கொண்டு வர வேண்டும்; இதற்காகப் போசன வகை
யிலே எப்போதும் உருசியற்ற பதார்த்தங்களையும் உபொவனையிலே ப
ரும்படியான கெட்ட உடுப்பையும் மிகவும் தாழ்மைக்குரிய நீச அலுவ
லையும் நீ எப்போதும் ஆசித்துத் தேட வேனுமென்று சொல்லி மறை
ந்துபோனான். அவன் திருவாய் மலர்ந்து அருளிச்செய்த இந்த வார்த
தைகள் என் இருதயத்தில் ஆழமாய்ப் பதிந்துபோனதினாலே, அவன்
போதித்த இந்தப் புத்தியை அதன்பின் எப்போதும் அநுசரித்துக்
கொண்டுவந்தேன்; இதினாலே நான் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு
வெகு பலபலனுண்டானதென்றார்.

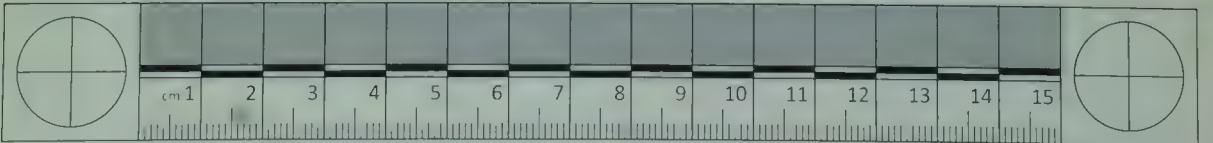
காசியான் எழுதிவைத்ததாவது: விருத்தாப்பியரான பினுப்
பென்னும் மகாத்துமா தாம் ஆண்டுகொண்டு வந்த மடத்தில் தமக்கு
வந்த மகிமை பெருமையை விலக்குவதற்காகத் தமக்கு நிந்தையும் அவ
மானமும் வரக்கூடுமான யாதோரிடத்துக்குப் போக வேனுமென்று
தீர்மானித்தார். இதற்காக இரகசியமாய் மடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு
வெகு தூரமாயிருந்த அர்ச். பக்கோமியார் மடத்திலே ஒழுங்கும் புண்
ணிய சுறுசுறுப்பும் விளங்குகிறதென்றறிந்து தம்மை இன்னொன்றறி
யாமலும் சட்டைபண்ணுமலும் நவ சந்நியாசியைப்போலே, தம்மை நி
ந்திப்பார்களைன்றெண்ணிச் சமுசாரவாசியைப்போலே உடுப்பு உடுத்தி
க்கொண்டு அங்கே போனார். அங்கே போய்ச் சகல சந்நியாசிகளுடை
ய காலிலே சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து தம்மைச் சந்நியாசத்திலே சேர்த்
துக்கொள்ளவேனுமென்று கெஞ்சி மன்றாடிக் கதவுகிட்ட அநேகநாள்
காத்திருந்தார். அந்தச் சந்நியாசிகள் வேனுமென்று அவரை நிந்தித்து
நீ உலக சுகபோகங்களை அநுபவித்துச் சலித்துப்போய்க் கிழப்பராய
த்திலே சர்வேசரனுக்கு ஊழியஞ்செய்யவந்தாயோ? அதுவும் சர்வேசர
னுக்கு ஊழியஞ்செய்யவா வந்தாய்? குடிக்கக் கஞ்சியில்லாமல் வயிறுபி
ளைக்க வந்திருக்கிறாயென்று அவரைப் பிறக்கணித்தார்கள். ஆகிலும்க
டைசியாய் அவரைச் சந்நியாசத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு அம்மடத்தின்
தோட்டக்காரனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவன் இட்ட வேலைசெய்யச் சொ
ல்லிப் போட்டார்கள். அப்படியே அவர் அந்த அலுவலெல்லாம் வெ
கு தாழ்ச்சியோடு சரியாய்ச் செய்துகொண்டு வந்ததுமல்லாமல் மற்ற

வர்கள் செய்வதற்கு அருவருப்பும் வருத்தமுமான வேலைகளை யெல்லாம் செய்ய எப்போதும் பிரயாசப்படுவார். பகலிலே செய்த வேலையும் பற்றாமல் இராத்திரி இரகசியமாய் எழுந்திருந்து மற்றவர்களை அறியாமல் தம்மாலே கூடுமான வேலையெல்லாம் செய்துமுடிப்பார். யார் இந்த வேலை செய்துமுடித்ததென்று அந்தச் சந்தியாகிக்குத் தெரியாததிலே, காலமே இதைக் கண்டு வெகு ஆச்சரியப்படுவார்கள். அவரோவென்றால் தாம் வெகு ஆவலோடு அபேட்சித்த பிரகாரம் தமக்கு வேலையும் அவமானமும் வாய்த்ததென்று வெகு சந்தோஷப்பட்டு மூன்று வருஷம் இந்த அந்தஸ்தில் இருந்தார். ஆகிலும் அவருடைய சந்தியாகிகள் தங்கள் பிதாக் காணாமற்போனதினாலே வெகு கஸ்திப்பட்டுப் பற்பல இடங்களில் அவரைத் தேடினார்கள். மூன்று வருஷத்துக்குப் பின், அவரைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு அடைமானமில்லையென்று அவர்கள் அவரம்பிக்கைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், அவருடைய சந்தியாகிகளில் ஒருவர் அர்ச். பக்கோமியார் மடத்துக்கு வந்தார். அங்கே இவரைக் கண்டுபிடிக்கலாமென்று கனவிலே முதலாய் அவர் நினைத்ததில்லை; ஆகிலும் அவர் தோட்டத்திலே எழுப்போட்டுக்கொண்டிருக்கையில், அவரை இன்னொன்று கண்டுபிடித்து அவர் பாதத்தில் விழுந்தார். அங்கே யிருந்தவர்கள் எல்லாரும் இதைக் கண்டு வெகு ஆச்சரியப்பட்டார்கள்; ஆனால் அவர் இன்னொன்று அறிந்த மாத்திரத்திலே அவர்களுடைய ஆச்சரியம் அதிகப்பட்டது; ஏனென்றால் அவருடைய கிர்த்தியை முன்னமே அவர்கள் அறிந்திருந்ததினாலே, இந்த மூன்று வருஷமாய்த் தாங்கள் அவருக்குச் செய்த அவமானத்துக்காக அவரிடத்தில் பொறுத்தல் கேட்டார்கள். ஆனால் அந்த மகாத்துமா ஐயோ! பசாசின் காய்மகாரத்தினாலே இது காரியம் தெரியப்பட்டதே; மறைவான இந்தச் சீவியத்திலே எனக்குக் கிடைத்த தாழ்மையாகிற போக்கிஷத்தை போக்கடித்தேனெயென்று அழுதுகொண்டு தமது மடத்துக்குத் திரும்பிப்போனார். அவருடைய சந்தியாகிகளெல்லாரும் அவரைக் கண்டு நிகரற்ற சந்தோஷப்பட்டு அவர் இனிமேல் ஓடிப்போகாதபடிக்குக் காவல் வைக்கவேண்டுமென்று எண்ணினார்கள். ஆனால் அவர்கள் வைத்த காவலெல்லாம் வீணாய் போயிற்று; ஏனென்றால் எவராலும் அறியப்படாமல் சிந்தாட்சீணப்படவேண்டுமென்று அவர் ஆவலோடு அபேட்சித்துத் தாம் முன்னமே மறைவுள்ள தாழ்ந்த சீவியத்தில் மூன்று வருஷமளவாகச் சுகித்ததுபவித்த ஞான மதுரத்தை இன்னம் அதுபவிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு இரகசியமாய் மடத்

தைவிட்டுப் புறப்பட்டு பலனில் ஏறிநீப்பித்துப்போனார். ஆறாவது வருஷம் அவர் காசியான்தலங்களைச் சந்திக்கப்போன கண்டுகொள்ளும்படி செய்தார். தந்திரத்தினாலே அவருக்கு அதி

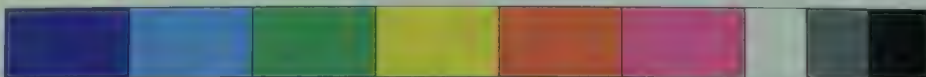
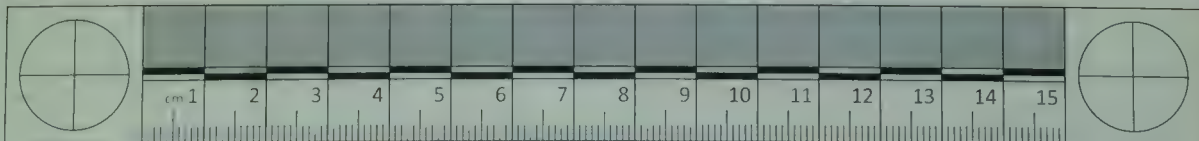
வனவாசிகள் சரித்திரத்திலே ஒரு காலமாய் இடைவிடாத செயலானவாசி யொருவர் நான் புண்ணிய ரத்தில் ஏறினேனென்றெண்ணாதாகிலும் குறைவுண்டோ, அனைந்து ஓர் நாள் சர்வேசுரானிடத் வேசுரன் அவரைத் தாழ்த்தச் சிறுவே பன்றிகளை மேய்த்துக்கொண்டவன் சொல்லுகிறபடி செய்பவன் அவர் எழுந்திருந்து அவனிடத்திலே சர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்படுமென்று என்று எனக்குச் சொல்லும் ஐயாருர். அவருக்கு என்னசொல்லவேண்டிய காரியம் அறிந்திருந்ததினாலே தைச் செய்வாயோவென்று கேட்ட சொன்னார். அப்போ இந்தக் கேள்வியை மேய்க்கப் போவென்றான். அந்தப் புரிந்து அவருக்கு அதிக பிரியப்படுவது ஆகித்திருந்ததினாலே; உடனே தேசத்திலெங்கும் அவருடைய அருவாய்ப் பரிமபிரந்ததினாலே, அவனை மேய்க்கிறதைக் கண்டு ஒருவருவது: ஓகோ! இந்தக் கிழவனைப் பன்றிகளைக் கேள்விப்பட்டோம்; இப்போனான்; பன்றிகளை மேய்க்கிறத ஒருசந்தி உபவாசத்தினாலேயும் னுக்கு முனைவாண்டுபோய்ப் புத்

ருத்தமுமான வேலைகளை யெல்லா
வார். பகலிலே செய்த வேலையும்
எழுந்திருந்து மற்றவர்களை அறி
யலலாம் செய்துமுடிப்பார். யார்
அந்தச் சந்தியாகிகளுக்குத் தெரி
யுமென வெகு ஆச்சரியப்படுவார்கள். அ
ருட அபேட்சித்த பிரகாரம் தமக்
கென்று வெகு சந்தோஷப்பட்டு
ருந்தார். ஆகிலும் அவருடைய சந்
தானத்தினாலே வெகு கஸ்திப்பட்டுப்
புறக்கனம். மூன்று வருஷத்துக்குப்
அடைமானமில்லையென்று அவர்க
ருக்கையில், அவருடைய சந்தியா
மடத்துக்கு வந்தார். அங்கே இ
வையிலே முதலாய் அவர் நினைத்ததி
எருப்போட்டுக்கொண்டிருக்கை
பிடித்து அவர் பாதத்தில் விழுந்
தும் இதைக் கண்டு வெகு ஆச்சரி
யுமாறு அறிந்த மாத்திரத்திலே
ட்டது; ஏனென்றால் அவருடை
அறிந்திருந்ததினாலே, இந்த மூன்
செய்த அவமானத்துக்காக அவ
ன். ஆனால் அந்த மகாத்துமா ஐ
இது காரியம் தெரியப்பட்டதே;
னக்குக் கிடைத்த தாழ்மையாகிற
யன்று அழுதுகொண்டு தமது ம
ருடைய சந்தியாகிகளெல்லாரும் அ
ட்டு அவர் இனிமேல் ஓடிப்போ
மென்று எண்ணினார்கள். ஆனால்
ணைப்போயிற்று; ஏனென்றால்
சீணப்படவேண்டுமென்று அவர்
னமே மறைவுள்ள தாழ்ந்த சீவி
த்ததுபலித்த ஞான மதுரத்தை
யுசைப்பட்டு இரகசியமாக மடத்

தைவிட்டுப் புறப்பட்டு பலஸ்தின் தேசத்துக்குப் போன ஒரு கப்பலி
ல் ஏறி நீப்பித்துப்போனார். ஆனால் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களை உயர்த்துகி
ற சர்வேசுரன் அவர் காசியான் மடத்தில் சேர்ந்தவுடனே பரிசுத்த ஸ்
தலங்களைச் சந்திக்கப்போன அவருடைய சில சந்தியாகிகள் அவரைக்
கண்டுகொள்ளும்படி செய்தார். ஆகையால் அவர் நிந்தையைத் தேடி
த்திரிந்ததினாலே அவருக்கு அதிக மகிமையும் சங்கையும் வந்தது.

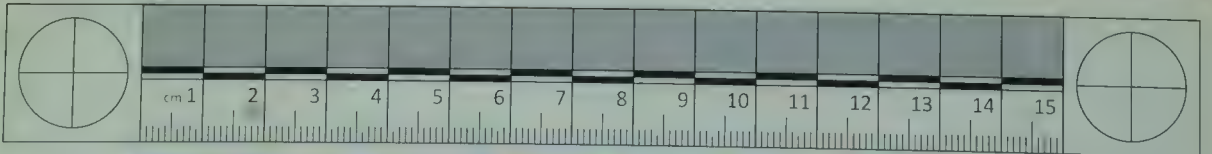
வனவாசிகள் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கும் வரலாறுவது: வெ
ரு காலமாய் இடைவிடாத செபமும் தபமும் செய்துகொண்டுவந்த வ
னவாசி யொருவர் நான் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் உயர்ந்த சிக
ரத்தில் ஏறினென்றெண்ணி நான் இன்னம் உத்தமனாவதற்கு ஏ
தாகிலும் குறைவுண்டோ, அதை எனக்குத் தெரிவித்தருளவேணுமெ
ன்று ஓர் நான் சர்வேசுரனிடத்தில் பிரார்த்தித்துக்கொண்டார். சர்
வேசுரன் அவரைத் தாழ்த்தச் சித்தமாயிருந்ததினாலே, அடுத்தாப்போ
லே பன்றிகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த ஒருவனிடத்திலே போய் அ
வன் சொல்லுகிறபடி செய்பென்று ஓர் சத்தம் கேட்டது. உடனே அ
வர் எழுந்திருந்து அவனிடத்திலே போய் அவனைக் கும்பிட்டு நான் ச
ர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்படுமென்பொருட்டுச் செய்ய வேண்டியதினனதெ
ன்று எனக்குச் சொல்லும் ஐயாவென்று அவனைக் கெஞ்சி மன்றாடினா
ர். அவருக்கு என்னசொல்லவேண்டுமென்று அவன் ஏற்கனவே தேவ
காட்சியால் அறிந்திருந்ததினாலே, நான் உனக்குச் சொல்லப்போகிற
தைச் செய்வாயேவென்று கேட்டான். ஆம், செய்வெனென்று அவர்
சொன்னார். அப்போ இந்தக் கோலை எடுத்துக்கொண்டு பன்றிகளை
மேய்க்கப் போவென்றான். அந்த மகாத்துமா சர்வேசுரனுக்குப் பணி
புரிந்து அவருக்கு அதிக பிரியப்பட்டு அதிக உத்தமராகவேண்டுமென்
று ஆசுத்திருந்ததினாலே; உடனே அவன் சொன்னபடி செய்தார். அத்
தேசத்திலெங்கும் அவருடைய அர்ச்சியாகிஷ்டத்தனத்தின் கீர்த்தி வெ
ருவாய்ப் பரம்பியிருந்ததினாலே, அவரை அறிந்தவர்கள் அவர் பன்றிக
ளை மேய்க்கிறதைக் கண்டு ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டதா
வது: ஓகோ! இந்தக் கிழவனைப் பாரோ; இவன்பேரில் எத்தனை அதிக
யங்களைக் கேள்விப்பட்டோம்; இவன் இப்போது பைத்தியம் பிடித்து
ப்போனான்; பன்றிகளை மேய்க்கிறானே; இவன் இடைவிடாமல் பிடித்
த ஒருசந்தி உபவாசத்தினாலேயும் செய்த அருந்தவத்தினாலேயும் இவ
னுக்கு மூளைவரண்டுபோய்ப் புத்தி மாறாட்டமாய்ப் போனதென்று

சொல்லுவார்கள். அந்த மகாத்துமா இதை யெல்லாம் கேட்டுப் பொறுமையோடிருந்து சிலநாள் வலாக்கும் அந்த நீச அலுவலைச் செய்து கொண்டு வந்தார். சர்வேசுவரன் அவருடைய தாழ்ச்சியைக் கண்டு அந்த நிர்தை அவமானங்களையெல்லாம் அவர் நல்லமனதோடு சிகித்துக் கொள்ளுகிறதைப் பார்த்து முன்னையப்போலே வலந்தரத்துக்குப் போகவேண்டுமென்று அவருக்குக் கற்பித்தார்.

ஞானந்தாவனமென்னும் புஸ்தகத்தில் சொல்லியிருக்கிற சங்கதியாவது : பரிசுத்த மேற்றிராணியாரொருவர் சகலரும் தம்மைச் சங்கித்து மகிமைப்படுத்துகிறதைக் கண்டு ஒருவரும் அறிபாத தூரதேசத்திலுள்ள எருசலேம் பட்டணத்துக்குப் போனார். அங்கே ஒன்றுக்கு ம் உதவாத உடுப்பை உடுத்திக்கொண்டு கொத்தர்களுக்குக் கைவேலை செய்துகொண்டு வந்தார். ஆகிலும் இந்த வேலையை விசாரித்துக்கொண்டுவந்த எபிரோமென்னும் மேஸ்திரி சற்குணசாலியாயிருந்ததினாலே, வேலையாட்கள் நித்தினா போகும்போது, இரண்டு மூன்றுவிசை அவர்களைப் போய்ப் பார்ப்பான். தனாலேயே படுத்திருந்த இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய தலைக்கு நேரே பூமி துவக்கி வானமட்டும் ஓர் அக்கினித் தூண் எழும்புகிறதைக் கண்டு மிகவும் நிர்ப்பாக்கியமான அந்தஸ்திலும் வேலையிலுமிருக்கிற இவனிடத்திலே இந்தப் புதுமை எப்படி நடக்கிறதென்று யோசித்து வெகு ஆச்சரியப்பட்டான். இது காரியத்தை விசாரிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து அவரை வரவழைத்து நீர் ஆவான்று கேட்டான். அதற்கு அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் நாம் ஏழைப் பரதேசி, கூலி வேலை செய்து பிழைக்கிறவனென்றார். ஆகிலும் எப்பிரோமென்பவன் தேவ திருவுளத்தால் எவப்பட்டு நீர் ஆவான்று எனக்கு உண்மை சொல்ல வேண்டுமென்று வெகுவாய் அலட்டிக் கேட்டான். இதைக் கண்டு அந்த மகாத்துமா சொன்னதாவது : நான் உமக்குச் சொல்லப்போகிறதை என் ஆபுசகாலமட்டும் வேறொருவருக்கும் சொல்ல மாட்டேனென்றும் என் பேர் இன்னதென்று நீர் கேட்க மாட்டேனென்றும் எனக்கு வார்த்தைப்பாடு கொடுத்தால், உள்ள காரியத்தை உமக்குச் சொல்லுவேனென்றார். எபிரோமென்பவன் அதற்குச் சம்மதித்து வாக்குக் கொடுத்தான். அப்போது அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் நான் மேற்றிராணியார் ; உலக மகிமையையும் மேன்மையையும் விலக்குவதற்காக என் மேற்றிராசனத்தை விட்டு இரகசியமாய் இங்கே வந்தேனென்றார்.

அர்ச். கிளிமாக்கருளப்பட்டு
லேக்சாந்திரியாவென்னும் பட்ட
ஓர் சந்நியாச மடத்திலே சேர
அவனுடைய முகச்சாயலையும் ப
த மடத்துச் சிரோஷ்டர் கண்டு
ண்டும், ஆங்காரம் நிறைந்தவ
று நினைத்து இவனைத் தாழ்த்த
நாதருக்குப் பணி புரிய உனக்கு
சரிக்க வேண்டுமென்று சொன்ன
சந்தோஷம் ; கொல்லன் இரும்
ம் என்னைக் கொண்டு என்னென்
செய்துகொள்ளும் ; இதோ என்
னென்றான். அதற்குச் சிரோஷ்ட
நல்லது, நீ மடத்தின் கதவுக்கி
றவர்கள் போகிறவர்கள் எல்லா
விழுந்து மகா பாவியாகிய என
ளுக்கென்று சொல்ல வேண்டு
க் கீழ்ப்படிந்து இந்த முயற்சியை
கொண்டுவந்து மகா உத்தம தாழ்
ந்துகொண்டான். அதின்பின் அ
குக்குருப்பட்ட முதலாய்க் கொ
கள். ஆனால் அவன் அர்ச்சியசிஷ்ட
அநேகரையும் தனக்காகச் சிபாரி
லமெல்லாம் தான் இருந்தவிடத்தி
ரவு பெற்றுக்கொண்டான். தனக்கு
வ எவலால் அவன் அறிந்திருந்த
கொண்டதாகத் தோன்றுகிறது;
கு சர்வேசுவரன் அவனைத் தம்மிடத்
ன் உயிரோடிருக்கும் காலத்தில
மோகூத்துக்குப் போனபின் சர்
கூத்துக்குச் சிக்கிரமாய் அழைத்
வார்த்தைப்பாடு கொடுத்திருந்த
னையும் மோகூத்துக்கு அழைத்து
ச்சி முயற்சியினாலே அவனுக்கு வ

இதை யெல்லாம் கேட்டுப் பொருளும் அந்த நீச அலுவலைச் செய்து அவர் நல்லமனதோடு சிகித்துக் கையைப்போலே வளந்தரத்துக்குப் பத்திரம்.

தகத்தில் சொல்லியிருக்கிற சங்கதி ரோருவர் சகலரும் தம்மைச் சங்கிட்டு ஒருவரும் அறிபாத தூரதேச வங்குப் போனர். அங்கே ஒன்றுக்கு அண்டு கொத்தர்களுக்குக் கைவேலை இந்த வேலையை விசாரித்துக்கொண்டு சற்குணசாலையிருந்ததினாலே, பாது, இரண்டு மூன்றுவிசை அவர் இலே படுத்திருந்த இந்த அச்சியசினதுவக்கி வானமட்டும் ஓர் அக்கினி மிகவும் நிர்ப்பாக்கியமான அந்தஸ்திலே இந்தப் புதுமை எப்படி நடத்தியப்பட்டான். இது காரியத்தை அவரை வரவழைத்து நீர் ஆவன செய்யசெய்தவர் நாம் ஏழைப் பரதேவனென்றார். ஆகிலும் எப்போதென்பது நீர் ஆவன என்று எனக்கு உண்மையாய் அலட்டிக் கேட்டான். இதை உதவது : நான் உமக்குச் சொல்ல வேறொருவருக்கும் சொல்ல மாட்டென்று நீர் கேட்க மாட்டேனென்பதால், உள்ள காரியத்தை உமக்குமேன்பவன் அதற்குச் சம்மதித்து அந்த அச்சியசெய்தவர் நான் மேலும் மேன்மையையும் விலக்குவதற்கு இரகசியமாய் இங்கே வந்தேனெ

அர்ச்சு. கிளிமாக்கருளப்பர் வெளிப்படுத்தின சங்கதியாவது : அலேக்சாந்திரியாவென்னும் பட்டணத்திலுள்ள வம்மிஷபதி பொருவன் ஓர் சந்நியாச மடத்திலே சேர வேணுமென்று கேட்டுக்கொண்டான். அவனுடைய முகச்சாயலையும் மற்ற வெளி அடையாளங்களையும் அந்த மடத்துச் சிரோஷ்டர் கண்டு இவன் சிலாக்கியக்காரனாய் இருக்க வேண்டும், ஆங்காரம் நிறைந்தவனாய் இருக்கிறதாகத் தோன்றுகிறதென்று நினைத்து இவனைத் தாழ்த்த வேணுமென்று தீர்மானித்து இயேசு நாதருக்குப் பணி புரிய உனக்கு மனசுண்டானால், நீழ்ப்படிதலை அது சரிக்க வேணுமென்று சொன்னார். சுவாமீ, இது எனக்கு தீரட்டைச் சந்தோஷம்; கொல்லன் இரும்பை வளைத்து நீட்டுகிறதென்பதே, நீரும் என்னைக் கொண்டு என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அதுவெல்லாம் செய்துகொள்ளும்; இதோ என்னை உமது கையில் ஒப்படைக்கிறெனென்றார். அதற்குச் சிரோஷ்டர் சொன்னதாவது : அப்படியானால் நல்லது, நீ மடத்தின் கதவுக்கிட்ட இருந்துகொண்டு அதிலே வருகிறவர்கள் போகிறவர்கள் எல்லாருடைய காலிலே தீர்க்கதண்டமாய் விழுந்து மகா பாவியாகிய எனக்காகச் சர்வேசரனை வேண்டிக்கொள்ளுங்களென்று சொல்ல வேணுமென்றார். அவன் இதற்கு உத்தமமாய் கீழ்ப்படிந்து இந்த முயற்சியை ஏழு வருஷம் வரைக்கும் செய்து கொண்டுவந்து மகா உத்தம தாழ்ச்சியென்னும் புண்ணியத்தை அடைந்துகொண்டான், அதின்பின் அவனை மடத்திலே சேர்த்து அவனுக்குக் குருப்பட்ட முதலாய்க் கொடுக்க வேணுமென்று தீர்மானித்தார்கள். ஆனால் அவன் அச்சியசெய்த கிளிமாக்கருளப்பனாயும் வேறே அநேகரையும் தனக்காகச் சிபாரிசு பண்ணச் சொல்லித் தன் ஆயுசுகாலமெல்லாம் தான் இருந்தவிடத்திலேதானே இருக்கும்படியாய் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டான், தனக்குச் சாவுசமீபித்திருக்கிறதென்று தேவ எவலால் அவன் அறிந்திருந்ததினாலே, இப்படி உத்தரவு கேட்டுக் கொண்டதாகத் தோன்றுகிறது; ஏனென்றால் பத்து நாளைக்குப் பிறகு சர்வேசரன் அவனைத் தம்மிடத்தில் அழைத்துக்கொண்டார். அவன் உயிரோடிருக்குங் காலத்தில் வாசல் காப்பவனை நோக்கி, நான் மோகஷத்துக்குப் போனபின் சர்வேசரனை மன்றாடி உன்னையும் மோகஷத்துக்குச் சீக்கிரமாய் அழைத்துக்கொள்ளவேண்டு என்று அவனுக்கு வார்த்தைப்பாடி கொடுத்திருந்த பிரகாரம் ஏழு நாளைக்குப்பின் அவனையும் மோகஷத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டான். இடைவிடாத தாழ்ச்சி முயற்சியினாலே அவனுக்கு வந்த சம்பாவனை இதுவே. இந்தத்

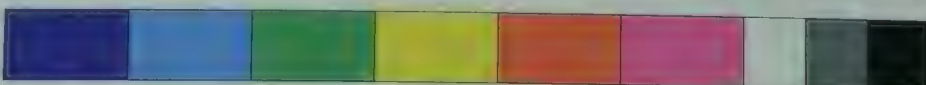
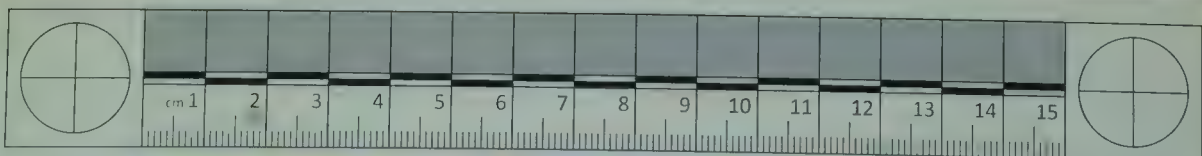
தாழ்ச்சி முயற்சியைக் கொண்டு அவன் உத்தம தாழ்ச்சியுள்ளவனுப் போனான். நீ அந்த முயற்சியைச் செய்யுந் தருணத்தில் உன் நினைவில் ஒடுகிறதென்னவென்று அர்ச், கிளிமாக்கருளப்பர் ஒருவிசை அவனிடத்தில் கேட்டதற்கு அவன் சொன்ன மறுமொழியாவது: சந்நியாசிகளோடு புழங்குவதற்கும் அவர்களைப் பார்ப்பதற்கும் நான் அபோக்கியனென்றும் அவர்களை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதற்கு நான் அபாத்திரவானென்றும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்றான்.

வனவாசிகள் சரித்திரத்தில் அருளப்பொன்னும் மடாதிபதி வெளிப்படுத்தின வர்த்தமானமாவது: ஞான சாஸ்திரியொருவன் சூற்றஞ் செய்த தன் சீஷனை நோக்கி ஒருநாள் சொன்னதாவது: மூன்று வருஷம் வரைக்கும் சகலரும் உனக்குச் சொல்லுகிற நிறைவு அவமானங்களை நீ பொறுமையோடு சகித்துக்கொள்ளாவிட்டால், உன் சூற்றந்தைப் பொறுக்க மாட்டேனென்றான். சீஷன் அதற்குச் சம்மதித்து மூன்று வருஷம் கடந்தபின், எனக்குப் பொறுதி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டான். அப்போது அந்த ஞான சாஸ்திரி சொன்னதாவது: இன்னம் மூன்று வருஷம் வரைக்கும் மற்றவர்கள் உன்னை நிறைவு அவமானப் படுத்தும்படியாய் அவர்களுக்கு நீ பணம் கொடுக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் உன் சூற்றந்தைப் பொறுக்க மாட்டேனென்றான். சீஷன் இதற்கும் சம்மதித்துப்பணம் கொடுத்துக்கொண்டுவந்தான். அதின்பின் அந்த ஞான சாஸ்திரி சொன்னதாவது: நல்லது, உனக்குப் பொறுதி கொடுக்கிறேன்; இப்போது நீ அத்தேன் பட்டணத்துக்குப் போய் ஞானத்தைப் படிக்கலாமென்றான். அப்படியே அவன் அங்கே போய் ஓர் ஞான சாஸ்திரியிடத்தில் அமர்ந்தான். அந்த ஞான சாஸ்திரியோ ஞானத்தைப் படிக்க வருகிறவர்களுடைய பொறுமையைச் சோதிப்பதற்காக அவர்களுக்கு நிறைவு அவமானத்துக்குரிய வார்த்தை சொல்லுகிறது வழக்கம். இதைக் கேட்டு அந்தச் சீஷன் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான். என்ன! உன்னை நிர்த்திக்கிறேன், நீ அதைக் கேட்டுச் சிரிக்கிறாயென்று அந்த ஞான சாஸ்திரி சொன்னான். அதற்கு அந்தச் சீஷன் சொன்னதாவது: மற்றவர்கள் எனக்கு நிறைவு சொல்லும்படியாய் மூன்று வருஷம் வரைக்கும் அவர்களுக்குப் பணம் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தேன்; இப்போது நீர் இலவசமாய் என்னை நிர்த்திக்கிறீர்; இதைக் கண்டு நான் சிரிக்க வேண்டாமோவென்றான். அதற்கு அந்த ஞான சாஸ்திரி நாம் இங்கே படித்துக்கொடுக்கிற ஞானத்தைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறதென்றான்.

வந்ததைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறதென்றான். பொறுமை ஞானந்த வர்த்தமானத்தினாலே அபிமானம் மடாதிபதி வசனத்தார்.

மப்பேயென்னும் சுவாமியா எழுதி வைத்திருக்கிற சங்கதிப் பாலையினேசென்னும் சுவாமியாரே துவா பட்டணத்துக்குப் பயணம் போட்டுத் தைத்த பழைய உடு அவர்களுக்கு எதிர்ப்பட்ட பட்டிலாகோலத்தைக் கண்டு அவர்கள் லி பண்ணினான். அர்ச், இஞ்ஞாநின்றுகொண்டிருந்தார். அப்பேயன் நடவாமல் நிற்கிறொன்றார். ன்னதாவது: இந்தப் பையன் பானேனென்று அவன் தம்மைப் பக்களைத்துப்போகிற வரைக்கும் கள் தங்களுக்குச் சங்கையும் மகிழ்கிறதைவிட இவர் தமக்கு வந்த ஷப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

அர்ச், பிராஞ்சீல்கு போர்வையாவது: அவர் ஒருநாள் புல்தமாயானம் செய்யும்போது, ஒன்றுக்கு ய்த் தங்கினார். அங்கே மிகவும் நெலே படுக்கிறதற்குக் கட்டிலில்லாமாத்திரமிருந்தது. புல்தமாந்தேத்தாப்பியருமாய்ஸ்லக்கட்டி வியாபாரமுமுதம் இருமுதம் துப்புக்கொரு போர்வியாவுடைய முகம் சுவவிசை காரித் துப்பினார். அகிலம்ஞ் சொல்லாமலும் முகத்தைத் திருநே புல்தமாந்தேயென்னும் சுவாமியார்

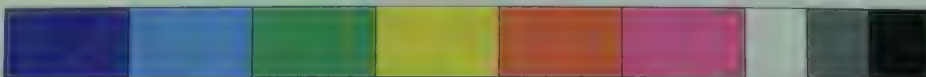
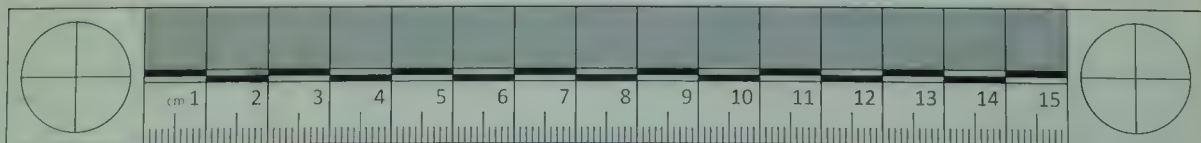
வத்தைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறதற்கு நீ தகுந்தவன்தான், உள்ளே வா வென்றான். பொறுமை ஞானத்துக்குக் கதவென்கிற சத்தியத்தை இந்த வர்த்தமானத்தினாலே அறிந்துகொள்ளலாமென்று அருளப்பொன்னும் மடாதிபதி வசனித்தார்.

மப்பேயென்னும் சுவாமியார் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிற சங்கதியாவது: ஒரு நாள் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் லேயினேசென்னும் சுவாமியாரோடு வேனிஸ் பட்டணத்திலிருந்து பாதுவா பட்டணத்துக்குப் பயணம் புறப்பட்டார். இவ்விருவரும் ஒட்டுப் போட்டுத் தைத்த பழைய உடுப்புப் போட்டிருந்ததினாலே, வழியிலே அவர்களுக்கு எதிர்ப்பட்ட பட்டிக்காட்டுப் பையனொருவன் இந்தக் காலாகோலத்தைக் கண்டு அவர்கள் கிட்ட வந்து பார்த்துச் சிரித்துக் கேலி பண்ணினான். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இதைக் கண்டு அகமகிழ்ந்து நிற்குகொண்டிருந்தார். அப்போது லேயினேசென்னும் சுவாமியார் ஏன் நடவாமல் நிற்கிறீர்கள். அதற்கு அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சொன்னதாவது: இந்தப் பையன் படுகிற சந்தோஷத்தைத்தான் கெடுப்பானேனென்று அவன் தம்மைப் பார்த்துப் பரியாசம் பண்ணிப் பண்ணிக் களைத்துப்போகிற வனாக்கும் அங்கே நிற்குகொண்டு சமுசாரவாசிகள் தங்களுக்குச் சங்கையும் மகிமையும் வரும்போது, சந்தோஷப்படுகிறதைவிட இவர் தமக்கு வந்த அவமானத்தைப்பற்றி அதிக சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

அர்ச். பிராஞ்சீல்கு போர்ஷியா சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிற தாவது: அவர் ஒரு நாள் புஸ்தமார்த்தே யென்னும் சுவாமியாரோடு பிரயாணம் செய்யும்போது, ஒன்றுக்கும் உதவாத ஓர் சத்திரத்திலே போய்த் தங்கினார். அங்கே மிகவும் நெருக்கமும் அசுத்தமுமான ஓரிடத்திலே படுக்கிறதற்குக் கட்டிலில்லாமல் இரண்டு சுறாணை வைக்கோல் மாத்திரமிருந்தது. புஸ்தமார்த்தேயென்னும் சுவாமியார் மிகவும் விருத்தாப்பிரமாய்ச்சலக்கட்டி விபாதிபுள்ளவருமாயிருந்ததினாலே, பிராமுமுகம் இருமுகமும் அப்புகிறதாயிருந்தார். அர்ச். பிராஞ்சீல்கு போர்ஷியாவுடைய முகம் சுவொன்று நினைத்து அதிலே அங்கே விசை காரித் துப்பினார். ஆகிலும் அர்ச்சிபசிஷ்டவர் அதுக்கு ஒன்று சொல்லாமலும் முகத்தைத் திருப்பாமலும் இருந்தார். விடிந்தவுடனே புஸ்தமார்த்தேயென்னும் சுவாமியார் தாம் அவர் முகத்தில் துப்பி

வன் உத்தம தாழ்ச்சியுள்ளவனாய்ப் சம்புந் தருணத்தில் உன் நினைவில் மாக்கருளப்பர் ஒருவிசை அவனிடம் மறுமொழியாவது: சந்நியாசிகளால் பாப்பதற்கும் நான் அபோக்கிய பாப்பதற்கு நான் அபாத்திரவா நெனென்றான்.

அருளப்பொன்னும் மடாதிபதி வெள்ளுரான சாஸ்திரியொருவன் குற்றஞ் செய்து நான் சொன்னதாவது: மூன்று குஞ்சுச் சொல்லுகிற நிந்தை அவமானிக்கொள்ளாவிட்டால், உன் குற்றத்தைச் சேஷன் அதற்குச் சம்மதித்து குஞ்சுப் பொறுதி கொடுக்க வேனுமென்பதாது அந்த ஞான சாஸ்திரி சொன்னதும் வனாக்கும் மற்றவர்கள் உன்னைப் பார்ப்பதற்கு நீ பணம் கொடுக்க உன் குற்றத்தைப் பொறுக்க மாட்டேன் சம்மதித்துப்பணம் கொடுத்துக்கொள்ளு என சொந்திரி சொன்னதாவது: இப்போது நீ அத்தேவன்தைப் படிக்கலாமென்றான். அப்படி சொந்திரியிடத்தில் அமர்ந்தான். அந்தைப் படிக்க வருகிறவர்களுடைய அபாயங்களுக்கு நிந்தை அவமானத்துவழக்கம். இதைக் கேட்டு அந்தச் சேஷன்! உன்னை நிந்திக்கிறேன், நீ இதை அந்த ஞான சாஸ்திரி சொன்னான். தாவது: மற்றவர்கள் எனக்கு நிந்தை செய்யும் வனாக்கும் அவர்களுக்குப் பணம் இப்போது நீ இலவசமாய் என்னைச் சிரிக்க வேண்டாமோவென்றான். அம்முகம் இங்கே படித்துக்கொடுக்கிற ஞான

த அறிந்து மிகவும் கஸ்தியும் வெட்சமும்பட்டு வெருவாய் அங்க லாபத்துக்கொண்டிருந்தார். இதின் நிமித்தம் அவர் எவ்வளவு கஸ்தி ப்பட்டாரோ அர்ச்சியசெய்தவர் அவ்வளவுக்குச் சந்தோஷப்பட்டு அ வரைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: சுவாமி, கஸ்திப்படாதேயும்; ஏ னென்றால் என்னைத் தவிர அந்த அறையிலே துப்புக்கிறதற்குத் தகுந் த இடம் வேறே ஒன்றுமில்லையென்றார்.

00000

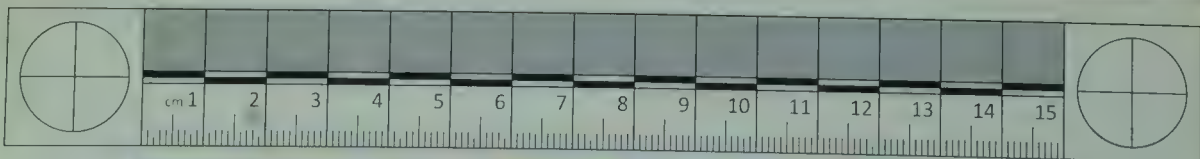
உரு-ம் அதிகாரம்.

00000

நமக்குள் வழங்கிவருகிற தாழ்ச்சி முயற்சியின்பேரில்.

சந்தியாசிகள் தனிவாசம்பண்ணுகிறதை விடக் கூடி வசிக்கிற து நல்லதென்று அர்ச். பசிலியார் வசனிட்தார். இதற்கு அவர் சொன் ன ஞாயமேதென்றால், தனிவாசம் பண்ணுகிற வனவாசிக்குப்பற்ப ல கனத்த ஆபத்து நேரிகிறதென்றிப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத் தைஅடைவதற்கு அவசரமான புண்ணிய முயற்சி செய்யச் சமயம் நேரிடாததினாலே, புண்ணியத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கான வழிபாடில் லாமம் போகும். ஏனென்றால் தனிவாசம் பண்ணுகிறவன் யாருக்கு முன்பாகத் தாழ்ச்சி முயற்சி செய்யலாம்? ஒருவரோடும் புழங்காதவ ன் பிறகினைக முயற்சி செய்கிறதெப்படி? தன் மனசுக்கு விரோதம் பண்ணக் கூடுமானவர்களைல்லாலாயும் விட்டுப் பிரிந்து தனியே இ ருக்கிறவன் எப்படிப் பொறுமை முயற்சி செய்யலாம்? மற்றவர்களோ டி கூடிச் சஞ்சாரம்பண்ணுகிற சந்தியாசிக்குச் சகல புண்ணிய முயற் சியும் செய்வதற்கான பற்பல சமயம் அடிக்கடி நேரிடுமென்கிறதின லே, அந்தப் புண்ணியங்களைச் சம்பாதிப்பதற்குத் தகுந்த வழிபாடுண் டி. மற்றவர்களுக்கு முன்பாகத் தன்னைத் தாழ்த்தித் தாழ்ச்சி முயற்சி செய்துகொள்ளலாம்; பிறகினைக முயற்சி செய்வதற்குப் புறத்தியார் அய்யுடுகூட இருக்கிறார்கள்; தன் சகோதரரோடு அவன் சஞ்சார ம் பண்ணுகிறதினாலே, பொறுமை முயற்சி செய்கிறதற்கு ஆயிரம் சம யம் அவனுக்கு வந்துவாய்க்கும். இன்னம் சகல புண்ணியங்களையும்

செய்கிறதற்கு அபூனுக்கான சந்தியாசிகளைச் சந்தியாசத்துக்கு தற்கான வெரு வழிபாடுகளை பள்ளிக்கூடத்தில் அவர்களை அவருக்கு மிகவும் நன்றியறிந் ல்லை; ஆனால் மற்றவர்களைவிட ண்டும்; ஏனென்றால் மற்றவர் ி கொடுத்தருளின பொது வழி யை அடைவதற்கு விசேஷ வு ஏனென்றால் நமது ஏற்பாட்டை யை விசேஷமாய்க் கற்பித்திருந் சரியாய் அதுசரித்தாலே போது னைவிராது. இவ்வண்ணமே ந த் திறந்து காண்பிக்கவேண்டும டே; இது மிகவும் பிரயோசன னைகளையும் நம்மிடத்திலுள்ள ய குற்றம் குறை நமதாத்துமத் லாததையும் சரியாய்ச் சிரேஷ் ன்று இந்த ஒழுங்கில் கற்பித்தி ல் சொல்லுமாப்போலே நம்மை ம் சொல்லிக் காட்டவேண்டுமெ த தாழ்ச்சி முயற்சிதானே; தா தவும். அன்றியும் ஞானத்தில் ம் சியும் வெட்கமும் நம்மிடத்தில த்துக்கு வெளியே நமது குற்றம் ம் அறிந்துகொண்டவர்கள் அந் த்தால், அதின்பேரில் நாம் சந் ண்டே; இதுவும் தாழ்ச்சியை வழிபாடாகும். இதிலே தாழ்ச்சி பொருட்டு இப்படிச் சந்தோஷ தல்லோ? இதை நாம் கவனிக ல் தாழ்ச்சி உண்டாவதற்காக யல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. டையவேனுமானால், உன் குற

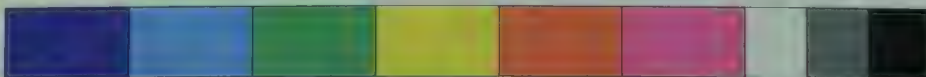
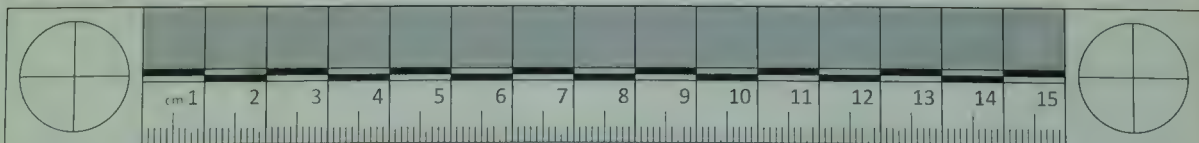
வெட்கமும்பட்டு வெகுவாய் அங்க
மீமித்தம் அவர் எவ்வளவு கஸ்தி
அவ்வளவுக்குச் சந்தோஷப்பட்டு அ
சுவாமி, கஸ்திப்படாதேயும்; ஏ
அறையிலே துப்புகிறதற்குத் தகுந்
றார்.

அதிகாரம்.

தாழ்ச்சி முயற்சியின்பேரில்.

பண்ணுகிறதை விடக் கூடி வசிக்கிற
வசவித்தார். இதற்கு அவர் சொன்
ம் பண்ணுகிற வனவாசிக்குப்பற்ப
புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்
புண்ணிய முயற்சி செய்யச் சமயம்
ச் சம்பாதிப்பதற்கான வழிபாடில்
விவாசம் பண்ணுகிறவன் யாருக்கு
பலாம்? ஒருவரோடும் புழங்காதவ
ரப்படி? தன் மனசுக்கு விரோதம்
னையும் விட்டுப் பிரிந்து தனியே இ
யுயற்சி செய்யலாம்? மற்றவர்களோ
ந்ரியாசிற்குச் சகல புண்ணிய முயற்
மயம் அடிக்கடி நேரிடுமென்கிறதின
பாதிப்பதற்குத் தகுந்த வழிபாடுண்
ன்னத தாழ்த்தித் தாழ்ச்சி முயற்சி
முயற்சி செய்வதற்குப் புறத்தியார்
ன் சகோதரரோடு அவன் சஞ்சார
முயற்சி செய்கிறதற்கு ஆயிரம் சம
இன்னம் சகல புண்ணியங்களையும்

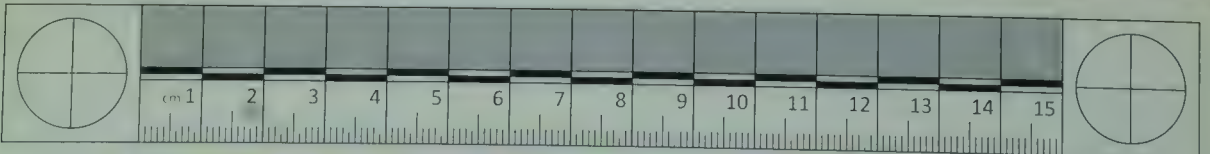
செய்கிறதற்கு அவ்னுக்கான சமயமுண்டு. ஆகையால் சர்வேசுவரன் ச
ந்ரியாசிகளைச் சந்தியாசத்துக்கு அழைத்துப் புண்ணியம் சம்பாதிப்ப
தற்கான வெகு வழிபாடுகளை அவர்களுக்குத் தந்து சாங்கோபாங்கப்
பள்ளிக்கூடத்தில் அவர்களை வைத்ததற்காகச் சகல சந்தியாசிகளும்
அவருக்கு மிகவும் நன்றியறிந்திருக்கவேண்டுமென்பதற்குச் சந்தேகமி
ல்லை; ஆனால் மற்றவர்களேவிட நாம் அவருக்கு நன்றியறிந்திருக்கவே
ண்டும்; ஏனென்றால் மற்றவர்கள் புண்ணியம் சம்பாதிப்பதற்கு அவ
ர் கொடுத்தருளின பொது வழிபாடுகளும்ன்றி முக்கியமாய்த் தாழ்ச்சி
யை அடைவதற்கு விசேஷ வழிபாடுகளையும் நமக்குத் தந்திருக்கிறார்.
ஏனென்றால் நமது ஏற்பாட்டாகமத்திலும் ஒழுங்குகளிலும் தாழ்ச்சி
யை விசேஷமாய்க் கற்பித்திருக்கிறதினாலே, நாம் அந்த ஒழுங்குகளைச்
சரியாய் அதுசரித்தாலே போதும்; தாழ்ச்சி முயற்சியிலே நமக்குக் கு
றைவிராது. இவ்வண்ணமே நமது கிரேஷ்டருக்கு நமதாத்தமத்தை
த் திறந்து காண்பிக்கவேண்டுமென்கிற முக்கியமான ஓர் ஒழுங்குண்
டே; இது மிகவும் பிரயோசனமான ஒழுங்கு, நமக்கு நேரிடும் சோத
னைகளையும் நம்மிடத்திலுள்ள ஆசாபாசம் கெட்டவழக்கம் நம்முடைய
ய குற்றங்குறை நமதாத்தமத்திலுள்ள ஞான வியாதி முதலியதெல்
லாத்லையும் சரியாய்ச் கிரேஷ்டருக்குச் சொல்லிக்காட்ட வேண்டுமெ
ன்று இந்த ஒழுங்கில் கற்பித்திருக்கிறதல்லோ? ஆனால் நாம் இனிமே
ல் சொல்லுமாப்போலே நம்மைத் தாழ்த்துகிறதற்காக இதைப்பெல்லா
ம் சொல்லிக் காட்டவேண்டுமென்று கற்பியாதிருந்தாலும், இது பெலத்
த தாழ்ச்சி முயற்சிதானே; தாழ்ச்சியை அடைவதற்கு இது மிகவும் உ
தவும். அன்றியும் ஞானத்தில் மிகவும் வர்த்தித்து விசேஷமாய்த் தாழ்ச்
சியும் வெட்கமும் நம்மிடத்தில் பிறக்கும்பொருட்டுப்பாவ சங்கீர்த்தன
த்துக்கு வெளியே நமது குற்றங்களையும் நம்மிடத்திலுள்ள குறைகளையு
ம் அறிந்துகொண்டவர்கள் அதெல்லாத்லையும் கிரேஷ்டருக்கு அறிவி
த்தால், அதின்பேரில் நாம் சந்தோஷப்படவேண்டுமென்று ஓர் ஒழுங்கு
ண்டே; இதுவும் தாழ்ச்சியை அடைவதற்கு மிகவும் பிரயோசனமான
வழிபாடாகும். இதிலே தாழ்ச்சியும் வெட்கமும் நம்மிடத்தில் பிறக்கும்
பொருட்டு இப்படிச் சந்தோஷப்பட வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிற
தல்லோ? இதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்; ஏனென்றால் நம்மிடத்தி
ல் தாழ்ச்சி உண்டாவதற்காக இந்த ஒழுங்கை ஏற்படுத்தியிருக்கிறதே
யல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. ஆகையால் நீ மெய்யான தாழ்ச்சியை அ
டையவேண்டுமானால், உன் குற்றங்களை பெல்லாம் மற்றவர்கள் கிரேஷ்ட

ட்டுக்குச் சொல்லிக் காட்டுகிறதினாலே, அகமகிழ்ந்து அக்களிப்பாய்; ஏற்கனவே மெய்யான தாழ்ச்சி உன்னிடத்திலிருந்தால், நீயே சிரேஷ்டரிடத்தில் உன் சூற்றங்களைச் சொல்லிக்காட்டி அதற்குத் தெண்டனையிட வேணுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுவாய்; உன் சூற்றங்களை நீயே முந்தமுந்த அறிந்துகொள்ளுகிறதினாலே, அதுகளை முந்தமுந்த நீயே வெளிப்படுத்த வேண்டும். இன்னம் இயேசு சபையிலே வேறொரு பெரிய தாழ்ச்சி முயற்சியுமுண்டு. அதென்னவென்றால், நமக்கு நிறையுண்டாகும்பொருட்டு எல்லாருக்குமுன்னே நமது சூற்றங்களை நாமே வெளிப்படுத்துகிற முயற்சி நம்மிடத்தில் வழங்கும். ஆனால் இந்த முயற்சி செய்யும்போது, மற்றவர்கள் நம்மை நிர்த்திக்க வேணுமென்கிற கருத்தோடு செய்ய வேணுமெயல்லாமல் நம்மைத் தாழ்ச்சியும் ஒறுத்தலுமுள்ளவர்களென்று எண்ணும்படியாய் இதைச் செய்யப்படாது; ஏனென்றால் அப்போது இது ஆங்கார முயற்சியேயல்லாமல் தாழ்ச்சி முயற்சியல்ல. இந்தக் கருத்தோடுதானே தனிபேயும் பொதுவிலேயும் நமக்குச் செய்கிற கண்டனை தண்டனையெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டு நமக்கு வருகிற தண்டனையெல்லாம் நல்லதென்று சந்தோஷப்பட்டு அப்போது நமக்குச் சொல்லுகிறதெல்லாம் மெய்யென்று சகலரும் ஒத்துக்கொள்ள வேணுமென்று ஆசைப்பட வேண்டும். கடைசியாய் நமக்குள் வழங்குகிற வெளித்தவ முயற்சிகளையெல்லாம் இந்தக் கருத்தோடுதானே செய்துகொண்டு வரவேண்டும். இவ்வண்ணமே நமது சகோதரருடைய காலமுத்தி செய்கிறதும் மேசைக்குக் கீழேயிருந்து அல்லது முழங்காற் படியிட்டுச் சாப்படுகிறதும் சாப்பாட்டறையின் கதவுக்கிட்ட சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்துகிடக்கிறதும் இது முதலிய வேறநேக முயற்சிகளைத் தகுந்த தாழ்ச்சி பற்றுதலோடு நாம் செய்துகொண்டு வந்தால், தாழ்ச்சியை அடைவதற்கும் அதைக் காப்பாற்றுவதற்கும் மிகவும் உதவியாயிருக்கும். ஆகையால் சாப்படுவதற்கு நீ தனையில் உட்காரும்போதும், மற்றவர்களுடைய கால முத்தமிடும்போதும், அவர்கள் உன்மேலே ஏறி நடக்கும்படியாய் அவர்களுக்கு முன்பாக நீ சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்துகிடக்கும்போதும், நீ நனைக்கவேண்டியதென்னவென்றால், நான் இவர்களோடு மேசையிலிருக்க அபாத்திரவானென்றும் இவர்கள் வைக்கிற கால் அடிசைய நான் முத்தமிட வேணுமென்றும் சகலரும் என்மேலே ஏறி நடப்பதற்கு நான் பாத்திரவானென்றும் எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். நீயே இப்படி எண்ணிக்கொள்ளுகிறதும்ல்லாமல் சகலரும் இப்படி மெய்யாகவே நிச்சயித்து

க்கொள்ள வேணுமென்று நீ ஆம் சொல்லிக் காட்டின அந்தல் வைத்து நனைத்துக்கொள்களை இப்படிச் செய்துகொண்ட ஆழ்ந்ததாழ்ச்சி உண்டாகாமலுனப்பற்றுதலில்லாமல் வெளினைச் செய்தால், இதிலே ஒருலல்லோ சரீர முயற்சியினாலே டாகுமென்று அர்ச். சின்னப்படை எதுக்காக ஏற்படுத்தியிருந்த ஆசையில்லாமற் செய்கிறதெய்தெயொழிய மற்றப்படியாய் நீ சாஷ்டாங்கமாய் ப்பேசினால், இவ்விரு நடக்கையிலே கள்ள ஞானமுன்னை இதைச் செய்தாயென்று நினை

நமது ஒழுங்கில் கற்பித்த இங்கே நாம் எடுத்துக் காட்டினால் இதைக் குறித்து நாம் ப்பேய் பரிசோதித்துத் தாழ்ச்சியை மைக்கும்படியாய் இதைத் தி என்னென்றால் தன் ஒழுங்குகளை யாகியுடைய ஞான வர்த்திப்புகியிருக்கின்றது. ஒழுங்குகளை அதுசரிப்பதற்காகத்தான் ப்பட வேண்டும். ஆகையால் ற்சிபையும் தாழ்ச்சி முயற்சியிலே செய்கிற வேறே முயற்சிகளவர்கள் மட்டிலும் இப்படிச் ப்பதற்கு அவசரமான தாழ்ச்சி அவசரமான முயற்சியென்று கிறீஸ்துவன் செய்யாவிட்டால்

லே, அகமகிழ்ந்து அக்களிப்பாய்;
 னிடத்திலிருந்தால், நீயே சிரேஷ்
 ள்லிக்காட்டி அதற்குத் தெண்ட
 ள்ளவாய்; உன் குற்றங்களை நீயே
 னிலே, அதுகளை முந்தமுந்த நீயே
 இயேசு சபையிலே வேறொரு பெ
 தன்னவென்றால், நமக்கு நீந்தையு
 முன்னே நமது குற்றங்களை நாமே
 த்தில் வழங்கும். ஆனால் இந்த மு
 நம்மை நீந்திக்க வேண்டுமென்கிற க
 மல் நம்மைத் தாழ்ச்சியும் ஒறுத்தலு
 யாய் இதைச் செய்யப்படாது; ஏ
 ரா முயற்சியேயல்லாமல் தாழ்ச்சி
 களே தனியேயும் பொதுவிலேயு
 ன்டனையெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டு
 ம் நல்லதென்று சந்தோஷப்பட்
 றதெல்லாம் மெய்ப்பென்று சகல
 று ஆசைப்பட வேண்டும். கடை
 தவ முயற்சிகளையெல்லாம் இந்தக்
 வரவேண்டும். இவ்வண்ணமே ந
 செய்கிறதும் மேசைக்குக் கீழேயி
 டிச் சாப்படுகிறதும் சாப்பாட்ட
 யாய் விழுந்துகிடக்கிறதும் இது மு
 ந்த தாழ்ச்சி பற்றுதலோடு நாம்
 யை அடைவதற்கும் அதைக் காப்
 ருக்கும். ஆகையால் சாப்படுவதற்
 மற்றவர்களுடைய காலை முத்தமிடு
 றி நடக்கும்படியாய் அவர்களுக்கு
 துதிக்கும்போதும், நீ நீனைக்கவே
 வர்களோடு மேசையிலிருந்து அபா
 ற கல் அடிபை நான் முத்தமிட
 லே ஏறி நடப்பதற்கு நான் பாத்தி
 வேண்டும். நீயே இப்படி எண்ணி
 இப்படி மெய்யாகவே நிச்சயித்து

க்கொள்ள வேண்டுமென்று நீ ஆசைப்பட்டுப் போன அதிகாரத்தில் நா
 ம் சொல்லிக் காட்டின அந்த வம்மிஷபதியைப்போலே இதை மனதி
 ல் வைத்து நீனைத்துக்கொள்ள வேண்டும். மேற்சொன்ன தவமுயற்சி
 களை இப்படிச் செய்துகொண்டு வந்தால், அதினாலே நமதிருதயத்தில்
 ஆழ்ந்ததாழ்ச்சி உண்டாகாமற் போகமாட்டாது. ஆனால் தகுந்த ம
 னப்பற்றுதலில்லாமல் வெளிச்சாடைக்கு மாத்திரம் இந்த முயற்சிக
 ளைச் செய்தால், இதினாலே ஒரு பிரயோசனமும் வரவழியாது. இதின
 லல்லோ சரீர முயற்சியினாலே சொற்பப் பிரயோசன மாத்திரமுண்
 டாகுமென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றினார். இந்த முயற்சிக
 ளை எதுக்காக ஏற்படுத்தியிருக்கிறதோ அதை அடையவேண்டுமென்கி
 ர ஆசையில்லாமற் செய்கிறது கட்டாயத்தினாலும் வழக்கத்தினாலும்
 செய்கிறதேயொழிய மற்றப்படியல்ல. ஆகையால் உன் சகோதரரு
 டைய காலைமுத்தி செய்தபின், அல்லது அவர்கள் உன்மேலே நடக்கு
 ம்படியாய் நீ சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்தபின், அவர்களுக்குக் கண்டிப்பா
 ய்ப் பேசினால், இவ்விரு நடக்கையும் எப்படி ஒத்திருக்கும்? உன் நடக்
 கையிலே கள்ள ஞானமுண்டென்று எண்ணுகிறதற்கும் நீ ஒப்புக்கா
 க இதைச் செய்தாயென்று நீனைக்கிறதற்கும் இடமுண்டல்லோ?

நமது ஒழுங்கில் கற்பித்திருக்கிற தாழ்ச்சி முயற்சிகளில் சிலதை
 இங்கே நாம் எடுத்துக் காட்டினோமாயிற்று, வெவ்வேறு சமயங்க
 ளில் இதைக் குறித்து நாம் பேசியிருந்தாலும், சகலரும் இதை நன்றா
 ய்ப் பரிசோதித்துத் தாழ்ச்சியை அநுசரிப்பதற்காகத் தெண்டித்து உ
 ளைக்கும்படியாய் இதைத் திரும்பி இங்கே எடுத்துக் காட்டினோம்;
 ஏனென்றால் தன் ஒழுங்குகளைச் சரியாய் அநுசரிப்பதிலே தான் சந்நி
 யாசியுடைய ஞான வர்த்திப்பும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கமும் அடங்
 கியிருக்கின்றது. ஒழுங்குகளில் கற்பித்திருக்கிற புண்ணிய முயற்சிக
 ளை அநுசரிப்பதற்காகத்தான் சந்நியாசி விசேஷ கவலையோடு பிரயாச
 ப்பட வேண்டும். ஆகையால் ஒழுங்கில் கண்டிருக்கிற ஒறுத்தல் முய
 ற்சியையும் தாழ்ச்சி முயற்சியையும் இவன் செய்யாவிட்டால், தன்னா
 லே செய்கிற வேறே முயற்சிகள் ஒன்றுக்கும் உதவாது. சகல கிறிஸ்து
 வர்கள் மட்டிலும் இப்படிச் சொல்லலாம். தேவ கற்பனையை அநுசரி
 ப்பதற்கு அவசரமான தாழ்ச்சி முயற்சியே சகல கிறிஸ்துவர்களுக்கும்
 அவசரமான முயற்சியென்று சொல்ல வேண்டும்; இதை யாதொரு
 கிறிஸ்துவன் செய்யாவிட்டால், மற்ற முயற்சிகளெல்லாம் வீணாயிரு

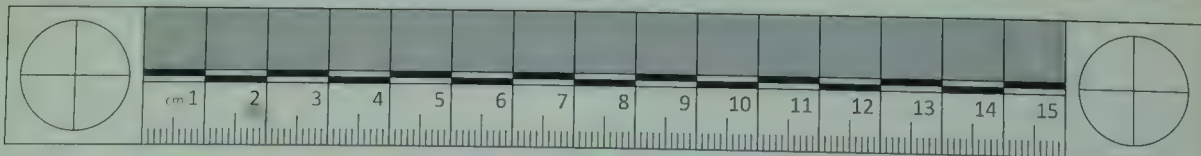
க்கும். இவ்வண்ணமே வெட்கத்துக்குரிய யாதொரு பாவத்தைப் பால சங்கீர்த்தனத்தில் சொல்லுவதற்கு அவசரமான தாழ்ச்சியில்லாமல் வெட்கத்தினாலேயும் ஆங்காரத்தினாலேயும் அதை மறைத்து இவ்வளவு கனமான காரியத்திலே தாழ்ச்சியில்லாமலிருந்தால், இதற்காக அவன் நித்திய தீர்வைக்குள்ளாவானென்றிருக்கையிலே, வேறெந்தத் தாழ்ச்சி முயற்சியும் செய்கிறதினாலே, அவனுக்கு வரும் இலாபமென்ன? சந்தியாசத்துக்குரிய சகல கடமைகளிலும் சந்தியாசியைக் குறித்து இப்படிச் சொல்லலாம். உன் ஒழுங்கில் சொல்லியிருக்கிறபிரகாரம் சிரோஷ்டருக்கு உன் ஆத்துமத்தைச் சரியாய்த் திறந்து காட்டப் போதுமான தாழ்ச்சி உன்னிடத்தில் இல்லாவிட்டால், அல்லது உன் குற்றங்களைத் திருத்துவதற்காக அதுகளை மற்றவர்கள் சிரோஷ்டரிடத்தில் சொல்லுகிறது உனக்குப் பொருந்தாதிருந்தால், அல்லது உனக்குச் செய்கிற கண்டிப்பையும் தபஸையும் நல்ல மனதோடே ஏற்றுக்கொள்ள நீ கஸ்திப்பட்டால், அல்லது தாழ்மையான அலுவலையும் சிரோஷ்டரிடமிருந்து சகல வேலையையும் செய்ய உனக்கு மனதில்லாதிருந்தால், உன்னிடத்தில் தாழ்ச்சி யெங்கே? சிரோஷ்டர் உன்னிடத்தில் கேட்கிற மனசமரிலே யெங்கே? இப்படிப்பட்ட சமயங்களில் தானே உன்னிடத்திலுள்ள தாழ்ச்சியும் மன சமரிலையும் விளங்க வேண்டும். இன்னம் ஒழுங்கில் கற்பித்திருக்கிற தாழ்ச்சி முயற்சிகளை நான் அநுசரித்துவருகிற விதமெப்படியென்று ஒவ்வொரு சந்தியாசியும் ஒவ்வொன்றாய் விசாரித்துப் பார்க்கட்டும். ஒவ்வொரு கிறிஸ்துவனும் தன் தன் அந்தஸ்துக்கும் அலுவலுக்கும் தகுந்த தாழ்ச்சி முயற்சிகளை எப்படி அநுசரித்துவருகிறேனென்று யோசிக்க வேண்டும்.

உகூ-ம் அதிகாரம்.

நமது பேரில் புகழ்ச்சியான காரியம் ஒன்றும் நாம் சொல்லப்படாதென்பதின் பேரில்.

அர்ச். பசிலியர், அர்ச். கிரோகோரியார், அர்ச். பெர்நாதுஸ் முதலிய ஞானசீவிய கிரந்தகர்த்தாக்கள் எல்லாரும் நமது பேரில் புகழ்

ச்சியான காரியம் ஒன்றையும்கூட யிருக்க வேண்டுமென்று பேசுவதன் முகனுக்குச் சொன்ன புகழ் வென்றால் ஆங்காரம் உன் விடாதேயென்றார். அர்ச். சிரோஷ்டருக்குப் பூடிப்பித்த போதகம் நன்மாதிரிகைக்காகவும் தேவையத்தில் தாம் அடைந்த மேற்களுக்கும் சொல்லிக் காட்டி உடலும் வரைக்கும் பரவசமாக வரங்களை அவர்களுக்குச் செயல்லாம் வெளிப்படுத்தாமலுன்னிடத்தில் காண்கிறதையும் மூலாக எண்ணதபடிக்கு வேண்டியவாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். சிரோஷ்டர் சொல்லுகிறதாவது: வேறுதவாக்கியம் எவ்வளவு நேரத்தையும்கூட நான் விடக்கூடாது. தைக்காரும் வீம்புபாராட்டக்கூடாது. தங்கனிடத்தில் ஆங்காரத்தினாலே உப்பிப்போக உண்டென்று பொய் சொல்லியவான தாழ்ச்சியுள்ளவன் மட்டும் தன்னிடத்தில் இல்லாததைக்கு உள்ளதை முதலாய் ஒரு பிரயாசப்படுவான். மேற்சொன்ன புண்ணியமுமுள்ளவர்களுவானது ஒன்றுஞ் சொல்லுகின்றென்றால் யாதொரு காரியமாதிரிகைக்கு உதவியாயிருந்தோடு சொன்னாலும், அதுததைச் சொல்லுகிறது எப்போதும்கூடத்திலிருந்தாலே போதும் செய்த நன்மையைச் சொல்

காபாங்க முயற்சி.

சூரிய யாதொரு பாவத்தைப் பாவ
அவசரமான தாழ்ச்சியில்லாமல்
லேயும் அதை மறைத்து இவ்வள
யில்லாமலிருந்தால், இதற்காக அ
ன்றிருக்கையிலே, வேறெந்த தா
அவனுக்கு வரும் இலாபமென்ன ?
களிலும் சந்தியாகியைக் குறித்து இ
கில் சொல்லியிருக்கிறபிரகாரம் சி
சரியாய்த் திறந்து காட்டப் போது
லாவிட்டால், அல்லது உன் குற்ற
னை மற்றவர்கள் சிரோஷ்டரிடத்தில்
த்தாதிருந்தால், அல்லது உனக்குச்
ம் நல்ல மனதோடே ஏற்றுக்கொள்
தாழ்மையான அலுவலையும் சிரோஷ்ட
உனக்கு மனதில்லாதிருந்தால், உ
ரோஷ்டர் உன்னிடத்தில் கேட்கிற ம
சமயங்களில் தானே உன்னிடத்தி
ம் விளங்க வேண்டும். இன்னம் ஒ
முயற்சிகளை நான் அதுசரித்துவரு
ரு சந்தியாகியும் ஒவ்வொன்றும், வி
ரு கிறீஸ்துவனும் தன் தன் அந்தஸ
தாழ்ச்சி முயற்சிகளை எப்படி அதுசரி
வண்டும்.

அதிகாரம்.

நான் காரியம் ஒன்றும் நாம்
தன்பதின் பேரில்.

கோரியார், அர்ச். பெர்நாதுஸ் முத
கள் எல்லாரும் நமது பேரில் புகழ்

உ-ம் காண்டம், கூ-ம் போதகம், உசு-ம் அதிகாரம். 337

ச்சியான காரியம் ஒன்றையும் நாம் சொல்லாமல் மகா எச்சரிக்கையா
யிருக்க வேண்டுமென்று போதித்திருக்கிறார்கள். தொபியாசென்பவர்
தன் மகனுக்குச் சொன்ன புத்தியும் இதற்கு ஒத்திருக்கும். அதென்ன
வென்றால் ஆங்காரம் உன் இருதயத்திலும் வாக்கிலும் ஆட்கொள்ள
விடாதேயென்றார். அர்ச். சின்னப்படும் தமது மாதிரிகையிலே நம
க்குப் படிப்பித்த போதகம் இதுவே; ஏனென்றால் விசுவாசிகளுடைய
நன்மாதிரிகைக்காகவும் தேவ தோத்திரத்துக்காகவும் அவசரமான சம
யத்தில் தாம் அடைந்த மேலான வரங்களில் சிலதுகளைக் கிறீஸ்துவர்
களுக்குச் சொல்லிக் காட்டினாலும், அவர் மோகத்தின் மூன்றாம் மண்
டலம் வளாக்கும் பரவசமாயேறினது முதலிய இன்னம் அதிக மேலா
ன வரங்களை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் காட்டலாம். ஆகிலும் அதை
யெல்லாம் வெளிப்படுத்தாமல் அவர் சொன்னதாவது : ஒருவர் என்
னிடத்தில் காண்கிறதையும் கேள்விப்படுகிறதையும்விட என்னை மே
லாக எண்ணாதபடிக்கு வேறொன்றுஞ் சொல்ல மாட்டேனென்றார். இ
வ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். பெர்நாதுஸ் பேரொலியாகக் கூப்பிட்டு
ச் சொல்லுகிறதாவது : வேறொன்றுஞ் சொல்ல மாட்டேனென்ற இந்
த வாக்கியம் எவ்வளவு நேற்றியான போதகம் ! ஆங்காரிகளும் அகந்
தைக்காரரும் வீம்பு பாராட்டுகிறவர்களும் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் இரு
க்கிறார்களோ ? தங்களிடத்திலுள்ளதை வீம்பாகச் சொல்லிக் காட்டி
ஆங்காரத்திலே உப்பிப்போவார்கள் ; தங்களிடத்தில் இல்லாததை
உண்டென்று பொய் சொல்லி மகிமை பாராட்டுவார்களென்றார். மே
ய்ப்பான தாழ்ச்சியுள்ளவன் மாத்திரம் தன் ஆத்துமத்தைக் காப்பாற்றி
த் தன்னிடத்தில் இல்லாததை உண்டென்று ஒருவரும் எண்ணாதபடி
க்கு உள்ளதை முதலாய் ஒருவரும் அறியாமல் மறைக்க எப்போதும்
பிரயாசப்படுவான். மேற்சொன்ன அர்ச்சியசுஷ்டவர் இது காரியத்தை
நுணுக்கமாய் விளக்கிக் காட்டி நாம் ஆழ்ந்த சாஸ்திரமும் அபூர்வமா
ன புண்ணியமுமுள்ளவர்களைன்று மற்றவர்கள் எண்ணுகிறதற்கு எ
துவானது ஒன்றுஞ் சொல்லப்படாதென்று அறிக்கையிட்டிருக்கிறார்.
ஏனென்றால் யாதொரு காரியம் மெய்யாயிருந்தாலும், பிரருடைய நன்
மாதிரிகைக்கு உதவியாயிருந்தாலும், அதை நீ எவ்வளவு நல்ல கருத்
தோடு சொன்னாலும், அது உனக்குப் புகழ்ச்சியாயிருக்குமானால், அ
தைச் சொல்லுகிறது எப்போதும் மோசத்துக்குரியது. அது உன்னி
டத்திலிருந்தாலே போதும் ; அதை வாய்விட்டுப் பேசப் படாது ; நீ
செய்த நன்மையைச் சொல்லிக் காட்டுகிறதிலே, அதின் பேறுபல

னே இழந்துபோகாதபடிக்கு இது காரியத்திலே மகர் எச்சரிக்கையாய் ருக்க வேண்டும்.

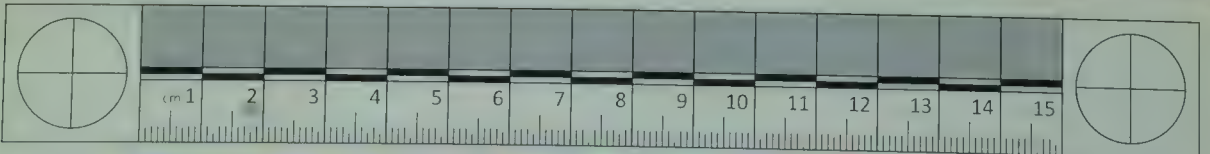
சந்நியாசி தனக்குத் தெரிந்ததையாகிலும் தனக்கு உலகத்திலிருந்த மகிமை பெருமையையென்கிலும் சொல்லிக் காட்டி விம்புபாராட்டப்படாதென்று அர்ச்சு. பொனவெந்தூர் வசனித்தார். சந்நியாசி தன் மேற்குல மகிமைபையும் தன் உறமுறையாருக்கு உலகத்திலுள்ள மேலான அந்தஸ்தையும்பற்றி மகிமை பாராட்டுகிறது எவ்வளவோ அயோக்கியமான காரியம்? ஏனென்றால் மேற்குலமும் மகிமை பெருமையும் காற்றும் புலகபுமேயல்லாமல் வேறென்ன? சந்நியாசியிடத்திலுள்ள மேற்குல மகிமை என்னத்துக்கு உதவுமென்று அறிய வேணுமோ? கேள் : ஆஸ்தியைப்போலே அதையும் பிறக்கணிக்கிறதற்கு உதவுமேயல்லாமல், வேறொன்றுக்கும் உதவாதென்று ஒரு மகாத்துமா வசனித்தார். புண்ணியமும் தாழ்ச்சியும் மாத்திரம் சந்நியாசியிடத்தில்தான் மதிக்கத்தக்க காரியம். உலோகத்திலே அவனுக்கு என்னென்ன இருந்தாலுஞ் சரி, என்னென்ன இல்லாதேபோலுஞ் சரி, அதுவெல்லாம் ஒன்றுக்கும் உதவாது; இதைக் கனமாயெண்ணித் தன்னை மேலாக மதிக்கிற சந்நியாசி ஞான நன்மைகளில் பேரில் அம்பப் பற்றுதலுள்ளவனென்றும் வீண் மகிமை நிறைந்த வெங்கனென்றும் தானே வெலியரங்கமாய்க் காட்டுகிறான். இவன் உலோகத்தைப் பிறக்கணித்து அதை மெய்யாகவே வெறுத்துவிடவில்லையென்று நன்றாய் வெளிப்படும். ஏனென்றால் ஞானத்தில் மறுபிறப்பாய்ப் பிறந்து சர்வேசுரனுடைய பிள்ளையாகப் பேறு பெற்றவன் தன் உற்றார் உறமுறையார்பேரில் பேசு வெட்கப்படுவானென்று அர்ச்சு. பசிலியார் வசனித்தார்.

தன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறது யாருக்கும் தகாத காரியம். தன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறவனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற புகழ்ச்சி இலச்சைக்கெட்ட பேச்சென்பது பூர்வீகர் துவக்கி மனுஷருக்குள் மிகவும் வழங்கிவருகிற சுலோபமாகும். வேறொருவனுடைய வாய் உன்னைப் புகழ வேணுமேயல்லாமல், உன் வாய் உன்னைப் புகழப்பட்டாதென்று ஞானியானவர் வசனித்தாரல்லோ? ஆனால் எவரும் தன்னைப் புகழக் கூடாதென்றிருக்கையிலே, தாழ்ச்சிக்குரிய அந்தஸ்திலிருக்கிற சந்நியாசி தன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறது எவ்வளவு இலச்சைக்கேடாகும்! இதினாலே தனக்கு மகிமை உண்டாகுமென்று எண்ணினாலும்,

அவமானம் உண்டாகுமென்று கருற்றத்தைத் திருத்திக்கொள்ளும். என் நீசத்தனத்தைக் கண்டுகேட்டில் சொல்லியிருக்கிற வாய் சிபார் சொல்லியிருக்கிறதாவது : யிருந்தாலும், எவ்வளவு கிற்ப்பாக்கிக் காரமில்லாமலும் ஒருவரையும்விடருந்தால், அவனிடத்திலுள்ள தாழ்ந்தானென்றார். இவனுடைய தாழ்மைக்குமுரியவளுக்கி இவனிடத்திலுள்ளையெல்லாம் நிவர்த்திபண்ணுபவன் குணகுணங்களிருந்தாலும், அருமேற்குல மகிமையும் அதிகாரமும்ந்தாலும், அவனுடைய ஆங்காரம்வளைப் பகைக்கும் பிறக்கணிப்புக்கு

அர்ச்சு. அர்ச்சேனியார் சரித்திரவர் தேயோதோசென்னும் இராயன் இராயர்களுமாயிருந்த அர்க்கு உபாத்தியாயாயிருந்திருந்தாலும், உலான அந்தஸ்தில் இருந்திருந்தாலும்த சாஸ்திரமிருந்தாலும், அவர் சந்நியான வார்த்தை யொன்றும் ஒருதிலுள்ள சாஸ்திரத்தை என்னளவில. தமக்கு ஒன்றும் தெரியாததுகொள்களோடு சஞ்சரித்துப் பேசிப் புரித்திலே ஞானத்தைக் கற்றுக் கலான தேவ சாஸ்திரத்தை அவர் அபாத்திரவானென்பார். அர்ச்சு. மிஷபதியாய் இருந்தாரென்று அவருக்கின்றது; ஆகிலும் அவர் எழுத்திலேயாகிலும் தமது உயர்குலயாகிலும் ஒரு வார்த்தையும் சொ

மதுபேரில் புகழ்ச்சியாய்ப்

அங்கோபாங்க முயற்சி.

தெ காரியத்திலே மகர் எச்சரிக்கையாய்

பித்தையாகிலும் தனக்கு உலகத்திலிரு
தவிரவும் சொல்லிக் காட்டி விடப்பாராட்
னவென்று வசனித்தார். சந்திரபாகி தன்
உறமுறையாருக்கு உலகத்திலுள்ள மே
கிமை பாராட்டுகிறது எவ்வளவோ அ
ன்றால் மெற்குலமும் மகிமை பெருமை
மாம் வேறென்ன? சந்திரபாகியிடத்திலு
னத்துக்கு உதவிமென்று அறிய வேணு
மலே அதையும் பிறக்கணிக்கிறதற்கு உ
றுக்கும் உதவாதென்று ஒரு மகாத்துமா
தாழ்ச்சியும் மாத்திரம் சந்திரபாகியிடத்தி
லாகத்திலே அவனுக்கு என்னென்ன இ
ல்லாதேபோனாலுஞ் சரி, அதவெல்
இதைக் கனமாயெண்ணித் தன்னை மே
நன்மைகளின் பேரில் அம்பப் பற்றுத
மை நிறைந்த வெங்கனென்றும் தானே
ன். இவன் உலோகத்தைப் பிறக்கணித்
த்துவிடவில்லையென்று நன்றாய் வெளிப்
ல் மறுபிறப்பாய்ப் பிறந்து சர்வேசுரனு
ற்றவன் தன் உற்றார் உறமுறையார்பே
ன்று அர்ச். பகலியார் வசனித்தார்.

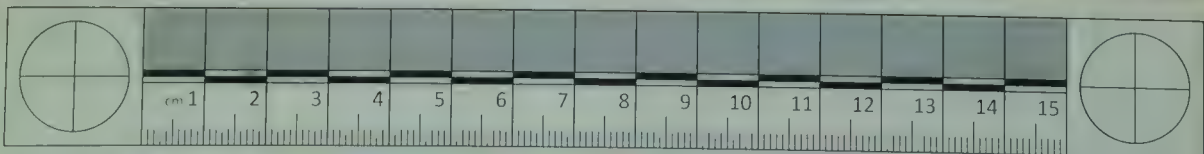
நுகிறதாயாருக்கும் தகாத காரியம். த
வனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற பு
சென்பது பூர்வீகத் துவக்கி மனுஷருக்கு
லாபமாகும். வேறொருவனுடைய வாய்
லாமல், உன் வாய் உன்னைப் புகழ்ப்படா
த்தாரல்லவோ? ஆனால் எவரும் தன்னை
யிலே, தாழ்ச்சிக்குரிய அந்தஸ்திலிருக்கி
துகொண்டுள்ளது எவ்வளவு இலச்சைச்
ந மகிமை உண்டாருமென்று எண்ணினு

உ-ம் காண்டம், கூ-ம் போதகம், உசு-ம் அதிகாரம். 339

லும், அவமானம் உண்டாருமென்பது நிச்சயமாயிருப்பதினாலே, இந்த
க் குற்றத்தைத் திருத்திக்கொள்ளுகிறதற்கு இந்த அவமானமே போ
தும். ஏன் நீசத்தனத்தைக் கண்டு என்னை இரட்சியுமென்று தேவ ச
ந்தேத்தில் சொல்லியிருக்கிற வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். அம்புரோ
சியார் சொல்லியிருக்கிறதாவது: ஒருவன் எவ்வளவு அற்ப மனுஷனா
யிருந்தாலும், எவ்வளவு கிரப்பாக்கியானாலும், அவன் சுத்தமாய் ஆந்
காரமில்லாமலும் ஒருவனாய்விடத் தன்னை மேலாக எண்ணுமலும் இ
ருந்தால், அவனிடத்திலுள்ள தாழ்ச்சியினாலே அவன் மகிமையுள்ளவ
ன்தானென்றார். இவனுடைய தாழ்ச்சி இவனைச்சினேகத்துக்கும் மகி
மைக்குமுரியவருக்கி இவனிடத்தில் இல்லாத மற்ற மற்றக் குணகுண
ங்கனையெல்லாம் நிவர்த்திபண்ணும். ஆங்காரியிடத்திலே என்னென்
ன குணகுணங்களுந்தாலும், அவனிடத்திலே எவ்வளவு ஆஸ்தியும்
மேற்குல மகிமையும் அதிகாரமும் சாமர்த்தியமும் சாஸ்திரமும் இரு
ந்தாலும், அவனுடைய ஆங்காரம் இதுவெல்லாததையும் கெடுத்து அ
வனைப் பகைக்கும் பிறக்கணிப்புக்கும் ஆளாக்கும்.

அர்ச். அர்ச்சேனியார் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறதாவது: அ
வர் தேபோதோசென்னும் இராயனுடைய மக்களுமாய் அவனுக்குப் பி
ன் இராயன்களுமாயிருந்த அர்க்காதியூஸ் ஒனோரியூசென்பவர்களுக்கு
உபாத்தியாயாயிருந்திருந்தாலும், உலோகத்திலே அவர் எவ்வளவு மே
லான அந்தஸ்தில் இருந்திருந்தாலும், அவரிடத்திலே எவ்வளவு ஆழ்ந்
த சாஸ்திரமிருந்தாலும், அவர் சந்திரபாகியானபின் தமதுபேரில் புகழ்ச்
சியான வார்த்தை யொன்றும் ஒருகாலும் சொன்னவரல்ல; தம்மிடத்
திலுள்ள சாஸ்திரத்தை எள்ளளவேனும் ஒருகாலும் காட்டினவருமல்
ல. தமக்கு ஒன்றும் தெரியாததுபோலே, தாழ்ச்சியாய் மற்றச் சந்திரபா
கிகளோடு சஞ்சரித்துப் பேசிப் புழங்கிக்கொண்டு வருவார்; அறிவின
ரிடத்திலே ஞானத்தைக் கற்றுக்கொள்ளப் போவார்; இவ்வளவு மே
லான தேவ சாஸ்திரத்தை அவர்களிடத்தில் படித்துக்கொள்ள நான்
அபாத்திரவானென்பார். அர்ச். எரோணிமூசும் மிகவும் உயர்ந்த வம்
மீஷபதியாய் இருந்தாரென்று அவருடைய சரித்திரத்தில் சொல்லியி
ருக்கின்றது; ஆகிலும் அவர் எழுதின அத்தனை புத்தகங்களில் ஒரிட
த்திலேயாகிலும் தமது உயர்குல மகிமையைக் குறித்துச் சாடையா
யாகிலும் ஒரு வார்த்தையும் சொன்னவரல்ல.

மதுபேரில் புகழ்ச்சியாய்ப் பேசாதபடிக்கு அர்ச். பொனவெந்

தூர் வெகு நேற்றியான ஓர் ஞாயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, உன்னிடத்தில் புகழ்ச்சிக்குரிய காரியம் ஏதாகிலும் உண்டானால், மற்றவர்கள் அதைக் கண்டுபிடியாமலிருக்கிறது கூடாத காரியமென்று அறிந்துகொள்ளக் கடவாய். நீ அதை வெளிக்குக் காட்டாதே போனால், அதின் நிமித்தம் மனுஷர் உன்னை அதிகமாய்ச் சினேகிப்பார்கள்; புகழ்ச்சிக்குரிய காரியம் உன்னிடத்தில் இருக்கிறதிலேயும் அதை நீ மறைக்கத் தேடுகிறதிலேயும் உனக்கு இரட்டிப்பான புகழ்ச்சி உண்டாகும். ஆனால் நீ அதை வெளிக்குக் காட்டினால், உன்னைக் கேலிபண்ணுவார்கள். ஆகையால் நீ அதை மறைக்கத் தேடுகிறதிலே, உனக்குப் புகழ்ச்சியும் மற்றவர்களுக்கு நன்மாதிரிகையுமுண்டாகும்; நீ அதை வெளிக்குக் காண்பித்தால், உனக்கு இகழ்ச்சியும் மற்றவர்களுக்குத் துர்மாதிரிகையும் வருமென்றார். புண்ணியம் பரிமள வர்க்கத்துக்கு ஒப்பாயிருக்கும், பரிமளத்தை எவ்வளவு மூடிவைப்பாயோ அவ்வளவுக்கு அதின் வாசனை குறையாமலிருக்கும்; ஆனால் அதைத் திறந்துவைத்தால், அதின் வாசனை பறந்தொழியும்.

அர்ச். கிகோரியார் வெளிப்படுத்தின வர்த்தமானாவது: எலையுத்தொன்னும் பரிசுத்த மடாதிபதியொருவர் ஓர்தடவை பயணஞ் செய்யும்போது, ஒரு கன்னியாஸ்திரிகள் மடத்திலே தங்கினார். அந்த மடத்திலே பசாசு பிடித்திருந்த ஓர் சிறு பையனிருந்தான். அவன் இருந்த அறையிலே அந்த மடாதிபதியை வைத்தார்கள். மறுநாள் காலமே அந்தப் பையனுக்கு இராத்திரி ஏதாகிலும் நடந்ததோவென்று கன்னியாஸ்திரிகள் அந்த மகாத்துமாவிடத்தில் கேட்டார்கள்; ஒன்றும் நடக்கவில்லையென்று அவர் சொன்னார். அப்போது அவனுக்கு நடக்கிற காரியத்தைச் சொல்லிக் காட்டி அவனைத் தம்மோடு அழைத்துக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்று அவரை மன்றாடினார்கள். அப்படியே அந்த மடாதிபதி அவனைக் கொஞ்ச காலம் தம்மிடத்தில் வைத்திருந்தாலும் பசாசு அவனை அண்டாததினாலே, அவர் கொஞ்சம் வீண் சந்தோஷப்பட்டு அதை வெளியில் காண்பிப்பதற்காக ஒரு நாள் தமது சந்நியாசிகளிடத்தில் அவர் சொன்னதாவது: தம்பிரமாரோ, அந்த அப்பிராணிக் கன்னியாஸ்திரிகளை ஏய்ப்பதற்காகத்தான் பசாசு இந்தச் சிறு பையனை அவர்கள் மடத்திலே உபாதித்தது; நம்முடைய மடத்துக்கு நாம் அவனைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்த பிறகு பசாசு அவன் கிட்டவரத் துணியவில்லையென்றார். இந்த வார்த்தைகளை அவர் சொல்லி

முடிந்த கண்ணீர் பசாசு சகலருடைய கொரோமாய் உபாதிக்கத் துவக்கினதாம். சொன்ன வீண் மகிமைக்கெடுகாரணமென்றெண்ணி வெகுவாய் உபய சந்நியாசிகள் அவருக்கு ஆறுதல் சிறுபையன் சொஸ்தமாகிறவரை வரும் வும் பட்டென்றார். ஆகையால் எழுந்தும் குணப்பட்டபிறகு மாத்ரீய், இதிலே யாதொருவன் தனக்குத் தமகாத்துமாவைப்போலே விளையாடாது சர்வேசுரனுக்கு எவ்வளவு அன்பு கொள்ளலாம்.

உ-ம்

செபத்தியானத்திலே இரண்ட

முயற்சி செய்கிறது எப்ப

இதற்கு முந்தின ஒரு அதிகாரம் உள்ள ஓர் பிரதான ஒழுங்கை என்னால், சமுசாரவாசிகள் உலோக லோடு தேடுகிறதுபோலே, இயேசு கிறிஸ்தவர்கள் உலக மகிமை முதலிய ஆவலோடு தேட வேண்டும். ஆகையால் எசுமான்னுக்கு ஒத்தவர்களாகும் யாதிருந்தாலும், நீந்தையவமான் இகழ்ச்சியும் தங்களுக்கு வர வேண்டியவர்கள் ஆசைப்பட வேண்டுமென்று இயேசு சபையில் பிரவேசிக்க வரு

ங்கோபாங்க முயற்சி.

யத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். அதா
ருரிய காரியம் ஏதாகிலும் உண்டான
பிடியாமலிருக்கிறது சுடாத காரியமெ
யம். நீ அதை வெளிக்குக் காட்டாதே
யவன் உன்னை அதிகமாய்ச் சினேகிப்பார்
உன்னிடத்தில் இருக்கிறதிலேயும் அ
லேயும் உனக்கு இரட்டிப்பான புகழ்ச்
க வெளிக்குக் காட்டினால், உன்னைக் கே
நீ அதை மறைக்கத் தேடுகிறதிலே,
களுக்கு நன்மாதிரிகையுமுண்டாகும்;
கால், உனக்கு இகழ்ச்சியும் மற்றவர்களு
ன்றார். புண்ணியம் பரிமள வர்க்கத்து
தை எவ்வளவு மூடிவைப்பாயோ அவ்
றயாமலிருக்கும்; ஆனால் அதைத் திறந்
பறந்தொழியும்.

ன்ப்படுத்தின வர்த்தமானமாவது: எ
டாதிபதியொருவர் ஓர்தடவை பயணஞ்
ஸ்திரிகள் மடத்திலே தங்கினார். அந்த
ஓர் சிறு பையனிருந்தான், அவன் இ
பெதியை வைத்தார்கள். மறுநாள் கால
த்திரி ஏதாகிலும் நடந்ததோவென்று க
தமாவிடத்தில் கேட்டார்கள்; ஒன்றும்
தான். அப்போது அவனுக்கு நடக்
ட்டி அவனைத் தம்மோடு அழைத்துக்
அவனை மன்றாடினார்கள். அப்படியே
ரஞ்ச காலம் தம்மிடத்தில் வைத்திருந்
ததிலே, அவர் கொஞ்சம் வீண் சந்
ல் காண்பிப்பதற்காக ஒரு நாள் தமது
ன்னதாவது; தம்பிமாரே, அந்த அ
யப்பதற்காகத்தான் பசாசு இந்தச்
லே உபாதித்தது; நம்முடைய மடத்
காண்வெந்த பிறகு பசாசு அவன் கிட்
இந்த வார்த்தைகளை அவர் சொல்லி

உ-ம் காண்டம், டு-ம் போதகம், உஎ-ம் அதிகாரம்.

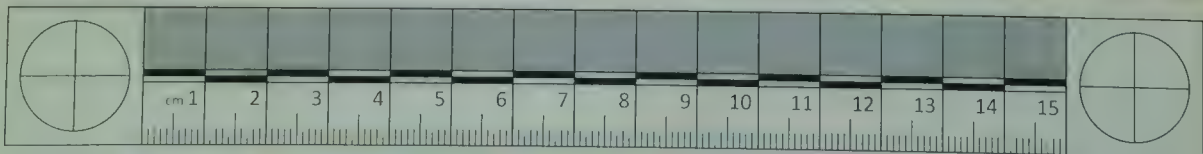
341

முடிந்த கஷண்மே பசாசு சகலருக்கு முன்பாக அந்தச் சிறு பையனைக்
கொரோமாய் உபாதிக்கத் துவக்கினது. உடனே அந்த மகாத்துமா
தாம் சொன்ன வீண் மகிமைக்கடுத்த அந்த வார்த்தைகளே இதற்குக்
காரண்மென்றெண்ணி வெருவாய் அழுதுகொண்டிருந்தார். அவருடை
ய சந்நியாகிகள் அவருக்கு ஆறுதல் வருவிக்கத் தேடுகையில், இந்தச்
சிறுபையன் சொஸ்தமாகிறவரைக்கும் ஒருவரும் சாப்படவும் குடிக்க
வும் பட்டாதென்றார். ஆகையால் எல்லாரும் செபத்திலிருந்து அவன்
முழுதும் ருணப்பட்டபிறகு மாத்திரம் செபத்தை விட்டு எழும்பினர்க
ள். இதிலே யாதொருவன் தனக்குப் புகழ்ச்சியான காரியத்தை இந்
த மகாத்துமாவைப்போலே விளையாட்டுக்காகச் சொன்னபோதிலும்,
அது சர்வேசரனுக்கு எவ்வளவு அருவருப்பாயிருக்கிறதென்று அறிந்
துகொள்ளலாம்.

உஎ-ம் அதிகாரம்.

செபத்தியானத்திலே இரண்டாம் அந்தஸ்துக்குரிய தாழ்ச்சி
முயற்சி செய்கிறது எப்படியென்று சொல்லுவது.

இதற்கு முந்தின ஒரு அதிகாரத்தில் நமது ஏற்பாட்டாகமத்தி
லுள்ள ஓர் பிரதான ஒழுங்கை எடுத்துக் காட்டினோம். அதென்னவெ
ன்றால், சமுசாரவாகிகள் உலோக மகிமை பெருமை கீர்த்தியை ஆவ
லோடு தேடுகிறதேபோலே, இயேசுநாதரை மெய்யாகவே கண்டுபாவி
க்கிறவர்கள் உலக மகிமை முதலியதுக்கெல்லாம் விரோதமானதை
ஆவலோடு தேட வேண்டும். ஆகையால் எவ்வளவாகிலும் தங்கள் திவ்
விய எசமானுக்கு ஒத்தவர்களாகும்பொருட்டுத் தாங்கள் சூற்றம் செய்
யாதிருந்தாலும், நீந்தையவமானம் பொய்ச் சாட்சி முதலிய சகலவித
இகழ்ச்சியும் தங்களுக்கு வர வேணுமென்று கஷணத்துக்கு கஷணம் இ
வர்கள் ஆசைப்பட வேணுமென்று சொல்லியிருக்கின்றது. அன்றியும்
இயேசு சபையில் பிரவேசிக்க வருகிறவர்கள் எல்லாரிடத்திலும் இப்ப

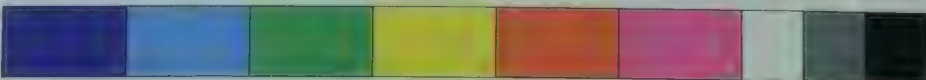
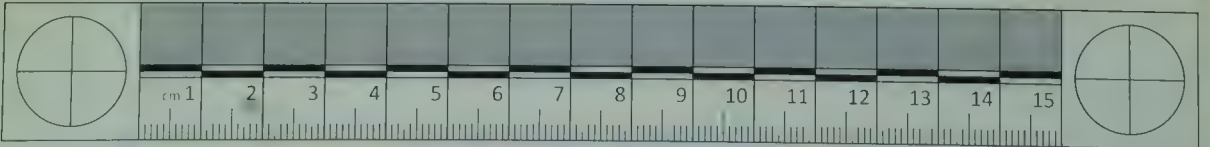

டிப்பட்ட ஆசை உண்டோவென்று துவக்கத்திலேயே கேட்க வேண்டுமென்று கற்பித்திருக்கின்றது. உலோக பற்றுதலைக் கட்டாயமாய் அறுத்துவிட்டுப் பாவமாகிற காயம் இன்னம் அவனிடத்தில் இரணுமாயிருக்கும்போதே, இவ்வளவு அபூருவமான புண்ணிய சாங்கோபாங்கம் அவனிடத்தில் உண்டோவென்று சோதிக்கிறது மிகவும் கடுமையாகத் தோன்றும். முழுதும் உலக பற்றுதல் அற்றவர்களும் உலகத்துக்கு மெய்யாகவே செத்தவர்களுமாத் திரம் நமது சபையில் இருக்க வேணுமென்று நமது ஏற்பாட்டாகமத்தில் கற்பித்திருக்கிறதிலே, இயேசு சபையாரிடத்தில் இருக்க வேண்டிய புண்ணிய சாங்கோபாங்கம் எவ்வளவென்று அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் மேற்சொன்ன ஒழுங்கில் கற்பித்திருக்கிறதே வெகு வருத்தமும் மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கடுத்ததுமாயிருக்கிறதிலே, மனுஷருக்குரிய பல்வினத்தினிமித்தம் யாதாமொருவனிடத்தில் மேற்சொன்ன ஆசை இல்லாதிருந்தால், அந்த ஆசை தன்னிடத்தில் உண்டாக வேணுமென்று அவனிடத்தில் மனசுண்டோவென்று கேட்க வேணுமென்று மேற்சொன்ன ஒழுங்கில் கற்பித்திருக்கின்றது. சமயம் நெரிமும்போது, சகலத்தையும் பொறுமையோடு சகித்துக்கொள்ள அவனுக்கு மனசிருந்தால், அவனைச் சபையில் சேர்த்துக்கொள்ளலாமென்று கற்பித்திருக்கின்றது. யாதொரு காரியத்தைக் கற்றுக்கொண்டு அதில் விர்த்தியடைய வேணுமென்கிற ஆசையைப் பார்க்க மேலான ஆபத்தம் எங்கேயாகிலுமுண்டோ? யாதொரு அலுவலைப் படித்தறிப வேணுமானால், அதின்பேரில் ஸ்திரமான ஆசைகொண்டு அக்கறையோடு அதிலே பழகுகிறதே போதும். சந்நியாசம் புண்ணிய சாங்கோபாங்கப் பள்ளிக்கூடமாகும். உன் கடமையைச் செய்துமுடிக்க வேணுமென்கிற கருத்தோடு நீ அதில் பிரவேசித்தால், தேவ கிருபையிலே அது அதுகூலப்படுமென்பது குன்றாத சத்தியமாமே.

நாம் இப்போது சொல்லிக் காட்டின தாழ்ச்சி முயற்சியிலும் இப்படி நடந்து அடிமேலடிவைத்து முன்னிடக் கடவோம். நித்தனைப் படுவதற்கு இன்னமும் உன்னிடத்தில் ஆசையில்லைபென்றும் அந்த ஆசை உனக்கு உண்டாக வேணுமென்று மனதாயிருக்கிறேனென்றும் சொல்லுகிறாயே; நல்லது, செபத்தியான நேரத்தில் தாழ்ச்சி முயற்சி செய்பதே துவக்கு; எக்காலத்திலும் உமது நீதி நியாயங்களை அபேட்சிக்க என் ஆத்தமம் ஆசித்ததென்று தாவீதென்னும் திர்க்கதரிசியைப்

போலே சர்வேசுரனை நோக்கி நீ ச்சியசிஷ்டவர்கள் நிந்தைப்பட வேண்டிருந்தார்களே; அவர்களுக்கும் சர்வேசுரா, அவர்களைப்போலே மான ஆசைப்படுகிறேனென்று நெடக்கிற பாதை நல்லது, நீ துவக்கையை அடைவதற்கு உன்னிடத்திலிருந்து செபத்தியானத்தில் நிலைசுரன் உன் இருதயத்தைப் பிரகாசிக்கும் நிலைமையாய் அவரை அலட்டினென்றால் இவ்வித ஆசை அவ்வெகு தாற்பரியமாய் உன் மன்றலல்லோ கர்த்தர் ஏழைகளுடைய வர்களுடைய இருதயப் பற்றுதலுசங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றதொரு கஸ்திப்பட்டு நீ கட்டிக்கொபசபன்ன வேணுமென்கிற ஆசைனக்குத் தந்தருளுவார். அவர் இவ்வுருடைய கினைகத்துக்காக நீ நிட்ட வேண்டும்; உன் பாவங்களுக்கு ண்டி வர வேண்டும். தாவீதரசனையியென்பவனை இராசாவுடைய உசொல்லும்போது, தாவீதரசன் யினாலே அவன், என்னை வையட்டுர் ஒருவேளை என் கஸ்தியைக் கன்னக்கு யாதொரு நன்மை செய்யாள் செய்கிற நிந்தையவமானத்தின் வேண்டிய ஆக்கினைக் குறையுமா

ஆனால் தேவ கினைகத்துக்கவும் நிந்தைப்பட வேணுமென்கிறனிடத்தில் எழும்பினால், எல்லாயென்னும் புண்ணியத்தை அடைபோதுதான் தாழ்ச்சியை உன் ஆ

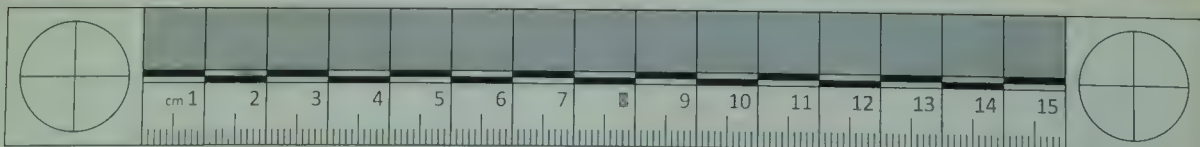

பன்று துவக்கத்திலேயே கேட்க வேண்டு
உலோக பற்றுதலைக் கட்டாயமாய் அ
பம் இன்னம் அவனிடத்தில் இரணமா
அபூருவமான புண்ணிய சாங்கோபாங்கம்
று சோதிக்கிறது மிகவும் கடுமையாக
க பற்றுதல் அற்றவர்களும் உலகத்துக்
மாத்திரம் நமது சபையில் இருக்க வே
கமத்தில் கற்பித்திருக்கிறதினாலே, இயே
வண்ணிய புண்ணிய சாங்கோபாங்கம் எ
லாம். ஆனால் மேற்சொன்ன ஒழுங்கில்
த்தமும் மேலான புண்ணிய சாங்கோபா
தினாலே, மனுஷருக்குரிய பவலீனத்தினி
தில் மேற்சொன்ன ஆசை இல்லாதிருந்
தில் உண்டாக வேண்டுமென்று அவனிட
கேட்க வேண்டுமென்று மேற்சொன்ன ஒ
சமயம் நேரிடும்போது, சகலத்தையு
கொள்ள அவனுக்கு மனசிருந்தால், அவ
ள்ளலாமென்று கற்பித்திருக்கின்றது.
வக்கொண்டு அதில் விர்த்தியடைய வே
க்க மேலான ஆபத்தம் எங்கேயாகிலுமு
படித்தறிப வேணுமானால், அதின்பே
அக்கறையோடு அதிலே பழகுகிறதே
சாங்கோபாங்கப் பள்ளிக்கூடமாகும்.
க்க வேண்டுமென்கிற கருத்தோடு நீ அ
பையினாலே அது அறுகலப்படுமென்

க் காட்டின தாழ்ச்சி முயற்சியிலும் இ
து முன்னிடக் கடவோம். நித்தனைப்
டத்தில் ஆசையிலேயென்றும் அந்த
மென்று மனதாயிருக்கிறேனென்றும்
பத்தியான நேரத்தில் தாழ்ச்சி முயற்
லும் உமது நீதி நியாயங்களை அபேட்
ன்று தாவிதென்னும் நிர்க்கதிசெய்யப்

போலே சர்வேசரீனை நோக்கி நீயுள் சொல்லு. ஓகோ! அத்தனை அர்
ச்சியசெஷ்டவர்கள் நிந்தைப்பட வேண்டுமென்று உருக்கமான ஆசைகொ
ண்டிருந்தார்களே; அவர்களுக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு தூரம்! ஆன
ல் சர்வேசரா, அவர்களைப்போலே நானும் ஆசைப்படுவதற்கு உருக்க
மான ஆசைப்படுகிறேனென்று சொல்லு. இப்படிச் சொன்னால், நீ ந
டக்கிற பாதை நல்லது, நீ துவக்கின காரியமும் நல்லது; இந்த ஆ
சையை அடைவதற்கு உன்னிடத்தில் நல்ல ஆபத்தமுண்டு. இதுகா
ரியத்தை செபத்தியானத்தில் நிலைபெறச் செய்துகொண்டு வா; சர்வே
சரன் உன் இருதயத்தைப் பிரகாசிக்க வேண்டுமென்று சில நாள் வரை
க்கும் நிலைமையாய் அவரை அலட்டிப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு வா;
ஏனென்றால் இவ்வித ஆசை அவருக்குப் பிரியமாயிருக்கிறதினாலே,
வெகு தாற்பரியமாய் உன் மன்றாட்டைக் கேட்டருளுவார். இதின
ல்லோ கர்த்தர் ஏழைகளுடைய ஆசையைக் கேட்டருளினார்; அ
வர்களுடைய இருதயப் பற்றுதலுக்குக்காது கொடுத்தாரென்று தேவ
சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. தமது சினேகத்துக்காக நீ யா
தொரு கஸ்திப்பட்டு நீ கட்டிக்கொண்ட அத்தனை பாவங்களுக்குத் த
பசுபண்ண வேண்டுமென்கிற ஆசையைச் சீக்கிரமாய்ச் சர்வேசரன் உ
னக்குத் தந்தருளுவார். அவர் இந்த ஆசையை உனக்குத் தந்தால், அ
வருடைய சினேகத்துக்காக நீ நிந்தைப்பட வேண்டுமென்று ஆசைப்ப
ட வேண்டும்; உன் பாவங்களுக்குப் பரிகாரமாகத் தபசுபண்ணிக்கொ
ண்டு வர வேண்டும். தாவிதரசனைத் திட்டிக் கொண்டுபோன செமே
யியென்பவனை இராசாவுடைய ஊழியர் தெண்டிக்க வேண்டுமென்று
சொல்லும்போது, தாவிதரசன் சொன்னதாவது: ஆண்டவர் கற்பனை
யினாலே அவன் என்னை வையட்டும், சுமமா விட்டுவிடுங்கள்; கர்த்த
ர் ஒருவேளை என் கஸ்தியைக் கண்டு இன்றைக்கு அந்த வசவுக்காக எ
னக்கு யாதொரு நன்மை செய்வாராக்குமென்றார். உனக்கு மற்றவர்க
ள் செய்கிற நிந்தையவமானத்தின் நிமித்தம் உன் பாவத்துக்காக வர
வேண்டிய ஆக்கினைக் குறையுமாக்கும்.

ஆனால் தேவ சினேகத்துக்காகவும் இயேசுநாதருக்கு ஒத்தவனாக
வும் நிந்தைப்பட வேண்டுமென்கிற ஆசை தேவ கிருபையினாலே உன்
னிடத்தில் எழும்பினால், எல்லாம் முடிந்துபோயிற்றென்றும் தாழ்ச்சி
யென்றும் புண்ணியத்தை அடைந்தாயிற்றென்றும் என்னுதே; அப்
போதுதான் தாழ்ச்சியை உன் ஆத்துமத்தில் ஊன்றி ஸ்திரப்படுத்தத்

துவக்க வேண்டும். ஆகையால் மேலெழுந்தவாரியாய் இப்படி ஆசை ப்படுகிறது பற்றாது; உன்னால் இயன்றமட்டும் நிலைமையோடு இந்த ஆசைமுயற்சி செய்து இந்த ஆசையைக் கிரிகையினுலே செய்துமுடிக்க முட்டும் வெறுகாலம் செபத்தியானத்தில் இந்த முயற்சி செய்துகொண்டு வர வேண்டும். இப்படிச் செய்துகொண்டு வந்தாலும், நினைதயவ மானம் நேரிடும்போது, அதைப் பொறுமையோடு சகித்துக்கொள்ளப் போதுமான பெலன் உன்விடத்தில் உண்டென்று தோன்றினாலும், தாழ்ச்சியின் கொடுமுடியில் ஏறுவதற்கு இன்னம் வெகு படியும் பழுவுமுண்டு. ஆகையால் முந்த முந்த உனக்கு நேரிடுகிற பற்பல தாழ்மையவமானங்களைப் பொறுமையோடு சகிக்கப் பழக வேண்டும். இதிலே பிரயாசப்படுகிறதற்குக் கிறிஸ்து காலம் செல்லும்; ஒருவேளை வெறுகாலமும் அவசரமாயிருக்கும். இதன்பின் நிலைமல் அப்புறம் போக வேண்டும். உலகவாழ்கள் ஆஸ்தியும் மகிமையும் வரும்போது, சந்தோஷப்படுகிற அம்மாத்திரம் உனக்கு நினைதயம் அவமானமும் நேரிடும் போது, நீ மெய்யாகவே சந்தோஷப்படப்பழகி ஆஸ்தி சம்பத்துகளின் பேரில் பிரியப்படுகிறதேபோலே, உமது கற்பனையை அறுசரிப்பதில் நான் பிரியப்பட்டேனென்று தானிதென்னும் தீர்க்கதரிசியோடு மெய்யாகவே சொல்ல வேண்டும். நாம் ஆசித்த காரியத்தை அணுகுநால், சந்தோஷப்படுகிறது வழக்கமல்லோ? நாம் அதை எவ்வளவு ஆவலோடு அபேட்சித்தோமோ அவ்வளவுக்கு அகமகிழ்ந்து அக்களிக்கிறதுமுறை. இதுவே ஒருங்கு; இதன்பேரில் உன் ஆத்துமத்தைச் சோதித்துப் பார். நினைப்படுகிறதற்கு உன்விடத்தில் மெய்யான ஆசை உண்டாவென்றும் நீ தாழ்ச்சியில் வந்திடுவாயென்றும் இதிலே ஆவிர்துகொள்ளலாம். மற்றப் புண்ணியங்களையும் இந்த ஒருங்கைக் கொண்டு சோதித்துப் பார்க்கிறது முறை.

ஆனால் செபத்தியானத்தின் வழியாய்த் தாழ்ச்சி இன்னம் நமது இருதயத்தில் ஸ்திரமாய்ப் பதிந்து நமக்கு அதிக பிரயோசனம் உண்டாகும்பொருட்டித் தினந்தோறும் நமக்கு வாக்கூடுமான தாழ்மைபவமானம் எதுவென்று தியானத்தில் சோதித்துப் பார்க்க வேண்டும். அதன்பின் அதை நமது கண்முன்பாக வைத்துக்கொண்டு தாழ்ச்சி முயற்சி செய்வதற்கு நம்மைத் தூண்டி ஏவி ஸ்திரமாய் அந்த முயற்சியைச் செய்து நம்மிடத்திலுண்டான அருவருப்பெல்லாந் தனையும் முழுதும அடக்கித் தாழ்ச்சியை அடையுமட்டும் இந்த முயற்சியில் நிலைக்கொ

ள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் இதிலு லிருந்து நீங்கும்; புண்ணியம் அதிலே ட்டு மென்மேலும் உத்தமமாகும். பெ தட்டான் செய்கிற வழிபாடு இதை வமையாகும். அதெப்படியென்றால், க்கினபின், அதிலே ஒரு மாற்றுப் பு னே போன் பொங்கி துரைத்துக்கொ போருள் வெந்து உருகினபின், அந் ப் போன் முன்னிருந்த அந்தஸ்தில் ரு மாற்றுப் புடப்பொருளை அதிலே ம்பிடுவதும், முதல்தடவையைப்போ காது. புடப்பொருள் வெந்து உருகி மர்ந்துப்போகும். மூன்றாம் விசையு மில் போடும்போது, கொஞ்சம் இடை சியாய் நாலாம் விசை புடப்பொ லே ஒன்றும் போடாததுபோலே இ போன் முழுதும் சுத்தமாக நகரகப் த அடையாளமாகும். செபத்தியான டியதிதுவே. யாதொரு ஒறுத்தலும் ம் நேரிட்டிருக்கிறதுபோலே தியான துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போது மும் உண்டானால், தியானத்தையும் கலக்கத்தையும் பயத்தையும் செயி வரைக்கும் அதன்பேரில் நிலைத்துப் பத்தியான நேரத்திலே பெலத்த னக்கு வருகிறதாக உருபிகரித்துக் கொங்கி எழும்பினால், இந்தப் பொ உண்டாகிற வரைக்கும் மேற்சொ னை செய்துகொண்டிரு. அதன்பின் த்தில் செய்துகொண்டுவா. உனக்கு த்தை நினைக்கும்போது, உன் மன னைச்சலுமில்லாமல் எந்தெந்த அடி மென்று நீ யோசித்தாலும், உன் ம ல், அப்போது நீ அந்த முயற்சியை

ள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் இதிலே துர்க்குணம் நமதிருதயத்தி
லிருந்து நீங்கும் ; புண்ணியம் அதிலே ஆழமாய் வேறுவறி ஸ்திரப்ப
ட்டு மேன்மேலும் உத்தமமாகும். பொன்னை நகாசப்படுத்துவதற்குத்
தட்டான் செய்கிற வழிபாடு இதை விளக்கிக் காட்டுவதற்கு நல்ல உ
வமையாகும். அதெப்படியென்றால், பொன்னை உலையில்போட்டு உரு
க்கினபின், அதிலே ஒரு மாற்றுப் புடப்பொருளைப் போடுவான் ; உட
னே பொன் பொங்கி நுரைத்துக்கொண்டு எழும்பும். ஆனால் புடப்
பொருள் வெந்து உருகினபின், அந்தப் பொங்குதல் அமர்ந்துபோய்
ப் பொன் முன்னிருந்த அந்தஸ்தில் வந்துசேரும். திரும்பியும் வேறொ
ரு மாற்றுப் புடப்பொருளை அதிலே போடவே, பொன் பொங்கி எழு
ம்பினாலும், முதல்தடவையைப்போலே அவ்வளவு வேகமாய்ப் பொங்
காது. புடப்பொருள் வெந்து உருகினபின், பொங்குதலும் மறுபடி அ
மர்ந்துபோகும். மூன்றாம் விசையும் ஒரு மாற்றுப் புடப்பொருளை அ
தில் போடும்போது, கொஞ்சம் இரைச்சல் மாத்திரம் உண்டாகும். க
டைசியாய் நாலாம் விசை புடப்பொருளை அதிலே போட்டால், அதி
லே ஒன்றும் போடாததுபோலே இரைச்சல் முதலாய் உண்டாகாது.
பொன் முழுதும் சுத்தமாகி நகாசப்பட்டதென்பதற்கு இதுவே தப்பா
த அடையாளமாகும். செபத்தியான நேரத்தில் நாமும் செய்யவேண்
டியதிதுவே, யாதொரு ஒறுத்தலும் அவமானமும்பட உனக்குச் சமய
ம் நேரிட்டிருக்கிறதோலே தியானநேரத்தில் ஸ்திரமாய் உருபிகரித்
துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போது உன்னிடத்திலே பயமும் கலக்க
மும் உண்டானால், தியானத்தையும் யோசனையையுங் கொண்டு அந்தக்
கலக்கத்தையும் பயத்தையும் செயித்து முழு அமரிக்கை உண்டாகிற
வரைக்கும் அதின்பேரில் நிலைத்துத் தியானித்துக்கொள். மறுநாள் செ
பத்தியான நேரத்திலே பெலத்த ஒறுத்தலும் மகா அவமானமும் உ
னக்கு வருகிறதாக உருபிகரித்துக்கொள். இதினிமித்தம் உன் மனம்
பொங்கி எழும்பினால், இந்தப் பொங்குதல் அமர்ந்து மன சமாதானம்
உண்டாகிற வரைக்கும் மேற்சொன்ன அவமானத்தின்பேரில் யோச
னை செய்துகொண்டிரு. அதின்பின் இப்படி அநேகவிசை தியானநேர
த்தில் செய்துகொண்டிவா. உனக்கு வரக்கூடுமான நிந்தை அவமான்
த்தை நினைக்கும்போது, உன் மனதிலே கலக்கமும் இருதயத்திலே இ
ரைச்சலுமில்லாமல் எந்தெந்த அவமானமும் நிந்தையும் உனக்கு வரு
மென்று நீ யோசித்தாலும், உன் மனம் கலங்காமல் அமைவாயிருந்தா
ல, அப்போது நீ அந்த முயற்சியை நிறுத்தலாம். தாழ்ச்சியாகிற தங்

கம் உன்னிடத்தில் சுத்தப்பட்டு நகாசானதென்றும் உத்தம தாழ்ச்சியை நீ அடைந்திருக்கிறாயென்றும் இது அடையாளமாகும்.

உஅ-ம் அதிகாரம்.

தாழ்ச்சியென்கிற புண்ணியத்தின்பேரில் தனி ஆத்துமசோதனை செய்கிறது எப்படியென்று சொல்லுவது.

நாம் ஏற்கனவே சொன்னதுபோலே, ஒரே பொருளின்பேரில் மாத்திரம் தனி ஆத்துமசோதனை செய்யவேண்டும்; ஏனென்றால் பல பொருளின்பேரில் ஒன்றாகத் தனி ஆத்துமசோதனை செய்கிறதைவிட ஒரே பொருளின்பேரில் செய்தால், இது அதிக பலபலனுள்ளதாகும். ஒரே பொருளின்பேரில் இந்த ஆத்தும சோதனை செய்கிறதினாலேதான் இதற்குத் தனி ஆத்தும சோதனையென்று பேராயிற்று. இது மகா பிரதான முயற்சி; இது எளிதாய் அநுகூலமாகும்பொருட்டுத் தனி ஆத்தும சோதனைக்குக் குறித்த துர்க்குணத்தையாகிலும் புண்ணியத்தையென்கிலும் பலபங்காகப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆகையால் ஆங்காரத்தை உன் ஆத்துமத்திலிருந்து வேர்ப்பிடுங்காய்ப் பிடுங்கி அதிலே தாழ்ச்சியை நிலைப்படுத்த வேண்டுமானால், இந்த அலுவலைப் பொதுவிலே செய்ய ஏற்படாதே; ஏனென்றால் ஆங்காரமும் தாழ்ச்சியும் வெகு விரிவான பொருள். ஒரு காரியத்திலும் நான் ஆங்காரப்பட மாட்டேன், சகலத்திலும் தாழ்ச்சியாயிருப்பேனென்று பொதுவிலே பிரதிக்கனை செய்தால், இது வெகு விரிவாயிருப்பதினாலே, இரண்டு மூன்று அலுவலை ஒன்றாகச் செய்ய ஏற்பட்டாற்போலாகும்; மீதமிஞ்சி உழைக்க ஏற்பட்டால், ஒன்றுஞ் செய்து முடிக்கமாட்டாய், ஆகையால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ச் செய்யத்துவக்கு. எது காரியத்திலே நீ முக்கியமாய் ஆங்காரித்துத் தாழ்ச்சிக் குறைவாயிருக்கிறது வழக்கமென்று யோசித்துப் பார். முந்தமுந்த இதைத் திருத்திக்கொள்; அப்புறம் இதைத் திருத்திக்கொண்டபின், வேறொன்றைத் திருத்திக்கொள்; அப்புறம் இன்னொரு காரியத்திலே ஆங்காரத்தை அடக்கிச் செயித்து

க்கொள். இப்படி நடந்தால், கொன் ஆத்துமத்திலிருந்து பிடுங்கினால் இவ்வளவு அவசரமான புன ஆத்தும சோதனை செய்யும்பொருளாக எடுத்துப் பொருளாக எடுத்துக் காட்டக் கடவோம்.

முந்தமுந்த நமக்குப் புகழ் விரிக்கிறது தனி ஆத்தும சோதனையென்றால் மேன்மைப்பட வேண்டுமென்று ஆழமாய் வேருன்றியிருக்கிறதை வாய் பேசுமென்கிறதினாலேதான் நாம் நினைபாமல் முதலாய்ம், உனக்கு முன்பாக யாதொரு வைத்துக்கொள்; அந்தக் காரியத்திலிருந்து அதினாலே உனக்கு மந்திரம் அந்த மகிமையெல்லாம் நீ எடுத்துக் காரியத்தை நானும் செய்தேன் நான்தானே காரணம்; என்னையுடாதென்பாய், நீ வாய் திறந்த மன அந்தக் காரியத்தை எவ்வளவு செருந்தால், வாயைப் பொத்திக்கொக்க மாட்டாய். இவ்விதமாகவே வையிட்டுப் புறப்படும்; அதைச் சில நமக்கு நினைவுண்டாகும். ஆத்தும சோதனை செய்து நமக்குப் மது வாயைவிட்டுப் புறப்படாதது நமக்குச் சபாவமான இந்தக் கலமாகும்.

இரண்டாவது, அர்ச். பரிசு: அருஸ்தீனும் அர்ச். பெர்நாதுல் தனி ஆத்துமசோதனை செய்யுள் நம்மை மெய்ச்சிக்கொண்டு

பாங்க முயற்சி.

சானதென்றும் உத்தம தாழ்ச்சி
அடையாளமாகும்.

திகாரம்.

பெரில் தனி ஆத்தமசோதனை
சொல்லுவது.

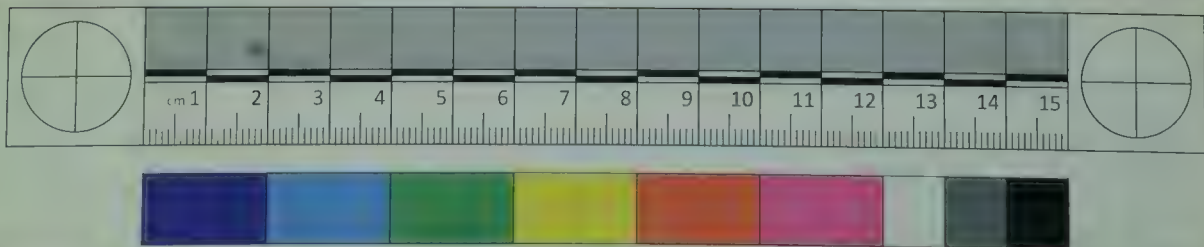
போலே, ஒரே பொருளின்பேரில்
சுய்யவேண்டும்; ஏனென்றால் பல
ஆத்தமசோதனை செய்கிறதைவிட
ஒரு அதிக பலபலனுள்ளதாகும்.
ஆதம சோதனை செய்கிறதிலேதா
ர்பென்று பேராயிற்று. இது மகா
அதுகூலமாகும்பொருட்டுத் தனி
க்குணத்தையாகிலும் புண்ணியத்
துக்கொள்ள வேண்டும். ஆகையா
பிடுந்து வேர்ப்பிடுங்காய்ப் பிடுங்கி
வேணுமானால், இந்த அலுவலைப்
பென்னால் ஆங்காரமும் தாழ்ச்சி
காரியத்திலும் நான் ஆங்காரப்பட
பாபிருப்பேனென்று பொதுவிலே
பிரிவாயிருப்பதினாலே, இரண்டு மூ
றப்பட்டாற்போலாகும்; மீதமிஞ்சி
புத்து முடிக்கமாட்டாய். ஆகையா
புத்துவக்கு. எது காரியத்திலே நீ
க்குணவாயிருக்கிறது வழக்கமே
இதைத் திருத்திக்கொள்; அப்பு
வேறென்றைத் திருத்திக்கொள்;
ஆங்காரத்தை அடக்கிச் செயித்து

உ-ம் காண்டம், ந-ம் போதகம், உ-அ-ம் அதிகாரம். 347

க்கொள். இப்படி நடந்தால், கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் ஆங்காரத்தை உ
ன் ஆத்துமத்திலிருந்து பிடுங்கி எறிந்து தாழ்ச்சியை அடைவாய். ஆ
னால் இவ்வளவு அவசரமான புண்ணியத்திலே அதிக எளிதாய் நாம்
ஆத்தம சோதனை செய்யும்பொருட்டுத் தனி ஆத்தம சோதனைக்கு
எதெனதுப் பொருளாக எடுத்துக்கொள்ளலாமென்று விசேஷித்துக்
காட்டக் கடவோம்.

முந்தமுந்த நமக்குப் புகழ்ச்சியான காரியம் ஒன்றும் சொல்லாம
லிருக்கிறது தனி ஆத்தம சோதனைக்கடுத்த முதற்பொருளாகும்; ஏ
னென்றால் மேன்மைப்பட வேணுமென்கிற ஆசை நமது இருதயத்தில்
வெறு ஆழமாய் வேரூன்றியிருக்கிறதினாலேயும் மனதில் நிறைந்திருக்கி
றதை வாய் பேசுமென்கிறதினாலேயும், நமக்குப் புகழ்ச்சியான காரியத்
தை நாம் நினையாமல் முதலாய் அநந்தமுறை சொல்லுகிறது வழக்க
ம். உனக்கு முன்பாக யாதொரு காரியத்தைப் பேசுகிறார்களென்று
வைத்துக்கொள்; அந்தக் காரியத்தை நீயும் கொஞ்சங் கூடமாடச்செ
ய்திருந்து அதினாலே உனக்கு மகிமை வருமென்று அறிந்திருந்தால்,
அந்த மகிமையெல்லாம் நீ எடுத்துக்கொள்ளப் பார்ப்பாய். ஆமா, அ
து காரியத்தை நானும் செய்தேன்; இது நன்றாய் நிறைவேறுகிறதற்கு
நான்தானே காரணம்; என்னையெல்லாம் அது கைகூடியிருக்கமாட்
டாதென்பாய். நீ வாய் திறந்த மாத்திரத்தில் நாம் நினைத்ததாவது : நீ
அந்தக் காரியத்தை எவ்வளவு செய்திருந்தாலும், அது கைகூடி வராதி
ருந்தால், வாயைப் பொத்திக்கொண்டு ஒரு வார்த்தையும் சொல்லியிரு
க்க மாட்டாய். இவ்விதமாகவே அநேக காரியம் பலமுறை நமது வா
யைவிட்டுப் புறப்படும்; அதைச் சொன்னபிறகு மாத்திரம், அதின்பே
ரில் நமக்கு நினைவுண்டாகும். ஆகையால் இது காரியத்தில் தனி ஆத்
தம சோதனை செய்து நமக்குப் புகழ்ச்சியான வார்த்தை ஒன்றும் ந
மது வாயைவிட்டுப் புறப்படாதபடிக்கு எந்நேரமும் கவனமுற்றிருந்
து நமக்குச் சபாவமான இந்தக் கெட்ட வழக்கத்தைச் செயிக்கிறது ந
மமாகும்.

இரண்டாவது, அர்ச். பசிலியாரும் அர்ச். எரோணிமுகும் அர்
ச். அகுஸ்தீனும் அர்ச். பெர்நாதுகும் சொல்லியிருக்கிற புத்தியின்பேரி
ல் தனி ஆத்தமசோதனை செய்யலாம். அதென்னவென்றால், மற்றவர்
கள் நம்மை மெய்ச்சிக்கொண்டு நம்மைப் புகழும்போது, அதின்பேரில்

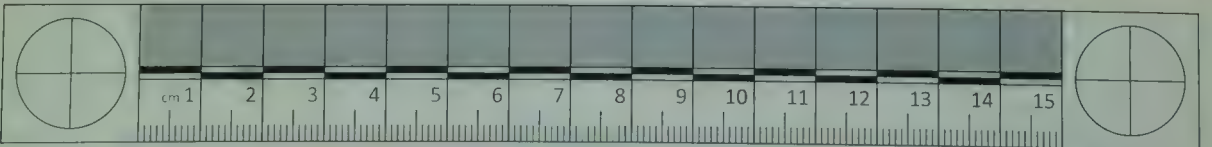

சந்தோஷப்படாதிருக்கிறது; ஏனென்றால் இதன்பேரில் சந்தோஷப் படுகிறது ஆபத்துக்குரிய காரியமாமே. அர்ச், அம்புரோசியார் சொல்லுமாப்போலே, பசாசு அவநம்பிக்கையைக் கொண்டு நம்மைக் கெடுக்கக் கூடாதேபோலும், ஆங்காரத்தையும் அகந்தையையும் கொண்டு நம்மைச் செயிக்கப் பிரயாசப்படும். தாழ்மையவமானத்தைக் கொண்டு நம்மைச் செய்கொள்ளக் கூடாதேபோலும், மகிமை புகழ்ச்சியைக் கொண்டு நம்மைக் கெடுப்பதற்காக நமக்கு மகிமையையும் புகழ்ச்சியையும் வருவிக்கும். அர்ச், பக்கோமியார் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதாவது: அவர் செபத்தியானம் பண்ண வேணுமானால், மடத்தைவிட்டு ஏகாந்தமான இடத்துக்குப் போகிறது வழக்கம். மடத்துக்கு அவர் திரும்பி வருகிறபோது, அந்தமுறை பசாசுகள் வெருகூட்டமாய்க் கூடி ஆவாரம்பண்ணிப்பெரிய இராசாவுக்கு முன்னே புடைசூழ்ந்துகொண்டு போகிறதுபோலே போகும். அதுகளுக்குள்ளே அநேகம் பேய்கள் கட்டியம் கூறித் தேவதாசர் வருகிறார், எட்டிப்போங்கள், எட்டிப்போங்கள், பராக்கு பராக்கென்று பெலத்த சத்தமாய்ச் சொல்லும். அவரை வீண் மகிமையாகி சோதனையில் விழத்தாட்டுவதற்காக இதெல்லாம் செய்கிறது வழக்கம். அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால், இந்த வீண் தந்திரத்தை அறிந்துகொண்டு சிரித்து அதுகளைக் கேலிபண்ணுவார். நீயும் நடக்க வேண்டிய விதமிதுவே. மற்றவர்கள் உன்னைப் புகழும்போதாகிலும், வீண் மகிமைக்கடுத்த நீனைவு உன்னிடத்தில் வரும்தோன்றென்று எண்ணிக்கொண்டு அதைக் கேலிபண்ணு. இப்படி நடந்தால், இந்தச் சோதனையைச் செய்கொள்ளுவாய்.

அர்ச். கிளிமாக்கருளப்பர் வெகு ஆச்சரியமான ஒரு சங்கதியை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், ஓர் தடவை பசாசு ஒரு வனவாசிக்கு வருவித்த கெட்ட நீனைவை வேறொரு வனவாசிக்கு வெளிப்படுத்தினது. இதற்கு முகாந்தரமேதென்றால், தன் இருதயத்தில் மறைந்திருந்த இந்த நீனைவை வேறொரு வனவாசி அறிந்து தனக்கு வெளிப்படுத்தினதைச் சோதனைப்பட்ட வனவாசி கண்டு இரகசியமான இந்த நீனைவை இவர் அறிந்துகொண்டதினாலே, இவர் தீர்க்கதரிசியென்றும் அர்ச்சியசிஷ்டவரென்றும் எண்ணி இவரைப் புகழவும் இவர் இந்தப் புகழ்ச்சியைக் கேட்டு வீண் மகிமை கொண்டு கெட்டுப்போகவும் பசாசு மேற்சொன்னபடி அந்தக் கெட்ட நீனைவை அவருக்கு

வெளிப்படுத்தினது. பசாசு ஆங்கா நமக்கு வருவிக்க இவ்வளவு அபூர்வம் கொண்டு வருகிறதினாலே, நாம் எவ்வளவு மோசத்துக்குரிய பொய்ச் சான்றிதழ். ஆகையால் நாம் மோகி வழுதல், குயில்கூவுகிற இன்பத்துக்கு வேண்டுமென்று அர்ச், எரோணிஷ்டருடைய புகழ்ச்சியாகிற இந்தப் பன்மான தேவாத்தியமாயிருப்பதில்லாம் இதுக்குச் சரிக்கட்டாது. ஆகவே வாத்தியம் நமது ஆத்துமத்திற்கு நாம் காதைப் பொத்திக்கொண்டால், கெட்டுப்போவோமென்ற மாக்கருளப்பர் சொல்லுமாப்போதுகொண்டால், நமது பாவத்தை போது மற்றவர்கள் சொல்லுகிறதென்று அறிந்துகொண்டு அதிகம் நம்மிடத்தில் பிறப்பதற்கு இதற்கு முகிறதைக் கேட்டுச் சந்தோஷத்தனையில் செய்யவேண்டிய இரகசியங்களுக்கு வருகிற புகழ்ச்சியைக் கேட்டுக் காரியமாம்; இலையும் மேற்பய்யலாம். ஆகையால் மற்றவர்களுக்கு உன்னிடத்தில் கஸ்தியாகிலும் அல்லது உன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளும் உன்னிடத்தில் பிறந்தால், சோதனைப் புத்தகத்தில் குறித்த

மூன்றாவது, மற்றவர்கள் நம்மாய் எண்ணும்படியாக ஒன்று உன் மூன்றாவது தனி ஆத்துமமே நாம் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும் அறிக்கையிட்டிருக்கிறார்கள் நம்கிரகைகளைப் பார்க்கும்

ரூல் இதன்பேரில் சந்தோஷப்
அர்ச். அம்புரோசியார் சொல்
யைக் கொண்டு நம்மைக் கெடுக்
ம அகந்தையைப் கொண்டு நம்
மைப்பவமானத்தைக் கொண்டு ந
னால், மகிமை புகழ்ச்சியைக் கொ
மகிமைப்பையும் புகழ்ச்சியையும்
த்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதா
வனுமானால், மடத்தையிட்டு எ
வழக்கம். மடத்துக்கு அவர் தி
சாசுகள் வெகு கட்டடமாய்க் கூடி
ரு முன்னே புடைசூழ்ந்துகொ
துகளுக்குள்ளே அநேகம் பேர்க
ரார், எட்டிப்போங்கள், எட்டிப்
பலத்த சத்தமாய்ச் சொல்லும்.
யையில் விழத்தாட்டுவதற்காக இ
சியசிஷ்டவரோவென்றால், இந்த
சிரித்து அதுகளைக் கேலிபண்
கமிதுவே. மற்றவர்கள் உன்னைப்
கடித்த நினைவு உன்னிடத்தில் வ
டி. பசாசு உனக்கும் கட்டியம் கூ
தைக் கேலிபண்ணு. இப்படி நட
கொள்ளுவாய்.

ஆச்சரியமான ஒரு சங்கதியை
வென்றால், ஓர் தடவை பசாசு
நினைவை வேறொரு வனவாசிரு
தரமேதென்றால், தன் இருதயத்
வெறொரு வனவாசி அறிந்து தனக்
பட்ட வனவாசி கண்டு இரகசிய
காண்டதினாலே, இவர் தீர்க்கதரி
எண்ணி இவரைப் புகழவும் இ
மகிமை கொண்டு கெட்டுப்போ
கக் கெட்ட நினைவை அவருக்கு

வெளிப்படுத்தினது. பசாசு ஆங்காரமும் வீண்மகிமையுமான நினைவை
நமக்கு வருவிக்க இவ்வளவு அபூர்வமான கபட தந்திரங்களை செய்து
கொண்டு வருகிறதினாலே, நாம் வீண் மகிமைக்கு இடம்கொடுக்கிறது
எவ்வளவு மோசத்துக்குரிய பொல்லாப்பென்று அறிந்துகொள்ளலா
ம். ஆகையால் நாம் மோகஷ வழியிலே தீவரித்து நடக்கவேண்டுமானால்,
சூயில்கூவுகிற இன்பத்துக்குக் காதைப் பொத்திக்கொண்டு நடக்க
வேண்டுமென்று அர்ச். எரோணிமுஸ் வசனித்தார்; ஏனென்றால் மனு
ஷருடைய புகழ்ச்சியாகிற இந்தப் பாட்டு நமது காதுக்கு மிகவும் இ
ன்பமான கீதவாத்தியமாயிருப்பதினாலே, சூயில்கூவுகிற இன்பமெல்
லாம் இதுக்குச் சரிக்கட்டாது. ஆனால் மனிதருடைய புகழ்ச்சியாகிற
கீத வாத்தியம் நமது ஆத்துமத்துக்கு நஞ்சாயிருக்கிறதினாலே, அதுக்
கு நாம் காதைப் பொத்திக்கொண்டு செவிடராக வேண்டும்; இல்லாவி
ட்டால், கெட்டுப்போவோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அர்ச். கினி
மாக்கருளப்பர் சொல்லுமாப்போலே, யாதாமொருவர் நம்மைப் புகழ்ந்
துகொண்டால், நமது பாவத்தை நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்
போது மற்றவர்கள் சொல்லுகிற புகழ்ச்சிக்கு நாம் அபரத்திரவான்க
ளென்று அறிந்துகொண்டு அதிக வெட்கமும் தாழ்ச்சியுமான எண்ண
ம் நம்மிடத்தில் பிறப்பதற்கு இது உதவும். ஆகையால் உன்னைப் புக
ழுகிறதைக் கேட்டுச் சந்தோஷப்படாதிருப்பதே நீ தனி ஆத்துமசோ
தனையில் செய்யவேண்டிய இரண்டாம் முயற்சியாகும். மற்றவர்களு
க்கு வருகிற புகழ்ச்சியைக் கேட்டுச் சந்தோஷப்படுகிறது மிகவும் நல்
ல காரியமாம்; இதையும் மேற்சொன்ன முயற்சியோடு சேர்த்துச் செ
ய்யலாம். ஆகையால் மற்றவர்களுக்குக் கிடைத்த புகழ்ச்சியைக் கேட்
டு உன்னிடத்தில் கஸ்தியாகிலும் காய்மகாரமென்கிலும் எழும்பினால்,
அல்லது உன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறதைக் கேட்டு வீண் சந்தோ
ஷம் உன்னிடத்தில் பிறந்தால், இதை ஒரு சூற்றமாகத் தனி ஆத்தும
சோதனைப் புத்தகத்தில் குறித்துக்கொள்.

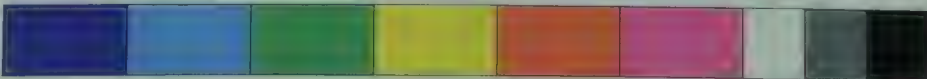
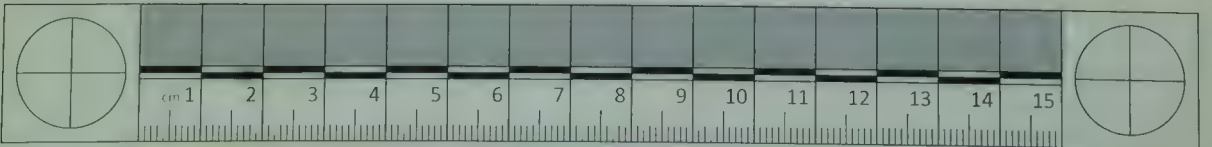
முன்றாவது, மற்றவர்கள் நமது கிரிகைகளைக் கண்டு நம்மைக் க
னமாய் எண்ணும்படியாக ஒன்றுஞ் செய்யாமலிருக்கிறது. இதன்பேரி
ல் முன்றாவது தனி ஆத்தும சோதனை செய்யலாம். இது காரியத்தி
லே நாம் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டுமென்று இயேசுநாதர் கூவிசே
ஷத்தில் அறிக்கையிட்டிருக்கிறார். 'அதெப்படியென்றால், மனிதர் உங்
கள் நற்கிரிகைகளைப் பார்க்கும்பொருட்டு அவர்களுக்கு முன்பாக அ

தைச் செய்யாமல் எச்சரிக்கையாயிருங்கள்; இல்லாவிட்டால், மோகத்தில்லிருக்கிற உங்கள் பிதாவிடத்தில் ஒரு சம்பாவனையும் பெற்றுக் கொள்ள மாட்டீர்களென்றார். இந்தத் தனி ஆத்தம சோதனை மிகவும் பிரயோசனமாயிருக்கும்; இதைப் பலபங்காகப் பிரித்துக்கொள்ளலாம். முந்தமுந்த முகத்தாட்சணியத்துக்காக ஒன்றும் செய்பாடிருக்கிறது; அதின்பின் சர்வேசுரனுக்காக மாத்திரம் சகலத்தையும் செய்கிறது; அப்புறம் சர்வேசுரனுடைய சமூகத்தில் இருந்தாற்போலேயும், மனுஷருக்கு ஊழியஞ்செய்யாமல் சர்வேசுரனுக்கு மாத்திரம் ஊழியஞ் செய்கிறதுபோலேயும், அதுகளை மிகவும் நன்றாய்ச் செய்துமுடிக்கிறது; கடைசியாய் நாம், நேர்மையான சுத்தக் கருத்தின்பேரில் பேசும்போது, சொன்னபிரகாரம் நமது கிரிகைகளையெல்லாம் உருக்கமான தேவ சினேகப் பற்றுதலோடு செய்துமுடித்து அதுகளை தேவ சினேகத்தினால் பிறந்த பிள்ளைகள்போலே யிருக்க வேண்டும்.

நான்காவது, நாம் யாதொரு குற்றஞ் செய்திருந்தால், அதுக்காகப் போக்குச் சொல்லாமலிருக்கிறது. இதன்பேரில் தனி ஆத்தம சோதனைசெய்கிறதும் வெகு பிரயோசனமாயிருக்கும்; ஏனென்றால் நாம் யாதொரு குற்றஞ் செய்தவுடனேயாகிலும், அதற்காக யாதொரு கண்டனை தண்டனை வரும்போதென்கிலும், போக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று ஆங்காரம் நம்மைத் தூண்டி ஏவும். நமது பாவத்துக்காகப் போக்குமேல் போக்குச் சேர்த்துச் சொல்லுவதற்கான வார்த்தைகளை நமக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கிறது ஆங்காரமாமே. மனிதனைப்போலே என்பாவத்தை மறைத்து என் அக்கிரமத்தை மனதில் ஒளித்துவைத்திருந்தாலென்று யோபென்பவர் வசனித்தார். இதில் மனிதனைப்போலே யென்கிற வார்த்தையை அர்ச். கிரெகோரியார் பற்றும்பற்றாய்ச் சீர்தூக்கிச் சொல்லுகிறதாவது: தன் பாவத்தை மறைத்துப் போக்குச்சொல்லுகிறது மனுஷருக்குரிய சுபாவம்; இதுவே மனுஷ சாதிக்ருரிய வழக்கம்; மனிதன் ஆதித்தகப்பனிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட தாயதியிதுவே. ஆதித்தகப்பன் பாவம் செய்தவுடனே பூலோகப் பரகதியிலுள்ள மரங்களுக்குள்ளே போய் ஒளிந்துகொண்டான், அவனுடைய கீழ்ப்படியாமைக்காகச் சர்வேசுரன் அவனைக் கடிந்துகொள்ளும்போது, அந்தக் குற்றத்தைத் தன் பெண்சாதிபேரிலே சுமத்தினான். இதிலுல்லோ நீர் எனக்குத் துணையாகக் கொடுத்த ஸ்திரி அந்த மரத்தின் கனியை எனக்குக் கொடுத்தாள்; நான் அதைத் தின்றேனென்

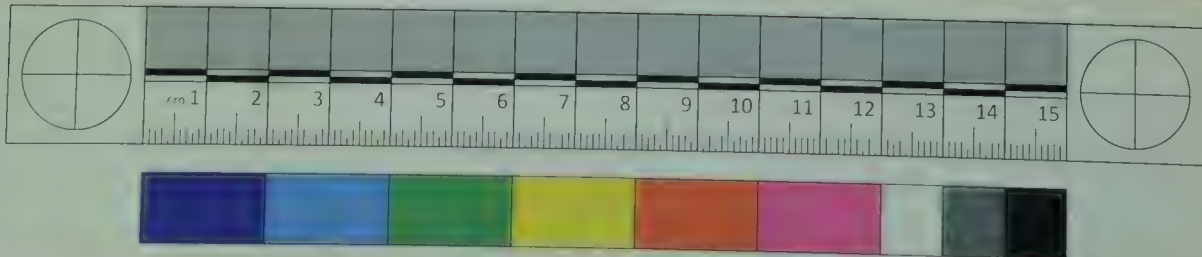
றான். அப்புறம் ஸ்திரி அந்தக் குற்றப்பாம்பு என்னை ஏய்த்துப்போட்டதெனென்றான். அர்ச். கிரெகோரியார் தங்கள் குற்றத்தை அங்கீகரித்துக் கொடுத்தபொருட்டுச் சர்வேசுரன் துக்கேட்டார். பாம்புக்குப் பொறுத்தலாததினாலேயல்லோ அதினிடத்தில் ஆகிலும் அவர்கள் தங்கள் பாவத்தைத் தாழ்த்தாமல் போக்குச் சொன்ன கனமாக்கிக்கொண்டார்கள்; ஏனென்திலே சர்வேசுரன்பேரிலேதானே தாகத் தோன்றுகிறது. இதிலுள்ள பெண்சாதி என்னைப் பாவத்துக்குத் துணையாக அலுவலுக்குத் துணையாகப் பாவம் வந்திருக்க மாட்டாதென்று டாக்கின பாம்பு என்னை ஏய்த்தது என்று. அதாவது, சர்வேசுரன் பாம்பை வையக்காவிட்டால், நான் பாவம் என்னும்போலாகும். இவ்விஷயத்திற்றதாவது: தாங்கள் சர்வேசுரனுக்கு எண்ணியிருந்தார்கள். அவருள்ளாகி அவருக்கு ஒத்தவர்களாகக் குற்றத்துக்கு அவரைப் பங்காளியாயாசப்பட்டார்கள்; தங்கள் குற்றமே, அதைக் கனத்த பாவமாக்கிக் கொண்டும் அவர்களுடைய பிள்ளைகள் குற்றத்துக்கு இவர்களும் பங்காளிகள் தோரு குற்றத்தின் நிமித்தம் நம்மை மறைப்பதற்கு ஆயிரம் போக்கு அந்தமுறை புறத்தியார்பேரில் அழக்கம். கண்டனை வரும்போது, கைத்துமா முட்பன்றிக்கு ஒப்பிடும்போல, அது குண்டுபோலே சுத்திலும் முள்ளைச் சிலப்பிக்கொண்

கள்; இல்லாவிட்டால், மொகஷை ஒரு சம்பாவினையும் பெற்றுக் கனி ஆத்தும சோதனை மிகவும் பங்காகப் பிரித்துக்கொள்ளலாகக்கூடாது. ஒன்றும் செய்பாடிருக்காமாத்திரம் சகலத்தையும் செய்புறத்தில் இருந்தாற்போலேயுள்ள சர்வேசரனார் மாத்திரம் ஊழி மிகவும் நன்றிச் செய்து முடிக்கப்பட்ட கருத்தின்பேரில் பசுக்களைப்பெல்லாம் உருக்கமான முடித்து அதுகள் தேவ சினைகருக்க வேண்டும்.

செய்திருந்தால், அதுக்காக இவ்வீரில் தனி ஆத்தும சோதியிருக்கும்; ஏனென்றால் நாம் மூலம், அதற்காக யாதொரு கண்ணுக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று, நமது பாவத்துக்காகப் போவதற்கான வார்த்தைகளை நமக்கிடமே, மனிதனைப்போலே என்னத மனதில் ஒளித்துவைத்திருந்தார். இதில் மனிதனைப்போலே ரியார் பற்றுப்பற்றாப்பீச் சீர்துதை மறைத்துப் போக்குச்சொலுவதுவே மனவு. சாதிக்குரிய வழிபாட்டிற்றிருந்து பெற்றுக்கொள்வதும் செய்தவுடனே பூலோகப் பூமி ஒளிந்துகொண்டான். அவனுடைய அவினைக் கடிந்துகொள்ளுபண்சாதிபேரிலே சுமத்தினான். கருக்க கொடுத்த ஸ்திரி அந்த மரம்; நான் அதைத் தின்றேனென்

முன். அப்புறம் ஸ்திரி அந்தக் குற்றத்தைப் பாம்பின்பேரிலே சுமத்திப் பாம்பு என்னை ஏய்த்துப்போட்டது; நான் அந்தப் பழத்தைத் தின்றேனென்றான். அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுமாப்போலே, அவர்கள் தங்கள் குற்றத்தை அங்கேகிரித்துக்கொண்டு அதிலே பொறுத்தல் அடையுப்பொருட்டுச் சர்வேசரன் இந்தக் கேள்வியை அவர்களிடத்தில் கேட்டார். பாம்புக்குப் பொறுத்தல் கொடுக்க அவருக்குச் சித்தமில்லாததினாலேயல்லோ அதினிடத்தில் ஒரு கேள்வியும் கேட்கவில்லை. ஆகிலும் அவர்கள் தங்கள் பாவத்தை அங்கேகிரித்துக்கொண்டு தங்களைத் தாழ்த்தாமல் போக்குச் சொன்னதினாலே, அந்தப் பாவத்தை அதிக கனமாக்கிக்கொண்டார்கள்; ஏனென்றால் தங்கள் குற்றத்தை ஒருவிதத்திலே சர்வேசரன்பேரிலேதானே சுமத்த அவர்கள் பிரயாசப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. இதிலல்லவோ நீர் எனக்குக் கொடுத்த பெண்சாதி என்னைப் பாவத்துக்குப்படுத்தினென்றான். அதாவது, சர்வேசரன் அவனை அவனுக்குத் துணையாகக் கொடாவிட்டால், இந்தப் பாவம் வந்திருக்க மாட்டாதென்று சொன்னாற்போலாயிற்று. நீர் உண்டாக்கின பாம்பு என்னை ஏய்த்துப்போட்டதென்று ஏவான் சொன்னான். அதாவது, சர்வேசரன் பாம்பை உண்டாக்கிப் பூலோக பரகதியில் வைக்காவிட்டால், நான் பாவஞ்செய்திருக்க மாட்டேனென்று சொன்னாற்போலாகும். இவ்விஷயத்தில் அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுகிறதாவது: தாங்கள் சர்வேசரனுக்கு ஒத்தவர்களாவோமென்று அவர்கள் எண்ணியிருந்தார்கள். அவருடைய தெய்வீகத்துக்குப் பங்காளிகளாகி அவருக்கு ஒத்தவர்களாகக் கூடாதென்று கண்டு தங்களுடைய குற்றத்துக்கு அவரைப் பங்காளியாக்கி அவருக்கு ஒத்தவர்களாகப் பிரயாசப்பட்டார்கள்; தங்கள் குற்றத்துக்குப் போக்குச் சொன்னதினாலே, அதைக் கனத்த பாவமாக்கிக்கொண்டார்களென்றார். சகல மனுஷரும் அவர்களுடைய பிள்ளைகளாயிருக்கிறதினாலே, அவர்களுடைய குற்றத்துக்கு இவர்களும் பங்காளிகளானார்கள். இதிலேதான் யாதொரு குற்றத்தின் நிமித்தம் நம்மைக் கண்டிக்கும்போது, உடனே அதை மறைப்பதற்கு ஆயிரம் போக்குத்தேடிச் சொல்லுகிறதும்ல்லாமல் அந்தமுறை புறத்தியார்பேரில் அந்தக் குற்றத்தைச் சுமத்துகிறதுவழக்கம். கண்டனை வரும்போது, போக்குச் சொல்லுகிறவர்களை ஓர் மகாத்துமா முட்பன்றிக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார். முட்பன்றியைத் தொடப்போனால், அது குண்டுபோலே சுருண்டு படுத்துக்கொண்டு எப்பக்கத்திலும் முள்ளைச்சிலுப்பிக்கொண்டிருக்கும்; அதை எங்கே தொடா

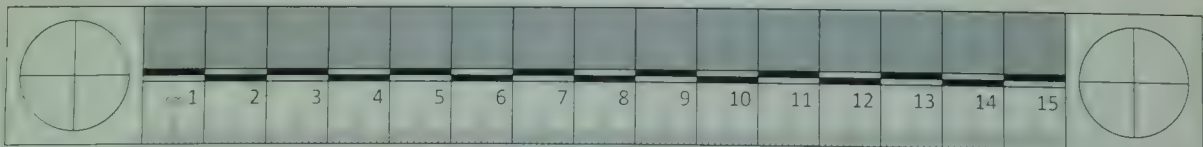

லும் முன் குத்தும்; உன் இரத்தத்தைக் கண்டபிறகுதான் அதின் ச
ரத்தைக் காணலாமென்று தமிழனு இராயப்பர் வசனந்தார். பொ
க்ருச் சொல்லுகிறவர்களும் நடக்கிற நடக்கையிலும். அவர்களைத்
தொடுக்கிறபோலே, அவர்கள் செய்கிற சூற்றத்தை யாராகிலும் சொ
ல்லிக் காட்டினால், அவர்கள் உடனே சொல்லுகிறதாவது: உன் சூற்ற
த்தையும் திருத்திக்கொள்ளுகிறது அவசரம்; புறத்தியானைக் கடிந்து
கொள்ளப்படாதென்று ஓர் ஒழுங்கு இருக்கிறது; மற்றவர்கள் என் கு
ற்றத்தைவிடப் பெரிய சூற்றம் செய்திருந்தாலும், அவர்களுக்கு ஒன்று
ம் சொல்லுகிறதில்லை; என் சூற்றத்தை மாத்திரம் சொல்லிக் காட்டி
கொண்டு சொல்லி அவர்களைக் குத்துவார்கள். இதுவெல்லாம் ஆங்
காரம் மிகுதியிலே உண்டாகிய தோஷமாமே. ஆங்காரத்திலே
தான் கம்மிடத்திலுள்ள குறைகளைல்லாததையும் மறுவுருடைய க
ன்னுக்கு மறைக்கப் பிரயாசப்படுகிறோம். நாம் சூர்நாடு செய்ததிலு
லே கல்திப்புகிறதில்லை; அந்தக் சூற்றத்தை மற்றவர்கள் அறிந்து
கொண்டதிலே, கம்முடைய கீர்த்தி குறைந்துபோனதென்று விசை
ப்படுகிறோம். இதிலேதான் மகா எச்சரிக்கையோடு அதை மறைத்
து மிகுந்த உபாயத்தித்தொடும் மூர்க்கத்தனத்தொடும் அதுக்குப்
போக்குச் சொல்லுகிறோம். சிலர் உண்டு; அவர்களுடத்தில் தாமச்சி
என்பபிரயாணமும் இல்லாததிலே, அவர்கள் சூற்றத்தைக் குறித்து ஒ
ருவரும் பேசாதிருந்தாலும், அதைக்குறித்து மற்றவர்கள் பேசுமுன்
னே தங்களை பேசி அதற்குப் போக்குச் சொல்லத் துவக்குவார்கள்;
மற்றவர்கள் தங்கள்பெரில் சூற்றம் காட்டுமுன்னே தங்கள்பெரில் சூற்
றமிட்டென்று காட்ட எத்தனிப்பார்கள். நான் இந்தித்தக் காரியம்
செய்தது மெய்தான்; ஆனால் இந்தித்த முகார்தரத்தைப்பற்றி இதைச்
செய்தேனென்று சொல்லுவார்கள்; போக்குச் சொல்லுவதற்கு முகா
ர்தரம் எப்போதும் அவர்கள் வாயில் உண்டு. ஆனால் அவர்களைக் கொ
ட்டிக்கொண்டு என்னகொடுக்கு? ஏன் இப்படி அளந்துகொடுக்கிறார்கள்?
அவர்களைக் கொடுக்கிறது ஆங்காரமென்கிற கொடுக்கு; இதுதான் அ
வர்களை உபாதித்துக்கொண்டிருக்கிறது; அவர்களுடைய சூற்றத்தை
ச் சொல்லுகிறதற்கு முன்னே அவர்கள் மனங்கலங்கி அதுக்குப் போ
க்குச் சொல்லுகிறார்களே; இதுக்கு ஆங்காரமே காரணம். ஆகையால்
இந்தக் குறையுள்ளவர்கள் இதன்பெரில் விசேஷமாப் தன் சூற்றம்
சொதனைசெய்து தங்கள் சூற்றத்தை மறைக்க வேண்டுமென்கிற ஆகை
யை அடக்கிச் செய்க்க வேண்டும். தங்கள் சூற்றஞ்செய்ததிலே, ம

ற்றவர்கள் தங்கள்பெரில் களைக்க
டும்; அதிலே தங்கள் சூற்றத்
ங்கள்டத்தில் ஆகையுண்டாகும்
ண்டும். இன்னமும் சீ செய்மா
கொண்டபோதிலும், அதற்காக
ப்போதும் கலமாயிருக்கும். எ
ள்ள வேண்டுமென்று சிரேஷ்டருக்
கொள்ளுவாரென்பதற்குச் சந்தே
ந்திருந்தாலும், உன் தாழ்ச்சியை
டிப்பை எப்படிப் பட்டதெய்திக்
ராகும்.

ஐந்தாவது, உனது சூழ்கார
அது அங்கங்கே சுற்றித்திரியாத
ய்கிறது மிகவும் பிரயோசனமாய்
ரிய உத்தியோகங்களையும் மேலா
னுமென்று கம்மிடத்தில் களை
தேசத்துக்குப் போய் ஆச்சரியம
தையும் அதுகூலப்படுத்துகிறதா
றை நாம் சாஸ்திரங்களைப் படித்
து சாஸ்திரத் திரமையைக் கண்
கவும் இதற்கொத்த ஆயிரம் ஆங்
ந்து வரும். இது மனதிலிருக்கி
ள்ளே அடங்கமாட்டாமல் இவ்
ளைத்தொழுவாக்கிறதிலே, கற்ப
ப் புண்ணியத்துக்கும் விரோத
லே, இந்த ஆங்காரமான களைவு

ஆறாவது, நமது ஒழுங்கில்
ர்கள் எல்லாவையும் நடக்கு மேற்
ற்குத் தன் ஆத்துமசோதனை செ
கோதரரை நமக்கு மேலாக என்
ற்பட்டவர்களென்று புத்திக் கண்
ஒவ்வொருவருடைய அந்தஸ்துக்

ரங்க முயற்சி.

தக் கண்டபிறகுதான் அதின் ச இராயப்பர் வசனித்தார். போ நடக்கையிதுவே. அவர்களைத் தம் குற்றத்தை யாராலும் சொ சொல்லுகிறதாவது : உன் குற்ற வசரம் ; புறத்தியாரைக் கடிந்து ருக்கிறது ; மற்றவர்கள் என் கு ருந்தாலும், அவர்களுக்கு ஒன்று த மாத்திரம் சொல்லிக் காட்டு துவார்கள். இதுவெல்லாம் ஆங் தாஷுமாமே. ஆங்காரத்தினிலே ல்லாததையும் மனுஷருடைய க வாம். நாம் குற்றஞ் செய்ததின ுற்றத்தை மற்றவர்கள் அறிந்து குறைந்துபோனதென்று விசன ஸ்சரிக்கையோடு அதை மறைத் ற்க்கத்தனத்தோடும் அதுக்குப் ுடு ; அவர்களிடத்தில் தாழ்ச்சி எ அவர்கள் குற்றத்தைக் குறித்து ஒ குறித்து மற்றவர்கள் பேசுமுன் ுச் சொல்லத் துவக்குவார்கள் ; ட்டிமுன்னே தங்கள்பேரில் குற் ைர்கள். நான் இந்திந்தக் காரியம் ுமுகார்த்தரத்தைப்பற்றி இதைச் ேபோக்குச் சொல்லுவதற்கு முகா உண்டு. ஆனால் அவர்களைக் கொ படி அசைந்துகொடுக்கிறார்கள் ? ண்கிற கொடுக்கு ; இதுதான் அ ுது ; அவர்களுடைய குற்றத்தை ுன் மனங்கலங்கி அதுக்குப் ேப ஆங்காரமே காரணம். ஆகையால் ல் விசேஷமாய்த் தனி ஆத்தும மறைக்க வேண்டுமென்கிற ஆசை ைங்கள் குற்றஞ்செய்ததினிலே, ம

உ-ம் காண்டம், ந-ம் போதகம், உஅ-ம் அதிகாரம். 353

மற்றவர்கள் தங்கள்பேரில் நினைக்க வேண்டியதை நினைத்துக்கொள்ளட் டும் ; அதினிலே தங்கள் குற்றத்துக்குப் பரிகாரமாக வேண்டுமென்று த ங்களிடத்தில் ஆசையுண்டாகும் பொருட்டு இவர்கள் பிரயாசப்படவே ண்டும். இன்னமும் நீ செய்யாத குற்றத்துக்காக உன்னைக் கடிந்து கொண்டபோதிலும், அதற்காக நீ போக்குச் சொல்லாமலிருக்கிறது எ ப்போதும் நலமாயிருக்கும். ஏனென்றால் உண்மையை அறிந்துகொ ள்ள வேண்டுமென்று சிரேஷ்டருக்கு மனதுண்டானால், அதை அறிந்து கொள்ளுவாரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஒருவேளை முன்னமே அறி ந்திருந்தாலும், உன் தாழ்ச்சியைச் சோதித்து உனக்குச் செய்கிற கண் டிப்பை எப்படிப் பட்டதுபவிக்கிறாயென்று அறிய மனதாயிருக்கிற ராக்கும்.

ஐந்தாவது, உனது ரூபிகரத்திலே ஆங்காரமான நினைவு பிறந்து அது அங்கங்கே சுற்றித்திரியாதபடிக்குத் தனி ஆத்துமசோதனை செ ய்கிறது மிகவும் பிரயோசனமாயிருக்கும். ஏனென்றால் சிலமுறை பெ ரிய உத்தியோகங்களையும் மேலான அலுவல்களையும் நாம் செய்ய வே ணுமென்று நம்மிடத்தில் நினைவுண்டாகும் ; சிலமுறை நாம் பிறந்த தேசத்துக்குப் போய் ஆச்சரியமான விதமாய்ப் பிரசங்கித்துச் சகலத் தையும் அதுகூலப்படுத்துகிறதாக நமது நினைவில் ஓடிவரும் ; சிலமு றை நாம் சாஸ்திரங்களைப் படித்துக்கொடுக்கிறதாகவும் சகலரும் நம து சாஸ்திரத் திறமையைக் கண்டு நம்மைப் புகழ்ந்துபாராட்டுகிறதா கவும் இதற்கொத்த ஆயிரம் ஆங்காரமான நினைவு நம்மிடத்தில் அடர் ந்து வரும். இது மனதிலிருக்கிற ஆங்காரத்தினால் பிறந்து மனசுக்கு ள்ளே அடங்கமாட்டாமல் இவ்விதப் பைத்தியத்துக்கடுத்த நினைவுக ணைத்தொன்றுவிக்கிறதினிலே, கற்புக்கும் பிறசினைகத்துக்கும் வேறெந்த ப் புண்ணியத்துக்கும் விரோதமான நினைவுகளைத் தள்ளுகிறதுபோ லே, இந்த ஆங்காரமான நினைவுகளையும் தள்ள வேண்டும்.

ஆறாவது, நமது ஒழுங்கில் சொல்லியிருக்கிறதுபோலே, மற்றவ ர்கள் எல்லாரையும் நமக்கு மேற்பட்டவர்களென்று எண்ணி நடப்பத ற்குத் தனி ஆத்துமசோதனை செய்யவேண்டும். ஏனென்றால் நமது ச கோதாரை நமக்கு மேலாக எண்ணி அவர்கள் எல்லாரும் நமக்கு மே ற்பட்டவர்களென்று புத்திக் கண்ணைக் கொண்டு யோசித்து அவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய அந்தஸ்துக்குத் தகுந்ததுபோலே வினையமில்லா

மல் வெளிச்சங்கை செய்து தாழ்ச்சியை அதுசரிக்க வேணுமென்று மது துக் ஒழுங்கில் கற்பித்திருக்கின்றது. அவரவருடைய அந்தஸ்துக்குத் தக்கது வெளிப்பாட்டைக்கு ஒருவருக்கொருவர் வித்தியாசப்பட்டவர்களாயிருந்தபோதிலும், மனத்தாழ்ச்சியினிமித்தம் நமது சபை எல்லாத்துக்கும் சின்னசபையென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அதுக்குப் போட்டிருக்கிறதிலே, நம்மில் ஒவ்வொருவரும் நமது சகோதரரெல்லாருக்கும் கீழ்ப்பட்டவர்களென்று எண்ணிக்கொள்ள வேணுமென்று கித்தமாயிருக்கிறார். ஒவ்வொருவரும் தாழ்ச்சியினிலே எல்லானாயும் தனக்கு மேற்பட்டவர்களாக எண்ணிக்கொள்ள வேணுமென்று அர்ச். சின்னப்பர் போதித்த போதகத்துக்கு இது ஒத்திருக்கின்றது. நாம் இப்படி மனதில் எண்ணுகிறதும் போதாமல் நமது சகோதரர் எல்லாரும் மெய்யாகவே நமக்கு மேற்பட்டவர்களாயிருந்தாற்போலே, அவர்கள் மட்டில் தாழ்ச்சியோடும் சங்கையேடும் நடந்துகொண்டவரப் பிரயாசப்பட்டால், இது மகாப்ரியோசனமுள்ள தனி ஆத்தம சோதனையாகும். ஏனென்றால் அவர்கள் மெய்யாகவே நமக்கு மேற்பட்டவர்களென்று எண்ணி நடந்தால், அவர்களோடு கண்டிப்பாயும் முரட்டுத்தனமாயும் பேச மாட்டோம்; அவர்களுக்குப் பொருந்தாததும் அவமானத்துக்குரியதுமான வார்த்தை ஒன்றும் சொல்லாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருப்போம்; அவர்களுடைய நடக்கையின்பேரில் கெடுதலான எண்ணங்கொள்ள மாட்டோம்; அவர்கள் நம்மோடு எப்படிப் பேசினாலும், நம்மை எவ்வளவு கெடுதலாய் நடத்தினாலும், இதற்காகக் கஸ்தியும் கோபமும்கொள்ள மாட்டோம். ஆகையால் இப்போது நாம் சொன்னதுகளைப்பெல்லாம் தனி ஆத்தம சோதனை நேரத்தில் சோதித்துப்பார்த்து இந்தக் குற்றங்களுக்கு இடங்கொடுத்திருந்தால், எத்தனை விசையென்று சூழித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஏழாவது, தாழ்மை அவமானம் நமக்கு நேரிடும்போது, அதைப் பொறுமையோடு சகித்துக்கொள்ளுகிறதின்பேரில் தனி ஆத்தமசோ தனை செய்ய வேண்டும். யாதொருவர் உனக்குக் கண்டிப்பான வார்தை சொல்லும்போதும், அதிகாரத்தோடும் மேட்டிமையோடும் யாதொரு காரியத்தை உனக்குக் கம்பிக்கும்போதும், மற்றவர்களைப்போலே உன்னைக் கனமாய் எண்ணவில்லையென்று உனக்குத் தோன்றும் போதும், இதன்பேரில் கஸ்திப்படுகிறது உனக்கு வழக்கமாயிருந்தால், இதெல்லாத்தையும் உனக்கு அவமானமான வேறெந்தக் காரியத்தையும்

ம் பொறுமைமோடு சகித்துக்கொ
ணி அதின்பேரில் தனி ஆத்தம
ச்செய்யின்னும் புண்ணியத்தைச்
மும் தகுந்ததுமான ஆத்தம சே
பென்ற நிச்சயித்துக்கொள். ஏ
ம் உனக்கு வரக்கூடுமான சோத
தகுந்த பரிகாரமாயிருக்கிறதாமல்
ந்தல்தில் உயருவதற்கும் மகா ப
ல் முந்தமுந்த மேற்சொன்னதுக
துக்கொள்ளுவேனென்றும் அதி
அதுகளைச் சகித்துக்கொள்ளுவே
ந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொண்டு
ம் படிபடியாய்ப் பிரதிக்கினைசெ
தனை செய்துகொண்டு வரவேண்
சொன்ன பிரகாரம் தாழ்ச்சியின்
வோம்.

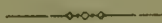
கடைசியாய்க் காலமே இந்த
சை மனதிலும் வெளியிலும் தாழ்
துக்கொண்டு இதிற்பேரில் தனி
வரவேண்டும், துவக்கத்தில் கொ
ர அதிக முயற்சியும் செய்துகொ
நம்மிடத்தில் உண்டாகிற வரைக்
பைச் செய்துகொண்டு வரவேண்டு
நாம் சொல்லுகிறதே வேறந்தப்
யால் மறுத சத்துருக்களை வெய்த
ன்றாய் புத்தம்பண்ணினால், சீக்க
செயிப்பேமென்பதற்குச் சந்தேக

புதுசரிக்க வேண்டுமென்று நம
அவரவருடைய அந்தஸ்துக்குத்
கொருவர் வித்தியாசப்பட்டவர்க
வினியத்தம் நமது சபை எல்லா
இன்னாசியார் அதுக்குப் பேரி
வரும் நமது சகோதரரெல்லாரு
கொள்ள வேண்டுமென்று சித்த
ச்சியினுலே எல்லானாயும் தனக்
ள்ள வேண்டுமென்று அர்ச். சின்ன
ஒத்திருக்கின்றது. நாம் இப்படி
நமது சகோதரர் எல்லாரும் மெ
பிரந்தாற்போலே, அவர்கள் மட்
நடந்துகொண்டுவரப் பிரயாசப்
தனி ஆத்தம் சோதனையாகு
வே நமக்கு மேற்பட்டவர்களை
கண்டிப்பாயும் முரட்டுத்தனமா
பொருந்தாததும் அவமானத்து
சால்லாதபடிக்கு எச்சரிக்கையா
வகையின்பேரில் கெடுதலான எண்
நம்மோடு எப்படிப் பேசினாலும்,
தினாலும், இதற்காகக் கஸ்தியும்
கயால் இப்போது நாம் சொன்ன
னை நேரத்தில் சோதித்துப்பார்
காடுத்திருந்தால், எத்தனை விசை
ம்.

நமக்கு நேரிடும்போது, அதைப்
பெறதின்பேரில் தனி ஆத்தம்சோ
உனக்குக் கண்டிப்பான வார்த்
தாடும் மேட்டிமையோடும் யா
கும்போதும், மற்றவர்களைப்போ
லையென்று உனக்குத் தோன்றும்
து உனக்கு வழக்கமாயிருந்தால்,
னமான வேறெந்தக் காரியத்தையு

ம் பொறுமையோடு சகித்துக்கொள்ளவேனென்று பிரதிக்கினைபண்
ணி அதின்பேரில் தனி ஆத்தம் சோதனை செய்துகொண்டு வா, தாழ்
ச்சியென்னும் புண்ணியத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கு அதிக பிரயோசன
மும் தகுந்ததுமான ஆத்தம் சோதனை இதைவிட வேறென்றுமில்லை
பென்று நிச்சயித்துக்கொள். ஏனென்றால் இது கஷணத்துக்கு கஷண
ம் உனக்கு வரக்கூடுமான சோதனையெல்லாத்தையும் செயிப்பதற்குத்
தகுந்த பரிசாரமாயிருக்கிறதும்ல்லாமல் புண்ணியத்தின் மேலான அ
ந்தஸ்தில் உயருவதற்கும் மகா பலாபலனுள்ள வழிபாடாரும், ஆகையா
ல் முந்தமுந்த மேற்சொன்னதுகளை யெல்லாம் பொறுமையோடு சகித்
துக்கொள்ளவேனென்றும் அதின்பின் வருத்தமில்லாமல் எளிதாய்
அதுகளைச் சகித்துக்கொள்ளவேனென்றும் கடைசியாய் அதுகளைச் ச
ந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொண்டு நித்தனைப்பட ஆசைப்படுவேனென்று
ம் படிபடியாய்ப் பிரதிக்கினைசெய்து இதன்பேரில் தனி ஆத்தம்சோ
தனை செய்துகொண்டு வரவேண்டும். இப்படி நடந்தால், நாம் மேற்
சொன்ன பிரகாரம் தாழ்ச்சியின் மேலான அந்தஸ்தில் வந்து சேரு
வோம்.

கடைசியாய்க் காலமே இந்தனைவிசை சாயங்காலம் இந்தனைவி
சை மனதிலும் வெளியிலும் தாழ்ச்சி முயற்சிசெய்வோமென்று குறித்
துக்கொண்டு இதன்பேரில் தனி ஆத்தம்சோதனை செய்துகொண்டு
வரவேண்டும், துவக்கத்தில் கொஞ்ச முயற்சியும் நாளுக்குநாள் வரவ
ர அதிக முயற்சியும் செய்துகொண்டு தாழ்ச்சியிலே முழுப்பழக்கம்
நம்மிடத்தில் உண்டாகிற வரைக்கும் நிலைமையோடு இந்த முயற்சி
யைச் செய்துகொண்டு வரவேண்டும். இந்தப் புண்ணியத்தின்பேரில்
நாம் சொல்லுகிறது வேறெந்தப் புண்ணியத்துக்கும் செல்லும். ஆகை
யால் நமது சத்துருக்களை வெவ்வேறாய்ப் பிரித்து ஒன்றுக்குப் பிறகு ஒ
ன்றாய் யுத்தப்பண்ணினால், சீக்கிரத்தில் எளிதாய் அனாதையெல்லாம்
செயிப்போமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

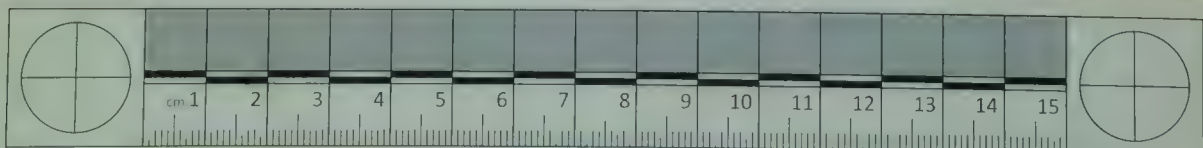

உக-ம் அதிகாரம்.

தாழ்ச்சியும் கீர்த்தியின்பேரில் ஆசையும் ஒருவனிடத்தில்
எப்படியிருக்கக் கூடுமென்பதன்பேரில்.

தாழ்ச்சியின்பேரில் ஒரு சந்தேகம் நேரிடுகிறது வழக்கம். இது காரியத்தில் நாம் நடக்க வேண்டிய விதம் இன்னதென்று அறிந்துகொள்ளும்பொருட்டு இந்தச் சந்தேகத்தை நிவாரணம் பண்ணுகிறது மிகவும் அவசரமாமே. நிந்தைப் படுவதற்கு ஆசைப்பட வேண்டுமென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் எல்லாரும் ஒருவாக்கொருமொழியாய்ப் போதித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இதிலே நேரிடுகிற சந்தேகமாவது: மனிதர் நம்மை நிந்தித்தால், ஆத்துமாக்களுக்கு நாம் நன்மை செய்கிறதெப்படி? ஏனென்றால் நாம் சொல்லுகிற புத்தி பிறருடைய ஆத்துமத்தில் பதிந்து அவர்கள் நமதுபேரில் நம்பிக்கை வைக்க வேணுமானால், அவர்கள் நம்மைக் கனமாய் எண்ண வேணுமே; ஆகையால் மனிதர் நம்மைக் கனமாயெண்ண வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறது அவசரமென்று தோன்றுகிறதென்பாயாக்கும். அர்ச். பசிலியாரும் அர்ச். கிரேகோரியாரும் அர்ச். பெர்நர்துசும் இந்தச் சந்தேகத்தை ஆழ்ந்து விசாரித்து இதற்குச் சொல்லுகிற மறுமொழியாவது: மனிதர் நம்மைக் கனமாயெண்ணிச் சங்கிப்பதினாலே நேரிடுகிற ஆபத்தினிமித்தம் அந்தச் சங்கையை நாம் விலக்கி நடக்க வேண்டுமென்பது மெய்தான்; நம்மை நாமே யோசித்துப் பார்த்தால், நிந்தைப் படுவதற்கு ஆசைப்பட வேண்டுமென்பதும் மெய்தான்; ஆகிலும் அதிமிக தேவ ஊழியத்துக்காக மனிதருடைய புகழ்ச்சியையும் மேலான எண்ணத்தையும் தேடலாடென்றார்கள். ஆகையால் அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுகிறதாவது: நம்மை நாமே யோசித்துப் பார்த்தால், நமது பலவீனத்தையும் சூற்றங்குறைகளையும் நாமே அறிந்துகொள்ளுகிறதாமல்லாமல் மற்றவர்களும் அறிந்துகொள்ளும்படி நாம் விரும்ப வேண்டுமென்பது உள்ளதுதான்; ஆனால் பிறருடைய ஆத்தும நன்மையை யோசித்துப் பார்த்தால், நமது சூற்றங்குறைகளை அவர்கள் அறிந்துகொள்ளுகிறது எப்போதும் நலமாயிருக்கமாட்டா

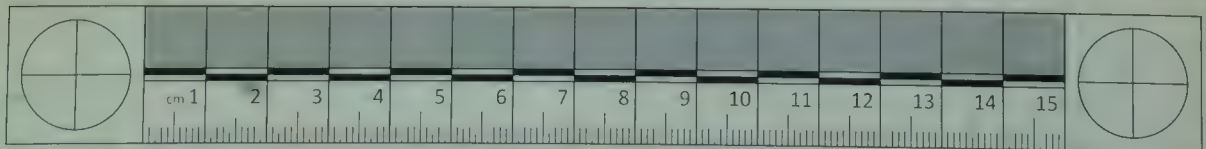
து; ஆகையால் நமது சூற்றங்குறைகளையும் அவர்கள் புண்ணியத்தின்போது காரியத்தைச் சரியாய் அறிந்துகொள்ளும்படி நாம் அனுசரிக்கவேண்டியது தான். மனிதர் நம்மை நிந்தித்தால், ஆத்துமாக்களுக்கு நாம் நன்மை செய்கிறதெப்படி? ஏனென்றால் நாம் சொல்லுகிற புத்தி பிறருடைய ஆத்துமத்தில் பதிந்து அவர்கள் நமதுபேரில் நம்பிக்கை வைக்க வேணுமானால், அவர்கள் நம்மைக் கனமாய் எண்ண வேணுமே; ஆகையால் மனிதர் நம்மைக் கனமாயெண்ண வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறது அவசரமென்று தோன்றுகிறதென்பாயாக்கும். அர்ச். பசிலியாரும் அர்ச். கிரேகோரியாரும் அர்ச். பெர்நர்துசும் இந்தச் சந்தேகத்தை ஆழ்ந்து விசாரித்து இதற்குச் சொல்லுகிற மறுமொழியாவது: மனிதர் நம்மைக் கனமாயெண்ணிச் சங்கிப்பதினாலே நேரிடுகிற ஆபத்தினிமித்தம் அந்தச் சங்கையை நாம் விலக்கி நடக்க வேண்டுமென்பது மெய்தான்; நம்மை நாமே யோசித்துப் பார்த்தால், நிந்தைப் படுவதற்கு ஆசைப்பட வேண்டுமென்பதும் மெய்தான்; ஆகிலும் அதிமிக தேவ ஊழியத்துக்காக மனிதருடைய புகழ்ச்சியையும் மேலான எண்ணத்தையும் தேடலாடென்றார்கள். ஆகையால் அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுகிறதாவது: நம்மை நாமே யோசித்துப் பார்த்தால், நமது பலவீனத்தையும் சூற்றங்குறைகளையும் நாமே அறிந்துகொள்ளுகிறதாமல்லாமல் மற்றவர்களும் அறிந்துகொள்ளும்படி நாம் விரும்ப வேண்டுமென்பது உள்ளதுதான்; ஆனால் பிறருடைய ஆத்தும நன்மையை யோசித்துப் பார்த்தால், நமது சூற்றங்குறைகளை அவர்கள் அறிந்துகொள்ளுகிறது எப்போதும் நலமாயிருக்கமாட்டா

ஆசையும் ஒருவனிடத்தில்
என்பதென்பேரில்.

நம் நேரிடுகிறது வழக்கம். இது
தம் இன்னதென்று அறிந்துகொ
குவாரணம் பண்ணுகிறது மிக
கு ஆசைப்பட வேண்டுமென்று அ
வாக்கொருமொழியாய்ப் போதித்
தெற சந்தேகமாவது: மனிதர் ந
நாம் நன்மை செய்கிறதெப்படி?
பிறருடைய ஆத்துமத்தில் பதி
வைக்க வேண்டுமானால், அவர்கள்
ஆகையால் மனிதர் நம்மைக் க
ப்படுகிறது அவசரமென்று தோ
லியாரும் அர்ச். கிரேகோரியாரு
த்தை அழித்து விசாரித்து இதற்
மனிதர் நம்மைக் கனமாயெண்
த்தினிமித்தம் அந்தச் சங்கையை
மெய்தான்; நம்மை நாமே யோசி
து ஆசைப்பட வேண்டுமென்பதும்
ஊழியத்துக்காக மனிதருடைய
தையும் தேடலாமென்றார்கள். ஆ
கிறதாவது: நம்மை நாமே யோசி
தயும் குற்றங்களுகையும் நாமே
ற்றவர்களும் அறிந்துகொள்ளும்ப
ளதுதான்; ஆனால் பிறருடைய
ர்த்தால், நமது குற்றங்களுகளை
ப்போதும் நலமாயிருக்கமாட்டா

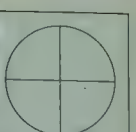
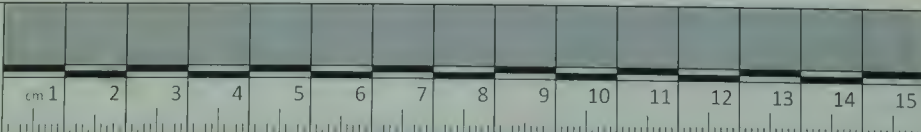
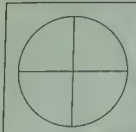
து; ஆகையால் நமது குற்றங்களுகையினாலே அவர்களுக்குத் துர்மதி
ரிகையும் அவர்கள் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு விக்கினமும் நேரி
டாதபடிக்கு அவர்கள் நமது குற்றங்களுகளை அறிந்துகொள்ளாதிரு
க்க வேண்டுமென்று நாம் சிலவிசை ஆசைப்படலாமென்றார். ஆனால் இ
து காரியத்தைச் சரியாய் அறிந்துகொண்டு தேவ தோத்திரத்துக்காக
மாத்திரம் இதை நாம் அதுசரிக்கவேண்டும்; ஏனென்றால் இச்சத்திய
த்தைத் தகுந்தபடி அறிந்துகொள்ளாதேபோனால், இதினாலே வெகு
பொல்லாப்பும் கனத்த மோசமும் நமக்கு நேரிடலாம். நாம் இந்தச்
சாக்குப்போக்கை வைத்துக்கொண்டு மகிமை பெருமையை ஆசித்துக்
கெட்டுப்போகாதபடிக்கு மேற்சொன்ன அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் இச்ச
த்தியத்தை இன்னம் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அர்ச். கிரேகோரி
யார் சொல்லுகிறதாவது: 'தர்மாத்நுமாக்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த
மேன்மையின் நிமித்தம் சிலவிசை சந்தோஷிக்கிறது மெய்தான்; ஆ
னால் ஆத்துமாக்களுக்கு இதினாலே நன்மை உண்டாகுமென்று அவர்க
ள் நினைக்கிறபோது மாத்திரம், இப்படிச் சந்தோஷிப்பார்களேயல்லா
மல் மற்றப்படியல்ல; ஆகையால் தங்களுக்குக் கிடைத்த மகிமையினி
மித்தம் அவர்கள் சந்தோஷப்படாமல் அதினாலே பிறருக்கு வருகிற பி
ரயோசனத்தைப்பற்றிச் சந்தோஷிக்கிறார்களென்பது நிச்சயம்; ஏனெ
ன்றால் மனுஷருடைய புகழ்ச்சியைத் தேடுகிறதற்கும் பிறருடைய ஆ
த்தும ஈடேற்றத்தின்பேரில் சந்தோஷிக்கிறதற்கும் வெகு வித்தியாச
முண்டென்றார். மனுஷருடைய மேலான எண்ணத்தின்பேரில் பிரிய
ம் வைத்துத் தன் மனத்திருத்திக்காகவும் சுயமகிமைப் பிரியத்துக்காக
வும் அதைத் தேடுகிறது எப்போதும் கெட்டது; பிறருடைய பிரயோ
சனத்துக்காகவும் ஆத்தும ஈடேற்றத்துக்காகவும் வேறெந்தச் சுகிர்த
கருத்துக்காகவும் மனிதருடைய மேலான எண்ணத்தைத் தேடுகிறது
மிகவும் புகழ்ச்சிக்குரிய காரியமாகும். ஆகையால் அதிமிக தேவ தோ
த்திரத்துக்காகவும் புறத்தியாருடைய நன்மாதிரிகைக்காகவும் அவர்க
ளுடைய புண்ணிய வர்த்திப்புக்காகவு மாத்திரம் மனிதருடைய மே
லான எண்ணத்தைத் தேடலாம்; ஏனென்றால் அப்போது நமது கீர்
த்தியைத் தேடாமல் பிறருடைய ஆத்தும நன்மையையும் அதிமிகதே
வ தோத்திரத்தைபு மாத்திரம் அபேட்சிக்கிறோமென்பது நிச்சயம்.
மருந்தின்பேரில் வெகு அரோசிகமிருந்தாலும், திரோசெளக்கியத்துக்
காக அதைச் சாப்பட்டால், திரோசெளக்கியத்தை நாம் தேடுகிறதே
பல்லாமல் மருந்தை அபேட்சிக்கிறோமென்று சொல்லப்படாது. இவ்

வண்ணமே நாம் உள்ளத்திலே மனிதர் புகழ்ச்சியை விரித்தாலும், அது தேவ ஊழியத்துக்கும் மனிதர் ஆத்தம நன்மைக்கும் பிரயோசனமான வழிபாடாயிருக்கிறதிலே மாத்திரம் அதைத் தேடினால், தேவதோத்திரத்தை மாத்திரம் நாடுகிறோமேயல்லாமல் நமது கீர்த்தியைத் தேடுகிறோமென்று சொல்லப்படாது.

மனிதர் நம்மைக் கனமாயெண்ணுகிறதிலே நாம் சந்தோஷப்படும்தோது, தேவதோத்திரத்துக்காகவும் பிறர் ஆத்தம இரகூணியத்துக்காகவும் நாம் சந்தோஷப்படுகிறோமோ, வீண்மகிமையும் சுயசினேகமும் அதிலே கலந்திருக்கிறதோவென்று அறிந்துகொள்ளுவதற்கான வழிபாடுகளை இப்போது யோசித்துப் பார்க்கக் கடவோம்; ஏனென்றால் இது மிகவும் பிரதான காரியமாகும், இதிலேதான் சுருக்கெல்லாமிருக்கின்றது. இதை அறிந்துகொள்ளுகிறதெப்படியென்று காட்டுவதற்காக அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுகிறதாவது: மனிதர் நம்மைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறதிலே நாம் சந்தோஷித்தால், தேவதோத்திரத்துக்காக மாத்திரம் சந்தோஷிக்க வேண்டும்; அது தேவதோத்திரத்துக்கும் பிறர் இரகூணியத்துக்கும் அவசரமில்லையென்று கண்டமாத்திரத்தில், அதின் நிமித்தம் நாம் சந்தோஷப்படாமல் கஸ்திப்பட வேண்டுமென்றார். ஆகையால் நமதுமட்டில் நாம் நிரந்தரப்பட வேண்டுமென்று எப்போதும் ஆசித்து நமக்கு நிரந்தரநேரிடும்போது, நாம் அபேட்சித்துத் தேடினதைக் கண்டுபிடித்தாற்போலே, எப்போதும் சந்தோஷப்பட வேண்டும். தேவதோத்திரத்துக்கும் பிறர் ஆத்தம நன்மைக்கும் புகழ்ச்சி அவசரமாயிருக்கும்போது மாத்திரம் அதை ஆசித்து அதுவரும்போது, சந்தோஷப் படலாமேயொழிய வேறெந்த முகாந்தரத்தைப் பற்றியும் அதை ஆசிக்கப்படாது. அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறாற்போலே, அவர் உள்ளத்திலிருந்த மனப்பற்று தலாவது: தமது சரீரத்திலே சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு இதிலே இறகுகளைச் சொருகிக்கொண்டு தெருவிலே ஓடிப் பைத்தியகாரன் வேஷம்போட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்று முழு மனப்பற்றுதலோடே ஆசைப்பட்டிருக்கொண்டிருப்பார்; ஆனால் ஆத்தமங்கள் ஈடேற்றத்துக்கு உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று அவரிடத்திலிருந்த உருக்கமான ஆசையினாலே நிரந்தரவமானத்தின்பேரில் தம்மிடத்திலிருந்த ஆவலை அடக்கித் தகுந்த மேலாமரியாதையோடும் யோக்கியத்தோடும் நடந்துகொண்டிருவார். ஆகிலும் நிரந்தரப்பட வேண்டுமென்கிற ஆவல் எப்போதும் அவரிடத்திலே நிலைத்திருந்ததும்போது, வெகு தாற்பரியத்தேமல் ஆவலோடும் அதைத் தேடினம்பண்ணிச் சங்கிக்க வேண்டுமென்பிரயோசனத்துக்காகவும் உன் கிறுயோ, தேவதோத்திரத்துக்காகவும் அதை அபேட்சிக்கிறார்களென்கொண்டு அறிந்துகொள்ளலாம். இகழ்ச்சியும் உனக்கு நேரிடும்போன்ற சந்தோஷப்பட்டு நீ செய்திருக்குக் கைகூடிவந்து அதின் நிமித்தம் புகழும்போது, நீ சந்தோஷியின் நிமித்தம் நீ சந்தோஷப்பட்டதிரத்தின் நிமித்தமும் பிறர் ஆத்தோஷப்படுகிறாயென்று அடைமையையும் உனக்கு நேரிடும்போது, நீ சந்தோஷப்படாமலிருந்து ம நன்மைக்கு அவசரமில்லாதிருப்பட்டுத் தேடினால், அது பிறர் ஆத்தோஷப்போது முதலாய் நீ அதிவதோத்திரத்துக்காகவல்ல, உன்ருயென்று அடைபாளமாகும்.

ஆகையால் மனிதர் புகழ்ச்சி தருத்தவிதமாய் ஏற்றுக்கொண்டமில்லை; அதை அபேட்சித்துத் வேரியார் வெகு பரிவாரம் சூழ வேன்னும் இராசாவைக் காண்பு முதலாய் புகழ்ந்துகொள்ளுகிற இவ்வண்ணமே அர்ச். கின்னப்பல் தம்மைப் புகழ்ந்துகொண்டு சங்களின்பேரில் மகிமைபாராட்டி தேவதோத்திரத்துக்காக அதிவதமக்குக் கிடைத்த தேவகாஷி

புகழ்ச்சியை நினைத்தாலும், அ
தம் நன்மைக்கும் பிரயோசன
திரம் அதைத் தேடினால், தேவ
மேயல்லாமல் நமது கீர்த்தியை

சிறிதிலே நாம் சந்தோஷப்
பும் பிறர் ஆத்தம் இரகசியிபத்
மோ, வீண்மகிமையும் சுயசினே
ய அறிந்துகொள்ளுவதற்கான
பார்க்கக் கடவோம்; ஏனென்ற
, இதிலேதான் சுருக்கெல்லாமி
திறதெப்படியென்று காட்டுவத
சிறிதாவது: மனிதர் நன்மைப்
தோஷித்தால், தேவதோத்திரத்
னிடம்; அது தேவதோத்திரத்து
சரமில்லையென்று கண்டமாத்தி
ஷப்படாமல் கஸ்திப்பட வேணு
நாம் நினைத்தபட வேணுமென்று
ரிடம்போது, நாம் அபேட்சித்து
லே, எப்போதும் சந்தோஷப்ப
ம் பிறர் ஆத்தம் நன்மைக்கும்
ததிரம் அதை ஆசித்து அதுவ
புழிய வேறெந்த முகார்தரத்தை
அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரத்
ர் உள்ளத்திலிருந்த மனப்பற்று
மப் பூசிக்கொண்டு இதிலே இற
வ ஒடிப் பைத்தியகாரன் வேஷ
மு மனப்பற்றுதலோடே ஆசை
த்தமாக்கள் ஈடேற்றத்துக்கு
திலிருந்த உருக்கமான ஆசையி
மிடத்திலிருந்த ஆவலை அடக்கி
யாக்கியத்தோடும் நடந்துகொ
வணுமென்கிற ஆவல் எப்போ

தும் அவரிடத்தில் நிலைத்திருந்தது; நிந்தையவமானம் அவருக்கு நேரி
டம்போது, வெகு தாற்பரியத்தோடு அதை ஏற்றுக்கொண்டதுமல்லா
மல் ஆவலோடும் அதைத் தேடிக்கொள்ளுவார். மனிதர் உன்னைக் க
னம்பண்ணிச் சங்கிக்க வேணுமென்று நீ ஆசைப்படும்போது, உன் சுய
பிரயோசனத்துக்காகவும் உன் சொந்த மகிமைக்காகவும் அதை ஆசிக்
கிறாயோ, தேவ தோத்திரத்துக்காகவும் ஆத்துமாக்கள் ஈடேற்றத்து
க்காகவும் அதை அபேட்சிக்கிறாயோவென்று இப்போது சொன்னதை
க்கொண்டு அறிந்துகொள்ளலாம். ஏனென்றால் நிந்தை அவமானமும்
இகழ்ச்சியும் உனக்கு நேரிடும்போது, அதை ஆவலோடு ஏற்றுக்கொ
ண்டு சந்தோஷப்பட்டு நீ செய்த பிரசங்கம் முதலிய காரியங்கள் உன
க்குக் கைகூடிவந்து அதின் நிமித்தம் மனஷர் உன்னைக் கனமாய் எண்
ணிப் புகழும்போது, நீ சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டால், உன் மகிமை
யின் நிமித்தம் நீ சந்தோஷப்படாமல் அதினுண்டாகிற தேவ தோ
த்திரத்தின் நிமித்தமும் பிறர் ஆத்தம் நன்மையின் நிமித்தமும் நீ சந்
தோஷப்படுகிறாயென்று அடையாளமாகும். ஆனால் தாழ்மையும் நிந்
தையும் உனக்கு நேரிடும்போது, நீ அதைத்தள்ளிவிட்டு அதின் நிமி
த்தம் சந்தோஷப்படாமலிருந்து மகிமையும் புகழ்ச்சியும் பிறர் ஆத்த
ம் நன்மைக்கு அவசரமில்லாதிருக்கும்போது, நீ அதின்பேரில் பிரியப்
பட்டுத் தேடினால், அது பிறர் ஆத்தம் நன்மைக்குப் பிரயோசனமாயி
ருக்கும்போது முதலாய் நீ அதின்பேரில் சந்தோஷப்பட்டாலும் தேவ
தோத்திரத்துக்காகவல்ல, உன் சுயமகிமைக்காகவே சந்தோஷப்படுகி
றாயென்று அடையாளமாகும்.

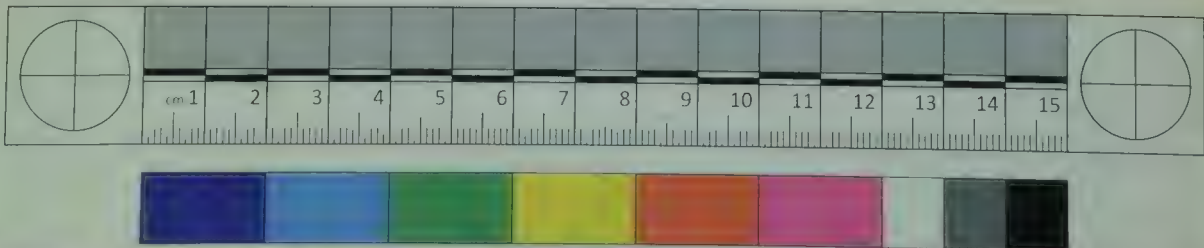
ஆகையால் மனிதர் புகழ்ச்சியையும் மேலான எண்ணத்தையும்
தருந்தவிதமாய் ஏற்றுக்கொண்டால், அதினாலே பொல்லாப்பு ஒன்று
மில்லை; அதை அபேட்சித்துத் தேடலாம். இதினாலல்லோ அர்ச். ச
வேரியார் வேகு பரிவாரம் சூழ மகா மகிமைபிரதாபத்தோடு புக்கொ
வென்னும் இராசாவைக் காணப்போனார். சுகிர்த கருத்தோடு தன்னை
முதலாய் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறது சுகிர்த புண்ணியமாயிருக்கலாம்.
இவ்வண்ணமே அர்ச். சின்னப்பர் கொருந்தியருக்கெழுதின நிருபத்தி
ல் தம்மைப் புகழ்ந்துகொண்டு சர்வேசுரன் தமக்கு அளித்தருளின வர
ங்களின்பேரில் மகிமைபாராட்டி மற்ற அப்போஸ்தலர்களைவிடத் தாம்
தேவ தோத்திரத்துக்காக அதிகமாய் உழைத்தோமென்று சொல்லித்
தமக்குக் கிடைத்த தேவகாஷியையும் தாம் மோகஷத்தின் மூன்றாம்

மண்டலம் வரைக்கும் பரவசமாய் எழும்பினதையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். தேவதோத்திரத்துக்காகவும் கொருந்தியருடைய ஆத்தும நன்மைக்காகவுமாதிரம் இதை வெளிப்படுத்தி இதிலே தாம் இயேசுநாதருடைய மெய்யான அப்போஸ்தலரென்று அவர்கள் எளிதாய் அங்கீகரித்துக்கொண்டு தம்முடைய போதகத்தை ஆவலோடு கைக்கொண்டு ஞானப்பிரயோசனம் அடையும்படியாக இப்படித் தம்மைப் புகழ்ந்துகொண்டார். ஆகிலும் இப்படிப் புகழ்ந்துகொள்ளும்போது முதலாய், உலக மகிமையைப் பிறக்கணித்து இயேசுநாதருக்காக நிந்தையவமானத்தை அவர் ஆசித்திருந்ததாக அவருடைய வார்த்தைகளைக்கொண்டே தெரியவரும்; ஏனென்றால் தம்மைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறது பிறர் ஆத்தும ஈடேற்றத்துக்கு அவசரமில்லாதிருக்கும்போது, தம்மைத் தாழ்த்தித் தம்மை அவமானப்படுத்திக்கொள்ளுவார். இதிலல்லவோ நான் சர்வேசுரனுடைய திருச்சபைக்குக் கலாபனை செய்ததினாலே, அப்போஸ்தலப் பட்டத்துக்கு நான் அயோக்கியவானென்றார். வேறொரிடத்தில் நான் நீசன், தேவதூஷணன், துஷ்டக் கலாபக்காரனென்று சொல்லியிருக்கிறார். அவருக்கு நிந்தையவமானம் வரும்போது, அகமகிழ்ந்து அக்களிப்பார். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மகிமைவந்தாலும், இவர்கள் தங்களைப் புகழ்ந்துகொண்டாலும், இவர்கள் பயப்படுவதற்குக் காரணமில்லை; ஏனென்றால் தேவதோத்திரத்துக்கு அவசரமென்று இவர்கள் எண்ணும்போது மாத்திரம், மகிமையை ஏற்றுக்கொள்ளுவார்களல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. இவர்கள் தங்கள் மகிமையைத் தேடாமல் தேவதோத்திரத்தையும் ஆத்துமாக்களுடைய நன்மையையுமாதிரம் இச்சமயத்தில் நாடித் தேடுகிறதினாலே, இவர்களுக்கு வருகிற மகிமையும் இவர்கள் தங்கள்பேரில் சொல்லிக்கொள்ளுகிற புகழ்ச்சியும் இவர்கள் இருதயத்திலே வீண்மகிமைக்கடுத்த ஓர் அற்பநினைவைமுதலாய் எழுப்ப அறியாது.

ஆனால் மகிமை பெருமையினாலே நம்மிடத்தில் ஆங்காரம் பிறந்து நமக்கு வீண் சந்தோஷம் வராமலிருக்கிறது மிகவும் வருத்தமாயிருப்பதினாலே, அநேக அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் பெருங்கீர்த்தியினாலும் மேலான பட்டத்தினாலும் உயர்ந்த அலுவலினாலும் உண்டாகிற ஆபத்தைக் கண்டு அதுக்குத் தப்பித்துக்கொள்ளப் பிரயாசப்பட்டார்கள் இதிலே மனுஷ சஞ்சாரத்தையிட்டு ஒதுங்கித் தாழ்ந்த அவமானத்துக்குரிய அலுவல்களைச் செய்து இதுவே தங்கள் புண்ணிய வர்த்திப்

புக்கு மிகவும் உதவியும் தங்களிற்குத் தருந்ததும் தங்கள் ஈடேற்றங்களுக்கொண்டார்கள். இதிலே நினதாவது: மனுஷருடைய புகழ்ச்சியை நான் அதிக சந்தோஷமென்ப மெய்யான சந்தியாகியல்ல; உதும், மற்றவர்களுக்குப் பிரயோசனம்போதும், அவர்கள் சொல்லுகிற சமாயிருந்தாலும், அதினாலே அவர்கண்டு நான் சந்தோஷப்படுகிறேனக்குப் பண்ணுகிற நிந்தையவமாயிருக்கக்கொள்ள, அதினாலே நான் அதிக சந்தோஷப்படத்தன்னைச் சினேகிப்பதே சரியான ஆத்தும இரகஷணியத்தைவிட நல்ல நாம் அதிக கவலையாயிருக்கையால் நீ செய்த பிரசங்கமும் பிறகையும் அறுகூலப்பட்டு அநின்னாலும், பிறருக்கு வந்த நன்மையை நிப்படியிருக்க, உன்னாலான பிரமல்கைகூடிவராமல் உனக்கு நினை உனக்கு வருகிற ஆத்தும நன்மைகிறதென்ன? நினை அவமானம் உபாதையல்லோ? ஆத்துமாக்கள் லைச் செய்யச் சாமர்த்தியம் உன்னந்தோஷப்படுகிறாயே; மேற்கொல்லாதிருந்தால், உன் நீசத்தனது உன்னை நீயே தாழ்த்திக்கொள்ளும் அடையலாமென்றிருக்கையிபடாதிருக்கிறதென்ன? பிறருடைய சரீரத்திலே வெகு பெலன் உலகிலுக்கிறாயே; நீ விபாதிஸ்தனும் பனுமாயிருந்தால், தாழ்ச்சியுள்ளவம் அடையலாமே; பிறசினேகத்த

ம்பினதையும் வெளிப்படுத்தியி
கொருந்தியருடைய ஆத்தம
ப்படுத்தி இதினாலே தாம் இயே
கலவென்று அவர்கள் எளிதாய்
போதகத்தை ஆவலோடு கைக்
புழப்படியாக இப்படித் தம்மை
படிப் புகழ்ந்துகொள்ளும்போது
ணித்து இயேசுநாதருக்காக நிந்
காக அவருடைய வார்த்தைகளை
ல் தம்மைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகி
வசரமில்லாதிருக்கும்போது, த
ப்படுத்திக்கொள்ளுவார். இதின
ச்சபைக்குக் கலாபனை செய்ததி
நான் அயோக்கியவானென்றார்.
ஷணன், துஷ்டக் கலாபக்கார
ரு நிந்தையவமானம் வரும்போ
டிப்பட்டவர்களுக்கு மகிமைவர்
கொண்டாலும், இவர்கள் பயப்ப
ல் தேவ தோத்திரத்துக்கு அவ
மாத்திரம், மகிமையை ஏற்றுக்
ல்ல. இவர்கள் தங்கள் மகிமை
தயும் ஆத்துமாக்களுடைய நன்
டித் தேடுகிறதினாலே, இவர்களு
கள்மேரில் சொல்லிக்கொள்ளுகி
ல வீண்மகிமைக்கடுத்த ஓர் அ
து.

நம்மிடத்தில் ஆங்காரம் பிறந்
ருக்கிறது மிகவும் வருத்தமாயி
வர்கள் பெருங்கீர்த்தியினாலும்
அலுவலினாலும் உண்டாகிற ஆப
கொள்ளப் பிரயாசப்பட்டார்கள்
ஒதுங்கித் தாழ்ந்த அவமானத்.
வே தங்கள் புண்ணிய வர்த்திப்

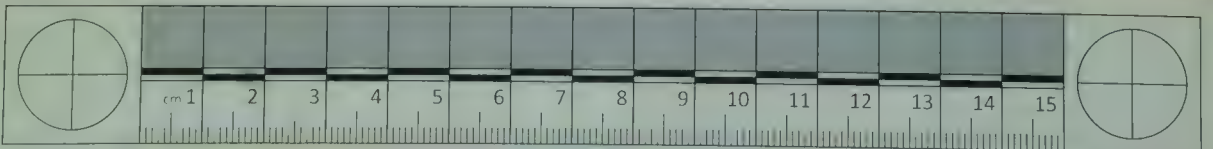
புக்கு மிகவும் உதவியும் தங்களிடத்தில் தாழ்ச்சியைக் காப்பாற்றுவத
ற்குத் தருந்ததும் தங்கள் ஈடேற்றத்துக்கு நிச்சயமுமான வழியென்று
கண்டுகொண்டார்கள். இதினாலே அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு திருவுளம்பற்
றினதாவது: மனுஷருடைய புகழ்ச்சியைப் பார்க்க அவர்களுடைய இ
கழ்ச்சியை நான் அதிக சந்தோஷத்தோடு பட்டதுபவியாவிட்டால், நா
ன் மெய்யான சந்தியாசியல்ல; ஏனென்றால் நான் பிரசங்கிக்கும்போ
தும், மற்றவர்களுக்குப் பிரயோசனமான யாதொரு நற்கிரிகை செய்யு
ம்போதும், அவர்கள் சொல்லுமிருக்கிற புகழ்ச்சி என் ஈடேற்றத்துக்கு மோ
சமாயிருந்தாலும், அதினாலே அவர்களுக்கு வருகிற பிரயோசனத்தைக்
கண்டு நான் சந்தோஷப்படுகிறேனே; இதிப்படியானால், அவர்கள் எ
னக்குப் பண்ணுகிற நிந்தையவமானம் என் ஈடேற்றத்துக்கு உதவி
யாயிருக்கக்கொள்ள, அதினாலே எனக்கு வரும் பிரயோசனத்தைக் க
ண்டு நான் அதிக சந்தோஷப்பட வேண்டாமோவென்றார். முந்தமுந்த
த் தன்னைச் சினேகிப்பதே சரியான சினேகமாகக்கொள்ள, பிறருடைய
ஆத்தம இரகஷணியத்தைவிட நமது ஆத்தம இரகஷணியத்தின்பேரி
ல் நாம் அதிக கவலையாயிருக்க வேண்டுமென்பது நிச்சயமாமே. ஆகை
யால் நீ செய்த பிரசங்கமும் பிறசினேகத்துக்கடுத்த வேறெந்தக் கிரி
கையும் அறகூலப்பட்டு அதின் நிமித்தம் உனக்குப் புகழ்ச்சி உண்டா
னால், பிறருக்கு வந்த நன்மையை நினைத்துச் சந்தோஷப்படுகிறாயே; இ
திப்படியிருக்க, உன்னாலான பிரயாசமெல்லாம் பட்டபின் உன் அலுவ
ல் கைகூடிவராமல் உனக்கு நிந்தையவமானம் நேரிட்டால், இதினாலே
உனக்கு வருகிற ஆத்தம நன்மையை நினைத்துச் சந்தோஷப்படாதிருக்
கிறதென்ன? நிந்தை அவமானம் உன் ஆத்தமத்துக்கு மோசமில்லாத
பாதையல்லோ? ஆத்தமாக்கள் ஈடேற்றத்துக்காக மேலான அலுவ
லைச் செய்யச் சாமர்த்தியம் உன்னிடத்தில் உண்டென்று கண்டால், ச
ந்தோஷப்படுகிறாயே; மேற்சொன்ன சாமர்த்தியம் உன்னிடத்தில் இ
ல்லாதிருந்தால், உன் நீசத்தனத்தைக் கண்டு சர்வேசுரனுக்கு முன்பா
க உன்னை நீயே தாழ்த்திக்கொண்டு தாழ்ச்சியாகிற ஞானப் பிரயோச
னம் அடையலாமென்றிருக்கையிலே, இதின் நிமித்தம் நீ சந்தோஷப்
படாதிருக்கிறதென்ன? பிறருடைய நன்மைக்காக உழைப்பதற்கு உ
ன் சரீரத்திலே வெகு பெலன் உண்டாயிருந்தால், அகமகிழ்ந்து அக்க
ளிக்கிறாயே; நீ விபாதிஸ்தனும் பலவீனனும் ஒன்றுக்கும் உதவாதவ
னுமாயிருந்தால், தாழ்ச்சியுள்ளவனாகி அதினாலே ஞானப் பிரயோசன
ம் அடையலாமே; பிறசினேகத்துக்கடுத்த பெரிய அலுவல்களைச் செ

புகிறதைவிட நீ ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்க வேண்டுமென்று சர்வேசுரனுக்குச் சித்தமாயிருக்கிறதினாலே, அவருக்கு அதிக பிரியப்படலாமே; இதின் நிமித்தம் நீ சந்தோஷப்படாதிருக்கிறதென்ன?

நாம் இதுவரையில் சொன்னதைப் பார்க்குமளவில், கீர்த்தியும்மேலான எண்ணமும்பிறர் ஆத்துமத்துக்கு நன்மைசெய்ய அவசரமானவழிபாடென்று போக்கு வைத்துக்கொண்டு மகிமையான அலுவலையும்மேன்மைபாகத் தொன்றுகிறதெல்லாத் தையும் இதரத் திறிந்து தாழ்மையும் அவமானமுமுள்ள அலுவலினாலே மனிதர் தங்களைத் தாழ்வாயெண்ணுவார்களென்று பயந்து அதை விலக்கி நடக்கிறவர்கள் எவ்வளவுமோசம்போகிறார்களென்று அறிந்துகொள்ளலாம். இப்படி நடக்கிறதிலே வேறொர் தப்பிதமும் உண்டு; அதென்னவென்றால், மனிதருடைய புகழ்ச்சியை அடைவதற்கு உதவியாயிருக்குமென்று ஒருவன் எண்ணுகிற காரியமே அதைப் போக்கடிப்பதற்கு அந்தமுறை காரணமாயிருக்கும்; தன் கீர்த்தியைப் போக்கடிப்பதற்குரியதென்று அவன் நினைக்கிற காரியமே அதை அடைவதற்கு உதவியாயிருக்கும். பரும்படியான உடை தரித்துக்கொண்டு நீச அலுவல் செய்தால், பிறர் ஆத்தும இரகசியத்துக்காகச் செப்கிற அலுவல் பிரயோசனமாயிருக்கமாட்டாதென்று சிலர் எண்ணுவார்கள். இவர்கள் ஆங்காரத்தினாலே மோசம்போகிறார்களென்பது நிச்சயம்; ஏனென்றால் பரும்படியான உடையும் நீச அலுவலுமே உன்னை மகிமைப்பட்டவனாகும்; மகிமை பெருமை உன்னை நிர்வகக்குரியவனாகும். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இச்சத்தியத்தை நன்றாய் அறிந்திருந்ததினாலே, அவர் சொன்னதாவது: உலோக மகிமைக்கடுத்த மேலான நடக்கையைவிடத் தாழ்ச்சியும் பிறகினைகமுமுள்ள நடக்கை பிறர் மனதைத் திருப்புவதற்கு அதிகமாய் உதவுமென்றார். தாமே இந்தப் புத்தியைத் தமது நடக்கையில் அதுசரித்துக்கொண்டு வந்ததுமன்றிப் பிறர் இரகசியத்துக்கடுத்த அலுவல் செய்வதற்கு அவர் யானாயாகிலும் அனுப்பினால், எப்போதும் தாழ்ச்சியாகிப் பாதையிலே நடக்க வேண்டுமென்று அவர்களுக்குப் புத்தி சொல்லுவார். தாழ்ச்சியாகி அஸ்திவாரத்தின்மேலே நீங்கள் கட்டுகிறதெல்லாம் ஸ்திரமாயிருக்கும்; மேலான அலுவல்களைச் செய்வதற்குச் சர்வேசுரன் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறது வழக்கமென்பார். இதின் நிமித்தம் அர்ச். சுவேரியானையும் சீமோன் ரொடிக்சென்னும் சுவாமியானையும் பொர்த்துக்கால் இராச்சியத்துக்கு அனுப்பும்போது; தரித்

திரமும் தாழ்ச்சியும் உங்கள் அருங்கே சேர்ந்தவுடனே பிச்சை வல்லமேரோன் பாஸ்காசென்னும் சுவாமிநாதனாக இரலாந்துதேசத்துக்களுக்கும் சனங்களுக்கும் ஞான உந்து கற்பித்தார். சால்மேரோன் மூன்றாம் பவுலென்னும் அர்ச். பதினேந்தினென்னும் திருச்சபை போது, அவர்கள் தினந்தோறும் சுவாமிகள் சாலையிலுள்ள வியாதிலுள்ள கருத்திக்குறிப்பிடும் கற்றுக்கொள்வதற்குப் போய் உங்கள் கருத்தை வெளிப்படுத்தும்படி தப்பாதென்று உடைய சாஸ்திரம் திருச்சபை சமீபத்தென்றறிவோம். இதுவெல்லாம் தரிய வீண்புத்தியை நம்பி இப்படியென்கிறதினாலே நமது கீர்த்திக்குக் காலம் நினைக்கலாமோ? இல்லை, இவ்விதம் படித்துக் கொடுத்துத் தெருவியும் சிறைச்சாலையிலேயும் மனுஷர்கொடுத்தால், சுவீசேஷுவேலியன் பட்டாதே. எளியவர்களுக்குப் பாவத்தரித்திரத்துக்கடுத்த உடுப்புப் பேயெண்ணுவார்களென்று அஞ்சாதேவர்களமாயெண்ணுவார்கள், அப்போதென்கையென்று நன்மைசெய்வாய்; ஏனென்றால் தவீசுரன் எப்போதும் பிரியப்படுகின்ற சர்வேசுரன் மேலான கிருத்தி

ஆனால் நாம் இப்போது சொந்தமாயிருந்தாலும், இதைவிட ஒத்தபிரகாரம் இது காரியத்தை மேலான எண்ணத்தையும் பிரிய

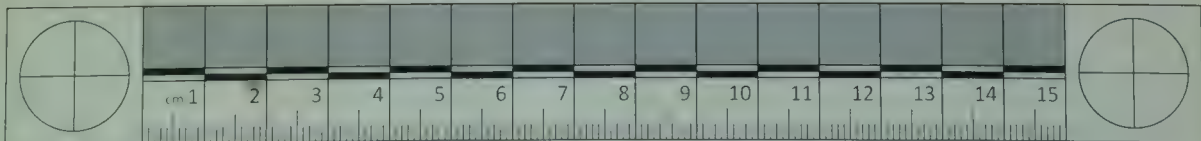

தங்க வேனுமென்று சர்வேசுர
முக்கு அதிக பிரியப்படலாமே;
தந்திதென்ன?

பார்க்குமளவில், கீர்த்தியும் மே
தான் மெச்சிய அவசரமான வ
ண்டு மகிமைபான அலுவலையும்
க்கையும் தேடித் திரிந்து தாழ்
லை மனிதர் தங்களைத் தாழ்வா
விட்டிடக்கிறவர்கள் எவ்வள
கொள்ளலாம். இப்படி நடக்கிற
செயல்களென்றால், மனிதருடைய
பரிந்துமென்று ஒரவன் என்
சுதரு அச்சமுள்ள காரணமாயி
பதம் தரப்படுத்து அவன் நீனைக்
சுவமிய ரீதும். பரும்படியான
செய்கால், பிரம் ஆத்தும் இரகச
பிரயோசனமாயிருக்கமாட்டாதே
ஆங்காத்தினாலே மோசம்போகி
பரும்படியான உடையும் நீச அ
கும்; மகிமை பெருமை உன்னை
பிரியர் இச்சத்தியத்தை நன்றாய்
பாவது; உலோக மகிமைக்கடுத்த
சிறும் பிரச்சினைகளுமுள்ள நடக்
கும் அதுசரித்துக்கொண்டு வந்த
த்த அலுவல் செய்வதற்கு அவ
பாதம் தாழ்ச்சியாகிற பாதையி
ருப்புக்குச் சொல்லுவார். தாழ்ச்
சுர கட்டுகிறதெல்லாம் ஸ்திரம
செய்வதற்குச் சர்வேசுரன் தாழ்ச்
சுர வடிவமென்பார். இதின் கி
ரான் ரொடிக் கொள்ளும் சுவாமி
தங்களுக்கு அனுப்பும்போது, தந்தி

திரமும் தாழ்ச்சியும் உங்கள் அலுவலுக்கு வழிசெப்பனிடும்படியாய்
அங்கே செர்ந்தவுடனே பிச்சை வாங்க வேனுமென்று கற்பித்தார். சா
ல்மெரோன் பால்காசென்னும் சுவாமிமார்கள் அர்ச். பாப்டுவின் ஸ்தா
னபதிகளாக இல்லாந்துதேசத்துக்குப் போரும்போது, அங்கே பிள்ளை
களுக்கும் சனங்களுக்கும் ஞான உபதேசம் கற்றுக்கொடுக்க வேனுமெ
ன்று கற்பித்தார். சால்மெரோன் லேயினேசென்னும் சுவாமிமார்களை
முன்றும் பல்லென்னும் அர்ச். பாப்பானவர் தமது சாஸ்திரிகளாகத்
திரிநீர்த்தினென்னும் திருச்சபை சங்கத்துக்கு முதல்விசை அனுப்பும்
போது, அவர்கள் தினந்தோறும் சங்கத்துக்குப் போருமுன்னே நோவா
ளிகள் சாலையிலுள்ள விபாதிஸ்துக்கு ஸ்தூபம் பண்ணிச் சிறுபிள்ளை
களுக்குக் குழிப்பிடம் கற்றுக்கொடுத்தபின், திருச்சபை சங்கத்துக்குப்
போய் உங்கள் கருத்தை வெளிப்படுத்தலாம்; அப்போது அது நன்
மையாகுமென்பது தப்பாதென்றார். தேவகிருபையினாலே அவர்களு
டைய சாஸ்திரம் திருச்சபை சங்கத்துக்கு வேகு பிரயோசனப்பட்ட
தென்றறிவோம். இதுவெல்லாம் இப்படியிருக்க, உலோகவாசிகளுக்கு
ரிய விண்புத்தியை நம்பி இப்படிப்பட்ட தாழ்மையான அலுவலைச் செ
ய்கிறார்களே நமது கீர்த்திக்குக் கெடுதல்வருமென்று கனவிலேமுத
லாய் நீனைக்கலாமோ? இல்லை, இல்லை. சிறுவர்களுக்கு மந்திரம் குறிப்
பிடம் படித்துக் கொடுத்துத் தெருவிலேயும் நோவாளிகள் சாலையிலே
யும் சிறைச்சாலையிலேயும் மஹாவுர்களுக்குப் புத்திபோதகம் சொல்லிக்
கொடுத்தால், சுவீசேஷிவலையின் மகிமைக்குக் கெடுவருமென்று பயப்
படாதே. எளியவர்களுக்குப் பாவசங்கீர்த்தனம் கொடுத்துச் சந்நியாச
தரித்திரத்துக்கடுத்த உடுப்புப் போட்டிருந்தால், உன்னைத் தாழ்வா
பெண்ணுவார்களென்று அஞ்சாதே. இதின் கீழ்த்தம் உன்னை அதிக
கனமாயெண்ணுவார்கள், அப்போது நீயும் ஆத்தமாக்களுக்கு அதிக
நன்மைசெய்வாய்; ஏனென்றால் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களை உயர்த்தச் சர்
வேசுரன் எப்போதும் பிரியப்படுகிறார்; தாழ்ச்சியுள்ளவர்களைக் கொ
ண்டு சர்வேசுரன் மேலான கிருத்தியங்களைச் செய்து முடிக்கிறது வழ
க்கம்.

ஆனால் நாம் இப்போது சொல்லிக்காட்டினது முக்கியமான மு
காந்தமாயிருந்தாலும், இதைவிட்டு நேர்மையான புத்தி ஞாயத்துக்கு
ஒத்தபிரகாரம் இது காரியத்தை யோசித்துப் பார்த்தால், மனிதருடைய
மேலான எண்ணத்தையும் பிரியத்தையும் அடைந்து ஆத்தமாக்க

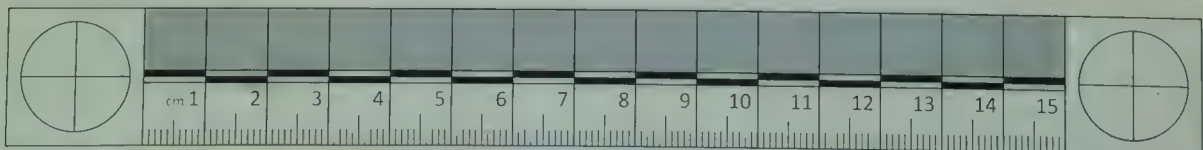

ஒருக்கு வெகு நன்மைசெய்வதற்குத் தாம்மையான வேலை செய்கிறதை விடத் தகுந்த வழிபாடு வேறொன்றுமில்லையென்று அறிந்துகொள்ளுவாய். மேலான கிருத்தியங்களைச் செய்வதற்கு உன்னிடத்தில் எவ்வளவு சாமர்த்தியம் உண்டோ, அவ்வளவுக்கு நீசக்கிரகைகளைச் செய்து தாழ்த்து நடக்கிறதினாலே உனக்குக் கீர்த்தியும் பிறருக்கு நன்மாதிரி சையும் உண்டாகும். இதற்கு முகார்தாமேதென்றால், மகிமை பெருமையும் உயர்ந்த அலுவலையும் மனிதர் வெகு கனமாயெண்ணுகிறதினாலே, யாதொருவன் அதை நினைத்து நடக்கிறதைக் கண்டால், வெகு ஆச்சரியப்படுவார்கள். மேலான காரியங்களைச் செய்யச் சாமர்த்தியமுள்ளவன் மனதுபொருற்று வேணுமென்று தாழ்ந்த அலுவலைச் செய்கிறது எப்படியென்று கண்டுபிடிக்கமாட்டாமல் பிரமிப்பார்கள். ஆகையால் தாழ்ந்த அலுவலைச் செய்துகொண்டு வருகிறவர்கள் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களுள்ளொன்றை அவர்கள் வாயிலிருந்து புறப்படுகிற வார்த்தைபெல்லாம் மோகஷத்திலிருந்து வருகிற போதகமென்று வெகு பூச்சியத்தோடே கேட்டுக்கொள்ளுவார்கள்.

அர்ச், சுவேரியார் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிற சங்கதியாவது : அவர் இந்துதேசத்துக்கு வரக் கப்பல் ஏறந்தருணத்தில் இவ்வளவு பெரிய யாத்திரைக்கு அவசரமான சாமான் ஒன்றும் தேடினவரல்ல. இந்துதேசத்து கப்பற்படைக்கு அதிகாரியான கால்காடுதென்னும் வமிஷபதி அர்ச், சுவேரியானா நோக்கிக் கப்பலில் உமக்குப் பணிவிடைசெய்ய யாதொரு ஊழியனை அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டும்; ஏனென்றால் நீர் உமது வஸ்திரங்களைத் துவைத்துச் சாப்பாடு சமைக்கிறதைக் கண்டால், உம்மை ஒருவரும் கனம்பண்ணமாட்டார்கள், உம்முடைய புத்தியை ஆசையோடு கேள்க்குமாட்டார்களென்றார். அதுக்கு அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொன்ன மாறுத்தரமாவது : சிலாக்கியப்பட்டு மகிமைமையும் அதிகாரத்தையும் அடையத் தேடினானிலே, திருச்சபைக்கும் குருப்பிரசாதிகளுக்கும் வெகு பொல்லாப்பு நேரிட்டது. என் கந்தைத் துணிகளை நானே துவைத்து என் சாப்பாட்டை நானே சமைத்துக்கொண்டு இத்தோடு பிறருக்குப் பிரசங்கித்து அவர்கள் ஆத்தம் ஈடேற்றத்துக்காக இடைவிடாமல் உழைப்பதே என்னை மற்றவர்கள் கனம்பண்ணுவதற்கான மெய்யான வழிபாடாகுமென்றார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொன்ன இந்த மறுமொழியை அந்த வமிஷபதி கேட்டு பிரமித்து ஆச்சரியப்பட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் கின்றார். ஆகை

யால் தாழ்ச்சி முயற்சியைக் கொண்டு னத்தையடைந்து அவர்கள் ஆத்தம் சயம். இவ்வண்ணமே அர்ச், சுவேர்பதேசம் சொல்லிக்கொடுத்துத் தென்துக் கொண்டுபோய் சனங்களை உத்தனடிக்கொள்ளச் சொல்லி விபாதிசொல்லிப் பிறகினை கத்துக்கொடுத்தடைவிடாமல் செய்துகொண்டு வருகிறவர்களை ஈடேற்றினார்! அவர் செய்த இவ்வண்ணமே அடைந்தார். க்கையினாலே எல்லாரும் அவர் சொல்லவா அர்ச்சியசிஷ்டவரென்று சொல்கிற கீர்த்தியும் அர்ச்சியசிஷ்டவரெனத் தேவ பற்றுதலோடு பிரசங்கமே ஆத்துமாக்களை இரட்சிக்கிறதென இவ்விதப் புகழ்ச்சியைச் சம்பாதிப்பதெனவேண்டும். ஏனென்றால் உயர்ந்த அலுவல்களைக் கொண்டு நாம் சம்பாதிக்கலோக வீண்மகிமை கலந்திருக்கிறதினால் கெடுதலாயிருக்கும்; அது பிறருமாதிரிகையாயிருக்கும்.

நாமோவென்றால் நமது மகிமை தேடித் திட்டம்பண்ணுகிறவர் வேறு திருவுளம்பற்றினார். இவ்வாக்கியவமிஷமான மகாத்துமா ஒருவர் மிகையிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், யைத்தேடி அதை நமக்கு வருவித்து வினியிருக்குமென்றார். உன்னையக்கப் பிரயாசப்படு; ஆத்துமாக்களுக்கான கீர்த்தியைச் சர்வேசுரன் உடைவதற்கு வேறெந்த வழிபாடுகளையும் அவமானப்படுகிறதற்கும் லாத்துக்கு மேலான எண்ணமும

மையான வேலை செய்கிறதை
உயர்த்தி அறிந்துகொள்ளு
வதற்கு உன்விடத்தில் எவ்வ
தற்கு நீசக்கிரகைகளைச் செய்து
கீர்த்தியும் பிறருக்கு நன்மாதிரி
மேதென்றால், மகிமை பெருமை
வெகு கனமாயெண்ணுகிறதின
கூடக் கண்டால், வெகு ஆச்
னைச் செய்யச் சாமர்த்தியமுள்
தாழ்த்த அலுவலைச் செய்கிற
பாமல் பிரமிப்பார்கள். அகை
யிட்டு வருவதற்குள் அர்ச்சியசி
யிட்டு வந்து புறப்படுகிற வார்த
கை போதகமென்று வெகு பூச்

புதிதாய் நுக்கி சங்கதியாவது :
உத்தரனத்தில் இவ்வளவு பெ
ன் ஒன்றும் தெரிவனவல்ல. இ
யான சாஸ்திரத்தென்னும் வ
க் கப்பலில் உமக்குப் பணிவி
தத்துக்கொண்டு வரவேண்டும்;
தவைத்துச் காப்பாடு சமைக்
கனப்பண்ணமாட்டார்கள், உ
ந்கவுமாட்டார்களென்றார். அ
றுத்தாமாவது : சாக்கியப்ப
டைபத் தெரிவினாலே, திருச்
கு பொல்லாப்பு பேரிட்டது. எ
ன்று என் காப்பாட்டை நானே
கூப்பிப் பிசங்கித்து அவர்கள் ஆ
வல் உழைப்பதே என்னை மற்ற
யான வழிபாடாயினென்றார். அ
மாயினை அந்த வமிஷபதி கேட்
சொல்லாமல் நின்றார், ஆகை

யால் தாழ்ச்சி முயற்சியைக் கொண்டு மனுஷருடைய மேலான எண்
ணத்தையடைந்து அவர்கள் ஆத்துமத்தை ஈடேற்றலாமென்பது நிச்
சயம். இவ்வண்ணமே அர்ச்சி. சுவேரியார் சிறுபிள்ளைகளுக்கு ஞான உ
பதேசம் சொல்லிக்கொடுத்துத் தெருவிலே இராத்திரியில் மணியடித்
துக் கொண்டுபோய்ச் சனங்களை உத்தரிக்கிற ஆத்துமாக்களுக்காக வே
ண்டிக்கொள்ளச் சொல்லி வியாதிஸ்தருக்கு ஊழியம் செய்து ஆறுதல்
சொல்லிப் பிறசினைகத்துக்கடுத்த தாழ்ந்த வேலைகளையெல்லாம் இ
டைவிடாமல் செய்துகொண்டு வந்ததினாலே எத்தனையோ ஆத்துமாக்க
ளை ஈடேற்றினார்! அவர் செய்த இந்தத்தாழ்ந்த வேலைகளின் நிமித்தம்
மேலான வீரத்தினை அடைந்தார். மனிதர் அவர் பெரில் வைந்த நம்பி
க்ஷைபிடுவோர் எல்லாரும் அவர் சொன்ன புத்தியைக் கேட்டு நடந்து
அவனை அர்ச்சியசெய்தவனென்று சொல்லுவார்கள். தாழ்ச்சியுள்ளவொ
ன்கிற கீர்த்தியும் அர்ச்சியசெய்தவனென்கிற புகழ்ச்சியும் சுவீகரிக்க
தைத் தேவ புற்றுதலோடு பிரசங்கிக்கும் மகாத்துமாவென்கிற பேரு
மே ஆத்துமாக்களை இரட்சிக்கிறதற்கு அவசரமான புகழ்ச்சியாகும்.
இவ்விதப் புகழ்ச்சியைச் சம்பாதிப்பதற்கு மாத்திரம் நாம் பிரயாசப்ப
டவேண்டும். ஏனென்றால் உயர்ந்த தந்தியோக முதலிய மேலான அ
லுவல்களைக் கொண்டு நாம் சம்பாதிக்கத் தேடுகிற மகிமையிலே உ
லோக விண்மகிமை கலந்திருக்கிறதினாலே, அது பிரயோசனமாயிராம
ல் கெடுதலாயிருக்கும்; அது பிறருக்கு நன்மாதிரிகையாயிராமல் துர்
மாதிரிகையாயிருக்கும்.

நாமோவென்றால் நமது மகிமையைத் தேடுகிறதில்லை; அதைத்
தேடித் திட்டம்பண்ணுகிறவர் வேறே ஒருவர் உண்டென்று இரட்சக
ர் திருவுளம்பற்றினார். இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் சாஸ்திரியும் புத்திசா
லியுமான மகாத்துமா ஒருவர் மிகவும் நேற்றியான ஓர் புத்தி சொல்லி
யிருக்கிறார். அதிதன்னவென்றால், நமது மோக்ஷபிதா நமது மகிமை
யைத்தேடி அதை நமக்கு வருவிக்கக்கொள்ள, நாம் அதைத் தேடுகிற
து வினியிருக்குமென்றார். உன்னை நீயே தாழ்த்தித் தாழ்மையாயிரு
க்கப் பிரயாசப்படு; ஆத்துமாக்களுக்கு நன்மைசெய்ய உனக்கு அவச
ரமான கீர்த்தியைச் சுவீகரிக்க உனக்கு வருவிப்பார். நீ கீர்த்தி அ
டைவதற்கு வேறெந்த வழிபாடுகளையும் விட்டு உன்னைத் தாழ்த்துகிற
தற்கும் அவமானப்படுகிறதற்கும் பிரயாசப்பட்டால், இதிலே எல்
லாத்துக்கு மேலான எண்ணமுப் கீர்த்தியும் உனக்குக் கிடைக்குமெ

ன்பநற்குச் சந்தேகமில்லை.

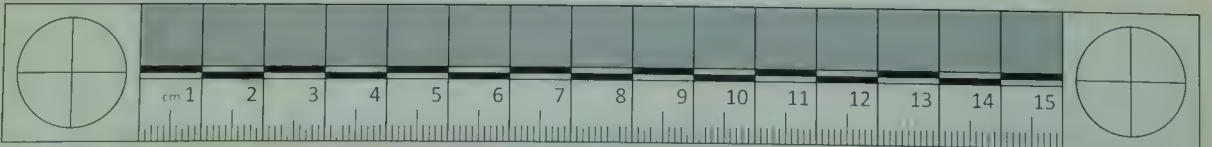
ரீ உட்பட்டிருக்கிற சபையின் மகிமையைத் தேட வேண்டுமென்று எண்ணுதே; ஏனென்றால் உன்னிடத்திலுள்ள சுய சினேகத்தையும் வீண் மகிமையையும் மறைப்பதற்காக ரீ எடுத்த உபாயம் இதுவே. என் மகிமையை நான் சட்டைபண்ணுகிறதில்லை; நான் உட்பட்டிருக்கிற சபைக்குச் சங்கை உண்டாகும்பொருட்டு மகிமை கீர்த்தியைத்தேடுகிறேனென்று சொல்லுவாயாக்கும். இந்த வீண் ஞாயத்யைபெல்லாம் விட்டுவிடு. ரீ தாழ்ச்சியும் அடக்க ஒடுக்கமும் பொறுமையுமுள்ளவனாய் இருந்தால் மாத்திரம், உன் சபைக்கு மகிமை உண்டாகும்; ஏனென்றால் தாழ்ச்சியும் அடக்க ஒடுக்கமும் ஒறுத்தலும் உலக நன்மைகளின்பேரில் முழு வெறுப்புமுள்ள சந்நியாசிகள் இருக்கிற சபைமாத்திரம் மெய்யான மகிமையுள்ள சபையென்று அறிந்துகொள்ளக் கடவாய்.

இந்ததேச சரித்திரத்தில் மாபெயென்னம் சுவாமியார் எழுதி வைத்திருக்கிற வர்த்தமானமாவது: யப்போனிய திவிலுள்ள பிராந்தோவென்னம் பட்டணத்துத் தெருவிலே இயேசுசபை சுவாமியார்க ளிலொருவர் வேதம் போதித்துக்கொண்டிருக்கையில், தெருவோடே போன ஒரு அஞ்ஞானி அவனையும் அவர் சொன்னதையும் கேட்பினைக் காறி முகத்திலே துப்பினான். அந்தச் சுவாமியார் முகத்திலே ஒரு அற்பக் கோப அடையாளமுமில்லாமலும் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலும் இலேஞ்சை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு ஒன்றுமில்லாததுபோலே பிரசங்கித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களிலொருவன் இதைக் கண்டு இவ்வளவு பொறுமையையும் தாழ்ச்சியையும் மனத்திடனையும் போதிக்கிற வேதம் மோகந்த்ரிலிருந்து வரக்கூடுமேயல்லாமல் மற்றப்படியல்லவென்று மனந்தேறி அந்தச் சுவாமியார் பிரசங்கம் முடிந்தவுடனே அவரிடத்திலேபோய் எனக்கு வேத சத்தியங்களைப் போதித்து ஞானஸ்நானம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டான்.

நய-ம்

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம்

யாதாமொருவன் திரளான ஞாலே மற்றவர்கள் அவனைக் கனம் அவன் அற்ப ஆங்காரப்படாமலும் கள் தன்னுடையதென்று எண்ணுகிற சர்வேசுரனுக்கே சொந்தமான தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்த உத்தமராகி முழுதும் தேர்ந்திருந்தில் தாங்கள் எவ்வளவு உயர்ந்திருந்தாழ்த்திக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு உரியதென்று அர்ச். பொனவென்றுள்ளவன் நான் குடையாடுள்ளவல்லதுதான்; ஆனால் இது ஆச்சரியவன் நான் இராச குமாரனல்லவெயன்றும், கோவாளி நான் கோவாதும் மற்றவர்களும் தன்னை அப்புகிறதும் ஆச்சரியமோ? ஆனால் யென்றும் எல்லாருக்கும் மேற்பட்டிச்சயித்துக்கொண்டு நடந்தால், இதிலுல்லவோ கெட்டவன் நான் பற்றி ஆச்சரியப்பட வேண்டியது புண்ணியவாலென்றும் அவன் என்னது. திகோதியந்தம் குஷ்டரோகவன் நான் முழுச்செளக்கியமாயிருந்து ஒப்பாகுமல்லவென்று அர்ச்சலான புண்ணியத்தில் தேரித் திரர்வேசுரனுலே மெய்யாகவே கன

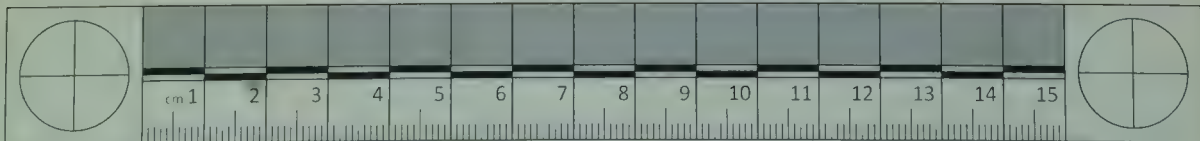
நய-ம் அதிகாரம்.

—(30)—

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தின்பேரில்.

—000—

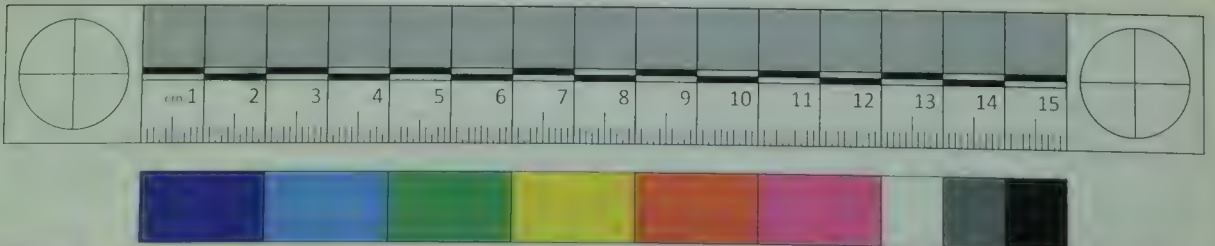
யாதாமோருவன் திரளான தேவ வரங்களை அடைந்திருக்கிறதினாலே மற்றவர்கள் அவனைக் கணம்பண்ணிச் சங்கித்தாலும், இதினாலே அவன் அற்ப ஆங்காரப்படாமலும் தான் அடைந்திருக்கிற தேவ வரங்கள் தன்னுடையதென்று எண்ணாமலும் இது சகல நன்மைக்கும் உயர்ந்திருக்கிற சர்வேசுரனுக்கே சொந்தமானதென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறதா தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தாகும். புண்ணியத்தில் முழுதும் உத்தமராகி முழுதும் தேர்ந்திருந்தாலும், புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் தாங்கள் எவ்வளவு உயர்ந்திருப்பார்களோ, அவ்வளவு தங்களைத் தாழ்த்திக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு மாத்திரம் இந்த மூன்றாம் அந்தஸ்து உரியதென்று அர்ச். பொனவெந்தூர் வசனித்தார். குற்றம் குறைபாடுள்ளவன் நான் குறைபாடுள்ளவனென்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறதா நல்லதுதான்; ஆனால் இது ஆச்சரியமல்ல. பட்டிக்காட்டு பையனொருவன் நான் இராச குமாரனல்லவென்றும், ஏழையானவன் நான் ஏழையென்றும், நோவாளி நான் நோவாளியென்றும் எண்ணிக்கொள்ளுகிறதும் மற்றவர்களுக்கும் தன்னை அப்படி எண்ணவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறதும் ஆச்சரியமோ? ஆனால் ஆஸ்திரியத்தொருவன் நான் ஏழையென்றும் எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவன் நான் கீழ்ப்பட்டவனென்றும் நிச்சயித்துக்கொண்டு நடந்தால், இதுவே அதிசயத்துக்குரிய காட்சி. இதினாலல்லோ கெட்டவன் நான் கெட்டவனென்று எண்ணுகிறதைப் பற்றி ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை; நான் நீதிமானென்றும் உத்தம புண்ணியவானென்றும் அவன் எண்ணினால், ஆச்சரியப்பட வேண்டியது. திரோகதிரயந்தம் குஷ்டரோகம்பிடித்து இரணப்புண்ணியிருக்கிறவன் நான் முழுச்சொளக்கியமாயிருக்கிறேனென்று நினைக்கிறதற்கு இது ஒப்பாகுமல்லோவென்று அர்ச். பொனவெந்தூர் வசனித்தார். மேலான புண்ணியத்தில் தேரித் திரளான தேவவரங்களால் பூரித்துச் சர்வேசுரனாலே மெய்யாகவே கனப்பட்டிருக்கிறவன் நான் சகலரினும்

தாழ்ந்தவனென்று எண்ணி நடந்தால், இது மெய்யாகவே ஆச்சரியத் துக்குரிய காரியம்; இதுவே தாழ்ச்சியின் மேலான கொடுமுடி. இதி னாலல்லோ நீ மேலான காரியங்களைச் செய்தாலும், மேலானவனென் னு அறிபாதிருக்கிறதும் மற்றவர்களெல்லாரும் உன்னை அர்ச்சியசிஷ்ட வனென்று எண்ணியிருந்தாலும், நீ அர்ச்சியசிஷ்டவனென்று உனக் குத் தெரியாதிருக்கிறதும் நீ மற்றவர்களுக்கு ஆச்சரியமுள்ளவனாகத் தோன்றினாலும், உனக்கு நீ நீசனென்றுதோன்றுகிறதும்மெய்யாகவே அபூருவமான புண்ணியமென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வசனித்தார். இப் படிப்பட்ட புண்ணியம் தேவமாதாவிடத்திலே எல்லாத்துக்கும் மே லானவிதமாய் விளங்கினது; ஏனென்றால் அவனைச் சர்வேசுரன் தமக் குத் தாயாராகத் தெரிந்துகொண்டாரென்கிற சத்தியத்தை அவன் அ றிந்தமாத் திரத்தில், தான் கர்த்தருடைய அடிமையென்று அங்கீகரித் துக்கொண்டு இதோ! நான் ஆண்டவருடைய அடிமையென்றான். அவ ள் பெண்பிள்ளைகளெல்லாரையும் பார்க்கப் பாக்கியவதியென்று எலிச பெத்தம்மாள் சொல்லும்போது, தம்மிடத்திலுள்ள பேறுபலன்களையு ம் மகிமைபையும் தம்முடையதென்று சொல்லாமல் அதுவெல்லாம் சர்வேசுரனுக்குச் சொந்தமென்று சொல்லி ஆழ்ந்த தாழ்ச்சியில் அமி ழ்ந்திச் சர்வேசுரன் தமதுபேரில் பொழிந்தருளிய வரங்களுக்காக அவ ருக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் சொன்னான். இதிலுல்லோ என் ஆ த்துமம் கர்த்தனாத் தோத்திரிக்கின்றது; என்னிரட்சகராகிய சர்வே சுரன் தமதடியாளுடைய நீசத்தனத்தைப் பார்த்தறினிலே, என் மன ம் சந்தோஷிக்கின்றதென்றான். இவ்வித தாழ்ச்சி மோக்ஷவாசிகளிடத் திலுமுண்டு. அர்ச். கிரெகோரியார் சொல்லுமாப்போலே, இருபத்துநா லு மூப்பர்களைக் குறித்து அர்ச். அருளப்பர் காட்சியாகமத்தில் சொ ல்லியிருக்கிறதே இதற்கத்தாட்சியாகும். அதென்னவென்றால் சிம்மா சனத்தில் வீற்றிருக்கிறவருக்குமுன்பாக இவர்கள் திர்க்கதண்டம்பண னி ஆராதித்துச் சிம்மாசனத்தின் அடியில் தங்கள் முடியை வைத்தா ர்களென்று சொல்லியிருக்கின்றது; ஏனென்றால் தன் முடியைத் தேவ சிம்மாசனத்தின் அடியில் வைக்கிறதும் சரி, அதைச் சர்வேசுரனிடத்தி லிருந்து பெற்றுக்கொண்டோமென்று அங்கீகரித்து அதிலால் வரும் ம கிமையைமெல்லாம் அவருக்கே செலுத்துகிறதும் சரி. இதிலுல்லோ கர்த்தாவே, தேவாரோ சகல மகிமை பெருமை வல்லபத்துக்குமுடைய வர்; ஏனென்றால் நீரே சகலத்தையும் படைத்தீர், உமது சித்தத்தின லே சகலமும் உண்டானதென்று மேற்சொன்ன மூப்பர்கள் பேரொலி

யிட்டுக் கூறினார்கள். சகலமும் கவிடத்திலுள்ள நன்மைமெல்லா ரகத்தினாலேயும் உண்டானது; பாதத்தில் வைக்கிறது ஞாயந்த கையால் சர்வேசுரனிடத்தில் பெ ன்னைக் கனமாயென்னமலும் தென்று கருவிலேழுதலாய் நீனை கிற சங்கராநுண்ணியான சர் வேசுரன் தென்று ரீச்சமித்துக்கொண்டு க ஸ்தாபம்.

ஆனால் இது தாழ்ச்சியானது ிகள்தானென்று சொல்லுமாய் ள நன்மைமெல்லாம் சர்வேசுரனு ம் நிர்ப்பாக்கியமுமாத் திரமே தல க்கொள்ளாதவனார்? சர்வேசுரன் ட்டால், நான் எல்லாரிலும் கெட் தவனார்? இதிலுல்லோ இவரா களால்தான் வந்தது; நம்மிடத் ண்டாருமென்று ஒசையேயென்னு ஷாம் பற்றினார். பாவமாத் திரம் த்திலுள்ள நன்மைமெல்லாம் தெ பதும் விசுவாச சத்தியமாமே. ங்குற இவ்வளவு தெளிவான ச து அப்பெரித்துக்கொள்ளுகிறதி ழீமலான தாழ்ச்சி நாமெல்லாரிட றது. வேதாகமத்தில் எங்கும் இ ன்றது. இதிலுல்லோ சகல ந ன்மைமெல்லாம் சர்வேசுரனு ற்று இறங்கி வருகின்றதென்று ஃ. சின்னப்பரும் தமது நிரூபங் பத்தைப் போதித்திருக்கிறார். இ காரியமென்ன? நாம் நம்மாலே ந டைப்பட்டவர்களல்ல; நம்மாலே

இது மெய்யாகவே ஆச்சரியத்
தன் மேலான கொடுமுடி. இதி
வசயதாலும், மேலானவனின்
பாபம் உன்னை அர்ச்சியசிஷ்.
ர்ச்சியசிஷ்டவனென்று உனக்
ளுக்கு ஆச்சரியமுள்ளவனாகத்
தோன்றும்தம் மெய்யாகவே
பெர்நந்துஸ் வசனித்தார். இ
டத்திலே எல்லாத்துக்கும் மே
லால் அவளைச் சர்வேசுரன் தமக்
ன்கிற சத்தியத்தை அவன் அ
ய அடிமைபென்று அங்கீகரித்
தைய அடிமைபென்றான். அவ
க்கப் பாக்கியவதிபென்று எலிச
ட்டத்திலுள்ள பேறுபலன்களையு
சொல்லாமல் அதவெல்லாம்
ல்லி ஆழ்ந்த தாழ்ச்சியில் அமி
ழிந்தருளிய வரங்களுக்காக அவ
ன்னான். இதிலுல்லோ என் ஆ
து; என்னிரட்சகராகிய சர்வே
வதப் பார்த்ததினிலே, என் மன
த தாழ்ச்சி மோகஷமாசிகளிடத்
ல்லுமாப்போலே, இருபத்துநா
ன்ப்பர் காட்சியாகமத்தில் சொ
நம். அதென்னவென்றால் சிம்மா
க இவர்கள் தீர்க்கதண்டம்பண்
டியில் தங்கள் முடியை வைத்தா
வென்றால் தன் முடியை தேவ
ம் சரி, அதைச் சர்வேசுரனிடத்தி
அங்கீகரித்து அதிலுல் வரும் ம
த்துகிறதும் சரி. இதிலுல்லோ
பெருமை வல்லபத்துக்குமுடைய
படைத்தீர், உமது சித்தத்தின
ற்சொன்ன மூப்பர்கள் பேரொலி

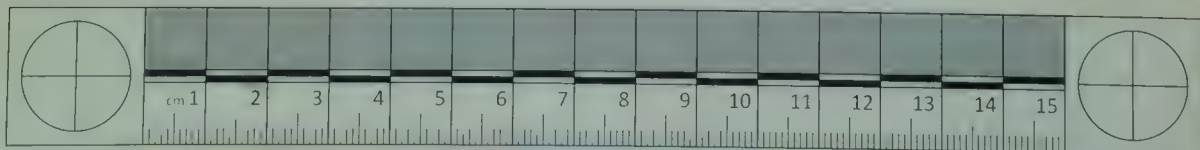
யிட்டிக் கூறினார்கள். சகலமும் உம்மிடத்திலிருந்து வருகிறது; எங்
கனிடத்திலுள்ள நன்மையெல்லாம் உமது சித்தத்தினாலேயும் அதுக்கி
ரகத்தினாலேயும் உண்டானது; ஆகையால் எங்கள் முடியை உமது
பார்த்ததில் வைக்கிறது ஞாயந்தானென்று சொன்னாற்போலாகும். ஆ
கையால் சர்வேசுரனிடத்தில் பெற்றுக்கொண்ட வரங்களினிமித்தம் த
ன்னைக் கனமாயெண்ணுமலும் அதிலுல் வரும் மகிமை தன்னுடைய
தென்று கனவிலேமுதலாய் நினையாமலும் சகல நன்மையும் தந்தருள
கிற சர்வகாருண்ணியரான சர்வேசுரனுக்கே அதவெல்லாம் உடைய
தென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு நடக்கிறது தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்
தஸ்தாகும்.

ஆனால் இது தாழ்ச்சியானால், நான்களெல்லாரும் தாழ்ச்சியுள்ளவ
ர்கள்தானென்று சொல்லுவாயாகும். எனென்றால் தன்னிடத்திலுள்
ள நன்மையெல்லாம் சர்வேசுரனுக்குச் சொந்தமென்றும் தன் பாவமு
ம் நிர்ப்பாக்கியமுமாத்திரமே தனக்குச் சொந்தமென்றும் அங்கீகரித்து
க்கொள்ளாதவனா? சர்வேசுரன் என்னை ஒரு கஷணமாத்திரம் கைவி
ட்டால், நான் எல்லாரிலும் கெட்டவனுப் போவேனென்று சொல்லா
தவனா? இதிலுல்லோ இலராபேல் சனங்களே, உங்கள் கேடு உங்
களாலேதான் வந்தது; நம்மிடத்தில் மாத்திரம் உங்களுக்கு உதவி உ
ண்டாகுமென்று ஒசையெய்யென்னும் தீர்க்கதரிசி வாயாலே கர்த்தர் திரு
வுளம் பற்றினார். பாவமாத்திரம் நமக்குச் சொந்தமென்பதும் நம்மிட
த்திலுள்ள நன்மையெல்லாம் தேவ உதாரத்துவத்தினாலே வந்ததென்
பதும் விசுவாச சத்தியமாமே. வேதாகமத்தில் எவ்விடத்திலும் விள
ங்குகிற இவ்வளவு தெளிவான சத்திபத்தை நாமெல்லாரும் விசுவசித்
து அங்கீகரித்துக்கொள்ளுகிறதினிலே, மேற்சொன்ன மூன்றாம் வகை
மேலான தாழ்ச்சி நாமெல்லாரிடத்திலேயும் உண்டென்று தோன்றுகி
றது. வேதாகமத்தில் எங்கும் இச்சத்தியத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கி
ன்றது. இதிலுல்லோ சகல நன்கொடையும் சகல உத்தம வரமும்
மேலாவிருந்து வருகின்றது; சோதிக்கதிருள்ள பிதாவினிடத்திலி
ருந்து இறங்கி வருகின்றதென்று அர்ச். இயாகப்பர் வசனித்தார். அர்
ச். சின்னப்பரும் தமது நிரூபங்களில் பற்பல இடங்களிலே இச்சத்தி
பத்தைப் போதித்திருக்கிறார். இதிலுல்லோ நீ பெற்றுக்கொள்ளாத
காரியமென்ன? நாம் நம்மாலே நன்மையானதொன்றையும் நினைக்கக் க
டைப்பட்டவர்களல்ல; நம்மாலே ஏதாகிலும் செய்யக்கூடுமானால், அத

ற்கான வல்லபம் சர்வேசுரனிடத்திலிருந்து வருகின்றது. நற்கருத்
லத உன்னிடத்தில் ஏவுகிறவரும் சர்வேசுரன்தான்; அதை நிறைவே
ற்றி முடிக்கச் செய்கிறவரும் சர்வேசுரன்தானென்றார். அவருடைய
உதவியில்லாமல் நமது ஈடேற்றத்துக்கு அவசரமானதொன்றும்
செய்யவும் சொல்லவும் துவக்கவும் முடிக்கவும் விரும்பவும், நினைக்கவு
ம் நம்மாலேயேலாது. இச்சத்தியத்தைத் தெளிவாய் விளக்கிக் காட்டு
வதற்காக இயேசுநாதர் சுவீசேஷத்தில் வெளிப்படுத்தின உவண்மை
விடத் தெளிவானதொன்றுமில்லை. அதென்னவென்றால், திராட்சக்
கொடி திராட்சச் செடியோடு ஒன்றித்திராவிட்டால், அது பழம் பழ
க்கமாட்டாது; அப்படிப்போலே நீங்கள் நம்மோடு ஒன்றித்திராவி
ட்டால், ஒரு பலனும் பெறமாட்டார்களென்றார். அந்நாள் அவர்தா
னே சொன்னதாவது: நாம் திராட்சச் செடி, நீங்கள் திராட்சச் கொடி.
யார் நம்மோடு ஒன்றித்திருந்தோ, யாடோ நாம் ஒன்றித்திருக்கி
றோமோ, அவன் வெகு பலன் பெறுவான்; ஏனென்றால் நம்மையல்லா
மல் ஏதாகிலும் செப்ப உங்களாலே முடியாதென்றார். திராட்சக்கொ
டி செடியோடு ஒன்றித்திருந்தால், அதைப்போலே திராட்ச பழம் ப
ழுக்கிறது வேறே ஏதாகிலுமுண்டோ? திராட்சக்கொடி செடியைவி
ட்டு வெட்டின்தால், அதைப் பார்க்க உதவாத காரியம் எங்கேயாகிலு
முண்டோ? அது எதுக்காகும்? ஒன்றுக்குமாகாது. இதிலுல்லோ தி
ராட்ச விறகு எதுக்காகும்? அது எந்த வேலைப்பாட்டுக்காகிலும் உத
வுமோ? அல்லது எந்த வஸ்துவையாகிலும் தாங்குவதற்கான மூட்டுக்
காலாகுமோ? அது நெருப்பிலே போடுகிறதுக்குத்தான் உதவுமென்று
கர்த்தர் எச்செய்யலென்றும் தீர்க்கநிரியிடத்தில் சொன்னார். இயே
சுநாதராகிற மெய்யான திராட்சச் செடியோடு நாம் ஒன்றியாதிருந்
தால், நாம் இந்தத் திராட்சக் கொடியைப்போலே ஒன்றுக்கும் உதவ
மாட்டோம். இதிலுல்லோ யாதொருவன் நம்மோடு ஒன்றித்திராதி
ருந்தால், வெட்டின கொம்பைப்போலே அவனை வெளியே காயப்போ
டுவார்கள்; அப்புறம் எடுத்து நெருப்பிலே எரியப்போடுவார்களென்
று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். ஆகையால் நாம் விறகுபோலே
எரிவதற்கு மாத்திரம் தருந்தவர்கள்; நம்மிடத்தில் நன்மை ஏதாகிலு
முண்டானால், அதுவெல்லாம் தேவ கிருபையினாலே மாத்திரம் உண்
டானது. ஆனால் நாம் மேற்சொன்ன பிரகாரம் இதுவெல்லாம் சகல
ரும் அறிந்த காரியமாமே; தங்களிடத்திலுள்ளதெல்லாம் சர்வேசுரனி
டத்திலிருந்து வருகிறதென்றும் பாவமாத்திரமே தங்களுக்குச் சொந்

தமென்றும் ஓர் அற்ப மகிமையும்
லாதென்றும் சகல மகிமை தோத்
ன்றும் சகலரும் அங்கீகரித்துக் கொ
ரித்துக்கொள்ளுகிற இவ்வளவு தெ
து வெகு எளிதாயிருக்கக்கொள்ள,
ஸ்தென்று சொல்லுகிறது சரிபல்ல

இது காரியத்தை மேலெழுந்த
இது வருத்தமில்லையென்று துவக்
தான்; ஆனால் இதை ஆழ்ந்து யோ
காணப்படும். காரியான் சொல்லும
தென்று எண்ணுமல் தங்கள் சுய ப
பிக்கை வைக்காமல் சகலத்தையும்
சகலமும் அவரிடத்திலிருந்து வர
க்கிறது புண்ணியஞ் செய்பத் துவ
றும்; ஆகிலும் இது மகா வருத்தம
ம் செய்கிற நற்கிரிகைகளிலே காழ
னுக்கு அற்ப உதவி செய்கிறதினுலே
ல், நமது பலத்தின்பேரில் மிதமிஞ்
அறியாமல் நமது இருதயத்தில் ஆ
துழையும்; நமது நற்கிரிகைகள் நம்ம
தில் அங்காரம் எழும்பி அதினால் உ
ம் நமக்குச் சொந்தம்பாராட்டுவோ
ருகிறது எளிதான காரியமல்ல. இ
ஸ்தாக அர்ச்சியசில்டவர்கள் ஏற்ப
த்தில் தேர்ந்த மகாத்துமாக்கள் ம
சேரலாமென்று தீர்மானித்திருக்கிற
புண்ணிய சாங்கோபாங்கமென்று நி
வே போதும். மெய்யாகவே தேவ
ன கிருத்தியங்களை நிறைவேற்றிக்கொ
ச்சொந்தமான மகிமையில் எள்ளள
ளாமல் ஓர் அற்ப வீண் சந்தோஷ
ம் சர்வேசுரனுக்கு மாத்திரம் உரிய
லான புண்ணிய சாங்கோபாங்கம்

தமிழ்நாட்டும் ஓர் உயிர் பரிசுடராகத் தோத்திரமும் தங்களுக்குச் செல்வாதென்றும் கலையுமிகவும் தோத்திரமும் கர்வகாலத்திலே உரிமதென்றும் கலையும் அங்கீகரித்ததென்கொள்ளுகிறோம். கலையும் அங்கீகரித்துக்கொள்ளுகிற இயல்புடையவனென்றான சங்கீதத்தைச் சிவசங்கீதம் என்கிறோம். இது தாழ்த்தியே மேலான அந்த உயிதென்று சொல்லுகிறது சரிபயல்வென்று எண்ணுவாயாகும்.

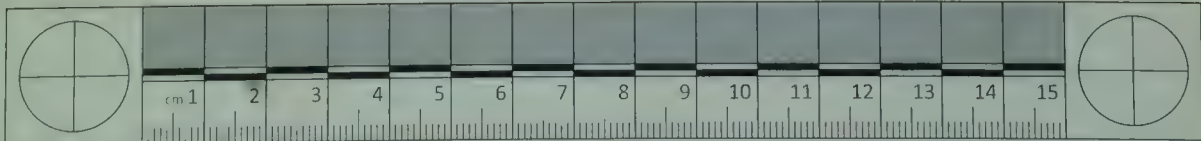
[illegible]

தினிலை மனசில் ஓர் அறப வி
அருமைபான புண்ணியம் அவ

லுமாப்போலே, மகிமை பெரு
மேலான என்னமும் மனசி
முன்னால், அழகான பெண்க
ரமான பார்வையும் பாராதிரு
த்தமான காரியம்; இதற்கு மகா
நு உபாயப்பெறினும், மயக்க
டாரிக்கம் வேண்டும்; சகலரும்
ரும் அதோடு சேர்ந்த சம்மனசு
தலே மதியங்கி உடனே
ன்களே. அதையும் அதோடு
மகா உத்தமசாலிகளாய் உண்
திலே லைக்கொள்ளாமற்போன
ருச் செய்யவேண்டிய நன்றிய
ள தேவவரங்களை நினைத்து வீ
தினிலும் இதுவெல்லாம் தங்களு
த்துத் தங்களுக்குத் தந்தவர் ச
து. இதிலுல்லோ உன் அழகை
உன் அழகைப் பார்த்து ஞானத்
பென்னும் தீர்க்கதரிசி வசனி
ட்டத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்
வாசிபேர் ஆங்காரித்தது; அதுக
நாமைய முழுதும் அவருக்குச்
தனை மகிமைபாராட்டினது. இ
ருச் சொந்தமென்று பித்தியைக்
ம், மனதைக் கொண்டு அதைச் ச
னக்குச் சொந்தம்பாராட்டினது.
க் காட்டின தாழ்ச்சியின் அந்தஸ
தில் சம்மனசுக்களுக்கே இது வரு
ப் இந்த மேலான அந்தஸ்தில் நி
து கெட்டுப்போனதே. அதுகள்

இந்த மேலான அந்தஸ்தில் நிலைக்கொள்ளமாட்டாமல் விழுந்திருக்க, நி
ர்ப்பாக்கியமான மனுஷராகிய நாம் பயப்படுகிறதற்கு எவ்வளவோ கா
ரணமுண்டு! அவர்கள் மேலான மகிமையை அடைந்தமாதிரித்தில்,
தாழ்த்துள்ளுண்டு புகையைப்போலே மறைந்து ஒழிவார்களென்று தே
வ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கிற வாக்கியம் நமக்கு செல்லுமல்லோ?
புகை உயரப் போகப்போகக் கலைந்து காணாமற்போகும்; அவ்வண்ண
மே மனுஷருக்கு எவ்வளவு மகிமை பெருமை வருமோ, அவ்வளவுக்கு
ஆங்காரமும் வீண் மகிமையுமாகிற நினைவுக்கு இடம் கொடுத்துக் கெட்
டு ஒழிவார்கள்.

இது காரியத்திலே நாம் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டுமென்று உ
லக இரட்சகர் தானே புத்திசொல்லியிருக்கிறார். அதெப்படியென்றா
ல், பிரசங்கிப்பதற்குத் தமது சீஷாக்களை அனுப்பியிருந்தார். அவர்க
ள் சந்தோஷமாய்த் திரும்பி வந்து அவருடைய பேராலே பசாசுகள்மு
தலாய்த் தங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்ததென்று அகமகிழ்ந்து சொன்னார்க
ள். அப்போது அவர் சொன்னதாவது: பசாசு மின்னலைப்போலே
மோகஷத்திலிருந்து விழுகிறதைக் கண்டோமென்றார்; அதாவது, எ
ச்சரிக்கையாயிருங்கள்; ஆங்காரத்தினாலே வாசிபேர் மோகஷத்திலிரு
ந்து விழுந்தது. அது தன்னிடத்திலுள்ள உத்தம இலட்சணங்களைக்
கண்டு வீண் மகிமைகொண்டது; தான் அடைந்திருந்த தேவவரங்க
ளுக்குரிய மகிமை சர்வேசுரனுக்குச் சொந்தமென்றெண்ணாமல் தனக்
குச் சொந்தமென்றப்போலே ஆங்காரித்து அடங்காமற்போனது. உ
ங்களுக்கும் இப்படிச் சம்பவியாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்கள்; ந
ம்முடைய பேராலே நீங்கள் செய்கிற ஆச்சரியங்களைக் கண்டு வீண்ம
கிமைகொண்டு உங்கள் நீசத்தனத்தையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் மறந்
துபோகாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்களென்று அர்த்தமாகும். சு
விசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கிறவர்களெல்லாருக்கும் இந்தப் புத்தி செல்
லும். சர்வேசுரன் உன்னைக் கொண்டு பிறர் ஆத்துமத்துக்கு வெகு நன்
மைசெய்து அவர்களை மோகஷத்தில் சேர்க்க வேண்டுமென்று அவருக்கு
ச் சித்தமானால், இதெனியித்தம் ஆங்காரப்படாதே. மற்றவர்கள் உன்
னைக் கனமாய் எண்ணிச் சங்கித்துப் புகழ்ச்சி பாராட்டுகிறதைக் கண்
டு வீண் சந்தோஷத்துக்கு இடம் கொடாதே. எதைப்பற்றியும் உன்
னைக் கனமாயெண்ணாதே; மனுஷர் உனக்குச் செய்கிற சங்கையும் சொ
ல்லுகிற புகழ்ச்சியும் உன் இருதயத்திலே படாதிருக்கும் பொருட்டு எ

ச்சரிக்கையாயிரு. சோதியுள்ள சம்மனசாகிய லுசிபேரைக் கெடுத்து அதை இருளடர்ந்த பசாசாக்கினது ஆங்காரமாமே. அர்ச். அருஸ்தின் சொல்லுமாப்போலே, ஆங்காரம் சம்மனககளைப் பசாசாக்கினதினாலே, அது எவ்வளவு ஆபத்துக்குரியதென்றும் தாழ்ச்சி மனிதனாச் சம்மனசுக்களுக்கு ஒத்தவர்களாக்கிறதினாலே, அது எவ்வளவுமேன்மையுள்ளதென்றும் கண்டுகொள்ளலாம்.

நக-ம் அதிகாரம்.

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்து இன்னதென்று சொல்லுவது.

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்து இன்னதென்று நாம் விவரித்துக் காட்டினது பற்றாது. ஆகையால் இந்தப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை நாம் எளிதாய் அநுசரிக்கும்பொருட்டு இன்னம் இதைத் துலக்கிக் காட்டுகிறது அவசரமாமே. தேவ கிருபையினாலே நம்மிடத்திலிருக்கிறது இன்னதென்றும் கெட்டுப்போன நமது கப்பாவ பலவீனத்தினாலே நம்மிடத்திலுண்டானது இன்னதென்றும் பருத்தறிந்துகொண்டு சர்வேசுரனிடத்தில் நாம் பெற்றுக்கொண்டதை அவருக்கும் நம்மாலே மாத்திரம் நமக்கு வந்ததை நமக்கும் கொடுக்க வேண்டும். ஆகையால் நம்மாலே ஒன்றும் ஆகாதென்றும் நம்மாலே ஒரு பேறுபலனும் சம்பாதிக்கக் கூடாதென்றும் நம்மிடத்திலுள்ள நன்மையெல்லாம் சர்வேசுரனிடத்திலிருந்து வருகிறதென்றும் நாம் நன்மையை விரும்பி அதைச் செய்துமுடிப்பதற்கான வரப்பிரசாதத்தை அவர் தமது பிரியம்போலே நமக்குத் தந்தருளுகிறான்றும் அறிந்துகொள்ளுகிற துமாத்திரம் பற்றாது; ஏனென்றால் இது விசுவாச சத்தியமாகக்கொள்ள, சகல கிறிஸ்துவர்களும் இதை நிச்சயமாய் அங்கீகரித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இந்தச் சத்தியம் நமது இருதயத்தில் ஆழமாய்ப் பதிந்து எச்சமயத்திலும் இதை நினைவிலும் வாக்கிலும் கிரிகையிலும் விடாத மேனையாய் அநுசரித்துக்கொண்டு வரவேண்டும். இதுவே தா

ழ்ச்சியின் மூன்றாம்ந்தஸ்து. சர்மில்லாமல் இதை அநுசரிக்கமுடியாது சனித்தார். இதற்கு அத்தாட்சியாண்டவர்களல்ல; ஆனால் தேவபருளுக்குத் தொடுத்தருளின வரம் இன்று அர்ச். சின்னப்பர் சொன்ன வரமே. இதிலே அர்ச். சின்னப்பர் சர்வேசுரனிடத்தில் அடைந்த வரம் அவருடைய உதாரத்துவத்துக்கு வேசுரனுடைய விசேஷ வரப்பிரசாதமென்று சலோமோன் வசனித்தார். சர்வேசுரன் கற்பென்னும் வரத்தைத் தைக் காப்பாற்ற முடியாது என்று வரமென்று அறிந்துகொள்ளுகிற மென்றார். இந்தச் சர்வேசுரனுடைய வரம் சொல்லுகிறதும் மகாமே சொல்லுகிறதும் தாழ்ச்சியின் கொள்ளாதது உன்னிடத்தில் என்னுண்டிருந்தால், பெற்றுக்கொள்ளாதாராட்டுவானேனென்று அர்ச். சின்னப்பர்

அர்ச்சியசெய்தவர்கள் அநுசரிக்க வே. அவர்கள் தேவ வரங்களால் பாங்கத்தில் உயர்ந்திருந்தாலும், சங்கித்தாலும், தாங்கள் சர்வேசுரனென்றெண்ணித் தங்களுடைய நிலையையும் எப்போதும் தங்கள் கண்ணிடம் நடந்தார்கள். தங்களுக்குச் சொல்லுச் சொந்தமில்லாதது இன்னமுகியிருந்ததினாலே, மனிதருடைய கள் இருதயத்தில் அற்பவீண் மகிவர்கள் அடைந்திருந்த மேலானதை மகிமையையும் சர்வேசுரனிடம் மகிமையை முழுதும் அவருக்கே

சாகிய லுசிபேரைக் கெடுத்
ஜங்கராமாமே. அர்ச். அருஸ்
மனசுகளைப் பசாசாக்கினதி
களும் தாழ்ச்சி மனிதனாச்
றலே, அது எவ்வளவுமேன்

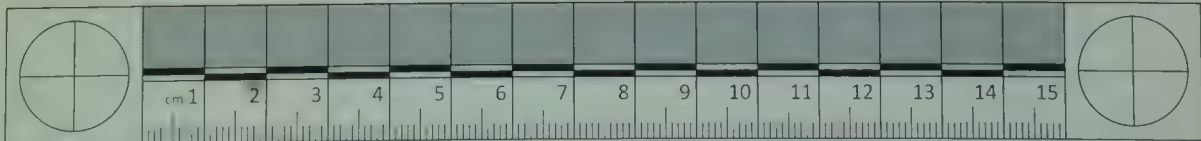
காரம்.

இன்னதென்று

இன்னதென்று நாம் விவரித்
இந்தப் புண்ணிய சாங்கோபா
பாருட்டு இன்னம் இதைத் து
வ கிருபையிலே நம்மிடத்தி
போன நமது க்பாவ பலவீனத்
னதென்றும் பகுத்தறிந்துகொ
ண்டதை அவருக்கும் நம்
க்கும் கொடுக்க வேண்டும். ஆ
றும் சம்மாவே ஒரு பேறுபல
பெற்றிலுள்ள நன்மையெல்லா
ன்றும் நாம் நன்மையை விரு
ரப்பிரசாதத்தை அவர் தமது
ளன்றும் அறிந்துகொள்ளுகிற
து விசுவாச சத்தியமாகக்கொ
யமாய் அங்கீகரித்துக்கொள்ள
து இருதயத்தில் ஆழமாய்ப் ப
ம் வாக்கிலும் கிரிகையிலும் வி
டி வரவேண்டும். இதுவே தா

ழ்ச்சியின் மூன்றாமந்தஸ்து. சர்வேசுரனுடைய விசேஷ வரப்பிரசாத
மில்லாமல் இதை அதுசரிக்கமுடியாதென்று அர்ச். அம்புரோசியார் வ
சனித்தார். இதற்கு அத்தாட்சியாக நாங்கள் உலோகபற்றுதலைக் கொ
ண்டவர்களால்; ஆனால் தேவபற்றுதலைக் கொண்டு சர்வேசுரன் எங்க
ளுக்குக் கொடுத்தருளின வரம் இன்னதென்று அறிந்திருக்கிறோமென்
று அர்ச். சின்னப்பர் சொன்ன வாக்கியத்தை எடுத்துக் காட்டியிருக்
கிறார். இதிலே அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லியிருக்கிறதுபோலே, நாம் ச
ர்வேசுரனிடத்தில் அடைந்த வரங்கள் இன்னதென்று அறிந்துகொண்டு
அவருடைய உதாரத்துவத்துக்கு அதைச் செல்லப்பண்ணுகிறது சர்
வேசுரனுடைய விசேஷ வரப்பிரசாதமாகும்; இது மகா மேலான ஞா
னமென்று சலோமோன் வசனித்திருக்கிறார். அதெப்படியென்றால், ச
ர்வேசுரன் சுற்பென்னும் வரத்தை எனக்குக் கொடாவிட்டால், நான் அ
தைக் காப்பாற்ற முடியாதென்று எனக்குத் தெரியும்; அது யாருடை
ய வரமென்று அறிந்துகொள்ளுகிறது முதலாய் மகா மேலான ஞான
மென்றார். இங்கே சர்வேசுரனுடைய விசேஷ வரமென்று அர்ச். சின்
னப்பர் சொல்லுகிறதும் மகா மேலான ஞானமென்று சலோமோன்
சொல்லுகிறதும் தாழ்ச்சியின் மூன்றாமந்தஸ்தாகும். நீ பெற்றுக்
கொள்ளாதது உன்னிடத்தில் என்ன உண்டு? நீ அதைப் பெற்றுக்கொ
ண்டிருந்தால், பெற்றுக்கொள்ளாததுபோலே உன்பேரில் மகிமைபா
ராட்டுவானேனென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார்.

அர்ச்சியசெஷ்டவர்கள் அதுசரித்துக்கொண்டுவந்த தாழ்ச்சியிது
வே. அவர்கள் தேவ வரங்களால் நிறைந்து சகல புண்ணிய சாங்கோ
பாங்கத்தில் உயர்ந்திருந்தாலும், சகலரும் அவர்களைக் கனம்பண்ணிச்
சங்கித்தாலும், தாங்கள் சர்வேசுரனுக்கு முன்பாக நிந்தைஞ்ஞரியவர்க
ளென்றெண்ணித் தங்களுடைய நீசத்தனத்தையும் ஒன்றுமில்லாமை
யையும் எப்போதும் தங்கள் கண்ணுக்கு முன்பாக வைத்துக்கொண்
டி நடந்தார்கள். தங்களுக்குச் சொந்தமானது இன்னதென்றும் தங்க
ளுக்குச் சொந்தமில்லாதது இன்னதென்றும் அவர்கள் பகுத்தறிப்ப
முகியிருந்ததிலே, மனிதருடைய மகிமை புகழ்ச்சியினிமித்தம் அவர்
கள் இருதயத்தில் அற்பவீண் மகிமையும் பிறக்கவில்லை. ஆகையால் அ
வர்கள் அடைந்திருந்த மேலான வரங்களும் அவர்களுக்கு வந்த சந்
கை மகிமையையும் சர்வேசுரனிடத்திலிருந்து வருகிறதென்று அந்த
மகிமையை முழுதும் அவருக்கே ஒப்புக்கொடுத்துத் தங்களுக்குச் சொ

ந்தமானது ஒன்றுமில்லையென்றும் தங்களாலே ஒருநன்மையும் செய்
யக்கூடாதென்றும் யோசித்துத் தங்கள் நீசத்தனத்தை நினைத்துச் ச
ர்வேசுரனுக்கு முன்பாகத் தங்களைத் தாழ்த்திக்கொண்டிருப்பார்கள். ம
ரிதர் தங்களைக் கணம்பண்ணிச் சங்கித்தாலும், அதினாலே அவர்கள் இ
ருதயத்தில் ஒரு ஆங்காரமான நினைவும் எழும்பினதில்லை; இதினாலே
அவர்கள் ஆங்காரித்துத் தங்களைக் கணமாய் எண்ணினதில்லை. தங்க
ளுக்கு வந்த புகழ்ச்சி தங்களுக்கல்லவென்றும் சர்வேசுரனுக்கே சொந்த
மென்றும் அவர்களுக்குத் தோன்றினது; தங்களுக்கு வருகிற புகழ்ச்சி
சர்வேசுரனுக்கு வருகிறதென்று அவர்கள் மனத்திருத்திப்பட்டுச் சர்
தோஷ சாகரத்தில் அமிழ்த்தியிருந்தார்கள்.

ஆகையால் புண்ணிய சாங்கோபாங்கரும் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களு
மாத்திரம் இவ்வகைத் தாழ்ச்சியை அநுசரிக்கலாமென்று சொல்லுகி
றது மிகவும் ஞாயந்தானே. ஏனென்றால் மிகுந்த தேவ வரங்களையும்
மேலான தேவ பிரசாதங்களையும் பெற்றுக்கொண்டவர்களை மாத்திரம்
சர்வேசுரன் மெய்யாகவே மேலானவர்களென்று மதிப்பார்; இவர்களிட
த்திலே மாத்திரம் மேற்சொன்ன தாழ்ச்சியிருக்கக் கூடும். சர்வேசு
ரனும் மனுஷரும் மேற்பட்டவனென்று யாதொருவனை மதித்துக்கொ
ண்டு வந்தாலும், அவன் தான் நிந்தைக்குரியவனென்று மெய்யாகவே எ
ண்ணிக்கொள்ளுகிறதா மகா அபூருவமான உந்த சாங்கோபாங்கமல்
லோ? அர்ச், கிறிசோஸ்தொமசும் அர்ச், பெர்னாதுசும் சொல்லுமாப்
போலே, அப்போஸ்தலர்களிடத்திலும் வேறே பற்பல பெரிய அர்ச்சிய
சிஷ்டவர்களிடத்திலும் இப்பேர்ப்பட்ட அச்சரியத்துக்குரிய புண்ணி
ய சாங்கோபாங்கம் விசேஷமாய் விளங்கினதென்றறிவோம். இவர்கள்
தேவ வரங்களால் பூரித்துச் செத்தவர்களை எழுப்பித் தினந்தோறும்
வெகுபுதுமைகளைச் செய்துகொண்டு வந்தாலும், சகலரும் இவர்களைப்
புகழ்ந்து சங்கித்தாலும், இவர்கள் தங்கள் நீசத்தனத்தை எந்நேரமும்
நினைவுகூர்ந்து இந்த மகிமை தங்களுக்குச் சத்தமாய் வராததுபோலேயு
ம் வேறொருவர் இந்தப் புதுமைகளைச் செய்ததுபோலேயும் தங்களுக்கு
வந்த புகழ்ச்சி தங்களுக்கல்ல, வேறொருவருக்கு வந்ததுபோலேயும்
ரிச்சயித்துக்கொள்ளுவார்கள். இது காரியத்திலே அர்ச், பெர்னாதுஸ்
சொல்லுகிறதாவது; நிந்தையவமானப் படும்போது, தாழ்ச்சியாயிருக்
கிறது அச்சரியமான காரியமல்ல; ஏனென்றால் நிந்தையவமானம் நம
து நீசத்தனத்தைக் காட்ட உதவும்; ஆனால் சகலரும் நம்மைக் கணம்

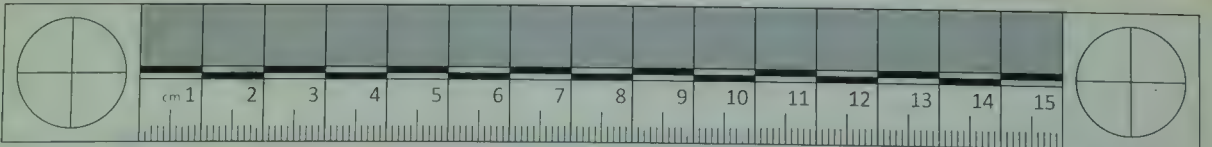
பண்ணிச் சங்கித்து நாம் அர்ச்சி
கின்ற இறங்கின முத்தர்களென்று
லொன்றுமில்லாததுபோலே நம
மையையும் நினைத்து எப்போது
ணங்கொண்டிருக்கிறது மகா மே
ருவமான அர்ச்சியசிஷ்டத்தனமெ
வர் சொல்லுமாப்போலே, இப்பே
டித்தருளின கற்பனையைத் தழுத்த
படியென்றால், உங்கள் பிரகாசம்
டவது; அவர்கள் உங்கள் நற்கிர
ற உங்கள் பிதாவை ஸ்துதிக்கக் க
ருவளம்பற்றினார். இவர்களே அ
சேஷ பிரசங்கிகளையும் சரியாக்
அர்ச், கின்னப்பர் சொல்லுமாப்போ
யேசுராதனாப் பிரசங்கிக்கிறவர்கள்
தை நாடாமலும் சர்வேசுரனுக்கு
ளாமலும் தங்களுக்கு ஒன்றும் வை
ம் பிரமாணிக்கமாய்ச் சர்வேசுரனு
ரை மகிமைப்படுத்துகிற பிரமாண
ள் இவர்கள் கர்த்தருடைய வாயில்
அமிர்தமான வார்த்தைகளாவது:
ஊழியனே, நீ அற்பக் காரியத்தி
பெரிய காரியத்திலே உனக்கு அதி

15-ம்

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அர்ச்

விளக்கிக்

யாதொருவன் மேலான தேவ
புகழ்ச்சியும் மகிமையும் அடைந்திரு

பண்ணிச் சங்கித்து நாம் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களென்றும் மோகூத்தில்
கின்று இறங்கின முத்தர்களென்றும் எண்ணியிருந்தாலும், நம்மிடத்தி
லொன்றுமில்லாததுபோலே நமது நீசத்தனத்தையும் ஒன்றுமில்லா
மைப்பையும் நினைத்து எப்போதும் நமதுபேரில் தாழ்மையான என்
னங்கொண்டிருக்கிறது மகா மேலான புண்ணியம்; இது மிகவும் அபூ
ருவமான அர்ச்சியசிஷ்டத்தனமென்றார். இன்னம் இந்த அர்ச்சியசிஷ்ட
வர் சொல்லுமாப்போலே, இப்பேர்ப்பட்டவர்கள்தான் இரட்சகர் கொ
டுத்தருளின கற்பிணைபைத் தழுந்த விதமாய் அநுசரிக்கிறவர்கள். அதெப்
படியென்றால், உங்கள் பிரகாசம் மனிதருக்கு முன்னே பிரகாசிக்கக் க
டவது; அவர்கள் உங்கள் நற்கிரிஸ்களைக் கண்டு மோகூத்திலிருக்கி
ற உங்கள் பிதாவை ஸ்துதிக்கக் கடவார்களென்று உலக இரட்சகர் தி
ருவுளும்பற்றினார். இவர்களே அப்போஸ்தலனாயும் மெய்யான சுவ
சேஷ பிரசங்கிகளையும் சரியாய்க் கண்டுபாவிக்கிறவர்கள்; இவர்களே
அர்ச். கின்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே, தங்களைப் பிரசங்கியாமல் இ
யேசுநாதரைப் பிரசங்கிக்கிறவர்கள். இவர்களே தங்கள் பிரயோசனத்
தை நாடாமலும் சர்வேசுரனுக்குரியதொன்றையும் அபகரித்துக்கொள்
ளாமலும் தங்களுக்கு ஒன்றும் வைத்துக்கொள்ளாமலும் சகலத்தையும்
பிரமாணிக்கமாய்ச் சர்வேசுரனுக்குச் செலுத்திச் சகலத்திலும் அவ
ரை மகிமைப்படுத்துகிற பிரமாணிக்கமுள்ள நல்ல ஊழியர். ஒருகா
ள் இவர்கள் கர்த்தருடைய வாயிலிருந்து காதுகளிரக்கேட்கப்போகிற
அமிர்தமான வார்த்தைகளாவது: சவாஸ், பிரமாணிக்கமுள்ள நல்ல
ஊழியனே, நீ அற்பக் காரியத்திலே பிரமாணிக்கமாயிருந்ததினாலே,
பெரிய காரியத்திலே உனக்கு அதிகாரம் கொடுப்போமென்பார்.

ந.உ-ம் அதிகாரம்.

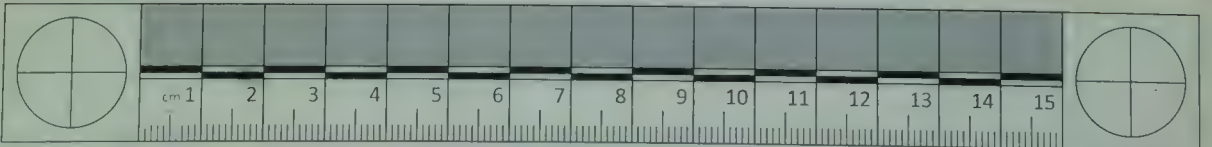
தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தை இன்னம் விரிவாய்
விளக்கிக் காட்டுவது.

யாதொருவன் மேலான தேவ வரங்களைப் பெற்று மனுவாராலே
புகழ்ச்சியும் மகிமையும் அடைந்திருந்தாலும், இதிலே அற்ப ஆங்கா

ரப்படாமலும் தனக்குரியது ஏதாகிலும் உண்டென்று எண்ணாமலும் சகல நன்மைக்கும் ஊற்றுகிய சர்வேசுரனுக்கே இதுவல்லாம் சொந்தமென்றெண்ணிச் சகல மகிமையையும் அவருக்கே செலுத்தித் தானேனும் செய்யாததுபோலேயும் தன்னிடத்தில் ஒரு புண்ணியமும் இல்லாததுபோலேயும் ஆழ்ந்த தாழ்ச்சியில் அமிழ்த்தியிருப்பதே தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தென்று சொல்லிக் காட்டினோமே. ஆகிலும் நாம் செய்கிற நற்கிரிகைகளில் நாம் ஒன்றும் செய்கிறதில்லையென்றும் அதில் நமக்கு ஒர் பங்குமில்லையென்றும் நாம் சொல்லுகிறதில்லை; இது பெலத்த தப்பறையாகும். சர்வேசுரனோடு கூட நமது மனதும் சேர்ந்து நற்கிரிகைகளைச் செய்து முடிக்கிறதென்பது நிச்சயம்; ஏனென்றால் நற்கிரிகைகளைச் செய்ய வேணுமென்று நாம் மனம்பொருந்தி அதைச் செய்வதற்குச் சம்மதிக்கிறோமே; நாம் விரும்புகிறதும் செய்கிறதும்மெல்லாம் வேணுமென்று மனம்பொருந்தி விரும்புகிறோம், செய்கிறோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; அதைச் செய்யாதிருக்க நமக்கு மனதுண்டானால், செய்யாதிருக்கலாம். தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தில் வந்து சேருவதற்கு வருத்தமான காரியம் இதுவே; ஏனென்றால் புண்ணியத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கும் சோதனையைச் செய்ப்பதற்கும் யாதொரு பந்திக்கடத்த முயற்சியைச் செய்து முடிப்பதற்கும் நம்முடைய பெலன் மாத்திரம் போதுமென்றபோலே நம்மாலான சுறுசுறுப்போடும் கவலை விசாரத்தோடும் பிரயாசப்பட வேண்டியது; நம் மாலானதெல்லாம் செய்தபின், நாம் ஒன்றும் செய்யாததுபோலே நம்மை நம்பாமல் நாம் ஒன்றுக்கும் உதவாத ஊழியனென்றெண்ணிக்கொண்டு சர்வேசுரன்பேரிலே மாத்திரம் நமது நம்பிக்கையெல்லாம் வைக்க வேண்டும். இதிலுல்லோ உங்களுக்குக் கற்பித்ததெல்லாம் செய்தபின், நாங்கள் ஒன்றுக்கும் உதவாத ஊழியர்; நாங்கள் செய்ய வேண்டியதைத்தான் செய்தோமென்று சொல்ல இரட்சகர் கற்பித்தார். இதிலே உங்களுக்குக் கற்பித்ததில் ஒரு பங்கைச் செய்தபின்னென்று இரட்சகர் சொல்லாமல் உங்களுக்குக் கற்பித்ததெல்லாத்னையும் செய்தபின், நாங்கள் ஒன்றுக்கும் உதவாத ஊழியனென்றெண்ணிக்கொள்ளக் கற்பித்திருக்கிறோம். இப்படி மெய்யாகவே நிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறதற்கு மகா ஆழ்ந்த தாழ்ச்சி அவசரமாகும். நான் ஒன்றுக்கும் உதவாத ஊழியனென்றும் நான் செய்கிறதெல்லாங்கூட ஒரு புண்ணியத்தையும் சம்பாதிப்பதற்கு உதவாதென்றும் புண்ணியம் தேவ உதாரத்துவத்தினாலே வருகிற ஞான வரமென்றும் மெய்யாகவே அறிந்து

கொள்ளுகிறவன் புண்ணியத்தை நென்று காசியான் வசனித்தார்; னாலே அடைந்த காரியமல்ல; தேரமென்று உறுதியாய் நிச்சயித்த பெற்றுக்கொள்ளாத காரியம் உன்ர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார்.

அர்ச். அருஸ்தின் இச்சத்தியைக் கொண்டு தெளிவித்துக் கா ரப்பிரசாதமில்லாதேபோலும், இருப்போம். ஆத்துமமில்லாத ப ததுபோலே, தேவ வரப்பிரசாத ரிகையும் நம்மாலே செய்ய ஏலாத தல்ல, ஆத்துமத்துக்குரியது. கிரிகைகளில் ஒன்றும் ஆத்துமத்திரம் உரியது; அவர் மாத்திரம் த்துக்கு ஞான உயிர்கொடுத்து ந பாடுகளை அதுக்குத் தந்தருளுக சொல்லுமாப்போலே, கண் எவ்வ மில்லாவிட்டால், அது ஒன்றையு ஒருவன் எவ்வளவு புண்ணியவா ரப்பிரசாதத்தின் உதவியும் இல் செய்யக் கூடுமானவனல்ல. இதி காக்காவிட்டால், அதைக் காக்கிற கிறானென்று தேவ சங்கீதத்தில் தின்பேரில் அர்ச். அருஸ்தின் மே ஓகோ! மனுஷர் தங்களை நன்றா டுகிறவன் ஆண்டவர்பேரில் மகிமை கியம்! சர்வேசுரன் தமது பிரகா அந்தகாரத்தில் உதிக்கவிட்டு சி அவராலே மாத்திரம் நிலைத்திரு தினாலே அதுகளுக்குக் கொடுத்த ன்மை அதுகளிடத்தில் ஒன்று தெளிவாய்க் காட்டியருளுவாரா

உண்டென்று எண்ணுமலும்
னுக்கே இதுவெல்லாம் சொந்
அவருக்கே செலுத்தித் தா
னிடத்தில் ஒரு புண்ணியமும்
யில் அமிழ்த்தியிருப்பதே தா
ல்லிக் காட்டினேமே. ஆகிலும்
றும் செய்கிறதில்லையென்றும்
நாம் சொல்லுகிறதில்லை; இ
சுரனோடு கூட நமது மனதும்
கிறதென்பது நிச்சயம்; ஏனெ
மென்று நாம் மனம்பொருந்தி
ம்; நாம் விரும்புகிறதும் செய்
பொருந்தி விரும்புகிறோம், செ
அதைச் செய்யாதிருக்க நமக்கு
தாம். தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்த
காரியம் இதுவே; ஏனென்றால்
சோதனையைச் செய்யப்பதற்கும்
செய்து முடிப்பதற்கும் நம்மு
றாற்போலே நம்மாலான சுறுசு
பிரயாசப்பட வேண்டியது; நம்
ன்றும் செய்யாததுபோலே நம்
ராத ஊழியனென்றெண்ணிக்கொ
மது நம்பிக்கையெல்லாம் வைக்
க்குக் கற்பித்ததெல்லாம் செய்த
ஊழியர்; நாங்கள் செய்ய வேண்
ல்ல இரட்சகர் கற்பித்தார். இ
பங்கைச் செய்தபின்னென்று
கற்பித்ததெல்லாதையும் செ
த ஊழியனென்றெண்ணிக்கொள்
ய்யாகவே நிச்சயித்துக்கொள்ளு
மாரும். நான் ஒன்றுக்கும் உத
ரதெல்லாங்கூடி ஒரு புண்ணிய
ன்றும் புண்ணியம் தேவ உதார
மென்றும் மெய்யாகவே அறிந்து

கொள்ளுகிறவன் புண்ணியத்தை அடைந்தபின் ஆங்காரிக்க மாட்டா
னென்று காசியான் வசனித்தார்; ஏனென்றால் இது தன் பிரயாசத்தி
னாலே அடைந்த காரியமல்ல; தேவ இரக்கத்தினாலே தனக்கு வந்த வ
ரமென்று உறுதியாய் நிச்சயித்துக்கொள்ளுவான். இதிலுல்லோ நீ
பெற்றுக்கொள்ளாத காரியம் உன்னிடத்தில் என்ன உண்டென்று அ
ர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார்.

அர்ச். அருஸ்தீன் இச்சத்தியத்தை வெகு நேற்றியான உவமை
யைக் கொண்டு தெளிவித்துக் காட்டியிருக்கிறார். அதாவது, தேவ வ
ரப்பிரசாதமில்லாதேபோனால், நாம் ஆத்துமமில்லாத சரீரம்போலே
இருப்போம். ஆத்துமமில்லாத பிரேதம் சற்றுகிலும் அசையக்கூடா
ததுபோலே, தேவ வரப்பிரசாதமில்லாமல் பேறுபலனுக்குரிய ஓர் கி
ரிகையும் நம்மாலே செய்ய ஏலாது. உயிரும் அசையும் உடலுக்குரிய
தல்ல, ஆத்துமத்துக்குரியது. இவ்வண்ணமே மனுஷன் செய்கிற நற்
கிரிகைகளில் ஒன்றும் ஆத்துமத்துக்குரியதல்ல, சர்வேசுரனுக்கு மாத்
திரம் உரியது; அவர் மாத்திரம் தமது வரப்பிரசாதத்தால் ஆத்தும
த்துக்கு ஞான உயிர்கொடுத்து நற்கிரிகைகளைச் செய்வதற்கான வழி
பாடுகளை அதுக்குத் தந்தருளுகிறார். அன்றியும் அர்ச். அருஸ்தீன்
சொல்லுமாப்போலே, கண் எவ்வளவு கூர்மையாயிருந்தாலும், பிரகாச
மில்லாவிட்டால், அது ஒன்றையும் காணமுடியாது. அவ்வண்ணமே
ஒருவன் எவ்வளவு புண்ணியவானாயிருந்தாலும், தேவ பிரகாசமும் வ
ரப்பிரசாதத்தின் உதவியும் இல்லாவிட்டால், அவன் ஒரு நன்மையும்
செய்யக் கூடமானவனல்ல. இதிலுல்லோ கர்த்தர் பட்டணத்தைக்
காக்காவிட்டால், அதைக் காக்கிறவன் வீணுப் காத்துக்கொண்டிருக்
கிறானென்று தேவ சங்கேதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இச்சத்தியத்
தன்பேரில் அர்ச். அருஸ்தீன் பேரொலியிட்டுச் சொல்லுகிறதாவது:
ஓகோ! மனுஷர் தங்களை நன்றாய் அறிந்துகொண்டு மகிமை பாராட்
கிறவன் ஆண்டவர்பேரில் மகிமை பாராட்டினால், எவ்வளவோ பாக்
கியம்! சர்வேசுரன் தமது பிரகாசக் கதினா மனிதருடைய புத்தியின்
அந்தகாரத்தில் உதிக்கவிட்டு சிஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களெல்லாம்
அவராலே மாத்திரம் நிலைத்திருக்கிறதென்றும் அவர் தமது இரக்கத்
தினாலே அதுகளுக்குக் கொடுத்திருக்கிற நன்மையல்லாமல் வேறே ந
ன்மை அதுகளிடத்தில் ஒன்றும் கிடையாதென்றும் அவர்களுக்குத்
தெளிவாய்க் காட்டியருள்வாரானால், எவ்வளவோ பாக்கியம்! இதுவே

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தாகும். இதின்னதென்று தெளிவிப்பதற்காக நாம் என்னென்ன சொன்னாலும், இதிலடங்கியிருக்கிற மேலான சாங்கோபாங்கத்தைத் துலக்கிக் காட்டுவதற்கான வார்த்தைகளில்லை; ஏனென்றால் இதை அநுசரிக்கிறது எவ்வளவு வருத்தமாயிருக்கிறதோ அவ்வளவு இதை விளக்கிக் காட்டுகிறதும் வருத்தமாயிருக்கும்.*

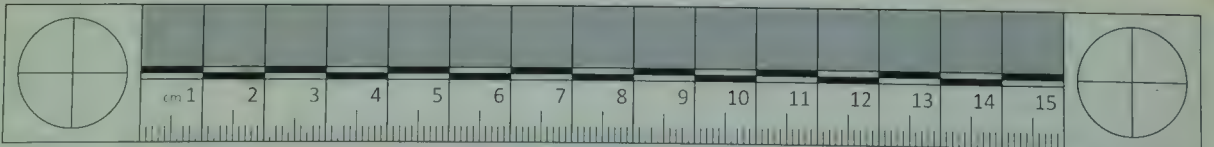
இன்னமும் ஞானசீவிய கிரந்தகர்த்தாக்கள் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, தன் நாசமே தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தாகும். அர்ச்சு. ஆசிரவாதேந்திரரும் வேறே சில அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் சொல்லுமாப்போலே, தான் ஒன்றுக்கும் உதவாதவென்றும் எதுக்கும் அயோக்கியனென்றும் நிச்சயமாய் அறிந்துகொள்ளுகிறதே தாழ்ச்சியின் மேலான அந்தஸ்தாமே. வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, ஒருதாலும் தன்னை எள்ளளவும் நம்பாமல் சர்வேசரன்பேரில் மாத்திரம் இடைவிடாமல் முழு நம்பிக்கை வைக்கிறது தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தென்று சொல்லப்படும். கடைசியாய்த் தன் மனதுக்குள்ளே மெய்யாகவே தன்னை நிந்தித்துத் தன்னாலே தான் பாவமும் நிர்ப்பாக்கியமும்ல்லாமல் வேறொன்றுமில்லைபென்றும் தன்னிடத்திலுள்ள நன்மையும் தான் செய்கிற புண்ணியமுமெல்லாம் தான் செய்கிறதல்லவென்றும் தனக்குச் சொந்தமல்லவென்றும் அதுவெல்லாம் சர்வேசரனிடத்திலிருந்து தனக்கு வருகிறதென்றும் அறினால் வருகிற தோத்திரமெல்லாம் அவருக்கே சொந்தமென்றும் கண்ணாலே பார்க்கிறது போலேயும் கையாலே தொடுகிறதுபோலேயும் நிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறது தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தாகும்.

இதுவரையில் நாம் சொன்னதெல்லாத்தையும் கொண்டு தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்து இன்னதென்று நீ இன்னம் கண்டுபிடியாதேபோனால், இதின்மித்தம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை; ஏனென்றால் இது கண்டுபிடிப்பதற்கு மிகவும் மேலான காரியமாயிருக்கிறதெனினால், இது இன்னதென்று எளிதாய்க் கண்டுபிடியாதேபோனால், ஆச்சரியமல்ல. கல்வி சாஸ்திரங்களிலும் நடக்கிறதிதுவே; ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்திலும் கல்வியிலும் எளிதாயிருக்கிறதையாவரும் அறிந்துகொள்ளுவார்கள்; ஆனால் அதில் மறைந்திருக்கிற அபூருவமான பொருளை அறியத் தோந்தவர்கள் மாத்திரம் அறிந்துகொள்ளுவார்கள். இவ்வண்ணமே புண்ணியத்திலும் வழக்கமான காரியங்களை யாவரும் எளிதாய்

அறிந்துகொள்ளலாம்; ஆனால் புண்ணியம் அறிந்த மேன்மையை முழுதும் இதிலுல்லலோ தாழ்ச்சியென்னும் பெற்றுக்கொண்டவனொழிய வேறொரு அறிந்துகொள்ளமாட்டானென்று நித்தார். அர்ச்சியசிஷ்டவர்களிடமே, நாங்கள் உலோகத்திலுள்ள சான்று இதற்கொத்த நித்தை அவமாத்கொள்ளுவார்கள். இவ்வளவு மேலததினாலே, இதை நாம் கண்டுபிடியுள்ளதாக்குமேலே ஏற்றிச் சொல்லுகிறோம். ஏனென்றால் அவர்களிடத்தில் இல்லாததினாலே, அதின் மேலாக சத்தியத்தையும் நாம் அறிந்துகொள்வதற்குத் தங்கன்பேரில் கொண்டிருக்கிற பண்பில் சொல்லிக்கொள்ளுகிற மென்று அறிந்துகொள்ள நம்மாரேயுள்ளவனாகப் பிரயாசப்படு; தாழ்ந்தும் மேன்மேலும் வர்த்திக்கத் தெரிவது காரியத்தை எப்படி மெய்யாகவாமென்று உனக்குத் தெரியவரும்

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்து மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளதாழ்ந்தவர்களென்று எப்படியென்று தெரியவரும்

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்து அறிந்துகொண்டு அதில் ன்

இன்னதென்று தெளிவிப்பதற்
இதிலடங்கியிருக்கிற மேலான
வதற்கான வார்த்தைகளில்லை;
வளவு வருத்தமாயிருக்கிறதோ
யம் வருத்தமாயிருக்கும்.*

த்தாக்கள் சொல்லியிருக்குமா
மூன்றாம் அந்தஸ்தாகும். அர்ச்.
சியசுஷ்டவர்களும் சொல்லுமா
வென்றும் எதுக்கும் அபியாக்
ள்ளுகிறதே தாழ்ச்சியின் மே
சால்லியிருக்குமாப்போலே, ஒ
ல் சர்வேசுரன்பேரில் மாத்திர
வக்கிறதா தாழ்ச்சியின் மூன்று
டைசியாய்த் தன் மனதுக்குள்
தன்னாலே தான் பாவமும் நிர்ப்
லையென்றும் தன்னிடத்திலுள்ள
மூலமெல்லாம் தான் செய்கிறத
வன்றும் அதுவெல்லாம் சர்வே
தன்றும் அதினால் வருகிற தோ
ன்றும் கண்ணாலே பார்க்கிறதா
ரலையும் நிச்சயித்துக்கொள்ளு
கும்.

லாத்தையும் கொண்டு தாழ்ச்சி
று நீ இன்னம் கண்டுபிடியாதே
வேண்டியதில்லை; ஏனென்றா
மேலான காரியமாயிருக்கிறதின
ண்டுபிடியாதேபோனால், ஆச்ச
டக்கிறதினவே: ஒவ்வொரு சா
க்கிறதையாவரும் அறிந்துகொ
ருக்கிற அபுருவமான பொருளை
ந்துகொள்ளுவார்கள். இவ்வண்
காரியங்களை யாவரும் எளிதாய்

அறிந்துகொள்ளலாம்; ஆனால் புண்ணியத்தில் தேர்ந்தவர்கள் மாத்திர
ம் அதின் மேன்மையை முழுதும் நன்றாயறிந்துகொள்ளுவார்கள்.
இதினால்லோ தாழ்ச்சியென்னும் வரத்தைச் சர்வேசுரனிடத்தில்
பெற்றுக்கொண்டவனொழிய வேறொருவனும் தாழ்ச்சி இன்னதென்று
அறிந்துகொள்ளமாட்டானென்று அர்ச். லவுரொஞ்ச யூஸ்தினியார் வச
னித்தார். அர்ச்சியசுஷ்டவர்களிடத்தில் ஆழ்ந்த தாழ்ச்சியிருந்ததின
லே, நாங்கள் உலோகத்திலுள்ள சகல பாவிகளிலும் பெரிய பாவிகளெ
ன்று இதற்கொத்த நிகழை அவமானங்களைத் தங்கள்பேரில் சொல்லி
க்கொள்ளுவார்கள். இவ்வளவு மேலான தாழ்ச்சி நம்மிடத்தில் இல்லா
ததினாலே, இதை நாம் கண்டுபிடியாமல் போகிறதும்ன்றி அவர்கள் உ
ள்ளதுக்குமேலே ஏற்றிச் சொல்லுகிறார்களென்று எண்ணிக்கொள்ளு
கிறோம். ஏனென்றால் அவர்களிடத்திலுள்ள ஆழ்ந்த தாழ்ச்சி நம்மிட
த்தில் இல்லாததினாலே, அதின் மேன்மையையும் அதில் மறைந்திருக்கி
ற சத்தியந்லதையும் நாம் அறிந்துகொள்ளுகிறதில்லை; இதினாலே அவர்
கள் தங்கள்பேரில் கொண்டிருக்கிற தாழ்மையான எண்ணமும் தங்க
ள்பேரில் சொல்லிக்கொள்ளுகிற நிகழையும் எப்படி மெய்யாயிருக்கு
மென்று அறிந்துகொள்ள நம்மாலே கூடவில்லை. ஆகையால் தாழ்ச்சி
யுள்ளவரைப் பிரயாசப்படி; தாழ்ச்சியாகிற சாஸ்திரத்திலே எப்போ
தும் மேன்மேலும் வர்த்திக்கத் தெண்டித்து வருந்து. அப்போது இ
து காரியத்தை எப்படி மெய்யாகவே தன்பேரில் சொல்லிக்கொள்ள
லாமென்று உனக்குத் தெரியவரும்.

—(0)—

கூஉ-ம் அதிகாரம்.

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தை இன்னம் விளக்கிக் காட்டி
மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள் தாங்கள் சகலரிலும்
தாழ்த்தவர்களைன்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறதா
எப்படியென்று சொல்லிக் காட்டுவது.

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தின் மேன்மையை இன்னம் நன்
றாய் அறிந்துகொண்டு அதில் ஸ்திரப்படுமபொருட்டு இது காரியத்

தேதத் துவக்கமுதற்கொண்டு யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். நாம் ஒன்றுமில்லாமலிருந்தோமென்றும் சர்வேசுரன் நம்மை உண்டாக்கி நமது சுபாவ இந்திரியங்களை நமக்குக் கொடுத்தருளிநொன்றும் ஐம் பொறிகளுக்கும் புத்தி மனதுக்குமுரிய கிரிகைகளைச் செய்ய நம்மாலே கூடாதென்றும் அதுகளைச் செய்வதற்கு வேண்டிய வல்லமைச் சர்வேசுரனிடத்திலிருந்து மாத்திரம் வருகிறதென்றும் நமது உயிரும் சுபாவ இந்திரியங்களுமெல்லாம் அவருக்கே சொந்தமென்றும் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறோமே. நம்மிடத்திலுள்ள ஞான நன்மைகள் முதலிய வரப்பிரசாதத்தின்மட்டிலும் இப்படிச் சொல்லவேண்டும். வரப்பிரசாதம் சுபாவத்துக்கு மேலாக அளவிறந்த மேன்மையுள்ளதாகக்கொள்ள நம்மிடத்திலுள்ள சுபாவ நன்மைகளைவிட ஞான நன்மைகள் சர்வேசுரனுக்கு அதிக சொந்தமென்பது குன்றாத சத்தியமாகும். நம்மிடத்திலுள்ள ஞான நன்மைகள் நம்மாலேயானதல்ல, சர்வேசுரனாலேயானது; சர்வேசுரன் நமக்கு அதை இலவசமாய்க் கொடுத்தருளினதினாலே, அதுக்கு வரப்பிரசாத நன்மைகளென்று போராகும். இதிலாவல்லோ நாம் சுபாவமாய்க் கோபத்துக்கு ஆளாயிருந்தோம்; பாவத்தில் சென்மித்துச் சர்வேசுரனுக்குச் சத்துருக்களாய்ப் பிறந்தோம்; அந்தகாரத்திலிருந்து அவர் நம்மை ஆச்சரியத்துக்குரிய பிரகாசத்தில் அழைத்துக்கொண்டானென்று வேதாநாமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இதிலே அவருக்குச் சத்துருக்களாயிருந்த நம்மைத் தமக்குச் சினேகிதராக்கிக்கொண்டார்; அடிமைகளாகிய நம்மைத் தமக்குப் பிள்ளைகளாக்கிக் கொண்டார்; கோபத்துக்கும் பகைக்கும் ஆளாகிய நம்மைத் தமக்குப் பட்சமானவர்களாக்கிக்கொண்டார். ஆகிலும் நாம் அவருக்கு முன்னமே செய்திருந்த ஊழிபத்தைப் பற்றியும் இனிமேல் செய்யப்போகிற பணிவிடையினிமித்தமும் இந்த நன்மைகளை நமக்குச் செய்யாமல் தமது சுய தயவிலேயும் நமது இரட்சகராகிய இயேசுநாதருடைய பேறுபலன்களைப் பற்றியும் மாத்திரம் இதுவெல்லாம் இலவசமாய்ச் செய்தருளிவர். இதிலாவல்லோ தேவ கிருபையினாலேயும் இயேசுநாதர் உண்டான இரகசியநிபத்தைப் பற்றியும் நாம் இலவசமாய் நீதிமான்னகாரனானோடு அஞ்சி, சின்னப்பற் அருளிச்செய்தார். நம்மாலே நாம் ஒன்றுமில்லாமையிலிருந்து உண்டாகவுமில்லை; நம்மிடத்திலுள்ள சுபாவ இந்திரியங்கள் நம்மாலே நமக்கு வரவுமில்லை; அதுகள் தேவ உதாரத்துவத்தினாலே நமக்கு வந்த சுத்த வரங்களாகும்; அதிலே உண்டாகும் தோத்திரமெல்லாம் அவருக்கே சொந்தம். இவ்வ

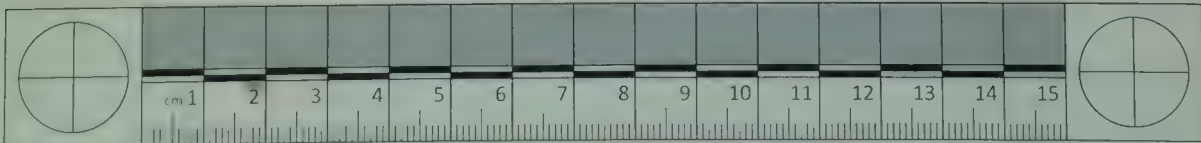
ண்ணமே நாம் பூவத்தில் சென்மி
திருத்தோம். சர்வேசுரன் தமது உ
நம்மைப் பாவத்திலிருந்து தூக்கி
டுப்போவோம். அவர் தமது வரப்
டால், சித்திய சேயிப்பத்துக்குரிய பெ
டாது. பணத்திலிருக்கிற இராசா
கிந்துபோலே, தேவ வரப்பிரசாத
பேறுபலனைக் கொடுக்கும். ஆகையி
மைகளுக்கும் ஞான நன்மைகளுக்
லுக்கே சகல தோத்திரத்தையும் ந
ம் தேவ கிருபையிலும் உண்டான
னதுபோலே, நாமும் வாயிலும் மடி
ண்டு வரவேண்டும்.

அன்றியும் நாம் கொள்ளத் தன்மையெல்லாம் சர்வேசுவரன் நமது க்ஷணத்துக்குக் க்ஷணம் அநதக் கள நைகனால நம்மைத் தாங்கி நாளாத்திலே நாம் திரும்பியும் விட்டுக் கொண்டு வருகிறார். இவ்வண்ணத்து தமது வரப்பிரசாதமாகிற் அநதவர் அழைத்துக்கொண்டதும்ல்லாம் திரும்பவும் விழாதபடிக்குத் தன்மைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகொண்டிருக்கிற் நையை ஒரு க்ஷணத் தன் மனதுபோலே நமக்குச் சர்வ அநத க்ஷணமே நாம் முன்விழுந்த விழுதுநோகங்களிலும் விழுந்து இதினாலல்லோ கர்த்தர் என் வகைக்கவே முடியாததென்று தாவி கர்த்தாவே, உமது வரப்பிரசாதமே விடுவிக்கின்றது; உமது வரப்பிரசாதபடிக்குக் காப்பாற்றுகின்றது; க்கினதிலே நான் எழுந்திருந்தேன்

பாங்க முயற்சி. நாம் ஒவ்வொரு நம்மை உண்டாக்கி நமக்கொடுத்தருளினோன்றும் ஐம் கிரிகைகளைச் செய்ய நம்மாலே வேண்டிய வல்லமைச் செய்வதென்றும் நமது உயிரும் சுபாசொந்தமென்றும் ஏற்கனவேள்ள ஞான நன்மைகள் முதலிச் சொல்லவேண்டும். வரப்பிறந்த மேன்மையுள்ளதாகக்கொமகளைவிட ஞான நன்மைகள் குன்றாத சத்தியமாகும். நம்மாலேயானதல்ல, சர்வேசுரனாக இலவசமாய்க் கொடுத்தருளின நன்மைகளென்று பேராகும். இதுதாக்கு ஆளாயிருந்தோம்; பாவத்துருக்களாய்ப் பிறந்தோம்; அச்சரியத்துக்குரிய பிரகாசத்தில் மத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. றந்த நம்மைத் தமக்குச் சினேகிய நம்மைத் தமக்குப் பிள்ளைகபகைக்கும் ஆளாகிய நம்மைத் ன்டார். ஆகிலும் நாம் அவருக்குப் பற்றியும் இனிமேல் செய்யுந்த நன்மைகளை நமக்குச் செய்து இரட்சகராகிய இயேசுநாதாத் திரம் இதுவெல்லாம் இலவலாதேவ கிருபையினாலேயும் இத்ததைப் பற்றியும் நாம் இலவசசின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். றந்து உண்டாகவுமில்லை; நம்மிமாலே நமக்கு வரவுமில்லை; அக்கு வந்த சத்த வரங்களாகும்; நாம் அவருக்கே சொந்தம். இவ்வ

ண்ணமே நாம் பூவத்தில் சென்மித்துப் பாவ அந்தகாரத்தில் விழுந்திருந்தோம். சர்வேசுரன் தமது அளவில்லாத நன்மைத்தனத்தினாலே நம்மைப் பாவத்திலிருந்து தூக்காவிட்டால், அதிலேயே கிடந்து கெட்டுப்போவோம். அவர் தமது வரப்பிரசாதத்தை நமக்குக் கொடாவிட்டால், கித்திய சீவிபத்துக்குரிய பேறுபலன் ஒன்றும் நாம் அடையக்கூடாது. பணத்திலிருக்கிற இராசா தலையினாலே அதுக்கு விலையுண்டாகிறதுபோலே, தேவ வரப்பிரசாதம் ஒன்றே நமது கிரிகைகளுக்குப் பேறுபலனைக் கொடுக்கும். ஆகையால் நம்மிடத்திலுள்ள சுபாவ நன்மைகளுக்கும் ஞான நன்மைகளுக்கும் சுயகாருண்ணியரான சர்வேசுரனுக்கே சகல தோத்திரத்தையும் நாம் செலுத்தி என் தத்துவமெல்லாம் தேவ கிருபையினால் உண்டானதென்று அர்ச். சின்னப்பர் சொன்னதுபோலே, நாமும் வாயிலும் முனசிலும் எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டு வரவேண்டும்.

அன்றியும் நாம் சொன்னதுபோலே, நம்மிடத்திலுள்ள சுபாவ நன்மையெல்லாம் சர்வேசுரன் நமக்குக் கொடுத்தருளினதுமல்லாமல் க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் அதைக் காப்பாற்றித் தமது சர்வ வல்லபமுள்ள கைகளால் நம்மைத் தாங்கி நாமிருந்த ஒன்றுமில்லாமையாகிற பாதாளத்திலே நாம் திரும்பியும் விழாதபடிக்கு நம்மைத் தற்காத்துக் கொண்டு வருகிறார். இவ்வண்ணமே பாவமாகிற அந்தகாரத்திலிருந்து தமது வரப்பிரசாதமாகிற ஆச்சரியமான பிரகாசத்தில் நம்மை அவர் அழைத்துக்கொண்டதுமல்லாமல் பாவமாகிற பாதாளத்திலே நாம் திரும்பவும் விழாதபடிக்குத் தமது கைகளால் இடைவிடாமல் நம்மைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிறார். ஆகையால் நம்மைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிற கையை ஒரு க்ஷணமாத் திரம் வாங்கிக்கொண்டு பசாசு தன் மனதுபோலே நமக்குச் சோதனைசெய்ய விட்டுவிடுவாராகில், அந்த க்ஷணமே நாம் முன்விழுந்திருந்த பாவத்திலும் வேறநேக தோஷ துநோகங்களிலும் விழுந்து கெட்டுப்போவோமென்பது நிச்சயம். இதிலுல்லோ கர்த்தர் என் வலதுபக்கத்திலிருக்கிறார், என்னை அசைக்கவே முடியாதென்று தாவித்தென்னும் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். கர்த்தாவே, உமது வரப்பிரசாதமே எங்கள் குற்றத்தை நீக்கி எங்களை விடுவிக்கின்றது; உமது வரப்பிரசாதமே எங்களைப் பாவத்தில் விழாதபடிக்குக் காப்பாற்றுகின்றது; உமது கையை நீட்டி என்னைத் தூக்கினதினாலே நான் எழுந்திருந்தேன்; நீர் என்னைத் தாங்கிக்கொண்

டிருக்கிறதினிலே, இப்போது நடட்மே நிறுதினென்பது நிச்சயம். ஆகையால் நம்மாலே நாம் ஒன்றுமில்லாமையாயிருத்ததினிலேயும், இப்போது சர்வேசுரன் சுண்ணத்துக்கு சுண்ணம் நம்மைக் காப்பாற்றவிட்டால், ஒன்றுமில்லாமையாய்ப் போவோமென்கிறதினிலேயும், நீாம் நம்மாலே ஒன்றுமில்லாமையென்று சத்தியமாய் அங்கீகரித்துக் கொள்ளுகிறோமல்லோ? அவ்வண்ணமே நாம் பாவத்தில் உற்பவித்துப் பாவினாயிருத்ததினிலேயும், சர்வேசுரன் தமது கையினிலே இடைவிடாமல் நம்மைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பிட்டால், நாம் பாவினாய்ப் போவோமென்கிறதினிலேயும், நாம் நம்மாலே பாவினென்று எப்போதும் எண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது சத்தியமாகமே.

பெரிய ஆல்பேர்த்தென்பவர் சொல்லுமாப்போலே, தாழ்ச்சியை அடைய விரும்புகிறவன் அதின் வேலாத் தன் இருதயத்தில் நடிக் கொள்ளவேண்டும்; அதாவது, அவன் தன் பலவினத்தையும் கிர்ப்பாக்கியத்தையும் அறிந்துகொண்டு தன்னாலே தான் முழுதும் பலவினம் கிர்ப்பாக்கியனுமென்று ரிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறதாமல்லாமல் இக்தணத்திலே சர்வேசான் தமது அளவில்லாத நன்மைத்தனத்தினாலே தனக்கு நேரிடுகிற பாவ சமயங்களைத் தன்னவிட்டு நீக்கிச் சோதனை நேரத்தில் தனக்குதவி செய்யாவிட்டால், எவ்வளவு கிர்ப்பாக்கியனாய் போவேனென்று நியாணித்து அறிந்துகொள்ளவேண்டும். ஒ! சர்வேசரா, உமது இரக்கத்தினாலே பாவத்தை என்னை விட்டு நீக்காவிட்டால் எத்தனையோ பாவத்தில் விழுந்திருப்பேன்! தாவிதென்னும் தீர்க்க தரிசியே பாவ சமயத்திலே பாவத்தில் விழுந்தாரே; அப்படியிருக்க, என்னை விட்டுப் பாவ சமயத்தைத் தேவரீர் நீக்காவிட்டால், எத்தனையோ விசை பாவத்தில் விழுந்திருப்பேன்! பசாக தன் மனதுபோலே என் பலத்துக்கு மேலாக எனக்குச் சோதனை செய்யாதபடிக்கு எத்தனையோவிசை அதின் கையைத் தேவரீர் இறுக்கட்டினீர்! கர்த்தர் எனக்கு உதவி செய்யாவிட்டால், என் ஆதமும் இரேனோம் நரகத்தில் குடியிருக்குமென்று தேவ சந்தேசத்தில் சொல்லியிருக்கிறதுபோலே, நானும் எத்தனையோவிசை சொல்லவேண்டும்! எனக்குச் சோதனை வந்து நான் பாவத்தில் விழுந்தருளாமாயிருக்கும்போது, எத்தனையோவிசை உமது சர்வ வல்லபமுள்ள கரங்கள் என்னைத் தாங்கிக் காப்பாற்றினது! என் கால் நடுங்குகிறதென்று நான் அபயசத்தமிடும் போதெல்லாம், கர்த்தாவே, உமது கிருபை என்னைக் காப்பாற்றினது.

சர்வேசுவரன் தமது அளவிறந்த நன்
லும் நம்மைக் காப்பாற்றுவிட்டால்
ப்போயிருப்போம்! நம்மாலே நாம்
க்கிறதிலேயும், சர்வேசுவரன் நம்மை
யை ஒரே ஷட்பதம் வாங்கிக்கொண்
தோஷ துரோகங்களிலும் விழுந்து
யும், நமது நீசத்தனத்தின்பேரிலுமா
மொண்டிருக்கவேண்டிய எண்ணம்

இதினாலே அர்ச்சிபிஷ்டுவர்
என்னும் பெயர் பெற்றவர்களை நி
தும் பாவிகளென்றும் எண்ணியிரு
பட்ட தங்களை நிதித்து உலகாருந்
தும் பாவிகளென்று மெய்ப்பாகையினை
குசபையிலுள்ள ஓர் சர்வியாசியா
நிவித்ததுபோலே, சர்வேசுரன் இங்
ன புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில்
வாடகருக்குள்ளே இவருக்கு ஒரு சி
வீர். அதின்பின் மெய்ப்பாண்டா சர்வ
கோட்சி உமதுபெயர் நீர் என்ன நி
கு இந்த அர்ச்சிபிஷ்டுவர் உலகந்
தையாதென்று நினைக்கிறேனென்று
நிலி கொண்டிருந்த எண்ணம் இது
விதிகளை இரட்சிக்க இவ்வுலகத்தில்
நப்பாய்வென்று. இதினாலே இவ
என்னவம் கொண்டிருந்து எல்லா
எண்ணார் சகலவையும் நமக்கு மெ
மக்குப் பாரதித்தருளிர். மேற்பு
பிஷிப்பியருக்கு எழுதின நிரபத்தி
விமற்றவர்களைத் தனக்கு மேலாந
வருக்கு எழுதின நிரபத்தில் ஓய்
நம்பமாப் களம்பண்ண வேறுபெ
ரியத்தில் அர்ச். சிவன்பப் நமம
வீணாவிலே பசப்பச் சொல்லிவிட்டு

ங்க முயற்சி.

நிற்கிறென்பு நிச்சயம். மையாயிருந்ததினாலும், இ ன்ம் நம்மைக் காப்பாற்றுவ ிரமென்கிறதினாலும், நாம் ந மையாய் அங்கேகித்துக் கொ ன்பாவத்தில் உற்பவித்துப் பா தமது கையினிலே இடைவி டிட்டால், நாம் பாவினாய்ப் பாலே பாவினென்று எப்போ ய சத்தியமாமே.

ல்லுமாப்போலே, தாழ்ச்சியை தன் இருதயத்தில் கட்டுக் ன் பலவினத்தையும் நிர்ப்பாக் ல தான் முழுதும் பலவினனு காள்ளுகிறதும்ல்லாமல் இகை லாத நன்மைத்தனத்தினாலே ன்னைவிட்டு நீக்கிச் சோதனை , எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கியனாய்ப் கொள்ளவேண்டும். ஓ! சர்வே ன்னை விட்டு நீக்காவிட்டா னேன்! தாவிதென்னும் தீர்க்க விழுந்தாரே; அப்படியிருக் தேவரீர் நீக்காவிட்டால், எத்த னேன்! பசாசு தன் மனதுபோ ிச் சோதனை செய்யாதபடிக்கு ிரீர் இறுக்கட்டினீர்! கர்த்த ஆத்தமம் இந்நேரம் நரகத்தி லில் சொல்லியிருக்கிறதுபோ வேண்டும்! எனக்குச் சோத னமாயிருக்கும்போது, எத்த ன கரங்கள் என்னைத் தாங்கிக் தன்று நான் அபயசத்தமும் ப என்னைக் காப்பாற்றினது.

உ-ம் காண்டம், ந-ம் போதகம், ந.க-ம் அதிகாரம்.

385

சர்வேசுரன் தமது அளவிறந்த நன்மைத்தனத்தினாலும் இரக்கத்தின லும் நம்மைக் காப்பாற்றாவிட்டால், ஐயோ! எத்தனையோவிசைகெட்டு ப்போயிருப்போம்! நம்மாலே நாம் பலவினமும் நிர்ப்பாக்கியமுமாயிரு க்கிறதினாலும், சர்வேசுரன் நம்மைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற கை யை ஒரே ஊணம் வாங்கிக்கொண்டு நம்மைக் கைவிட்டால்; சகலவித தோஷ துரோகங்களிலும் விழுந்து கெட்டுப்போவோமென்கிறதினாலே யும், நமது நீசத்தனத்தின்பேரிலும் நிர்ப்பாக்கியத்தின்பேரிலும் நாம் கொண்டிருக்கவேண்டிய எண்ணம் இதுவே.

இதினாலே அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் தங்கள்பேரில் மகா தாழ்மையா ன எண்ணம் கொண்டு தங்களை நிர்த்தித்துத் தங்களைக் கெட்டவர்களென றும் பாவினென்றும் எண்ணியிருந்ததும்ல்லாமல், சகலத்தையும் வி டத் தங்களை நிர்த்தித்து உலோகத்திலுள்ள சகலிலும் தாங்கள் பெரு ம் பாவினென்று மெய்யாகவே நினைத்திருந்தார்கள். அர்ச். பிராகுசில் கு சபையிலுள்ள ஓர் சந்திராசியாருக்குச் சர்வேசுரன் காட்சியில் அ றிவித்ததுபோலே, சர்வேசுரன் இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவரை மகா மேலா ன புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் உயர்த்தி மோகூற்றிலே பந்திசு வாலகருக்குள்ளே இவருக்கு ஒரு சிம்மாசனத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தா ிர். அதின்பின் மேற்சொன்ன சந்திராசியார் இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவரை நோக்கி உமதுபேரில் நீர் என்ன நினைக்கிறீர் என்று கேட்டார். அதுக் கு இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் உலகத்தில் என்னைவிடப் பெரும்பாவி கி டையாதென்று நினைக்கிறேனென்றார். அர்ச். சின்னப்பரும் தமதுபே ரில் கொண்டிருந்த எண்ணம் இதுவே. இதிலல்லவோ நியேகநாதர்பா வினை இரட்சிக்க இவ்வுலகத்தில் வந்தார்; அவர்களுக்குள் நான் முத ற்பாவினென்றார். இதினாலே இவ்வாப்போலே நாமும் தாழ்மையான எண்ணம் கொண்டிருந்து எல்லானாயும்விட நம்மைத் தாழ்மையாய் எண்ணிச் சகலனாயும் நமக்கு மேலாக சங்கித்து வரவேணுமென்று ந மக்குப் பிபாதித்தருளினார். மேற்சொன்ன அர்ச். சின்னப்பர் தாமே பிலிப்பியருக்கு எழுதின நிருபத்தில் ஒவ்வொருவரும் தன்னைத் தாழ்த் தி. மற்றவர்களைத் தனக்கு மேலாய் எண்ண வேணுமென்றும் ரோமா னருக்கு எழுதின நிருபத்தில் ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களை அங்கியோ நியமாய்க் கனம்பண்ண வேணுமென்றும் கற்பித்திருக்கிறார். இதுகா ரியத்தில் அர்ச். சின்னப்பர் நம்மை நாமே ஏய்த்து ஒருவர் ஒருவரை வீணாவிடே பசப்பச் சொல்லவில்லையென்று அர்ச். அருஸ்தின் வசனத்

தார். அர்ச்சியிஷ்டவர்கள் பூமியிலுள்ள சகலரிலும் தாங்கள் பெரும் பாவிசென்று சொல்லும்போது, கள்ளத்தாழ்ச்சியினாலே இப்படிச் சொல்லாமல் மெய்யாகவே இப்படி நினைத்திருந்தார்கள். நாம் இவ்விதத் தாழ்ச்சி முயற்சியை அதுசரிக்கும்போது, இதை வாயினாலேயும் ஒப்புக்காகவும் சொல்லாமல் முழுமனதோடு மெய்யாகவே இப்படி நிச்சயித்துக்கொள்ள வேண்டியது.

கலியாணத்துக்கு உன்னை அழைத்தால், கடைசி இடத்திலே போய் உட்காண்டு இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். அர்ச். பெர்நர்துஸ் இவ்வாக்கியத்தை விபாக்கியானித்து நவீனத்திலே போய் உட்கார்; கடைசியிடங்களில் ஒன்றிலே போய் உட்காண்டு இயேசுநாதர் சொல்லாமல் எல்லாத்துக்கும் கடைசியிடத்திலே போய் உட்காரென்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆனாலே தன்னை ஒருவருக்கும் மேலாகவும் சரியாகவும் எண்ணுமவருக்கிறதாமன்றிச் சகலருக்கும் தாழ்ந்தவனாகவும் எல்லாரிலும் பெரும்பாவிதாகவும் எண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கற்பித்திருக்கிறாரென்றார். சகலருக்கும் கீழாக இப்படி உன்னைத் தாழ்த்துகிறதிலே, ஒரு மோசமும் வராது; யாதாமொருவனைப் பார்க்க உன்னை மேலாக எண்ணினால், வெகு மோசம் வரும். தாழ்ந்த கதவிலே நுழையும்போது, வெகுவாய்க் குனிந்தால் ஆபத்து ஒன்றுமில்லை; போதுமானமட்டும் குனியாதேபோனால், தலை உடையும். இவ்வண்ணமே நம்மை மிகவும் தாழ்த்துகிறதிலே, மோசம் ஒன்றுமில்லை; ஆனால் நம்மைச் சரியாய்த் தாழ்த்தாமல் நாம் யாருக்காகவும் மேற்பட்டவர்களை உண்ணினால், வெகு பொல்லாப்புண்டாகலாம். இன்னான் உன்னைவிடக் கெட்டவனென்றும் சகல மனுஷனைவிடப் பொல்லாதவனென்றும் நினைக்கிறாயே; அவன் உன்னையும் சகல மனுஷனையும்விட நல்லவனாகவும்; ஏற்கனவே நல்லவன் ஆனாலும், யக்கோபென்பவர் மனசை எபிராயிமென்பவர்களைப்போல உயர்த்திவைத்து அவர்களை ஆசீர்வதித்ததுபோலே; சர்வேசுரனும் மேற்சொன்ன பாவியை ஆசீர்வதிப்பாராகும். மேற்கூறிய பிறகு இப்போது ஓர் சுதந்திரக் குழுவை சர்வேசுரன் அவன் இருக்கத்திலே எத்தனை ஆச்சரியங்களைச் செய்தாரோ கண்டதார்? இதிலாவோ ஒரு சுதந்திரத்திலே ஏழைபை ஆன்வித்ததுகிறது தேவ சந்திதானத்தில் எளிதான காரியமென்று வேதாசமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. சர்வேசுரன் இரக்கமான பார்வை ஒன்று பார்த்தால் போதும், பாவியை

ய ஒரு புள்ளிக்கானையும் திருச்சுவை லாகவும் தமது திருநாமத்தைப் பாரியாகும். இந்தக் கற்களை அபிராஜலே யாகுமென்று இயேசுநாதர் திருக்களைத் திறுமென்று சர்வேசுரனுமாம். மதலேனம்மாளைப் பாவியைத் தப்பித்தல்லோ? அவன் நினைத்தது கொள்ளுகிறதற்காக இரட்சகர் திருநாமம் பரிசேயனைப் பார்க்கும் காட்ட உதவுமே. ஆகையால் தாமதம் மெய்யாகவே நினைத்துக்கொள்ளுமென்பவர்களை அந்தஸ்துகளில் நாம் அர்ச். தோமாகம் வேறே அழைத்தார்கள். வாயினாலே இப்படிச் செய்து இந்த எண்ணம் புறப்பட வேண்டி தாழ்ந்தவனென்று மெய்யாகவே எண்ணியத்திலே வர்த்தித்ததாக நினைத்துசாரத்தில் சொல்லியிருக்கின்ற

நசு-ம்

நீதிமாள்களாகிய தர்மத்தும

தாங்கள் சகலரையும் விட

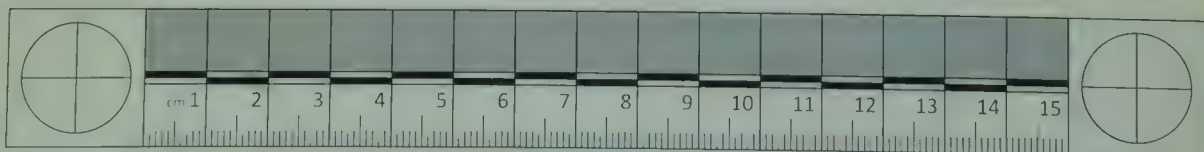
பாவிசென்று பெரும்பா

எண்ணிக்கொள்ளு

சொ

சகலரையும்விட நாம் தாம்

ம் நாம் பெரும்பாவிசென்றும்

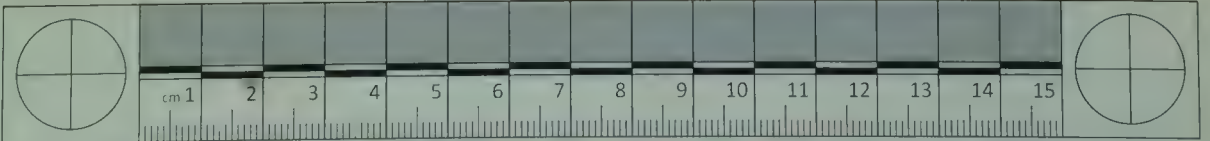
ய ஒரு புள்ளிக்கூட்டையும் திருச்சபைக்கு விரோதியையும் அப்போஸ்தலராகவும் தமது திருநாமத்தைப் பிரசங்கிப்பவராகவுமாக்க அவராலே யாகும். இந்தக் கற்களை அபிராமுடைய புத்திரராகக் சர்வேசரான லேயாகுமென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். கல்நெஞ்சப் பாவி களைத் திடீரென்று சர்வேசரனுடைய பிள்ளைகளாக்க அவராலே கூடி ம். மதலேனம்மாளைப் பாவிபென்றெண்ணின பரிசேயன் நினைத்தது தப்பிதமல்லோ? அவன் நினைத்த இந்த நினைவு தப்பிதமென்று கடிந்து கொள்ளுகிறதற்காக இரட்சகர் திருவுளம்பற்றின உவமைதானே அவ ள் அந்தப் பரிசேயனைப் பார்க்கப் புண்ணியவதியிருந்தானென்று காட்ட உதவுமே. ஆகையால் தான் எல்லாரிலும் தாழ்ந்தவனென்று மெய்யாகவே நினைத்துக்கொள் குந்தும் சொல்லுகிறதும் தாழ்ச்சியி ன் பரிபொண்டு அந்தஸ்துகளில் ஒன்மென்று அர்ச். ஆசீர்வாடிக்கொ ளும் அர்ச். தோமாசும் வேறே அநேக அர்ச்சியசெஷ்டவர்களும் நிரூபி த்தார்கள். வாயினாலே இப்படிச் சொல்லுகிறது பற்றாது; மனசிலிரு ந்து இந்த எண்ணம் புறப்பட வேண்டும், உன் சகோதரொல்லாரிலும் நீ தாழ்ந்தவனென்று மெய்யாகவே எண்ணிக்கொள்ளாவிட்டால், நீ பு ண்ணியத்திலே வர்த்தித்ததாக நினையாதேயென்று கிறிஸ்துநாதர் அ துசாரத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது.

கூச-ம் அதிகாரம்.

நீதிமான்களாகிய தர்மத்துமாக்களும் அர்ச்சியசெஷ்டவர்களும்
தாங்கள் சகலரையும் விடத் தாழ்ந்தவர்களென்றும் சகல
பாவினிலும் பெரும்பாவினென்றும் மெய்யாகவே
எண்ணிக்கொள்ளுகிறது எப்படியென்று
சொல்லுவது

————(6)————

சகலரையும்விட நாம் தாழ்ந்தவர்களென்றும் சகல பாவினிலு ம் நாம் பெரும்பாவினென்றும் எண்ணிக்கொள்ளப் பிரயாசப்பட வே

அதினிலே அவன் உன்னையிடப் புண்ணியவானாய்ப் போனானுக்கும். சுவீசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கிற பரிசேயனும் புள்ளிக்கானும் செபம் பண்ணக் கோவிலுக்குக் கூடப்போனார்கள். பரிசேயன் நான் புண்ணியவீனென்று எண்ணியிருந்தான்; புள்ளிக்கான் நான் பாவியென்று நினைத்திருந்தான். ஆகிலும் புள்ளிக்கான் பரிசேயனைவிட நீதிமானாகி விட்டிருந்திருந்தும் பிப்போனென்று உலக இரட்சகர் திருவுளம்பற்றினார்; பரிசேயனோவென்றால் சாபத்துக்குள்ளாகிக் கோவிலைவிட்டுப் புறப்பட்டான். ஆகையால் நாம் ஒருவருக்கும் மேற்பட்டவர்களென்று எண்ணாமலும் ஒருவருக்கும் சரியானவர்களென்று நினையாமலும் எல்லாருக்கும் நம்மைக் கடைக்கெட்டவர்களாக எண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று மேற்சொன்ன உவமையினாலே நெரியவருமே; இது மோசம் மற் றவழி.

சகலரிலும் நான் தாழ்ந்தவனென்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறது மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவனுக்கு எளிதாயிருக்கும்; ஏனென்றால் இவன் மற்றவர்களிடத்திலுள்ள நன்மையை மாத்திரமே கவனிப்பான்; தன்னிடத்திலுள்ள குற்றம் குறைகளை மாத்திரமே நோக்கிப் பார்ப்பான்; தன்னிடத்திலுள்ள குற்றங்களை யோசித்து அதுகளைத் திருத்துவதற்கான பரிசாரத்தைத் தேடி அதுக்காக அழுது பிரலாபிப்பதே வேலை பாயிருப்பானல்லாமல் பிறருடைய குற்றங்களை ஒருகாலும் ஏறெடுத்திப் பார்க்கமாட்டான். ஆகையால் மற்றவர்கள் எல்லார்பேரிலும் மேலான எண்ணமும் தன்பேரிலே மாத்திரம் தாழ்வான எண்ணமும் கொண்டிருப்பான். இவன் அர்ச்சியசெய்த தனத்தில் வளரவளரத் தன்னைத் தாழ்த்துகிறதும் அதிக எளிதாயிருக்கும்; ஏனென்றால் மற்றப் புண்ணியங்களில் இவன் வளருகிறதற்குத் தக்கது தாழ்ச்சியிலும் தன்னே அறிந்துகொள்ளுகிறதிலும் வளர்ந்து தன்னை அதிக அதிகமாய் நினைத்துக்கொள்ளுவான். அன்றியும் இவன் புண்ணியத்தில் வர்த்திக்கவர்த்திக்கச் சர்வேசரனுடைய நன்மைத்தனத்தையும் மகத்துவத்தையும் அதிக அதிகமாய் அறிந்துகொள்ளுகிறதினாலே, தன் கிறிப்பாக்கியத்தையும் அதிக அதிகமாய் அறிந்துகொள்ளுவான். இதனால்லோ ஒரு பாதாளம் அவனை வேறொரு பாதாளத்தில் இழுத்துக்கொண்டுபோகிறதென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. சர்வேசரனுடைய மகத்துவமாகிற பாதாளம் மனுஷனுடைய ஒன்றுமில்லாமையாகிற பாதாளத்தைக் காட்டித் தேவ வரப்பிரசாதமாகிற பிரகாசம்

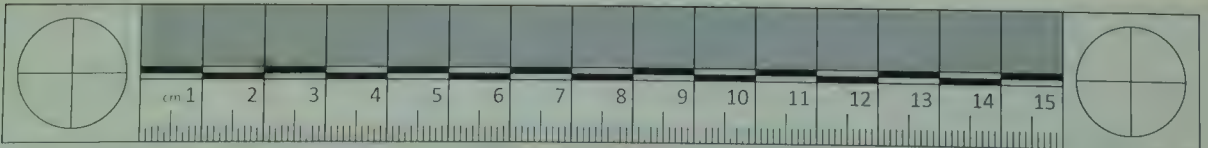

ஹனுதித்திலுள்ள அம்ப அணுப்போன்ற சூற்றங்களைப் பூவும் துலக்கிக் காட்டும். ஆகையால் நம்மை எள்ளளவும் கனமாய் எண்ணினால், நாம் சர்வேசுரனை அம்பமாகிலும் அறிந்துகொள்ளவில்லையென்றும் மோக்ஷபிரகாசம் நம்மிடத்தில் அம்பமாகிலும் உதிக்கவில்லையென்றும் ஆடையாளமாகும். நீதிசூரியனுடைய கதிர் நமதாத்துமத்தில் இறங்காததினாலே, நமது அம்பக் சூற்றங்களாகிற அணுப்போன்ற தூசியையும் நாம் கண்டுபிடியாமற் போகிறதுமன்றி ஞானக் குருட்டாட்டத்தில் அமிழ்ந்தி நமது கனமான சூற்றங்களை முதலாய் அறிந்துகொள்ளாமற்போகிறோம்.

அன்றியும் தாழ்ச்சி சர்வேசுரனுக்கு மிகவும் பிரியமாயிருக்கிறதினாலே, தமக்குகந்த தாசர் இருதயத்திலே அதைப் பிறப்பித்துக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தாம் அவர்களுக்குச் செய்தருளுகிற வரப்பிரகாதங்களை அவர்கள் கண்ணுக்கு மறைத்து இரகசியமாய் அவர்களுக்குத் தமது வரங்களைப் பொழிந்தருளுவார். இதிலே தேவ வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு முதலாய் அது தெரியாமற்போய்த் தாங்கள் ஒரு வரமும் அடையவில்லையென்று எண்ணுவார்கள். தேவ கற்பனைப் பெட்டகத்தின் அழகெல்லாம் மிருகங்களுடைய தோலுக்குள்ளேயும் வெள்ளாட்டு மயிரினால் நெய்த துணிகளுக்குள்ளேயும் மறைத்திருந்ததென்று அர்ச்சு. எரோணிமுஸ் வசனித்தார். இவ்வண்ணமே சர்வேசுரன் தாம் தந்தருளுகிற வரங்கள் முதலிய ஞான கன்மைகளின் மேன்மையைச் சிலவிசை சோதனைகளுக்குள்ளே மறைத்துவைக்கிறது வழக்கம். நெருப்பு சாம்பலுக்குள்ளே கெடாமல் இருக்கிறதுபோலே, தமது ஊழியர்களுடைய தாழ்ச்சி சூற்றங்குறைகளுக்குள்ளே கெடாமலிருக்கும்பொருட்டு அவர்கள் சில அம்பக் சூற்றங்களில் விழும் படி விட்டுவிடுவார்.

அர்ச்சு. கினிமாக்கருளப்பர் சொல்லுமாப்போலே, நம்மைக்கெடுக்கத் தேடுகிற பசாசு நம்மிடத்தில் ஆங்காரத்தை மூட்டுவதற்காக நமது புண்ணியத்தையும் நற்கிரகங்களையும் இடைவிடாமல் நமது கண்ணுக்கு முன்பாக வைத்துக்காட்டும். நமது ஈடேற்றத்தை அபேட்சிக்கிற சர்வேசுரன் நமது அம்பக் சூற்றங்குறைகளையும் நாம் அறிந்துகொள்ளும்பொருட்டு விசேஷ ஞானப்பிரகாசத்தை நமக்குத் தந்து நமக்கு அளித்தருளுகிற வரப்பிரகாதத்தை நமது கண்ணுக்கு முழுதும் ம

றைக்கிறதினாலே, இந்த வரப்பிரகாதமும், அது நமக்கே தெரியாததிருக்கிற சத்தியம் இதுவே சொல்லியிருக்கிறதாவது : சர்ப்பாற்றுவதற்காக நாம் புண்ணியத்திற்குமோ அவ்வளவுக்கு அடிக்குக் கிருபைசெய்தருளுவார். யத்தின் மேலான அந்தஸ்திலே புண்ணியத்திலே வெகுவாய் ஹைபடிக்குப் புண்ணிய சாந்தி சூற்றங்குறை அவனிடத்திலிருக்குமென்றார். தாழ்ச்சியைச் சூரியயாகமும்; சூரியன் பிரகாசிக்கும்பெறுவதற்குமோ இவ்வண்ணமே தாழ்ச்சிக்கும்போது, மற்றப் புண்ணியயான தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள் தங்கியென்று எண்ணுவார்கள். சகல புண்ணியங்களைக் கண்டு ஆச்சரியமாகக் காண்கிறதிலேயே அதுமோய்சென்பவர் சூரபி மலையே கருகமாய்ச் சம்பாஷித்தார், மார் நெற்றியிலிருந்து பிரகாசம் களெல்லாரும் அந்த கதிர்களை மாத்திரம் அது தெரியவில்லை. பேசிப் புழங்குகிறதினாலே, அவருத்ததாக அவருக்குத் தெரியவில்லை. ருக்கின்றது; தாழ்ச்சியுள்ளவனுண்ணியம் தனக்கு மாத்திரம் தெரியுமற்றங்குறைபென்று எண்ணுவார். த்திரம் தனக்குத் தெரிவித்ததன் தன்னிடத்தில் இன்னம் வெகுவளவானது. ஆகையால் தன் சகலனென்றும் தான் எல்லாரிலும் இருக்கிறது அவனுக்கு எளிதாய்

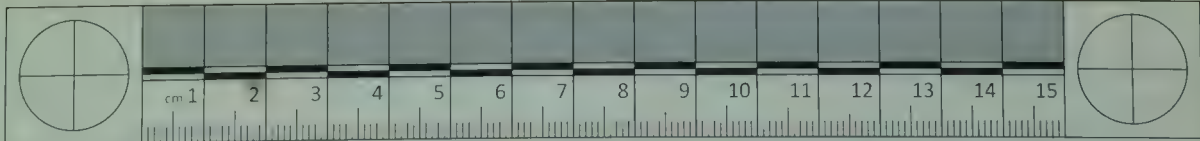

தூதராய்வு நூல்
கனமாய் என்னினால், நாம்
என்னவிலையென்றும் மோ
உதிக்கவிலையென்றும் அ
மதாப்யாயத்தில் இவ்வகா
யுய்யப் பற்றி அசையு
புனைக் குருட்டாட்டத்தி
முதலாய் அறிந்துகொள்ளா

மிகவும் பிரியமாயிருக்கிறதி
அவர்ப் பெய்ப்பித்துக் காப்
பாபகருந், வரப்பிரசாதங்
ரப்பாய் அவர்களுக்குத் த
ருவெ தேவ வரங்களைப் பெ
அது தெரியாமற்போய்த் தாங்
என்னுவார்கள். தேவ கற்
நாப்களுடைய தோலுக்குள்
யானிகளுக்குள்ளேயும் மறைந்
னரித்தார். இவ்வண்ணமே சர்
முதலிய நூன கன்மைகளின்
க்குள்ளே மறைத்துவைக்கிற
சுடோமல் இருக்கிறதுபோ
குற்றங்களுக்களுக்கூறிக்
அற்பக் குற்றங்களில் மிகும

மாப்போலே, நம்மைக்கெடுக்
காரத்தை மூட்டுவதற்காக நம்
ம் இடவிடாமல் நமது கண்
து கட்டற்றத்தை அபேட்சிக்
களைகளையும் நாம் அறிந்துகொ
சத்தை நமக்குத் தந்து நமக்கு
மது கண்ணுக்கு முழுதும்

றைக்கிறதினாலே, இந்த வரப்பிரசாதங்களை நாம் பெற்றுக்கொண்
டாலும், அது நமக்கே தெரியாது. சகல அர்ச்சியசெஷ்டவர்களும் போ
தித்திருக்கிற சத்தியம் இதுவே. இது காரியத்தில் அர்ச். பெர்நந்துஸ்
சொல்லியிருக்கிறதாவது : சர்வேசுரன் நம்மிடத்தில் தாழ்ச்சியைக் கா
ப்பாற்றுவதற்காக நாம் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் எவ்வளவு வர்
த்திக்கிறோமோ அவ்வளவுக்கு அந்த வர்த்திப்பு நமக்குத் தோன்றாதப
டிக்குக் கிருபைசெய்தருளுவார். ஏனென்றால் யாதொருவன் புண்ணி
யத்தின் மேலான அந்தஸ்திலே வந்து சேர்ந்திருந்தாலும், அவன் தா
ன் புண்ணியத்திலே வெகுவாய் வர்த்தித்துப் போனேனென்று எண்
னாதபடிக்குப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலே யாதொரு அற்பக் கு
ற்றங்குறை அவனிடத்திலிருக்கும்படியாய்ச் சர்வேசுரன் விட்டுவிடுவா
ரென்றார். தாழ்ச்சியைச் சூரியனுக்கு ஒப்பிடுகிறது சரியான உவமை
யாகும்; சூரியன் பிரகாசிக்கும்போது, நட்சத்திரங்கள் காணாமல் மறை
ந்துபோகும். இவ்வண்ணமே தாழ்ச்சி மெய்யாகவே ஆத்தமத்திலிரு
க்கும்போது, மற்றப் புண்ணியங்களெல்லாம் மறைந்துபோகவே, மெப்
யான தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள் தங்களிடத்தில் ஒரு புண்ணியமும் இல்லை
யென்று எண்ணுவார்கள். சகலரும் அவர்களிடத்தில் விளங்குகிற பு
ண்ணியங்களைக் கண்டு அச்சரிப்பப்பட்டாலும், அவர்கள் மாத்திரம் அ
துகளைக் காண்கிறதில்லையென்று அர்ச். கிரேகோரியார் வசனித்தார்.
மோயீசென்பவர் சனுமி மலைமேலே நாற்பது நாள் சர்வேசுரனோடு மு
கமுகமாய்ச் சம்பாஷித்தபின், மலையைவிட்டு இறங்கிவரும்போது, அவ
ர் நெற்றியிலிருந்து பிரகாசக் கதிர் புறப்பட்டது. இலராயேல் சனங்
களெல்லாரும் அந்தக் கதிர்களைக் கண்ணாலே கண்டாலும், அவருக்கு
மாத்திரம் அது தெரியவில்லை. இதினாலல்லோ அவர் கர்த்தரோடுப்
பேசிப் புழங்குகின்றனவே, அவருடைய முகத்தில் பிரகாசக் கதிர் உதி
த்ததாக அவருக்குத் தெரியவில்லையென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியி
ருக்கின்றது; தாழ்ச்சியுள்ளவனுக்கும் நடக்கிறது இதுவே. தன் புண்
னியம் தனக்கு மாத்திரம் தெரியாது; தன்னிடத்திலுள்ளதெல்லாம் கு
ற்றங்குறையென்று எண்ணுவான்; தன் குற்றங் குறைகளில் சிலதுமா
த்திரம் தனக்குத் தெரிவிப்பதன்மூலம் தான் அறியாத குற்றங்குறைகள்
தன்னிடத்தில் இன்னம் வெகுவாயிருக்கிறதென்றும் நிச்சயித்துக்கொ
ள்ளுவான். ஆகையால் தன் சகோதரர் எல்லாரிலும் தான் தாழ்ந்தவ
னென்றும் தான் எல்லாரிலும் பெரும் பாவியென்றும் எண்ணிக்கொள்
கிறதே தவிர, அவர்ப் பெய்ப்பித்தும்.

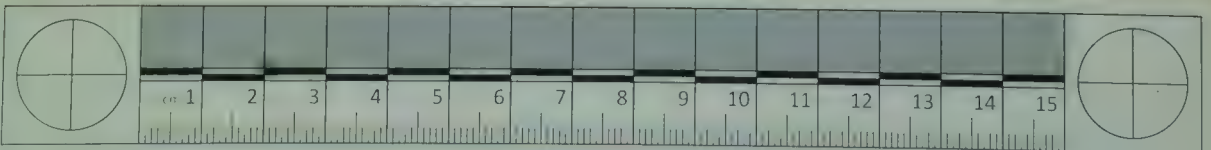

அநேக அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் அடைந்திருக்கிற விரப்பிரசாதங்களை அவர்கள் கண்ணுக்குச் சர்வேசுவரன் மறைத்து அவர்களைத் தாழ்ச்சியின் வழியில் நடத் துகிறது வழக்கமாயிருந்தாலும், சர்வேசுவரன் தமது தாசலா ஷிபீதமான பற்பல வழியில் நடத்திக்கொண்டு வருகிறதினாலே, அவர்களுக்குத் தாம் செய்திருக்கிற விரப்பிரசாதங்களை அவர்கள் கனமாய் மதித்து அதற்காகத் தமக்கு நன்றியறிந்ததோத்திரம் செய்யும்பொருட்டு அதுகளைச் சிலவிசை அவர்கள் அறிந்துகொள்ளுமாபடி செய்வார். ஆகையால் நாம் இவ்விசை புத்தியைப் பெற்றுக்கொண்டவர்களால்; சர்வேசுவரன் நமக்குச் செய்தருளின வரங்களை நாம் அறிந்துகொள்ளும்பொருட்டுத் தேவ புத்தியை அடைந்திருக்கிறோமென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். சர்வ வல்லபமுள்ளவர் என்னிடத்தில் பெரிய ஆச்சரியங்களைச் செய்ததினாலே, கர்த்தருக்கு ஸ்துதிபாராட்டுகிறேனென்று தேவமாதா தானே திருவுளமயற்றினால்லோ? சர்வேசுவரன் தனக்குச் செய்தருள்கிற வரங்களை அறிந்து கொள்ளுகிறது தாழ்ச்சிக்கும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கும் விரோதமாயிராததுமன்றி மேற்சொன்ன அறிவு உத்தம தாழ்ச்சியை விட்டுப் பிரியாமல் எப்போதும் சேர்ந்திருக்கிறதினாலே, இது புண்ணிய சாங்கோபாங்கருடைய தாழ்ச்சியென்று சொல்லப்படும்.

ஆகிலும் இதிலே ஒருமோசமும் அபத்தமும் உண்டாயிருக்கும்; இது காரியத்தில் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேணுமென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் போதித்திருக்கிறார்கள். அதென்னவென்றால், சிலர் தங்களுடைய தீயுள்ள தேவ வரங்களுக்கு மேலான வரம் தங்களுடையதென்று தென்று சிலவிசை எண்ணுகிறதனால், காட்சியாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிறதே இதற்கு அத்தாட்சியாகும். அதென்னவென்றால், கர்த்தர் ஓர்ஆங்காரியை நோக்கித் திருவுளம்பற்றினதாவது: நான் ஆஸ்திபந்தன், திரளான நன்மைகள் என்னிடத்தில் நிறைந்திருக்கின்றது, எனக்கு ஒன்றிலொன்று குறைவில்லையென்று சொல்லுகிறாய்; நீ விரப்பாக்கியவென்றும் இரக்கத்துக்குரியவென்றும் தரித்திரனென்றும் குருடனென்றும் நிருவானனென்றும் உனக்கே தெரியாதென்றார். கூவிச் சொல்லிச் சொல்லியிருக்கிற பரிசேயன் தான் மற்ற மஹாஷனாப்போலே இவ்விசையென்று சர்வேசுவரனுக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் பண்ணினானே; அவன் நினைத்ததும் தப்பித்தான்; தன்னிடத்தில் இல்லாத புண்ணியம் மற்றவர்களுக்கு மேலாகத் தன்னிடத்திலிருந்ததென்று

நினைத்துத் தன்னை அவர்களுக்குக் காரம் சிலவிசை நமதிருதயத்தினை இதைக் கண்டுபிடியாமல் நமது நேரம். ஆகையால் எப்போதும் நினைந்த பார்த்து நமது புண்ணியம் கொண்டு தேவ பயத்தோடு நடக்கொள்ளுமென்பது நிச்சயம்.

ஆகிலும் சர்வேசுவரன் எல்லா பற்பல மார்க்கத்தில் கூட்டிக்கொள்ளும்பொன்ற சில மகாத்துவத்தின் மேன்மையை அவர்களே பைசெய்தருளுவார். இதிப்படிக்கிறோமென்று அறிந்திருக்கிறவர்களென்றும் சகலரிலும் பெரும்கிறதெப்படி? சர்வேசுவரன் யானே அவன் கண்ணுக்கு மறைத்தபுண்ணியமும் இவ்விசையென்றும் முயன்றும் நினைத்துத் தான் சகலவர்களாகுகிறது வருத்தமில்லையென்ற தங்களை மேலான புண்ணியருளென்று அறிந்துகொள்ளுகிற பெரும்பாவினென்று எண்ணிப்பெரிக்க எனக்கு வருத்தமாய் ஆகிலும் இப்படி எண்ணிக்கொள்ளுதலுனைப்போலே தாழ்ச்சியுடனே அறிந்துகொள்ளுவாய். உண்ணங்கொண்டு இவ்வளவு தப்படியென்று ஒரு சந்தியாகியார் கேட்டார். அதற்கு அந்த அர்ச்சுவரன் எனக்குச் செய்தருளினம்பாவி ஒருவனுக்கு அளித்திருத்தில் அதிகமாய் வர்த்தித்துச் சந்திருப்பானென்று நிச்சயத்திரு

நினைத்துத் தன்னை அவர்களுக்கு மேலாக எண்ணினான். இவ்வித ஆங்காரம் சிலவிசை நமதிருதயத்தில் நலியாமல் துழைகிறதினாலே, நாம் இதைக் கண்டுபிடியாமல் நமதுபேரில் வீம்பான எண்ணங்கொள்ளுகிறோம். ஆகையால் எப்போதும் மற்றவர்களுடைய புண்ணியத்தைக் கண்ணிறநீது பார்த்து நமது புண்ணியத்தைப் பாராமல் கண்ணெழுத்துக் கொண்டு தேவ பயத்தோடு நடந்தால், தேவ வரம் நம்மிடத்தில் நிலைக்கொள்ளுமென்பது நிச்சயம்.

அதிலும் சர்வேசுவரன் எல்லாரையும் ஒரே வழியில் நடத்தாமல் பற்பல மார்க்கத்தில் கூட்டிக்கொண்டு போகிறதினாலே, அர்ச்சுனன் பப்பாப் போன்ற சில மகாத்துமாக்களுக்குத் தாம் செய்தருளுகிற வரத்தின் மேன்மையை அவர்களே அறிந்துகொள்ளும்படி சிலவிசை கிருபைசெய்தருளுவார். இதிப்படியிருக்கத் தேவ வரங்களால் நிறைந்திருக்கிறோமென்று அறிந்திருக்கிறவர்கள் தாங்கள் சகலரிலும் தாழ்த்தவர்களென்றும் சகலரிலும் பெரும்பாவிக்கென்றும் நிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறதெப்படி? சர்வேசுவரன் யாதொருவனுக்குச் செய்தருளுகிற வரங்களை அவன் கண்ணுக்கு மறைத்தால், அவன் தன்னிடத்தில் ஒரு புண்ணியமும் இல்லையென்றும் சூற்றங்குறைகள் மாத்திரம் இருக்கிறதென்றும் நினைத்துத் தான் சகலரிலும் பெரும்பாவிவென்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறது வருத்தமில்லையென்பது மெய்தான். ஆனால் சர்வேசுவரன் தங்களை மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் உயர்த்தியிருக்கிறாரென்று அறிந்துகொள்ளுகிற மகாத்துமாக்கள் தாங்கள் சகலரிலும் பெரும்பாவிக்கென்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறது எப்படியென்று கண்டுபிடிக்க எனக்கு வருத்தமாயிருக்கிறதென்று சொல்லுவாயாக்கும். அதிலும் இப்படி எண்ணிக்கொள்ளுகிறது வருத்தமல்ல. அர்ச்சு. பிராஞ்சிஸ்குவைப் போலே தாழ்ச்சியுள்ளவனாயிரு; இதெப்படியென்று உடனே அறிந்துகொள்ளுவாய். உமதுபேரில் இவ்வளவு தாழ்மையான எண்ணங்கொண்டு இவ்வளவு தாழ்வாய் நீர் பேசிக்கொள்ளுகிறது எப்படியென்று ஒரு சந்நியாசியார் அர்ச்சு. பிராஞ்சிஸ்குவிடத்தில் ஓர்நாள் கேட்டார். அதற்கு அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொன்னதாவது: சர்வேசுவரன் எனக்குச் செய்தருளின வரப்பிரசாதங்களைச் சகலரிலும் பெரும்பாவி ஒருவனுக்கு அளித்திருந்தால், என்னவிட அவன் புண்ணியத்தில் அதிகமாய் வந்தித்துச் சர்வேசுவரனுக்கு அதிகமாய் நன்றியறிந்திருப்பானென்று நிச்சயித்திருக்கிறேன்; சர்வேசுவரன் என்னைத் தாங்கி

க்கொண்டிருக்கிற கையை ஒரு க்ஷணமாத்திரம் வாங்கிக்கொண்டால், அந்த க்ஷணமே நான் சகலவித தோஷ துரோகங்களிலும் விழுந்து சகலரிலும் பெரும்பாவி யாவேனென்று நிச்சயமாய் எனக்குத் தெரியும்; இதிலே நான் சகலரிலும் பெரும்பாவி யென்றும் நன்றிகெட்ட துரோகியென்றும் எண்ணியிருக்கிறேனென்றார். இதுவே சரியான மறுமொழி, இதுவே ஆழ்ந்த தாழ்ச்சிக்கு அழகு; இதிலே ஆச்சரியத்துக்குரிய ஓர் புத்தி அடங்கியிருக்கின்றது. இந்த நினைவைக்கொண்டு அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் தங்களை எல்லாத்துக்கும் மேலாகத் தாழ்த்தி எல்லாருடைய காலுக்கும் மேலாகத் தங்களை வைத்துச் சகலரிலும் தாங்கள் பெரும்பாவி களென்று மெய்யாகவே எண்ணியிருந்தார்கள். நமது பவீனத்தை அறிந்துகொள்ளுகிறது தாழ்ச்சிக்கு வேராகும்; இந்த வேர் அவர்களுடைய இருதயத்தில் ஸ்திரமாய் ஆணியிருந்ததினாலே, தங்களுடைய தங்களுடத்தில் உள்ளது இன்னதென்றும் சர்வேசுரனாலே தங்களுடத்தில் உண்டானது இன்னதென்றும் எளிதாய் பகுத்தறிந்திருந்தார்கள். ஆகையால் சர்வேசுரன் ஒரே க்ஷணம் எங்களைக் கைவிட்டால், நாங்கள் சகலரிலும் பெரும்பாவி களாய் போவோமென்று யோசித்து எங்களாலே நாங்கள் பெரும்பாவி களென்று எண்ணி எங்களுடத்திலுள்ள தேவ வரங்களைச் சர்வேசுரன் இரவலாய்க் கொடுத்திருக்கிறார்களென்றும் அது எங்களுடையதல்லவென்றும் நிச்சயித்துக்கொண்டார்கள். இதிலே அவர்கள் தாழ்ச்சி குறையாமல் ஆழ்ந்த தாழ்ச்சியில் அமிழ்ந்திச் சர்வேசுரன் தங்களுக்குச் செய்தருளின வரப்பிரசாதங்களைக் கொண்டு தகுந்தபடி தாங்கள் புண்ணியத்தில் வர்த்திக்கவில்லையென்று எண்ணிக்கொள்ளுவார்கள். ஆகையால் நம்மாலே நாம் யாரென்று யோசித்துப் பார்த்தாலுஞ் சரி, சர்வேசுரன் நமக்குச் செய்தருளின வரப்பிரசாதங்களை எமெடுத்துப் பார்த்தாலுஞ் சரி, எப்பக் கத்திலே கண்ணைத் திருப்பினாலும், நம்மை நாமே தாழ்த்தி நாம் சகலருக்கும் தாழ்ந்தவர்களென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறதற்கு எப்போதும் இடமுண்டு.

சுலென்பவன் ஓர் குகையிலே புகுந்திருக்கையில், தாவீதென்பவர் அவனைக் கொல்லக்கூடாமையிருந்தாலும், கொல்லாமல் விட்டுவிட்டார். அவன் குகையை விட்டு அப்புறம்போகும்போது, தாவீதென்பவர் தூரத்தில் நின்றுகொண்டு சொன்னதாவது: இஸராயேல் இராசாவே, யானாக்கொல்லத் தேடுகிறீர்? யானாக்கொல்லத் தேடுகிறீர்?

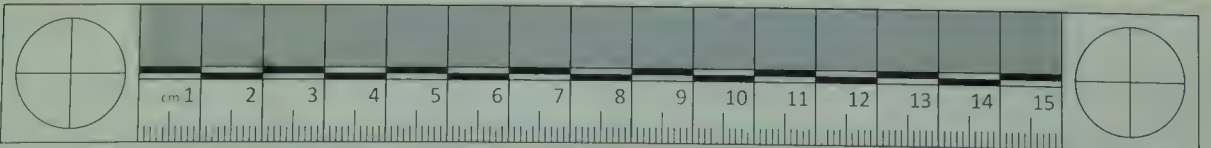
செத்தநாயும் செள்ளுமாகிய என்னு கூவிச்சொன்னார். இந்த வற்றும்பற்றாய்ச் சீர்தூக்கிப் பாழும்புழையே தாவீதென்பவர் இரவன்பவன் கையிலிருந்து சர்வேசுரனாலே கொடுப்பாரென்று சம்பேராலே இவருக்கு அறிவித்திருந்தான் இராசாங்கத்துக்குக் குறித்திருந்தான் சர்வேசுரனுக்கு அதிக பிரிசுலென்பவனைப் பார்க்கத் தம்மார். ஆகையால் மற்றவர்களைச் சார்வியிருக்கிறான்று நமக்குத் தெரிம்தைத் தாழ்த்துகிறதற்கு எவ்வளவே அறிந்துகொள்ளலாம்.

ந-ம்

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தசெயிப்பதற்கும் சகலவிததையும் அடைவதற்கும்

சொ

ஒருவர் புண்ணியம் சம்பரயாசப்பட்டாலும், சகல நன்னண்ணியரான சர்வேசுரனுடைய அவன் பிரயாசமெல்லாம் வீணாதிருமாய் அறிந்துகொண்டாலொவ்வெந்தப் புண்ணிய சாங்கோபயமாமே, இதை அஸ்திவாரமெல்லாரும் அங்கீகரித்துக்கொண்டலையிருக்கிறார். மற்றவர்கள்

ரங்க முயற்சி.

தீரம் வாங்கிக்கொண்டால், துரோகங்களிலும் விழுந்து சர்ச்சமாய் எனக்குத் தெரியும்; விபென்றும் நன்றிகெட்டது என்றார். இதுவே சரியான மறுபுறம்; இதிலே ஆச்சரியத்துக்கு இந்த நிலைவைக் கொண்டு அந்தக் குழாகத் தாழ்த்தி எல்லாவைத்துச் சகலரிலும் தாங்கள் அண்ணியிருந்தார்கள். நமது பார்ப்பதற்கு வேராகும்; இந்த வேராய் ஆணியிருந்ததினாலே, தங்களுடையதென்றும் சர்வேசுரனாலே தன்றும் எளிதாய்ப் பகுத்தறிந்திவரே சுஷணம் எங்களைக் கைவிடாவிடையப் போவோமென்று ம்பாவிடென்று எண்ணி எங்கவசுரன் இரவலாய்க் கொடுத்தி ல்லவென்றும் நிச்சயித்துக்கொச்சி குறையாமல் ஆழ்ந்த தாழ்நக்குச் செய்தருளின வரப்பிரகன் புண்ணியத்தில் வந்திக்கள். ஆகையால் நம்மாலே நாம் சரி, சர்வேசுரன் நமக்குச் செய்துப் பார்த்தாலுஞ் சரி, எப்பக்மை நாமே தாழ்த்தி நாம் சகலதுக்கொள்ளுகிறதற்கு எப்போ

குந்திருக்கையில், தாவீதென்பனும், கொல்லாமல் விட்டுவிட்டு போகும்போது, தாவீதென்பவராவது: இவராயேல் இராசாபாணாக்கொல்லத் தேடுகிறீர்?

உ-ம் காண்டம், கூ-ம் போதகம், கூடு-ம் அதிகாரம். 395

செத்தநாயும் செள்ளுமாகிய என்னையல்லோ கொல்லத் தேடுகிறீரென்று கூவிச்சொன்னார். இந்த வார்த்தைகளை அர்ச்சி. கிரேகோரியார் பற்றும்பற்றாய்ச் சீர்தூக்கிப் பார்த்துச் சொல்லுகிறதாவது; இதற்கு முன்னையே தாவீதென்பவர் இராசாபிஷேகம் பெற்றிருந்தார்; சவுலென்பவன் கையிலிருந்து சர்வேசுரன் இராச்சியத்தை எடுத்து இவர் கையிலே கொடுப்பாரென்று சமுவேலென்னுந் தீர்க்கதரிசி சர்வேசுரன்பேராலே இவருக்கு அறிவித்திருந்தார்; சர்வேசுரன் தானே இவரை இராசாங்கத்துக்குக் குறித்திருந்தாலும், சவுலென்பவனைப் பார்க்கத் தான் சர்வேசுரனுக்கு அதிக பிரியமுள்ளவனென்று அறிந்திருந்தாலும், சவுலென்பவனைப் பார்க்கத் தம்மைத் தாழ்த்திக்கொண்டாரெயென்றார். ஆகையால் மற்றவர்களைச் சர்வேசுரன் எவ்வளவு கனமாயெண்ணியிருக்கிறானென்று நமக்குத் தெரியாததினாலே, அவர்களுக்குக் குழாக நம்மைத் தாழ்த்துகிறதற்கு எவ்வளவு அதிக ஞாயமுண்டென்று இதிலே அறிந்துகொள்ளலாம்.

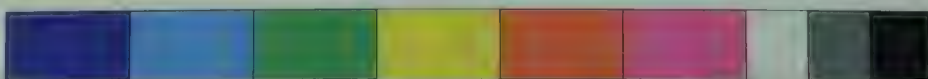
கூடு-ம் அதிகாரம்.

0000

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்து சகலவித சோதனைகளையும் செயிப்பதற்கும் சகலவித புண்ணிய சாங்கோபாங்கத் தையும் அடைவதற்கும் ஆனவழிபாடென்று சொல்லுவது.

0000

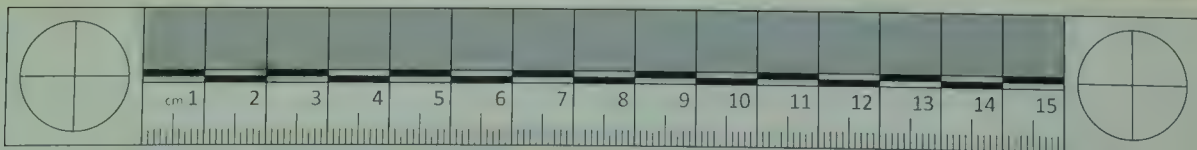
ஒருவன் புண்ணியம் சம்பாதிக்கத் தன்னாலே எவ்வளவுதான் பிரயாசப்பட்டாலும், சகல நன்மைகளையும் அளித்தருளுகிற சர்வகாருண்ணியரான சர்வேசுரனுடைய விசேஷ ஒத்தாசை யில்லாவிட்டால், அவன் பிரயாசமெல்லாம் வீணயிருக்குமென்று முந்தமுந்த அவன் ஸ்திரமரய் அறிந்துகொண்டாலொழிய ஆத்தம பரிசுத்தத்தனத்தையும் வெறெந்தப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தையும் அடைவது கூடாதகாரியமாமே. இதை அஸ்திவாரமான சத்தியமாகப் பூர்வீக வனவாசிகளெல்லாரும் அங்கீகரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்று காசியான் சொல்லியிருக்கிறார். மற்றவர்கள் சொல்லக் கேள்விப்பட்டதினாலேயாகி

லும், புத்தகங்களில் வாசித்திருக்கிறதிலேயென்கிலும், இது வேத சத்தியமாயிருக்கிறதிலேயாகிலும், இதை அங்கேகித்து நிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறது பற்றாது. தன் சொந்தப் பரிட்சையிலே பட்டுத் தேரி இதை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்; கண்ணாலேயும் விரலாலேயும் இந்தச் சத்தியத்தைத் தொட்டுப் பரிட்சை பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இதுவே நாம் இங்கே சொல்லிக்காட்டுகிற தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தாகும். இவ்விதத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களுக்கு மாத்திரம் வெகு திரளான நன்மைகளைத் தருவோமென்று சர்வேசுரன் வேதாகமத்தில் வெகு இடங்களில் வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருக்கிறதறிவோம். இதிலேதான் நாம் இப்போது சொல்லிக் காட்டினபடி நம்மை அறிந்துகொள்ளுகிறதே தாழ்ச்சியின் மேலான அந்தஸ்தென்றும் சகல புண்ணியங்களுக்கும் அஸ்திவாரமென்றும் வேறே சகல வரங்களையும் சர்வேசுரனிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதற்கு அவசரமான ஆபத்தமென்றும் அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் நிரூபித்தது ஞாயந்தானே. அதின்பின் காரியான் இது காரியத்தை விசேஷித்து விளக்கிக்காட்டி விரத்தத்துவத்தைக் குறித்து அவர் சொல்லுகிறதாவது : விரத்தத்துவத்தை அடைவதற்கு நாம் என்னென்ன பிரயாசப்பட்டாலும், அதுவெல்லாம் வீணாயிருக்கும்; நமது பெலத்தினாலே அதை அடையக்கூடாதென்றும் அது தேவ கிருபாகடாகூத்தின் உதாரந்ருவத்தினாலே வருகிற விசேஷவரமென்றும் பரிட்சை பார்த்து அறிந்துகொண்டாலொழிய இந்தப் புண்ணியத்தை அடைய நம்மாலே ஆகாதென்றார். இது காரியத்திலே அர்ச்சி. அசுஸ்தின் பொதித்திருக்கிற போதகமும் இதுவே. தன் பிரயாசத்தினாலே இந்தப் புண்ணியத்தை அடையக் கூடாதென்று நிச்சயமாய் அறிந்துகொள்ளுகிறதே இந்தப் புண்ணியத்தை அடைவதற்கும் காப்பாற்றுவதற்கும் முக்கியமான வழிபாடாகும்; ஏனென்றால் தன்பேரில் நம்பிக்கை வைக்கிறவன் இந்தப் புண்ணியத்தை இழந்துபோவான்; ஆனால் இது சர்வேசுரனுடைய வரமென்றும் இது மேலாவிசிறந்து வரவேணுமென்றும் விசுவநாதன் மாத்திரம் இந்த வரத்தை அடைவானென்றார். பூர்வீக வனவாசி ஒருவர் சொல்லுமாப்போலே, விரத்தத்துவம் தேவ வரமென்றும் நமது பிரயாசத்தினாலே அதை அடையக் கூடாதென்றும் பரிட்சை பார்த்து நிச்சயமாய் அறிந்துகொள்ளுவதற்கு முன்னே மோகசோதனை ஒருவனைவிட்டு ஒருகாலும் நீங்க மாட்டாது, மடாதிபதியாகிய மோயீசென்பவர்பேரில் பல்லாதிபுஸ் வெளிப்படுத்தின சங்கதி இச்சங்கியத்தை ஒப்பிப்பதற்கு உதவும். இந்த மோ

யீசென்பவர் வெகு இரத்தப் புண்ணியம் வராயிருந்ததினாலே, துவக்கத்திலே உபாதித்தது. அதைச் செய்ந்ருக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த பவதார். இடைவிடாமல் செபத்திரைக்கும் இராத்திரியிலே வெகுண்ணுகிறது வழக்கம். வெகுவெகுசம் அப்பமாத்திரம் காப்பட்டுணரீர் சுமந்துகொண்டுபோய் வேண்டாமற் செய்துகொண்டு வருவாதித்த சோதனையின் கரேம் நீரோமாயிருந்ததினாலே, அவர் அதை சமுசார வாழ்க்கைக்குப் போகுவருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தோரென்பவர் சர்வேசுரன்பேராவது : இயேசுநாதர்பேராலே உமக்கு இப்போதே நீங்கிப்போகுமெனச் சோதனையெல்லாம் நீங்கிப்போடவர். சொன்னதாவது : மோயீயின்பேரிலே உமக்கு முழுச்செய்ந்து அறியவேணுமோ? கேளும்தால், இது உமது பெலத்தினாலே அடைந்த செயமென்று நீர் ஆங்காவனாயில் ஆண்டவர் உமக்குக் கொதானே இத்தனை காலம் உமக்குச் சர்வேசுரன் சித்தமாயிருந்தாரென்பாயாகிற புண்ணியத்தை இதை அடைந்து ஆங்காரமும் அசுடிக்கு அவ்வளவு காலம் அவர் அண்ணமென்றும் அவர் செய்துவந்த ஒரே ஆசாபாசத்தை முழுதும் வேணுமென்றும் சர்வேசுரன் சித்

மடாதிபதியான பாக்கோ

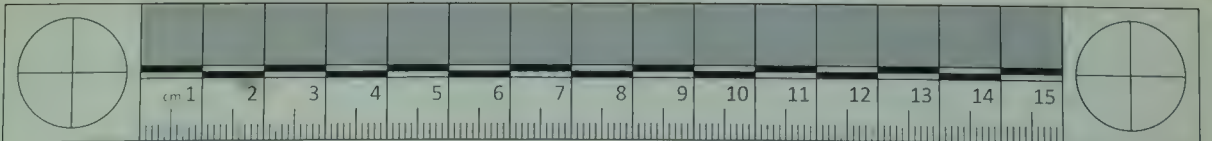

ங்க முயற்சி.

றலேபென்கிலும், இது வேத
த அங்கேரித்து நிச்சயித்து
பரிட்சையினுலே பட்டுத்
கண்ணலையும் விரலாலையும்
பார்ந்துக்கொள்ள வேண்
பட்டுகிற தாழ்ச்சியின் மூன்றா
ளவர்களுக்கு மாத்திரம் வெகு
று சர்வேசுரன் வேதாகமத்தில்
னியிருக்கிறதறிவோம். இதிலு
ட்டி பிபடி நம்மை அறிந்துகொ
தல்தென்றும் சகல புண்ணியங்
சகல வரங்களுக்கும் சர்வேசுரனி
வசுரமான ஆபத்தமென்றும் அ
தானே. அதின்பின் காகியான்
கிக் காட்டி விரத்தத்துவத்தைக்
பிரத்தத்துவத்தை அடைவதற்
பும், அதுவெல்லாம் வீணியிரு
அடையக்கூடாதென்றும் அது
வந்துவருவோ வருகிற விசேஷவர
கொண்டாலொழிய இந்தப் புண்
ன்றார். இது காரியத்திலே அர்
தமும் இதுவே. தன் பிரயாசத்தி
க்கூடாதென்று நிச்சயமாய் அ
பத்தை அடைவதற்கும் காப்பா
தும்; ஏனென்றால் தன்பேரில் ந
பத்தை இழந்துபோவான்; ஆ
றும் இது மேலாவிலிருந்து வர
ந்தால் இந்த வரத்தை அடைவா
சொல்லுமாப்போலே, விரத்தத்
யாசத்தினுலே அதை அடையக்
சயமாய் அறிந்துகொள்ளுவதற்
பிட்டு ஒருகாலும் நீங்க மாட்டா
ப்பேரில் பல்லாதித்யஸ் வெளிப்ப
பிப்பதற்கு உதவும். இந்த மோ

யீசென்பவர் வேகு இரத்தப் புஷ்டியான சரீரமும் காமகுணமுமுள்ள
வராயிருந்ததினாலே, துவக்கத்திலே வெகு காமசோதனை வந்து அவ
றா உபாதித்தது. அதைச் செயிப்பதற்காக அநேக வனவாசிகள் அவ
ருக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த பல வழிபாடுகளைச் செய்துகொண்டு வந்
தார். இடைவிடாமல் செபத்தியானம் பண்ணுவார்; ஆறுவருஷம் வ
ரைக்கும் இராத்திரியிலே வெகுநேரம் நின்றுகொண்டு அவர் செபம்ப
ண்ணுகிறது வழக்கம். வெகுவெகு கைவேலை செய்துகொண்டு கொஞ்
சம் அப்பமாத்திரம் காப்பட்டு வனவாசிகளுடைய அறைக்கறை தண்
னாரீ சமந்துகொண்டுபோய் வேறே பல அருந்தவமுயற்சிகளை இடை
விடாமல் செய்துகொண்டு வருவார். இப்படியிருந்தாலும், அவரை உ
பாதித்த சோதனையின் கரேம் நீங்கவில்லை; அந்தச் சோதனை வெகு க
ரோமாயிருந்ததினாலே, அவர் அதற்கு உட்பட்டு வலுந்தரத்தை விட்டுச்
சமுசார வாழ்க்கைக்குப் போகிற தருணமாயிருந்தது. அவர் இப்படி
வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, மடாதிபதியாகிய அர்ச். இசு
தோரென்பவர் சர்வேசுரன்போரலே அவரிடத்தில் வந்து சொன்னதா
வது: இயேசுநாதர்பேராலே உமது சோதனையெல்லாம் உம்மை விட்
டு இப்போதே நீங்கிப்போகுமென்றார். அப்படியே அப்போதே அந்த
ச் சோதனையெல்லாம் நீங்கிப்போனது. இன்னம் இந்த அர்ச்சியசெஷ்
டவர் சொன்னதாவது: மோயீசென்பவரே, இதுவரையில் சோதனை
யின்பேரிலே உமக்கு முழுச்செயல் வராததற்குக் காரணம் என்னவெ
ன்று அறியவேணுமோ? கேளும்: இந்தச் செயத்தை நீர் அடைந்திரு
ந்தால், இது உமது பெலத்தினாலே யானதென்றெண்ணி இது நான் அ
டைந்த செயமென்று நீர் ஆங்காரியாதபடிக்கு இந்தச் செயத்தை இது
வரையில் ஆண்டவர் உமக்குக் கொடுக்கவில்லை; உமது நன்மைக்காகத்
தானே இத்தனை காலம் உமக்குச் சோதனை உண்டாக வேணுமென்று
சர்வேசுரன் சித்தமாயிருந்தாரென்றார். மோயீசென்பவர் தன்னை நம்
பாமையாகிற புண்ணியத்தை இன்னம் அடையாததினாலே, அவர் அ
தை அடைந்து ஆங்காரமும் அகந்தையுமாகிற சோதனையில் விழாதப
டிக்கு அவ்வளவு காலம் அவர் அவ்வளவு கரோமான சோதனைப்பட வே
ணுமென்றும் அவர் செய்துவந்த அத்தனை அருந்தவமுயற்சியினாலே
ஒரே ஆசாபாசத்தை முழுதும் அடக்கிச் செயிக்கக்கூடாமல் போக
வேணுமென்றும் சர்வேசுரன் சித்தமானார்.

மடாதிபதியான பாக்கோனென்பவருக்கும் இப்படி நடந்ததென்

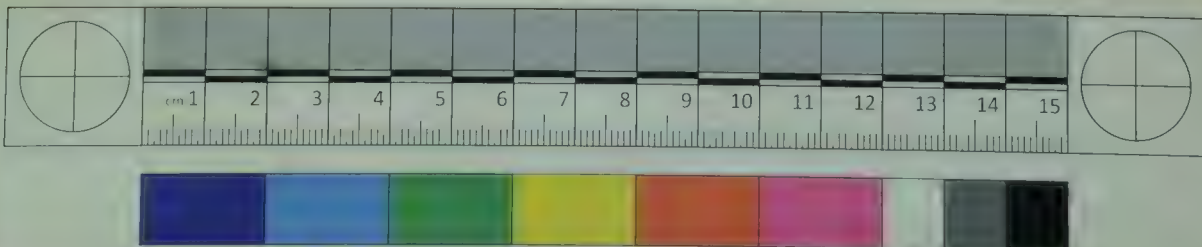
று பல்லாதிபுஸ் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். எழுபது வயசுவனாக்கு ம் இவரிடத்தில் மோகசோதனை வந்துகொண்டிருந்தது. ஐம்பது வய சதுவக்கி அறுபதுவயசு வனாக்கும் பத்துவருஷ காலமாய் இந்தச்சோ தனை அடிக்கடி வெகு பலங்கொண்டு வந்ததினாலே, இரவிலும் பகலி லும் இந்தச் சோதனை எப்போதும் என்னை உபாதித்துக்கொண்டிருந் ததென்று சத்தியப் பிரமாணமாக அவர் நிச்சயித்துச் சொன்னார். இ னைத் தள்ளுவதற்கு அவர் செய்ததெல்லாம் ஒன்றுக்கும் உதவாமற் போனது. ஒருநாள் தடவையிலே சர்வேசுரன் என்னைக் கைவிட்ட துபோலேயிருக்கிறதென்பென்று அவர் வெகுவாய் அங்கலாய்த்துக்கொ ண்டிருக்கும்போது; அவர் உள்ளத்திலே பிறந்த சத்தமாவது: உன் பலவீனத்தையும் உன்னாலே ஒன்றும் ஆகாதென்கிற சத்தியத்தையும் நீ நன்றாய் அறிந்துகொண்டு உன்பேரில் உனக்குள்ள நம்பிக்கையெல் லாம் தள்ளி நமக்குமுன்பாக உன்னைத் தாழ்த்திச் சகலத்திலும் நம து அடைக்கலத்தைத் தேட வேணுமென்று பரிட்சையிலே நீ அறி ந்துகொள்ளும்பொருட்டு இத்தனை காலம் இவ்வளவு கரோமான சோ தனை உனக்கு வரவிட்டோமென்று அறிந்துகொள்ளென்று சத்தித்த து. அதுமுதல் அவர் மேற்சொன்ன சோதனையில்லாமல் வெகு ஆறு தலும் பெலனும் அடைந்தார். ஆகையால் நமது நம்பிக்கையெல்லாம் சர்வேசுரன்பேரில் வைக்க வேணுமென்றும் நமதுபேரில் அந்நம்பிக் கையும் வைக்கப்படாதென்றும் சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிறார்.

ஆனால் இது அர்ச். அகுஸ்தீன் காசியான் முதலிய பூர்வீக வன வாசிகள் மாத்திரம் போதித்த சத்தியமல்லவே; இஸ்பிரீத்துசாந்துவா கிய சர்வேசுரன் ஞானாகமத்திலே பலவிடங்களில் இதைப் போதித்தி ருக்கிறார். சர்வேசுரனுடைய வரமில்லாமல் நான் ஒறுத்தலாயிருக்கக் கூடாதென்று அறிந்தவுடனே கர்த்தருக்கு முன்பாகத் தீர்க்கதண்ட ம்பண்ணி முழு இருதயத்தோடே அவரை வேண்டிக்கொண்டேன்; இ ந்த வரம் ஆரிடத்திலிருந்து வந்ததென்று அறிந்துகொள்ளுகிறது மு தலாய் ஞானமாகுமென்றார். இவ்விடத்திலே ஒறுத்தலென்கிற வார்த் தையானது விரத்தத்துவத்துக்கு விரோதமான பற்றுதல்களை யெல் லாம் அறுத்துத் தள்ளுகிறதமன்றி நீதிஞாயத்துக்கு விரோதமான தெல்லாததையும் அடக்கி ஒடுக்குகிற புண்ணியமென்று அர்த்தமாகு ம். அன்றியும் உலோகத்திலுள்ள வெள்ளி தங்கமெல்லாம் ஒறுத்தலு ள்ள ஒரே ஆத்துமத்துக்கு கிரல்லவென்று வேதாகமத்திலே வேறே

ரிடத்தில் சொல்லியிருக்கின்ற த்தைக்கு மேற்சொன்ன அர்த்த ஸைபற்றுதலெல்லாததையும் நீ ழுத்தவிதமாய் நடத்துகிறதே ஒ கையால் சர்வேசுரனுடைய விந் ன் தமமுடைய ஆசாபாசங்களை தென்று அறிந்தமாத்திரத்தில் முழு இருதயத்தோடு அவர் உ சொல்லியிருக்கிறார். கர்த்தரு னுஞ்செய்யக் கூடாதென்று பரி டம் மேலான ஞானமென்று சொ மே ஒறுத்து நமது ஆசாபாசங்க ப்படுத்திச் சகல சோதனைகளையு னையும் சம்பாதிப்பதற்கு மேற்வெ தால்தென்னும் தீர்க்கதரிசியும் கிறார். இதினாலல்லோ கர்த்தர் கிறவர்கள் வீண்வேலை செய்கிற தேபோலும், அதைக் காக்கிறது நமக்குச் சகலத்தையும் கொடுக்க தானே அதைக் காப்பாற்றவேண் ததெல்லாம் வீணாயிருக்கும்.

தாழ்ச்சி பராக்கிரமத்துக்கு வ அஸ்திவாரமும் ஊற்றுமும்

அர்ச். தோமாஸ் பராக்கிரம து: கிறிஸ்துவர்களுக்குத் தாழ்ச் தில் சொல்லியிருக்கின்றது; அர் த்திருக்கிறார்கள். பராக்கிரமமும்

கிறார். எழுபது வயசுவனாக்கு
கொண்டிருந்தது. ஐம்பது வய
துவருஷ காலமாய் இந்தச் சோ
வந்ததினாலே, இரவிலும் பகலி
லும் உபாதித்துக்கொண்டிருந்
வர் நிச்சயித்துச் சொன்னார். இ
ல்லாம் ஒன்றுக்கும் உதவாமற்
வேசரன் என்னைக் கைவிட்ட
வெருவாய் அங்கலாய்த்துக்கொ
லே பிறந்த சத்தமாவது: உன்
ஆகாதென்கிற சத்தியத்தையும்
உனக்குள்ள நம்பிக்கையெல்
ல் தாழ்த்திச் சகலத்திலும் நம
மன்று பரிட்சையினாலே நீ அறி
வும் இவ்வளவு கரோமான சோ
புறிந்துகொள்ளொன்று சத்தித்த
சோதனையில்லாமல் வெரு அறு
பால் நமது நம்பிக்கையெல்லாம்
றும் நமதுபேரில் அந்நம்பிக்
கரன் சித்தமாயிருக்கிறார்.

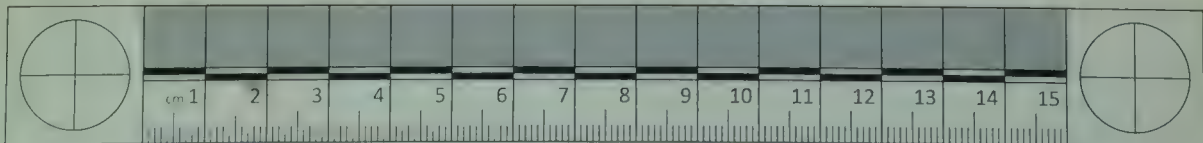
காசியான் முதலிய பூர்வீக வன
ல்லவே; இன்பிரித்துசாந்துவா
விடங்களில் இதைப் போதித்தி
லாமல் நான் ஒறுத்தலாயிருக்கக்
ருக்கு முன்பாகத் தீர்க்கதண்ட
ரை வேண்டிக்கொண்டேன்; இ
றது அறிந்துகொள்ளுகிறது மு
த்திலே ஒறுத்தலென்கிற வார்த்
ரோதமான பற்றுதல்களை யெல்
நீதிஞாயத்துக்கு விரோதமான
புண்ணியமென்று அர்த்தமாகு
ள்ளி தங்கமெல்லாம் ஒறுத்தலு
ன்று வேதாமத்திலே வேறே

ரிடத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இதிலேயும் ஒறுத்தலென்கிற வார்
த்தைக்கு மேற்சொன்ன அர்த்தமே பொருந்தும்: அதாவது, நமது ஆ
ஸைபற்றுதலெல்லாத்தையும் நீதி நியாயத்துக்கும் புண்ணியத்துக்கும்
ஒத்தவிதமாய் நடத்துகிறதே ஒறுத்தலென்னும் புண்ணியமாகும். ஆ
கையால் சர்வேசுரனுடைய விசேஷ வரப்பிரசாதமின்றிச் சலோமோ
ன் தமமுடைய ஆசாபாசங்களை அடக்கிப் புண்ணியம் செய்யக் கூடா
தென்று அறிந்தமாத் திரத்தில் கர்த்தருடைய அடைக்கலமாய்ப்போய்
முழு இருதயத்தோடு அவர் உதவியை இரந்து மன்றாடினேனென்று
சொல்லியிருக்கிறார். கர்த்தருடைய ஒத்தாசையில்லாமல் தான் ஒன்
றுஞ்செய்யக் கூடாதென்று பரிட்சை பார்த்து அறிந்துகொள்ளுகிறது
ம் மேலான ஞானமென்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் நம்மை நா
மே ஒறுத்து நமது ஆசாபாசங்கள் எல்லாத்தையும் அடக்கி ஒழுங்கு
ப்படுத்திச் சகல சோதனைகளையும் செயித்துச் சகலவிதப் புண்ணியங்க
ளையும் சம்பாதிப்பதற்கு மேற்சொன்ன அறிவு தருந்த வழிபாடாகும்.
தாவீதென்னும் தீர்க்கதரிசியும் இச்சத்தியத்தை அறிந்துகொண்டிருக்
கிறார். இதிலுல்லவோ கர்த்தர் வீடு கட்டாதேபோனால், அதைக் கட்டு
கிறவர்கள் வீண்வேலை செய்கிறார்கள்; அவர் பட்டணத்தைக் காக்கா
தேபோனால், அதைக் காக்கிறது வீணாகுமென்றார். சர்வேசுரன் தாமே
நமக்குச் சகலத்தையும் கொடுக்க வேண்டும்; கொடுத்தபின்னும் அவர்
தானே அதைக் காப்பாற்றவேண்டும்; இல்லாவிட்டால், நாம் செய்கி
றதெல்லாம் வீணயிருக்கும்.

கூ-ம் அதிகாரம்.

தாழ்ச்சி பராக்கிரமத்துக்கு விரோதமாயிராததுமன்றி அதற்கு
அஸ்திவாரமும் ஊற்றமாயிருக்கிறதென்பதின் பேரில்.

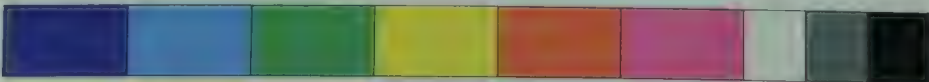
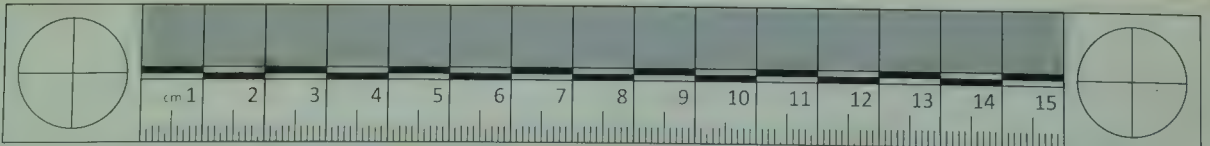
அர்ச். நோமான் பராக்கிரமத்தின்பேரில் சொல்லியிருக்கிறதாவ
து: கிறிஸ்துவர்களுக்குத் தாழ்ச்சி மிகவும் அவசரமென்று சுவிசேஷத்
தில் சொல்லியிருக்கின்றது; அர்ச்சியசெஷ்டவர்களும் இப்படிப் போதி
த்திருக்கிறார்கள். பராக்கிரமமும் அவர்களுக்கு அவசரந்தான்; விசே

ஷமாய் மேலான அலுவல்களைச் செய்கிறவர்களுக்கு அது மிகவும் அவசரம். ஆகிலும் இவ்விரண்டு புண்ணியமும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருக்கிறதாகத் தோன்றுகிறது; ஏனென்றால் மகிமைக்குரிய மேலான காரியங்களைத் துவக்கிச் செய்கிறதற்கு நம்மிடத்திலுள்ள தைரியமே பராக்கிரமமென்று சொல்லப்படும்; இதைவிடத் தாழ்ச்சிக்கு விரோதமான காரியம் ஒன்றுமில்லையென்று தோன்றுமாக்கும். ஏனென்றால் முந்தமுந்த மேலான காரியங்களைத் துவக்குகிறது தாழ்ச்சிக்கு முழுதும் விரோதம்போலே யிருக்கும். தான் எதுக்கும் அபாத்திரவாளென்றும் ஒன்றுக்கும் உதவாதவென்றும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறது தாழ்ச்சிக்குரிய குணமல்லோ? இதிப்படியிருக்கத் தன்னாலே கூடாததைச் செய்யத் தேடுகிறது ஆங்காரமும் அகந்தையுமென்று தோன்றும். இரண்டாவது, மகிமைக்குரிய அலுவலைத் துவக்குகிறது தாழ்ச்சிக்கு விரோதம்; ஏனென்றால் மெய்யாகவே தாழ்ச்சியுள்ளவன் மகிமை அடையவேண்டுமென்று கனவிலேயும் நினைக்க மாட்டானென்பாயாக்கும். ஆனால் மேற்சொன்ன அர்ச். தோமாஸ் இதற்குச் சொல்லும் மறுமொழியாவது: இது காரியத்தை மேலெழுந்தவாரியாய் யோசித்துப் பார்த்தால், இவ்விரு புண்ணியமும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாகத் தோன்றும்; ஆகிலும் இது விரோதமல்ல; ஏனென்றால் ஒரு புண்ணியம் வேறொரு புண்ணியத்துக்கு விரோதமாயிருக்கக் கூடாது. அன்றியும் தாழ்ச்சியும் பராக்கிரமமும் இரண்டு சகோதரிகள்போல் ஒத்திருக்கின்றது; ஒன்று வேறொன்றுக்கு அவசரம். முந்தமுந்த மேலான அலுவல்களைத் துவக்குகிறது பராக்கிரமசாலிக்குரிய குணம்; இது தாழ்ச்சிக்கு விரோதமாயிராததுமன்றி மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவனுக்கே உரிய குணமாகும். யாதொருவன் தன் சொந்தப் பெலத்தின்பேரில் நம்பிக்கை வைத்து மேலான காரியங்களைத் துவக்கினால், இது ஆங்காரமும் அகந்தையுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; ஏனென்றால் நம்மாலே என்ன ஆகும்? ஒன்றுமாகாது. இதிலுல்லோ நம்மாலே ஒன்றும் நினைக்கமுதலாய்க் கூடாதென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுணம்பற்றினார். ஆனால் நம்மை நம்பாமல் சர்வேசுரன்பேரில் முழு நம்பிக்கை வைத்து மேலான காரியங்களைத் துவக்குகிறதே பராக்கிரமத்துக்குரிய குணம்; இதுவே தாழ்ச்சிக்குமடுத்த காரியமாகும். ஏனென்றால் நாம் மேற்சொன்னதுபோலே, தாழ்ச்சி ஞான மானிகைக்கு அஸ்திவாரம் வெட்டி அதிலுள்ள மணல் முதலிய இலேசான வஸ்துவையெல்லாம் வெளியே எடுத்துத் தள்ளி இயேசுநாதராகிற பாறையின்மேலே அஸ்திவாரம்

போடுகிறதினாலே, இது சகல அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் பேரிட்ட

செல்வம் நிறைந்து தனது ந்தரத்திலிருந்து எழும்புகிற இவ்விருக்கின்றது. அர்ச். பெர்நாத்து நம்முடைய புண்ணியமும் மேலே சாய்ந்து ஊன்றியிருக்கத் தாட்சியாக அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுகிறதாவது: என்னிடம் பிரசாதத்திலானது; அவருடைய ணப்ப் போகவில்லை; மற்றவர்களை உழைத்தேனென்றார். இவ்வாங்கு ரொலியிட்டு அர்ச். சின்னப்பர் ய அர்ச்சியசிஷ்டவரோ, நீர் சொரீர் செய்த வேலைக்குரிய பலனை ராகிய இயேசுநாதர்பேரில் எல்லா திரம் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டுனப்பர் நான் எல்லானாயும்விடன்னபின் உடனே, சொல்லுகிறாடு தேவ வரப்பிரசாதமே உழைபிலிப்பியருக்கெழுதின நிருபத்தெனவென்றால், என்னாலே சகலபுண்ணைப் பலப்படுத்துகிறவனாக்ன்று சொல்லியிருக்கிறார். தேவகாத காரியம் ஒன்றுமில்லை; மேலாலே சகலமும் கூடும்; இதிலுண்வைக்க வேண்டும்; இதிலேதான் ண்டாக வேண்டும். இதிலுல்லப்ப் பெலன் மாறுமென்று இசாயசர்வேசுரனை நம்புகிறவர்கள் உணைக் கைக்கொள்ளுவார்கள்; துடைய பெலனைக் கைப்பற்றுவாடு அவர்களாலே சகலமும் செப

ங்க முயற்சி.

மவர்களுக்கு அது மிகவும் அவ
மும் ஒன்றுக்கொன்று விரோத
னென்றால் மகிமைக்குரிய மே
தற்கு நம்மிடத்திலுள்ள தைரி
ம்; இதைவிடத் தாழ்ச்சிக்கு வி
து தோன்றுமாக்கும். ஏனென்
தத் துவக்குகிறது தாழ்ச்சிக்கு
தான் எதுக்கும் அபாத்திரவா
தும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறது
டியிருக்கத் தன்னுலே கூடாத
ம் அகந்தையுமென்று தோன்று
லுவிடத் துவக்குகிறது தாழ்ச்சி
கவே தாழ்ச்சியுள்ளவன் மகிமை
கினைக்க மாட்டானென்பாயாக்கு
மால் இதற்குச் சொல்லும் மறு
லெழுந்தவாரியாய் யோசித்துப்
ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாகத்
ல்ல; ஏனென்றால் ஒரு புண்ணி
தமாயிருக்கக் கூடாது. அன்றி
எடு சகோதரிகள்போல் ஒத்திரு
வசரம். முந்தமுந்த மேலான அ
சாலிக்குரிய குணம்; இது தாழ்
வ்யான தாழ்ச்சியுள்ளவனுக்கே
சொந்தப் பெலத்தின்பேரில் ந
னைத் துவக்கினால், இது ஆங்கார
கமில்லை; ஏனென்றால் நம்மாலே
னாலல்லோ நம்மாலே ஒன்றும் நி
சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றினார்.
பேரில் முழு நம்பிக்கை வைத்து
க பராக்கிரமத்துக்குரிய குணம்;
தும். ஏனென்றால் நாம் மேற்சொ
கைக்கு அஸ்திவாரம் வெட்டி அ
வஸ்துவையெல்லாம் வெளியே
பாறையின்மேலே அஸ்திவாரம்

உ-ம் காண்டம், கூ-ம் போதகம், கூ-ம் அதிகாரம். 401

போகிறதினாலே, இது சகல புண்ணியத்துக்கும் அஸ்திவாரமென்று
அர்ச்சியசெய்தவர்கள் பேரிட்டார்கள்.

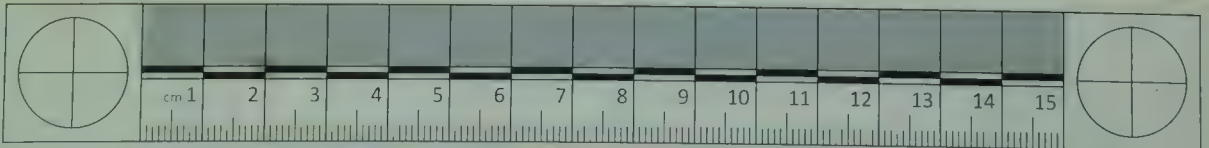
செல்வம் நிறைந்து தனது அன்பர்மேல் சாய்ந்துகொண்டு வளை
ந்தரத்திலிருந்து எழும்புகிற இவன் யாரென்று தேவகானத்தில் சொல்
லியிருக்கின்றது. அர்ச். பெர்நர்துஸ் இவ்வாக்கியத்தை வியாக்கியானி
த்து நம்முடைய புண்ணியமும் நற்கிரகைகளுமெல்லாம் இயேசுநாதர்
மேலே சாய்ந்து ஊன்றியிருக்க வேண்டும். இச்சத்தியத்துக்கு அத்
தாட்சியாக அர்ச். சின்னப்பர் கொருந்தியருக்கெழுதின நிருபத்தில்
சொல்லுகிறதாவது: என்னிடத்திலுள்ளதெல்லாம் கூடி தேவ வரப்
பிரசாதத்தினாலானது; அவருடைய வரப்பிரசாதம் என்னிடத்தில் வீ
ணய்ப் போகவில்லை; மற்றவர்களெல்லாநாயும். விட நான் அதிகமாய்
உழைத்தேனென்றார். இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். பெர்நர்துஸ் பே
ரொலியிட்டு அர்ச். சின்னப்பரை நோக்கிச் சொல்லுகிறதாவது: பெரி
ய அர்ச்சியசெய்தவரோ, நீர் சொல்லுகிறதைக் கவனித்துச் சொல்லும்;
நீர் செய்த வேலைக்குரிய பலனை இழந்துபோகாதபடிக்கு உமது அன்ப
ராகிய இயேசுநாதர்பேரில் எல்லாத்தையும் சாட்டி அவர்பேரில் மாத்
திரம் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டுமென்றார். இதன்மித்தமாக அர்ச். சின்
னப்பர் நான் எல்லாநாயும்விட அதிகமாய் உழைத்தேனென்று சொ
ன்னபின் உடனே, சொல்லுகிறதாவது: ஆகிலும் நானல்ல, என்னோ
டு தேவ வரப்பிரசாதமே உழைத்ததென்றார். அன்றியும் அவர்தானே
பிலிப்பியருக்கெழுதின நிருபத்தில் சொல்லுகிறதாமிதுவே; அதென்
னவென்றால், என்னுலே சகலமும் கூடுமென்று அவர் சொன்னபின், எ
ன்னைப் பலப்படுத்துகிறவரைக் கொண்டு என்னுலே சகலமும் கூடுமெ
ன்று சொல்லியிருக்கிறார். தேவ ஒத்தாசையைக் கொண்டு நம்மாலா
காத காரியம் ஒன்றுமில்லை; தேவ வரப்பிரசாதத்தைக் கொண்டு நம்
மாலே சகலமும் கூடும்; இதன்பேரிலேதான் நாம் ஊன்றி நம்பிக்கை
வைக்க வேண்டும்; இதிலேதான் கிறிஸ்துவனுக்கு மிகுந்த தைரியமும்
ண்டாக வேண்டும். இதிலுல்லோ சர்வேசுரனை நம்புகிறவர்களுக்கு
ப் பெலன் மாறுமென்று இசாயியாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார்.
சர்வேசுரனை நம்புகிறவர்கள் உலோக பெலனைத் தள்ளி மோட்சபெல
னைக் கைக்கொள்ளுவார்கள்; தங்கள் பலவினத்தை நீக்கிக் கர்த்தரு
டைய பெலனைக் கைப்பற்றுவார்கள்; கர்த்தருடைய பெலனைக்கொண்
டு அவர்களாலே சகலமும் செய்யலாமென்கிறதினாலே, அவர்கள் நிறை

வேற்றக் கூடாத காரியம் ஒன்றுமில்லை. இதிலுல்லோ தாழ்ச்சியுள்ளவர்களுக்கு வருத்தமான காரியம் ஒன்றுமில்லையென்று அர்ச். சிங்கராயர் வசனித்தார்; ஏனென்றால் மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவன் தைரியசாலியும் பராக்கிரமமுள்ளவனுமாயிருப்பான், மேலான காரியங்களைத் துணிந்துசெய்வான், ஒன்றும் அவனுக்கு வருத்தமாகத் தோன்றாது. ஏனென்றால் தன்னை அற்பமாகவும் நம்பாமல் சர்வேசுரன்பேரில் தன் நம்பிக்கையெல்லாம் வைப்பான்; சர்வேசுரனை ஏற்றெடுத்துப் பார்த்தாயிற்றுத்தான் அவனுக்கு விக்ஞம் ஒன்றும் தோன்றாது. இதிலுல்லோ தேவ ஒத்தவனாய்க் கொண்டு அற்புதங்களைச் செய்வோம்; நம்மை உபத்திரவப் படுத்துகிறவர்களை அவர் கெடுத்துப்போவோமென்று தேவ சந்தேதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இதற்கொத்த தைரியமும் பெறும் தேவ நம்பிக்கையுமாகிற எண்ணத்தை நாம் கொள்ள வேண்டுமெயல்லாமல் பயத்துக்கும் கோழைத்தனத்துக்குமுரிய நினைவுகளை நினைக்க ஒண்ணாது; இல்லாவிட்டால், ஆத்துமாக்கள் இரகூணியத்துக்குரிய அலுவலைச்செய்ய நம்மிடத்தில் ஆசையற்றுப் போகும். ஆகையால் நம்மாலே நாம் ஒன்றுமில்லையென்றும் நம்மாலே ஒன்றும் ஆகாதென்றும் அங்கீகரித்துக்கொண்டு தாழ்ச்சியாயிருக்க வேண்டும்; ஆனால் நமது நம்பிக்கை யெல்லாம் சர்வேசுரன்பேரில் வைத்து மனத்திடாரிக்கமாகி அவருடைய வரப்பிரசாதத்தையும் உதவியையுங்கொண்டு நம்மாலே சகலமும் ஆகுமென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

இசாயியாசென்னும் திர்க்கதரிசி சர்வேசுரனை நோக்கி இதோ! என்னை அனுப்பிமென்றார். அர்ச். பசிலியார் இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் விபாக்கியானம்பண்ணி இச்சத்தியத்தை நன்றாய் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். அதெப்படியென்றால், சர்வேசுரன் நமது பிரசைகவிடத்தில்தான் யாதாமோருவனை அனுப்பச் சித்தமாயிருந்தார்; ஆனால் அவர் மனுஷரிடத்தில் நிறைவேற்றச் சித்தமாயிருக்கிற காரியத்துக்கு மனுஷரும் சம்மதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தாற்பரியமாயிருக்கிறதிலே, இசாயியாசென்னவனா நோக்கிச் சொன்னதாவது: யாரை அனுப்புவோம், நமது பேராலே யார் போவானென்றார். உடனே அந்தத் திர்க்கதரிசி இதோ! என்னை அனுப்பிமென்றார். நான் போவேன், வேண்டியதெல்லாம் நன்றாய் நிறைவுற்றுவென்று இந்தத் திர்க்கதரிசி சொல்லவில்லை. இவர் தாழ்ச்சியுள்ளவராயிருந்ததினாலே, தன் பலவீனத்

தை அறிந்துகொண்டு மனிதர் லைத் தன்னுலே செய்பத் துணிந்திருக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தது. னை அனுப்பிமென்று சொன்னால் வலைச் செய்ய நான் கடைப்பிடிப்பேன். ஆனால் அதற்கு என்னைக் கடைப்பிடிக்க முடையதாய்க் கரைக்கிறதற்கு வாயில் வைக்கத் தேவிராலே தேவிரீர் பேராலே நான் செய்ய விர்த்தமாகும். இதைக் கேட்டமே நமது பிரசைகவிடத்தில் போகிலியார் சொல்லுமாப்போலே, நங்கித் தேவ பிரசைகளுக்குத் தகுது பலவீனத்தை அங்கீகரித்துக் கலமும் கூடுமென்று நிச்சயித்திரம் தமது நம்பிக்கையெல்லாம் சர்வேசுரனுக்கு ஸ்தானபதியும் வெளிப்படுத்தும் மந்திரியுமானற்கு நமக்கு அவசரமான பராக்கிரமத்தைத்தனத்தையும் கண்டு தற்கு வழியிதுவே. கர்த்தர் என்னைக் கொன்னதாவது: நீ குழந்தை நாம் உன்னை அனுப்புகிற இடத்திற்குத்தெல்லாததையும் சொத்தாட்சணியத்துக்குப் பயப்பட்டு இருக்கிறேமென்றார். ஆனால் அவசரமான பராக்கிரமத்துக்கு அதற்கு அஸ்திவாரமும் ஊற்று

மகிமைக்குரிய காரியங்களை விரோதமோவென்று இப்போது சிக்கு விரோதமல்ல; ஏனென்றாலே, பராக்கிரமசாலி மகிமையானதினால் உண்டாகும் மகிமைக்கா

இதினால்தோ தாழ்ச்சியுள்
மில்லையென்று அர்ச். சிங்க
தான தாழ்ச்சியுள்ளவன் தைரி
தப்பான், மேலான காரியங்க
வருத்தமாகத்தோன்
நம்பாமல் சர்வேசுரன்பே
சர்வேசுரனை ஏற்றித்துப்
தொன்றது. இ
அழகுக்களைச் செய்
அவர் கெடுத்துப்போ
யிருக்கின்றது. இதற்கொத்
கருமாகிற எண்ணத்தை நாம்
கொழைத்தனத்துக்குமுரி
ல்லாவிட்டால், அத்துமாக்கள்
நம்மிடத்தில் ஆசையற்றுப்
ன்றுமில்லையென்றும் நம்மாலே
க்கொண்டு தாழ்ச்சியாயிருக்க
யெல்லாம் சர்வேசுரன்பேரில்
ய வரப்பிரசாதத்தையும் உத
ஆகுமென்று நிச்சயித்துக்கொ

சர்வேசுரனை நோக்கி இதோ! எ
பார் இவ்வாக்கியத்தின்பேரில்
த நன்றி விளக்கிக் காட்டியி
வசான் தமது பிரசைகளிடத்தி
யிருந்தார்; ஆனால் அவர் மனு
நக்கிற காரியத்துக்கு மனுஷரு
று தாற்பரியமாயிருக்கிறதின
சொன்னதாவது: யாரை அனுப்
பென்றார். உடனே அந்தத் தீர்
பென்றார். நான் போவேன், வேண்டி
பென்று இந்தத் தீர்க்கதரிசி சொ
பிராந்தினாலே, நன் பலவீனத்

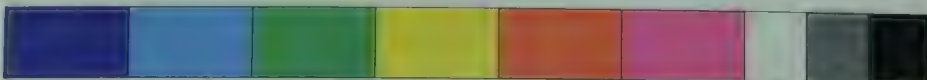
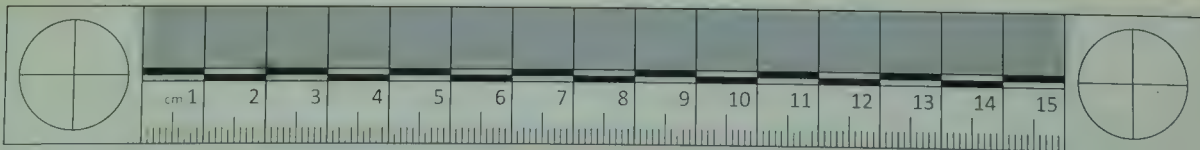
தை அறிந்துகொண்டு மனிதர் பெலத்துக்கு மேற்பட்ட இந்த அலுவ
லைத் தன்னாலே செய்யத் துணிகிறது ஆங்காரமாயிருக்கின்றது அவ
ருக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தது. இதினாலே கர்த்தாவே, இதோ! என்
னை அனுப்புகின்றேன் சொல்லார்; அதாவது, இவ்வளவு மேலான அலு
வலைச் செய்ய நான் கடைப்பட்டவனல்லவென்று எனக்குத் தெரியும்;
ஆனால் அதற்கு என்னைக் கடைப்பட்டவனாக உம்மாலாகும்; கல்நெ
ஞ்சை முதலாய்க் கரைக்கிறதற்கான பெலமுள்ள வார்த்தைகளை என்
வாயில் வைக்கத் தேவராலே கூடும்; தேவரீர் என்னை அனுப்பினால்,
தேவரீர் பேராலே நான் செய்யக்கூடாத காரியம் ஒன்றுமில்லையென்ற
ர்த்தமாகும். இதைக் கேட்டமாதிரத்தில் கர்த்தர் அவரை நோக்கி
நமது பிரசைகளிடத்தில் போவேன்ருர். இது காரியத்தில் அர்ச். ப
சிலியார் சொல்லுமாப்போலே, இசாயியாசென்பவர் தாழ்ச்சியில் அட
ங்கித் தேவ பிரசைகளுக்குத் தலைவராகத் தம்மாலே ஆணியாமல் தம
து பலவீனத்தை அங்கேறித்துக்கொண்டு தேவ ஒத்தாசையினாலே ச
கவமும் கூடுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு சர்வேசுரன்பேரில் மாத்
திரம் தமது நம்பிக்கையெல்லாம் வைத்ததினாலே, அன்றுமுதல் அவர்
சர்வேசுரனுக்கு ஸ்தாஸ்திரமாய் தேவ கற்பனைகளைப் பிரசைகளுக்கு
வெளிப்படுத்தும் மந்திரியுமாறார். உயர்ந்த அலுவல்களைச் செய்கிறத
ற்கு நமக்கு அவசரமான பராக்கிரமம் இதுவே; நமது பலவீனத்தையும்
கொழைத்தனத்தையும் கண்டு மனத்திடாரிக்கமற்றுப் பொகாதிருப்ப
தற்கு வழியிதுவே. கர்த்தர் எரோமியாசென்னுந் தீர்க்கதரிசியை நோ
க்கிச் சொன்னதாவது: நீ குழந்தைப் பிள்ளையென்று சொல்லாதே;
நாம் உன்னை அனுப்புகிற இடத்துக்கெல்லாம் போய் நாம் உனக்குத்
கற்பிக்கிறதெல்லாத்தையும் சொல்லவேண்டும்; அவர்களுடைய முக
த்தாட்சணியத்துக்குப் பயப்படாதே; ஏனென்றால் நாம் உன்னைக் கூ
ட இருக்கிறோமென்றார். ஆகையால் மேலான காரியங்களைச் செய்ய
அவசரமான பராக்கிரமத்துக்குத் தாழ்ச்சி விரோதமாயிராததுமன்றி
அதற்கு அஸ்திவாரமும் ஊற்றுமாயிருக்கின்றது.

மகிமைக்குரிய காரியங்களைச் செய்யத் தேடுகிறது தாழ்ச்சிக்கு
விரோதமாவென்று இப்போது பார்க்கக் கடவோம். இதுவும் தாழ்ச்
சிக்கு விரோதமல்ல; ஏனென்றால் அர்ச். தோமஸ் சொல்லுமாப்போ
லே; பராக்கிரமசாலி மகிமையான காரியத்தை அபேட்சித்தாலும், அ
தினால் உண்டாகும் மகிமைக்காக அவன் அதை அபேட்சிக்கிறதில்லை;

தான் மகிமைக்குரியவனுய் இருந்தாலே போதும்; மகிமை அடைய வேண்டுமென்று அவன் எண்ணுகிறதில்லை. மனிதருடைய மேலான எண்ணத்தை அவன் பிறக்கணிக்கிறதினாலே, புண்ணியம் ஒன்றே மகிமைக்குரியதென்று அவன் நிச்சயித்து மனிதருடைய புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் சரிதானென்று எண்ணிப் புகழ்ச்சியை அடைவதற்காக ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டான். புண்ணியம் மேலான பொருளாகக்கொள்ள, மனிதர் அதைச் சரிபாய்க் கனம்பண்ணவும் அதற்குச் சம்பாவினை அளிக்கவும் கூடமொனவர்களல்ல; சர்வேசுரன் ஒருவரே அதைச் செய்யக்கூடமொனவர். பராக்கிரமசாலி இதுவெல்லாம் நன்றாய் அறிந்திருக்கிறதினாலே, மனிதருடைய சங்கையை அற்பமாகிலும் சட்டைபண்ண மாட்டான்; தான் அதை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதற்கு முதலாய் அது அயோக்கியமான காரியமென்று எண்ணிக்கொள்ளுவான். அவனுடைய கருத்து இதெல்லாத்துக்கும் மேலாய் எழும்பும்; தேவ சினேகத்துக்காகவும் புண்ணியத்துக்காகவுமாத் திரமே மேலான காரியங்களைச் செய்ய ஏற்படுவான்; மற்ற நினைவெல்லாம் அவன் மனதில் அற்பமாகிலும் தரிக்காது. ஆனால் பராக்கிரமசாலியைப்போலே, மனிதருடைய புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் இப்படிச் சட்டைபண்ணாதிருப்பதற்கு மகாமகாப்பட்ட தாழ்ச்சி அவசரம். இப்படிப்பட்ட தாழ்ச்சி அர்ச். சின்னப்பரிடத்தில் விளங்கினதினாலே, அவர் சொன்னதாவது: தாழவும் உயரவும் எனக்குத் தெரியும்; திருத்தியடையவும் பசியாயிருக்கவும் செல்வத்தையும் தரித்திரத்தையும் அநுபவிக்கவும் மகிமையிலும் அவமானத்திலும் நிந்தையிலும் புகழ்ச்சியிலும் காலம்போக்கிச் சத்தியத்துக்கு சாட்சிசொல்லும்போது, கள்ள ஞானியென்று எண்ணப்படவும் என்னை அறிந்தவர்கள் அறிபாதவினைப்போலே நடத்தினாலும், அதைச் சகித்துக்கொள்ளவும் உலோகத்துக்குச் செத்தவர்களைப்போலே சிவிக்கவும் எவ்விடத்திலும் எல்லாத்திலும் அப்பியாசப்பட்டிருக்கிறேனென்றார். இதற்குத் தாழ்ச்சியாகிற அஸ்திவாரம் பெலப்பட்டிருக்க வேண்டும். மகிமையும் நிந்தையும் புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் மனிதருடைய தயவும் விரோதமுமாகிற காற்று பெலன்கொண்டு அடிக்கும்போது, நாம் அசையாமலும் மாறாமலும் இதுக்கு நடுவே ஒரே அத்தஸ்திலே எப்போதும் ஸ்திரமாய் நிலைத்திருப்பதற்கு மேலான மோட்ச ஞானமென்னும் வரம் அவசரமாமே. அர்ச். சின்னப்பரைப்போலே, மகிமைக்குள்ளே தாழ்ச்சியாயிருக்கிறது வருத்தம். மனிதர் உன்னை ஆகாதவனென்று துரத்தி நீ தரித்திரமும் நிந்தை அவமான

மும் படும்போது, நீ தாழ்ச்சியாய் மனிதர் உன்னைக் கனம்பண்ணிப் புகழ்ச்சியை மேலான அலுவல்களை மீட்டும் தாழ்ச்சியாயிருக்க உன்னைச் சந்தேகிப்ப வேண்டும். சம்பாவினைப் புகழ்ச்சியாயிருக்கமாட்டாமல் கொடுத்தாழ்மைக்கும் மகிமைக்கும் ஞானம் தாழ்மையைப் பார்க்க மகிமை வேண்டுமென்று போயேசியார் வசனம் புகழ்ச்சியாயிருக்கிறதைவிட மேன்மை அறிக வருத்தம்; அபாவமாய் வரும் மேன்மை ஆங்காரத்தையும் இதிலுல்லல்லோ சாஸ்திரம் ஆங்காரப்பர் அருளிச்செய்தார். மேன்மையில் ஆங்காரத்தை எழுப்புகிற வேசுரனிடத்தில் உச்சிதமான வாகையும் மகிமையும் படும்போது, சாங்கோபாங்களுக்கு மாத்திரமுரிய நிறுபித்தார்கள்.

அர்ச். பிராஞ்செல்லுக்கு மனமென்று யோசித்திருக்கும்போது காலாலே மண்ணை மிதித்துக்கொண்டே வேறொர் சங்கதி அவர் சரித்திரத்தென்னவென்றால், ஒருநாள் அவர் ஊரார் அவரை அர்ச்சியசிஷ்டவருக்குச் சகலவித சங்கையும் மகிமையும் கைகாலையும் முத்தமிட்டார்கள் மாகிலும் விக்கிளம்பண்ணினவராய் சியார் இதைக் கண்டு இவர் மகிமை என்னி சுவாமி, இந்த மகிமை உம்தொன்றுகிறதெய்வன்றார். அதற்குள் செய்யவேண்டிய மகிமையிலே தலாய் செய்யவில்லையென்றார்.

பொதும்; மகிமை அடைய
மனிதருடைய மேலான எ
ல, புண்ணியம் ஒன்றே மகி
னிதருடைய புகழ்ச்சியும் இக்
பொதும் அடையதற்கு ஒன்
மலான பொருளாகக்கொள்ள,
வும் அதற்குச் சம்பாவனை அ
ரன் ஒருவரே இதைச் செய்ய
பல்லாம் நன்றாய் அறிந்திருக்
அற்பமாகிலும் சட்டைபண்ண
பார்ப்பதற்கு முதலாய் அது
கிக்கொள்ளுவான். அவனுடை
எழும்பும்; தேவ சினைகத்து
மே மேலான காரியங்களைச்
ராம் அவன் மனதில் அற்பமா
லியைப்போலே, மனிதருடை
ப்படிச் சட்டைபண்ணிதற்பு
ராம். இப்படிப்பட்ட தாழ்ச்சி
றிலே, அவர் சொன்னதாவது:
தி தந்தியடையவும் பசியாயி
பும் அதுபவிக்கவும் மகிமையி
கழ்ச்சியிலும் காலம்போக்கிச்
கள்ள ஞானியென்று எண்ண
தவனைப்போலே நடத்தினாலு
லாகத்துக்குச் செத்தவர்களைப்
ல்லாத்திலும் அப்பியாசப்பட்
சியாகி அஸ்திவாரம் பெலப்ப
தையும் புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும்
ற காற்று பெலன்கொண்டு அ
ருமலும் இதுக்கு நடுவே ஒரே
நிலத்திருப்பதற்கு மேலான
மாம. அர்ச். சின்னப்பரைப்
பிருக்கிறது வருத்தம் மனிதர்
நித்திரமும் கிடை அவமான

மும் படும்பேரது, நீ தாழ்ச்சியாயிருக்கிறது வருத்தமல்ல; ஆனால்
னிதர் உன்னைக் கணம்பண்ணிப் புகழ்ந்துகொண்டாடும்போதும் மகி
ஷமக்குரிய மேலான அலுவல்களையும் உத்தியோகங்களையும் நீ செய்யு
ம்போதும் தாழ்ச்சியாயிருக்க உன்னாலே கூடுமோ இல்லையோவென்று
சந்தேகிப்பட வேண்டும். சம்மனசுகள் முதலாய் மோட்சத்திலே தா
ழ்ச்சியாயிருக்கமாட்டாமல் கெட்டுத் தாழ் தள்ளுண்டுபோனார்களே.
தாழ்மைக்கும் மகிமைக்கும் ஞானி பயப்படவேண்டியதுதான்; ஆன
ல் தாழ்மையைப் பார்க்க மகிமைக்கு அவன் அதிகமாய்ப் பயப்படவே
ணுமென்று போயேசியார் வசனித்தார். தாழ்மைப்படும்போது, தாழ்
ச்சியாயிருக்கிறதைவிட மேன்மைப்படும்போது தாழ்ச்சியாயிருக்கிற
து அதிக வருத்தம்; கூபாவமாய்த் தாழ்மை நம்மிடத்தில் தாழ்ச்சியை
யும் மேன்மை ஆங்காரத்தையும் வீண் மகிமையையும் பிறப்பிக்கும்.
இதினாலல்லோ சாஸ்திரம் ஆங்காரத்தை மூட்டுமென்று அர்ச். சின்
னப்பர் அருளிச்செய்தார். மேன்மைக்குரிய சகல காரியமும் நம்மிட
த்தில் ஆங்காரத்தை எழுப்புகிறது வழக்கம். இதினிமித்தமாகச் சர்
வேசுரனிடத்தில் உச்சிதமான வரங்களை அடைந்து மனிதராலே சங்
கையும் மகிமைமயம் படும்போது, தாழ்ச்சியாயிருக்கிறது புண்ணிய சா
ங்கோபாங்கருக்கு மாத்திரமுரிய குணமென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள்
நிரூபித்தார்கள்.

அர்ச். பிராஞ்சீஸ்ருவுக்கு மனிதர் ஓர் தடவை மகிமை செய்யவே
ணுமென்று யோசித்திருக்கும்போது, அதை விலக்குவதற்காக அவர்
காலாலே மண்ணை மிதித்துக்கொண்டிருந்தார். இதற்கு 'விரோதமான
வேறோர் சங்கதி அவர் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறதறிவோம். அ
தென்னவென்றால், ஒருநாள் அவர் ஒரு ஊரிலே சேர்ந்தவுடனே அந்த
ஊரார் அவரை அர்ச்சியசிஷ்டவரென்று எண்ணியிருந்ததினாலே, அவ
ருக்குச் சகலவித சங்கையும் மகிமையும் செய்து அவருடைய உடுப்பை
யும் கைகாலையும் முத்தமிட்டார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டவர் இதற்கு அற்ப
மாகிலும் விக்கினம்பண்ணினவரல்ல. அவரோடு கூடவிருந்த சந்நியா
சியார் இதைக் கண்டு இவர் மகிமையின்பேரில் பிரியப்படுகிறாளென்றே
ண்ணி சுவாமி, இந்த மகிமை உமக்குப் பிரியமாயிருக்கிறாப்போலே
தோன்றுகிறதெயன்றார். அதற்கு அர்ச்சியசிஷ்டவர் தம்பி, இவர்க
ள் செய்யவேண்டிய மகிமையிலே இன்னம் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குமு
தலாய்ச் செய்யவில்லையென்றார். அந்தச் சந்நியாசியார் இதைக் கேட்டு

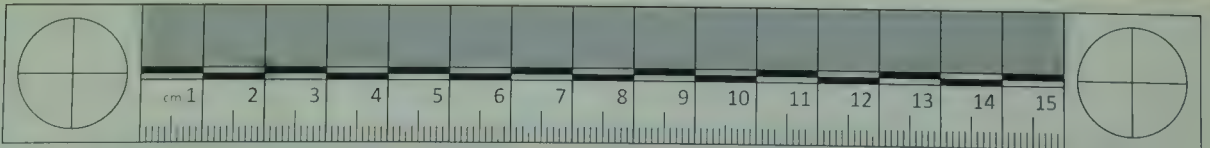
இதற்கு அர்த்தமின்னதென்று அறியாமல் ஆச்சரியப்படும்போது, அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொன்னதாவது : இவர்கள் நமக்குச் செய்கிற மகிமையினிமித்தம் நாம் ஆங்காரிக்கிறதில்லை, அது நமக்குரியதென்று ஏண்ணுகிறதில்லை ; நமது நீசத்தனத்தில் அமிழ்ந்த இந்த மகிமையையெல்லாம் சர்வேசுரனுக்கே செலுத்துகிறோம் ; இதுவெல்லாம் அவருக்கே சொந்தம் ; இவர்கள் நம்மிடத்தில் சர்வேசுரனை அங்கீகரித்து அவரை மகிமைப்படுத்துகிறதிலே, இவர்கள் செய்கிறது இவர்களுக்கே பிரபோசனமல்லாமல் நமக்கொன்றுமில்லையென்றார். இந்த மறுமொழியைக்கேட்டு அந்தச் சந்நியாசியார் இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின்பேரில் வெகுவாய் ஆச்சரியப்பட்டார். இது ஞாயந்தானே. அர்ச்சியசிஷ்டவரென்று சங்கைப்படுகிற மனுஷனுக்குக் கிடைக்கக் கூடமான மகிமையெல்லாத்திலும் மேலான மகிமையாகக்கொள்ள இதினிமித்தம் ஆங்காரியாமலும் இது தனக்குரியதென்று எண்ணாமலும் இதிலே அற்பமும் தனக்கெடுத்துக்கொள்ளாமலும் சொற்பச் சந்தோஷப்படாமலும் சகல மகிமையும் சர்வேசுரனுக்கே செலுத்தித் தனக்கொரு மகிமையும் வராததுபோலேயும் தனக்கு வந்த மகிமை வேறொருவருக்கு வந்ததுபோலேயும் தன் நீசத்தனத்தை நினைத்து அதில் அமிழ்ந்தியிருக்கிறது மகா மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கமும் மிகவும் ஆழ்ந்த தாழ்ச்சியுடையது நிச்சயம்.

இப்பேர்ப்பட்ட தாழ்ச்சியின் மேலான அந்தஸ்துக்குச்சகலரும் வந்துசேரப் பிரயாசப்படவேண்டும் ; விசேஷமாய் பிறர் ஆத்தமசுடேற்றத்துக்காக உழைக்க உத்தியோகமாயிருக்கிறவர்கள் மாக்காலுக்குள்ளே ஒளிந்திராமல் மலைமேல் கட்டியிருக்கிற பட்டணம்போலே சகலருடைய கண்ணுக்கும் தென்பட வேண்டியிருப்பதிலேயும் விளக்குத்தண்டில் எரிகிற வெளிச்சம்போலே இவர்கள் எல்லாரையும் பிரகாசிக்க வேண்டியிருப்பதிலேயும் இவர்கள் முக்கியமாய் இந்த மேலான தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தில் வந்து சேரவேண்டும். ஆனால் இதற்காக நல்ல அஸ்திவாரம் போடுகிறது அவசரம் ; சகலராலும் நித்தனைப்படவேண்டுமென்று உருக்கமான ஆசைப்படவேண்டும் ; நம்முடைய ஒன்றுமில்லாமையை ஆழ்ந்து தியானித்து அறிந்துகொண்டு இப்படி ஆசைப்படுகிறது அவசரம். தம்மைப் பைத்தியகாரரென்று மற்றவர்கள் நினைப்பதற்காக அர்ச்சி. பிராஞ்சீஸ்கு சேற்றை மிதித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அவரிடத்தில் விளங்கின ஆசையிதுவே.

ஏனென்றால் அவர் தம்மை ஆழ்ந்த ஆசைப்பட்டார் ; தம்மை ஆழ்ந்த தம்மைக் கனம்பண்ணித் தமது செய்யும்போது, இதினிமித்தம் தம்மன் மகிமைக்கு இடம் கொடுக்கவுமாய் நிலைக்கொண்டு மற்றவர்கள் போலே தமக்கு வந்த மகிமை தமது நிச்சயித்துக்கொண்டிருந்தார். இந்த இவ்விரு கிரிகையும் ஒன்றுக்கொன்று, இவ்விருணும் ஒரே தாழ்ச்சி.

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தில் உச்சிதமான பிரயோ

து நாங்கள் பெற்றுக்கொண்டதை வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்ற கிறித்தவர்களைச் சேகரித்திருந்த தாழ்ச்சிச் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறதை இதுவே. நாம் எந்தெந்த நமது இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்ல வே, யாதொருவன் தன் பேறுபலவாரீர் அலனுக்கு அளித்தருளின உன்னல்லாமல் மற்றப்படியல்லவென்றார் ; உமது அளவிறந்த நன்மைத்தலையுமாத்திரம் எங்கள் நற்கிரிகைகார். நாங்கள் செய்த ஊழியத்துக்கு போது, உமது வரங்களுக்காகத்தான் சாதத்தின்மேல் வரப்பிரசாதத்தை

எனென்றால் அவர் தம்மை ஆழ்ந்து அறிந்திருந்ததினாலே, நிந்தனைப் பட்ட ஆசைப்பட்டார்; தம்மை ஆழ்ந்து அறிந்திருந்ததினாலே மற்றவர்கள் தம்மைக் கனம்பண்ணித் தமது வஸ்திரத்தையும் காலையும் முத்தி செய்தும்போது, இதினிமித்தம் தம்மைக் கனமாய் எண்ணவுமில்லை, வீண் மகிமைக்கு இடம் கொடுக்கவுமில்லை; தமது நீசத்தனத்தில் உறுதியாய் நிலைக்கொண்டு மற்றவர்கள் தமக்கு ஒரு மகிமையும் செய்யாதது போலே தமக்கு வந்த மகிமை தமக்கல்ல, சர்வேசுரனுக்கே வந்ததென்று நிச்சயித்துக்கொண்டிருந்தார். ஆகையால் அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு செய்த இவ்விறு கிரிகையும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமென்று தோன்றினாலும், இவ்விரண்டும் ஒரே தாழ்ச்சியினால் உண்டான கிரிகைகளாகும்.

ந-ம் அதிகாரம்.

தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தினால் உண்டாகும் வேறநேக உச்சிதமான பிரயோசனங்களின்பேரில்.

00000

கீர்த்தாவே, சகலமும் உமக்குச் சொந்தம்; உமது கையிலிருந்து நாங்கள் பெற்றுக்கொண்டதையே உமக்குச் செலுத்தினோமென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. தாவீதரசன் தேவாலையங்கட்கெற்றதற்காகச் சேகரித்திருந்த தங்கம் வெள்ளி முதலிய தளவாடங்களைச் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கும்போது, அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் இதுவே. நாம் எந்தெந்த நற்கிரிகைகளைச் செய்தாலும், எப்போதும் இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லவேண்டும். எனென்றால் கீர்த்தாவே, யாதொருவன் தன் பேறுபலன்களை உமக்குக் காட்டும்போது, தேவரீர் அவனுக்கு அளித்தருளின உபகாரங்களை உமக்குக் காட்டுகிறானல்லாமல் மற்றப்படியல்லவென்று அர்ச். அருஸ்தின் வசனித்தார்; உமது அளவிறந்த நன்மைத்தனத்தினாலேயும் உதாரத்துவத்தினாலேயுமாத் திரம் எங்கள் நற்கிரிகைகளை எங்களுக்குப் பேறுபலனாக்கினீர். நாங்கள் செய்த ஊழியத்துக்குத் தேவரீர் சம்பாவனை அளிக்கும்போது, உமது வரங்களுக்காகத்தானே சம்பாவனை அளித்து வரப்பிரசாதத்தின்மேல் வரப்பிரசாதத்தை எங்கள்பேரில் பொழியவிடுகிறீர்.

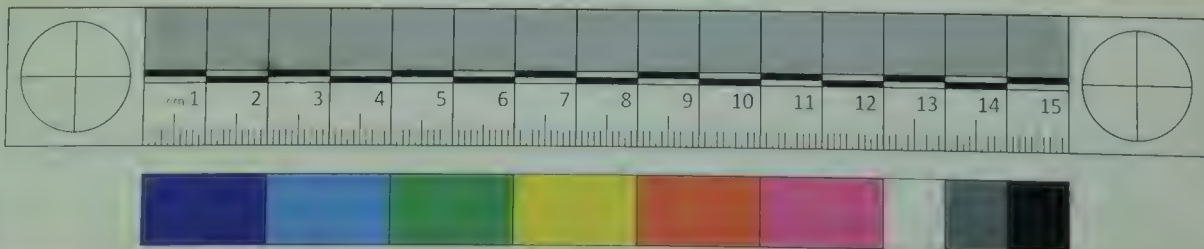
கூசையென்பவர் தன் சகோதரருக்குச் செய்ததைச் சர்வீவசாலும் நம
க்குச் செய்கிறார். நமது பிழைப்புக்கு அவசரமான கோதும்பையை ந
மக்குக் கொடுக்கிறதும்வாமல் அது பெருமான பணத்தையும் நமக்
குத் தந்தருளுகிறார். இதிலுல்லோ வரப்பிரசாதத்தையும் மகிமை
யையும் நமக்குத் தந்தருளுவா என்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிரு
க்கின்றது. சகலமும் அவரிடத்திலிருந்து வருகின்றது; ஆகையால் ச
கல மகிமைமையும் அவருக்கே செலுத்திச் சகலமும் அவரிடத்தில் தி
ரும்பி வந்துசேரும்படி செய்யவேண்டும்.

சர்வேசுரனிடத்தில் நாம் பெற்றுக்கொண்ட உபகாரங்களுக்காக அவருக்கு உத்தம நன்றியறிந்த தோத்திரம் செய்கிறதற்குத் தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தைப்போலே உச்சிதமான வழிபாடு வேறொன்றுமில்லை. சர்வேசுரனுக்கு நன்றியறிந்திருக்க வேண்டுமென்று வேதாகமத்தில் வெகுவாய்ப் போதித்திருக்கிறதறிவோம். இதிலுல்லோ சர்வேசுரன் தமது பிரசைகளுக்கு யாதொரு கனமான உபகாரம் செய்யுமீன், அதுக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரமாக ஒருதிருநாள் கொண்டாடவேண்டுமென்று கற்பிக்கிறது வழக்கம். வேறே உபகாரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமானால், முன் அடைந்த உபகாரத்துக்கு மிகவும் நன்றியறிந்திருக்கிறது அவசரமென்று இதினாலே காட்டியுள்ளோர். தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தில் வந்து சேர்ந்தவர்கள் இவ்வித மேலான நன்றியறிதலைச் சர்வேசுரனுக்குச் செலுத்துகிறார்கள்; ஏனென்றால் நாம் ஏற்கனவே சொன்னதுபோலே, சர்வேசுரன் இவர்களுக்குச் செயதருளுகிற வரங்களை இவர்கள் தங்களுக்குச் சொந்தமென்றெண்ணாமல் இதெல்லாதையும் சர்வேசுரனுக்கே ஒப்புக்கொடுத்து இதனால் வரும் மகிமையெல்லாதையும் அவருக்கே செலுத்திப்போடுகிறதினாலே, அவருக்கு உத்தம நன்றியறிதலைக் காண்பிக்கிறார்கள். இதுவே மெப்பரான நன்றியறிதல்; கர்த்தாவே, உம்முடைய உபகாரங்களுக்காக நன்றியறிந்த தோத்திரம் பண்ணுகிறெனென்று வாயினாலே மரீத்திரம் சொல்லுகிறது மெப்பரான நன்றியறிதல்ல்ல; வாயினாலே அவருக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் பண்ண வேண்டியிருந்தாலும், வாயினாலே மரீத்திரம் சொன்னால், இது நன்றியறிந்த தோத்திரமல்ல, உபசார வர்த்தையாகும். ஆகையால் நாம் சர்வேசுரனுக்கு உபசார வர்த்தைமாதிரம் சொல்லாமல் மெப்பரான நன்றியறிந்த தோத்திரம் பண்ணி வாழினாலும் மனதினாலும் அவரை மெப்பராகவே துதிக்க வேண்டுமானால், ந

உ-ம் காண்டம், ந-ம்

மீமிடத்திலுள்ள நன்மையெல்லா
தென்று சத்தியமாக ஒத்துக் கொ
அவருக்கே சாட்டி நமக்கு ஒன்
தையும் அவருக்கே கொடுத்துவி
மையும் நமக்குச் சொந்தமல்லவெ
அதற்குச் சொந்தக்காரராகிய ச
த்தினர்போலாகும். இயேசுகாதா
திருக்கிறார், அதைப்படிபென்றால்
ணப்படுத்தினபின் அவர்களில் ச
ம் அவருக்கு நன்றியறிந்த நோத்
வந்தான். அப்போது அன்புக்கு
ர்வேசரனுக்குத் தோத்திரம் பண்
ற்றினர். வேதாகமத்தில் சர்வேச
ல்லிக்கொடுத்த புத்தியும் திருவே
வாயாலே அவர்களுக்குச் சொ
ர்வேசரனை ஒருகாலும் மறந்து
நீங்கள் சகலவற்றை செல்லமும் சகி
ர்வங்கொண்டு உங்களை எளித்த
உங்கள் கந்தரான சர்வேசரனை
ருங்கள். என் வல்லபமே என்
முடித்தனது சொல்லாமல் உ
வுகூர்ந்து உங்கள் முன்னோக்க
த்தத்தை நிறைவேற்றுவார்கள
தருவினான்று நினைத்துக்கொள்
பெற்றுக்கொண்ட உபகாரங்களை
ர்வேசரனை மறந்துபோகாது : அ
கம் பண்ணுகிறீன். நான் பெற்று
ய உதாரத்துவத்தினாலே அடைந்
கிறவன் அவருக்கு மெய்யான ந
தப் புழம்ச்சியாகிற பலியே நம்மை
ரன் திருவுளம்பெய்யிருக்கிறார்.
சாபாகிய சர்வேசரனெருவருக்குக்
னபாடுக்க கவதென்று அர்ச். இ
சர்வேசரனுக்கு அவர் செலுத்தி

மீமிடத்திலுள்ள நன்மையெல்லா
தென்று சத்தியமாக ஒத்துக் கொ
அவருக்கே சாட்டி நமக்கு ஒன்
தையும் அவருக்கே கொடுத்துவி
மையும் நமக்குச் சொந்தமல்லவெ
அதற்குச் சொந்தக்காரராகிய ச
த்தினர்போலாகும். இயேசுகாதா
திருக்கிறார், அதைப்படிபென்றால்
ணப்படுத்தினபின் அவர்களில் ச
ம் அவருக்கு நன்றியறிந்த தோத்
வந்தான். அப்போது அன்புக்கு
ர்வேசரனுக்குத் தோத்திரம் பண்
ற்றினர். வேதாகமத்தில் சர்வேச
ல்லிக்கொடுத்த புத்தியும் திருவே
வாயிலே அவர்களுக்குச் சொ
ர்வேசரனை ஒருகாலும் மறந்து
நீங்கள் சகலவற்றை செல்லமும் சகி
ர்வங்கொண்டு உங்களை எளித்த
உங்கள் கந்தரான சர்வேசரனை
ருங்கள். என் வல்லபமே என்
முடித்தனது சொல்லாமல் உ
வுகூர்ந்து உங்கள் முன்னோக்க
த்தத்தை நிறைவேற்றுகா
தருவினான்று நினைத்துக்கொள்
பெற்றுக்கொண்ட உபகாரங்களை
ர்வேசரனை மறந்துபோகாது : அ
கம் பண்ணுகிறீன். நான் பெற்று
ய உதாரத்துவத்தினாலே அடைந்
கிறவன் அவருக்கு மெய்யான ந
தப் புழம்ச்சியாகிற பலியே நம்மை
ரன் திருவுளம்பெய்யிருக்கிறார்.
சனவாகிய சர்வேசரனெருவருக்குக்
நாடகக் கவனத்தை அர்ச். டி
சர்வேசரனுக்கு அவர் செலுத்தி

சய்ததைச் சர்வேசுரனும நம
வசுரமான கோதும்பையை ந
புருமான பணத்தையும் நமக்
ரப்பிரசாதத்தையும் மனிமை
சவ் சந்தேத்தில் சொல்லியிரு
வருகின்றது; ஆகையால் ச
சக் சகலமும் அவரிடத்தில் தி

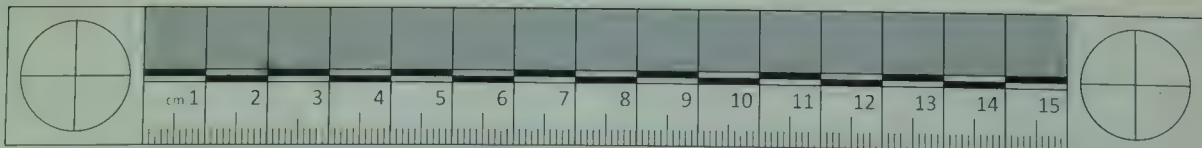
கொண்ட உபகாரங்களுக்காக
நாம் செய்கிறதற்குத் தாழ்ச்சி
ச்சிதமான வழிபாடு வேறொன்
நக் வேணுமென்று வேதாகம
தறிவோம். இதிலுல்லோ சர்
நாரு கனமான உபகாரம் செய்த
மாக ஒருதிருநாள் கொண்டாட
வேறே உபகாரங்களைப் பெற்று
த உபகாரத்துக்கு மிகவும் நன்
னிலே காட்டியருளினார். தாழ்
செர்ந்தவர்கள் இவ்வித மேலான
லுத்துகிறார்கள்; ஏனென்றால்
சர்வேசுரன் இவர்களுக்குச் செய்
தற்குச் சொந்தமென்றெண்ணமல்
ஒப்புக்கொடுத்து இதிலுல் வரும்
செலுத்திப்போடுகிறதினிலே, அ
ரபிக்கிறார்கள். இதுவே மெய்யா
டைய உபகாரங்களுக்காக நன்
னென்று வாயினிலே மீத்திரம்
ல்லல்; வாயினிலே அவருக்கு ந
டியிருந்தாலும், வாயினிலே மா
த தோத்திரமல்ல, உபசார வார்
சுரனுக்கு உபசார வார்த்தைமா
பிறிந்த தோத்திரம் பண்ணி வா
கவே துதிக வேணுமானால், ந

ம்மிடத்திலுள்ள நன்மையெல்லாம் சர்வேசுரனிடத்திலிருந்து வருகிற
தென்று சத்தியமாக ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும்; சகல மகிமையையும்
அவருக்கே சாட்டி நமக்கு ஒன்றையும் எடுத்துக்கொள்ளாமல் சகலத்
தையும் அவருக்கே கொடுத்துவிட வேண்டும். ஆகையால் எந்த மகி
மையும் நமக்குச் சொந்தமல்லவென்று நாம் நிச்சயித்துக்கொண்டால்,
அதற்குச் சொந்தக்காரராகிய சர்வேசுரனுக்கே அவை முழுதும் செலு
த்தினும்போலாகும். இயேசுநாதர் இச்சத்தியத்தை நமக்குப் போதித்
திருக்கிறார். அதைப்படியென்றால், அவர் பத்துக் குஷ்டரோகிகளைக்கு
ணப்படுத்தினபின் அவர்களில் சமாரிதநானாயிருந்த ஒருவன் மாத்திர
ம் அவருக்கு நன்றியறிந்த மீதநீரம் செய்ய அவரிடத்தில் திரும்பி
வந்தான். அப்போது அந்நியனாகிய இவன் மாத்திரம் திரும்பிவந்து ச
ர்வேசுரனுக்குத் தோத்திரம் பண்ணினான். இரட்சகர் திருவுளம்ப
ற்றினார். வேதாகமத்தில் சர்வேசுரன் இஸராயேல் சனங்களுக்குச் சொ
ல்லிக்கொடுத்த புத்தியும் துதிவே. ஏனென்றால் அவர் மோயிசேன்பவர்
வாயாலே அவர்களுக்குச் சொல்லுவந்ததாவது: உங்கள் கர்த்தரான
சர்வேசுரனை ஒருகாலும் மறந்துபோகாமல் எச்சரிக்கையாயிருங்கள்.
நீங்கள் சகலவித செல்வமும் சுகிந்து அநபவிக்கும்போது, மனதில் க
ர்வங்கொண்டு உங்களை எலிப்பித்து நேசத்திலிருந்து மீட்டிரக்கித்த
உங்கள் கர்த்தரான சர்வேசுரனை மறந்துபோகாமல் எச்சரிக்கையாயி
ருங்கள். என் வல்லபமே என் சைப்பிலேனே எல்லாத்தையும் செய்து
முடித்தொன்று சொல்லாமல் உங்கள் கர்த்தரான சர்வேசுரனை நீனை
வுகூர்ந்து உங்கள் முன்னோர்களுக்கு அவர் அளித்தருளின வாக்குத்த
த்தத்தை நிறைவேற்றுவார் மான பவுத்தவ அவர் உங்களுக்குத் தந்
தருளினானென்று நினைந்துக்கொள்ளுகின்றீர்கள். சர்வேசுரனிடத்தில்
பெற்றுக்கொண்ட உபகாரங்களைத் தனவொன்று எண்ணுகிறவன் ச
ர்வேசுரனை மறந்துபோகிறான்; அவருக்கு மகா நன்றியறிபாத துரோ
கம் பண்ணுகிறான். நான் பெற்றுக்கொண்ட உபகாரங்களை அவருடைய
உதாரத்துவத்தினிலே அடைந்தேனென்று அங்கேகரித்துக் கொள்ளு
கிறவன் அவருக்கு மெய்யான நன்றியறிதலைச் செலுத்துகிறான். இந்
தப் புகழ்ச்சியாகிற பணியே நம்மை மகிமைப்படுத்துமென்று சர்வேசு
ரன் திருவுளம்பற்றியிருக்கிறார். சர்வ சிவிகரும் அருபிகருமான இரா
சாவாகிய சர்வேசுரனொருவருக்கே சகல தோத்திரமும் மகிமையும் உ
ண்டாகக் கடவதென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றியபோது,
சர்வேசுரனுக்கு அவர் செலுத்தின நன்றியறிந்த தோத்திரம் இதுவே.

இன்னம் இதிலே வேறொரு பிரயோசனமுமுண்டு. மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவன் சர்வேசுரனிடத்தில் எவ்வளவு வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தாலும், அதினாலே மனிதர் அவனை எவ்வளவு சங்கித்தாலும் இதின்மித்தம் அவன் தன்னைக் கனமாபெண்ணாமல் தன்னிடத்தில் ஒன்றுமில்லாததுபோலே தன் நீசத்தனத்தை நீனைவுகூர்ந்து அதிலே ஸ்திரமாய் நிலைத்திருப்பான் : ஏனென்றால் தனக்குரியது ஏதுவென்றும் தனக்குச் சொந்தமல்லாதது எதுவென்றும் அவன் நன்றாய்ப் பகுத்தறிந்துகொண்டு ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவருக்குச் சொந்தமானதைக் கொடுத்துவிடுவான். ஆகையால் சர்வேசுரனிடத்தில் தான் பெற்றுக்கொண்ட உபகாரங்கள் தனக்குச் சொந்தமான நன்மையல்லவென்றும் இரவலாகத் தன்னிடத்தில் இருக்கிற பொருளென்றும் எண்ணி எப்போதும் தன் நீசத்தனத்தைக் கண்முன்பாக வைத்துக்கொண்டு சர்வேசுரன் இடைவிடாமல் தன்னைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற கையை வாங்கிக்கொண்டு ஒரு கண்ணமே தன்னைக் கைவிட்டால், தான் எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கியனுப்போவேனென்று இடைவிடாமல் நினைத்துக்கொண்டிருப்பான். இதிலே அவன் எவ்வளவு தேவ வரங்களைப் புரித்திருப்பானோ அவ்வளவு சர்வேசுரனுக்கு முன்பாகத் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொண்டிருப்பான். அர்ச். தோரோத்தேயார் சொல்லுமாப்போல, மரத்தில் வெகு பழம் பழுத்திருந்தால், கொம்பு வெருவாய் வளைந்து சிலவிசை ஒடிந்துவிடும் ; பழமில்லாத கொம்பு வளையாமல் நேராய் உயர்ந்திருக்கும், கருநிலே வெகு மணிகட்டியிருந்தால், அது வளைந்து ஒடிந்துபோகிறதுபோலே யிருக்கும் ; ஆனால் கருது நேராய் நின்றால், அதிலே மணி நன்றாய்க்கட்டவில்லையென்று அடையாளமாகும். ஞான நன்மைகளின் மட்டிலும் நடக்கிறதிதுவே. ஞான நன்மைகளை அடையாதவர்கள் எப்போதும் தலை உயர்ந்தி ஆங்காரிப்பார்கள்; ஆனால் தேவ வரப்பிரசாதமும் நன்கிரிகைகளும் திரளாய் அடைந்திருக்கிற மகாத்துமாக்கள் எப்போதும் தாழ்ச்சியில் அமிழ்ந்திருப்பார்கள். சர்வேசுரனிடத்தில் தாங்கள் பெற்றுக்கொண்ட உபகாரங்களைப்பற்றித் தங்களை அதிகமாய்த் தாழ்த்தி அதிக தேவ பயம் கொள்ளுவார்கள். அர்ச். கிரெகோரியார் சொல்லுமாப்போலே, யாதொருவன் வெகு பணம் கடன்வாங்கும்போது, அந்தப் பணம் தன் கையிலிருக்கிறதைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டாலும், இது கடன்தானே, இதைச் செலுத்த வேண்டுமே; குடிந்த கெடுவிலே இதைச் செலுத்தக் கூடுமோ இல்லையோவென்று நினைக்கும்போது, மேற்கொண்டு சந்தோ

ஷம் குறைந்துபோகும். இவ்வளவானிடத்தில் எவ்வளவு வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தாலும், தான் சர்வேசுரனுக்குக் கடனாக, ஸ்பேரிட் கடன் உண்டென்று நினைக்கொண்ட கனமான வரப்பிரசாதன ஊழியமும் நன்றியறிந்த தேவ தவிலே; என்னையல்லாமல் வேறுபகாரங்களைச் செய்திருந்தால், என்னென்று நினைத்து நடுங்குவான். அதிக தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாக்குவதாய்க் கட்டிக்கொள்ளுகிற பாகங்கொள்ளுகிற உபகாரங்களுக்காகவரன் கணக்குக் கேட்பாரென்று லோ அதிகம் வாங்கினவனிடத்திலே அதிக ஈடுபெற்றுக்கொண்டவனாகக் கணக்குக் கேட்பார்களென்று இடமக்காரியார் சொல்லுமாப்போலே சர்வேசுரன் தன்னிடத்தில் ஈடுபெற்றபொத்திஷங்களைத் தன்னிடத்திலும் நிச்சயித்துக்கொண்டு அதிக தற்காகத் தான் கணக்குச் சொல்வதன் குற்றத்தினாலே அதைப் போலன்ன வேணுகென்றும் ஓயாமல்

தாழ்ச்சியாயிருக்கிறதினாலே அதென்னவென்றால், புறத்தியாபலாதத் தாழ்ச்சியுள்ளவன் கண்டாணியாமலும் ஆங்காரியாமலும் அணாமலும் இருப்பான், இவன் பாவாவத்தில் விழுந்தான் ; நானும் மறதினாலே, இவனைப்போலே பாவனை அதிகமாய்த் தாழ்த்திக்கொண்டிருக்கிறதிலே இடைவிடாமல் கொண்டிராவிட்டால், வேறொரு டிக்கொள்ளுவோமென்பது தப்ட

ரங்க முயற்சி.

பாசனாழமுனரீ. மெய்யான எவ்வளவு வரங்களைப் பெற்றுநர் அவனை எவ்வளவு சங்கித்தா. எனமாயெண்ணுமல் தன்னிடத் தேத்தனத்தை கினைவுகூர்ந்து அபிரோனரால் தனக்குரியது ஏதுவது எதுவென்றும் அவன் நன்றிப் பருக்கும் அவரவருக்குச் சொந்த வாயல் சர்வோசரவிடத்தில் தா லுயிற் சொந்தமான நன்மைய ிடிக் கி ருக்கிப் பொருளென்றும் ித்தைக் கண்முன்பாக வைத்துக் தன்னைத் தாய்க்கொண்டிருக் ள்ளனமே தன்னைக் கைவிட்டால், யாவேனென்று இடைவிடாமல் நி லை அவன் எவ்வளவு தேவ வரங் சர்வோசரனுக்கு முன்பாகத் தன் னுயிற். தொரோத்தேயார் சொல்லு முற்றிருந்தால், கொம்பு வேருவா ; பழமிடலாத கொம்பு வனையாம லேவுகு மணிகட்டியிருந்தால், அ ல யிருக்கும்; ஆனால் கருது நே பக்கட்டவில்லையென்று அடையா டிலும் நடக்கிறதிதுவே. ஞான ந றுதும் தலை உயர்த்தி ஆங்காரிப்பா றற்கிரிகைகளும் திரளாய் அடை றுதும் தாழ்ச்சியில் அமிழ்ந்தியிரு னர் பெற் றங்கொண்ட உபகாரங் தாழ்ந்தி அதிக தேவ பம் கொ சொல்லுமாப்போலே, யாதொரு பாது, அந்தப் பணம் தன் கையி லுபட்டாலும், இது கடன்தானே, த் த கெடுகிலே இதைச் செலுத்தக் ற்ப்போது. மேற் சொன்ன சந்தோ

ஷங் குலாந்தர்போகும். இவ்வண்ணமே தாழ்ச்சியுள்ளவன் சர்வேசுர னிடத்திலே எவ்வளவு வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறானோ அவ்வளவு நான் சர்வேசுரனுக்குக் கடனாக, அவருக்கு அதிக ஊழியம் செய்ய எ ன்பேரில் கடன் உண்டென்று ரிச்சயித்துக்கொள்ளுவான். நான் பெற்றுக் கொண்ட கனமான வரப்பிரசாதங்களுக்கும் உபகாரங்களுக்கும் ஆ ன ஊழியமும் நன்றியறிந்த தோத்திரமும் சர்வேசுரனுக்குச் செலுத் தவில்லை; என்னையல்லாமல் வேறொருவனுக்குச் சர்வேசுரன் இந்த உ பகாரங்களைச் செய்திருந்தால், அவன் அதிக ஊழியஞ் செய்திருப்பா னென்று நினைத்து நடுங்குவான். மற்ருவனாயும்கூடத் தேவதாசனா அதிக தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாக்குகிற சத்தியம் இல்லை; என்னென்றால் தாங்கள் கட்டிக்கொள்ளுகிற பாவத்துக்குமல்லாமல் தாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளுகிற உபகாரங்களுக்காக முதலாய்த் தங்களிடத்தில் சர்வேசு ரன் கணக்குக் கேட்பாரென்று அவர்களுக்குத் தெரியும். இதிலுல்லோ அதிகம் வாங்கிவளிடத்திலே அதிக கணக்குக் கேட்பார்கள் ; அதிக ஈடுபெற்றுக்கொண்டவனிடத்திலே அதுக்குத் தக்கது அதிக க ணக்குக் கேட்பார்களென்று இயேசுநாதர் நிரூபணப்பற்றினார். அர்ச். மக்காரியார் சொல்லுமாப்போலே, தாழ்ச்சியுள்ளவன் தேவ வரங்களைச் சர்வேசுரன் தன்னிடத்தில் ஈடாக வைத்திருக்கிறாரென்றும் தேவ பொக்கிஷங்களைத் தன்னிடத்தில் இரவலாகக் கொடுத்திருக்கிறாரெ ன்றும் ரிச்சயித்துக்கொண்டு அதிலே விண்மகிமை கொள்ளாமல் அ தற்காகத் தான் கணக்குச் சொல்லவேண்டிய காலம் வருமென்றும் த ன் குற்றத்தினாலே அநாதப் போக்கடித்தால், அதற்கு உத்தரவாதம் ப ண்ண வேண்டுமென்றும் ஓயாமல் பயந்து நடுங்கிக்கொண்டிருப்பான்.

தாழ்ச்சியாயிருக்கிறதிலே வேறொரு பிரயோசனமுமுண்டு. அதென்னவென்றால், புறத்தியார் என்னென்ன பாவத்தில் விழுகிற லைத் தாழ்ச்சியுள்ளவன் கண்டாலும்; அதிலே அவர்களைப் பிழக்க ணியாமலும் ஆங்காரியாமலும் அதிர்மித்தம் தன்னைக் கனமாயென னாமலும் இருப்பான். இவன் பாவத்தில் உற்பவித்துப் பிறந்ததினாலே, பாவத்தில் விழுந்தான்; நானும் பாவத்தில் உற்பவித்துப் பிறந்திருக்கி ருதினாலே, இவனைப்போலே பாவத்தில் விழலாமென்று எண்ணித் தன் னை அதிகமாய்த் தாழ்த்திக்கொள்ளுவான். சர்வேசுரன் தமது கிருபா கடாங்கத்தினாலே இடைவிடாமல் நம்மைத் தமது கைபால் தாங்கிக் கொண்டிராவிட்டால், வேறொருவன் செய்கிற பாவத்தை நாமும் கட் டிக்கொண்டுபோமென்பது தப்பாதென்று அர்ச். அருஸ்தின் அருளிச்.

செய்தார். ஆகையால் யாதொருவன் பாவத்தில் விழுந்துகொட்டானென்று கேட்டமாதிரத்தில், பூர்வீக வனவாசியொருவர் தானா தானா யாய்க் கண்ணீர் சிந்தி அழுது இன்றைக்கு அவன் விழுந்தான்; நானே க்கு நான் விழலாம்; அவனைப்போலே நானும் மனிதன்தான்; அவனுடைய பலவீனம் என்னிடத்திலுமுண்டு; சர்வேசுரனுடைய விசேஷ வரப்பிரசாதம் என்னைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறதிலே, நான் இன்னம் விழவில்லையென்பான். ஒரு சூருடன், செவிடன், நொண்டி மூதலிய யாதொரு ஊழா முள்ளவனை நாம் கண்டால், அப்படிப்பட்ட ஊனம் நம்மிடத்தில் இல்லாததிலே, அதற்காக நாம் சர்வேசுரனுக்கு நன்றி யறிந்திருக்க வேண்டுமல்லோ? இவ்வண்ணமே சர்வேசுரன் தமது அள வில்லாத கிருபாகடாகூத்திலே நம்மை கண்ணத்துக்கு சூனம் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறாவிட்டால், சகல மனுஷரும் கட்டிக்கொள்ளுகிற தோஷுரோகங்களை நாமும் கட்டிக்கொள்ளலாமென்கிறதிலே, மற்றவர்கள் பாவம்செய்கிறதைக் காணும்போதெல்லாம், நாமும் அதைச் செய்யாததிலே சர்வேசுரனுக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் பண்ணவேண்டும். இதிலே தேவநாசர் புறந்தியான ஒருகாலும் நிந்தியாமலும் அவர்களுடைய பாவத்தினிமித்தம் அவர்களைக் கோபித்துக்கொள்ளாமலும் தாழ்ச்சியாயிருப்பார்கள். ஏனென்றால் மெய்யான புண்ணியம் இரக்கம் நிறைந்திருக்கும்; பொய்யான புண்ணியந்தான் மேட்டிமைப்படுமென்று அர்ச்சு. கிரேகோரியார் வசனித்தார். ஆகையால் பிறருடைய குற்றத்தினிமித்தம் எப்போதும் கோபங்கொள்ளுகிறவர்கள், அர்ச்சு. சின்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே, தாங்களும் சோதனைக்குட்படாதபடிக்குத் தாங்களே எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். பிறனை வெகு கண்டிப்பாய்த் தீர்வையிகிறவர்களுடைய ஆங்காரத்துக்கு ஆக்கினை யாக இவர்களும் அந்தக் குற்றத்திலேயே விழுந்து மனுஷருடைய பலவீனம் எவ்வளவென்று இவர்களே அதுபவசித்தியிலே அபிநூகொள்ளும்பொருட்டுச் சர்வேசுரன் இவர்களைக் கைவிகிறவடிக்கம். பூர்வீக வனவாசியொருவர் மற்றவர்கள்பேரில் மூன்றுகாரியத்திலே இரக்கமில்லாமல் கெடுதியான எண்ணம்கொண்டிருந்தால், அந்த மூன்று குற்றத்திலே நாமும் விழுந்தோமென்று சொல்லியிருக்கிறார். இதிலே லல்லா நாமும் மனுஷனான அறிந்தவர்கொண்டு ஒருவர்பேரிலும் கெடுதியான எண்ணம்கொள்ளாமலும் ஒருவரையும் நிந்தியாமலும் இருக்கப்பழகவேண்டுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிறதாகத் தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது.

சர்வேசுரன் தாழ்ச்சியுள்ளவன்.

செய்தருளுகிறான்.

மேலாக உ.

சொ

சலோமோனென்பவர் கு

த்தோடு எனக்குச் சகல நன்மை
னைத் தாழ்ச்சியைக் குறித்துத்
ன்மைபும் வருமென்று எண்ணி
எங்கேயிருக்கிறதோ அங்கே நு
ன் வசனித்தார். சர்வேசுரன் சிற
ருவாரென்று தாலீதென்னும் தி
து, தாழ்ச்சியினாலே சின்னவர்
தைக்கொடுத்தருளுவாரென்று
ழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்
தச் சத்தியத்தைத் துலக்கமாப்
யான மனத்தாழ்ச்சியுள்ளவர்களை
யோரென்றும் மனத்தரித்திரமு
க்கு வெகு வரப்பிரசாதங்களையு
வோமென்று சர்வேசுரன் வாக்கு
பேரிலும் மனஸ்தாபப்படுகிறவர்
ட்டு நடுங்குகிறவர்கள் பேரிலும்
ல் வேறே யார்பேரிலே அமைதி
யாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வாயா
சகல நன்மைகளாலும் வரப்பிர
அவர்கள்பேரில் தமது கண்ணை
களை விரோதித்துத் தாழ்ச்சியு

கஅ-ம் அதிகாரம்.

—0000—

சர்வேசுரன் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களுக்கு எவ்வளவு உபகாரங்களைச்

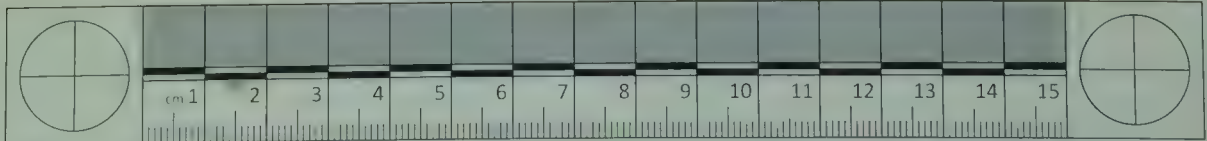
செய்தருளுகிறான் என்ற அவர்களை வெகு

மேலாக உயர்த்துகிறான் என்றும்

சொல்லுவது.

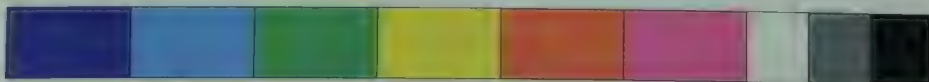
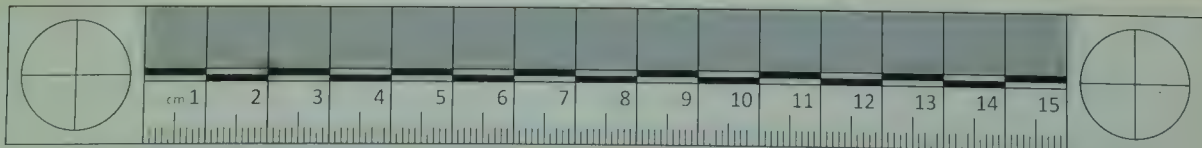
—0—

சலோமோனென்பவர் ஞானத்தைக் குறித்துப் பேசும்போது, அத்தோடு எனக்குச் சகல நன்மையும் வந்ததென்றார்; இந்த வார்த்தைகளைத் தாழ்ச்சியைக் குறித்துத் சொல்லலாம்; தாழ்ச்சியோடு சகல நன்மையும் வருமென்று எண்ணிக்கொள்ளலாம்; ஏனென்றால் தாழ்ச்சி எங்கெயிருக்கிறதோ அங்கே ஞானமும்; இருக்கிறதென்று சலோமோன் வசனித்தார். சர்வேசுரன் சிறிப்போருக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தருளுவாரென்று தாவீதென்னும் தீர்க்கதரிசி அருளிச்செய்தார். அதாவது, தாழ்ச்சியினாலே சின்னவர்களாகிறவர்களுக்குக் கர்த்தர் ஞானத்தைக் கொடுத்தருளுவாரென்று அர்த்தமாகும். ஆனால் இதுவும் தவிர பழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் அங்கே இடங்களிலே இந்தச் சத்தியத்தைத் துலக்கமாய்ப் போதித்திருக்கிறதறிவோம். மெய்யான மனத்தாழ்ச்சியுள்ளவர்களைத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களென்றும் சிறியோரென்றும் மனத்தரித்திரமுள்ளவர்களென்றும் சொல்லி அவர்களுக்கு வெகு வரப்பிரசாதங்களையும் திரளான நன்மைகளையும் தந்தருளுவோமென்று சர்வேசுரன் வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கிறார். ஏழைகள் பேரிலும் மனஸ்தாப்பபடுகிறவர்கள் பேரிலும் நமது கற்பனையைக் கேட்டு நடுங்குகிறவர்கள் பேரிலும் நமது கண்ணைத் திருப்புவோமல்லாமல் வேறே யார்பேரிலே அதைத் திருப்புவோமென்று கர்த்தர் இசாயியாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வாயாலே திருவுளம்பற்றினார். அவர்களைச் சகல நன்மைகளாலும் வரப்பிரசாதங்களாலும் பூரிப்பிக்கும்பொருட்டு அவர்கள் பேரில் தமது கண்ணைத் திருப்புவார். சர்வேசுரன் ஆங்காரிகளை விரோதித்துத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களுக்குத் தமது வரப்பிரசாதத்

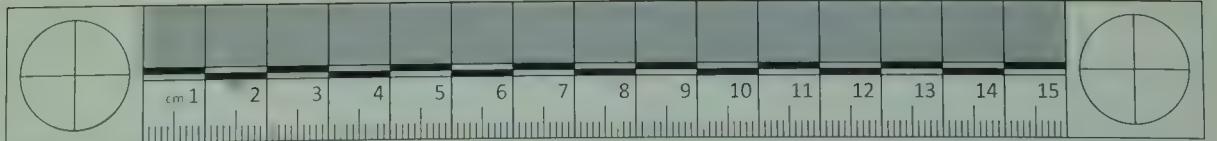
தைக் கொடுப்பாளன் அர்ச். இராயப்பரும் அர்ச். இயாகப்பரும் திருவுளம்பற்றினார்கள். அர்ச். தேவமாதாவும் இச்சத்தியத்தை நமக்குப் போதித்திருக்கிறாள். இதிலுல்லோ கர்த்தர் வலிபவர்களைத் தங்க ள் ஆசனத்தில் நின்று தள்ளித் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களை உயர்த்தினார்; ப சித்திருந்தவர்களைச் சகல நன்மைகளால் நிரப்பித் தன்முடையவர்களை வெறுமையுள்ளவர்களாய் விட்டுப்போனாரென்றார். கர்த்தர் தாழ்ச்சி யுள்ள சனங்களைக் காப்பாற்றி ஆங்காரிகளுடைய கண்ணைத் தாழ்த்து வாரென்று இராச தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். கடைசியாய்த் தன்னை உ யர்த்துகிறவன் தாழ்த்தப்படுவான், தன்னைத் தாழ்த்துகிறவன் உயர்த் தப்படுவானென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். கணவாயில் வெ ளாகிற மழை திரளாப் பொழியும்; வெள்ளம் கணவாய்களைச் செழி ப்பாக்குகிறதபோலே, தேவ வரங்களின் நிரட்சி மற்றவர்களைவிடத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களைத் தனவான்களாக்கும். தாழ்ச்சி சர்வேசுரனைத் தன் பரிசுமாயிழுத்துக்கொள்ளும். சர்வேசுரன் உயர்ந்தவர்; நீ தாழ் ற்தால் அவர் உன்னிடத்தில் இறங்குவார்; நீ உயர்ந்தால், அவர் உன்னை விட்டு நீங்குவாரென்று அர்ச். அருஸ்தின் வசனித்தார். இதற்குக் கார ணமென்ன? காரணமென்னால், சர்வேசுரன் மேலாக உயர்ந்தவர்; அவர் தாழ்ந்தவைகளைக் கிருபைக் கண்கொண்டு பார்க்கிறாரென்று தே வ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அதாவது, தாழ்ச்சியுள்ளவர்க ளை அவர் கிருபாகடாக்ஷமாய் நோக்கி அவர்களைச் சகல நன்மைகளா லும் நிரப்புவார்; ஆனால் உயர்ந்தவைகளை அவர் தூரத்தில் நின்று பா ர்க்கிறாரென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அதாவது, ஆங்காரிகளை அவர் தூரத்தில் நின்று பார்க்கிறார்; வெகு தூரத்திலிரு ந்து பார்க்கிற காரியம் இன்னதென்று மனிதருக்குத் தெரியாததுபோ லே, ஆங்காரிகளைச் சர்வேசுரனுக்குத் தெரியவுமாட்டாது; அவர்களுக் குத் தமது வரப்பிரசாதங்களை அளித்தருளவுமாட்டார். இதிலுல்ல லோ உங்களை நமக்குத் தெரியாதென்று மெய்யாகவே சொல்லுகிறோ மென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். இளகின மெழுகிலே எவ் வித ரூபத்தையும் பதிக்கலாமென்கிறதபோலே, தாழ்ச்சியுள்ளவன் ஆ த்துமத்திலே சகலவித தேவ வரப்பிரசாதங்களும் பதிகிறதற்கு இ - முண்டென்று அர்ச். பொனவெந்தூர் வசனித்தார். சூசையென்பவர் த மது சகோதரருக்குச் செய்த விருந்திலே எல்லாருக்கும் சிறியவனு க்குப்பெரும் பங்கு அகப்பட்டதல்லோ?

ஆனால் சர்வேசுரன் தாழ்ச்சி அத்தனை உச்சிதமான உபகார ன்? இதற்குக் காரணமென்னவெ ன்? இவர்களுக்கு அவர் செய்தருளுகிற ப ி வீருகிறதினாலே, அவர்களுக்கு அவர் தாற்பரியப்படுகிறார்; எ ள் பெற்றுக்கொள்ளுகிற வரங்களைக் கொள்ளாமல் சகலத்தையும் சர் வல்லமை ஒன்றே பெரிதல்லாம னு அங்குகரித்துக்கொண்டு சகல கே செலுத்திவிடுவார்கள். அவர் க்கிற சர்வேசுரன் தமது வரப்பிர சாதம் அவர்களிடத்தில் வைக்க ம் அவர்கள் தங்களுக்கு எடுத்து ன்று பயப்படுகிறதற்கு இடமில் க்கிறதினாலே அவர்களுக்கு ஏர லாகையால் அவர்களுக்கு அவர் கொ மையெல்லாததையும் அவர்கள் அவர்களுக்குச் சர்வேசுரன் யாடு செய்துகொள்ளுகிறாரென்று சொ ள் சிலவிசை நீசரிடத்தில் தந் வர்களை உயர்த்தி அவர்களுக்கு ன்டிருக்கிறோமே; நமதுமட்டி லே, இதிலுல்லோ தேவ வர பாண்டங்களில் வைத்திருக்கிறோ வல்லபத்துக்குச் செல்லுமேயல் லின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். ஆ களை உயர்த்தி அவர்களுக்கு வெ ரணம்இதுவே, சகலமும் தங்களு ய்கிற நற்கிரிகைகளும் புண்ணிய னு வீண் மகிமைகொண்டு சகல டைய மகிமையைத் திருடிக்கொ ளைவிடுவதற்குக் காரணம் இதுத னு, தேவ பத்தி உருக்கம் நம்பிட

பாரும் அர்ச். இயாகப்பரும் தி
ராவும் இச்சத்தியத்தை நமக்கு
கர்த்தர் வலியவர்களைத் தங்க
யுள்ளவர்களை உயர்த்தினர்; ப
ல் சிரப்பித் தனமுடையவர்களை
வெள்ளை ருள். கர்த்தர் தாழ்ச்சி
களுடைய கண்ணைத் தாழ்த்து
தார். கடைசியாய்த் தன்னை உ
யர்த்துத் தாழ்த்துகிறவன் உயர்த்
தன்மைபற்றினார். கணவாயில் வெ
ளவர்கள் மேலே தேவ வரங்க
வெள்ளம் கணவாய்களைச் செழி
யின் இரட்டி மற்றவர்களைவிடத்
தங்கும். தாழ்ச்சி சர்வேசுரனைத்
சர்வேசுரன் உயர்ந்தவர்; நீ தாழ்
வார்; நீ உயர்ந்தால், அவர் உன்னை
வசனித்தார். இதற்குக் கார
ணம் சர்வேசுரன் மேலாக உயர்ந்தவர்;
பொருண்டு பார்க்கிறாருள்து தே
வ. அதாவது, தாழ்ச்சியுள்ளவர்க
ளையவர்களைச் சகல நன்மைகளா
களை அவர் தூரத்தில் நின்று பா
ரவில்லியிருக்கின்றது. அதாவது,
பார்க்கிறார்; வெகு தூரத்திலிரு
மனிதருக்குத் தெரியாததுபோ
தெரியவுமாட்டாது; அவர்களுக்
த்தருளவுமாட்டார். இதிலுலல்
து மெய்யாகவே சொல்லுகிறோ
மென். இனகிள மெழுகிலே எவ்
துபோலே, தாழ்ச்சியுள்ளவன் ஆ
ரசாதங்கனும் பதிகிறதற்கு இட
வசனித்தார். சூசையென்பவர் த
திலே எல்லாருக்கும் சிறியவனு
ர்.

ஆனால் சர்வேசுரன் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களை உயர்த்தி அவர்களுக்கு
அத்தனை உச்சிதமான உபகாரங்களைச் செய்கிறதற்குக் காரணமென்
து? இதற்குக் காரணமென்னவென்று அறியவேண்டுமோ? கேள்: அவ
ர்களுக்கு அவர் செய்தருளுகிற நன்மையெல்லாம் அவரிடத்தில் திரும்
பி வருகிறதினாலே, அவர்களுக்கு மேன்மேலும் உபகாரங்களைச் செய்ய
அவர் தாழ்ப்பியப்படுகிறார்; ஏனென்றால் தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள் தாங்க
ள் பெற்றுக்கொள்ளுகிற வரங்களில் ஒன்றையும் தங்களுக்கு எடுத்துக்
கொள்ளாமல் சகலத்தையும் சர்வேசுரனுக்கே ஒப்புக்கொடுத்துத் தேவ
வல்லமை ஒன்றே பெரிதல்லாமல் மற்றதெல்லாம் ஒன்றுமில்லையென்
று அங்கீகரித்துக்கொண்டு. சகல மகிமை தோத்திரத்தையும் அவருக்
கே செலுத்திவிடுவார்கள். அவர்களுடைய மனதை நன்றாய் அறிந்திரு
க்கிற சர்வேசுரன் தமது வரப்பிரசாதமாகிற பொக்கிஷங்களைப் பயமில்
லாமல் அவர்களிடத்தில் வைக்கலாமென்றும் அதுகளில் எதையாகிலு
ம் அவர்கள் தங்களுக்கு எடுத்துக்கொண்டு மோசம்பண்ணுவார்களெ
ன்று பயப்படுகிறதற்கு இடமில்லையென்றும் அவர் நன்றாய் அறிந்திரு
க்கிறதினாலே அவர்களுக்கு ஏராளமான வரங்களை அளித்தருளுவார்
ஆகையால் அவர்களுக்கு அவர் செய்கிற வரப்பிரசாதங்களினால் வரும் ம
கிமையெல்லாததையும் அவர்கள் அவருக்குச் செலுத்திவிடுகிறதினாலே
அவர்களுக்குச் சர்வேசுரன் யாதோர் நன்மைசெய்யும்போது, தமக்கே
செய்துகொள்ளுகிறாரென்று சொல்லவேண்டும். அன்றியும், கனவான்க
ள் சிவவிசை நீசரிடத்தில் தங்கள் பெருமையைக் காட்டுவதற்காக அ
வர்களை உயர்த்தி அவர்களுக்கு வெகு உபகாரங்களைச் செய்கிறதைக் க
ண்டிருக்கிறோமே; நமதுமட்டிலும் சர்வேசுரன் நடக்கும் விதமிது
வே. இதிலுலல்லோ தேவ வரப்பிரசாதமாகிற பொக்கிஷத்தை மண்
பாண்டங்களில் வைத்திருக்கிறோம்; இதிலுலே நமது மேன்மை தேவ
வல்லபத்துக்குச் செல்லுமேயல்லாமல் நமக்குச் செல்லாதென்று அர்ச்.
சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் சர்வேசுரன் தாழ்ச்சியுள்ளவர்க
ளை உயர்த்தி அவர்களுக்கு வெகு உபகாரங்களைச் செய்கிறதற்குக் கார
ணம் இதுவே, சகலமும் தங்களுக்குரியதென்று எண்ணித் தாங்கள் செ
ய்கிற நற்கிரகைகளும் புண்ணியமும் தங்கள் பிரயாசத்தால் அனதென்
று வீண் மகிமைகொண்டு சகலத்துக்குமுடையவராகிய சர்வேசுரனு
டைய மகிமையைத் திருடிக்கொள்ளுகிற அங்காரிகளைச் சர்வேசுரன்
கைவிடுவதற்குக் காரணம் இதுவே, நாம்செபத்தியானம் பண்ணும்போ
து, தேவ பத்தி உருக்கம் நம்மிடத்தில் அற்பமாகிலும் எழும்பினால், செ

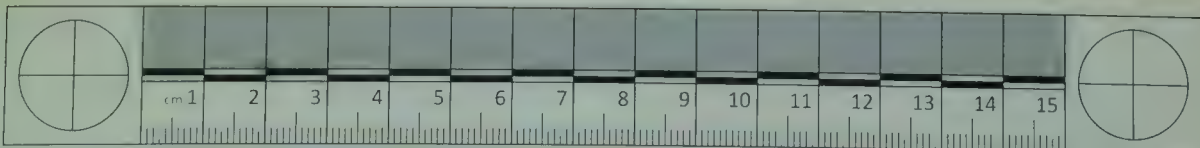
பத்தியானநேரத்திலே நாம் ஒரு துளி இரு துளி கண்ணீர் சிந்தினால், உடனே நாம் தியான வரம் அடைந்தாயிற்றென்றும் ஞானத்திலே வெகுவாய் வர்த்தித்துப் போனோமென்றும் நினைக்கிறோம். இதிரிவித்தும் மற்றவர்களைவிட நம்மைக் கனமாய் எண்ணி அவர்கள் புண்ணியத்திலே நமக்கு வெகு தூரமாயிருக்கிறார்களென்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறோமே. இதிலேதான் நாம் நன்மையைத் தின்மையாகவும் ஞான அமிர்தத்தை நஞ்சாகவுமாக்கிக்கொண்டு தேவ வரங்களும் உபகாரங்களும் நமது ஆங்காரத்திலே நமக்குச் சாபம் உண்டாவதற்குக் காரணமாயிராதபடிக்குச் சில விசை சர்வேசுரன் வேறே வரப்பிரசாதங்களை நமக்கு அளிக்காததுமன்றி முன் கொடுத்த வரப்பிரசாதங்களிலும் சிலதை எடுத்துக்கொள்ளுவார். வெகு பலவீனப்பட்டவனுக்கு எவ்வளவு நல்ல சாப்பாட்டையும் கொஞ்சமாதிரம் கொடுக்கிறது வழக்கம்; ஏனென்றால் வெகு சாப்பாட்டைச் செரிப்பதற்கு அவனிடத்தில் பெலனில்லை; வெகு சாப்பாடு அவனுக்குக் கொடுத்தால், அதுவெல்லாம் கெட்டுப் பித்தத்தையும் சிலேஷ்மத்தையும் அவனிடத்தில் பிறப்பிக்கும். வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கும் விதவையின் குடத்திலிருந்து எண்ணெய் இடைவிடாமல் வடிந்து அந்த வீட்டிலுள்ள குடங்களெல்லாம் நிறைந்துபோனது; ஆனால் குடங்களெல்லாம் நிறைந்தபின், எண்ணெயும் வடியவில்லை. நமதுமட்டிலும் நடக்கிற விதமிதுவே. தேவ இரக்கத்துக்கு மட்டுமில்லை, எல்லையுமில்லை. இதிலுல்லோ சர்வேசுரனுடைய கை குறுகிப்போகவில்லையென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. சர்வேசுரன் மாறுகிறதில்லை, மாறவுகூடாது; அவர் எப்போதும் ஒரே அந்தஸ்தில் நிலைத்திருக்கிறார். நாம் அவரிடத்தில் வரப்பிரசாதங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதற்கு ஆசைப்படுகிறதைவிட அதுகளை நமக்கு அளித்தருளுகிறதற்கு அவர் அதிக ஆசைப்படுகிறார். அவருடைய வரங்கள் நமக்கு வராவிட்டால், அதற்கு நம்முடைய குற்றமே காரணம். நாம் நமது பெலத்தின்பேரில் நம்பிக்கை வைத்து நம்மைக் கனமாய் எண்ணுகிறதிலே, தேவ வரங்களாகி எண்ணெயைக்கொள்வதற்கான பாண்டம் நம் மிடத்தில் ஒன்றுமில்லை. தாழ்ச்சியும் தனது பலவீனத்தையும் நீசத்தனத்தையும் அறிந்துகொள்ளுகிற அறிவுமே தேவ வரங்களைக் கைப்பற்றுவதற்கான பாண்டங்களாகும். தன் பலவீனத்தை நம்பாதவனுக்குச் சர்வேசுரன் தமது வரங்களைக் கைநிறையக் கொடுத்தருளுவார். இதிலுல்லோ சர்வேசுரனுக்கு முன்பாக உன்னைத் தாழ்த்து; அவர்

கையிலிருந்து சகலமும் வர, ல் சொல்லியிருக்கின்றது.

உ-ம் காண்டம், ந-ம

நமக்குப் புண்ணியத்தில்
நிவர்த்திப்பண்ணிச் சர்
தெண்டியாதபடிக்கு
எவ்வளவு அவச

தாழ்ச்சியைத் தவிர வே
றவன் பைத்தியகாரன்; ஏனெ
னெனகாரேன குற்றஞ் செய்திருந்
ல் ஒரு உபகாரத்தையும் அடை
து அர்ச். பெர்நாதுஸ் வசனத்தி
க்குத் தீர்க்க எத்தனித்தால், அ
நாத்துக்கு அவன் ஒரு ம
லவென்று யோபென்பவர் வசன
வேண்டியதென்ன? முழு இரு
தைத் தேடி நமக்குக் குறைவ
பைக்கொண்டு நிவர்த்தி பண்ண
னித்தார். இது மிகவும் முக்கிய
தைப் பலவிடங்களில் இந்த அ
பொறித்திருக்கிறார். உன்னிடத்
இந்தக் குறைவைத் தாழ்ச்சியை
உன்னிடத்தில் தேவ பத்தி உரு
ன்று தாழ்ச்சியோடு அங்கீகரித்
ரமாகும். அர்ச். தொரோத்தேய
ன்னும் மடாதிபதி இச்சந்தியத்
வருவார். நமதாக்கும் ஈடேற்ற

ங்க முயற்சி.

இரு துளி கண்ணீர் சிந்தினால்,
நாயிற்றென்றும் ஞானத்திலே
நீனைக்கிறோம். இதிலிருந்து
எண்ணி அவர்கள் புண்ணிய
முற்கொண்டு எண்ணிக்கொள்
மையைத் தின்மையாகவும் ஞா
னம் தேவ வரங்களும் உபகா
ரம் சாபம் உண்டாவதற்குக்
சர்வேசுவரன் வேறே வரப்பிரசா
தமுடன் கொடுத்த வரப்பிரசாதங்
கை. வெகு பலவீனப்பட்டவனு
டம் கொஞ்சமாதிரம் கொடுக்கி
ப்பாட்டைச் செரிப்பதற்கு அவ
ரோடு அவனுக்குக் கொடுத்தால்,
நம் சிலேஷ்மத்தையும் அவனிட
ம் சொல்லியிருக்கும் விதவையின்
பாமல் வடிந்து அந்த வீட்டிலு
வது; ஆனால் சூடங்களெல்லாம்
லை, நமதுமட்டிலும் நடக்கிறவி
டமில்லை, எல்லையுமில்லை. இதி
ருவகிப்போகவில்லைபென்று வே
சர்வேசுவரன் மாறுகிறதாயில்லை,
வேறே அந்தஸ்தில் நிலத்திருக்கி
ங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறத
நமக்கு அளித்தருளுகிறதற்கு அ
வைய வரங்கள் நமக்கு வரவிட்
காரணம். நாம் நமது பெலத்தி
கனமாய் எண்ணுகிறதினாலே,
காள்ளுவதற்கான பாண்டம் நம்
தனது பலவீனத்தையும் நீசத்
திறிவுமே தேவ வரங்களைக் கைப்
தன் பலவீனத்தை நம்பாதவனு
கைகிறையைக் கொடுத்தருளுவார்.
பாக உன்னைத் தாழ்த்து; அவர்

உ-ம் காண்டம், ந-ம் போதகம், நக-ம் அதிகாரம்.

417

கையிலிருந்து சகலமுட வநமென்று காத்தி ருவென்று வேதாசுமத்தி
ல் சொல்லியிருக்கின்றது.

—(—)

நக-ம்- அதிகாரம்.

நமது புண்ணியத்தில் ருறைவாயிருக்கிறதெல்லாத்தையும்
நிவர்த்திப்பண்ணிச் சர்வேசுவரன் நம்மைத் தாழ்த்தித்
தெண்டியாதபடிக்குத் தாழ்ச்சியாயிருக்கிறது
எவ்வளவு அவசரமென்று சொல்லுவது.

தாழ்ச்சியைத் தவிர வேறே எதிலேயாகிலும் நம்பிக்கை வைக்கி
றவன் பைத்தியகாரன்; ஏனென்றால் சகோதரரே, நாமெல்லோரும்
அநேகானேக சூற்றஞ் செய்திருக்கிறோம்; இதிலே சர்வேசுவரனிடத்தி
ல் ஒரு உபகாரத்தையும் அடைவதற்கு அபாத்திரவான்களானோமென்
று அர்ச்சு. பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். யாதோருவன் சர்வேசுவரனோடு கண
க்குத் தீர்க்க எத்தனித்தால், அவர் அவன்பேரில் சாட்டுகிற ஆயிரம் கு
ற்றத்துக்கு அவன் ஒரு மறுமொழியும் சொல்லக் கடைப்பட்டவனல்
லவென்று யோபென்பவர் வசனித்தார். இதிப்படியிருக்க, நாம் செய்ய
வேண்டியதென்ன? முழு இருதயத்தோடு தாழ்ச்சியாகிற பரிகாரத்
தைத் தேடி நமக்குக் ருறைவாயிருக்கிறதெல்லாத்தையும் தாழ்ச்சி
யைக்கொண்டு நிவர்த்தி பண்ணவேணுமென்று அர்ச்சு. பெர்நாதுஸ் வச
னித்தார். இது மிகவும் முக்கியமான முயற்சியாயிருக்கிறதினாலே, இ
தைப் பலவிடங்களில் இந்த அர்ச்சியிஷ்டவர் படித்துப் படித்துப்
போதித்திருக்கிறார். உன்னிடத்தில் அத்தகைய சுத்தநமில்லாவிட்டால்,
இந்தக் ருறைவைத் தாழ்ச்சியைக் கொண்டு நிவர்த்திப்பண்ணிக்கொள்;
உன்னிடத்தில் தேவ பத்தி உருக்கமில்லாவிட்டால், இது மெய்தானே
ன்று தாழ்ச்சியோடு அங்கீகரித்துக்கொள். இதுவே இதற்கான பரிசா
ரமாகும். அர்ச்சு. தோரோத்தேயார் சொல்லுமாப்போலே, அருளப்பெ
ன்னும் மடாதிபதி இச்சுத்தியத்தை அடிக்கடி போதித்துக்கொண்டு
வருவார். நமதாத்தம ஈடேற்றத்தை அடையும்பொருட்டு நம்மை நா

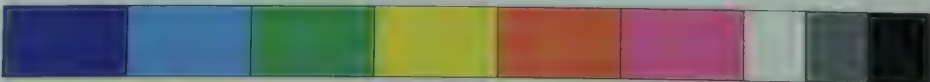
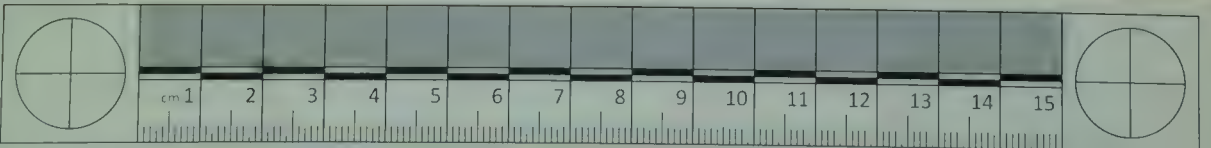
53

மே தாழ்த்திக்கொள்ளக் கடவோம்; நமது பலவினத்தினிமித்தம் வேலைசெய்யக் கூடாவிட்டால், நம்மைத் தாழ்த்திக்கொள்ளுகிறதே நமக்கு வேலைபாயிருக்கக் கடவதென்றார். இப்படி நடந்தால், வெகு வேலைசெய்கிறவர்களைப்போலே நாமும் புண்ணியத்திலே வர்த்திப்போமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நீ வெகு காலமாய்ப்பாவுத்தில் புறணிகிட்டிந்தபின், அதற்காக அருந்தவம் செய்வதற்கான பெலனும் செளக்கியமும் உன்னிடத்தில் இல்லாவிட்டால், தாழ்ச்சியின் பாதையிலே நட; நீ போகவேண்டிய இடத்துக்கு உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போவதற்கு இதைவிட நிச்சயமான பாதை ஒன்றுமில்லை நீ செபத்தியானம் பண்ணக் கூடாவிட்டால், இது உன்னாலே கூடாததிலே வெட்கப்பட்டுத் தாழ்ச்சி முயற்சி செய்துகொள்; மேலான அலுவல்செய்ய உன்னிடத்தில் சாமர்த்தியமில்லாவிட்டால், இதை நீனைத்துத் தாழ்ச்சியாயிரு. இதுவே உன்னிடத்தில் குறைவாயிருக்கிறதெல்லாம் நிவர்த்திபண்ணுகிறதற்கான பரிகாரமாகும்.

இங்கே சர்வேசரன் நம்மிடத்தில் கேட்கிறது எவ்வளவு அற்பக்காரியமென்று யோசித்துப் பாக்கக் கடவோம். நாம் எப்படியிருக்கிறோமோ அப்படிப்பட்டவர்கள்தானென்று அங்கேறித்துக்கொண்டு நமது பலவினத்துக்குத் தகுந்த எண்ணமுற்றிருக்க வேண்டுமென்று சித்தமாயிருக்கோர். நாம் கடினதவம் புரிய வேண்டுமென்றும் மகா மேலான தியானபோக்கு செய்யவேண்டுமென்றும் அவர் சித்தமாயிருந்தால், அதுக்கு உன்னிடத்தில் பெலனில்லையென்றும் எங்களிடத்தில் சாமர்த்தியம் கிடையாதென்றும் போக்குச் சொல்லாமாக்கும். ஆனால் நம்மை நாம் தாழ்த்துகிறதற்கு ஏதாகிலும் விக்கினமுண்டோ? இதற்குச் சரீர்ப் பெலனும் புத்திசாமர்த்தியமும் அவசரமில்லையே; இதை வேண்டுமென்று விரும்பினாலே போதுமென்று அர்ச்சு பெர்நாதுஸ் வசனித்தார். இது சகலருக்கும் எளிதான முயற்சி. இதிலுல்லோ நம்மைத் தாழ்த்துவதற்கான காரணம் நமக்குள்ளே யிருக்கிறதென்று மிக்கேயாசென்னும் திக்கதரிசி வசனித்தார். ஆகையால் நமக்குப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் குறைவாயிருக்கிறதெல்லாதையும் நிவர்த்திபண்ணிக்கொள்ளுகிறதற்காக நம்மை நாமே தாழ்த்திக்கொள்ளக் கடவோம். இப்படித் தாழ்த்திக்கொண்டால், தேவ கிருபாகடாகஷம் நம்மிடத்தில் வர்தரம் உலகெங்குள்ளும், நீ ஞான ஆஸ்தியற்றவன், நீ ஞானத் தரித்திரனென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். தாழ்ச்சியாயிரு;

இதுவே சர்வேசரனுக்குப் பொது கந்தையும் யாதாமோருவனிடத்திலுமாக மாட்டார். ஞானியான அருவருக்கிற மூன்று காரியங்களுக்கிறதே முதற்காரியமாகும். னே அருவருத்துத் தள்ளுவார்கள்.

நம்மைத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களுடையதெல்லாம் பற்றித்தேபோனால், என்று பயந்தாகிலும் தாழ்ச்சியுள்ள ஆங்காரிகளை அவர் அழிக்கிற உயர்த்துகிறவன் தாழ்த்தப்படுவதில் திருவுள்ளம்பற்றினார். ஆகையால் படிக்கு உனக்கு மனவாண்டாளுமகா முக்கியமான சத்தியம்: உபபார்க்கிறது அவசரமென்பதற்குச் சர்வேசரன் நீதிமான்களாகிய புத்திகளிக்கத் தாற்பரியப்பட்டாலும் குறையிருக்கட்டுமென்று பலமுமேற்சொன்ன தர்மத்துமாக்கள்களால் மற்றவர்கள் கண்ணுக்குத்தெரிவதற்குமற்ற குறைகளைக் கற்றத்தைமுதலாய்த்திருத்திக் கொள்ளுதலில் விளங்குகிற மேலானபட்டார்கள். அற்பச் சமயங்கள் கூடாததிலுலே, கனத்த பாவசெய்தினிமித்தம் வீண்மகிமைமகோரியார் வசனித்தார். இதிலுயோடும் பயத்தோடும் நடந்து உல ஒன்றும் ஆகாதென்று எண்ண இரந்து மன்னுடுவார்கள். அர்ச்சு கல அர்ச்சியிஷ்டவர்களும் போரையல்லாமல் ஒன்றும் உண்டாகவிரைவிலே சொல்லி ருக்கின்ற

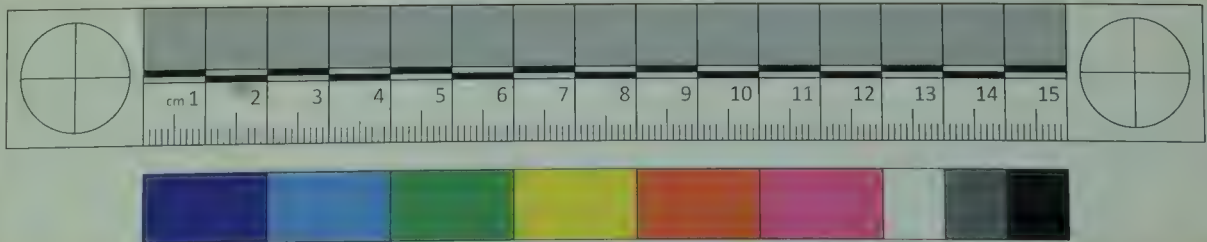

பலவீனத்தினிமித்தம் வே
கந்தி கொள்கிறதே நமக்கு
கடந்தால், வேகு வேலைசெ.
வர்த்திப்போமென்ப
பாபத்தில் புண்ணி கிடந்
கான பெலனும் செளக்கிபுமு
ச்சியின் பாதையிலே நட; நீ
கட்டிக்கொண்டு போவதற்கு
நீ செபத்தியானம் பண்
தாநதினிலே வெட்கப்பட்டுத்
தா அலுவல்கெய்ய உன்னிட
நீயைத் தாழ்ச்சியாயிரு.
கந்தியெல்லாம், நிவர்த்திப

கொடுத்த எவ்வளவு அற்பக்
கவோம். நாம் எப்படியிருக்கி
யு அங்கிருந்துக்கொண்டு ந
முற்றிருக்க வேண்டுமென்று சி
யிரிய வேண்டுமென்றும் மகா மே
ன்றும் அவர் சித்தமாயிருந்தா
லென்றும் எங்களிடத்தில் சா
சு சொல்லாமாக்கும். ஆனால்
கொள்வனவழண்டோ? இந்
பமும அவசரமில்லையே; இதை
மன்று அர்ச் பெர்நாதுஸ் வச
முயற்சி. இதிலுல்லோ நம்
கருவியை யி ருக்கிப்பெற்று மி
கார். ஆகையால் நமக்குப் புண்
ருக்கி, நெல்லாததையும் நிவர்த்
ம நாம் தாழ்த்திக்கொள்ளக் க
டால், தேவ கிருபாகடாஷம் ந
ம். நீ ஞான ஆஸ்தியற்றவன், நீ
காளுவோம். தாழ்ச்சியாயிரு;

இதுவே சர்வேசுரனுக்குப் போதும். ஆனால் தரித்திரமும் ஆங்கார அ
கந்தையும் யாதாமோருவனிடத்தில் இருந்தால், இவனைச் சர்வேசுரன்
பொறுக்கமாட்டார். ஞானியானவர் சொல்லுமாப்போலே, சர்வேசுரன்
அருவருக்கிற மூன்று காரியங்களில் ஆங்காரமுள்ள ஏழையைய அருவ
ருக்கிற முதற்காரியமாகும். உலோகவாசகனும் இப்பேர்ப்பட்டவ
னே அருவருத்துத் தள்ளுவார்கள்.

நமமைத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாக்குவதற்கு நாம் இப்போது சொல
வதெல்லாம் பற்றாதுபோனால், நமமைச் சர்வேசுரன் தாழ்த்துவாரெ
ன்று பயந்தாகிலும் தாழ்ச்சி புள்ளவர்களாகக் கட்டோம்; ஏனென்ற
ல் ஆங்காரிகளை அவர் அழிக்கிறது வழக்கம். இதிலுல்லோ தன்னை
உயர்த்துகிறவன் தாழ்த்தப்படுவானென்று அவர் தாமே சுவீகரித்தி
ல் இருவரம்பற்றினார். ஆகையால் சர்வேசுரன் உன்னைத் தாழ்த்தாத
படிக்கு உனக்கு மனதுண்டானால், உன்னை நீயே தாழ்த்திக்கொள்; இ
து மகா முக்கியமான சத்தியம்; இதைப் பற்றும்பற்றாய்ச் சீர்தூக்கி
ப்பார்க்கிறது அவசரமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதிலுல்லோ
சர்வேசுரன் நீதிமாள்களாகிய புண்ணியவாளருடைய இருதயத்தைச்
சுத்திகரிக்கத் தாழ்ப்பியப்பட்டாலும், அதிலே யாதொரு அடபக்குற
ங் குறையிருக்கட்டுமென்று பலமுறை விட்டுவிடுவார். இதைக் கண்டு
மேற்சொன்ன தர்மாத்ருமாக்கள் எவ்வளவு மேலான புண்ணிய வரந்
களால் மற்றவர்கள் கண்ணுக்குத் துலங்கினாலும், அவர்கள் தங்கரிட்
த்திலுள்ள குற்றங் குறைகளைக் கண்டு தங்களைத் தாழ்த்தி அற்பக் கு
ற்றத்தைமுதலாய்திருத்திக்கொள்ளத் தங்களால் ஆகாததினாலே, தங்
களிடத்தில் விளங்குகிற மேலான வரங்களினிமித்தம் ஆங்காரிக் மா
ட்டார்கள். அற்பச் சமயங்களிலே தங்களைச் செயித்து அடக்கக்
கூடாததினாலே, கனத்த பாவ சமயங்களில் தாங்கள் கொள்ளுகிற
செய்தினிமித்தம் வீண்மகிமைப் பட மாட்டார்களென்று அர்ச். கிரே
கோரியார் வசனித்தார். இதிலுல்ல அவர்கள் எப்போதும் தாழ்ச்சி
யோடும் பயத்தோடும் நடந்து தேவ வரப்பிரசாதமில்லாமல் தங்களா
ல் ஒன்றும் ஆகாதென்று எண்ணி இடைவிடாமல் தேவ கிருபையை
இரந்து மன்றாடுவார்கள். அர்ச். பெர்நாதுஸ் சொல்லுகிறதும் இதுவே; ச
கல அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் போதித்திருக்கிற சத்தியமிகவே, அவ
ரையல்லாமல் ஒன்றும் உண்டாகவில்லையென்று அர்ச். அருளப்பர்ச்
விசேஷத்தில் சொல்லி இருக்கிறார். விட்டில்க் கிரிபும் பூச்சியும் வ

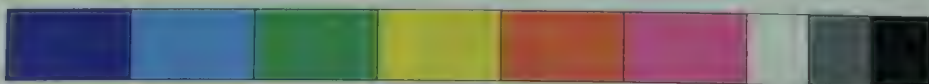
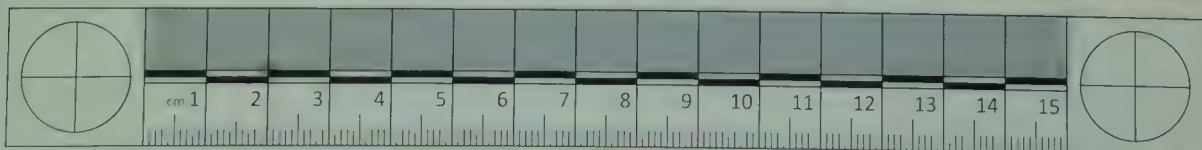

ண்டும் கம்பளிப்பூச்சியும் அரித்த வருஷங்களை உங்களுக்குத் தந்தரு
குமோமென்று வியாவேலென்னும் திர்க்கதரிசி வாயாலே சர்வேசுரன்
திருவுளப்பற்றினார். இவ்வாக்கியங்களின் பேரில் அர்ச்சு. அருஸ்தீனும்.
அர்ச்சு. ரோனிமுசும் சொல்லுமாப்போலே, மனத்தனைத் தாழ்த்துகிற
தந்தையே சர்வேசுரன் அத்தனை வண்டுகளையும் பூச்சிகளையும் உண்
டாக்கினார். எஜிப்த்து தேசத்தாருடையவும் பரவோனுடையவும் க
ல்நெஞ்சத்தனத்துக்கு ஆக்கிணையாக அவர் கரடிகளையும் சிங்கங்களையும்
மாமுடிகளையும் அனுப்பியிருக்கலாம்; ஆனால் அவர்களை அதிகமாய் இ
ரட்சை கெடுப்பதற்காக ஈனையும் விட்டிலக்கினியையும் தவணையையுங்
கொண்டு அவர்களுடைய ஆங்காரத்தை அடக்கச் சித்தமானார். நமது
மட்டில் அவர் நடக்கிறவிதமும் ஏறக்குறைய இதுவே. நம்மை வெகு
வாய்த் தாழ்த்துவதற்காக நம்மை அற்பக் குற்றங்களில் விழவிவார்;
எயும் ஏறும்புமப்போன்ற இந்த அற்பக் குற்றங்கள் நம்மோடு சண்டை
போடுதலுமே உபாத்தேசம். எனினால் நமக்கு அதிக கலங்கிற்
க காரணமெதிலென்று யோசித்துப் பார்த்தால், அது ஏறக்குறைய ஒ
ரு மனவிவாதமாய்ப்பெய்து அறிந்துகொள்ளுவோம். ஒருவர் நமக்கு
ச் சொன்ன ஒரு அற்ப வார்த்தையையாகியும் அதைச் சொன்ன சந்
தத்தைப்பெய்கிலும் நம்மை இன்றொரு நாள் சட்டையண்ணுகிருக்கிற
பொன்று சமக்குத் தான் நுகிற ஒரு அற்ப அடைபாளத்தைப்பாகிலும்
இது முதலான சபோன்ற காரியத்தைப்பெய்கிலும் யானைபோலெண்
னிய மந்திர வந்திர அற்ப வருத்தத்தின் மெத்தம் ஆயிரம் மனக்கலக்
கமும் கஸ்தியும் பட்டுக்கொண்டு வருகிறோமல்லோ? சபோன்ற இந்த
க் காரியங்கள் ஒரு மனக்கு இவ்வளவு வருத்தமுண்டாகச் செய்தே பு
லியையும் சிங்கத்தையும் சர்வேசுரன் அவிழ்த்து நமதுமேலே பாயவி
ட்டால், என்ன செய்மப்போகிறோம்? யாதொரு கனத்த கோதனை நம
ச் சந்தாதல், எவ்வளவோ மனங்கலங்குவோம்? இதற்கொத்த யோச
னைகளை நாம் அடிக்கடி செய்து கம்பிட்டுந் தாழ்ச்சியையும் வெட்க
த்தையும் எழுப்பிக்கொள்ளப் பிரயாசப்பட வேண்டும். நமக்கு நேரிடு
கிற அற்பப் பொல்லாப்புகளை யோசித்துத் தாழ்ச்சியாகிற பிரயோச
னத்தையே நாம் அடைந்தால், அற்பக் குற்றங்களைச் சர்வேசுரன் நம்மை
விட்டு முழுதும் நீக்காமலிருக்கிறது அது நமது கிருபாகடாக்கத்தா
யன்று அர்ச்சு. பெருந்தல் வசனத்தார்.

கருணா இப்படிப்பட்ட மனங்களைத் தாழ்த்திக்

றதற்குப் பற்றாதேபோனால், இன்
ல்லாப்பை வரவிடுவாரென்று அ
வே. ஆங்காரத்தையும் அகத்த
த் தாழ்ச்சியை வெகுவாய்ச் சினை
த்துவிதற்காக அவர்கள் யாதொ
நீதிப்பிரகாரம் சர்வேசுரன் அவர்
அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொல்லிய
ன பாவத்திலேயும் மல்லாமல் எல்
வத்திலேயும் அவர்களை விழவிடு
இரகசியமான பாவத்துக்கு ஆக்க
பாவங்களிலே இடறிவிழுவார்கள்
ன சாஸ்திரிகள்பேரில் அர்ச்சு. சின்
பாரகர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கி
சுரன் அவர்களுடைய ஆங்காரத்
யத்தில் நின்றெழுப்பின அசுத்த
பேரில் சகலவித அசுத்தத்தையு
பாவத்துக்கும் மிருகத்துக்குப் ப
வர்களைக் கையளித்தாரென்று அ
இதுவெல்லாம் இப்படியிருக்கச்
ப் பயப்படாதவனாரென்று எரேம
ர். இவ்வளவு அகோரமான ஆக்கி
கத்திலே முதலாய் இதைவிட்டு
வம் நரகத்தைவிடக் கொடிய
னையின் அகோரத்தைக் கண்டுபி
ன் உமது கோபாக்கிணையை எப்
யுமோவென்று தேவ சங்கேதத்தில்

அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொ
இருவகை இரக்கஞ் செய்கிறது
றென்று சின்ன இரக்கம். நமது
லாப்புகளில் அவர் நமக்கு உதவி
கம் செய்கிறார்; ஆத்துமத்துக்கடு
நமக்கு உதவிசெய்யும்போது, பெ
தாலிதரசன காமபாவத்தையும்

றதற்குப் பற்றாதேபோனால், இன்னம் சர்வேசுரன் உனக்கு அதிக பொல்லாப்பை வரவிடுவாரென்று அறிந்துகொள்; அவர் நடக்கிறவிதமிதுவே. ஆங்காரத்தையும் அகந்தையையும் அவர் வெறுவாய்ப் படைத்துத் தாழ்ச்சியை வெறுவாய்ச் சினேகிக்கிறதிலே, ஆங்காரிகளைத் தாழ்த்துவதற்காக அவர்கள் யாதொரு சாவான பாவத்தில் விழும்படியாய் நீதிப்பிரகாரம் சர்வேசுரன் அவர்களை விட்டுவிடுகிறது வழக்கமென்று அர்ச்சியசஷ்டலர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அற்ப சொற்ப சாவான பாவத்திலேயும்ல்லாமல் எல்லாத்திலும் வெட்கத்துக்குரிய காமபாவத்திலேயும் அவர்களை விழவிடுவார். அவர்களுடைய ஆங்காரமாகிற இரகசியமான பாவத்துக்கு ஆக்கினையாகக் காமமாகிற பிரசித்தமான பாவங்களிலே இடறிவழுவார்கள். இதற்கு அத்தாட்சியாக அஞ்ஞான சாஸ்திரிகளையோல் அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லியிருக்கிறதை வேதபாரகர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அதென்னவென்றால், சர்வேசுரன் அவர்களுடைய ஆங்காரத்தை அழிப்பதற்காக அவர்கள் இருதயத்தில் நின்றெழும்பின அசத்தமான ஆசைக்கும் அவர்கள் தங்கள் பேரில் சகலவித அசத்தத்தையும் செய்துகொள்ளுவதற்கான காமப்பாவத்துக்கும் மிகுத்துக்குரிய வெட்கமான ஆசாபாசங்களுக்கும் அவர்களைக் கையளித்தாரென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றினார். இவ்வளவு அகோரமான ஆக்கினையைக் கண்டு நடுங்காதவனார்? நரகத்திலே முதலாய் இதைவிடக் கொடூரமான ஆக்கினையில்தேயே; பாவம் நரகத்தைவிடக் கொடிய ஆக்கினையல்லோ? உமது கோபாக்கினையின் அகோரத்தைக் கண்டுபிடிப்பவனார்? உமக்குப் பயப்படுகிறவன் உமது கோபாக்கினையை எப்போவாகிலும் கூட்டிச் சொல்ல முடியுமா? வென்று தேவ சந்தித்ததில் சொல்லியிருக்கின்றது.

அச்சியெழுந்தவர்கள் சொல்லுமாப்போலே, சர்க்கோன் நமக்கு இருவரை இரக்கஞ் செய்கிறது வழக்கம் : ஒன்று பெரிய இரக்கம், வேறொன்று சின்ன இரக்கம், நமது சரித்துக்கடுத்த இலெனகே பொல்லாப்புதனில் அவர் நமக்கு உதவிசெய்யும்போது, நமக்குச் சின்ன இரக்கம் செய்கிறார்; ஆற்றாமத்துக்கடுத்த ஞானப் பொல்லாப்புதனில் அவர் நமக்கு உதவிசெய்யும்போது, பெரிய இரக்கம் பண்ணுகிறார். இதிலெல்லோ நாளிதரசன் காம்பாவத்தையும் கொப்போதத்தையும் கட்டிக்கொண்ட

டபின், சர்வேசுரன் அவரைக் கைநிகர்ந்து அவர் கனத்த பொல்லாப் புக்குள் அகப்பட்டிருக்கும்போது, சர்வேசுரனுடைய பெரிய இரக்கத் தை இரந்து மன்றாடியிருக்கிறார். இதிலுல்லோ சர்வேசுரா, உமது பெரிய இரக்கத்தின்படி என்பேரில் இரக்கமாயிருமென்று. இவ்வண்ணமே சர்வேசுரன் மனிதருக்கு இரண்டுவிதக் கோபாக்களை செய்கிற துமுண்டு : ஒன்று பெரிய கோபாக்களை, வேறொன்று சின்ன கோபாக்களை. நமது ஆஸ்தி மகிமை சரீர சௌக்கியம் முதலிய இதுபோன்ற சரீரத்துக்கடித்த இலௌகிக நன்மைகளில் நமக்குச் சேதத்தை வர விடும்போது, நமக்குச் சின்ன கோபாக்களை செய்கிறார்; நமதாத்தம த்துக்கடித்த காரியங்களில் நம்மைத் தெண்டிக்கும்போது, நமக்குப் பெரிய கோபாக்களை செய்கிறார். இதிலுல்லோ இதோ! வாள் ஆத்து மம் வரைக்கும் ஊடுருவினதென்று எரேமியாசென்னுந் தீர்க்கதரிசி வ சனித்தார். ஐசுவரியரான சலங்களுக்கு விரோதமாய் வெகு கோபாக்களை கொள்ளுகிறோமென்று சக்கரியாசென்னுந் தீர்க்கதரிசி வாயாலே சர்வேசுரன் திருவுளம்பற்றினார். அதாவது, ஆங்காரிகளுக்கும் மெட்டிமைக்காரருக்கும் விரோதமாய் நம்மிடத்தில் பெரிய கோபாக்களை எழும்பினதென்று அர்த்தமாகும். சர்வேசுரன் யாதொருவனைக் கைவிட்டு அவனுடைய ஆங்காரத்துக்கு ஆக்கினையாக யாதொரு சாவால் பாவத்தில் அவனை விழவிடும்போது, இது அவருடைய பெரிய கோபாக்கினையாகும். அப்போது அவர் பட்சமும் இரக்கமுமுள்ள தகப்பனை ப்போலே அவனைத் தெண்டியாமல் கோபாக்கினையால் எரிகிற கண்டிப்பான நடுவனைப்போலே அவனுக்கு ஆக்கினையிடுவார். இவ்வித பயங்கரமான ஆக்கினையைக் குறித்து எரேமியாசென்னுந் தீர்க்கதரிசி சொன்ன வார்த்தைகளாவது : சத்துருவைப்போலே உன்னைக் காயப்படுத்தினேன்; உன்னைக் கொடுமாய்த் தெண்டித்தேனென்று. அன்றிபு ம் வேசியின் வாய் வெகு ஆழமான பாதாளம்; கர்த்தர் யார்பேரில் கோபமாயிருப்பாரோ அவன் அதில் விழுவானென்று ஞாலிபாஸாவர் வசனித்தார்.

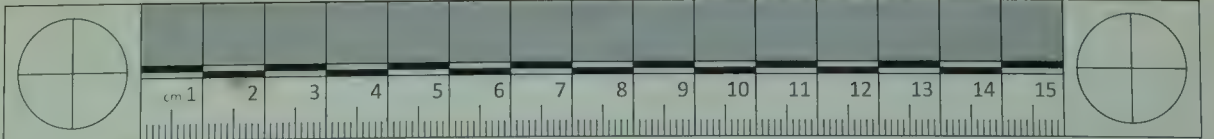
கடைசியாய் ஆங்காரம் மகா கெட்ட பொல்லாப்புமாய்ச் சர்வேசுரனுக்கு மிகவும் அருவருப்புமாபிருக்கிறதிலே, ஆங்காரி ஆங்காரத் தைவிட்டுக் குணப்படுமபடியாய் இப்பேர்ப்பட்ட ஆக்கினை அவனுக்கு வருகிறது சிலவிசை பிரயோசனமாயிருக்குமென்று அர்ச்சியசஷ்டுவர்கள் நியூத்தார்கள். யாதொரு பாவத்திலே வெளியங்கமாய் விழுகி

மது ஆங்காரிகளுக்குப் பிரயோசனம் இல்லுமென்றும்; ஏனென்றால் அவர் பாவத்தினாலே வெட்கப்பட்டுத் தடிருந்த இரக்கியமான வீண் மகிழ்ச்சி அர்ச்சி. அருஸ்தின் வசனித்தா டக்கும்; பாவத்தில் விழுவதற்கு அது இஸ்பிரித்துசாந்து திருவுளம் அர்ச்சி. பசிலியாரும் போதித்திருக்க டைய பாவத்தைக் குறித்து அர்ச்சி வேசுரன் நித்திய காலமாய்த் தெளளால் நிரப்பியருளின மகாத்துமர்தில் என் சிலவிசை விழவிடுகிற னே சொல்லுகிற மறுமொழிபாவ டைந்திருக்கிற மகாத்துமாக்கள் கொள்ளுகிறதென்று; இந்த என்ன ன் ஆழமாய் மறைந்திருக்கிறதென றதிலே; தங்களைப்பேரில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாலும், சர்வேசுரனை நினைப்பார்கள். இதிலுல்லோ அ தம்மிடத்தில் வெகு சினேக உருக்க மிருந்த தைரியமும் உண்டென்றே தலைப்பார்த்துச் சகலரும் நீர் பர ப்பட்டாலும், நான் ஒருகாலும் துர் யாதொருவன் இப்படிப்பட்ட இர விழும்போது, இதைக் குணப்படுத்தி விழட்டுமென்று சிலவிசை சர்வேசுரனுக்குத்த பாவமாகக்கொள்ள, மல வதப் பார்க்க இதை எளிதாய் அ இப்படிப்பட்ட பாவத்தில் விழுந்த அறிந்துகொண்டு தன்னை அறியா மான ஆங்காரமாகிற பொல்லாபத்தைக் தேடுவான். ஆகையால் அவர் சர்வேசுரனுக்கு முன்பாகத் தன்னை ஆங்காரத்துக்கும் தபசெய்து பரி

அவர் கனத்த போல்லாப்
சுரனுடைய பெரிய இரக்கத்
தல்லோ சர்வேசுரர், உமது
கமாயிருமென்றார். இவ்வண்
திக் கோபாக்கினை செப்சிற
வேறென்று சின்ன கோபா
க்கியம் முதலிய இதுபோன்
தில் நமக்குச் சேதத்தை வர
களை செப்சிறு; நமதுந்நம
கண்டிக்கும்போது, நமக்குப்
தல்லோ இதோ! வான் ஆத்து
யாடிய சென்னுந் தீர்க்கநரிசு வ
விரோதமாய் வெகு கோபாக்
சன்னுந் தீர்க்கநரிசு வாயாலே
வது, ஆங்காரிகளுக்கும் மேட்
டத்தில் பெரிய கோபாக்கினை
வசுரன் யாதொருவனைக் கைவி
க்கினையாக யாதொரு சாவா
து அவருடைய பெரிய கோபா
மம் இரக்கமுமுள்ள தகப்பனை
பாக்கினையால் எரிகிற கண்டி
க்கினையிடுவார். இவ்வித பபங்
வியசென்னுந் தீர்க்கநரிசு சொ
ப்போலே உன்னைக் காயப்படுத்
ண்டித்தேனென்றார். அன்றியு
தாளம்; கர்த்தர் யார்பேரில்
விருவானென்று ஞானியானவர்

ட்ட போல்லாப்புமாய்ச் சர்வே
சுரனுடைய, ஆங்காரி ஆங்காரத்
பெரிபட்ட ஆக்கினை அவனுக்கு
ருக்குமென்று அச்சியசெண்டவ
திலே வெளியரங்கமாய் விழுகி

றது ஆங்காரிகளுக்குப் பிரயோசனமாயிருக்குமென்று துணிந்து சொ
ல்லுகிறோம்; ஏனென்றால் அவர்கள் வெளியரங்கமாய் விழுந்த இந்தப்
பாவத்தினாலே வெட்கப்பட்டுத் தங்களை அறிபாமல் தாங்கள் கொண்
டிருந்த இரகசியமான வீண் மகிமையை விட்டுக் குணப்படுவார்களே
ன்று அர்ச். அருஸ்தின் வசனித்தார். ஆங்காரம் பாவத்துக்கு முந்தி ந
டக்கும்; பாவத்தில் விழுவதற்குமுன் மனம் ஆங்காரித்தெழும்புமென்
று இன்பிரித்துசாந்து திருவுணம்பற்றினார். அர்ச். கிரேகோரியாரும்
அர்ச். பசிலியாரும் போதித்திருக்கிற சத்தியம் இதுவே. தாவிதரசனு
டைய பாவத்தைக் குறித்து அர்ச். கிரேகோரியார் பேசும்போது, சர்
வேசுரன் நித்திய காலமாய்த் தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டு தேவ வரங்க
ளால் நிரப்பியருளின மகாத்துமாக்களை வெட்கத்துக்குரிய காமபாவத்
தில் என் சிலவிசை விழவிடுகிறாரென்று கேட்டு அதற்கு அவர்தா
னை சொல்லுகிற மறுமொழிபாவது: தேவ வரங்களைத் திரளாய் அ
டைந்திருக்கிற மகாத்துமாக்கள் சிலவிசை ஆங்காரமான எண்ணம்
கொள்ளுகிறாண்டு; இந்த எண்ணம் அவர்களுடைய இருதயத்துக்கு
ள் ஆழமாய் மறைந்திருக்கிறதிலே, அவர்கள் இதைக் கண்டுபிடிக்கி
றதில்லை; தங்கள்பேரில் நம்பிக்கையும் வீண்மகிமையும் வெகுவாய்க்
கொண்டிருந்தாலும், சர்வேசுரனை மாத்திரம் நாடி நடக்கிறோமென்று
நினைப்பார்கள். இதிலுல்லோ அர்ச். இராயப்பர் இயேசுநாதர்பேரில்
தம்மிடத்தில் வெகு சினேக உருக்கமும் அவருக்காகப் பாடுபடுவதற்கு
மிருந்த தைரியமும் உண்டென்றெண்ணி வீம்புக்குள்ளாகி இயேசுநா
தரைப் பார்த்துச் சகலரும் நீர் பாடுபடுகிறதைக் கண்டு துர்மாதிரிகை
ப்பட்டாலும், நான் ஒருகாலும் துர்மாதிரிகைப்பட மாட்டேனென்றார்.
யாதொருவன் இப்படிப்பட்ட இரகசியமான மறைந்த ஆங்காரத்தில்
விழும்போது, இதைக் குணப்படுத்துவதற்காக அவன் காமபாவத்தில்
விழ்ந்துமென்று சிலவிசை சர்வேசுரன் விட்டுவிடுவார். இது சரீரத்
துக்கடுத்த பாவமாகக்கொள்ள, மனதினால் கட்டிக்கொள்ளுகிற பாவத்
தைப் பார்க்க இதை எளிதாய் அறிந்துகொள்ளுவான். ஏனென்றால்
இப்படிப்பட்ட பாவத்தில் விழுந்தவன் இதிலே தன் பலவீனத்தை
அறிந்துகொண்டு தன்னை அறியாமல் தன்னிடத்திலிருந்த இரகசிய
மான ஆங்காரமாகிற போல்லாப்பைக் கண்டுபிடித்து அதைப் பரிகரி
க்கத் தேடுவான். ஆகையால் அவன் கட்டிக்கொண்ட பாவம் அவன்
சர்வேசுரனுக்கு முன்பாகத் தன்னைத் தாழ்த்தித் தன் பாவத்துக்கும்
ஆங்காரத்துக்கும் தபசுசெய்து பரிகாரம்பண்ண உதவும், அர்ச். இரா

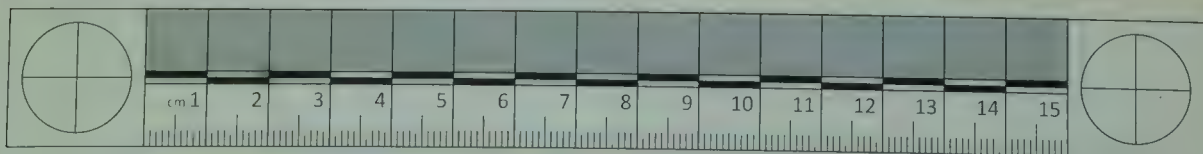

பப்பர் இயேசுநாதனா மறுதலித்த துரோகம் அவர் இருதயத்தில் மறைந்திருந்த வீம்பை வெளிப்பாடும்படியாக காட்டினது. இவ்வியூபாவத் துக்காகவும் அவர் அழுது தபசுபண்ணினதிலே, இந்தப் பாவம் அவருக்குப் பிரயோசனமாயிற்று. தாவீதரசன் தான் கட்டிக்கொண்ட பாவத்தினாலேயும் இப்படிப் பிரயோசனப்பட்டார். இதிலால் ஸீசு ர்த்தாவே, தேவரென்னைத் தாழ்த்தினது உமது கற்பனைகளை நான் அநுசரிக்கிறதற்கு உதவியாயிருந்ததென்றார். கெட்டிக்காரனான ஓவத்தியன் உள்வியாதியைச் சொஸ்தப்படுத்துவதற்கான அவிஷ்தம் இல்லையென்று கண்டால், அந்த வியாதியை எளிதாய்க் குணப்படுத்துவதற்காக அதை வெளியிலே கொண்டுவரப் பிரயாசப்படுவான். இவ்வண்ணமே ஆங்காரத்தை விட்டுச் சில ஆத்துமாக்களைக் குணப்படுத்துவதற்காகச் சர்வேசுரன் அவர்களைக் கனமான பாவத்திலே வெளியாடும்படியாக விழவிடுவார். அவர்கள் தாங்கள் கட்டிக்கொண்ட பாவத்தின் கனத்தைக் கண்டு வெட்கப்படுவார்கள். இந்த வெட்கம் அவர்களைச் சுத்திகரித்து அவர்களிடத்திலுள்ள உள்வியாதியாகிற ஆங்காரத்தையும் வீம்பையும் சொஸ்தப்படுத்த உதவும். சர்வேசுரன் நம்மை நடத்துகிற விதமிதுவே. இதிலால்லோ இஸராயேல் சனங்களிடத்திலும் நாம் சொன்னதை நிறைவேற்றுவோம்; இதைக்கேட்ட எவருக்கும் இருகாதும் கிணீர் கிணீரென்குமென்றார். இவ்வளவு பயங்கரமான ஆக்கினையின்பேரைக் கேட்கும்போதே நடுங்காதவனார்?

அகிலும் கர்த்தர் இரக்கமுள்ளவரானதால், மனுஷனுடைய ஆங்காரத்தை நீக்குவதற்கு எளிதான பரிகாரங்களை முந்தமுந்தச் செய்து பார்ப்பார். இதிலே அவன் ஆங்காரம் திராதேபோனால், பிரலாபத்துக்குரிய கண்டிப்பான ஆக்கினைபை அவனுக்கு இடிகிறது வழக்கம். இதிலே சிலவிசை விபாதி விக்கினங்களையும் சிலவிசை பொருள் சேதத்தையும் கீர்த்திச் சேதத்தையும் நமக்குக் கொண்டுவந்து விட்டு நமதாத்துமத்தைக் குணப்படுத்தி நம்மைத் தம்மிடத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப் பிரயாசப்படுவார். இப்பேர்ப்பட்ட இலௌகிக ஆக்கினை நமக்குத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாக்கப் பற்றாதேபோனால், நமக்கு ஞான ஆக்கினைபிடுவார். முந்தமுந்த நம்மை அற்பக் குற்றங்களில் விழவிடுவார்; அதின்பின் கனமான சோதனை வரவிடவே நாம் அதற்கு உட்படுகிற தருணமாயிருக்கும்; அதற்கு உட்பட்டோமோ இல்லையோவென்று சந்தேகப்படுகிறதற்கு முதலாய் இடமாயிருக்கும். இதைக் கண்டுசோ

தனையைச் செய்கிற நம்மாலே சுருபவசத்தியினால் அறிந்துகொண்டு மென்று கண்டுபிடித்து நமது முன்பாக நம்மைத் தாழ்த்திக் கொள்வார்களால், சர்வேசுரன் நமது கீர்த்திச் செய்து துவங்குவார். அப்படிப்பட்ட பாவத்தில் விழவிட்டு நரகக் கொடியில் விடப்பார்; சேய் வரப்பிரசாதமாயும், சிவ்வளவு அசோரமான நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாவது

நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாவது எவ்வளவு அவசரமென்று யால் ஒவ்வொருவனும் தன்னிடத்தில் நல்ல தகப்பனையும் படசமுள்ள முத்துவதற்கான சமயங்களை நமது நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாகிவதுப் பார்க்கக் கடவோம். இவ்வளவு அழிப்பதற்காக மோசத்துக்குரிய செய் வேண்டியதாய் வரும், சர்வேசுரன் என்னதே தெனடியும் உமது சித்தம்போலே எனக்குத் நிந்தையவமானத்தையும் தாழ்ச்சியும் என்னைச் சாவான பாவத்திலும் சரீர செளக்கியத்தையும் கெட்டுக் கொண்டு பசாசுக்கு ஒப்புக்கொடும்; கர்த்தபடிக்குக் காப்பாற்றியிருந்தும் நீங்காமலும் நான் உம்மை விட்டு எந்தக் கஸ்துதன்புறம் எனக்கு கவும் பிரிபமான தாழ்ச்சிபை அடையும் உதவியாயிருக்குமென்கிறதிபங்களைக் கொண்டு நான் பிரயோ

தனியாகச் செலிக்க கும்மரே சுபாதிசாஸ்து மதுபாதிசாஸ்து - அ
அபவித்திரிசு அபித்திரிசு - தனியாகச் செலிக்க கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
மென்று கண்டிப்பது கமது மென்று கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
முன்பாக கும்மரே சுபாதிசாஸ்து மென்று கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
காவட்டால். சுவைசுபாதிசாஸ்து மென்று கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
சுவைசுபாதிசாஸ்து மென்று கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
புலவந்தி. கிழவிட்டு காவட்டால் கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
அபிவித்திரிசு. காவட்டால் கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
மென்று கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
மென்று கும்மரே சுபாதிசாஸ்து

கும்மரே சுபாதிசாஸ்து காவட்டால் கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
அபவித்திரிசு அபித்திரிசு - தனியாகச் செலிக்க கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
மென்று கண்டிப்பது கமது மென்று கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
முன்பாக கும்மரே சுபாதிசாஸ்து மென்று கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
காவட்டால். சுவைசுபாதிசாஸ்து மென்று கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
சுவைசுபாதிசாஸ்து மென்று கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
புலவந்தி. கிழவிட்டு காவட்டால் கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
அபிவித்திரிசு. காவட்டால் கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
மென்று கும்மரே சுபாதிசாஸ்து
மென்று கும்மரே சுபாதிசாஸ்து

சய-ம் அதிகாரம்

நடந்த சிலவர்த்தமானங்களைக் கொண்டு மேற்சொன்ன

சத்தியத்தை ஸ்திரப்பித்துவது.

செவெருசென்னம் சுல்பிசியாரும் சூரியசென்பவரும் வெளிப்படு
த்தின வர்த்தமானமாவது: வியாதிகளைச் சொஸ்தப்பித்தி ஆவேஷ
மேறின பசாசைத் துரத்தி வேறநேக புதுமைகளைச் செய்ய வரம்பெற்
றிருந்த ஒரு மகாத்துமா எண்ணிறந்த சனங்கள் எப்பக்கத்திலுமிருந்
து அவரிடத்தில் ஓடிவந்து அவருடைய வஸ்திரத்தைத் தொட்டு மு
த்திசெய்து அவருடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வருவார்க
ள். இலதக் கண்டு அவர் இருதயத்தில் வீண் மகிமையான எண்ணம்
பிறக்கத் துவக்கினது. ஆங்காரமான இந்த நினைவைத் தள்ளவும் சன
ங்களைத் தம்மிடத்தில் வராமல் விலக்கவும் கூடாதென்று அவர் கண்டு
தம்மை உபாதித்துக்கொண்டிருக்கிற இந்தச் சோதனையை நீக்கித் தா
ழ்ச்சியைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சிறிது காலம் பசாசு தம்மைப் பிடித்
து ஆட்டவேணுமென்று சர்வேசுரனைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டார். அ
வர் கேட்ட மன்றாட்டு அனுகூலப்பட்டுப் பசாசு அவரைப் பிடித்தது.
பசாசைத் துரத்துவதற்காகப் பசாசு பிடித்தவர்களை அவரிடத்தில்
கொண்டு வருகிறது முன்னமே வழக்கமாயிருந்ததுபோக இப்போது
அவரைத்தானே பசாசு பிடித்தவனைப்போலே இழுத்துக்கொண்டு
போய்த் திருச்சபை ஆசாரத்தின் பிரகாரம் பசாசை ஓட்ட வேண்டி
யதாய் வந்தது. ஐந்து மாசம் இப்படிப் பசாசு பிடித்திருந்தார். அதி
ன்பின் அவர் சரீரத்தைப் பிடித்திருந்த பசாசையும் அவர் ஆத்துமிகுத்
தை நலியாமல் பிடித்திருந்த ஆங்காரம் அகந்தையான நினைவுகளால்
லாத்தையும் சர்வேசுரன் அவரைவிட்டு நீக்கினார்.

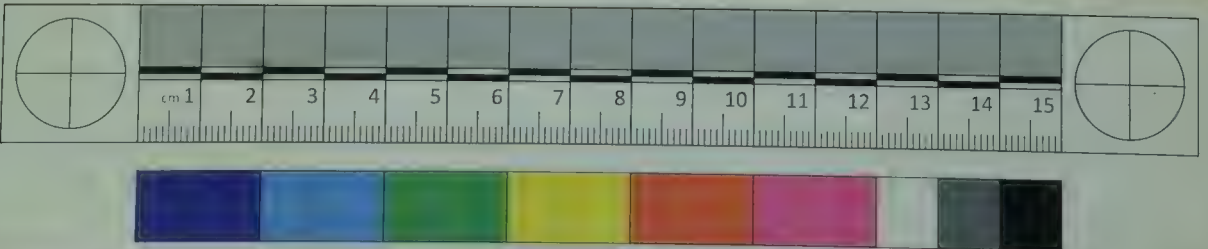
மேற்சொன்ன சூரியசென்பவர் தானே இதற்கொத்த வேறொரு
சங்கதி சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், அர்ச். சேவரீனென்
பவர் மடத்திலே மகா ஆங்காரமும் வீண் மகிமையும் நிறைந்த மூன்
று சந்நியாசிகள் இருந்தார்கள். இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவர்களுக்கு

உ-ம் காண்டம், ந-ம்

எவ்வளவு நடிந்து புத்தி சொன்ன
க் கண்டு இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர்
கான ஆக்கினையைச் சர்வேசுரன்
நாள் கண்ணீர் சிந்தி வேண்டிக்
து மூடிந்த அக்ஷணமே சர்வேசு
று பசாசுகள் கையில் ஒப்புக்கொ
நிற்பது நாள் வரைக்கும் கொடு
சிய்ஷ்டவர் அவர்களுக்காக வே
ப் பசாசுகளை அவர்களைவிட்டுத்
டத்திலிருந்த ஆங்காரமும் வீண்
நீக்கினதினாலே, அவர்களுக்குச்
செளக்கியமும் வந்தது.

சேசாரியார் எழுதிவைத்த
ந்த ஒருவனைக் குணப்படுத்துவத
ச் சேர்ந்த ஒரு மடத்துக்குக் கொ
பசாசை ஓட்டப் போகும்போது
னவருமாய்த் தமது ஆயுசுக்காலே
ரிசுத்தமாய் அதுசரித்திருந்தவரு
தம்மோடு அழைத்துக்கொண்டு
த்து இந்த வால சந்நியாசியார் உ
ப்போகாமலிருக்க உனக்குத் து
தற்குப் பசாசு சொன்னதாவது
தம் இவருக்கு நான் பயப்படுகிறேன்

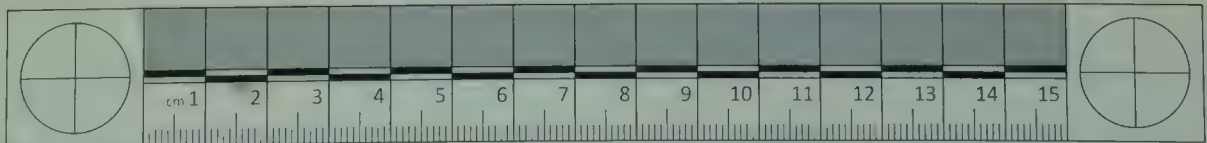
கிளிமாக்கருளப்பர்
தேவதாசர் ஒருவர் தாழ்ச்சியின்
தீர்மானித்திருந்தார். அவருடை
மகாரப்பட்ட பசாசு வீண் மகி
ல்விதைத்து அவரைக்கெடுக்க
ன் சோதனையைச் செயிப்பதற்கு
பரிசுரத்தைக் கண்டுபிடித்தார்
றைச் சுவற்றிலே உத்தம பிறகி
மனசுக்குரிய விரத்தத்துவம், கொ

எவ்வளவு ஈடிந்து புத்தி சொன்னாலும், அவர்கள் திருந்தவில்லை. இதைக் கண்டு இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவர்களைத் தாழ்த்தித் திருந்துவதற்கான ஆக்கினையைச் சர்வேசுரன் அவர்களுக்கு இடவேண்டுமென்று ஒரு நாள் கண்ணீர் சிந்தி வேண்டிக்கொண்டார். இந்த வேண்டிதல் செய்து முடிந்த அக்ஷணமே சர்வேசுரன் அவர்களுடைய சரீரத்தை மூன்று பசாசுகள் கையில் ஒப்புக்கொடுத்தார். அது அவர்களைப் பிடித்து நிற்பது நாள் வரைக்கும் கொடுரமாய் உபாதித்தது. அதின்பின் அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவர்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளவே, சர்வேசுரன் அந்தப் பசாசுகளை அவர்களைவிட்டுத் துரத்தினார். இந்த ஆக்கினை அவர்களிடத்திலிருந்த ஆங்காரமும் வீண் மகிமையுமாகிற புகையை முழுதும் நீக்கினதினாலே, அவர்களுக்குச் சரீர சௌக்கியத்தோடே ஆத்தம சௌக்கியமும் வந்தது.

சேசாரியார் எழுதிவைத்த வர்த்தமானாவது : பசாசு பிடித்திருந்த ஒருவனைக் குணப்படுத்துவதற்காகச் சித்தோவென்னும் சபையைச் சேர்ந்த ஒரு மடத்துக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். சிரேஷ்டர் இந்தப் பசாசை ஒட்டப் போகும்போது, மகா புண்ணியவானென்று பேர்போவவருமாய்த் தமது ஆபுகாலமெல்லாம் விரத்தத்துவத்தை வெகு பரிசுத்தமாய் அதுசரித்திருந்தவருமாயான ஒரு வால சந்நியாசியாரைத் தம்மோடு அழைத்துக்கொண்டு போனார். சிரேஷ்டர் பசாசைப் பார்த்து இந்த வால சந்நியாசியார் உன்னை ஒடிப் போகச் சொன்னால், ஒடிப்போகாமலிருக்க உனக்குத் துணிவு வருமோவென்று கேட்டார். அதற்குப் பசாசு சொன்னதாவது : ஆம், இவருடைய ஆங்காரத்தினிமித்தம் இவருக்கு நான் பயப்படுகிறதில்லையென்றது.

கிளிமாக்கருளப்பர் எழுதி வைத்ததாவது : மகா பெரிய தேவதாசர் ஒருவர் தாழ்ச்சியின் பாதையிலே நடக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்திருந்தார். அவருடைய புண்ணிய வர்த்திப்பைக் கண்டு காய் மகாரப்பட்ட பசாசு வீண் மகிமையாகிற விதையை அவர் இருதயத்தில்துணிந்து அவரைக்கெடுக்க ஏற்பட்டது. அவரோவென்றால் பசாசின் சோதனையைச் செயிப்பதற்காகத் தேவ ஏவலால் எளிதான ஒரு பரிகாரத்தைக் கண்டுபிடித்தார். அதென்னவென்றால், அவருடைய அறைச் சுவற்றிலே உத்தம பிறகினேகம், மிகவும் ஆழ்ந்த தாழ்ச்சி, சம் மனசுக்குரிய விரத்தத்துவம், செபத்தியானத்திலே இடைவிடாத தே

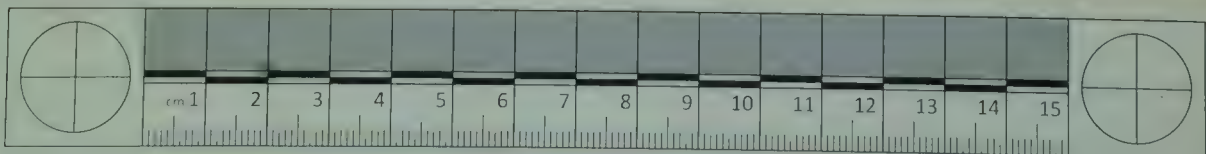

வபத்தி உருக்கம் இதுமுதலிய மேலான சாங்கோபாங்கத்துக்குரிய சில பிரதான புண்ணியங்களை எழுதிவைத்துக்கொண்டார். அப்புகம் வீண் மகிமைபான நனைவு வரும் பாதெல்லாம், அவர் பசாசைப் பார்த்துச் சொல்லுவார்: எங்கே பார்ப்போம்; மிகவும் ஆழ்ந்த தாழ்ச்சியென்று எழுதியிருக்கின்றதே; இவ்வித தாழ்ச்சி என்னிடத்திலுண்டோ? ஐயோ! இப்பேர்ப்பட்ட தாழ்ச்சியில் நான் இன்னம் வந்து சேரவில்லை; அதுக்குக் கிட்டத்தில் அணுகிப்போகக் கூடமானால், நான் எவ்வளவோ பாக்கியவானாயிருப்பேன்! தாழ்ச்சியின் மேற்படியிலே நான் போய்ச் சேராததுமல்லாமல் கீழ்ப்படியில் முதலாய் நான் இன்னம் சேரவில்லையாய்வுவன்பார். அன்பின் உத்தம பிறகினேகமென்று எழுதியிருக்கிறதை வாசித்து என்னிடத்திலே கொஞ்சம் பிறிவேகம் இருக்கிறது என்பதான்; ஆனால் என் சகோதரரிடத்தில் சிலவிசை கண்டப்பாற்போகுகிறேனே; அவரால் என்னிடத்தில் உத்தம பிறகினேகமில்லையென்பார். அப்புகம் சம்மனசுக்குரிய விருத்தத்துவமென்று எழுதியிருக்கிறதை வாசித்து விருத்தத்துவத்துக்கு விருத்தமான வேறு நனைவுகூடப் பற்றுதலும் என்னிடத்தில் பிறக்கிறதினாலே, சம்மனசுக்குரிய விருத்தத்துவம் என்னிடத்தில் இல்லையென்பார். கண்டியாய்ச் செபத்தியானத்திலே பற்றி உறுக்கமென்று எழுதியிருக்கிறதை வாசித்து நான் பொற்றியான பேரத்திலே பலமுறை பராக்காகித் தூங்கி விழுகிறேனே; ஆகையால் இப்பேர்ப்பட்ட தேவபத்தி உருக்கம் என்னிடத்தில் இல்லையென்பார். இதன்பின் அவர் தமக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறதாவது: இந்தப் புண்ணியமெல்லாம் நான் முன்பு செய்ததுதான் ஒன்றுக்கும் உதவாத ஊழியமென்று சொல்லிக்கொண்டி மெய்யாகவே இப்படி என்னிடிகொள்ள வேண்டும்; அப்போதும் உங்களுக்குக் கற்பித்திருக்கிற அடியும் நீங்கள் செய்து முடிந்ததாய், நான் ஒன்றுக்கும் உதவாத ஊழியமென்று சொல்லிக்கொண்டு திரும்பத் திரும்ப மயங்கிவிடுவேன். இப்போது பிறக்கிற புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கு இன்னம் வேறு துரமாயிருக்கிறதெனில், என்னிடம் நான் எவ்வளவு தாழ்மையான எண்ணம் கொண்டிருக்க வேண்டியென்பார்.

மூன்றாம் பொதகம் முற்றும்.

பொருள்

அதி காரம்.	முதற் ஒறுத்த
க	செபத்தியானத்தோடு ஒறு விரண்டையும் ஒன்று ள வேணுமென்று செ
உ	ஒறுத்தலாகிறது இன்னமெ அவசரமாயிருக்கிறதெ
ங	தன் இச்சைபோலே நடந் யட்டுமென்று சர்வே கனமான தேவகோப
ச	தன்னேப் பணைப்பதின் றுத்தலின்பேரிலும் த
ரு	நமது புண்ணியவர்த்திப்பு அடங்கியிருக்கிறதெ
ர	ஒறுத்தலானது சங்கியாகி த்தக்கத்த அருமை ஞக்கும் அவசமென்
எ	இரண்டிலே ஒறுத்தலின்
அ	தன்னை ஒறுக்கிறவன் தன் த்தையும் சரித்தையும் ன்று சொல்லுவது...

பாங்க முயற்சி.

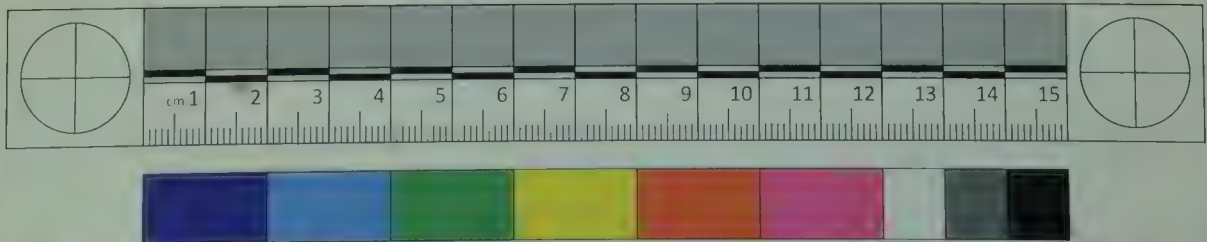
சாங்கோபாங்கத்துக்குரிய சி
வைத்துக்கொண்டார். அப்பறம்
ல்லாம், அவர் பசாசைப் பார்
பாம்; மிகவும் ஆழ்ந்த தாழ்ச்சி
தாழ்ச்சி என்னிடத்திலுள்ள
தீயிற் நான் இடம் வந்து சே
ர்த்துப்போகக் கூடமானால், நான்
தாழ்ச்சியின் மேற்படியிலே
இப்படியில் முதலாம் நான் இன்
தாழ்ச்சி உத்தம பிறசினகமே
என்னிடத்திலே கொஞ்சம் பிறசி
தான் சமாதரிடத்தில் சிலவி
தாழ்ச்சி என்னிடத்தில் உத்தம
தாழ்ச்சி சம்மாசுந்தரிய விரத்தனுவ
தாழ்ச்சி விரத்தனுவத்துக்கு விரோத
தாழ்ச்சி பிறக்கிறதினால்,
தாழ்ச்சி இவ்வென்பார். க
தாழ்ச்சி உத்தமென்று எழுதி
தாழ்ச்சி போத்திலே பலமுறை
தாழ்ச்சி ஒப்பேர்ப்பட்ட தேவ
தாழ்ச்சி. இதன்பின் அவர் தம
தாழ்ச்சி தன்னுக்கும் உதவாத ஊழிய
தாழ்ச்சி இப்படி எண்ணிக்கொள்ள
தாழ்ச்சி காரித்திகெட்டதாயும் நீங்
தாழ்ச்சி உதவாத ஊழியரை
தாழ்ச்சி இப்படியி
தாழ்ச்சி இன்னம் ஒரு தாழ்ச்சி
தாழ்ச்சி தாழ்மைவான எண்ணம்

தகம் முயற்சி.

பொருளட்டவணை.

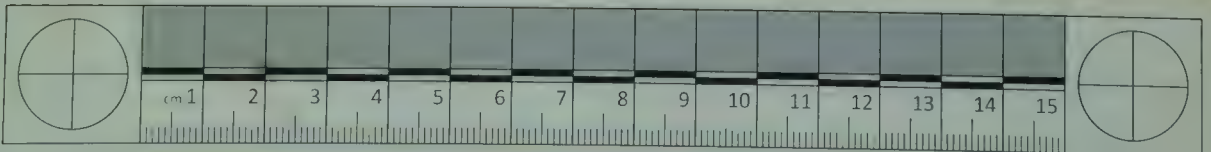
—000—

அதி காரம்.	பொருள்.	பக்கம்.
	முதற் போதகம்.	
	ஒறுத்தலின் பேரில்.	
க	செபத்தியானத்தோடு ஒறுத்தலையும் சேர்த்துச் செய்து இவ் விரண்டையும் ஒன்றுக்கொன்று உதவியாக்கிக் கொள் ள வேண்டுமென்று சொல்லுவது	5
உ	ஒறுத்தலாகிறது இன்னதென்றும் அது நமக்கு எவ்வளவு அவசரமாயிருக்கிறதென்றும் சொல்லுவது ...	16
ங	தன் இச்சைபோலே நடந்து தன் ஆசாப்சத்தின்படி திரி யட்டுமென்று சர்வேசரன் மனுவனை விட்டுவிடுகிறத கனமான தேவகோபாக்கினையென்று சொல்லுவது...	23
ச	தன்னைப் பகைப்பதின் பேரிலும் அதினால் உண்டாகும் ஒ றுத்தலின்பேரிலும் தவப்பிரியத்தின் பேரிலும் ...	26
ரு	நமது புண்ணியவர்த்திப்பும் சாங்கோபாங்கமும் ஒறுத்தலில் அடங்கியிருக்கிறதென்று சொல்லுவது	30
ர	ஒறுத்தலானது சந்திரபாலிகளுக்கும் விசேஷமாய் பிறகினேக த்தக்கத்தொருவனைச் செய்து கொள்ள வருகிறவர்க ளுக்கும் அவசரமென்று சொல்லுவது	34
ள	இரண்டிலித ஒறுத்தலின் பேரிலும் தபசின் பேரிலும் ...	38
அ	தன்னை ஒறுக்கிறவன் தன்னைப் பகைக்காமல் தன் ஆத்தம த்தையும் சரித்தையும் மெய்பாக்கவே சினேகிக்கிறானெ ன்று சொல்லுவது	52

அதி காரம்.	பொருள்.	பக்கம்.
க	தன்னை ஒறுக்காதவன் கிறிஸ்துவனுக்கும் மனுஷனுக்கும் யோக்கியமானவிதமாய் நடக்கிறதில்லை யென்று சொ ல்லுவது 56	
ய	தன்னை ஒறுக்கிறதைவிட ஒறுக்காமலிருக்கிறது அதிக வரு த்தமென்று சொல்லுவது 59	
யக	ஒறுத்தல் முயற்சி இன்னதென்று சொல்லுவது ... 65	
யஉ	ஒறுத்தல் முயற்சி எப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லு வது 70	
யக	கடனான காரியங்களிலும் கடனில்லாத காரியங்களிலும் த ன்னை ஒறுக்கவேண்டுமென்பதென்பேரில் ... 74	
யச	நமயிடத்தில் ஆட்கொண்டு நம்மைக் கனமான குற்றங்களி ல் விழுத்தாட்டுகிற பிரதான துர்க்குணம் ஆசாபாசத் தை விசேஷமாய் ஒறுத்து அடக்க வேண்டுமென்பதென் பேரில் 80	
யரு	அற்பக்காரியங்களிலும் ஒறுத்தல் முயற்சியை விடப்பா தென்றும் இவ்வித ஒறுத்தல் சர்வேசரனுக்கு எவ்வள வு பிரியமும் நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு எவ் வளவு பிரயோசனமுமாய் இருக்குமென்றும் சொல் லுவது 83	
யசு	அற்பக் காரியங்களில் ஒறுத்தல் முயற்சி செய்யாமல் அசட் டையாயிருக்கிறது ஆபத்துக்குரிய காரியமென்று சொ ல்லுவது 87	
யஎ	இது காரியத்தில் நாம் சொல்லவேண்டிய மூன்று பிரதான புத்தியென்பேரில் 92	
யஅ	புண்ணியத்திலே நாம் எவ்வளவு வர்த்தித்திருந்தாலும் ஒறு த்தல் முயற்சி செய்கிறது எப்போதும் அவசரமென்று சொல்லுவது 98	
யக	தேவ வரப்பிரசாதமும் தேவசினேகமும் ஒறுத்தல் முயற் சியை நமக்கு எளிதாகவும் இன்பமாகவும் ஆக்குகிறதுக் கான வழிபாடென்று சொல்லுவது 103	

அதி காரம்.	பொருள்.	பக்கம்.
உய	மோகக் சம்பாவணையை ஒறுத்தல் முயற்சியை வும் ஆக்குவதற்கான	
உக	முந்தின அதிகாரத்தில் மெ களைக் கொண்டு எந்தி	
உஉ	இயேசுநாதர் பட்ட பாடுக ளையை நமக்கு மிகவும் ன்று சொல்லுவது...	
உக	ஒறுத்தலின் மூன்று அந்த	
உ-ம்		
அடக்க ஒடு		
மவுனத்தி		
க	அடக்க ஒடுக்கம் பிறருடைய னத்துக்கும் எவ்வளவு ல்லுவது ...	
உ	அடக்க ஒடுக்கம் நமது புன் வ்வளவு அவசரமாயிரு	
க	மேற்சொன்ன வெளி அடக் துக்கு அவசரமில்லாமெ னாதவர்கள் மோசம்பே	
ச	மவுனம் எவ்வளவு பிரயோச	
ரு	தியானயோகியாவதற்கு மவு பாடென்று சொல்லுவது	

சு.தி
சு.தி

Q. 177

க. ஸ்ரீமதே சிவதாண்டகம்
க. சிவதாண்டகம்
ம. சிவதாண்டகம்

பு. விருண்டய ஆர் தம இரட்சா
கருங்குந் தாழ்ச்சென்
அரசர்மென்று சொல்லு

① ம.த. கோவில் காடே தாழ்ந்தமை
கி.த. தாழ்த்தின் மு
உமது ...

கூ தன்னை அடுத்தகொள்ளுகிற
வீடற்றும் தழச்சிமை
கொண்டு கொலையது

எ | தன் புவதனத மோதித்தப்
கொண்ட தந்திதைய
புப்பென்று சொல்

அ. ஐத்யமும் சம்பந்தமாயுள்ளது
இ. சந்திரசாஸ்திரம்
கே. பஞ்ச ராசுரம்

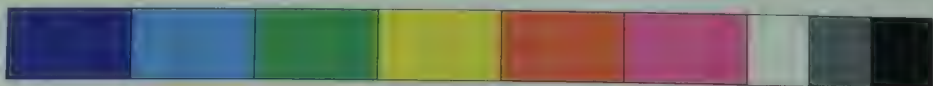
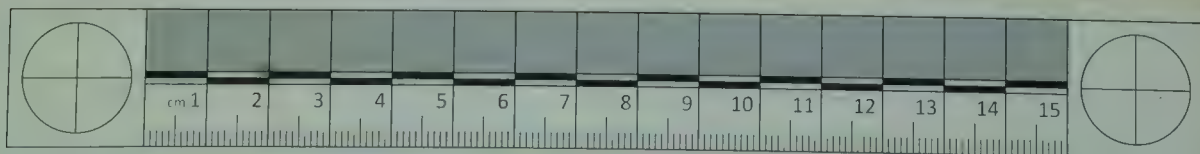
க) கம்மா சாலை அமைக்கவேண்டாம்
உம் பரிசீலிக்கவேண்டாம்

1. உம் மனத்துடன் நான்
 2. உம் மனத்துடன் நான்
 3. உம் மனத்துடன் நான்

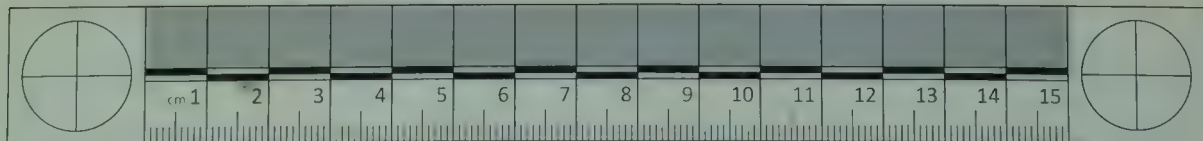
உத நான் அந்த உலகத்தில்
மேல் பார்த்துக்கொண்டே

உரு ரங்க ராம சிவ சக்தி நாம
சுந்தர சிவ சக்தி நாம
சுந்தர சிவ சக்தி நாம

மீ. த. சிவசுந்தரி இ. வ. வ. அ.

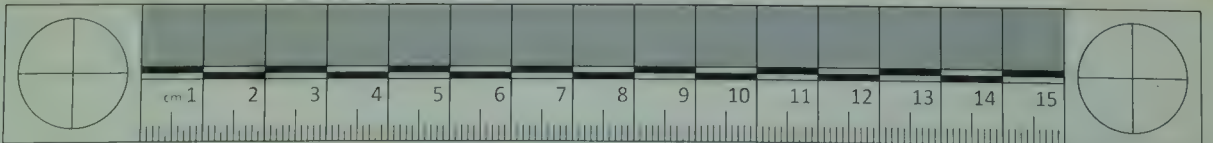

பொருள்.	பக்கம்.	அறி காட்சம்.	பொருள்.	பக்கம்.
பக்கத்தை அடைவதற்கு மவுனம் பெ றுதல் சொல்லுவது ...	151	க.	ஹிமவத் : பித்தா ஸ்ரீமதாயம் பீச்சேதித்து அது கூட தாழ்ச்சி பெற்றது புண்ணியம் எப்படி அஸ்தவா மாயி ருக்கி தென்று விசேஷத்து விளக்கிக்காடும்வது	20
அடக்கமும் மவுனமுமாயிருக்கிறது கையிராமல் இன்பமும் பிரியமுமா று சொல்லுவது ...	155	ல	பிராண்ட ஆத்திர இடச்சியிபத்துக்காக உடைக்கிறவர் களுக்குத் தாழ்ச்சியென்னும் புண்ணியம் விசேஷமாய் அஸ்தமென்று சொல்லுவது ...	215
வளவு எச்சரிக்கையாய் இருக்க வே லுவது ...	157	ரு	மது பேரில் ராமே தாழ்மையான எண்ணம் கொண்மருக் கித்து தாழ்ச்சியின் முதல் அத்தஸ்தென்று சொல் லுவது ...	220
தெக்கப்படாதென்பதின் பேரில் ...	174	கா	தண்ணை தாழ்த்துகொள்ளுகிறது தாழ்ச்சிக்கு அஸ்திவாரமு ம் உயர்ந்த தாழ்ச்சியை அடைவதற்கு எவ்வழிபாடு மென்று சொல்லுவது ...	232
... விலக்கி நடக்கவேண்டுமென்பதி	179	ல	தன் பாவத்தை மோகித்துப் பார்ப்பது தன்னை அடத்து கொண்ட தாழ்ச்சியை அடைவதற்கு மிகவும் துருத்த வழிபாடென்று சொல்லுவது ...	236
... விலக்கி நடக்கவேண்டுமென்பதின்	184	அ	வைதரியமும் உயர்ந்ததாயும் தப்பொசாமல் கம்மை காமே அடத்துகொள்வதும் முயற்சி எப்படிச் செய்வதென்று மென்று சொல்லுவது ...	241
மது பேச்சு பழக்கமெல்லாம் இருக்க அதுக்கெடுத்த சில வழிபாடுகள் எதெ து ...	188	கா	கம்மை காமே அடத்துகொள்வதும் முயற்சியினாலே கம்க்கு மும் பிரயோசனத்தின் பேரில் ...	246
... சர்வேசுரன்பேரில் மாத்திரம் மரான காரியமென்று காட்டுவதற்கா படு சொல்லுவது ...	194	பி	கம்மை அடத்துகொள்ளுகிறதென்காம் மனநிடாரிக்கம் புடையோசனத்தின் பித்தான பெண்ணிமக்குச்சுடா ருமென்று சொல்லுவது ...	251
போதகம்.		மக	தன்னை அடத்துகொள்ளுகிறதென்காம் மெனநிடாரிக்கம் புடையோசனத்தின் பேரில் ...	254
... ச்சியின் பேரில்.		உ	கம்மை காமே அடத்துகொள்ளுகிற முயற்சியைச் செய்து புடையோசனத்தின் பித்தான பெண்ணிமக்குச்சுடா ருமென்று சொல்லுவது ...	258
... யின்பேரிலும் அது நமக்கு எவ்வள வின் பேரிலும் ...	200	பி.ர.	தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அத்தஸ்து இன்னதென்று சொ ல்லுவது ...	26
... பங்களுக்கும் அஸ்திவாரமென்பதின்	204			

அதி காரம்.	பொருள்.	பக்கம்.
யசு	தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்தில் ஏறுவதற்கான சில படிக்களைச் சொல்லிக்காட்டுவது ...	271
ரிரு	நினைப்பத வேண்டுமென்று ஆசித்து நினைவையும்போது சந்தோஷப்படுகிறது நாலாம் படியென்று சொல்லுவது.	277
யசு	புண்ணிய முயற்சியைப் பிரியத்தோடு செய்கிறது தாழ்ச்சி முதலிய சகல புண்ணியத்துக்கும் அடுத்த சாங்கோபா ங்கமென்றும் புண்ணிய முயற்சியை நிலைபெறச் செய்கி றது எவ்வளவு அவசரமென்று சொல்லுவது ...	282
யௌ	தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்தில் நாம் வந்து சேருகிற தற்கான சாங்கோபாங்கம் இன்னதென்று விசேஷித்து விளக்கிக்காட்டுவது ...	286
யஅ	தாழ்ச்சியின் இரண்டாம் அந்தஸ்தில் வந்து சேருவதற்கா ன சில வழிபாடுகளின்பேரிலும் விசேஷமாய் இயேசு நாதருடைய மாதிரிகையின் பேரிலும் ...	290
யசு	நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாவதற்குத் தகுந்த சில முகாந்தர ங்களின் பேரில் ...	295
உய	நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாவதற்குதவியான சில சுபாவ ரூ பங்களின் பேரில் ...	299
உசு	புண்ணியத்தையும் தாழ்ச்சியையும் அநுகரிக்கிறது மனுஷ ருடைய மேலான எண்ணத்தை அடைவதற்கு நிச்சய மான வழிபாடென்று சொல்லுவது ...	304
உஉ	மனசுமாதானத்தை அடைவதற்குத் தாழ்ச்சி தகுந்த வழி பாடென்றும் தாழ்ச்சியில்லாமல் அதை அடையக்கூடா தென்றும் சொல்லுவது ...	309
உஈ	தாழ்ச்சி முயற்சி செய்கிறது இந்தப் புண்ணியத்தை அடை வதற்கான விசேஷ வழிபாடென்று சொல்லுவது ...	317
உசு	மேற்சொன்ன சத்தியத்தை ஸ்திரிப்படுத்தவதற்கான சில வர்த்தமானங்களைச் சொல்லிக் காட்டுவது...	324
உரு	மகர்குள் வழங்குவருகிற தாழ்ச்சி முயற்சியின் பேரில்	332

அதி காரம்.	பொருள்.	பக்கம்.
உசு	நமது பேரில் புகழ்ச்சியான காரியம் உ ப்படாதென்பதின் பேரில் ...	271
உௌ	செபத்தியானத்திலே இரண்டாம் அந் முயற்சி செய்கிறது எப்படியென்று	277
உஅ	தாழ்ச்சியென்கிற புண்ணியத்தின் பே தனை செய்கிறது எப்படியென்று	282
உசு	தாழ்ச்சியும் கீர்த்தியின்பேரில் ஆசை எப்படியிருக்கக் கூடுமென்பதின்	286
உய	தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தின்	290
உசு	தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்து இ லுவது ...	295
உஉ	தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தை ளக்கிக் காட்டுவது ...	299
உஈ	தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தை ட்டி மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவ லும் தாழ்ச்சிவர்களென்று எண் ப்படியென்று சொல்லிக்காட்டுவது	304
உசு	நீதிமான்களாகிய தர்மாத்ருமாக்களு ளும் தாங்கள் சகலரையும் விடத் ம் சகல பாவிகளிலும் பெரும்பா கவே எண்ணிக்கொள்ளுகிறது ல்லுவது ...	309
உரு	தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்து ச ம் செயிப்பதற்கும் சகலவித பு த்தையும் அடைவதற்கும் ஆண் லுவது ...	317
உசு	தாழ்ச்சி பராக்கிரமத்துக்கு வீரோத ற்கு அஸ்திவாரமும் ஊற்றுமாயி ரில் ...	324

பொருள்.	பக்கம்.	அதி காரம்.	பொருள்.	பக்கம்.
அந்தஸ்தில் ஏறுவதற்கான சில க்காட்டுவது ...	271	உ.சு	நமது பேரில் புத்தச்சியான காரியம் ஒன்றும் நாம் சொல்ல ப்படாதென்பதின் பேரில் ...	336
அன்று ஆகித்து நிகழை வரும்போது நாலாம் படியென்று சொல்லுவது.	277	உ.எ	செபத்தியானத்திலே இரண்டாம் அந்தஸ்துக்குரிய தாழ்ச்சி முயற்சி செய்கிறது எப்படியென்று சொல்லுவது ...	341
பிரியத்தோடு செய்கிறது தாழ்ச்சி நியத்திற்கும் அடுத்த சாங்கோபா நிய முயற்சியைக் கையெழுத்துச் செய்கி செய்கின்றது சொல்லுவது ...	282	உ.அ	தாழ்ச்சியென்கிற புண்ணியத்தின் பேரில் தனி ஆத்தமசோ தனை செய்கிறது எப்படியென்று சொல்லுவது ...	346
அந்தஸ்தில் நாம் வந்து செருகிற நாங்கம் இன்னதென்று விசேஷித்து	286	உ.க	தாழ்ச்சியும் கீர்த்தியின்பேரில் ஆசையும் ஒருவனிடத்தில் எப்படியிருக்கக் கூடுமென்பதின் பேரில் ...	356
அந்தஸ்தில் வந்து செருவதற்கா னியன்பேரிலும் விசேஷமாய் இயேசு கையின் பேரிலும் ...	290	க.ய	தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தின் பேரில் ...	367
நாவதற்குத் தகுந்த சில முகாந்தர	295	க.க	தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்து இன்னதென்று சொல் லுவது ...	374
நாவதற்குதவியான சில சுபாவ ரூ	299	க.உ	தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தை இன்னம் விரிவாய் வி ளக்கிக் காட்டுவது ...	377
ச்சியையும் அதுசரிக்கிறது மனுஷ எண்ணத்தை அடைவதற்கு நிச்சய து சொல்லுவது ...	304	க.க	தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்தை இன்னம் விளக்கிக் கா ட்டி மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவர்கள் தாங்கள் சகலரி லும் தாழ்த்தவர்களென்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறது எ ப்படியென்று சொல்லிக்காட்டுவது ...	381
டைவதற்குத் தாழ்ச்சி தகுந்த வழி சியில்லாமல் அதை அடையக்கூடா வது ...	309	க.ச	கீதமான்களாகிய தர்மாத்மமாக்களும் அர்ச்சியிஷ்டவர்க ளும் தாங்கள் சகலரையும் விடத் தாழ்த்தவர்களென்று ம் சகல பாவிகளிலும் பெரும்பாவிகளென்றும் மெய்யா கவே எண்ணிக்கொள்ளுகிறது எப்படியென்று சொ ல்லுவது ...	387
து தீர்ப்பு புண்ணியத்தை அடை வதுபாடென்று சொல்லுவது ...	317	க.ந	தாழ்ச்சியின் மூன்றாம் அந்தஸ்து சகலவித சோதனைகளையு ம் செய்யப்பதற்கும் சகலவித புண்ணிய சாங்கோபாங்க த்தையும் அடைவதற்கும் ஆனவழிபாடென்று சொல் லுவது ...	395
த ஸ்திரப்படுத்துவதற்கான சில சொல்லிக் காட்டுவது...	324	க.சு	தாழ்ச்சி பராக்கிரமத்துக்கு வீரோதமாயிராததுமன்றி அத ற்கு அஸ்திவாரமும் ஊற்றுமாயிருக்கிறதென்பதின் பே ரில் ...	399
தாழ்ச்சி முயற்சியின் பேரில் ...	332			

பெயர்

பெயர்

பக்கம்

கூ.௭ தாழ்த்திய மூன்றாம் அகத்தியத்தில் உயர்ந்தும் பெயர்
கூ.௭ கீழ்க்கொண்ட பெயர்களைப் பார்ப்போம்.

407

கூ.௮ சர்வேசுவரன் தாழ்த்திய மூன்றாம் அகத்தியத்தில் உயர்ந்தும் பெயர்
கூ.௮ கீழ்க்கொண்ட பெயர்களைப் பார்ப்போம்.

413

கூ.௯ தாழ்த்திய மூன்றாம் அகத்தியத்தில் உயர்ந்தும் பெயர்
கூ.௯ கீழ்க்கொண்ட பெயர்களைப் பார்ப்போம்.

417

கூ.௧௦ தாழ்த்திய மூன்றாம் அகத்தியத்தில் உயர்ந்தும் பெயர்
கூ.௧௦ கீழ்க்கொண்ட பெயர்களைப் பார்ப்போம்.

426

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

பெயர்

	பக்கம்.
... னால் உண்டாகும் வேறநெ ய்களின் பேரில். ...	407
... னுக்கு எவ்வளவு உபகாரங் களும் வன் அவர்களை வெரு தறும் சொல்லுவது ...	413
... னவாயிருக்கிறதெல்லாத் தையு வகரன் நம்மைத் தாழ்த்தித் தீயாயிருக்கிறது எவ்வளவு பது ...	417
... கொண்டு மேற்சொன்ன சத் வது ...	426

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தல்.
13	10	வனாந்திரத்திலே.	வனாந்தரத்திலே.
14	22	காச்சினது.	காய்ச்சினது.
54	1	மாட்டானென்கிறதினாலே.	மாட்டேனென்கிறதினாலே.
56	29	வம்மிஷபதிகள்.	வமிசபதிகள்.
63	10	நம்மெல்லாரிடத்தில்.	நாமெல்லாரிடத்தில்.
131	5	சும்மாயிருக்க	சும்மா இருக்க.
139	23	மஞ்சளாயிருக்கின்றது.	மஞ்சளாயிருக்கின்றது.
176	23	சும்மாயிருந்து	சும்மா இருந்து.
192	24	போசனத்தினாலே.	போசனத்திலே.
224	7	தூற்றிமுப்பதியிரம்.	தூற்றுமுப்பதியிரம்.
257	20	வம்மிஷபதி.	வமிசபதி.
261	33	வம்மிஷபதிகளும்.	வமிசபதிகளும்.
267	20	சுருத்துக்கொண்டிருந்தாய்.	சுருத்துக்கொண்டிருந்தாய்.
311	8	வம்மிஷபதிகளுக்கும்.	வமிசபதிகளுக்கும்.
329	2	வம்மிஷபதி.	வமிசபதி.
335	2	வம்மிஷபதியை.	வமிசபதியை.
339	23	வம்மிஷபதியாய்	வமிசபதியாய்.
345	2	வேறுன்றி.	வேருன்றி.
375	32	மகிமையையும்.	மகிமையும்.
412	7	என்பான்.	என்பார்.
424	28	நமக்கு.	நம்மை.
437	31	சுவற்றிலே.	சுவரினே.

